

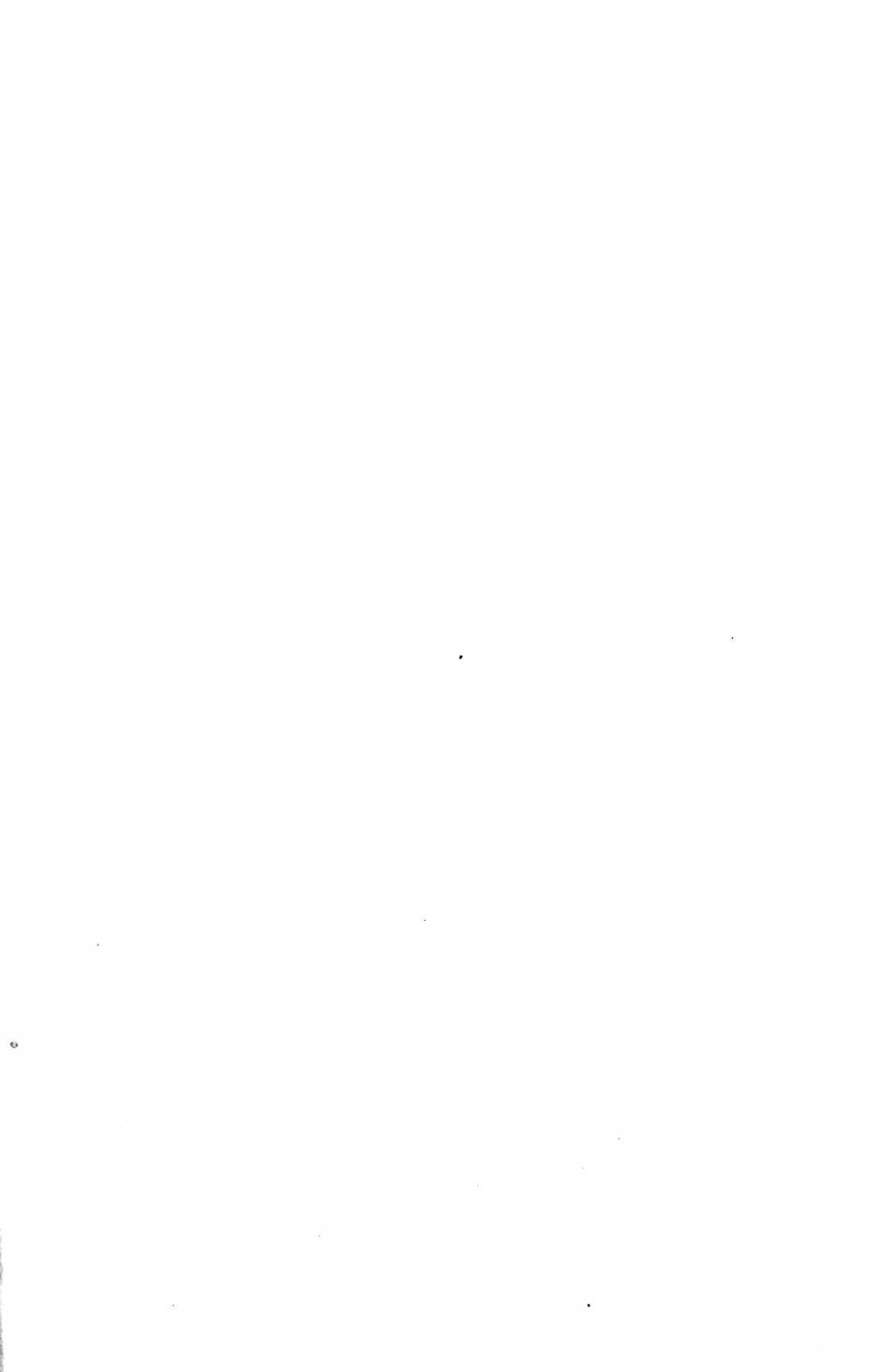
UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 01458242 3

H E R B A R Z

P O L S K I .

HERBARZ

P O Ł S K I

KS. KASPRA NIEECKIEGO S. J.

POWIĘRSZONY DODATKAMI Z POŹNIEJSZYCH AUTORÓW,
RĘKOPISMÓW, DOWODÓW URZĘDOWYCH

I WYDANY PRZEZ

JANA NEP. BOBROWICZA.

T O M X.

W L I P S K U

NAKŁADEM I DRUKIEM BREITROPFA I HÆRTELA.

1 8 4 5.

CS
874
N₆
Z. 10

Za pozwoleniem Cenzury.

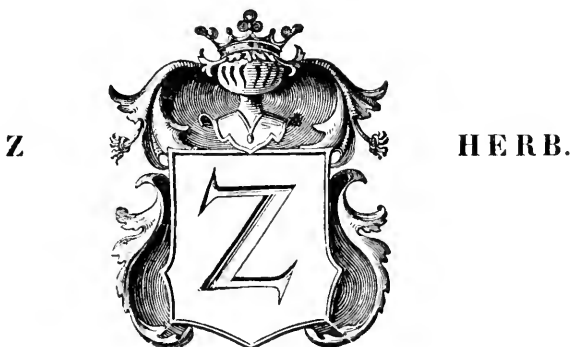

HERBY

I

FAMILLIE SZLACHECKIE.

Z.

Jakób biskup Wileński, który unią Litwy z Koroną podpisał w r. 1401. jako jest u *Herburta w Stat. fol. 662.* drugi infułat tego miejsca, z zakonu Ś. Franciszka na tę katedrę wzięty, w r. 1400. z której w pobożności wszelakiej ćwicząc się wszedł do grobu w r. 1407. *Okol. tom. 3. fol. 343.* tym się herbem pieczętował. Tymże Maciej biskup Wileński piąty, który tą dyccezyą rządził aż do r. 1453. to jest przez lat dwadzieścia i dwa, wykorzeniając resztę bałwochwalstwa jeszcze od pogaństwa w swojej trzodzie zawijające się, utwierdzając w wierze świeżo do wiary katolickiej nakłonionych, zgoła wszystkim się ojcem stawiając. *Okolski.*

Herb ten jest litera Z. złota w polu lazurowym, uwieńczona koroną.

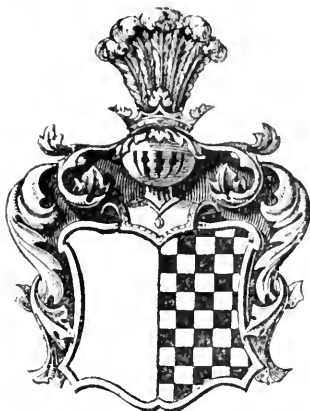
W polszech używany przed pierwiastkową Unią Litwy z Polską. —

Zaba herbu Kościeszka, to jest strzała rozdarta, tylko że na hełmie rękę z szablą kładą. Jedenże to dom z Stetkiewi-

ezami, ile że od rodzonych braci idą. Borys Żaba rotmistrz kozackiej chorągwi w r. 1578. wydarł Moskwie Dyneburg, za co w zasługach swoich od rzeczypospolitej wziął dobra Obabie w Braclawskim w r. 1601. *Constit. fol. 762.* Krzysztof cześnik Połocki 1648. Stanisław pisarz grodzki Nowogrodzki 1661. N. podsędek Smoleński, syn jego Benedykt, ten zaś spłodził Stanisława, Franciszka, i Bogusława. *Kôjal. in MS.* Konstanty i Mikołaj w Witebskiem województwie 1674. Stanisław wojski Mścisławski w Nowogrodzkim, Hieronim cześnik Połocki w Połockiem 1674. Hieronim stolnik Mścisławski 1704. podpisał konfederacyą Sandomierską. Hieronim podkomorzy Nowogrodzki, miał za sobą Maryannę Korsakownę. Hieronim Żaba pułkownik chorągwi usarskiej, i podwojewodzi Połocki, ten z Protaszewiczowny zostawił trzech sukcesorów, to jest Jozafata, Jana Kazimierza, i Waleryana Antoniego. Jozafat w młodszeńskim wieku umarł podczas funkeyi poselskiej, w Warszawie, pochowany tamże u misyonarzów. Jan Kazimierz był pułkownikiem chorągwi usarskiej, i regimentarzem w wojsku Litewskim, bywał po różnych funkeyach deputackich na trybunały w. ks. Litewskie i Polskie na sejmie, teraz zaś jest wojewodą Mińskim, z Ludowiki Dziedoszyckiej chorążanki Lwowskiej, ma synów pięciu, to jest Hieronima starostę Koszańskiego, posła nie dawno na sejm pacificationis. Stanisława i Ignacego Societatis Jezu, Dyonizego *Ord. S. Basilii* i Franciszka. Waleryan Antoni trzeci syn Hieronima, był chorążym chorągwi usarskiej, posłem na sejmy, i deputatem na trybunały, marszałkiem trybunału skarbowego. Mowcą w Litwie sławnym, starostą powiatu Starodubowskiego, kasztelanem Brzeskim Litewskim, a temi czasy kasztelanem Połockim. Ma dwóch synów, Józefa Societatis Jesu, który niedawno umarł, i Jana starostę powiatu Starodubowskiego. Ten razy trzy był posłem na sejm, pułkownikiem powiatu Starodubowskiego, na sejm elekcyjny, był marszałkiem trybunału skarbowego. Tenże pojął w małżeństwo Pakoszownę chorążankę Litewską, z której ma dwóch synów, Ignacego i Józefa, jeszcze niedorosłych. Są Zabowie w województwie Nowogrodzkim, Połockim, Witebskiem, Mścisławskim, w powiatach Oszmiańskim, Lidzkim, Rzeczyckim. Zygmunt August r. 1556. miesiącą Marca 18. dnia, dał przywilej Bohdanowi Semenowiczowi Żabie na chorąztwo Kiernowskie, o czem czytalem list jego.

R. 1778. Tadeusz Żaba kasztelan Połocki. — Ignacy dziekan katedry Smoleńskiej. — Jan sędzia ziemski Braclawski. — Józef łowczy Braclawski. — Mikołaj sędzia ziemski Smoleński. — Franciszek cześnik Witebski. — W r. 1788. Jan chorąży Braclawski. — *Brasicki.*

ZABAWA

HERB.

Tak go opisują *Paprocki w Gniazdzie fol. 84. o herb. fol. 442. Okol. tom. 3. fol. 312. Bielski fol. 105. Klejnoty fol. 90.* że powinno być pół szachownicy, albo raczej tarcza tego herbu połową szachowana po prawej ręce swojej, połami czerwonymi i białymi przeplatając, po lewej zaś ręce gołe pole błękitne, które od szachownicy dzieli linia prosto do góry wyciągnięta, na helmie pięć piór strusich. W tym się tylko ci autorowie różnią, że jedni z nich po prawej stronie tarczy szachownicę kładą, drudzy po lewej. Co się tyczy początków tego herbu *Długosz i Okolski*, że się w Polsce urodził twierdzą. *Paprocki i Balbinus histor. Miscel. dec. 1. lib. 7. c. 3.* że z Czech do Polski przybysz, przydaje ostatni, że się nim kiedyś Hesus syn Sławosza pieczętował, i swoim go potomkom zostawił, od którego poszli hrabiowie Kleinowiczowie i inni w Czechach, *Petrus sancta fol. 204. de tesser. gentilit.* kładzie ten herb, i powiada że w Szląsku Bubelwidowie nim się zaszczycają. Przecież *Paprocki* tego był zdania, że ten herb nazwiska swego początki wziął w Polsce; gdy bowiem w pierwszej straży posłany z ludźmi rycerz herbu szachownica Wiślimierz, napadł na utajonego w zasadzkach nieprzyjaciela, póty go na sobie różnemi utarczками i trzymał i zabawił, póki hetman z wojskiem po zad idący, kawaleryi swojej do boju nie uszykował, którą poraziwszy na głowę nieprzyjaciela, wdzieczny owemu rycerzowi i mężstwu jego, krom inszych upominków herb jego od tego, że zabawił na sobie nieprzyjaciela, Zabawą nazwał, działo się to według *Paproc.* pod rok Pański 1000. Syn jego był Wisław, który klasztorowi Świętokrzyskiemu kilka wiosek do fundacyi przyczynił koło roku 1050. *Długosz Biel. fol. 105.* spłodził Marcina arcybiskupa Gnieźnieńskiego, ten kanonikiem tejże katedry będąc, w tak piękne enót różnych rozjaśniał przykłady, że go po zejściu Piotra

areybiskupa zgodnemi głosami kapituła Gnieźnieńska na metropolitańską godność wyniosła, na którą wysadzony, wszystkie pasterza dobrego obliży na sobie świątobliwie wypełnił: kościół swój ogniem od nieprzyjaciela zniszczony, najpierwej restaurował i konsekrował, potem obyczaję duchowieństwa swego w klubę praw duchownych po ojcowsku uprawiać począł. Zbigniewowi z nie dobrego łoża splodzonemu, księżęcia Władysława ojca łaskę przejednał. Kolo nawrócenia Pomorzanów Poganów na ten czas, siła pracował, ale darmo, i owszem ci wzięwszy wiadomość że Marcin do Spicimira zjechał na poświęcanie kościoła, zebrawszy się, tłumem go naszli; wprowadzić areybiskup w kościele uchroniwszy się, uszedł ich impetu, atoli na archidyakona i innych przy nim kapłanów, furją swoją wywarli, i kościół złupili, na swoją zgubę: kara albowiem Boska, tak ciężka i nagła przypadła, że ci którzykolwiek księży imali, albo poświęconych rzeczy się tykali, i z żonami i z dziećmi, krewnemi i kolligatami, trupem jedni padali, drudzy o ściany, i kamienie się rozbijali, inni w szaleństwo zapadłszy, sami się nad sobą pastwili, pazurami i zębami jeden drugiego szarpiąc, i na śmierć morząc. Wiele ta plaga Boska drugim do zbawienia pomogła: bo naprzód widząc jawnie, za co ich tak Bóg chłostał, i archidyakona i księży wszystek sprzęt kościelny zabrany, nazad odesłali, potem upominki swoje razem z niemi podesławszy, jako tę plagę Boską nie z kąd inąd na siebie zwałoną być sądzili, tylko za modlitwami świątobliwego tego areybiskupa, tak też uwolnienia od niej, tylko się za jego przyczyną do Boga spodziewali. Było to poselstwo miłe areybiskupowi pobożnemu, dlatego mając wielką sposobność do tego, bałwochwalców owych tem bardziej zagrzewał do uznania prawdziwego Boga, którego już ręki surowej na sobie byli doznali, co gdy w nich różnemi dowodami wmawia, tyle w nich sprawił, że według świadectwa *Długosza*, *Kadłubka*, *Kruntzjusza Helmolda* Pomorzycywie szczerze się do przyjęcia wiary Chrześcijańskiej rzucili, i za instrukcją Ottona Bamberskiego infułata statecznie ją trzymali. Pierwszy ten areybiskup, inszych biskupów w Polsce, żeby konfirmować mógł po ich elekcyi, otrzymał sobie w Rzymie przywilej, co trwało aż do r. 1439. Tak tedy rządząc archikatedrą Gnieźnieńską od r. 1094. czyli jako inni komputują, od r. 1092. odpoczął w wielkiej świątobliwości w Panu w r. 1118. *Damal. in Archiep. Gnesnen. Paproc. o herb. Janicius.*

Wisław z Kościelca biskup Krakowski, dziekanem w tejże katedrze będąc, po śmierci Iwona Odrowąża na tę godność od kapituły wyniesiony w r. 1229. luboć dla kompetytora

drugiego o też infule, Jędrzeja, herbu Gryf, do zupełnej possessyi nie przyszedł aż we dwie lecie. Więc, że pod te czasy trafunkowym ogniem pogorzał był kościół katedralny na zamku, najpierwej koło reparacyi jego zakrzętnął się, i wkrótce wszystek odnowiwszy, wieże do niego przydał, klasztorowi Szczyrzyekiemu świeżo na ten czas założonemu, fundacyi przyczynił, z dziesięcin od stołu biskupiego oderwanych, za consente kapituły, Bukowno wieś dla biskupów Krakowskich kupił, za sześćdziesiąt grzywien srebra, za sześć wołów i jednego konia. Prowentów biskupstwa swego znacznie dobrym dozorem przyczynił. Wolności kościelnej gorliwie bronił, sto grzywien kapitule Krakowskiej darował. W Rościeleu w ojczyźnie swojej kościół z ciosowego kamienia na cześć Ś. Wojciecha biskupa i męczennika wymurował i nadał, książęta Polskie między sobą rozróżnione do zgody przywiódł i pokoju. W lasach Radłowskich do biskupstwa należących, braci swojej pozwolił dwie wsi założyć: Zabawę, i Drochezę, o co potem kłótnią mieli biskupi Krakowscy z jego prawnukami. Umarł w r. 1242. lat jedenaście tu przydując, w katedrze swojej pogrzebiony. *Starowol. in Vitis Episc. Cracov.* gdzie przydaje niżej, że się Falisławowi rycerzowi w ciężkiej chorobie leżącemu po śmierci pokazał, wyzuwając się z biskupiego stroju, i żalącego się, że go do kościoła swego katedralnego przypuścić o to nie chciano, iż za życia swego nie robił o kanonizacyą Ś. Stanisława biskupa, dla tego kazał mu pójść do Prandoty suksessora swego, z tą relacyą, a w tym Falisław zdrowy stanął: gdy jednak zaniedbał tego, co mu rozkazano, wpadł w powtórny niemoc, w której znowu się stawił Wisław strofujący go o niewypełnienie swoich do Prandoty rozkazów, które koniecznie donieść mu przykazywał, jakoż tylko co Falisław potem widzeniu ozdrowiał, wszystko to wypełnił. *Długosz w Życiu Ś. Stanisława.*

Wisław biskup Rujawski, z proboszeza Płockiego i kanonika Rujawskiego, do tej pasterskiej funkei wzięty w roku 1284. i konsekrowany od Jakóba Świnki arcybiskupa Gnieźnieńskiego, wiele bardzo dóbr do biskupstwa tego przybyło za jego rządów, które wylicza *Damal. in Vit. Episc. Cujav.* jedne z szcudroblowości różnych Panów, drugie od niego kupione, kościół w Komorsku fundował i należycie uposażył, a dycieczą swoją i przykładnem życiem i pilnym dozorem rządząc przez lat szesnaście, z życia tego śmiertelnego przeniósł się na nieśmiertelne w r. 1300. w katedrze swojej pogrzebiony. Kwitnęli potem Petrassius z Zabawy w r. 1398. jako się podpisał na liście Króla Jagiella. Maciej z Zabawy Zabawski 1527. na przywileju miasta Krakowskiego.

Herbowni.

Dąbrowski, Koczywski, Węchaladowski, Zabawski.
Goliński, Piasecki, Włodek,

Przecież Golińscy z odmianą tego herbu zażywają: bo do szachownicy dwie lilie nie zupełnie przypięte noszą takim kształtem, jak w herbie Wyszogota widziałeś, tylko że tam połowa jednej lilji, tu dwie połówki dwóch lilji. I owszem niewiem czy nie od herbu Zabawa, wziął swoje początki herb Wyszogota, a znać przydatek lilji i hełmu Zabawczyk któryś za znaczne dzieło jakieś w rekompensę odebrał.

Zabawski herbu *Szeliga*, w Krakowskiem województwie. Paweł Zabawski, którego córka naprzód żyła z Tomaszem Otwinowskim, potem z Janem Nieznańskim, z synów zaś jego jeden, Stanisław z Katarzyną Bełhaecką, drugi z Rulinkowską zostawili potomstwo. Brat ich stryjeczny Piotr, miał za sobą Annę Rochańską córkę Wojciecha, po niej miał Bogusławską, dobra jego dziedziczne w Podgorzu. N. miał za sobą Joannę Zulińską. Krzysztof na Brzozowcu i Słotwinie dziedzic, spłodził syna Stanisława, ale *sterilem*, i córkę Zofią Razimierza Chronowskiego małżonkę. Teofila była za Jędrzejem Drohojewskim. Podobno są Zabawscy herbu Sępowron. N. była za Janem Zakrzewskim herbu Bogorya. N. Zabawski zginął w Moskwie 1606. *Petricius*. Helena Zabawska z Sobolewa 1663. *Acta Castren. Cracoviensia*. Mikołaj Zabawski, pojął w stan małżeński Annę Piciażkównę dziedziczkę na Zarszynie w ziemi Sanoekiej, zostawił czterech synów, Jana, Zygmunta, Macieja i Stanisława, i córek dwie, jedna była za Mareinem Byliną, druga za Stanisławem Ligezą. Jan dziedzic na Zarszynie, był poborą ziemi Przemyskiej roku 1588. Zygmunt zostawił córkę, która się dostała Samuelowi Grąckiemu. Maciej miał synów dwóch Jana i Stanisława, córkę miał Annę, która była za Wojciechem Suchodolskim. Stanisław miał za sobą Annę Zbąską podkomorzankę Lubelską. Piotr Zabawski tegoż domu, miał za sobą Sierakowską z Bogusławie, umarł r. 1647. zostawiwszy potomstwo.

Zabicki herbu *Nalęcz*, w Łęczyckiem województwie. Jędrzej Zabicki, komornik Sieradzki, w Krakowskiem, Jan w Lubelskiem 1697.

R. 1778. Franciszek Zabicki skarbnik Radomski. — R. 1788.

Marcin komornik ziemski Wretuński. — *łirasiicki*.

Zabicki herbu *Prawdzie* w Mazowszu, jednaż ich dzielnica z Radzanowskiemi. Jakób Zabicki podkomorzy Zakroczymski 1589. *Constit. fol. 526*. N. miał za sobą Łosiownę. *Paproc. o herb. fol. 495*. Stanisław pisarz ziemski Zakroczymski, poseł na sejm 1620. z kąd deputatem stanął na

trybunał Radomski, *Constit. fol. 20.* był potem, zda mi się ten sam, podkomorzym Zakroczymskim. N. podkomorzanka Zakroczymska, Mikołaja Boglewskiego sędziego ziemskiego Czerskiego małżonka. Piotr kasztelan Liwski, a przedtem podkomorzy Liwski, poseł na sejm 1626. ztamtąd deputat na trybunał Radomski, *Constit. fol. 6.* wspominają go *Konstytucye jeszcze w r. 1638. fol. 33.* komissarzem do granic od Prus, złączył się był dożywotnie z Maryanną Grabionczanką, z której był syn Michał starosta Czerniechowski, był i drugi Mikołaj kasztelan Liwski i dworzanin Władysława IV. jest w druku jego: *Mortalis occasus in terris, immortalis ortus in coelis Ceciliae Reginae Poloniae 1644. in 4. Varsav. 2do. Paneg. Aquilae Poloniae etc. in nupt. Vladisl. IV. et Ludovicae Gonzagae in fol. Varsav. 1646.* ten to podobno Mikołaj był potem podkomorzym Gostyńskim, posłem na sejm 1661. r. i ztamtąd deputatem na trybunał fiskalny. *Const. f. 3.* i 1662. córka tegoż Piotra poszła za Wybranowskiego stolnika Warszawskiego. Jan wojski Liwski, Razimierz dworzanin Władysława IV. i Stanisław 1632. Józef chorąży Zakroczymski, Anzelm wojski Liwski, i Mikołaj 1674. Zygmunt chorąży Warszawski 1688. Adam chorąży Zakroczymski, poseł na konwokaeyą 1696. r. N. podkomorzy Zakroczymski, miał za sobą Ewę Łopacką wdowę po Pudłowskim, z tej był syn Zbigniew chorąży Zakroczymski, poseł na sejm 1724. r. i córki cztery, Zuzanna Nowowiejska, Barbara Strzemboszowa, Kunegunda za Antonim Radziekim sędzią ziemskim Zakroczymskim, Ratarzyna Sienicka, Maryanna matka Ewy Rudzińskiej kasztelanowy Czerskiej. Jędrzej porucznik pancernej chorągwi Koniecpolskiego, osiadł pod Ostrogiem 1690. mąż przez lat dwadzieścia w wojsku zasłużony.

Zabielski herbu *Trzaska*, w ziemi Rożańskiej i in-dziej. Paweł i Jan Zabielsey podpisali elekeyą Władysława IV. Jan z Zabiela Zabielski w Krakowskim. Jerzy Szczyt koniuszy Braclawski w Polockiem 1674. Stanisław w zakonie naszym życie zakończył w r. 1624. w Krakowie u Ś. Barbary, retoryki lat dwanaście ucząc, penitencyarzem w Rzymie lat pięć będąc, wiele miał okazji do heroicznych aktów, wstrze-miężliwością i umartwieniem ciała swego znakomity, wydał do druku, *Opusculum de pluralitate beneficiorum.* Wojciech i Rajetan w tymże zakonie temi czasy.

Adam Zabielski r. 1788. horodniczy Wilkomierski. — Franciszek skarbnik. — *Irasięki.*

Zabiello herbu *Topor*, w księztwie Litewskim. Maciej Zabiello w Zmudzi 1621. Szymon w powiecie Rowieńskim. Salomon podstoli Smoleński w powiecie Wilkomierskim

1674. Samuel Zabiello towarzysz pancерnej chorągwi w Litewskim wojsku 1688. do Jurowickiego obrazu Matki Boskiej dał lichtarze srebrne. Antoni podczaszy i poseł Kowieński na konwokacyą 1733.

N. Zabiello lowczy Litewski. R. 1778. Szymon marszałek Kowieński. — Ignacy chorąży Kowieński. — Stefan strażnik Kowieński. — *Krasicki*.

Zabiński herbu Dołęga, w Rujawskiej dyecezyi. Piotr Zabiński, syn jego Tomasz na Wołyniu 1609. Tomasz w zakonie naszym umarł w Chojnieach 1729. dwa razy służył zapowietrzonym, w Bieczu, i w Krakowie z wielką miłością, i sam się też na tej usłudze zaraził, ale dymieniem dysceypliną rozciął, i tak śmierci uszedł.

Zabiński herbu Łodzia, w Wielkiej-Polszeze i w księztwie Litewskim. Wojeiech Zabiński dziekan i oflicyał Wileński, kanonik Poznański 1643. *Nakiel. in Miechov. f. 965.* a przedtem kantor Wileński, imieniem swego biskupa i kapituły, był na synodzie prowincyalnym Warszawskim 1634. *Acta Synodi.* Kazimierz syn Macieja 1643. w Wilnie. Stanisław kanonik Poznański, umarł w Nissie na Szląsku w r. 1655. *Stanis. Janin.* który o nim pisze, że nim go do grobu włożono, ożył, jakby się ze snu porwawszy, i jawnie przed wszystkimi zeznał; że za przyczyną Bogarodziecy Panny zbawienie otrzymał.

Zabierzowski herbu Ostoja, z Zabierzowie w Pilźnieńskim powiecie, wspominają ieh księgi grodzkie Ostrzeszowskie 1565. Wojeiech Zabierzowski przedtem pisarz skarbu koronnego, potem komornik ziemski Pilźnieński umarł 1647. co wypisał *Starowol. in Monum.* z jego nagrobku w Pilźnie. Patrz niżej Zaborowski herbu Ostoja. Zona jego Teofila z Tymbarga z której się zostało potomstwo. Jan 1697.

Zabka herbu Lubicz, ale z tą odmianą, że na podkowie nie masz krzyża, ale miasto niego gwiazda o sześciu promieniach, także drugie dwie gwiazdy, jedna z jednego, druga z drugiego boku podkowy, przy końcach jej we środku jej krzyż kawalerski, a na nodze jej lewej, strzała końcem do góry wyrzchtowana. Są ei Zabkowie w Słonimskim powiecie. Jerzy Michał Zabka skarbnik Braławski 1691. Antoni 1680. Stanisław deputat z Słonimskiego do konfederacyi Sandomierskiej 1704.

Zabłocki herbu Białynia, w Podolskim województwie. Adam Zabłocki w r. 1688. Jan w województwie Poznańskim, Józef w Łęczyckim, Piotr w ziemi Ciechanowskiej 1697.

Andrzej Zabłocki r. 1778. pisarz grodzki Oszmiański. — Józef regent grodzki. — *Krasicki*.

Zabłocki herbu *Łada*, w ziemi Zakroczymskiej. N. Zabłocki miał za sobą Helenę Jaskłowską, z której córka jedynaczka, poszła za Mikołaja Jaskłowskiego. Maciej dziedzic na Łopuszny 1620. Stanisław pojął Helenę Bielenką. N. miał Gronowską, Eleonora Jana Gumowskiego, N. Daniela Chmieleckiego małżonki. N. Antoniego Miaskowskiego. Teofil w zakonie naszym rektor kolegi Pułtuskiego 1713.

R. 1778. Kazimierz Zabłocki podstarości Wałecki. — Wawrzenc pisarz ziemski Gostyński. — Antoni skarbnik Gąbiński. — *Krasicki*.

Zabłocki herbu *Sulima* patrz **Sawicz**.

Zaboklicki herbu *Roch*, w Warszawskiej ziemi i in-dziej, z tą jednak odmianą że są trzy rzeki jak gradusy ułożone, od dołu większe, ku górze co raz mniejsze, na trzecim lilia wyrosła. Piotr Zaboklicki podstarości Sochaczewski z sejmu 1620. r. poborca, a Wawrzenc skarbnik Sochaczewski w r. 1633. Piszą się jedni z nich z Obor, drudzy Kolumna Zaboklicki. Zbożny komornik graniczny Lelowski, Konstantyn komornik graniczny ziemski Sochaczewski, Jan i Franciszek 1674. N. Zaboklicki, dla zasług wojennych wziął prawo dożywotnie na dobrach Olszaniku i Czerchawie od rzeczypospolitej, które potem prawo do jego potomków rozciągnęła, na piętnaście lat od jego śmierci *Konstytucya* 1662. fol. 29. Hieronim chorąży Braclawski, deputat na trybunał koronny 1667. Tobiasz kanonik Krakowski 1690. placu swego ustąpił w Zamościu na konwent OO. Reformatów. N. towarzysz pod usarską chorągwią kanclerza koronnego w r. 1638. pod Starcem ranny. *Okol. Diarium*. Stanisław łowczy Podolski koło r. 1680. zmarły, Remigian chorąży Bydgoski 1664. *Manif. Lubom.* fol. 52. Nikodem naprzód chorąży Braclawski, z sejmu 1690. komissarz do dystrybucy hiberny, *Constit.* fol. 4. i deputat do boku królewskiego dla obrad pod czas wojny Turreckiej, fol. 8. dalej kasztelan Kamieniecki w r. 1703. z sejmu komissarz do hiberny, *Constit.* fol. 17. na koniec wojewoda Podolski, na którym krzesle umarł w r. 1706. *Konstytucya* 1690. f. 11. zasługi jego w różnych ekspedycjach świadczone wojennych, przez lat czterdzieści, na dobrach królewskich Tarnogora nazwanych nagradzając, pewną mu summę zapisała: córka jego Katarzyna, naprzód żyła z Dembińskim łowczym Krakowskim, po nim z Stanisławem Morsztynem chorążym Sandomierskim, z którym miała syna Jana starostę Sie-radzkiego, po nim z Ossolińskim kasztelanem Zawichostskim, ale z pierwszym i trzecim żyła bezpotomnie, zesła z tego świata w r. 1735. w Krakowie u Ś. Piotra pogrzebiona. Matka jej była Skotnicka herbu Bogorya, babka z ojca Silnicka herbu

Jelita, z matki Tymiąńska herbu Nałęcz, druga córka była za Jerzym Wyżycim chorążym Kijowskim. N. była za Grzegorzem Brodowskim herbu Łada. N. za Janem Gazubą. Stanisław brat rodzony wojewody, miał za sobą Helenę Mokorską. N. Konstancją Niezabitowską.

Wojciech z *Zaboklik* Zaboklicki podstoli Owrucki, i Nikodem podpisał elekcją Stanisława Augusta Króla z województwem Sandomierskiem. Jan *Rolunna* Zaboklicki szambelan J. K. Mei kawaler Maltański 1792. r. Jana Ludwika wspomina *Kuropatnicki* w ekstrakcie *apud tabulas regni Galliciae et Lodomeriae* dnia 22. Października 1782. r. — *Heraldyka Wielkąda*.

Zabokrzycki herbu Sulima, w Łęczyckiem województwie. N. Zabokrzycka Macieja Kucharskiego małżonka.

Zabokrzycki herbu Utanicki, w Braclawskim województwie. *Metryka Wotyńska w r. 1528*. Jaska i Iwaszka Zabokrzyckich wspomina, jako ziemianów swoich. Alexander Zabokrzycki cześnik Braclawski 1662. poseł na sejm, ztamtąd zapisany deputatem na trybunał fiskalny, i 1663. *fol. 27*. był sędzią generalnego kapturu z Małej-Polski 1674. Mikołaj podśódek Braclawski w tymże roku. Hrehory Benedykt łowczy Braclawski, sędzia grodzki Winnicki 1704. a przed tem łowczy Braclawski 1696. Dymitr podczaszy Wilkomierski 1690. Dyonizy Dymitr na Zabokrzykach Zabokrzycki Łucki i Ostrogski episcop metropolji Kijowskiej i Halickiej exarcha, Owrucki archimandryta, przy konsekracyi swojej 1702. z dyecezyą swoją przystąpił do Unji, i siedząc na tej katedrze lat siedm, w r. 1709. wzięty jest do Moskwy z nienawiści o to, że z kościołem Rzymskim trzymał, kędy długie wygnanie mężnie w wielkim niedostatku wycierpiałwszy, w r. 1714. przeniósł się do ojczyzny wiecznej. Alexandra cześnikowna Braclawska, była za Alexandrem Muryssonem kapitanem w wojsku koronem. Dymitr, miał za sobą Maryannę Niemierzycównę starościankę Owrucką, wdowę po Pawle Erazmie Hulewiczu, z tej syn Benedykt łowczy Braclawski *sterilis*, i córka Alexandra Alexandrowi Stempkowskiemu kasztelanowiczowi Braclawskiemu dożywotnie zręczona.

Maciej Zabokrzycki r. 1778. wojski Brzeziński. — W r. 1788. Hilary cześnik Brzeziński. — *Krasicki*.

Zaborowski herbu Grzymała, w Inowroclawskim województwie. Wojciech Zaborowski miał za sobą Mikołajewską, z tej było trzech synów. 1. Stefan, którego z Zuzanny Jeżowny zostały się dwie córki, Dorota Teresa Klonowska *sterilis*, i Zofia Pawła Tomaszewskiego małżonka, i syn Wojciech stolnik Inowroclawski, który z Agnieszki Raciborskiej, spłodził Annę, Władysława Boskiego podczaszego Rawskiego, Agnieszkę Konstantego Niwickiego cześnika Starodubowskie-

go, Zofią Mikołaja Staniszewskiego, małżonki, i Franciszkę zakonnice ś. Brygitty w Warszawie, Zuzannę Pannę, i synów, Michała *Ordinis Camaldulensium*, Jana i Antoniego cywuna Berzniańskiego, strażnika Zmudzkiego, którego z Rozalji Wojniakówny koniuszanki Zmudzkiej dwie córki, Salomea umarła 1717. i Katarzyna *). 2. Jan, którego z Kłopotkiej córka Maryanna Przedzieceka, i syn Józef miecznik Gostyński, deputat na trybunał koronny 1728. żona jego Mokronowska cześnikowna Gostyńska. 3. Piotr Stanisław, którego z Skrzetuskiej dwie córki, Jadwiga Zygmunta Paprockiego, i Maryanna Krzysztofa Dunina kasztelana Lubaczowskiego, małżonki. Jednejże są dzielnicy z Dobieckimi; bo się z Zaborowa piszą.

R. 1778. Konstanty Zaborowski miecznik Czerski. — Ignacy viceregent. — W r. 1788. Anton cześnik Zakroczymski. — Ludwik w r. 1778. wojski Zakroczymski. — Józef podsędek Gostyński. — Walenty podwojewodzi Gostyński. — *Krasicki*.

Zaborowski herbu Ostoja, w Sieradzkim województwie. Stanisław Zaborowski dziekan kollegiaty Uniejowskiej, w niej ołtarz wystawił Najśw. Matce, przy nim Rożaniec fundował, w aparat ozdobił i ubogacił, w r. 1522. proboszczem był Sandomierskim, Jan, *Papr. o herb.* Jakób kustosz i officyał Uniejowski w r. 1652. Patrz **Zabierzowski**.

Zaborowski herbu Prus 2do, w Płockim województwie, w Zawkrzeńskim powiecie. Z tych Jan Zaborowski podsędek Zawkrzeński, sędzia grodzki Płocki, (Jan, Jakób, Wacław, i Wojciech 1674.) z sejmu 1631. naznaczony do rewizyi ksiąg ziemskich Płockich. *Constit. fol. 29.*

Zaborowski herbu Rawicz, w Sandomierskiem województwie. N. Zaborowski opat Wąchocki, Jan regent kancelaryi koronnej, a potem biskup Chełmski, atoli nim mu ekspedycya z Rzymu przysła, świat i wszystkie jego godności pozegnał w r. 1577. zakonu był kaznodziejskiego, u których też w Krakowie pochowany, siostra ich była za Młodziejowskim, matka Jacka podskarbiego nadwornego koronnego. Benedykt w Inflanciech i Multanach dzielny żołnierz, miał za sobą Zofią Bądkowską, i z niej synów Krzysztofa i Stanisława, N. komornik Chęciński, żona jego Elżbieta Bystrzejowska. Jan pojął Głogowską, z niej miał dwóch synów Seweryna i Marcina, w Zaborowie mieszkali w Gostyńskiej ziemi. Augustyn kanonik Chełmski, proboszcz Uchański, deputat na trybunał koronny 1738.

*) Ta to zapewne Katarzyna była za Kazimierzem Szlubowskim cześnikiem Czerniechowskim. — *P. IV.*

Zaborowski herbu Rogala, w Mazowieckiem województwie, tych opuścił *Okolski*. Jakób z Zaborowa stolnik Warszawski 1482. *Stat. Masow. fol.* 133. Scibor z Zaborowa chorąży Zakroczymski 1452. *Stat. Masow. f.* 94. z zjazdu Czerwieńskiego naznaczony do rozsądzenia pewnych spraw. Stanisław Warszawski, Mikołaj Zakroczymski stolnikowie 1495. *Stat. Masow. fol.* 110. Stanisław poborca w ziemi Zakroczymskiej 1577. *Constit. f.* 321. Jan podsedek ziemi Wyszogrodzkiej 1588. *Constit. fol.* 504. N. cześnik Zakroczymski, miał za sobą Katarzynę Kłodnicką koło r. 1550. Wojciech komornik Zakroczymski, Jan komornik ziemi Warszawskiej 1674. Jadwiga Zygmunta Paprockiego małżonka.

Zaborowski herbu Strzeмиę, w ziemi Dobrzyńskiej. N. Zaborowska była za Sebastyanem Wojenkowskim.

Zabrzeski. Zabrzeskiego Karola nie dawno nobilitowanego wspomina *Konstytucya* 1685. *fol.* 10. N. Zabrzewski podczaszy Dobrzyński, marszałek sejmiku Dobrzyńskiego w r. 1701.

Zabrzeziński herbu Leliwa, w księstwie Litewskim. Wojciech Moniwid wojewoda Wileński (według *Kołatow. in MS.*) wspomina go fundacya biskupstwa Zmudzkiego w r. 1422. zostawił synów, Juchna albo Jana i Olechna albo Alexandra Moniwidów; córka zaś jego Anna była za Mikołajem Radziwilem wojewodą Wileńskim. *Geneal. Radziwil.* Juchno Moniwidowicz był wojewodą Trockim 1460. mocno się sprzeciwił Gastoldowi, aby nie był na wielkie księstwo podniesiony Siemion książę Olekowiez. Syn tego Juchna Jerzy od dóbr Zabrzezia Zabrzeziński, pierwszy nazwany, zostawił synów Jana i Alexandra. Z tych Jan namiestnik Połocki, kasztelan Trocki 1492. jam go opuścił w pierwszym tomie między Panami Trockimi, posłował do Iwana kniazia Moskiewskiego od Alexandra księżęcia Litewskiego, upominając się Wiazmy, i inszych zabranych w Siewierzu zamków, i r. 1495. z innemi po Helenę Moskiewską w małżeństwo temuż Alexandrowi, *Stryjkow. fol.* 670. trzeci raz w r. 1499. już wojewoda Trocki i marszałek wielki Litewski, jako się podpisał u Łask. w *Stat. fol.* 130. posłował także imieniem Panów Litewskich na elekcyą Alexandra Króla, *Cromer. lib.* 30. *Biel. fol.* 493. którego na tron Polski promowował, atoli gdy Ilinicza sprawy broni, nienawiści u tego Króla, nie uszedł, tak, że o jego życiu już było skonkludowano, gdyby był Łaski kanclerz koronny nie odwrócił tak ciężkiego na niego zamachu, wyzwał go jednak Alexander z województwa Trockiego, *Biels.* luboć mu go znowu przywrócił, ale we trzy lata, to jest 1508. życie mu wydarł Gliński, ten widząc że żadnemi intercessyami, ani

supplikami nie mógł ukoić gniewu zawziętego na siebie Zygmunta I. Króla, mocno sobie wyperswadował, że ta fala na niego, nie z kąd inąd urosła, tylko z Zabrzezińskiego podniety, przetoż do Grodna w siedmdziesiąt koni przypadłszy pod pokrywką ciemnej nocy, okrutnie go zamordował. *Starowol. in Bellat. fol. 138.* Brat jego Alexander w r. 1494. był kasztelanem Wileńskim, i posłem do Moskwy po Helenę, jam go opuścił między kasztelanami Wileńskimi w pierwszym tomie. Stanisław drugi brat jego, marszałek nadworny Litewski, jako wspominają dzieje 1501. Miał za sobą Jan wojewoda Trocki Annę Mikołaja Nasuta, Wysieński nazwanego córkę, z którą wziął był wielkie dobra w Podlaszu, jako się mówiło pod Wyszyskiemi, miał syna Jana wojewodę Nowogrodzkiego w r. 1511. i 1514. gdzie się podpisał Jan Janowicz, nie Juryewicz jako chcą niektórzy na liście Zygmunta I. w *Księżce Prawa Ruskiej Religji fol. 25.* *Paprocki* przydaje, że zostawił po sobie córkę jedynaczkę, która wydana za księcia Stefana Zbarazkiego wojewodę Trockiego, wszystkę fortunę jego w dom książąt Zbarazkich wniosła, *ale to opuścił w późniejszej Księżce, której tytuł: Ogród.* Drugi syn tegoż Jana był Jerzy Zabrzeziński, który spłodził Mikołaja, ale i ten córkę tylko zostawił Annę Kiszczyną, i tak na nich ten dom ustał. *Walicki o Obrazie Kodeńskim* pisze, że wojewodzanka Nowogrodzka Anna Zabrzezińska, była za Fryderykiem Janem Sapiehą wojewodą Podlaskim. *Geneal. zaś Radziwiłów* twierdzi, że Zabrzeziński marszałek Litewski (podobno Stanisław) miał za sobą córkę Mikołaja III. Radziwiła wojewody Wileńskiego i kanclerza Litewskiego.

Zabuski. Siemion Zabuski w r. 1648. na sejmie nobilitowany, o czem patrz *Konstytucyi.*

Zacharzewski herbu *Doliwa*, w Kaliskiem województwie, są i w Brzeskiem Litewskim. Maciej Zacharzewski fortunny rotmistrz pod Orszą. *Paprocki.*

Zacwilichowski, w Braclawskiem województwie. Z tych Mikołaj Zacwilichowski wojski Wiunicki rotmistrz pieczy pod Żółtymi Wodami w klęsce naszych mężnie stawał, *Kochow. climac. 1. lib. 1.* żył jeszcze 1658. miał za sobą Jeziorkowską, wdowę po Konradzkim, niewiem czy nie jego córka żyła z Stanisławem Wyżyckim. Wawrzenice w ziemi Gostyńskiej 1632.

Temu Mikołajowi Zacwilichowskiemu dla wielkich zasług jego, wiecznem prawem nadana wieś królewska *Januszowice* w powiecie Opoczyńskim. — *Konstit. sejmu r. 1652. Vol. IV. fol. 369.* —

Zaczkowski herbu *Rawicz*, w Łęczyckiem województwie. Stanisław Zaczkowski w ziemi Warszawskiej 1697.

Zadambrowski herbu Lis, w Sieradzkim województwie. Piotr Zadambrowski kasztelan Konarski za czasów Paprockiego.

Zadarnowski herbu Sulima, w Brześciańskim województwie, kwitnął niegdy za Zygmunta pierwszego Fedor Kot Zadarnowski na Zadarnowie i Kotowce dziedzic. Ten miał przydomek Ratold. Po nim dwaj bracia rodzeni Teodor i Jan wynieśli się z Zadarnowa na przy Kupie do Bogusławie. Z tych Teodora na batalji Wierzchowieckiej z Moskwą zabito, zostawił jednak z Raczanowskiej córek pięć. Jedna wydana za Jerzego Buchowieckiego, druga za Jędrzeja Snieżka Błockiego. Trzecia za Daniela Jahółkowskiego, czwarta za Stanisława Laskowskiego, piąta za Józefa Laskowskiego; i syna Stefana, który pojawiwszy Katarzynę Laskowską córkę Jędrzeja, spłodził z nią córkę Alexandrę, która potem zaślubiona Janowi Ancucie skarbnikowi ziemi Bielskiej. Był to rodzony synowiec Macieja Ancuty biskupa Wileńskiego, a brat rodzony Jerzego Ancuty suffragana Wileńskiego. I synów czterech. Pierwszy Daniel miał za sobą Teofilę Wierzbicką komornikównę i regentównę ziemską Brzeską. Była to pierwsza żona jego, która mu powiła syna Antoniego i córek trzy. *Secundo voto* pojął Teodorę Okołowiczównę skarbnikównę Orszańską, z tej potomstwa nie było. *Tertio voto* Maryannę Buchowiecką skarbnikównę Brzeską, z tą miał syna i córkę. Drugi syn Stefana Wojciech, dwa razy śluby małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Dorotą Butkiewiczówną z powiatu Wołkowickiego, drugi raz z Pomarnaeką wdową z powiatu Oszmiańskiego, z obiema jednak żył bezdzietny. Był to człowiek rycerski, służył pod królewską chorągwią po usarsku. Konstantyn trzeci syn Stefana, temu Barbara Brzozowska miecznikowna Rijowska powiła trzech synów, Antoniego, Franciszka, i Wawrzeńca Societatis Jesu. Po Brzozowskiej pojął Barbarę Niepokojezycką skarbnikównę Brześciańską, z tej successorowie, Ignacy w zakonie *Redemptionis Captivorum*, Józef, Teresa i Gertruda. Czwarty syn Piotr, przysiągł dożywotnie Łabęckiej z ziemi Łukowskiej, z której zostało się potomstwo: Jędrzej, Katarzyna, Maryanna, i Apollonia.

Z A D O R A H E R B.

Głowa lwia szara, kosmata w polu błękitnem, z której paszczeki otwartej, pięć płomieni ognistych wypada na prawą rękę, nad hełmem także głowa. *Długosz Biel. fol. 120. Paproc. Gniazdo enoty fol. 1000. O herb. fol. 503. Okol. t. 3. fol. 315.* Zowie się ten klejnot rycerski Płomieńczykiem od

Z A D O R A

H E R B .

płomienia pomienionego, zowie się i Zadora, od imienia kawalera, który go tu pierwszy przyniósł, i potomności swojej zostawił. Jako zaś nabyty ten herb, genealogistowie nie wspominają, na to się tylko zgadzają, że do Królestwa Polskiego wniesiony z Francyi. Czas tych przenosin naznacza *Paprocki*, koło r. 1100. za Bolesława Krzywoustą, *Okolski* acz rozumie, że za tego Krzywoustą to się działo, jednak rok 1000. kładzie, na to się nie reflektując, że Krzywousty dopiero w r. 1102. w Polsce zaczął panować, a wieku 1000. królował Bolesław nie Krzywousty, ale Chrobry. Niżej się jednak tenże autor poprawuje, mieniając, że jeszcze przed Krzywoustem ten herb do ojczyzny naszej zawitał, ale kiedy, i jako nabyty, mileżą wszyscy. Stanisław z Brzezia Wojeński kanonik Krakowski archidyakon Pilecki, a potem biskup Kamieniecki w książce od siebie napisanej (ale zda mi się, że do druku nie weszła) której dał tytuł *Flamma rediiva*, Antonina Vera Cesarza Rzymskiego, okazują tego herbu być twierdzi, który lwią głowę najeżoną sobie za symbolum obrał, i na monecie wybijać kazał, atoli krom inszych rellexyi, kto nie widzi, daleko różny Płomieńczyka konterfekt, od stępla Antoninowego. *Duryew. in MS.* domyśla się, że ten Zadoreczyk z Germanji, w te się kraje nasze przeniósł, kiedy Karol wielki, Germanie Sarmatów starodawne siedliska posiadał, i nowymi z Nemetów, których my Polacy, jako i wszystkie Słowiańskie narody Niemcami zowie-my, narodu starego Francuzkiego koloniami zagęszczał, przeniósł się mówię do nowych Panów, i języka w te prowincye, do których Karola Wielkiego potęga nie zachodziła, acz bliższe Renowi kraje Słowackie i sąsiady stare Saxony podbijała. Nabyty zaś w owe czasy, kiedy począwszy od Juliusza Cesarza wojny długie, starzy Germani z Rzymianami infestującemi się, za wolność i ojczyznę swą wiedli przez wiek nie jeden: bo znać

przodek tej familji kawalera wojskowego i oficyalistę znacznego, który na szyszaku lwia głowę, płomienistą nosił, albo żywcem pojmał, albo z konia zwaliwszy zabił. Dawniejszych albowiem czasów kawalerowie, w okropne dla postrachu przybierać się byli zwykli postury. Wyrażnie *Florus lib. 4. c. 11. Ore ferarum et rictu horrificant galeas. Silius Italicus apud Petrasan. cap. 72. de tesser. gentilit.* o Chonidyuszu rotmistrzu Rzymskim pisze, że w potrzebie z Mizami (Słowackim zdawna narodem) na szyszaku miał jakieś naczynie, z którego za trzęsieniem głowy, co raz to nowy wybuchał płomień. *Qui pediculum gerens super cassidem, exsuscitatam motu corporis flammam, velut ardenti capite fundebat.* Znajdziesz i u *Lipsiusza de Milit. Roman. lib. 3. dial. 5.* różne szyszaków formy, z starożytnych munimentów wzięte, widzieć tam miasto piór w helmie, albo węża, albo smoka nasrożonego, jakoby chciał w oczy adwersarzowi skończyć. Gdzie indziej *lib. 4. dial. 9. de milit. Rom. fol. 391.* inny obraz pokazuje na głowach rycerstwa Rzymskiego, miasto przyłbicy, na kształt lwi paszczeki wyrobione. Czytaj o tym i naszego *Sylwestra Petrasan. de tesser. gentil. cap. 72.* gdzie pokazuje, że nie tylko mniejsi kawalerowie, ale i Cesarze lwie głowy na szyszak przybijali, mianowicie Adryan Cesarz. *Adriani Principis caput, etiam nunc apparet in numismatis, velatum ore horrifici Leonis.* Ztąd dochodzi ten autor, że znać i ten kawaler Zadora, straszędłem tem najmniej nie ulękniony, luboć według *Tacita de moribus Germanorum, Primi in omnibus praeliis oculi vincuntur,* znaczniejszego z Rzymskich wojskowych, w taki szyszak, na którym lwia paszczeka misternie wyrobiona płomienie rzuceła, uzbrojonego w potrzebie szczęśliwej pokonał, a podobno i szyszak taki z zabitego nieprzyjaciela zdarłszy monarsze swemu ofiarował, za co na wieczną męztwa swego pamięć, takiegoż kształtu herbem darowany. W czem wielkie podobieństwo przyznaję, że z tej okazji, mógł być ten herb nadany, przecieź nie odstępując zgodnej wszystkich autorów powieści, rozumiem, że nie w Germanji, ale we Francyi swój pierwszy wziął początek, tak dalece, że go *Bielski* własnym Francuzkim herbem zowie, a *MS. Ks. Rutki* przydaje, że i podziśdzień wiele domów przednich, w tamtych się krajach znajduje, które się tym klejnotem zaszczycają. Najwięcej zaś mnie w tym zdaniu utwierdza przywilej Karola IV. Cesarza dany w r. 1355. w którym wyraźnie ten monarcha przyznawa, że ten herb z Francyi w te tu kraje wniesiony. Jest ten przywilej w domu Lanckorońskich, i ja niżej przytoczę go na dowód, jak Zadorezyków dom przezaeny, nie tylko w tej ojezyźnie, ale i postronnym monarchom zasłużony. *Okol. tom. 3.*

fol. 357. pisze: że widział w kościele OO. Franciszkanów Krakowskim, w herbie lampę żelazną, z której trzy ognie płomieniem wybuchają.

Herbowni.

<i>Bąk,</i>	<i>Kierło,</i>	<i>Rusocki,</i>
<i>Bartoszewski,</i>	<i>Krzętowski,</i>	<i>Stryzka,</i>
<i>Brochowski,</i>	<i>Lanckoroński,</i>	<i>Włodzisławski,</i>
<i>Chrzastowski,</i>	<i>Narbut,</i>	<i>Wojeński,</i>
<i>Ciestelski,</i>	<i>Niwicki,</i>	<i>Wrzeszcz,</i>
<i>Ciszewski,</i>	<i>Paszkowski,</i>	<i>Zadorski,</i>
<i>Dowgiato,</i>	<i>Przeclawski,</i>	<i>Zawisza,</i>
<i>Hauntal,</i>	<i>Rosperski,</i>	<i>Zycieński.</i>

Duńczewski, Kuropatnicki, Malachowski i inni utrzymują że *Rusakowscy* i *Siekierzyńscy* również do tego herbu należą. —

Przecież *Kierłowie* nie jednej, ale trzech głów *Lwów* zawierają, z płomieniami każda trzema ognistemi, dwie powinny być na górze, jedna pod niemi we środku, w hełmie zaś dwie trąby myśliwe z prządkami i związaniem srebrnem na krzyż końcami złożone. Herb *Zadora* na siebie i na successorów swoich przyjął na sejmie *Hrodelskim* *Jawno* wojewoda *Trocki*. *Biel. fol. 313.*

Zadorski herbu *Jastrzębiec*, w księstwie *Litewskim*. *Maciej Zadorski* marszałek *Orszański*. *Kojalow. in MS.* Są i w *Lubelskim* województwie.

Zadorski herbu *Wieniawa*. O nich tak piszą nasi autorowie, że ei są właśni *Płomieńczykowie*, dziedzice niegdy na *Zadorze*, ale się potem do herbu *Wieniawa* rzucili. *Jerzy Zadorski* kanonik *Poznański*, *Vir doctrina, et in pauperes liberalitate, integritateque praestans*, jako o nim opowiada nadgrobek jego w *Tumie* *Poznańskim*, zmarłemu w r. 1604. wystawiony. *Stanisław* legacjami do postronnych monarchów wstawiony, do margrabi *Brandeburskiego*, do stanów *Węgieńskich*, do książąt *Szląskich*, do księcia *Siedmiogrodzkiego*, był potem cześnikiem koronnym, ochmistrem *Królowy Anny*, *Wiskim*, *Bielskim*, *Mosińskim*, *Gostyńskim* starostą, z światem się rozstał w r. 1649. w *Warszawie* u OO. *Augustyanów* z nadgrobkim pochowany. *Jan* dworzanin u *Jędrzeja Opalińskiego* biskupa *Poznańskiego* 1622. r. N. miał za sobą *Barbarę Arcemborską* córkę *Pawła*. N. pomagał *Iwoni* prze-ciwko *Turkom*, ale wzięty był w niewolą, z której wykupiony.

Zaduski herbu *Janina*, w *Sendomierskim* województwie. N. *Zaduska* była za *Janem Borowskim* herbu *Jastrzębiec*. N. za *Hieronimem Mietelskim*. *Jan*, żona jego *Wielopolska*.

Zadzik herbu Korab, w Rawskim województwie. Piotr z Wielkiego Poradowa Zadzik Rawskiego województwa ziemianin, do Sieradzkiego się przeniósłszy, tam 1471. osiadł, a z Drużbińskiej splodził syna Wojciecha, w języku Arabskim biegłego, ale nie mniej i w rękę silnego na nieprzyjaciół ojczyzny, ztąd Zygmunt August wiele go kochał, i do Tatar w legacyi wysyłał. Puckowna dwóch mu synów powiła, Stefana wojskiego Sieradzkiego bezpotomnego, i Jana, ten z Jadwigi Borsowny w Prusiech, sześć córek splodził, tyleż synów; z tych trzy córki młodo pomarły, czwarta Anna żyła z Wojciechem Sarnowskim chorążym Łeczykiem, piąta Katarzyna, a potem Teresa, rządziła klasztor ś. Agnieszki w Krakowie pod regułą ś. Franciszka. Szósta Ewa Janowi Łowickiemu kasztelanowi Inowrocławskiemu zaślubiona: z synów zaś Maciej wojując na Moskwę, w samej stolicy w okazji mężnie stawając, poległ. Drugi Remigian, i ten Marsowe życie prowadził, ale młodo w Kamieńcu życie skończył. Hieronim trzeci, ten jeszcze w szkołach od śmierci zabrany. Stanisław czwarty, w Moskiewskiej expedyeyi zasłużony, we Lwowie przeniósł się na wieczność po nadgródę. Piąty, Jan chorąży Sieradzki, pojął Teofilę Kretkowską wojewodzankę Brzeską Rujawską, zszedł w kwitnącej porze bezpotomny. Szósty Jakób po odprawionych w ojczyźnie i w cudzych krajach naukach, gdzie w historyi, geografji, prawie duchownem i świeckiem wielkiej umiętności nabył, na dworze Zygmunta III. Króla z lekka rośł do najwyższych prelatur: z proboszcza Krakowskiego, proboszcza ś. Michała na zamku Krakowskim, dziekana Poznańskiego, kustosza Warszawskiego, sekretarza wielkiego koronnego, biskupem Chełmińskim wyniesiony, a dla osobliwszych jego zasług w tej ojczyźnie, które potomności dla naśladowania wysławia, *Konstytucya* 1633. fol. 19. pozwoliła mu rzeczpospolita przy tejże infule trzymać probostwo Miechowskie, dał mu potem pieczęć mniejszą Zygmunt III. wkrótce większą: a Władysław IV. Król Polski do infuły Krakowskiej posunął. Wszędzie się z Pańskim i szczodrem na Boga popisał sercem, kościół ś. Michała na zamku restaurował. *Starowol. in Monum.* Na kanonizacyą i kaplicę B. Jana Kantego trzydzieści tysięcy odłożył. *Cyne. Orat. Veneranda senectus.* Kaplica ś. Jana Chrzciciela przy Bazylice Krakowskiej, z jego ostatniej woli marmurem przyodziana czarnym, *Pruszcz in descript. Cracov.* kędy też po śmierci w r. 1642. ciało jego złożone. Organy nowe w Miechowie jego sumptem stanęły. *Nakiel. in Miechow. fol. 934.* Kościół w bogaty aparat przystrojony, penitencyarz przy katedrze Krakowskiej od niego postanowiony, i pewnemi dochodami opatrzony. Na

szpital w Rzymie przy kościele ś. Stanisława biskupa, dwa tysiące czerwonych złotych wysypał: kościół w Drużbinie ojezynie swojej wymurował z fundamentu, i kapłanów osadził. I kapitule Chelmińskiej jednego kanonika doktora przyczynił: kapłanom żeby co dzień mszą świętą niewali w tej tam katedrze, wioskę darował. Gorliwość swoją o wiarę, jawnie światu Polskiemu pokazał, kiedy czego żaden z antecessorów jego nie śmiał uczynić, szkoły Arryańskie w Rakowie zburzywszy, kościół tamże katolicki wyniósł, i duchowieństwo przy nim szczerze opatrzył. Z swojej własnej dziełczej substancji sto tysięcy poświęcił na sustentacyą i supplement dysydenckich predykantów, którzyby się od błędów heretyckich nawróciwszy, z kościołem katolickim pojednali, co wspominają o nim *Konstytucje Synodu Prowincjonalnego Warszawskiego w r. 1643. fol. 10.* z tą jego pochwałą, *Vir propagandi honoris Divini studiosissimus.* Wileńskich kalwinistów, żeby z miasta rugowano, dekret królewski wyjednał. W Toruniu zaś siła na przymnożenie tam wiary i chwały Boskiej ugruntował. Litości był nieporównanej na ubogich nędzarzów, z tej co tydzień pewne jałmużny do klasztorów Mendicantium posyłał, codzień zaś skrycie przez domowego swego kapłana na żebrzących sypał rzesisto pieniądze, szpitalom w Boddęcinie, Radłowie, Kielecach, znacznie prowentów przyczynił. Na poddanych swoich pod czas głodu, więcej niż dwadzieścia tysięcy korecy różnego zboża rozdał. Bursę Jeruzalem przy akademji Krakowskiej, niegdy od Zbigniewa Oleśnickiego biskupa Krakowskiego fundowaną, ale z czasem do ruiny nachyloną, nie tylko dźwignął, ale na trzydzieści alumnów z uboższych studentów fundacyi przyczynił. Szlacheckie dzieci, ba i inszych ubogich rodziców, swoim kosztem do cudzych krajów dla większego w naukach poleru wysyłał. Umierając wszystkie długi poddanym swoim darował. Z affektu ku krewnym swoim prawie się był wyzuł: dla tego, ani ich bogacił, ani wynosił, z kąd o nim pisząc *Potoc. in Centur. Viror. fol. 372.* mówi: *Affectibus major humanis, exuta omnium necessitudinum innata charitate, rem sacram, et literariam, ingentium sed laudabiliter quaesitarum opum hueredes testamento scripsit.* A że był w ekonomicznych rzeczach przecież nie chciwie zabiegły, dla tego znaczną reparacyą wszędzie dobra biskupie zakwitnęły. Lubawski pałac dla rezydencyi biskupów Chelmińskich nową architekturą przeformował, i ozdobięjszym uczynił; w Krakowskiej zaś dycecezyi w Szezurowie, Radłowie, Lipowcu i indziej zrzuciwszy stare dwory biskupie, nowe i wygodniejsze z fundamentów wyprowadził: Kieleckiego pałacu wprawdzie za żywota swego nie dokończył, atoli testa-

mentem naznaczył koszt na kontynuacyą fabryki, który zupełnie i wspaniale z jego szkatuły stanął: w Warszawie także pałac dla biskupów Krakowskich z fundamentów wymurował. Drugi także dla kanclerzów albo podkanclerzych duchownych koronnych, ale ten po jego śmierci Szwedzka zawziętość wyrzuciła i zniszczyła. *Constit.* 1638. *fol.* 34. Do struktur od niego erygowanych i to też należy, że odrzwi do kościoła katedralnego marmurem obfutrował, tak te które idą od bramy zamkowej, jako i te, które do pałacu królewskiego idą, co poznać z herbów jego na nich. *Pruszez in descript. Cracov.* powiada, że fundował w Krakowie kościół i klasztor pod tytułem ś. Józefa, w Krakowie pannom zakonnym pod regułą ś. Franciszka; kędy pierwszą przełożoną była siostra jego rodzona Teresa. W stroju i częstowaniu pomiarkowanie statecznie zachowywał, chyba że gości jakich a osobliwie cudzoziemców w domu swoim traktował. Gdy się go kto spytał, za coby tak wielkie summy od siebie zebrane przechowywał, a nie raczej jeszcze za żywota swego niebo sobie niemi skarbił, odpowiedział: wiem dobrze jako w oplakanej tej ojezynie, gdy nagła czy wojna, czy potrzeba zwali się na nią, ciężko o sukurs pieniędzy, to jest, niż przez sejm podatki uchwalają, też same zbiorą, tym czasem ginąć jej trzeba; dla tego ja (prawi) gotowe chcę mieć dla niej w domu moim posiłki. Sprawiedliwości świętej szczególniej przestrzegał, nie tylko że sądził według Boga i prawa, nietylko że żadną korupcyą rąk swoich nigdy nie zmazał, ale też, że niespracowanym był w administrowaniu jej, sam na sądach zasiadał, choć chory, choć interesami inszemi zatrudniony. W chorobach, albo gdy co przykrego na niego przypadło, ani stęknął, ani sarknął, albo twarzy zmarszczył, zawsze jednakowej postury i miny: i owszem nieprzyjaciółom swoim chętnie wszystkie urazy swoje darował. Za duszę swoją dobrze jeszcze za żywota swego anniwersarze fundował, osobliwie w tych katedrach i kościołach, kędy miał jakie beneficium, jak to w Krakowie, Sandomierzu, Rielech, w Łucku, Warszawie, Łęczycy, Płocku, Wrocławku, Gnieźnie, Poznaniu, Chełmży, i Drużbinie. Po śmierci zaś jego, na klasztory, ubogich, księży, więcej rozdano niżeli sto ośm tysięcy, krewnym jego tak w pieniądzech, jako i w rzeczach dostało się więcej niż dwakroć sto tysięcy, przyjaciółom jego testamentem legowanych czterdzieści i trzy tysiące, domowym trzydzieści i dwa tysiące. Na *montem Pietatis* sto pięćdziesiąt tysięcy. Ojezynie tej jak się ten wielki senator przysłużył, z tego snadno każdy wniesie, że przez lat trzydzieści i sześć na dworze królewskim przepędzonych, tak dowcipem z natury wielkim, rozsądkiem wytwornym, zdrową radą, wszystkie jej

interesa miarkował, żeby nie tylko żadnego uszczerbku nie cierpiała, ale też profitowała w sukcesach, dla tego, żadnego sejmu, ani obrady publicznej nie uchybił, dlatego i pod czas wojennych expedycey od boku królewskiego nie unikał: deputowany z drugimi w r. 1635. do traktatów z Szwedami, którzy w Pruskie kraje z wojskiem byli wtargnęli, pokój z nimi w Sztundorfie, na lat dwadzieścia i sześć zawarł. *Piasec. Chronic. fol. 480. Bruchel. lib. 5. Cluver. fol. 808.* Z Moskwą także pożytecznymi bardzo Polsce kondycjami pokoju dotarł, wyciągnawszy na nich, że koronie naszej ustąpili siła miast i ziemi. Na zapłatę niepłatnemu wojsku, pożyczył pewnej summy rzeczypospolitej, o czym *Konstytucya 1631. f. 8.* Jego kosztem księgi ziemskie Sieradzkie przepisane, wspomina *Konstytucya 1633. f. 50.* Cecylią Renatę Władysława Króla żonę, i witał na granicach, i w ozdobnej komitywie przyjmował. *Starowol. życie jego wydał do druku 1644. in 4to, a w Sarbiewskim jest Ode gratulatoria,* gdy się wracał z traktatów Moskiewskich.

Zadzimski. Sebastyan Zadzimski na Zadzimiu dziedzie, miał za sobą Zosią Wierzbowską herbu Jastrzębiec pisarzównę grodzką Łęczycką.

Zagajewski herbu Pomian, w Łęczyckiem województwie. N. Zagajewski miał za sobą Teofilę Ponętowską, niewiem czy niemasz i Nałęczów. Zofia była za Michałem Sierzechowskim.

Ignacy Zagajewski r. 1778. podstoli Brzesko-Rujawski. — *Iras.*

Zagiel herbu Trąby, w powiecie Wilkomierskim. Marcin Zagiel Michałowicz proboszcz katedralny Wileński i Oszmiański mąż uczony, i wielkiej akceptacyi, przeniósł się na wieczność w roku 1643. pod imieniem jego *Ks. Hieronim Stefanowski Soc. Jesu wydał niektóre Książki. Amo. Censura dysputacyi Wileńskiej, podanej przez Daniela Mikolajewskiego Ministra Radziejowskiego w Wilnie 1600. in 4to. 2do. Termin na protestacyą Ministra Ewangelickiego, albo odpowiedź na czworaką rzecz o władzy Biskupów Rzymskich 1599. in 4to w Wilnie.* Grzegorz Michalewicz episcop Piński 1632. *Histor. Colleg. Ostrog.*

Z A G Ł O B A H E R B.

Podkowę powinien mieć barkiem do góry postawioną, przez który bark szabla ostrzem do góry, rękojeścią na dół obrócona w prawą tarczy idzie, tak że rękojeść jej w pośrodku podkowy widać, na helmie nad koroną orle skrzydło, które strzała przeszywa. *Paproc. w Gniaz. fol. 96. o herb. f. 342.*

ZAGŁOBA

HERB.

Okol. tom. 3. fol. 328. Klejnoty fol. 90. wprowadzić ci autorowie powiadają, że ten herb wyszedł od Jastrzębca, jakoż taki kolor jego, jak i u Jastrzębca, atoli zda się bardziej, że od Poboga wziął swoje początki, niżeli od Jastrzębca, jako i *Bielski fol. 283.* twierdzi, i z tej racyi, gdyż nie wywróconą, ale prostą podkowę noszą: bo gdy dwaj bracia czy to Jastrzębcykowie, czy Pobożanie, długą waśń między sobą wiedli, która się ani interpozycyą przyjaciół, ani krewnych perswazyą uśmierzyć nie dała, przyszło do tego, że młodszy brat mszcząc się krzywdy swojej, śmiercią dopiero, i krwią starszego brata swego, zapalezywość swoją ugasił, za który kryminal potomkom jego, i tę też wiecznej pamiętki karę przydano, że im herb ich, w ten kształt, jako go tu widzisz przeformowano, i Zagroba albo Zagłoba, niby za głowę nazwano. Czas tej odmiany naznacząją za panowania Kazimierza Mnieha. Tego był herbu Abraham Socha wojewoda Płocki, który Ziemowitowi książęciu Mazowieckiemu, Rujawy męstwem swem odzyskał, atoli w owej nieszczęśliwej Witolda książęcia Litewskiego z Edygą Tamerlanowskim hetmanem bitwie, w rok 1399. między innszemi tak wielu Panami Polskimi, i on też mężnie stawając na plaeu poległ. *Biel. fol. 282. Cromer.* Od niego rozplenione potomstwo różnych nazwisk od dóbr nabyli, są zaś właśni Sochowie. Są zaś ci

Herbowni.

*Dąbrowski,
Dubina,
Grabowski,
Jaroszewski,
Karwowski,
Kleniewski,*

*Krajkowski,
Kucharski,
Łabuński,
Mieczkowski,
Smarżewski,
Smoleński,*

*Śniegocki,
Sochacki,
Tarchalski,
Trzebiński,
Trzeszkowski,
Zagłobski.*

Zagorowski herbu Strzemię. Elżbieta Zagorowska pozostała wdowa po Witosławskim, była za Czarneckim. Druga Elżbieta za Remigianem Piaseckim komornikiem ziemskim Sannockim. N. za Gawrońskim herbu Rawiez.

Zagorski herbu Pilawa, w Krakowskiem województwie. Dom starodawny, z których Józef Zagorski wyniósł się do księstwa Siewierskiego, ten miał dział swój w Sarnowie, z Reginą Baranowską herbu Rawiez zostawił syna Stanisława, który z Elżbietą Belehaeką herbu Topor miał potomstwo. i Jana, który dwa razy śluby małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Zofią Kostecką, drugi raz z Grotowną herbu Rawiez. z obiema było potomstwo, córki jego te były, Jadwiga za Alexandrem Maszyckim, Elżbieta za Mikołajem Leśniowskim. Katarzyna za Dudkiewiczem, z tych druga *sterilis*, umarł Józef 1600. w Będzynie pochowany, miał swoje dobra w Lelowskim powiecie: to *Baranow. in MS.* Stanisław 1582. Jan 1646. Marcin 1651. *Acta Castren. Sandec.*

Zagorski herbu Ostoja, w Sandomierskiem województwie. Jan Zagorski mąż wojenny za Kazimierza III. ochmistrz Królowy Zofji żony Jagiella Króla, ten z Janem Długoszem jeździł w legacyi do Węgier, żeby był Iskrę z Janem Huniadem pogodził w r. 1448. *Bielski fol. 389. Cromer lib. 22.* N. Zagorski towarzysz Zborowskiego kasztelana Guiecznieńskiego zsiadłszy z konia pieszo szedł do szturm pod Pleszkowem w r. 1682. *Paproc. o herb. fol. 404.* N. poległ w stolicy Moskiewskiej 1606. za Dymitrem zmyślonym wojując. *Petric. lib. 2. histor. Moschov.* Jedni z nich w księstwie Litewskiem, drudzy na Rusi, tam żołd prowadząc, posiadali. Jan na Rusi, którego syn Jakób, tego zaś Mikołaj rotmistrz pieszy w Prusiech i pod Kumejkami mężnie stawał przeciw nieprzyjaciółom ojczyzny: brat Mikołaja Jan i ten w obozie zasłużony. Ludwik Kazimierz kanonik Chelmski jest w druku jego *Oracya, którą witał Stanisława Pstrokońskiego biskupa Chelmskiego* 1645. N. miał za sobą Annę Bouerownę. N. Bieganowską córkę Melchiora. N. Marcina Dobrogojskiego małżonka. N. pisarz grodzki Krzemieniecki, którego syn Michał umarł we Lwowie 1724. Zygmunt skarbnik Wschowski 1670.

Józef Zagórski chorąży Wolyński, w r. 1778. podkomorzy Łucki. Tego brat Franciszek starosta Owrucki z *Steckiej* kasztelanki Rijowskiej zostawił potomstwo. — Szymon podwojewodzi Łukowski. — Ludwik wojski mniejszy Żytomierski. — Jan łowczy Włodzimierski. — Floryan sędzia Owrucki. — Stanisław sędzia grodzki Łucki. — *Kwasicki.*

Zagwojski. Bazyl Zagwojski deputat na trybunał koronny 1725.

Zahorowski herbu Kórczak, w Wołyńskim województwie. Jedenże to dom z Gorajskimi, o których mówilem Tom IV. Przymawia mi, *Autor Książki Specimen Historiae Poloniae Criticae* Pap. 91. Żem Dymitrowi Bożydarowi podskarbiemu koronemu w tomie II. nie przydał, z Goraja: to jednak nie moja wina, ale błąd drukarski, luboć bardzo dobrze wiedział ten autor, żem na swoim miejscu pod literą G miałem o tym *ex professo* mówić. Słuszniej się to utrzymać nie może, co tam twierdzi tenże autor, wielki minister w koronie naszej, że ten Dymitr Bożydar, pierwszym był z domu Gorajskich, albo jak on go tam zowie, *Familiae Gorajsciorum Protoplastam*, każdy to przyzna kto przeczyta, com o nich z *Ogrodu Królewskiego przez Paprockiego na świat wydanego* wypisał: Ojciec (to pewna) że tego Dymitra na imię Iwonja, pisał się z Goraja, sędzią Chelmskim był. Ale ani ten Dymitr podskarbi koronny zwał się Bożydarem: bo to dopiero syn jego Dymitr marszałek wielki koronny, pojawiwszy Bietę z Bożegodaru wielkiej fortuny jedynaczkę, począł się także pisać z Bożegodaru, nie było to tedy imię jego Bożydar, albo Teodor, ale raczej dobra, które się zwały Bożydar, i z których się pisali Kórczakowie niektórzy. Wspomina Zahorowskich *Metryka Wołyńska* w r. 1528. Fiedor Zahorowski, poseł na sejm 1589. podpisał tranzakcyą Bendzińską, *Constit. f. 558*. miał za sobą Annę Siemaszkównę pisarzównę Litewską, starościankę Krzemieniecką. Bazyli kasztelan Braclawski 1580. *Geneal. Czartoryskich* powiada, że miał za sobą Katarzynę Jana księżęcia Czartoryskiego córkę. *Genealogia książąt Zbarazkich*, i o drugiej jego żonie namienia, że była Marussa księżniczka Zbarazka, starościanka Krzemieniecka, z której córka Anna żyła z Konstantynem księżciem Wiśniowieckim wojewodą Ruskim, jakoż *Historya Collegii naszego Jarosławskiego u Ś. Jana* pisze o nim, że rozwiódłszy się z pierwszą, z drugiej miał potomstwo; Zygmunt August Król w r. 1560. wysłał go w legacyi do Moskwy. Hieronim niegdy w zakonie naszym, a potem prałat w r. 1614. napisał i do druku podał *Monita privata Soc. Jesu*, które wkrótce zawziętość na nas, tak heretyków, jako i inszych, przez wiele pras cudzoziemskich po świecie rozniosła, tak dalece, że siła ludzi godnych niewinnością naszych ojców zdjęci, sławy ich bronić musieli swemi refutacyami, jako Piotr Tylicki biskup Krakowski, Jan Ostrorog wojewoda Poznański *in Epistola ad filios*, nuncyusz apostolski, i inni, a z zakonu naszego Gretserus i Bembus, ale i sam ten Hieronim, nie tylko, że na ten skrypt dosyć gruntownie zbijając odpisał, ale też gdzie się tylko podać okaza, i wysławiał Societatem, i murem się stawiał przeciwko

wszystkim jej kalumniatorom, co mógł łask swoich świadczył, bibliotekę nawet swoją kollegio Lubelskiemu darował, a umierając w r. 1634. prosił, żeby ciało jego w Lubelskiem naszym kościele pogrzebione być mogło, co i otrzymał. *Histor. Dom. Profess. Cracov.* N. Zahorowska Bazylego Jelca małżonka. Jan, żona jego Alexandra Niemierzykowa wojewodzanka Rijowska, ale z nią *sterilis*, ta zaś po jego śmierci poszła za Romana Hojskiego kasztelana Rijowskiego. Jędrzej z sejmu 1638. komissarz do granic między województwem Wołyńskim i powiatem Pińskim. *Constitut. fol. 19.* N. kasztelan Inflantski 1650. którego córka *1mo voto* żyła z wojewodą Sieradzkiem, *2do* z Bieniewskim wojewodą Czerniechowskim. N. miał za sobą Helenę Porykę księżniczkę, ostatnią z tego domu, z którą cała tych książąt fortuna w dom się Zahorowskich złała, z tej byli dwaj synowie. Michał i Roman, i córka Marussa, z tych Roman rotmistrz królewski z sejmu 1631. zapisany do rewizyi ksiąg ziemskich grodzkich Łuckich, *Constit. fol. 28.* synów jego trzech: Michał *sterilis*, Jan sędzia ziemski Włodzimierski, żona jego Zofia Korezmińska pozostała wdowa po Gembarcie, ale z nią żył i zszedł *sterilis*. Trzeci Stefan kasztelan Wołyński starosta Włodzimierski, z sejmu 1676. komissarz do uznania krzywd poczynionych od wojska Litewskiego w województwach Wołyńskim i Rijowskim, *Constitut. fol. 22.* i 1678. *fol. 13.* i 1685. *fol. 7.* złączył się był dożywotnie z Łuszkowską *1mo voto*, z tej spłodził dwie córki, Katarzynę, ta pierwszym związkiem żyła z Wojciechem Czackim chorążym Wołyńskim, starostą Włodzimierskim, pułkownikiem hetmańskim; drugim z Adamem, Olizarem podkomorzym Rijowskim, pułkownikiem hetmańskim, Pani bogobojna i miłosierna na ubogich, Panienki sieroty zbierała, i dawszy im pobożną edukacją, wyposażała należycie; kollegium nasze Łuckie, wieczną pamiątką szczodroblivość jej na siebie obchodzi. Drugą N. Ludwikowi Pocijowi wojewodzie Wileńskiemu hetmanowi wielkiemu Litewskiemu zaślubioną, i syna Marcina starostę Włodzimierskiego, chorążego Wołyńskiego, od tego córka się została, która poszła za Radeckiego Skoeczka chorążego Belzkiego. *2do voto* pojął kasztelan Szackownę, z tej dwie córki zostały, Antonina wprzód w kontrakty małżeńskie weszła z Marcyanem Wołowiczem marszałkiem wielkim Litewskim, potem z Tomaszem Zamojskim ordynatem, z obiema bezpotomna, Pani wielkiego rozsądku, niemniejszej estymacyi u wszystkich; prowincyi naszej Polskiej tyle wyliczyła z dobroci swojej ku nam, ileby dosyć było na fundacją jednego kollegium: druga Rozalia Pocijowa strażnikowa Litewska, fundatorki rezydencyi naszej Włodzimierskiej. W r. 1694. gdy Tatarska zgraja

na Wołyń zapadła, czterdzieści tysięcy ich rachowano, Jan Zahorowski tylko w trzechset ludzi swoich, tak się mężnie oparł, aż do wieczora samego z niemi się uganiając, że straciwszy cztery tysiące swoich pierzechni, Zahorowski tylko trzydziestu swoich. *Histor. Colleg. Leop. S. J.* Michał brat jego młodszy, żona jego Terlecka Anna, z tej były trzy córki, młodo zeszyły, i syn krom zmarłych, Franciszek w zakonie Societatis Jesu.

Zajęc herbu Kuniglis na Szląsku, o których *Bielski fol. 308. i 449.* Drudzy według *Okolskiego* w księctwie Litewskim. N. Zajęc poseł od Króla Czeskiego do Króla Kazimierza.

Zajęc herbu Lis. Stanisławowi Zajęc poddziekaniu Krokowskiemu i penitencyarzowi zmarłemu w r. 1601. nadgrobek z tym herbem w katedrze Krakowskiej wystawiony, żył lat 80. pisał się de Pabianiec, *Starowol. in Monum.* pisze go Zmac, alem ja i widział i czytał tamże, Zajęc, na nadgrobk.

Zajęc herbu Syrokomla, w Wołyńskim województwie.

Zajęczek herbu Świnka, w Sieradzkim województwie. Piotr Zajęczek podkomorzy Sieradzki w r. 1439. dziedzictwo swoje Przeborów w powiecie Ostrzeszowskim zamienił. *Acta Castren. Ostrzeszov.* Stefan zakonu ś. Dominika w r. 1412. biskup Wołoski, wszystkie swoje dobra konwentowi Krakowskiemu zapisał. *Frydrych. in Ś. Hyacin. fol. 233.* Wacław pisarz ziemski Raliski z sejmu 1627. komissarz do granic od Szląska, *Constit. fol. 4.* a w r. 1632. już sędzia ziemski Raliski, poseł na konwokacyą, podpisał ją, *Acta interr.* córka jego była za Wojciechem Kierskim. Stanisław, Kazimierz i Wojciech w Raliskim 1632. Stanisław i Jan 1674. Jan podczaszy Zytomierski, żona jego Maryanna Świniarska herbu Poraj, z tej synowie Jakób i Antoni 1701. N. miał za sobą Zofią Koczorowską wdowę po Szezańskim. Piszą się z Wrzący.

Piotr Zajęczek z *Wrąnczy*, podkomorzy Sieradzki, posłem był z inshemi do ratyfikacyi kontraktów ślubnych między Kazimierzem Jagiellonowiczem Królem z Elżbietą Austryaczką 1453. r. 12. Sierpnia. — *Cod. Dipl. R. P. Vol. I. fol. 155.* — Stanisław ze *Wrzący* Zajęczek poseł województwa Raliskiego podpisał konfederacyą Warszawską r. 1674. — *Irasicki.*

Patrz dołączony w końcu Tomu Dodatek. —

Zajęczkowski herbu Drzewica, w Sieradzkim województwie. Adam Zajęczkowski spłodził Sebastjana, ten Mojżesza na Zajęczkowie dziedzica, który pojął Barbarę Stokowską córkę Stanisława herbu także Drzewica. *Acta Castren. Opocznen.* 1615. Wojciech którego syn Sebastjan, na wieś Mikułowice donacyą otrzymał 1598. *Acta Castr. Opocznen.*

Zajączkowski herbu Prawdziec, w Krakowskim województwie. Paweł Zajączkowski dziekan Kiecki, scholastyk Kruświcki, od Stefana Króla do Grzegorza XIII. jeździł w poselstwie: *Heindenstein lib. 1.* był potem archidyakonem Przemyskim, Jarosławskim, Radymuskim proboszczem, na synodzie Piotrkowskim prowincyalnym 1588. umarł w lat 80. w Jarosławiu pogrzebiony. *Starow. in Monum.* Gabryel proboszcz Jarosławski, pobożny i przykładnego życia, zszedł z tego świata 1677. *Histor. Colleg. Jarosl.* siostra jego była za Rysińskim, Jan miał za sobą Czerniecką. N. Annę Zulińską, Dorota była za Wojciechem Potockim herbu Pilawa.

Zajączkowski herbu Tarnawa w Prusiech, *Okolski* pisze Zajączkowskich jedneje dzielnice z Bystramami w Prusiech herbu Prus 1mo, ale jak Bystramowie tak i Zajączkowscy w Prusiech nie Prusem się, ale Tarnawą pieczętują. Poszli oni z Stryjeńskich w Lubelskiem województwie, według *Paprockiego*, których Bystramami zwano. Piszą się zaś z Radlina między Lublinem i urzędowem leżącego, z kąd do Prus przyszli, z daty pewnego skryptu Michała de Szubie starosty Rowalewskiego, danego Gotardowi Bystramowi staroście Rogozińskiemu, iż już w r. 1400. w Prusiech mieszkali. W r. 1457. był drugi Bystram Gotard, także starosta Rogoziński, który w dzierżawie trzymał królewskie dobra: Barłożno, Nowawieś, Gruncerczowice, Grabową, i Elbrandorf w województwie Pomorskiem, w starostwie Osieckiem. Trzymał też wsie Jan Bystram syn Gotardów, którego syn Fabian był sędzią Michałowskim, miał małżonkę Barbarę Kostezankę wojewodzankę Chelmińską, z tą spłodził kilku synów i córki. Job jeden z nich sędzia Michałowski, z Dorotą Bazeńską zrodził synów, Michała, Jerzego i Krzysztofa, z tych Michał był na dworze Zygmunta III. Króla, i z nim w Szwecyi, a potem kanonikiem Warmińskim, umarł 1624. Krzysztof syn drugi Jobów, był także sędzią Michałowskim, *mirae dexteritatis* w jednaniu braci, zostawił potomstwo z Lichtyanowną, jako i Jerzy z drugą teje siostrą. Hieronim brat Jobów z Rychnowską miał potomstwo. Krzysztof także brat Jobów, pojął Sokołowską, którą Bazeńska urodziła i z nią spłodził dzieci, a że był Panem dziedzicznym na Zajączkowie, dla tego od tych dóbr Zajączkowskim go zwano i jego potomstwo. Gotard, Fabian, Krzysztof byli sędziami Tezewskimi. Michał w Wołoszech od Tatarów zginął, Krzysztof przeciwko Gustawowi mężnie wojując, poległ. Jerzy w Francuzkiem wojsku służąc, w okazyi padł trupem. Gotard kawaler pod Kircholmem pamiętny rycerz, był starostą Kandaweńskim w Inflanciech. Herman będąc z Zygmuntem III. w Moskwie, zabity. Waleryan

na Rychnowie i Orzechowie dziedzie. Są i w Kurlandyi Bystramowie, dokąd wprowadził się syn Fabiana sędziego Tezewskiego, służąc na dworze Fryderyka księcia Kurlandzkiego, pojął Selylinkównę, pokrewną księżny Kurlandzkiej. Są jego także do tych czas potomkowie, póty *MS. o Familiach Pruskich*. Patrz w drugim tomie *fol. 111.* eom o Bystramach pisał. Stanisław Bystram temi czasy w zakonie naszym.

Zajączkowski herbu Zaręba, w Wielkiej-Polszcze, pisali się przedtem z Wąsosz, ale te dobra potem do Prawdzieców Zajączkowskich przeniosły się. *Długosz* wielu znacznych ludzi którzy się z Wąsowsza pisali, wspomina, czy jednak tu, czy do herbu Topor należą, trudno zgadnąć. Wojciech Zajączkowski surrogator Poznański, a potem opat Wągrowiecki, mąż pobożny i szcudroblivy, pod czas morowego powietrza, szesnastu ojców naszych z Poznania do Wągrowa ściągawszy, przez kilka miesięcy nieskurezoną ręką swoją traktował, kościół Wągrowiecki restaurował, i na dalszą jego z ozdobą reparacją koszt znaczny zostawił, w Poznaniu kościół któryś wystawił. Wielu bardzo młodzi nakładał na nauki w Poznańskich szkołach, a między niemi ci byli: Maciej Łubieński arcybiskup potem Gnieźnieński, Stanislaus Neapolitanus, Jakób Wujek, Wojciech z Wągrowca. *Sacchinus hist. Societ. part. 5. lib. 8. num. 33.* Prezydował w trybunale koronnym w r. 1595. Brat jego Stanisław z Mieleckim hetmanem we wszystkich opalach wojennych mężnie obstawał, drudzy bracia jego Jan i Jakób ludzie rycersey. Paweł kanonik Olomuniecki, sekretarz Rróla Stefana 1577.

Ten Paweł kanonik Olomuniecki niebył herbu *Zaręba*, jak się pokazuje z pieczętki na listach jego z Rzymu do kardynała Hozyusza i Kromera pisanych, znajdujących się w Archiwum Helsberskim, ale herb tam wyrażony jest podkowa z Rrzyżem. — *Krasiecki*.

Zajęczyński herbu Korczak, z Korony w Grodzieńskim osiedli powiecie. Stanisław Zajęczyński kościołowi Nowogrodzkiemu w ekonomji Grodzieńskiej oltarz i ambonę wystawiwszy, wiecznemi czasy fundował na Liszkach w powiecie Grodzieńskim leżących swych dobrach, pewną sumnę, aby w każdą Sobotę msza święta o Niepokalanem poczęciu odprawowana była: nie zostawił syna, tylko córkę Annę z Czerskiej, która poszła za Jerzego Michalkiewicza podczaszego Rzeczyckiego, poręcznika u Zygmunta Słuszki chorążego Litewskiego. *Kojal. in MS.* Hieronim w województwie Brześcieńskim 1674. Stanisław, ale napisano Zajęczyński burgrabia Drohicki, i Rrzesztof w Podlaskiem.

Zajerski herbu Ostoja. Do herbu Ostoja przodków, należy Rokosz biskup Kamieniecki. Wprawdzieć *Auctor Ksią-*

Źki Specimen Historiae Pol. Criticae Pag. 87. ma mnie za złe, że za *Frydrychowicza in Sancto Hyacintho* świadectwem idąc (bo mi w druku opuszczono Paprockiego) tego Rokosza między biskupami Ramienieckimi położył: bo prawi ten autor wielkimi błędami zagęścił swoje foliały, przyznając ja to, atoli każdemu historykowi póty trzeba wierzyć, póki albo go powaga inszego pisarza, albo przynajmniej pozorna racya nie zbije, której ja nie mając, powinienem był Rokoszewi temu nie brać infuły Ramienieckiej: wszakże i sam ten mądry autor, tegoż *Frydrychowicza*, choć tak błędnego, na świadectwo przytacza, i mnie *fol. 79.* przymawia, że idąc za piórem tego *Frychowicza fol. 242.* Grzegorzowi biskupowi Łuckiemu nie przypisał, że był z domu Buezkovius. Co jednak *Frydrych.* pisze, żadnym autorem nie wsparty. Tegoż Rokosza, tenże *J. W. J. Rś. Załuski* na tejże karcie, chce mieć pierwszym biskupem Rijowskim, a *Wilhelma* całe z rejestru infułatów Rijowskich głuzuje, atoli trzebaby mu z autorów pokazać jednego, krom odemnie w pierwszym tomie wyliczonych, którzyby na tej katedrze siedział przed *Mikołajem Gołąbkim Leśniowskim*, bo *Nakiel. in Miechow. fol. 39.* wyraźnie pisze, że ten *Mikołaj* był dziewiątym w rzędzie biskupem Rijowskim, nie byłby zaś dziewiątym, gdybyśmy wyrzucili z tego komputu *Wilhelma*, ale tylko ósmym: albo też *Nakielskiemu* jawnie dowodzić, że się w liczbie pomylił. Ponieważ zaś nie pokazują żadnego, i po *Rokoszu* nie mogą pokazać, a to dla lat, których kto i długo siedział na tej stolicy, jakom mówił w pierwszym tomie, dla tego trzeba przyznać, że przed *Rokoszem*, pierwszy ktoś inszy był infułatem Rijowskim, a nie pewniejszego że *Wilhelm Franciszek Zajerski* biskup *Argiweński*, suffragan i proboszcz *Łucki*, infułat *Olycki*, kanonik *Płocki*, dziekan *Pultuski*, archidyakon *Sandomierski*, *Olyckiego* seminarium fundator, przepędziwszy lat ośmdziesiąt, przeniósł się na wieczność 1631. w *Olyce* z nadgrobkkiem pogrzebiony, na kościół nasz *Ostrogski* 1626. pierwszy zakładał kamień.

Zajerski. *Razimierz Zajerski* na sejmie 1673. nobilitowany, o czem patrz *Konstytucyi*.

Zajeziński. *Zygmunt Gołąbek Zajeziński* był pisarzem ziemskim *Lukowskim* w r. 1630.

Malachowski i inni przyznają im herb *Gołąbek*. —

Żak herbu *Trach*, ale inszy od naszego *Tracha* zwyyczajnego, przecież to nazwisko nosi na sobie, to jest powinien być *Orzeł biały*, z kurzą głową w polu czerwonym. Z tych *Rasper Żak* z innemi *Szłazakami*, *Miedzyrzec* w *Wielkiej-Polszcze* zdradą najechawszy, wziął, i *Wielkopolskie* kraje uciążał. *Długosz*.

Zakalicz. Hrehory Don Zakalicz z synem swoim Alexandrem, dla zasług wojennych w wojsku Litewskim, nobilitowany 1676. *Constit. fol. 64.*

Zakliczewski herbu Pilawa. Dominik Zakliczewski sędzia Makowski, zostawił synów dziewięciu, z tych Dominik rotmistrz z Moskwą i Tatarami serdecznie się potykał, po nim pięciu synów zostało. Drugi Marcin także rotmistrz; Jędrzej trzeci, czwarty Walentyn, ludzie rycerscy.

z Zakliczyna herbu Trąby, patrz Jordan.

Zaklika herbu Topor, w Sandomierskiem województwie. Jedni się z nich pisali z Szczekarzewie, drudzy z Czyżowa, inni z Międzygorza, inni z Wojsławie, inni z Zakliczyna, wszyscy zaś idą od Ottona z Szczekarzewie przodka swego, jako i Tarlowie, czego listy rozdzielne popierają. *Nakielski w Miechow. fol. 125.* powiada, że Zegoty kasztelana Krakowskiego, który koło r. 1222. szpital pod tytułem ś. Ducha w Sandomierzu fundował, i oddał go kanonikom de Saxia, dwóch było synów, Otto i Zaklika, ale Zegota na krześle tej kasztelanji dopiero siedział w r. 1290. jakom dowodził w pierwszym tomie. *Paprocki* zaś tak wyprowadza genealogią tego domu: Nawój herbu Topor z Przegini wojewoda najprzód Sandomierski 1319. a potem kasztelan Krakowski 1325. miał syna Ottona, który się pisał z Szczekarzewie, tego zaś synem czyni Neorzę wojewodę Sandomierskiego, (był i Krakowskim) od którego był syn Jan Zaklika wojewoda także Sandomierski (jam go nigdzie nie czytał z tym tytułem) ale ani *Paprocki* żadnego autora po sobie nie przywodzi. *Długosz* tylko tak o nim mówi, *Joanni Zaklika aulico suo Casimirus Rex 1370. moriens castrum Regium Międzygorze in terra Sandom. testamento donavit*; ten zostawił dwóch synów, Mikołaja Zaklikę kanclerza koronnego, (dwóch z tego domu kanclerzów koronnych jam położył w pierwszym tomie, jeden Mikołaj w roku 1378. drugi w r. 1389. proboszcz Sandomierski, jako się podpisał na liście Władysława Jagiella Króla, u *Nakielskiego w Miechow. fol. 333.* którego jednak opuścił *Paprocki*, ale i ztąd niepewna ta jego osnowa, bo w jednym wieku albo stu lat sześć pokolenia wyliczył) od tego Mikołaja kanclerza poszli Zaklikowie w Sandomierskiem województwie, drugiego Jana wojewodę Sandomierskiego, ten z Ligezianką kasztelanką Krakowską wzięwszy dobra Czyżów, Czyżowskim był nazwany, według *Okolskiego, Paprocki* mu jednego syna Jakóba tylko przywłaszcza, *Okolski* dwóch, Jakóba i Jana: ja ile się dorozumiewam, że ten Jan z województwa Sandomierskiego w r. 1438. przeniósł się na kasztelanią Krakowską, na której umarł 1457. ale mu herb dla tego, że się z Czyżowa pisał, przydałem

Półkozie, ale jeżeli tak jest, toć ten Jan nie mógł być bratem rodzonym Mikołaja kanclerza, który nie dożył r. 1381. bo już w tym czasie kto inny trzymał pieczęć koronną, to jest brat po bracie żyłby lat 77. co jest niezwyyczajna, ale też *Starowol. in Monum.* z nadgrobką wypisał, że tego Jana z Czyżowa, nie był tylko syn jeden Jan, który dług śmiertelności wypłacił w r. 1475. Jakób syn Jana wojewody Sandomierskiego, z Warszawą kasztelana Krakowskiego córką herbu Rawicz: (dużo się potknął *Paprocki*, bo Warsz kasztelan Krakowski, według wszystkich historyków naszych, żył w r. 1280. a nie potem) zrodził syna Hieronima męża sławnego, dziedzica na Wojsławicach, ten ustawiczne utarczki, z najeżdżającymi granice Polskie Tatarami miewając, zasłużył sobie, że jego dzieła rycerskie wszędzie roznoszono, zkad owa piosnka o nim: *Pan Zaklika z Wojsławic, gnał Tatarów aż do granic.* Król Zygmunt I. ofiarował mu był województwo Sandomierskie w r. 1508. ale za niego podziękował. Przybrawszy sobie w dożywotnią przyjaźń Annę Sienieńską herbu Dębno kasztelanek Kamieniecką, siostrę arcybiskupa Lwowskiego, spłodził z nią dwie córki, Annę Koniecpolską kasztelanową Rospierską, i drugą Tęczyńską, najprzód kasztelanową Połaniecką, a potem kasztelanową Krakowską, i syn Stanisław kasztelan Połaniecki, ten się pisał z Czyżowa, mąż rozeznania wielkiego i męstwa, żona jego Dorota Miechowska herbu Rawicz, córka jego za Mareyanem Prochańskim, synowie zaś cztery, Zygmunt, Mikołaj, Stanisław i Hieronim. Z tych Zygmunt najprzód kasztelan Połaniecki, potem Belzki, bywał posłem na różne sejmy, posłem do księżęcia Brzegskiego, o pojmanie Jędrzeja hrabi z Gorki kasztelana Miedzyrzeckiego, pojął Annę Koniecpolską starościankę Wieluńską, z tą miał syna Jana i córkę Annę, ale oboje młodo zeszedli. *Paproc.* Drugą linią *Okolski* opisuje tak, Jakób Zaklika z Chocimowskiej urodzony, żona jego Szydłowiecka, która mu dwóch synów powiła, z których jeden Jędrzej, temu działem dostały się Miedzygorze i Gerzyce w Sandomierskiem województwie, pojął w małżeństwo Wolską, córkę marszałka w. koronnego starosty Krzepickiego. z którą spłodził synów czterech, Stanisława, Hieronima, Krzysztofa i Jana, i córkę Jadwigę, Stanisław z drugimi braćmi swoją, w obozie zdolne do tego lata przepędził, a wstąpiwszy w stan małżeński z Łowieniecką córką Macieja, pięcią synami z niej, i sześciami córkami ubłogosławiony, z których trzy tylko wspomina *Okolski*, Annę Malinowską, Jadwigę Szczepanowską i Zuzannę zakonnice ś. Brygitty, z synów Piotr, w Inflantskich, Moskiewskich, Tatarskich, pod Chocimem ekspedycyach i krwi swojej i życia nie żałował, w niewolę dosta-

wszy się Moskiewską, a z niej rychło potem wyszedłszy, nie tylko serec do wojny nie stracił, ale też wkrótce na Turków mężnie nacierając, w nodze ciężką ranę z okazji wyniósł; z Zburzyńską herbu Łabędź, miał synów, Władysława i Aleksandra. Prokop brat Piotra pod Chocimem zginął, inni bracia ich, młodo pomarli. **Gabryel Zaklika Wolski** stolnik Podolski w Ruskiem województwie podpisał elekeją Jana III. Króla, niewiem czy nie dla tego Wolskich nazwisko przywłaszczył sobie ten Zaklika, że po Wolskim marszałku Zaklikowie sukcesyą brali. Drugi syn Jakóba, a brat Jędrzeja, pojął Ossolińską ciotkę wojewody Sandomierskiego, z nią zrodził, Jana, Pawła, Hieronima i Mikołaja ludzi walecznych, z tych Janowi Skotnicka herbu Bogorya, powiła syna Jędrzeja, ten najprzód z Ossolińską, po niej z Jugoszewską, miał tych synów, Jana, Zygmunta, Pawła, Jakóba i Gabryela. Paweł pod Cecorą z Żolkiewskim odpor Turkom dając, ranny dostał się w niewolą, Zygmunt z Szwedami potykając się poległ, Gabryel w nogę postrzelony w bitwie Pruskiej. Mikołaj syn Jędrzeja z Ossolińskiej, brat inszych trzech, mąż i na wojnie i w radzie silny, Elżbieta Czerna żona jego, syn także Mikołaj mąż wielkiego rozsądku, któremu Barbara herbu Gozdowa z Gałęzkiej urodzona, dwóch synów powiła, Stanisława i Felicyana: Stanisław rycerskiej sławy szukał z razu, potem w zakonie kaznodziejskim Bogu się na służbę oddał pod imieniem Hippolita, przeor konwentu Lwowskiego, Felicyan marszałek dworu u Daniłowicza podskarbiego: póty *Okolski*. Władysław Zaklika 1697.

Zakobielski herbu *Przegonia*, w ziemi Zakroczymskiej.

Zakowski herbu *Jastrzębiec*. Jakób z Zakowie chorąży Halicki 1436. podpisał pokój Brzeski, u *Łaskiego w Stat. fol. 140*. Zakowska 1478. rezygnacją czyni Myjomskim na Myjomicach za Zakowską w grodzie Ostrzeszowskim. Stefan, Zygmunt skarbnik Liwski 1648. Józef Wacław i Jan 1697.

Zakrocki herbu *Cholewa*, w Mazowieckim województwie. Błażej Zakrocki w r. 1617. *Paproc. Łask. fol. 43*.

Zakrzewski herbu *Bogorya*, w województwie Krakowskiem. Mikołaj z Zakrzewa kasztelan Wiślicki 1451. u *Łaskiego w Statucie f. 38*. Jan z Zakrzowa sędzia ziemski Krakowski 1496. u tegoż *Łaskiego fol. 110*. brat jego Jakób wzięwszy po nim ile bezpotomnym fortunę, splodził z Anny Ubyszowny herbu Cholewa, Wawrzeńca syna, ten pojął Goworkównę Annę, herbu Rawicz, pozostała wdowę po Janie Borowskim, z Potockiej herbu Pilawa urodzoną, która mu

sortem suam w Potoku zapisała 1555. z niej miał córkę Reginę, ta Panną umarła, i syna Piotra, który się ożenił z Gorzkowską sędzianką ziemską Chełmską herbu Tarnawa, którą urodziła Drzemlikowna podkomorzanka Belzka, ten sprzedał część swoją w Potoku, ba i Gorzkowie, i w Czystej Dembinie, a kupił sobie dobra Rijany w Krakowskiem od Laskowskiego, trzymał także *jure obligatorio* Radostów i Gnojno od Hinków, zrodził córkę Krystynę Domaniewską, i syna Stanisława dziedzica na Klimuntowie i Rijanaeh, temu Zofia Wyżycka powiła córek sześć, Suchodolską, Przypkowską, Szembekową, Psarską, Gołuchowską, i Wizemberkową. Synów zaś trzech: 1. Jana wojskiego i sędziego grodzkiego Oświęcimskiego, tego z Katarzyny Porębskiej herbu Kornicz sędziarki ziemskiej Zatorskiej, były trzy córki, Zofia Stoińska, podstolina Łukowska, Katarzyna Trepczyzna i Helena Bobrownicka, i synowie trzej: Jan z Dąbską kasztelanką Biecką *sterilis*; Stanisław z Wilezkówną sędzianką Pszczyńską, miał synów dwóch, Jana który z Russocką herbu Zadora, zostawił dwie córki, obiedwie Bernardynki, i synów trzech jeszcze *minorenes*, i Leopolda, który z Skrzetuską herbu Jastrzębiec ma potomstwo: Alexander łowczy Zatorski pojął Starowiejską herbu Bibersztein, z tej jest syn Alexander i córki Moszczyńska i Russocka. 2. Piotra, tego z Teofili Przypkowskiej herbu Radwan, synowie Mikołaj kanonik Chełmski, proboszcz Tyaszowiecki, Władysław proboszcz Mstowski kollegiaty, *Canonie. Regular. Lateran.* Jędrzej Soc. Jesu, rządził kollegia: Kamienieckie, Krosieńskie, i Jarosławskie u Panny Maryi, umarł tamże 1740. Piotr z Czosnowską herbu Roeh ma potomstwo, Samuel, Jan *primo voto* z Kucharską herbu Zagłoba, *2do voto*, z Zabawską herbu Szeliga, zostawił dzieci. Franciszek dworzanin Królowy Maryi, umarł w Rzymie. Stefan z Misiewską Barbarą herbu Jelita, ma córki dwie z Barbarą Łacką herbu Jelita, ma syna Teodora i córkę Agnieszkę, Alexander z Stradomską herbu Prus, spłodził także synów i córkę jedną. 3. Stanisława stolnika Braclawskiego, ten pierwszym związkiem złączył się z Majowną herbu Sarykoń, z niej był syn Jan *sterilis*, drugim związkiem z Leżeńską herbu Nałęcz, z tej był syn, młodzianem umarł, i córek trzy, z których jedna Kłunowska, od której syn Stanisław. Tegoż herbu Bogorya znajdują się Zakrzewsey w Płockiem województwie, z których jeden temi czasy był sędzią ziemskim Płockim, po którym została się córka jedna, i dwóch synów, jeden z nich urodzony z Czapskiej, drugi z Niszczyckiej.

R. 1778. Józef Zakrzewski sędzia grodzki Płocki. — Józef podczasy Sierpski. — Jan komornik Ciechanowski. — *hrasicki.*

Zakrzewski herbu Gryf, w powiecie Książkim, piszą się z wielkiego Zakrzewa, tak o nich wyraźnie świadczy *Nakiel. w swojej Miechowiej fol. 40.* Mikołaj z Zakrzewa marszałek nadworny koronny 1444. podpisał list Władysława Króla Jagiellonowicza u *Łask. w Stat. fol. 171.* był i kasztelanem Wiślickim 1450. Jędrzej burgrabia Krakowski 1530. *in MS. Petricov.* o nim piszą: *Vapow. in fragm. fol. 545. Stryjkow. cap. 5. Bielski fol. 516.* że na ten czas pisarzem królewskim będąc, jeździł posłem do Bajazeta Cara Tureckiego od Zygmunta I. koło r. 1510. i przysięgę od niego odebrał w Konstantynopolu na przymierze, między nim i Koroną zawarte.

Zakrzewski herbu Jastrzębiec, w Radomskim powiecie, pisze o nich *Royal. in MS.* Z tych był Dominik Zakrzewski kanonik Pułtuski, proboszcz Zakroczymski 1691. r. urodzony z siostry rodzonej Tomasza Ujejskiego biskupa Kijowskiego.

Zakrzewski herbu Jelita, w województwie Sandomierskiem. Józef Zakrzewski z Bielskiej urodzony, chorąży Łęczycki, miał za sobą Zofią Koczorowską, wdowę po Szczanieckim i Zajączku. Alexander, Jan i Mikołaj w Łęczyckiem 1674. Stefan cześnik Łęczycki. *Constit. fol. 246.*

Zakrzewski herbu Kościeszka, w ziemi Czerskiej. Szymon Zakrzewski naprzód podstarości, potem podsejdek Wizki 1683. z sejmu komissarz do granic od Prus, *Const. f. 12.* syn jego Stefan. Mikołaj miecznik Płocki 1674. i Mateusz. N. Zakrzewska z Małego Zakrzewka, była za Wojciechem Ronopką.

Zakrzewski herbu Lubicz, z Sandomierskiego województwa pierwszy się przeniósł do księstwa Litewskiego Stanisław Zakrzewski, i osiadł w Oszmiańskim powiecie, syn jego Mikołaj był komornikiem ziemskim Oszmiańskim, spłodził trzech synów, Marcina, Krzysztofa i Mateusza. Mateusz sędzią był grodzkim, a potem ziemskim Wileńskim, z młodych lat swoich rycerską traktował, na komissyach z Moskwą pod Wilnem 1656. i 1658. wiele pracował, synowie jego z Osińskiej Kazimierz i Jędrzej. *Royalow. in MS.* Kazimierz pisarzem był ziemskim Oszmiańskim, Jędrzej łowczym Wileńskim 1674. Jacek skarbnikiem Pińskim.

Zakrzewski herbu Ogończyk, w Krakowskiem województwie, piszą się z Zboży, która wieś jest w województwie Płockiem, ząd też niegdy kwitnął dom Zboskich, luboć niektórzy Zakrzewscy już nie Zboży, ale Zbożny przydomek sobie kładą, które słowo u Polaków jednoż znaczy co pobożny. Z Płockiego potem wyniósłszy się, osiedli w województwie

Rujawskiem, z których jeden pod rokiem 1560. swoim przemyślem doszedł zdrady, którą knował Wójeik niejaki, Zygmuntowi Augustowi Królowi, u którego dworzaniem był ten Zakrzewski, jako świadezy Górnicki. Zbożny Zakrzewski z Radziejowską herbu Junosza, spłodził trzech synów. 1. Grzegorza kasztelana Kruświckiego, który z Anną Sławoszewską zostawił trzy córki, Katarzynę Grabską kasztelanową Kruświcką, Annę Działyńską i Zofią Gosławską, synów zaś, Marcina stolnika Brzeskiego Rujawskiego, Filipa, Wojciecha i Łukasza. Wojciech był posłem na konwokaeyą Warszawską 1587. *Constit. fol. 418.* z sejmu 1589. naznaczony do dystrybucy pieniężnej na wojenne potrzeby, *Constit. fol. 560.* pisał się z Buczyna, był potem sędzią grodzkim Radziejowskim 1595. ale od katolickiej wiary daleki, podpisał Toruńskie Conciliabulum. 2. Piotra, tego z Anny Kruszewskiej, były dwie córki, Petronella, i Katarzyna, i synowie, Marcin Zbożny, Grzegorz i Jakób, z tych Grzegorz był kasztelanem Kruświckim, z Morsztynowny miał dwóch synów, Jana i Wojciecha. Jan stolnikiem był Inowrocławskim i rotmistrzem godnym, Wojciech zaś podczaszym Inowrocławskim, synowie jego Marcin i Alexander. Marcin kasztelan Słoński 1700. Alexander wojenną długo traktował, a potem dla postrzałów wielkich, w domu osiadł. 3. Mikołaja, który na Bukowinie zabity, siostra ich Anna Broniszowa Ostrołęcka w Konińskim powiecie. Stanisław Zakrzewski podczaszy Inowrocławski, z Łasieńskiej z województwa Pomorskiego, było synów jego trzech, Kazimierz, Ludwik i Jan, z tych Kazimierz podczaszy Inowrocławski z Wąglikowskiej spłodził Michała, Alexandra, i Jaeka. Drugi Ludwik zrodził Jana Wojciecha i Antoniego, zda mi się chorążego Brzeskiego Rujawskiego, któremu Teresa Głembocka Serafina podkomorzego Brzeskiego Rujawskiego córka, powiła syna Józefa, i córkę Joannę. Trzeci Jan podczaszy Brzeski Rujawski, jeździł w legaeyi do Moskwy z Gnińskim kasztelanem Chelmińskim, z Pstrokońskiej kasztelanki Brzeskiej Rujawskiej, zostawił trzech synów, Stanisława *magnae experientiae* człowieka, Franciszka i Kazimierza. Barbara z Zboży Zakrzewska, Jana Karskiego małżonka.

R. 1778. Ignacy Zakrzewski pisarz ziemski Oświecimski. — Jan sędzia grodzki Oświecimski. — *Krasicki.*

Zakrzewski herbu Pomian, w Rujawskiem województwie. Michał Zakrzewski sędzia ziemski Brzeski Rujawski 1700. brat jego miał za sobą Niemirzankę herbu Nałęcz, synowicę Niemiry archidyakona Pomorskiego, z której synowie, Norbert, Wojciech i Michał. Są i w województwie Witebskiem tegoż herbu Zakrzewscy, jako świadezy *Royal. in MS.*

to jest Mikołaj w Orszańskim powiecie, zostawił synów: Jana, Salomona, i Jędrzeja. Brat Mikołaja Jędrzej 1674. Niewiem czy nie do tych należy Filip Zakrzewski poborca w Brzeskim Rujawskim z sejmu 1564. *Constit. fol. 75.* Jerzy sędzia grodzki Inowłodzki. N. była za Prokopem Ponętowskim.

Antoni Zakrzewski w r. 1778. kasztelan Łędzki. — Wojciech kustosz katedry Poznańskiej. — Ignacy kanonik Poznański. — Sylwester pisarz grodzki Kościański. — Floryan podczaszy Wschowski. — N. kanoniczka w Warszawie. — Tadeusz sędzia ziemski Poznański. — Nikodem łowczy. — Józef regent Poznański. — Adam podstoli Kaliski. — Antoni miecznik Gnieźnieński. — Kazimierz sędzia ziemski Brzesko-Rujawski. — W r. 1788. Ignacy starosta Radziejowski. — Jan sędzia Grodzki. — *Irasicki.*

Zakrzewski herbu Samson, w Wielkiej-Polszcze. Jerzy Zakrzewski syn Jakóba, miał za sobą Katarzynę Zielińską córkę Mikołaja. *Acta Castren. Posnan.* 1600. N. była za Krzysztofem Ponętowskim. Michał kanonik Poznański, siostry jego dwie rodzone, były za dwiema braćmi rodzonymi Krzywosądzkimi, Jadwiga za Bartłojem, Maryanna za Jędrzejem. Jędrzej pisarz grodzki Poznański, żona jego Urszula Rozmińska sędzianka ziemska Kaliska, wdowa po Niemojewskim. Jędrzej podstoli, Mikołaj podczaszy, Kalisey.

Zakrzewski herbu Trzaska, w Rawskim województwie, Walentyn Zakrzewski mąż wojenny. Wojciech, żona jego Gryzelda Brodowska herbu Łada. Niewiem czy do tych należy Stanisław proboszcz Rujawski, scholastyk Kruświcki, którego zmarłego nadgrobek 1603. położony widzieć w Rujawskiej katedrze, z tą jego pochwałą, że był na ubogich szczodry. Tomasz także nadgrobek widzieć kanonika Rujawskiego, ostatniego z domu swego dziedzica który zszedł z świata w r. 1607. *Starowol. in Monum.* Paweł, żona jego Jadwiga Leszczyńska herbu Belina. N. *Imo voto* żyła z Trzezińskim, *2do* z Pawłem Pikarskim.

Zakrzewski herbu Wyszogota, w Kaliskim województwie. Jan z Zakrzewa Zakrzewski podstolcie Kaliski, był podobno potem łowczym Poznańskim 1703. Katarzyna podstolanka Kaliska, żona Adama Roźmińskiego kasztelana Rogozińskiego. N. Mikołaja Chłapowskiego. Maryanna Samuela Kierskiego kasztelanica Rogozińskiego. N. Macieja Rogalińskiego herbu Łódzia. Władysław miał za sobą Krystynę Marszewską. N. Maryannę Kierską kasztelanekę Rogozińską. N. Annę Kierską. N. kasztelan Santocki temi czasy. N. była za Alexandrem Ponińskim. N. podczaszy Wschowski.

ZARRZEWSKI
von
FELDEN

HERB.

Gałązki trzy, czyli raczej pieńki ścięte być powinny na ziemi leżące, czyli na ukos, jeden nad drugim, ten który jest na samym spodzie, ma na sobie trzy listki na dół idące, z jednej strony jeden, z drugiej strony drugi sęk, drugi pieńek nie ma żadnych listków, ale tylko trzy sęki, jeden z jednej, dwa z drugiej strony, trzeci ma dwa listki po jednej stronie do góry, sęki także dwa, jeden z jednego boku, drugi z drugiego, pole tarczy powinno być czerwone, listki zielone, gałęzie szare: na helmie także trzy pieńki, tak go opisuje *MS. o Famil. Prusk.* bo inni autorowie o nim nie wiedzieli. Do Prus przyniesiony jeszcze za Krzyżaków ten herb z Brunświckiej ziemi, gdzie von Feldenów dom, coś z Niemiecka od Pola nazwisko, dawnemi czasy kwitnął. W ziemi Chełmińskiej za przywilejami Krzyżackimi, gniazdo swoje zasadzili, z których niektórzy w regule Krzyżackiej byli komendorami, konsyliarzami, nawet że Felin miasto w Inflanciech na pograniczu Moskiewskim, od nich jest ufundowane i założone, twierdzi pomieniony *MS.* i że od imienia ich. swego nazwiska nabyli. Gdy potem Prusy, do Kazimierza Jagiellonowicza Króla nachyliły się po Bazeńskich siła von Feldenom Polska powinna, że się za powodem ich to stało, dla tego też starostwo Golubskie Karolowi à Felden kasztelanowi najpierwej, a potem wojewodzie Chełmińskiemu nadane było w zasługach: siedział na tym krześle w r. 1499. Dostawszy dóbr Zakrzewa, od nich pisać się zaczęli Zakrzewskimi. Kwitnął potem Jan von Felden Zakrzewski chorąży Malborski, posłował na różne sejmy 1635. z kąd deputatem zapisany na trybunał Radomski, *Constit. fol. 8.* i 1638. *fol. 21.* miał za sobą Dorotę Podlódowską, której zmarłej 1646. nadgrobek wystawił. Tenże czy inny Jan, miał za sobą Kosteżankę, siostrę Piotra biskupa Chełmińskiego jako świadczy *MS. Konopatsc.* z tej była córka Anna, naprzód za Lub-

stowskim, potem za Jędrzejem Batorym książęciem: z pierwszym miała córkę zakonnice ̄. Benedykta, z drugim córkę Zofią Jerzego Rakoege małżonkę. Dwie rodzone siostry Zakrzewskie, za dwóch braci rodzonych Czapskich wydane, jedna Małgorzata za Sebastjana sędziego ziemskiego Tczewskiego, druga za Jana.

Zakszyński herbu Poraj, w województwie Sieradzkim z Zakszyna, Jakób Zakszyński kanonik Gnieźnieński w r. 1518. zmarły. N. Zakszyński kasztelan Brzeziński przed rokiem 1562. umarł. *Mikołaj Rej w Zwierzyńcu fol. 73.*

Zalaszowski, w Krakowskim województwie. Franciszek Zalaszowski, którego córka żyła z Janem Trembeckim. *Acta Castren. Cracov. 1668.* Mikołaj archidyakon Poznański J. U. doktor mąż w prawie biegły, wydał do druku *Jus Regni Poloniae 1701. in fol. Posnan. we dwóch Tomach.*

Konstytucya sejmu r. 1677. approbuje przywilej Zygmunta Augusta Króla przypuszczający Zalaszowskiego do szlacheetwa. Ten przywilej nadany r. 1555. — *krasiicki.*

Zalazowski. Stanisławowi, Hieronimowi i Grzegorzowi Zalazowskim braci rodzonej przywilej nobilitacyi dany od Króla Zygmunta Augusta w r. 1555. co approbowała *Konstytucya 1676. fol. 48.* Mikołajowi Zalazowskiemu w stanie duchownym zostającemu, i Franciszkowi z całym jego potomstwem.

Zalesicki herbu Jastrzębiec, w województwie Mazowieckim.

Zaleski herbu Ciołek, w Rawskim województwie, Sieradzkim, Stanisław Ciołek Zaleski 1674. i Franciszek w ziemi Wieluńskiej. Jan porucznik powiatu Radomskiego deputat *ad pacta conventa 1697. Constit. fol. 23.*

Zaleski herbu Chomąto w Prusiech. N. Zaleski, żona jego Żegartowska von Pekau, syn Jerzy Felix pisarz ziemski Chełmiński, którego synowie Tomasz pisarz ziemski Chełmiński umarł *coelebs*, i Mikołaj Cygemberg na Zalesiu Zaleski, miecznik ziem Pruskiech, żona jego według *MS. o Familiach Prusk.* Rubachowna, jako indziej czytam Jabłonowska, z której syn Jan naprzód miecznik ziem Pruskiech, potem kuchmistrz koronny, wspominają go *Konstytucye 1676.* że na dobrach królewskich Jadowo nazwanych miał pewną summę zapisaną, którą successorom jego kazano wracać, *Constit. f. 50.* zszedł z tego świata 1679. w Warszawie, tamże u OO. Reformatów pochowany, żona jego Urszula Wybranowska, Zygmunta wojewody Derpskiego córka, synowie zaś Zygmunt Kazimierz archidyakon Rijowski, był nie raz deputatem na trybunał koronny, Łukasz starosta Jadowski, Michał podstoli Mielnieki,

i Jan Stanisław naprzód stolnik, potem chorąży Nurski, starosta Surawski poseł na sejm 1685. *Constit. fol. 10.* i 1690. z niego deputat do kwarty Rawskiej, *Constit. fol. 19.* i 1703. z kąd komissarzem stanął do granic od Prus, *Constit. fol. 22.* inszyeh krom tego czasów sześć razy w izbie poselskiej na dobro tej ojezyny zostawał, ale i wojował nieprzyjaciół jej pod Wiedniem, na Budziakach i w Wołoszech, umarł kasztelanem Wizkim, złączył się był dożywotnie z Anną Teofilą Wilezewską Jana pisarza ziemskiego Malborskiego córką, miał z nią tych synów: Józefa Antoniego starostę Surawskiego, Jana Władysława stolnika Nurskiego, Marcina, Stanisława, i Kazimierza Felixa. Tenże Jan kasztelan Wizki, miał za sobą Maryannę Kuczyńską kasztelanę Podlaską. Franciszek Mikołaj Zaleski poseł na sejm 1697. z Chelmińskiego. *Constit. f. 24.*

Zaleski herbu Dołęga, w Łęczyckiem województwie piszą się z Otoka. Wojciech Zaleski wojski i podstarości Łęczycki, wspominają go *Konstytucye 1590. fol. 603.* miał za sobą Beldowską, z tej było dwie córki Borzewicka i Waliszewska, synów zaś czterech. 1. Mikołaj wojski Sieradzki, którego z Rozrażewskiej były dwie córki, Maryanna naprzód żyła z Piecznowskim, po nim z Franciszkiem Rozrażewskim kasztelanem Przemęcim z obiema *sterilis*, druga była za Gomolińskim. 2. Remigian kasztelan Łęczycki, referendarz koronny, starosta Warecki, a przedtem pisarz ziemski Łęczycki, z tym tytułem posłował na sejm 1623. *Constit. fol. 9.* i 1627. *f. 8.* 1632. na konwokaeyą, i 1625. *fol. 7.* w roku zaś 1641. deputowany był do korektury statutu koronnego, *Const. f. 10.* trzymał nadto starostwa Ostrskie i Bobrownickie, z życiem się rozstał w r. 1645. któremu brat rodzony Alexander nadgrobek w Warszawie u ś. Jana wystawił, żona jego Anna Mielżyńska; nie została się po nim tylko jedna córka Teresa Adama Uryela Czarnkowskiego starosty Miedzyrzeckiego i Osieckiego małżonka, Babka Królowy Stanisławowej. 3. Stanisław naprzód lowczy, i poseł Sieradzki na sejm 1623. *Const. f. 9.* dalej podsędek, czy sędzia ziemski Sieradzki, tego z Rozrażewskiej córka Borzewicka, i syn Remigian podczaszy Poznański, ten z Pogorzelskiej spłodził syna Jana, który z Krakowską żył bezpotomnie, wspominają tego Remigiana *Konstytucye 1661.* posłem na sejm i komissarzem na trybunał fiskalny. *Constit. fol. 2.* 4. Alexander podsędek ziemski Sieradzki, częsta o nim wzmianka w konstytucyach koronnych, gdy na różnych sejmach poselską funkcyą sprawował 1627. komissarz do granic od Szląska i do lustracyi dóbr królewskich w Wielkiej-Polszcze. *Constit. fol. 14.* i 17. i 1631. do korektury Rawskiej, *Constit. f. 50.* i 1633. gdzie na niego ksiąg ziemskich Sieradzkich

rewizya włożona i konnotaeya *fol.* 50. i do zapłaty wojsku 1638. *fol.* 3. w r. 1648. już referendarz koronny, wziąwszy po bracie swoim sukcesyą, podpisał *pacta conventa* Jana Kazimierza Króla, *Constit. fol.* 21. w Zadzimiu kościół farny z gruntu wymurował pięknym kształtem; wszedł był w kontrakty małżeńskie z Walewską, z której miał córki dwie, jedną wydał Annę za Łukasza Mycielskiego, drugą Dorotę za Alexandra Glembockiego, i syna Wacława chorążego Łęczyckiego, dziedzica na Ostrorogu, posłował na sejm coronationis Jana III. 1676. *Constit. fol.* 28. był potem podkomorzym Łęczyckim, i deputatem zasiadał na trybunale koronnym, przybrał był sobie w małżeństwo Elżbietę Gorską, z której córka Ludowika Maciejowi Radomickiemu, wojewodzie Inowrocławskiemu, i generałowi Wielkopolskiemu, a potem wojewodzie Poznańskiemu zaślubiona, i syn Alexander kasztelan Nakielski, który z Radomiczką żył bezdzietny.

Zaleski herbu Godziemba w Prusiech. *MS. o Famil. Pruskich* wyraźnie o nich pisze, i drugi *Konopatse*. kędy powiadają, że ci Zalescy Boumanowie się piszą. Z tych był Seweryn Zaleski miecznik ziem Pruskich, wielkiej experyencyi człowiek, do której siła mu pomogła peregrynaeya do ziemi świętej którą podjął z Mikołajem ks. Radziwilem Śierotką nazwanym. *Histor. Polon. Possel. fol.* 604. wspomina jego dobroczynność na kościół i klasztor w Lublinie OO. Bernardynów, do którego restauracyi wiele się przyczynił, czego dowodem tablica w tymże klasztorze z herbem Godziemba i z napisem, Król Zygmunt III. dał po jego śmierci jednemu synowi jego miecznikostwo ziem Pruskich, to jest: Jędrzejowi, drugiemu Mikołajowi łowietwo Michałowskie.

Zaleski herbu Grzymala, w ziemi Zakroczymskiej, z mężem zbrojnym w bramie herb Grzymala przypisany widziałem Zaleskiemu podstołemu Inowrocławskiemu w r. 1693. Daniel w zakonie naszym połowem dusz szczęśliwy; gdy w Janowie zapowietrzonym służył, i sanu tymże jadem zarazony poległ.

Antoni Zaleski r. 1778. podwojewodzi Liwski. — *Krasicki*.

Zaleski herbu Jelita, w Sieradzkim i Ruskiem województwach. Alexander Zaleski podstarości Lwowski, z sejmu 1627. poborea na Rusi. *Uniw. Pobor*. Mikołaj mąż rycerski na wojnach Inflantskiej i Pruskiej, z Szwedami, dobrze tej ojezycznie zasłużony; o którym *Konstytucya* 1629. *fol.* 17. Katarzyna Zaleska była za Józefem Jaskmanickim podstołiem Rijowskim, Zofia za Janem Chocimirskim, z którym spłodziła Dominika, Józefa, i Katarzynę Chocimirskie, wszystkich *steriles*. Benedykt stolnik Czerniechowski, i Kazimierz cześnik

Zydaczewski, sędziowie kapturowi Lwowscy 1733. Wawrzyniec kanonik Łucki 1692. Remigian miał za sobą Annę Głogowską, z tej było kilka córek, jedna z nich była za Zukowskim, druga zakonnicą w Strzelnie, i synów dwóch, Jakób który osiadł na ojezynie w Niegłoszowie i Mikołaj. Stanisław Zaleski, pojął Zofią Glembocką wdowę po Sebastyanie Tarnowskim. Paweł Zaleski, miał za sobą Katarzynę Linowską, z tej byli synowie, Jan i Tomasz i córka Barbara, *1mo voto* Krobanowska, *2do* Fałęcka. Są Zalescy i w ziemi Dobrzyńskiej. Franciszek skarbnik Dobrzyński 1704. N. łowczy Dobrzyński, poseł na sejm 1724. żona jego Ewa Dobrska chorążanka Michałowska. Są i w Liwskim, mają przydomek Ostaw Zaleski. Łukasz, Jan, Stanisław, Adam 1648. Są i w Krakowskiem województwie, Absalona Zaleskiego komornika Lelowskiego zmarłego 1649. widzieć nadgrobek w Wieliezie. *Starowol. in Monum.* Zalescy na Sędowie w Łęczyckim. Tomasz z Anny Oknińskiej, spłodził syna Razimierza.

Zaleski herbu Łada, w ziemi Zakroczymskiej. Stanisław Zaleski poseł z województwa Mazowieckiego na sejm 1569. podpisał Unią Litwy z Koroną. *Constit. fol. 172.* Jerzy miał za sobą Agnieszkę Bielską herbu Śreniawa. Tomasz Łaską, którego syn Razimierz nazwany Walenzik, miał za sobą Katarzynę Miastkowską.

R. 1778. Antoni Zaleski kanonik Inflantski. — *Krasicki.*

Zaleski herbu Leszczyc, w Wielkiej-Polszcze, namienia o nich *Okol. tom. 2. fol. 619.* gdzie powiada, że Zaleska herbu Bróg siostra kasztelana Rozpierskiego, była za Piotrem Głowińskim chorążym Rawskim. Wojciech miał za sobą Elżbietę Brodowską herbu Łada. Wacław podkomorzy Łęczycki, żona jego Tolibowska sędzianka Inowrocławska, z tej syn Alexander i córka Sierakowska.

Zaleski herbu Lis, w Sieradzkim województwie. N. Zaleski kustosz Gnieźnieński za czasów *Paprockiego*, brat jego Marcin pisarz grodzki Sieradzki. N. miał za sobą Urszulę Zadzikównę siostrę biskupa Krakowskiego, z tej był syn Mareyan pisarz ziemski Sieradzki, sędzia kapturu generalnego Warszawskiego 1632. *Porządek elekcji fol. 7.* i 1648. mąż w kojeńniu rozróżnionych serc braterskich szczęśliwy, lubo to często-kroć bywało z uszczerbkiem fortuny własnej, żona jego Zofia Mikołajewska herbu Ogończyk córka Albrychta i Anny Sulmowskiej, z tej miał córki i trzech synów, jeden z nich Mikołaj wojski Sieradzki, rycerskich sztuk w wojsku Cesarskiem nabywszy, gdy i szablą i radą w najlepszą chciał ojezyny ratować, w roku 1649. poprzedził ojca do grobu, zostawiwszy z Beldowskiej trzy córki. Maryanna wojskiego Sieradzkiego

córka, była za Piecznowskim. Drugi syn zda mi się Jędrzej pułkownik województwa Kaliskiego, do wojny prawie urodzony, czy na sejmy postępując, czy na trybunałach zasiadał, wszędzie dobra ojezyny, słuszności upatrywał; kollegio naszymu Piotrkowskiemu kamienieć i z placem wygodnym darował, z światem się rozstał w r. 1685. w kościele naszym Kaliskim pogrzebiony; przybrał był sobie w dożywotnią ligę Krynstynę Czarniecką herbu Łódzia, siostrę Stefana pisarza polnego koronnego, z tej się dwie córki wychowały, (bo syn w ośmnaście roku zniknął) Helena *1mo voto* Maciejowi Waliszewskiemu, pisarzowi ziemskiemu Sieradzkiemu, *2do* Jędrzejowi Morsztynowi na ten czas staroście Sieradzkiemu, potem kasztelanowi Sądeckiemu, zesła z obiema *sterilis*, w Krakowie u ś. Piotra pochowana. Druga, Konstancya Władysławowi Ponińskiemu podkoniuszemu koronnemu zaślubiona; była to Pani i rozsądku i pobożności pełna, leży w Kaliszu przy ojcu. Marcin kanonik Krakowski 1686. r. Dorota Zaleska matka Jana Węzyka arcybiskupa Gnieźnieńskiego.

Zaleski herbu Lubicz, w województwie Podlaskiem. Wojciech Zaleski komornik Drohicki, zostawił synów czterech: Mateusza, Jana pisarza ziemskiego Drohickiego, Jakóba i Walentyna. Krzysztof komornik ziemski Mielnicki, Wojciech i Bogusław w województwie Podlaskiem 1674. Jan oficyał Podlaski 1639. *Przyłuski Felix Luceoria*. Niektórzy się z nich do księstwa Litewskiego wynieśli, z których był Piotr, którego syn Zygmunt pisarzem był Wolkowiskim, a brat jego sędzią ziemskim Upitskim. Piotr poborea w ziemi Lidzkiej z sejmu 1613. Konstantyn podsędek Wileński z Połockiego, poseł na sejm 1629. i deputat na sądy fiskalne. *Constit. f.* 18. i 1633. *fol.* 22. Stanisław sędzia grodzki Lidzki, Bogusław i Bazyli w Orszańskim, Alexander w Mińskim, Stanisław sędzia grodzki Miński 1674. Józef i Alexander w Smoleńskim, Jan komornik Drohicki, pisarz grodzki Mielnicki, poseł na konwokacyą 1632. podpisał konfederacyą. *Acta interr.* Jan mąż wojenny i sobie i żonie swojej Jadwidze Raezyńskiej otrzymał w krwawych zasługach wieś Szoloszadec w województwie Trockiem, przez *Konstytucyą* 1678. *fol.* 15.

R. 1778. Ignacy Zaleski wojski Podlaski. — Franciszek miecznik Drohicki. — Serwacy pisarz ziemski Bilski. — Michał budowniczy Lidzki. — Michał cześnik Grodzieński. — *Krasicki*.

Zaleski herbu Rola, w województwie Sieradzkiem. Bartłomiej Zaleski dziedzic na Zaleszu, Sędowie, Chodowie i Zawodach, za którym była Dąbrowska, herbu Poraj, ten miał trzech synów, Alexandra, Mikołaja, i Świętosława. Alexander miał za sobą Garnyszownicę, Mikołaj miał za sobą Grab-

ską sędziankę Kaliską. Świętosław także Grabską, drugą siostrę tamtej rodziną, którego syn Paweł, miał za sobą Linowską podsędkównę Inowrocławską z którą miał synów trzech: Wawrzeńca, Jakóba i Ignacego. Wawrzeniec pojął Borniankę, ta mu powiła córek dwie, jedna była za Mikołajem Siedleckim herbu Grzymała, druga za Koczorowskim, i synów czterech: Stanisława, Michała, Wojciecha i Stefana. Z tych Stanisław służąc w wojsku Litewskim w Litwie osiadł. Michał burgrabią był Nakielskim, z Podolską spłodził Wojciecha, Piotra i Stanisława i córkę, Marcina Siedleckiego herbu Grzymała małżonkę. Wojciech syn Michała z Podolskiej, w zakonie ś. Benedykta. Piotr w obozie życie stracił, trzeci brat ich Stanisław, żona jego Boturzyńska, córka wojskiego Poznańskiego, którego syn Franciszek, miał za sobą Smogulecką, synów miał trzech, Wojciecha, Michała i Bronisława. Wojciecha żona Drachowska, Michał i Bronisław w obozie życie stargali: Wojciech trzeci syn Wawrzeńca, miał za sobą *1mo voto* Nietyszkowską, drugą miał Ciecholewską, z pierwszą, miał synów dwóch, Rościława i Bronisława, córkę miał Barbarę, która była za Zapendowskim. Z drugą miał synów trzech, Alexandra, Michała i Mściława, córek miał cztery, Eufrozyne, Konstancją, Annę i Zofią. Eufrozyna była *1mo voto* za Janem Kleparskim, *2do voto* za Piotrem Gzowskim, Konstancya za Łakińskim, Anna za Strzeńskim, Zofia za Szeliskim. Bronisław i Rościław, zeszedli bezpotomnie. Mściław podczaszy Rujawski, miał za sobą *1mo voto* Kraszewską która pierwszem małżeństwem była za Tłuchowskim, drugą miał Maryannę Pęską która *1mo voto* była za Grockim z pierwszą miał synów dwóch, Stanisława i Konstantego, córek miał cztery, jedna była *1mo voto* za Ulejskim, *2do voto* za Dębińskim, druga za Pawłem Komierowskim, trzecia za Doręgowskim. Z drugą miał synów trzech, Stanisława, Ignacego i Kazimierza. Stanisław pierwszy umarł w młodym wieku, i drugi także Konstanty, miał za sobą *1mo voto* Woróżowską cześnikównę Mińską, drugą miał Bleszyńską kasztelankę Miedzyrzecką. Ignacy w zakonie Soc. Jesu. Stefan czwarty syn Wawrzeńca, miał za sobą Borniankę, tego syn Jan miał syna Antoniego, i córkę, która była za Pawłem Biernaekim skarbnikiem Kaliskim.

Zaleski herbu *Topor*. Katarzyna z Środopolca Zaleska tego herbu była za Michałem Bolanowskim herbu *Lubicz*.

Zaliński herbu *Poraj*, z Wielkopolki do Prus się wynieśli, i tam przez długi czas na dobro tej ojezyny pracowali, pierwszy który się z tego domu w te Pruskie kraje wyniósł, kupiwszy dobra pod Tucholą Zalu Zalińskim nazwany:

bo przedtem pisali się z Dębnicy, która potem dostała się w dom Latałskich. Ile dochodzić mogę, był to Mikołaj Zaliński, o którym Neugebauer pod rokiem 1464. pisze, że między inszemi z Panów Pruskich, był jeden, który o pokój z Krzyżakami w Toruniu traktowali, luboć Cromer Zalowskim go pisze, a *Długosz* Działowskim; pod Chojnicami, za Króla Kazimierza Jagiellonowicza, że rycersko stawał, i że wielką czułością i dzielnością swoją Pruskie kraje zdobył, świadczy *MS. o Famil. Prusk.* Kwitnął potem Jan Zaliński podkomorzy Pomorski, ten pojawiający Oleską, spłodził z nią synów trzech, Wawrzeńca opata Koronowskiego, był na synodzie Kujawskim 1568. *Acta Synodi, Auctor 50. singul.* żyć przestał 1596. *homo doctrina ornatus, vir alto spiritu, ac nimium quietis impatiens*, mówi o nim nadgrobek. Drugiego Macieja kasztelana Gdańskiego, starosty Tucholskiego, Mścibowskiego, Przedborskiego, Jasienieckiego, i Zyzmorskiego, tak go łaska Króla Zygmunta Augusta, w liczne królewczyny opatrzyła, w której zdał się więcej nad inszych profitować: był przedtem i podkomorzym koronnym 1569. jako się podpisał na liście Augusta Króla, o Unji Podlasza z Koroną. *Constit. f. 154.* Ten w Zalanie, w Tucholskim powiecie, zamek i nowym kształtem i wielkim nakładem murować zaczął, który potem z syna jego Samuela sumptu, zupełnie dokończony, stanął. *Histor. Polon. Pruth. Possel. fol. 285.* Dwa razy ten Maciej śluby małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Taszyką herbu Strzemię, sędzianką ziemską Krakowską, z tej było dwóch synów, Jan i Samuel. Drugi raz z Elżbietą Rostezanką, córką Jana Rostki wojewody Sandomierskiego, ta mu tylko cztery córki zrodziła, z tych Annę zaślubił Marcinowi Sierakowskiemu herbu Ogończyk, kasztelanowi Inowrocławskiemu, staroście Przedeckiemu, drugą Barbarę bratu rodzonemu tegoż, Łukaszowi Sierakowskiemu kasztelanowi Łędzkiemu, trzecią Janowi Smoguleckiemu na Smogulecu i Golańczy dziedzicowi, czwartą Dorotę pierwszym małżeństwem Janowi Bąkowskiemu chorążemu Malborskiemu, staroście Kiszewskiemu, drugim, Samuelowi Ronarskiemu kasztelanowi Gdańskiemu, wojewodzie Pomorskiemu, a potem Malborskiemu; była ta Dorota dobroczynna na nasze kollegium Gdańskie. *Histor. Coll.* Jan starosta Przedborski za Piotrkowem, miał i w Litwie kilka starostw i leśnictw, syn Macieja kasztelana Gdańskiego z Taszyckiej, tego względem matki jego, że na dworze Anny Królowy zasłużona była, taż Anna na opiekę swoją wzięwszy, do akademji Ingolstadtzkiej na nauki wysłała, i potem pańskimi swemi faworamii powodowała, czy miał, i kogo w dożywotniej przyjaźni, i czy potomstwo jakie po nim zostało, nikt nie pisze. Samuel

drugi syn Macieja kasztelana Gdańskiego, naprzód kasztelan Elbląski, z tego krzesła 1612. przeniósł się na krzesło województwa Pomorskiego, z tego 1626. na Malborskie, na którym umarł w r. 1631. *primo voto* pojął był Tarnowską herbu Rolicz, synowicę areybiskupa Gnieźnieńskiego, z tej spłodził syna, który z Grzymułtowską, kasztelaną Bydgoską żyjąc, zszedł bezpotomny, i cztery córki, jedna z nich Elżbieta wydana za Stanisława Działyńskiego kasztelana Chełmińskiego, Anna za Jana Wiesiołowskiego podkomorzego Pomorskiego, a potem kasztelana Elbląskiego, po którego śmierci ponowiła śluby z Raszpremem Gralewskim, ta wniosła Zalnó w dom Wiesiołowskich. Dorota za Mirosława Konarskiego chorążego Pomorskiego, a potem podkomorzego Malborskiego. Zofia zaś obrała sobie panieńskie życie w Chełmnie pod regułą ś. Benedykta. *2do voto* pojął Zofią Mortęską Ludwika wojewody Chełmińskiego i Zborowskiej córkę, ta mu tylko pięć córek powiła, pierwsza poszła Eleonora za Albrychta Czerskiego, herbu Ogończyk kasztelana Chełmińskiego, starostę Bobrownickiego, zesła bezpotomnie w r. 1647. Druga Magdalena za Alexandra Orzelskiego herbu Mutyna, z nim potomstwo zostało liczne. Trzecia Izabella pierwszym związkiem za Piotra Bąkowskiego, drugim za Narzymskiego chorążego Płockiego herbu Dołęga, to *MS. o Famil. Prusk. ale Starowol. in Monum. fol. 623.* powiada, że ta Izabella była naprzód za Działyńskim, a potem za Piotrem Bąkowskim. Czwarta Gryzella za Jana Łodzińskiego rotmistrza herbu Radwan, ale z nim *sterilis*, po nim za Władysława Wierzbowskiego kasztelana Inowłodzkiego, starostę Szadkowskiego herbu Jastrzębiec z ziemi Sieradzkiej, po tej dzieci zostały. Piąta Anna w klasztorze Chełmińskim Bogu się na wieczną służbę oddała; wspominają tego Samuela *Konstytucye* 1616. *fol. 16.* komissarzem do granic, i w. r. 1628. *fol. 2.* do zapłaty wojsku. Trzeci syn Jana podkomorzego Pomorskiego z Oleskiej, był sędzią ziemskim Tucholskim, ten miał za sobą Elżbietę córkę Melchiora Mortęskiego podkomorzego Chełmińskiego i Elżbiety Kosteżanki, z tej spłodził córkę, którą wyposażył za Janusza Witosławskiego kasztelana Inowrocławskiego herbu Prawdzie, z którym miała potomstwo, syn był także Adam, młodzian urodą, układnością obyczajów, języków cudzoziemskich biegłością, pobożnem życiem, wielu celujący, ale gdy z cudzych krajów powraca, w Padwie, na inny się świat przeniósł w r. 1601. tamże z nadgrobkim pochowany od Jana Łętowskiego, który był potem opatem Paradyskim. Ten sędzia Tucholski Zbysławek dziedzictwo swoje zapisał klasztorowi Panien Chełmińskich zakonu ś. Benedykta, kędy też Panny ufundowane. Krom do tych czas wyliczonych,

jeszczem się tych Zalińskich doczytał, a naprzód *Neugebauer pod rokiem 1520.* pisze, że Zaliński Melsaku przeciwko Albrychtowi mistrzowi Krzyżackiemu, długo i mężnie bronił, acz potem widząc nierówne swoje siły, do dalszego utrzymania w pewne go poddał kondycye. Jerzy Zaliński sędzia Malborski, poseł na sejm 1589. podpisał tranzakcyą Będzińską. N. kasztelan Sierpski, syn jego Mikołaj, kanonik Chelmiński, dziekan Nietyski, pleban Kinszdorski 1698. r. człowiek miły w obyczajach, niewiemże, czy ei nie od Jana starosty Przedborskiego idą, o którym mówiło się wyżej. Jest podziśdzień kaplica w Tucholi, grób w niej tego domu. Przecież tym kształtem herb swój układają, to jest trzy róże podle siebie między dwiema liniami na tarczy, na hełmie zaś między dwiema trąbami trzy róże.

Zaliwski herbu Junosza, w województwie Mazowieckiem i Ruskiem. Derszlawa Zaliwskiego burgrabiego Krakowskiego, zmarłego w r. 1524. opowiada nadgrobek w Sendomierzu. Michał sędzia ziemski Liwski, poseł na sejm 1569. podpisał Unią Litwy z Koroną. *Constit. fol. 172.* i 1587. na konwokacyą, *Constit. fol. 418.* i 1589. zkad naznaczony do korektury praw koronnych. *Constit. fol. 516.* Bartłomiej starosta Warszawski, podpisał elekcyą Zygmunta III. Króla. *Constit. fol. 437.* Idzi sędzia ziemski Liwski z sejmu 1601. naznaczony do rewizyi ksiąg ziemskich Liwskich i Grodzkich. *Constit. fol. 756.* Wojciech z Opola Zaliwski podsędek Liwski 1613. *Constit. fol. 19.* Jan podstoli Liwski, Wojciech i Stanisław, z sejmu 1616. do rewizyi ksiąg Liwskich deputowani, *Constit. f. 25.* z tych Jan oraz był komornikiem ziemskim Lwowskim 1626. *Constit. fol. 38.* Stanisław był sędzią Liwskim 1647. *Constit. fol. 33.* Jan Władysław miecznik Liwski, ten od zawziętego na życie swoje adwersarza szukany na śmierć w r. 1640. z trafunku bez broni zajechał mu w oczy, gdzie rady i siły nie mając, Najśw. Pannie oddawał się, na pistolet szablą się złożył, od której tak się odbiła kula, że śmiertelnego razu nie zadała, co on obronie Najśw. Panny przypisał. *Nieszpork. f. 97.* Jan pisarz ziemski Liwski z sejmu 1678. naznaczony do rewizyi ksiąg Liwskich. *Constitut. fol. 36.* i 37. Razimierz cześnik Drohiccki, z sejmu 1653. deputat na trybunał skarbowy Lwowski, *Constitut. fol. 2.* jest w druku jego *Quadriga Leonum in 4to Varsav.* 1632. Ambroży 1576. poborca w ziemi Chelmskiej. *Constit. fol. 261.* Kasper 1618. Jan na Wołyńcach Zaliwski w ziemi Bielskiej 1674. pisarzem był grodzkim Liwskim, żona Gulińska pięciu mu synów powiła, Kaspera sekretarza koronnego, Wacława, tego żona Ewa Brodowska, i Alexandra.

Zalski. Jędrzej Zalski w r. 1658. nobilitowany na sejmie, o czem patrz *Konstytucyi*.

Załęski herbu Prus 1mo w Podlaskiem, Wołyńskiem i inszych województwach. Stanisław Załęski Szlubicz (tak się pospolicie piszą, że od Ślubickich swój dukt prowadzą, ale od dóbr Załęcza w województwie Rawskiem leżących, Załęskiem nazwani) chorąży Podlaski, od którego był Lew Rijowski, Halicki i całej Rusi metropolita, gorliwy o unią pasterz, którą tak promowował, że prawie wszystkich władcyków Polskich, czego sobie dawno życzyła, na różnych synodach Polska, a mieć nie mogła, z kościołem Rzymskim pojednał, pomogła mu do tego przykładność życia, nauka wielka, przymilenie w obyczajach, i insze pasterskie cnoty, zszedł z tego świata w r. 1703. Łukasz brat jego. Jan kanonik Smoleński, pleban Kobryński, stryj jego na nasze kollegium Brzeskie dobroczynny. Jakób poseł ziemi Drohickiej, Franciszek i Marcin w województwie Podlaskiem, Teodor w Połockiem, podpisali elekeyą Jana III. Króla, i Bernard poseł województwa Czerniechowskiego. Anna Załęska ksieni Łuckiego konwentu zakonu ś. Brygitty, w r. 1649. *MS. Czartorisca*. Franciszek Załęski brat rodzony Stanisława chorążego Podlaskiego, był sędzią ziemskim Włodzimierskim, spłodził dwóch synów. 1. Jędrzeja chorążego Nowogrodzkiego, którego dwaj synowie z Pużynianki, Kazimierz naprzód sędzia grodzki Łucki, a potem podkomorzy Nowogrodzki, deputat na trybunał koronny 1694. żona jego Stępkowska kasztelanka Braclawska, córka Katarzyna Alexandra Woronicza podkomorzego Rijowskiego, druga Marcina Cieszkowskiego starosty Kleszczelowskiego, małżonki. Drugi syn Jędrzeja Konstantyn podstoli, stolnik, aż i podkomorzy Czerniechowski, deputat w trybunale koronnym 1690. i 1696. złączył się był dożywotnie, pierwszy raz z Heleną Rупniewską siostrą biskupa Łuckiego, drugi raz z Kosakowską siostrą kasztelana Podlaskiego, pozostałą wdową po księżciu Czetwertyńskim, kasztelanie Mińskim, córka jego Joanna zaślubiona Józefowi Cieszkowskiemu stolnikowi Czerniechowskiemu, synowie zaś, Tomasz w zakonie ś. Dominika mąż godny, Stefan i Jakób; z tych Stefan pisarz ziemski Czerniechowski, miał za sobą Helenę Pisarską. 2. Piotra podsędka Czerniechowskiego, którego z Jadwigi Podsędkowskiej trzech synów zostało, Tomasz w zakonie Soc. Jesu Apostolskiemi między Rusią pracami stargany, rządził kollegium Stanisławowskie pierwszy, i za jego zabiegami powstało. Wojciech spłodził Kazimierza i Franciszka, i Jakób, wojski Włodzimierski, którego syn Stefan cześnik Smoleński.

R. 1778. Gerwazy Załęski budowniczy Mozyrski. — *Krasicki*.

Zaloga herbu *Pół Orła*. Marcinowi Zaloga nadgrobek z tym herbem postawiony w Krakowie, w kościele Dominikańskim 1576. z tym napisem, *Praestantem ingenio et senio, nullique secundum, Nomine, fortuna nobilitate virum.*

R. 1778. P a w eł Zaloga komornik Ciecchanowski. — *Krasicki.*

Załuczski herbu *Pogonia Polska*, pisze o nich *Paproc. w strom.* i powiada, że się zdawna pisali z Nowego Miasta.

Załuski herbu *Junosza*, w Rawskim województwie. Tych przeszłych wieków Tabaszami zwano, jako u *Paprockiego* znajdziesz Jana Tabasza podkomorzego Rawskiego. Spytek Załuski podkomorzy Rawski mąż wojenny, w owej z Tatarami pod Wiśniowcem w r. 1512. wygranej batalji, rycersko stawał, jako świadczy *Krzyżki w liście swoim do Szydłowieckiego pisanym u Załusk. tom. 1. fol. 17.* gdzie też mężnie poległ Wojciech Załuski wojewodzie Łęczycki *fol. 22.* Drugi Spytek podkomorzy Rawski, miał za sobą Barbarę Korycińską wojewodzankę Łęczycką starościankę Przedecką, wdowę po Mikołaju Razanowskim. Brat Spytka rodzony, Stanisław, pojął Annę Korycińską, siostrę tamtej rodzoną. Maciej trzeci brat ich, trzecią siostrę Zuzannę Korycińską. Od któregoś z tych trzech braci z Korycińskiej spłodzonych, było dwóch braci, Wawrzeniec cześnik Rawski, podstarości Opoczyński, i Piotr chorąży Rawski, umarł 1646. młodsze lata polerował na dworze Królowy Anny, potem na różnych ekspedycjach wojennych w Węgrzech, Multanaeh, Inllantach, wszędzie z wielką sławą, żona jego herbu Abdank, pięciu mu synów powiła. Wojciecha, Stefana plebana Bedleńskiego, Krzysztofa, Abrahama i Wawrzeniec. *Kostecki kazanie: Prowiant na drogę etc.* Wawrzeniec Załuski miał za sobą Katarzynę Buzeńską herbu Poraj. *Paproc.* Wojciech kanonik Gnieźnieński na przywileju kollegiaty Łowickiej, umarł 1547. r. Jakób chorąży Rawski, żona jego Regina Krasieńska. Kasper i Tomasz 1628. Elżbieta podkomorzanka Rawska, była za Jakóbem Chlewickim. Mikołaj, Konstantyn, Kasper, Zygmunt, Stanisław, Kazimierz, Jan 1674. N. Jadwigę Skrzyńską, Kasper miał za sobą Elżbietę Rokszycką. Wawrzeniec Załuski według informacji przysłanej mi z tego domu, kasztelan Gostyński, miał za sobą Korycińską kasztelanek Sieradzką starościankę Przedecką, z tej były dwie córki, Anna zakonnica ś. Klary, i druga, która wkroczyła w małżeńską ligę z Mokranowskim kasztelanem Rawskim, i synów trzech, Hieronim opat Witowski, zszedł z tego świata *in opinione sanctitatis*, drugi Stanisław czy Jan cześnik Rawski, ten z Anny Lipskiej kasztelanki Rawskiej, spłodził Kaspra starostę Regowskiego, od którego zostaje syn i córka. Miał tenże Wawrzeniec kasztelan Gostyński, brata

rodzonego Zygmunta, który porucznikując pod usarską chorągwią, zginął pod Wiedniem w r. 1683. o czym czytaj *Janiczkiego Bellaria fol. 35.* Trzeci syn Wawrzeńca Alexander, naprzód cześnik, dalej chorąży, potem podkomory Rawski, aż też kasztelan, a na konie wojewoda Rawski, posłował na różne sejmy, marszałkował w trybunale koronnym 1658. r. a małżeńskie kontrakty ponawiał cztery razy: pierwszy raz z Prażmowską siostrą rodzoną Mikolaja Prażmowskiego prymasa koronnego, drugi raz z Cicciszewską, ale te obiedwie *steriles*: trzeci raz z Katarzyną Olszewską kasztelaną Spicimierską siostrą rodzoną Jędrzeja areybiskupa Gnieźnieńskiego, czwarty raz z Zofią Roniecpolską kasztelaną Braclawską. Z Olszowskiej, syn jego Marcin *3tio genitus*, naprzód łowczy Rawski, poseł na różne sejmy, osobliwie 1690. z kąd komissarzem stanął do granic od Węgier, *Constit. fol. 18.* deputatem zasiadał na trybunale koronnym, i w różnych ekspedycyach wojennych sławy mężstwem swoim szukał, potem duchowny sobie stan obrawszy, naprzód dziekanem był, potem proboszczem Płockim i ksiąźcem Sieluńskim, umarł w Gutstademie suffraganem Płockim 1709. za ofiarowane sobie biskupstwo Płockie podziękowawszy. Drugi Alexander Józef *primogenitus*, marszałek trybunału koronnego w roku 1690. już na ten czas po podkomorstwie Rawskim, osiadłszy na krześle kasztelanji Rawskiej, w tymże roku, komissarzem zapisany na trybunał koronny, *Constitut. fol. 5.* wziął potem województwo Rawskie, z którym go tytułem wspominają *Konstytucye 1703.* komissarzem do rewizyi skarbu koronnego *fol. 13.* wszakże go blisko przed śmiercią spuścił na Jędrzeja Głębockiego: widzieć jego nadgrobek w Warszawie u OO. Reformatów. Pierwsza żona jego, Teresa z Popowa Witowska kasztelanica Sandomierska, ale z niej dzieci młodo pomarły, powtórnie złączył się z Teresą Podkańską, Jana starosty Inowłodzkiego, łowczego Sandomierskiego córką, z tej się zostały trzy córki, Wiktorya Franciszka zakonnica u PP. Sakramentek w Warszawie, Ludowika Janowi Ossolińskiemu staroście Drohicickiemu, Alexandra Wojciechowi Lanekorońskiemu kasztelanowi Gostyńskiemu, zaślubione, i synów czterech. Z tych Jędrzej Stanisław Kostka, powróciwszy z cudzych krajów, prawie go sobie honory wydzierały, już kanonik Krakowski, dziekan Pułtuski, już proboszcz Płocki, deputat na trybunał koronny, już biskup Płocki lubo dopiero lat 28. wieku swego liczył, od Augusta II. wyniesiony, na tej pasterskiej funkeyi jak się popisał, z tego poznać, kiedy *Seminarium Dioecesanum* na dwudziestu kleryków, i szpital na wychowanie Panienek ubogich, w Pułtusk fundował pod dozorem Panien miłosiernych. Sy-

nod dyciecański złożył, w r. 1733. na którym prawami obostrzył karność duchowieństwa, do druku go podał: komissyi na trybunale Radomskim 1725. przydywał, także komissyi w Brześciu Litewskim do dóbr królewskich: August potem III. co ojciec jego już przed swoją śmiercią zamierzył, do skutku przyprowadził, kiedy mu pieczęć wielką koronną konferował, dla tego *ob incompatibilitatem* spuściwszy Płocką infułę, wziął Łucką, a temi ezasy i z tej poszedł na Chełmińską, Pan miłych obyczajów, głębokiego przezoru, w ludziach się mądrych Kochający.

Tenże Jędrzej Stanisław Kostka z kancelerstwa wielkiego i krzesła biskupstwa Chełmińskiego po śmierci kardynała Jana Lipskiego na katedrę Krakowską podwyższony, przez lat jedenaście rządów swoich dał dowody wielkiej roztropności i biegłości swojej: dobra stołu biskupiego do wielkiej przywiódł doskonałości — akademią Krakowską wielą funduszami wsparł — kościoła Rzymskiego ś. Stanisława stał się drugim fundatorem. — Pełen zasług i dobrych uczynków umarł w Krakowie r. 1757. — *Krasicki*.

Marcin brat Jędrzeja kancelerza z Podkańskiej, suffragan Płocki, sekretarz wielki koronny, dziekan Płocki, deputatem był na trybunał koronny 1728. *) Jakób drugi brat Jędrzeja kancelerza, starosta Sulejowski. Józef Jędrzej trzeci brat, referendarz koronny, scholastyk Płocki, kanonik Krakowski, proboszcz Warszawski i Kodeński infułat, opat Hebdowski, *Elemosynarius Lotaringiae, Abbas Fontanetti*, deputat na trybunał koronny 1725. w którym natura prawie wszystkie przymioty skoncentrowała, dobroć, prawie wszystkie cnoty zebrała. Naukę jego, pisma do druku podane pokazują. 1mo. *Analecta historica de Sacra a Rom. Pontificibus usitata caeremonia, Ensem et pileum benedicendi, eaque munera Principibus Christianis mittendi, Varsav. in 4to 1726*. 2do. *Dwa miecze przeciwko Dyssydentom, jeden defensive; drugi offensive się mający, z okazji Memoryału Angielskiego w Warszawie in 4to 1731*. 3tio. *Kuzanie przy introdukcji Nowokanonizowanych śś. Stanisława Kostki i Alojzego w Warszawie 1727. in fol. 4to. Specimen historiae Polonae Criticae in 4to 1733. Varsaviae, gdzie Rokosz Gliniański zbija*.

Ten Józef wprzód referendarz koronny dalej biskup Kijowski opat Wąchocki, wielkiej nauki i aplikacyi co wydane od niego księgi wyświadczać — w Francyi będąc najwyższym Stanisława Króla księcia Lotaryngji elemozynaryuszem wziął opactwa Fontanetu, bibliotekę publiczną wraz z bratem Jędrzejem biskupem Krakowskim niezmiernym kosztem zebrałą, jedną z najslawniejszych w Europie, Rzeczypospolitej darował i publiczną uczynił. — Mnie

*) Był także opatem Sulejowskim. Prałat ten opuściwszy godności i urzędy w zakonie Jezuickim życia dokonał. — *P. W.*

uczynił był koadjutorem opactwa Wąchockiego, które wstąpiwszy na katedrę Warmińską do rąk jego oddał. — *Krasicki*.

Jędrzej Chryzostom 2do *genitus*, naprzód biskup Rijo-
wski, z tego postąpił na Płockie w r. 1691. z tego na War-
mińskie 1696. przy którym za konsensem stanów rzeczypospo-
litej dano mu pieczęć wielką koronną, którą aż do śmierci
swojej wraz z tem biskupstwem trzymał, ta przypadła na rok
1711. Pisma jego te są w druku. 1mo. *Epistolae historicae,
sive, acta publica in Regno Poloniae ab anno 1665. ad an-
num 1710. Tomi III. Brunsbergae in fol. 1709. 1710. 1711.*
2do. *Nauki Chrześcijańskie (to jest 1653. senteneyje z ksiąg
ś. Augustyna wyjęte) z łacińsk. przetłom. na Polsk. in 4to
Varsav. 1686. in fol. w Kaliszu 1630.* 3tio. *Przewodnik
grzesznika z Hiszpan. Ludwika Granatensa przetłom. na
Polsk. w Lublinie in 4to 1687. tamże 1730. in fol.* wszakże
już ta książka dawniej od kogo inszego była na ojczysty język
przełożona. 4to. *Wzgarda próżności świata i o Miłości Bo-
skiej z Hiszpan. Jakóba di Stella przetłom. w Krakowie
1690. in 4to i 1730. w Krakowie in fol.* 5to. *Pamiętka Pa-
sterskiego affektu, to jest obraz prawdziwego Kapłana z Ła-
cińsk. Józefa Mansi przetłom. w Warszawie 1699. tamże
1730. in fol.* 6to. *Prawdy wieczne z Włosk. przetłom. Grze-
gor. Rossignolego, w Warszawie 1701. in 4to, w Kaliszu
1703. in fol. w Wilnie 1705. in 4to.* 7mo. *Rozmyślenia kro-
ciusienkie Chrześcijańskie na każdy dzień Miesiąca z Francuz.
Ks. Domin. Bouburs. przetłom. w Warszawie 1701.
in minor.* 8vo. *Krótkie i nabożne, na każdy dzień całego
roku rozmyślenia z Francuz. przetłom. w Warszawie 1702.
in 4to.* 9no. *Korona miesięczna albo nauki i uwagi Chrze-
ścijańskie na każdy dzień miesiąca z Franc. przetłom. 1704.
i 1719. w Kaliszu in min.* 10mo. *Pokazanie jako powinien
Chrześcijanin myśleć i pilno chodzić koło zbawienia duszy
swojej, Francisc. Renata. przetłom. w Brunsberdze 1704.
in 4to.* 11mo. *Reflexyje nabożne nad męką i śmiercią Chry-
stusa Pana pod czas postu i w piątki całego roku z Francuz.
przetłom. w Brunsberdze 1705. in 4to.* 12mo. *Ulga w krzy-
żach z Włosk. Jana Piotra Pinamonti przetłom. w Bruns-
berdze 1709. i w Sandomierzu 1728. in min.* 13tio. *Uwagi
Chrześcijańskie albo Rozmyślanie krótkie na wszystkie dni
w roku i Święta uroczyste przetłom. w Brunsberdze 1707.
in 4to.* 14to. *Historja starego i nowego testamentu z Fran-
cuz. przetłom. w Brunsberdze 1709. in 4to.* 15to. *Reflexyje
24 o Miłosierdziu Boskiem z Francuz. Księżny de la Valiere,
potem Karmelitanki Bosej, przetłom. Item Akty strzeliste
i westchnienia duchowne z Łacińsk. Piotra de Campis novis.*

*Także Dyscypliny duszne Ks. Kaspra Drużbickiego, i Uwagi Chrześcijańskie na każdy dzień miesiąca w Kaliszu in fol. 1730. 16to. Medytacje na różne teksty Pisma Świętego o Wzgardzie świata i jego marności w trzech Księgach, a 300 rozdziałach zawarte, z których sto dwadzieścia z Hiszpan. Dydaka Selli przetłom. a sto ośmdziesiąt Rozdziałów, dopiero są od Załuskiego przyłożone w Kaliszu i Warszawie 1733. in fol. 17mo. Kazania zebrane z przydatkiem do pierwszej edycji Warszawskiej 1696. in 4to w Kaliszu in fol. 1730. 18vo. Mowy na radach i sejmach po pierwszej edycji Oliwskiej 1689. in 4to, i drugiej Kaliskiej in fol. z przydatkiem w Kaliszu 1718. in min. 19no. Mowy różne weselne i pogrzebne w Warszawie 1690. in 4to, a same weselne przedrukowane w Kaliszu 1730. in fol. 20mo. Kazanie na Święto Ś. Ignacego Fundatora Zakonu Soc. Jesu w Reszlu, w Brunsberdze 1700. in 4to, toż samo przetłom. i na Niemiecki język. Nim go Jan III. Król Polski do infuły posunął, był kanonikiem Krakowskim i Pułuskim, deputatem na trybunał, opatem Wąchockim, kanclerzem Gnieźnieńskim, proboszczem Jarosławskim, scholastykiem Łęczyckim, sekretarzem koronnym, kanclerzem Królowy Maryi Kazimiry, poseł do Hiszpanji, gdzie *Vellus aureum* po śmierci Króla Michała w ręce Króla Hiszpańskiego oddał, do Luzytanji z denuncyacją o śmierci tegoż Króla, do Francji, z nowiną o elekcji Jana III. Króla, do Bawaryi do zaręczenia księżęciu elektorowi Bawarskiemu Teresy Królowny Polskiej. Olszewski prymas koronny spuszczać pieczęć koronną, w mowie swojej, taką mu pochwałę dawał: *Tribuo nie krewności ale indoli et virtuti Ks. Załuskiego kanclerza mego, że go in teatro Rzeczypospolitej pokazuję: ingenium sublime suis velocius annis, maturitas iudicii, języków doskonałość, in tractando rozrywka, Dworów najprzedniejszych i Ministrów znajomość, godnym go czynią.* Dało mu tę chwałę poważne i pobożne endzoiemskie pióro: *Divino consilio ad magna natus.* Siła ten wielki kanclerz dla ojczyzny pracował, wiele pisał i mówił, nie mniej stosów dla niej poniósł, zawsze niezmiennym umysłem przy dobru jej stawając, pasterskiej funkcji swojej jak pieszczenie przestrzegał, z złożonych od niego i do druku podanych synodów, nawet umierając na nadgrobkku tylko o sobie napisać kazał: *Hic jacet Andreas Episcopus* i przydał *ConCULCate peCCatorem ZaŁUski aC pro eo orate*, w których słowach *Chronostice* rok zejścia swego z tego świata wyraził. Hieronim kasztelan Rawski 5to *genitus* synu Alexandra z Olszowskiej, starostą jeszcze będąc Brzeskim Kujawskim, z sejmu 1690. komissarzem stanął do granic od Prus książę-*

ych, *Constit. fol.* 19. a w r. 1703. deputat z senatu na trybunał skarbowy, *Const. fol.* 9. i do kwarty Rawskiej, *Const. f.* 23. zasiadał także deputatem na trybunale koronnym 1714. pierwsza żona jego była Fredrowna Katarzyna Zygmunta kasztelana Sanockiego, z Waszczyńskiej powtórnej jego żony córka splodzona, (której krom Snopkowskiej, druga siostra rodzona, naprzód żyła z Ustrzyckim, po nim z Trzebuehowskim, siostra zaś jej stryjeczna, dostała się w małżeństwo Samuelowi Lipskiemu, stolnikowi Łatyczewskiemu, z którym dwie córki miała, jedna z nich poszła za Michała Ronarskiego kasztelana Wiślickiego, druga Angela za Dziedoszyckiego cześnika Halickiego) z tej córki Katarzyna, weszła w kontrakty małżeńskie z Stefanem Garczyńskim, naprzód chorążym Poznańskim, dalej Bydgoskim, potem Inowrocławskim kasztelanem, z tej jedna córka wydana za Tueholkę starostę Jasienieckiego, druga w zakonie Cystereyeńskim: druga córka z Fredrowny Teresa z Wojciechem Wesslem kasztelanem Warszawskim, syn zaś Hieronima z tejże Józef starosta Rawski, rotmistrz ziemi Rawskiej 1733. posłem stawał na różnych sejmach i z uszczerbkiem fortuny swojej, ojezystej wolności broził, *primo voto* pojął był Wilezewską, wdowę po Kuropatnickim i Janie Tarło, z tą *sterilis: 2do voto* z Dembičką pozostała wdową po Trepee, z tej córki dwie zostają. Drugi syn Hieronima Jan Prosper kuchmistrz Litewski, starosta Zawichowski, ale z Ludowiki Wierzbowskiej wojewodzanki Sieradzkiej urodzony, złączył się dożywotnie z Ludowiką Szoldrską wojewodzanką Inowrocławską i generalówną Wielkopolską, z tej syn Ignacy starosta Zawichojski, drugi Józef, i dwie córki *). Ludwik Bartłomiej 4to *genitus* synu Alexandra wojewody Rawskiego z Ostrowskiej, fundator szkół naszych w Warszawie, które Pańską strukturą z jego ostatniej woli synowiec jego wyniósł Jędrzej terażniejszy kanclerz koronny, ten Ludwik w Rzymie Juris prudencyi, w Paryżu teologii odsłuchawszy, gdy do Polski powrócił, wziął kanonią Krakowską, z sejmu 1690. komissarz do skarbu koronnego, *Constit. f.* 16. w trybunale deputat, wszędzie nie skorrumpowany przy słuszości, kanclerzem potem Królowy Maryi i suffraganem Przemyślskim urosł, aż też po bracie swoim Jędrzeju, wziął Płocką infułę, z której poszedł po koronę do nieba w roku 1721. był życia

*) Z tych córek Jana Prospera jedna wydana za Moszyńskiego kasztelana Lubelskiego — młodsza za Czosnowskiego starostę Sotnickiego. Syn starszy starosta Zawichostski ożenił się z wdową po Lubieńskim staroście ojcowskim — młodszy Józef starosta Chęciński. — *Przypisek krasickiego.*

w niweczem nie naganego, sobie w powierzonej od Boga trzody dozorce pilny, na ubogich miłosierny. Franciszek na-przód kasztelan Wojnicki 1696. potem wojewoda Czerniecho-wski szósty syn Alexandra wojewody Rawskiego z Olszowskiej, z sejmu 1703. komissarz do hiberny, *Constit. fol. 12.* na ko-niec wojewoda Plocki, posłował na sejm 1690. zkađ deputa-tem stanął do kwarty Rawskiej, *Constit. fol. 19.* umarł 1735. pierwsza żona jego z Flandryi Dorota de Riviere, z tej był Chryzostom Henryk starosta Lubelski, od którego z Franciszki Daniłowiczowny starościanki Parczowskiej Franciszek syn się został: druga Teofila Wapowska stolnikowna koronna, wdowa po Hrehorym Kopciu i Rosnowskim chorążym Przemyślskim, ale to małżeństwo bezpotomne. Po Olszowskiej *2do voto* pojął Alexander wojewoda Rawski Zofią Roniecpolską kasztelanę Braclawską, która pierwej żyła z Olszewskim chorążym Go-styńskim, z tej była córka Chlebowska, Teresa starościana Li-wska, i syn Karol kuchmistrz Litewski i generał w wojsku, starosta Liwski wspominają go *Konstytucye 1703.* komissa-rzem do skarbu koronnego, *Constit. f. 23.* od którego córka się została Ludowika Józefowi Sierakowskiemu strażnikowi ko-ronnemu zaślubiona, urodzona z Franciszki Kopciowny, która była *1mo voto* za Lubeckim księżęciem kasztelanem Mińskim. N. miał za sobą Plichciankę podkomorzankę Rawską. Maciej brał ślub z Zofią Dąbską w r. 1620. *Stawiański.*

W r. 1788. syn wyżej wspomnianego Ignacego starosty Zawichost-skiego Teofil kasztelan Buski pojął *Stepkowską* córkę wojewody Rijowskiego rozwódkę z Marcinem ks. Lubomirskim. — N. siostra Teofila, była za Puszetem starostą Zawichostskim. — Franci-szek syn starosty Lubelskiego ożenił się z *Cieszkowską* i zostawił potomstwo. — *Krasicki.* — Patrz niżej w dodatku do tego domu.

Zaluski herbu Kościeszka, w ziemi Ciechanowskiej. Niewiem czy nie do tych należy, Łukasz Zaluski Societ. Jesu w Mińskim województwie urodzony, przez lat 28 kaznodzieja, missyonarz przez lat pięć, których prac swoich wziął zapłatę 1673. w Wilnie życie skończywszy, wydał do druku: *Compendium totius Philosophiae, Vilnae in 4to 1640.* 2do. *De sumptione Sacrae Eucharistiae sub utraque specie, Vilnae 1637. in fol. tacito nomine.* 3tio. *Paneg. soluta et Vinceta Orat. Sigismundo Denhoff 1646. Varsav. in fol. Bibl. Soc.*

Zaluski herbu Rawicz, to *Paproc.* i *Okolski* z niego, ale wątpię czy są tego herbu, ile że tych tu kładą, których i pod herbem Junosza liczyli. Jednego z nich ma być nadgro-bek w Kamieńcu Podolskim u OO. Dominikanów.

Zaluskowski herbu Rola, w województwie Kaliskiem, piszą się z Kaliszkowic ile jednejże dzielnicy z Kaliszkowskimi: bo Maciej Kaliszkowski z Ostrzeszowskiego powiatu, a z ziemi

Wieluńskiej pojawiający w województwie Brzeskiem Kujawskim Małgorzatę dziedziczkę na Żaluskowie, córkę Marcina, synowicę Jana Potrzeas rzeczonęgo z Łowiczka, od tychże dóbr począł się pisać Żaluskowskim, jako świadczą, *Acta Castren. Brest. Cujav.* 1524. kędy i w inszych leciech różne tranzakcyce tego domu znajdziesz: osobliwie 1513. 1525. 1530. 1531. Maciej Żaluskowski podstarości grodzki Opoczyński 1586. *Acta Castren. Opocznen.* Paweł z Kaliszkwic Żaluskowski podwojewodzy Kaliski. Wojciech na nasze kollegium Kaliskie dobroczynny, rozstał się z światem w r. 1648. *Histor. Coll. Caliss.* Wojciech 1674. N. Jana Roźmińskiego starosty Powiżdzkiego małżonka. Alexander pojął Maryannę Szczypierską, z tej syn Alexander 1701. drugi Paweł podwojewodzy Kaliski, którego z Wężykowny, synowie Hilary i Piotr. Michała z Teodory Kotulińskiej syn Ludwik, Stanisława jest potomstwo, Wojciecha w Gnieźnińskim powiecie w Ulanowie jest kilku synów, Maciej Stanisław skarbnik Sieradzki, z Urszuli Roczkańskiej spłodził Pawła i Jana, córek dwie, Annę i Katarzynę: Stryj rodzony Macieja, Jędrzej pamiętny wojownik za Jana Kazimierza Króla i regimentarz, z częścią wojska do Moskwy wysłany, nie na jednym miejscu zwycięzko ich gromił.

Paweł Żaluskowski r. 1778. sędzia ziemski Sieradzki. — *Krasicki.*

Zambrzycki herbu Kościeszca, w ziemi Wizkiej, piszą się z Zambrzycey, które niegdy dobra były królewskie, czemu czytał dowód na liście Zygmunta II. *in MS. Petricov.* kędy też wspominają Jana Zambrzyckiego ziemianina Zatorskiego w r. 1508. Jan Zambrzycki sekretarz królewski ołtarz *Christo Salvatori*, i żonie swojej Teodorze Dembińskiej z Dembian nadgrobek wystawił, i uposażył w Krakowskim kościele ś. Marka, kędy widzieć herb jego, pierwszy Kościeszca, drugi podle niego Rawicz żony jego. Filip syn Joachima w ziemi Łomżyńskiej, którego i synów jego krwawe w różnych wojennych okazjach zasługi, zapisała z wdzięcznością *Konstytucya* 1662. *fol.* 38. i 39. Jan instygator koronny z sejmu 1676. komissarz do granic od Węgier. *Constitut. fol.* 31. Jędrzej, Jerzy i Mateusz w Łomżyńskiej, Stefan i Wojciech w Warszawskiej 1697.

Patrz niżej w dodatku do tego Tomu. —

Zamicchowski herbu Gryf, w Ruskiem i Podolskiem województwach. N. Zamicchowska żona Piotra Grochowskiego miecznika Przemyślkiego w r. 1443. *Okol. tom.* 1. *fol.* 363. Jędrzej z Zamicchowa. *Acta Terrestr. Leopold.* N. miał za sobą Chlewicką. Samuel Krystynę Potocką herbu Piława Jędrzeja kasztelana Ramienieckiego córkę, ale *sterilem.* Zamicchowska Zofia, *imo voto* żyła z Janem Golskim kaszte-

lanem Halickim, 2do voto z Stanisławem Lanckorońskim wojewodą Podolskim, 3tio zda mi się z Janem Tyszkiewiczem wojewodą Wileńskim, ile że *Okolski tom. 2. fol. 95.* pisze o niej, że już trzecie jej małżeństwo było. Brat jej był Stanisław, którego synowie Paweł, Gabryel, Samuel i Zygmunt. Gabryela dziedzica dóbr Janowa, córka Maryauna, dostała się w małżeństwo Boguszowi podkomorzemu Podolskiemu, z której córka Boguszowna Maryauna zakonnica została, po Zamiechowskiej pojął Bogusz Stępkowską, z której potomstwo, Jan starosta Zwinogrodzki, Stanisław starosta Mogilnicki, Rozalia zakonnica, Teresa Alexandra Stadnickiego małżonka. N. Zamiechowski miał za sobą Zofią Boratyńską starościankę Rohatyńską za czasów *Paproc.* Anna była za Jerzym Zamojskim herbu Jelita. N. miał za sobą Ewę Micowską. Alexandra Zamiechowska stolnikowna Braclawska, była za Mikołajem Wietrzyńskim.

Zamojski herbu Grzymała, w ziemi Łomżyńskiej. Jan podczaszy Łomżyński 1587. podpisał elekcyą Zygmunta III. *Constitut. fol. 437.* Jan Zamojski arcybiskup Lwowski z cudzych krajów powróciwszy trafił na interregnum po śmierci Zygmunta Augusta Króla, gdzie pod czas elekeyi zawaśnionych dwóch partyi serca, tak między sobą uspokoił, od Uchańskiego arcybiskupa Gnieźnieńskiego, że do bitwy między nimi nie przyszło. Stefan Król tron Polski osiadłszy, do Grzegorza go XIII. Papieża i do Włoch swoim ablegatem wysłał, na sprowadzenie do Polski co najslawniejszych w nauce professorów, to jednak skutku nie wzięło. Jeździł potem od tegoż Króla, do arcyksiążąt Austrii, a od stanów rzeczypospolitej do Rudolfa II. Cesarza, z denuncyacyą o śmierci Stefana Króla. Zygmunt III. Król niemniej obrotowi i wielkiemu rozsądkowi Zamojskiego dufając, posłem go swoim do Porty Otomańskiej wyprawił, gdzie gdy go zawisne pioro źle udało, prawie cały rok pod strażą trzymany, póki od Króla listy nie doszły, z oświadczeniem charakteru na nim poselskiego, wolno tedy puszczoney i z honorem przyjęty, i regalizowany szczerze, odjechał z Konstantynopola, więc że Tatarzy znaczną klęskę w Polsce tym czasem swym najazdem uczynili: dla tego musiał znowu wracać, żaląc się przed Cesarzem Tureckim na niestworę Tatarską. Z tej drogi ledwo co wytechnął, powtóre do Wiednia biegał, i znowu do Rzymu w legacyi do Klemensa VIII. Papieża: tak tedy zasłużonemu, dano naprzód suffraganią i opactwo Płockie, a Zygmunt III. po zejściu Solikowskiego wyniósł go na metropolią Lwowską. *Adam Opatow. gratul.* w r. 1605. Trafił na zakłóconą ojczyznę domową wojną, przy Królu tedy statecznie stojąc, i radą i pieniężnym przeciwko

Rokozszanom supplementem, majestatu broniał. W roku 1613. komissarzem z sejmu do ugłaskania związkowych naznaczony, *fol. 5.* już prośbą, już groźbą, już racyami gruntownemi i z płaczem wymógł to na nich, że od imprezy na zgubę Królestwa tego natężonej, odwiódł ich szczęśliwie. W rzetelności się i szczerości kochał, ztąd prawdę mówiąc każdemu, wiele na siebie urażał. Przy największych tak koło ojezyczny, jako i koło dyecezyi swojej pracach, czytaniem się różnych autorów rozrywał, osobliwie Seneki, którego sentencye w potocznych sprawach zwykł był gładko przytaczać. Ludzi uczonych że kochał, dla tego takimi tylko kapitułę swoją zagęszczał, i na inne beneficia wynosił. Do gniewu był z natury skłonniejszy, przecież prędko się w impetach upamiętał. Szczodroblliwość rozumna w nim się wydawała, zkąd i sam o sobie zwykł był mawiać, jak mi prawie ciężko sześć groszy dać, gdzie tego nie potrzeba, tak gdzie trzeba i kilka tysięcy łożyć, cale mi nie trudno. Pewnie na Moskiewską ekspedycją trzynaście tysięcy z swojej szkatuły wysypał, za duchowieństwo swojej dyecezyi kontrybucją włożoną zapłacił związkowym, że go zniszczono, bardzo dobrze wiedział. Archidyakonowi Lwowskiemu prowentów przyczynił, uprosiwszy u Króla probostwo Buskie dla niego. Na wykupno Polskiego niewolnika u Turków, tysiąc czerwonych złotych wydał, inszych wielu bardzo nędzę łaskawą ręką dźwignął. Chór kościoła katedralnego miedzią pokrył, a na resztę sześć tysięcy odłożył, kielich szczerozłoty, z trzechset czerwonych złotych testamentem mu legował, pastorał także i sześć lichtarzów srebrnych, dwadzieścia szpalerów kunsztownie wyrobionych, kaplicę ozdobną i grób w niej sobie wystawił, sześciu księży przy niej fundował, mieszkanie dla nich opatrzył; Wikaryom, Mansyonarzom i innym klasztorom i zakonnikom pewne summy naznaczył ostatnią wolą. Panny Benedyktyнки murem opasał w koło, i 6600 krom tego wydać im kazał. OO. Karmelitom Bosym ogród skupił, akademji Krakowskiej pięć tysięcy, nad to na sześciu studentów, którzyby się tam uczyli, pewny czynsz wydzielił. Kozłowski klucz z eudzych rękę windykował wielkim staraniem i kosztem: przeniósł się na wieczność w roku 1614. *Scrobiszow. in Vitis Archiep. Leopold.* Stanisław Zamojski chorąży Łomżyński, brat arcybiskupa, z sejmu 1591. komissarz do granic od Prus, *Constit. fol. 617.* wspomina go *Scrobiszow.* Tomasz sędzia Zembrowski, którego synom arcybiskup pięć wiosek i miasteczko Porelee zapisał. Piotr na Stawiskach Zamojski podkomorzy Łomżyński 1632. i 1648. po którym zostało się dwóch synów Franciszek podstoli, a potem chorąży Łomżyński, marszałek dworu Jabłonowskiego hetmana, i Fortunat łowczy Łomżyński mar-

szalek dworu Sapiehy, hetmana w. Litewskiego, ale gdy ci obadwa bezpotomnie zeszli, fortuna się cała złała na ich siostrzeńca Tomasza Drozdowskiego podstolego Wizkiego, i tak dom Zamojskich Grzymalitów zszedł na nich.

Zamojski herbu Jelita, w Ruskiem województwie. Mściśław herbu Jelita opat Tyniecki, który z Wissem biskupem Krakowskim jeździł na concilium Pizańskie, umarł 1410. *Szczygiel. in Tinecia*. Pierwszy Tomasz z Łaznina z województwa Łęczyckiego przeniósł się w Ruskie kraje, gdzie gdy od Jędrzeja Piwo, starego Zamościa nabył, z niego się pisząc począł, i jego successorowie. Jedni się domyślają, że ten Tomasz był wnukiem tego Floryana Saryusza, ale to ci mówią, którzy rozumieją, że herb Jelita początki swoje wziął od tego Floryana, ale to u mnie zda się być pewniejsza, że herb Jelita jakom mówił w tomie czwartym *fol. 482.* z tym samym kształtem, jako teraz go pospolicie zażywają, jest dawniejszy od Floryana Szaryusza. Drudzy powiadają, że ten Tomasz bratem był Tomasza z Węgleszyna kasztelana Sendomierskiego i generała Wielkopolskiego, ale tego żadnym fundamentem nie popierają, to pewna, że ten Tomasz z żony Małgorzaty spółdziwszy dwóch synów Macieja i Floryana, dwie linie rozciągnął domu Zamojskiego. Floryan pierwszy, żona jego Anna z Komorowa, druga z Urynowa, ta zeszła bezpotomnie, z pierwszej zostało się dwóch synów, to jest: Mikołaj referendarz u Zygmunta I. Króla Polskiego, kanonik Krakowski, proboszcz Tarnowski, i Wojnicki, scholastyk Łęczycki, kantor Sendomierski. *Padniewski* potem biskup Krakowski, takie mu elogium napisał i do druku podał. *In toga religiosissimus ac prudentissimus, in bello fortissimus. Formulas actionum, quae extant, ut erat juris consultissimus, concepit. Ex Ordinum decreto, in legibus componendis et emendandis, Republicae operam navavit. In praeliis aliquot Tartaricis manu rem fortiter gessit, singulari etiam certamine Turcam provocatorem ad Rohatinum occidit, quod etsi homo sacratus esset, tamen sibi cum paganis praelia permissa interpretaretur. A Collegio Cracoviensi, exiguo imposito stipendio propter merita Pabianicense territorium, quoad viveret, possedit. Cum Tęczyniis et Tarnoviis familiarissime cum viveret, Joanni Tarnovio Magno Castellano Cracoviensi et autor et adjutor fuit in primordiis ad eam, quam consecutus erat, amplitudinem laudis.* Umarł 1532. w katedrze Krakowskiej z nadgrobkim pochowany. *Starowol. in Monum.* Drugi Felix albo Szczesny, brat Mikołaja referendarza, czego dowodem jest list ich u *Paproc. o herb. fol. 196.* w którym roku 1524. wieś Tworyczów w zasługach mu nadawali; był ten Felix pod-

komorzym i sędzią Chełmskim i wojskim Bełzkim, człowiek mądry i mężny, w okazyi z Tatarami pod Chmielnikiem mężnego serca dał dowody, u Skokówek dziedzictwa swego, zagon nie mały Tatarów poraził, przez sługę swego Seibora z Sitańca, którego tam był z ludźmi swemi zostawił, sam do Bełza odjechałszy: żadnej okazyi nie opuścił, którejby był nie miał za ojczyznę mężnie z jej nieprzyjaciołami potykać się, co mu w liście swoim przyznał Król Zygmunt I. danym w roku 1528. w którym względ mając na jego zasługi, darował mu dobra Obermunta stolnika Chełmskiego *steriliter* zesłego, pierwsza żona jego była Smoczka, która mu córkę powiła; druga Uhrowiecka Anna, z tej zrodził trzech synów, Mikołaja młodo zmarłego, Floryana chorążego Chełmskiego, dziedzica na starym Zamościu, atoli zszedł bezpotomny 1591.

Stanisław kasztelan Chełmski, hetman nadworny, starosta Bełzki, dziedzic na Skokowce, syn trzeci Felixa podkomorzego Chełmskiego. O nim *Padniewski in Elogiis* tak napisał. *Vir integerrimus, humanissimus, liberalissimusque, bello ac pace clarissimus, magis tamen artem militarem coluit, orsus 17. aetatis anno 35 annos partim militavit, partim Equitum turmas duxit, partim imperium militare cum titulo Ducis Copiarum Regiarum administravit. Contra Valachos dum Chotinum obsideretur, et iterum, dum autoritate Regia Alexander illis imponeretur, Despotem in Valuchiam tendentem, tum, cum ex castris ad oppidum Pomorzany positus intempesta nocte fugere necesse habebat; contra Livones, dum in Sigismundi Augusti Regis bellum ob violatum legatum inferentis fidem ad Posvolium venire coacti sunt; contra Moschovitarum Principem, cum Sigismundo Augusto de Livonia, ac controversis Lituaniae Moschoviaeque finibus armis contendentem; contra Tartaros, dum eorum excursiones ac praedationes in Russia arcere niteretur, Rempublicam studio ac opera facultatibusque suis juvit. Tumultibus omnibus Tartaricis, suis amicorumque copiis admirabili celeritate absque ullo stipendio regio coactis, usus est; invicti sui animi et consilii vim in Neveliano cum Moschovitis praelio imprimis ostendit. Post Nevelianum praelium virtutis ergo Praefectura Belzensi donatus, Zamchanam vero, reversus ab expeditione Radoscoviana, obtinuit; Senatorium Ordinem aliquoties oblatum recusavit, vix quinquagesimo aetatis anno legi passus est, ita tamen, ut neglecto etiam tum Palatinatu gradu, in Castellianatu mallet consistere; vixit anno 1572. aetat. 53. Dwa razy w śluby małżeńskie wkraczał, pierwszy raz z Anną Herburtowną, z którą według *Heindensteina Epist. de Nupt. Zamoscii*, było dwóch synów, Zbożny*

i Jan, tyleż córek, Zofia, ta młodo umarła, i Anna. Drugi raz z Anną Orzechowską kasztelanką Chełmską, ta mu zrodziła dwóch synów, Jędrzeja i Mikołaja, ale młodo pomarli, i dwie córki, Elżbietę i Zofią. Z tych córek Elżbieta żyła z Stanisławem Włodkiem wojewodą Bełzkim, weszła do grobu 1595. u OO. Dominikanów we Lwowie. *Starow. in Monum.* Druga Anna z Łukaszem Oleśnickim. Trzecia Zofia z Łukaszem Działyńskim, podczaszym koronnym. Z synów jego Zbożny albo Adauctus od ojca z wojskiem przeciwko Moskwie wysłany, gdy się wraca od Krasnego Horodka, mając tylko lat dziewiętnaście, umarł. *Paprocki.*

Jan kanclerz i hetman wielki koronny, starosta i generał Krakowski, syn Stanisława kasztelana Chełmskiego z Herbertowny. Mąż prawie wszystkich nauk umiejętnością zalecony, nadto pobożność i mężtwo, wspaniałość umysłu i submissya w cwał z sobą certowały, pamiętni tak w pokoju, jako i w boju dla ojczyzny dziełami nieśmiertelni. Bodajby takich więcej ministrów miała, szczęśliwszaby się Polska doznała. Cztery razy kontrakty małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Anną Ossolińską chorążanką Lubelską, drugi raz z Krystyną księżniczką Mikołaja Radziwiła wojewody Wileńskiego, marszałka i kanclerza Litewskiego wielkiego córką, trzeci z Gryzeldą synowiczką Stefana Batorego Króla, a córką Krzysztofa Batorego księżniczką Siedmiogrodzkiego, czwarty z Barbarą hrabianką Tarnowską kasztelana Sandomierskiego córką, z pierwszemi trzema żadnego potomstwa nie zostawił, ostatnia syna mu powiła Tomasza, o którym niżej. Jan ten kanclerz z dziecinnych lat w naukach pod Wojciechem Ostrowskim w Krasnymstawie zakładał początki, na dwór potem wysłany Franciszka Delfina Francuzkiego, gdy sobie bardziej w księgach, niż w dworskich kortezjach smakował, podziękowawszy dworowi, naprzód w Paryżu *Humaniores literas*, potem Greckiego języka, dalej Filozofji i Matematyki pod godnemi uczył się professorami przez lat cztery, do Włoch się potem udał, i w Padwie Jurisprudencyi słuchoł, gdzie i powagą obyczajów i rozsądku wielkiego polerem i wyborem umiejętności, tak między wszystkiemi prym trzymał, że go też akademja Padewska zgodnie sobie rektorem obrała. Było to w podziwieniu u senatu Weneckiego, że Polaka, a jeszcze tak młodego, na taką funkcję wyniesiono, ale gdy się potem dowiedział, jak roztropnie, z jakim wszystkich ukontentowaniem ten urząd sprawował, niewypowiedzianą o sobie wzniecił estymacyą i Polskiego imienia sławę, osobliwie że się tamże i księgami od siebie do druku podanemi wslawił, to jest: *De Senatu Romano libri duo opus* według *Starowol. in Hecatont. multa eruditione refertum*, też mu książkę przy-

znaje *Vilhelmus Godelevaeus in notis ad Titi Livii historiam lib. 39. edit. 1599.* luboć ją *Thuanus* Karolowi Sigoniusowi jako jej autorowi własnemu przywłaszcza, jakoż Sigonius w książce od siebie napisanej *De Republica Haebreorum*, zaraz na początku sam o sobie świadczy, że gdy jeszcze młodszym był, pisał *de Republ. Atheniensium et Romanorum*, toż z *Tuanem* trzymają *Thomas Lansius fol. 658.* i *Mercur. Gallobelgus tom. 2.* atoli *Starowolski* przeciwko nim dowodzi tego *in declamat. contra Obtrectatores* różnemi raeyami że to praca wielkiego tego kanclerza naszego. 2do. *Opus legum et Institutorum Academiae Patavinae, ante hac indigestum neglectumque recensuit, digessit, edidit*, jako pisze *Adamus Bursius i Starowol.* Inszych zaś czasów wydane do druku są te jego skrypta. *Oratio qua Henricum Valesium Regem renuntiat, dicta Parisiis 1573. w Rzymie in 4to 1574.* 2do. *Pacificationis inter Domum Austriacam, ac Regem Poloniae et Ordines Regni tractatae, Scripta aliquot in 4to 1590. C. D.* 3tio. *De Transitu Tartarorum per Pocutiam anno 1594. Epistola ad Cardinal. Aldobrandinum Crac. 1594. in 4to.* 4to. *Epitaphium quod Stephano Regi affinique suo scripsit, refert Beierlinck, in opere Chronogr. Orbis fol. 151.* gdzie też *fol. 294.* mówiąc o nim, zowie go *Novum Domosthenem Polonis exortum, pacis bellique artibus Heroem praestantissimum, Phoebi Martisque Sacerdotem.* Listy jego w różnych autorach znajdziesz, u *Nakiel. in Miechow. fol. 986.* u *Anton. Possevina in Moschovia et Republ. Moschovitica, impressa Lugduni 1630. in Epistolis Turcicis Nicolai Reusneri impressis 1598. inter Epistolas Antonii Mureti epistola 79. et 82. Colon. 1628. i w Ms. Collegii naszego Rawskiego; drugie wydrukowane Cracov. in 4to 1587. Testament jego w Moguncyi na świat z druku wyszedł 1606. Książkę jego *de Perfecto Senatore Syntagma* cytuje *Starowol. in Hecat. David Hilhen in vita Farensbachii.* Kładzie wiersze jego, które na nadgrobkku temuż *Farensbachiuszowi* wojewodzie *Inflantskiemu* napisał. Temi tedy księgami i enotami zalecony, z senatorami *Weneckimi* przedniemi, wszedł był w wielką konfidencyą, atoli od ojca wezwany do Polski odwrócił i na dwór się udał *Zygmunta Augusta Króla*, kędy wszystkich o sobie expectatywy zwyciężył, osobliwie jednak *Augustowi* przypadł był do serca, więc po śmierci *Sobka* podskarbiego koronnego, wysłał go do odbierania skarbu, tam *Zamojski*, nie wprzód wyjechał, aż metrykę koronną dawnością lat pomięszaną, i wszystkie prawa, tranzakeye, przywileje królewskie należycie skonnotował i ułożył: wdzięczny tej pracy jego *Król*, starostwo mu *Belzkie* konferował po śmierci*

ojca jego. Prędko i August Król zszedł z tronu do grobu, Zamojski pod interregnum, poddał formę konfederacyi *de libertate et castitate suffragiorum, et de tranquillitate tuenda*, którą wszystkie województwa w Glinianach przyjęły. Na elekcyi Henrykowej, trudność o votum księcia Pruskiego uprzętnął, i wiele inszych ułanił, czem tyle o sobie zjednał opinji, że go z inszemi po tegoż Henryka do Francyi stany Rzeczypospolitej uprosiły, kędy go imieniem wszystkiego rycerstwa witał, widział w nim wielkie przymioty ten Pan, i skoro do Polski przyjechał, Rynszyńskie mu starostwo ofiarował. Najwięcej jednak Stefan Batory pokazał, jak go sobie szacował, kiedy w kilkanaście dni po swojej koronacyi, naprzód mu pieczęć mniejszą, a potem w rok i większą konferował; buławę mu także wielką pod Worończami na Moskiewskiej expedycyi oddał, krom Belzkiego (które spuścił wzięwszy Krakowskie) nadał mu starostwa: Malborskie, Miedzyrzeckie, Krzeszowskie, Derpskie, nadto z domem go swoim skolligował przez własną synowicę. Wesele to w Krakowie się odprawowało z pompą i magnificencyą właśnie królewską, co poznać z tego, jako go opisuje *Paproc. o herb. f. 199. Heindenstein w liście swoim*, i inni, luboć jako pisze *Ks. Młodzian. tom. 3. fol. 36.* za zdrość pokatnie szeptala, gdy pieniądze po rynku i ulicach rzucono pod czas tego aktu, że coś nad *aequalitatem* z innemi w tej ojezynie synami, ta pompa trąciła. Atoli to pewna, że ten Pan nad wszystkie godności, ten najcelniejszy punkt honoru sobie założył, utrzymanie ojezystej wolności, ztąd pod trzy interregna w Polsce, które za żywota jego odprawiły się, że żadnego z domu Rakuskiego do Królestwa promowować albo przypuścić nie chciał: będąc wyperswadowanym u siebie, żeby to z jej zgubą kiedyżkolwiek było, nawet z tejsze racyi Zygmunтови III. po dwakroć wkraczającemu z domem Austryackim w małżeńskie kontrakty, długo się i mocno opierał. Nad to jeżeli trybunały tak w Polsce jako i w Litwie są Polskiej swobody filarami, on ich pierwszym był powodem i autorem, kiedy Batoremu ten sposób wynalazł, podał i wyperswadował, aby synowie koronni, sprawiedliwości od sejmu do sejmu jeżdżąc z wielkim kosztem, wyglądając przez lat kilka albo kilkanaście nie czekali, ale ją co rok w trybunale znaleźć mogli. Nawet exotycznych tytułów lubo sobie ofiarowanych przypuścić niecheiał, żeby się nie zdał, coś więcej sobie nad inszych przywłaszczyć, jako świadczy Jan Firlej kasztelan Wojnicki w liście do synów swoich wydanym: w r. 1604. przysłał mu Król Hiszpański sławą dzieł jego zachęcony *Vellus aureum*, ale go nazad z dziękczynieniem odesłał, mówiąc: *Externos titulos, alienos esse a dignitate Regis et Patriae istius*

moribus. Do tych zaś faworów na siebie Stefana Króla, nie tylko na wybór nauki, ale i mężstwo wiele pomogło, kiedy pod rebellią Gdańszczan wyprawivszy się z poczem swoim do obozu, do każdej prawie wycieczki z miasta na naszyeh, pierwszym zawsze stawał, ostatnim schodził: a na ekspedycyi Moskiewskiej siła odwagą swoją dokazywał, Wielisz albowiem zamek nieprzyjacielowi odjął: pod wielkimi zaś Łukami mając sobie zlecone szańce od Króla Stefana, basztę wielką darniem na trzy sążnie okrytą, z szańców Polskich zapalił, od którego pożaru, wszystek zamek zagorzał, i w ręce się dostał Batorego. Potem z ludźmi, które miał pod swoją władzą, Zawołocia na wielkiem jeziorze położonego, dobył, lubo mu ciężkie niepogody na przeszkodzie były. Dopieroż gdy się wyrzł dobrowolnie z Buławy Mieleckiej, a tę oddał Zamojskiemu Król Stefan, na dobro tej ojezyny, na sławę imienia swego, siła z nią zapracował. Ostrowa zamku miejscem i ludźmi dość dobrze opatrzonogo szturmem do poddania się, przymusił. Pod Pskowem z wojskiem leżąc aż do miesiąca Lutego, długiem oblężeniem tej się fortecy naprzykrzał, już wyciekających z niej, nazad parując, już ich zasadzki dowcipem swoim dochodząc i zbijając, już żadnego prowiantu nie przypuszczając, aż też bojąc się szabli, lękając mężstwa tego wielkiego wojownika, pakta Moskwa z Stefanem Królem zawarła: jednakże nie wprzód Zamojski z wojskiem odwrócił, aż Moskwa według traktatów wszystkę ziemię Inflantską Polsce oddała. Po śmierci Króla Stefana, gdy jedni Maxymiliana księżęcia Austrii, drudzy Zygmunta Króla Szwedzkiego na tron Polski forytowali, Zamojski przy drugim stawając, naprzód Maxymiliana chcącego Kraków ubiec w r. 1587. dobrze przetrzepawszy od miasta odpędził, potem go w roku następującym 2. Stycznia pod Byczyną wstępny bojem na głowę poraził, tak dalece, że salwując życie, aż się musiał do tegoż miasta z resztą niedobitków cofnąć, i tam jednak nie długo był bezpiecznym, ściśle albowiem od wojska naszego ściśniony, poddać się ze wszystkimi adherentami swemi Zamojskiemu musiał. Pod tę imprezę Maxymilian na chorągwiach swoich taką inskrypcyą dać kazał. *Ite, aut regnum aut mortem acquiretis in armis*, a Zamojski dowiedziawszy się o tem, kazał napisać: *Currite non regnum, sed mortem acquiretis in armis*. Tak zaś łaskawością wszystkich od siebie pojmanyeh traktował, żeby ani słowem, ani żadnem wymawianiem sere stroskanyeh bardziej nie drażnił, co i samym adwersarzom jego w podziwieniu było. *Spondan. in Annal. 1587. num. 10. Cluver. f. 696.* Też samę moderacyą w takim zwycięztwie, i nie pragnienie krwi Chrześcijańskiej, nawet obćście tak łaskawe z partyzantami Maxymilianowemi, gdy się im

assekuraacją swoją obowiązał, że żadnego, ani na zdrowiu, ani na fortunie uszczerbku nie poniosą, pochwaliła w nim *Konstytucya* 1589. *fol.* 512. i to wszystko approbowała. Na Chana Tatarskiego Kazygereja, z wielką potęgą na granice Polskie spieszącego, pod Ceorą w polu, we trzech tysięcy tylko swoich natarł, gdzie Chan kilka tysięcy swoich straciwszy, o pokój prosić musiał, i ze wstydem się nazad do swoich wrócić: potem znowu, ile razy na Ruś to Pogaństwo z wojskiem wypadło, tyle razy do zwycięztwa Zamojskiemu dało okazyą. Begerbeka Sylistryi baszę, licznem wojskiem do Polskich granic ciągnącego, lubo nie miał tyle siły, któraby się mógł oprzeć takiemu nieprzyjacielowi, rozgłosiwszy tym czasem nowinę o gromadnem wojsku Polskiem, tak nią zastraszył, że do traktatów przystąpił 1589. *Piasec.* Michała wojewodę Wołoskiego, sześćdziesiąt tysięcy tak nad Teleżynem rzeką mocno przyparł, że aż się ucieczką salwował, którego powtóre z wojskiem też Wołochy najężdżającego, przez Jana Potockiego starostę Kamienieckiego, starł na głowę w r. 1600. W następującym zaś roku do Inflant się z swoją kawaleryą wyprawił, kędy zdradą od Szwedów opanowane fortece: Felin, Wolmar, Roneburg gwałtem odebrał, drugie się na imię jego poddawały. Tak szczęśliwie ten Mars Polski za ojczyzną wojował, że mu się nigdy niestateczną fortuna nie stawiła: jedni to przypisują karności, w której wojsko trzymał, że i za kapuścianą głowę, żołnierzowi głowę uciąć kazał, że ją przeciwko zakazowi hetmańskiemu zabrał: drudzy affektowi, którym do niego wszyscy ludzie rycerscy lgnęli, ile że i on kawalerskie serca, nieporównanie szacując, i wynosił do senatu, i w fortunę szczerze opatrywał, inni przezorowi jego; najwięcej się zaś o to starał, żeby mógł być widzieć wszystkie zamachy nieprzyjacielskie, luboć i ostrożność jego wielka, nie mało mu do takich tryumfów pomogła, tak dalece, że wątpliwość o sobie zostawił, czy odważniejszym był, czy ostrożniejszym w okazyi. To pewna, że do urzędów wojskowych wybierał ludzi mądrych, trzeźwych, doświadczonych, nie pychą albo parentelą przedmuchiujących, ale zasłużonych, z których jeszcze za żywota swego, razem z sobą zasiadających w krzesłach senatorskich widząc, cieszył się z tego. Po tych zwycięztwach przeniósł się na tryumf do nieba w r. 1605. wieku swego 63. w Zamościu pogrzebiony, który on pierwszy założył, fundował i ufortyfikował: w nim zaś wspaniały kościół pod tytułem ś. Tomasza apostoła od niego wymurowany, przy nim kollegiata z kanonikami, między którymi dziekan pierwszy i infulatus, ustanowiona; insze tamże kościoły i wystawił i uposażył, i od złota, srebra, bogato nadał. Akademią tamże fundował, do której

ludzi mądrych sprowadził, chciał do Polski i owego sławnego Lipsyusza przeciągnąć, i Antoniego Mureta, by był temu Grzegorz XIII. Papież nie przeszkodził. Nie przestał jednak do niego pisywać Lipsius, gdzie go *Magnis parem Regibus* zowie; i *Epist. 1. cent. 5.* mówi: *In omni genere virtutes tuae in bello, in pace illo seculo, imo superiore, parem non habent, similem desperarunt. I Lipsiani testamenti curatores* tak o nim piszą, *Viginti quatuor annis inter militares florentissimi Regni viros sic belli praefecturam sustinuit, ut gloria plenus, offensae nescius, ab armis non antea, quam e vita discesserit. Rossel. Pyman. Mercur. lib. 5. fol. 353.* w te słowa go chwali: *Miratur in eo orbis prudentiam singularem, eximiam solertiam, ingenii acrimoniam, summam omnium prope scientiarum cognitionem, multarum rerum exactam experientiam, in bellis conficiendis dexteritatem, in actionibus comprimendis admirabilem providentiam, ornatissimam sermonis venustatem.* Papież: Grzegorz XIII., Sixtus V., i Klemens VIII., wielce go sobie poważali, z których ostatni w liście swoim do niego tak mówi: *Multa de nobilitatis tuae actionibus crebro audire consuevimus, quae nos mirifice oblectant, quandoquidem in illis elucere solet et prudentia tua, et animi magnitudo, et pia quaedam ac praeclara voluntas, non solum erga Patriam, sed erga commune bonum Reipublicae Christianae totius, i tam dalej: jakoż jak ojczyznę kochał, i z tej inskrypcyi poznać, którą na bramie Zamojskiej na kamieniu wyryć kazał przy statui Polski: *Salve Mater alma Poloniae, tu non solum moenibus, sed etiam profusione vitae nobis defendenda es. O sidus nobilitatis et libertatis Polonia Salve.* Poznać i z ordynacyi od niego uczynionej, a od Rzeczypospolitej approbowanej 1589. z której na każdą wojenną potrzebę pewną kwotę żołnierzy wystawić successorów ordynatów obligował. Jak wiarę ś. katolicką Rzymską kochał, do której sam się z młodych lat nakierował, lubo z rodziców był heretyckich urodzony, osobliwie czytając doktorów śś. i innych autorów, z kąd zwykł był mawiać o sobie, *dum latinitatem quaesivi, salutem inveni;* dowodem jest to jego testament, w którym zalecając też wiarę synowi swemu, mówi. *Praestat non nasci, quam in hac non vivere, to zabiegi jego, któremi się starał usilnie o pozyskanie kościołowi herezyą uplątanej powtórnej żony swojej: nawet dał się z tem słyścić przed dyssydentami: *Si posset fieri ut omnes sitis Catholici, dimidium vitae sanitatisque meae in id impenderem, dimidium inquam, ut altero dimidio vitae de vestra unione vobiscum laetarer.* Siła kościołów katolikom niegdy wydartych bezprawnie, znowu do nich przywrócił, osobliwie w Tu-**

robinie. Siłą szlachty w województwie Belzkim i Lubelskim do wyrzeczenia się heretyckich błędów był powodem, to perswazyą swoją, to przykładem, to pobożnościami; z tej co dzieć Mszy ś. słuchał, pacierze kapłańskie odmawiał, Martyrologium czytał, ile mu tylko od inszych zabaw wolnego czasu stawało, wszystek ten czytaniu ksiąg różnych dawał, żeby był próżnowania uszedł, wymówić co przy nim było mniej przystojnego, żwawie się o to ujmował, na ubogich szcudroblivy, szpitale na nich zakładał: ba i ostatnią wolą swoją pewną sumę do bractwa miłosierdzia naznaczył. Kollegium nasze Jarosławskie swoją dobroczynną ręką dźwignął, a Lwowskie, swoją u Króla interpozycyą sprawiedliwości szczególniej przestrzegał, z tej Samuelowi Zborowskiemu, dom to był na ten czas w Polsce naszej możny, o zabicie Wapowskiego przeświadczonemu, nie niedbając ani na pogróżki kolligatów jego, ani na instancye, głowę uciąć kazal. Śmierć tego przeznacnego hetmana, trzy prognostyki poprzedziły, pierwszy kometa na niebie przez siedm dni widziany: drugi, w Warszawie gdy był na sejmie, wieża na kościele ś. Jana, wielkim nakładem od Królowy Anny wystawiona, upadła: trzeci, świeca dość gruba, podczas mszy, której Zygmunt III. Król słuchał po prawej stronie ołtarza, gdyby ją wpół przecięto, zleciała, przed Zamojskiego tuż przy Królu stojącego. Pisali o nim *Jaczyński in MS. Adamus Bursius Orat. Jacob. Schrenckius Elog. Starowol. in Bellat. et Hecat. elog. 19. Paproc. o herb. Melch. Stephanides*, i wiele inszych, osobliwiej *Heindenst. de Bello Moschovit. Kobierycki in Vladislao.*

Tomasz kanclerz koronny, starosta Krakowski, Sokalski, Rabsztyński, Ruyszyński, syn Jana kanclerza i hetmana koronnego z Tarnowskiej, wszystkie przymioty ojcowskie zdały się być w nim skoncentrowane, pamięć wielka, nieporównana ludzkość, przyjemność w obyczajach, męztwo w boju, wytworna w senacie rada. Z dziecinnych zaraz lat od ojca osierocony, wkrótce i matki postradawszy, przeciw żywą zawsze mając pamięć na rodzicielskie napomnienia, do cudzych krajów wyprawił się, kędy w Rzymie od Pawła V. mile przyjęty, i od Purpuratów, Montalta Aldobrandina, Bellarmina, ze czcią był traktowany, w wielki tydzień dziewięć kościołów bosemi nogami obehodził, a do Loretańskiego domku Matki Boskiej sześć mil Polskich pieszo uszedł, powróciwszy do ojczyzny, posłem na sejm obrany z województwa Belzkiego, z taką tam stawał pochwałą, że Zygmunt III. Król Polski, lubo dopiero miał lat dwadzieścia i cztery Tomasz, w senacie go Polskim osadził, krzesło mu województwa Podolskiego konferowawszy, ledwo jednak na nim rok zabawił, w roku 1618. pomknęła go łaska

królewska na Rijowskie, z tym tytułem marszałkował trybunałowi koronnemu w roku 1623. z którego ustąpiwszy 1629. wziął pieczęć mniejszą koronną, aż i wielką, którą i z życiem złożył w r. 1638. wieku swego 43. w Zamościu przy nogach ojcowskich złożony, z tym napisem z jego woli ostatniej. *Thomas Zamojski nunc stercus et vermis.* Uczynił fundacyą, aby gdy do chorego ksiądz z Panem Jezusem idzie, baldachim nad nim niesiono, i pięciu mu kleryków assistowało, a testamentem swoim czterekroć sto tysięcy, na różne intencye naznaczywszy, między któremi i ta też była, aby misyjonarze Soc. Jesu fundowani w Szarogrodzie byli, którzyby po Ukrainie a osobliwie po rozwlekłych tamże jego dobrach, poddanych jego i schizmatyków do unji i kościoła Rzymskiego nawracali, na co siedmdziesiąt tysięcy wyliczył, a żona jego przydała do tego trzydzieści tysięcy. Gdy mu podano przywilej na akademią schizmatycką, żadną miarą pieczęci koronnej do niego przyłożyć niechciał. W wielki czwartek trzynastu ubogim zwykł był nogi umywać, a potem wszystkich dobrze odziawszy, u stołu swego częstował, sam im służył, i odchodzących jałmużną opatrzył, dla tego Jakób Sobieski kasztelan Krakowski w Mowie swojej, którą miał na jego pogrzebie; chwali go jak z przedziwnej wymowy i nauki, tak z przedziwnej życia pobożności. Dzieła też rycerskie jego dosyć go chwalebny czyniły: bo co tylko z cudzych krajów powrócił, zaraz tysiąc ludzi uzbroiwszy, z niemi się do obozu udał, i Zółkiewskiemu hetmanowi w. koron. i z sobą razem poddał; w roku tedy 1618. pod Oryninem we trzech tysięcy tylko stojącego, Dauletgerai Galga wódz Tatarski we trzydziestu tysięcy natarł, gdzie nie tylko dobrego żołnierza, ale i wodza urząd na sobie wypełnił Tomasz, cały dzień prawie impet jego na sobie utrzymując. *Piasecki fol. 310.* Pod Kurykowem potem, Stanisławowem, Szarogrodem, Chocimem, przeciwko Tatarom, Turkom, Kozakom i w Prusiech przeciwko Gustawowi wojował, z tą u Króla Zygmunta III. o swojej dzielności opinią, że według *Piaseckiego* po śmierci Zółkiewskiego hetmana pod Cecorą, chciał mu w tak ciężkim razie buławę Król oddać, i bodajby w pomniejszych czasie nie potkała go była, tylko zwątlone różnemi chorobami zdrowie, do tego mu było na przeszkodzie. *Łubieński in Amica Paraensisi*, który do tego Tomasza napisał, i w niej ei wielkie jego pochwały skonnotował, między innymi, to też pisze o nim, że się z tym dał słyszeć: *Ego etiam clienti meo, si eum Rex exercitui praefecerit, pariturum et sub ejus signis militaturum profiteor.* Jak ojciec jego Szarogrod i Iwangrod założył i fundował, tak on Tomaszów miasteczko, od imienia swego. Złączył się był dożywotnie z Kata-

rzyną księżniczką Ostrogską wojewodzanką Wolyńską, która mu dwie córki zrodziła, jedną Gryzelę Konstancyą, Jeremiemu książęciu Wiśniowieckiemu wojewodzie Ruskiemu zaślubioną, matka to była Króla Michała, na której pogrzebie miał kazanie Krzysztof Zegocki biskup Chełmski 1672. i do druku go podał. Była to Pani jak urody pięknej, tak enót wybornych, osobliwiej pokory, tak że się zdała zapomnieć, że była matką królewską; wiele dobrego kollegiacie Zamojskiej, wiele jałmużn zakonnikom nadała: drugą Joannę Barbarę Alexandrowi Koniecpolskiemu, na ten czas chorążemu koronnemu, a potem wojewodzie Sandomierskiemu, i syn Jan. *Potocki Centur. Vir. f. 280. elogium* temu Tomaszowi zapisał. Fundował OO. Franciszkanów w Szczebrzeszynie i z żoną swoją, co poznać z ich herbów na facjacie tego kościoła.

Jan hrabia na Tarnowie i Jarosławiu, naprzód krajezy koronny 1653. potem podczaszy 1657. wziął potem krzesło województwa Rujowskiego, z którego przesiadł się na Sandomierskie, z tego do grobu w r. 1665. trzymał przytem generalstwo Podolskie i starostwo Kałuskie. Tylko co się urodził ojciec jego kazał go na sianie położyć, mówiąc: *Disce fili quod Redemptor tuus in mundum veniens, non aliud stratum invenit, quam foenum*, a gdy do chrztu przyszło, ubóstwo z szpitala sprowadzone, które go do tego sakramentu trzymało, a w kościele nad nim śpiewać kazał. *Conscidisti saccum meum, et circumdedisti me laetitiam. Janczyn. in MS. Potocki in Centur. Viror. fol. 121.* tak o nim pisze: *Acta apud politiores nationes juvena, avitae aemulus gloriae, per arma clarescere satagebat, semper in bella alacris et praesens. Unde honorariis cohortibus privato sumptu inductoris, rarescentes exercitus copius notabili accessu supplebat, ac militares viros circa se fovens magnas spes excitabat majorum claritudinis excitandae. Virtutem ejus Joannes Casimirus Rex adamavit, cum ei generalem, hoc est nullius obnoxiam imperio, peregrinae militiae in Polonia praefecturam detulit. Non pauciores millenis stipendiarios suos adducebat in castra, Berestecensi expeditione victoriosa, Tribunus hastatorum suorum, quod militiae genus avus ejus sub Stephano Rege perdomandae Moschoviae adhibebat, et opportunius non aliud Ottomanicae potentiae expugnandae esse censebat. Ejus hastata cohors ad Cudnoviam perrupit Szeremetiana castra praecunte subcenturione Gabriele Silnicio. Kochow. Annal. Polon. clin. 3. lib. 4. f. 170.* mówi o nim: *Aderat magnanimitas, liberalitas, connotae Zamosciae stirpi dotes. Idem accessu comis, convictu facilis, nisi plus indiscretae humanitati tribuens, quam valetudini. Zona jego Marya Ka-*

zimira hrabianka de Arquin rodem z Francyi Ludowiki Królowy, na której dworze była, wielkich respektów, z tą żadnego potomstwa nie zostawił: Marya zaś ponowiła kontrakty małżeńskie z Janem Sobieskim na ten czas chorążym koronnym, a potem Królem Polskim. Ordynacya zaś Zamojskich według opisanego pierwszego jej fundatora, po nim, już to trzecim ordynacie, przeniosła się do Marcina Zamojskiego podskarbiego koronnego. Jak ten Jan odważnie stawał w potrzebie pod Słobodyszczami przeciwko Chmielnickiemu opisuje *Zieleniewicz, i autor książki: Potrzeba z Szeremetem*. W Rzymie zaś będąc w r. 1644. z jaką pompą exekwie sprawił zmarłej Cecylii Renacie Królowej Polskiej, w kościele nacyonalnym ś. Stanisława biskupa, jest w druku, *Relacya od Jędrzeja Radziszowskiego Włoskim językiem*. Jak zaś kochającym był ojczyznę synem, z listu jego wydrukowanego poznać, którym w roku 1657. odpisuje Rakocemu, zapraszającemu go do partyi Szwedzkiej i swojej, przeciwko Janowi Kazimierzowi Królowi: poznać i z *Konstytucyi* 1658. także *Manifestu Lubomirskiego fol. 10.* że i dobra nawet swoje dziedziczne pohartował, żeby tylko sukkurs jaki już prawie w ostatniej toni będącej mógł uczynić.

Maciej rotmistrz królewski, o czem jest list Króla Kazimierza Jagiellonowicza dany w roku 1471. u *Paproc. o herb. fol. 478.* syn drugi Tomasza z Łaźnina, brat Floryana Zamojskiego, o których się wyżej mówiło: W czarnem naprzód wojsku Króla Węgierskiego Matyasza wstawiony rycerskimi dziełami, potem i w expedyeyi Koprzywnickiej przeciwko Tatarom za czasu Olbrychta Króla, i w innych: ten czterech synów zostawił; Wacława dziedzica na Żukowie (od którego był Piotr, od Piotra Paweł, od Pawła Maciej, tego wziął był na swoją edukacyą Jan Zamojski kanclerz i hetman, i gdyby był zszedł bez potomka męzkiego, jego successorem całej ordynacyi zapisał; atoli ten Maciej umarł *sterilis*) Pawła dziedzica na Piaskach, Jana dziedzica na Wierzbie, i Wojciecha. Z tych Pawłowi *Paprocki* syna przypisuje, Jana dziedzica na Piaskach, ale ja czytał *in Monum. Zamojsc.* że ten Paweł żył bezdzietny, Janowi zaś bratu jego trzech synów także przyznają, Mikołaja, od którego z Doroty Tarnowskiej tylko córka została Jadwiga Sładkowska; Szymona z Rueką bezpotomnego, i Jana, ten z Gorzkowskiej miał dwóch synów, a podobno był i trzeci Stanisław, ale *sterilis*.

Jan kasztelan Chełmski, strażnik koronny, syn Jana z Gorzkowskiej, wspomina go Konstytucya z temi tytułami, w roku 1613. gdzie go do lustracyi zamku Winnickiego naznaczono. *Constit. fol. 30. Insignis pietate et servantissimus aequi.*

mówi jego nadgrobek, *exactis quadraginta in militia amissis, dum jussu Sigismundi III. Regis, diligenter pro Patria excubat et paucis cum cohortibus Scytharum inundationem fortiter ad Stryjium sustinet, tribus venenatis sagittis transfixus apud Lisiaticios in acie occubuit Anno 1619.* Często on zwykł był Tatarów najeżdżających dla zdobyczy Ruskie kraje, zwycięzko płaszać, gdzie i plon im sowity odbierał, i niewolnika zabranego z łyków Tatarskich uwalniał, w ten czas jednak, dalej za uchodzącemi nacierając, poległ; wspomina go i ordynacya 1589. Złączył się był dożywotnie z Anną księżniczką Wiśniowiecką, Konstantego wojewody Ruskiego córką, z tej było czterech synów, pierwszy Jerzy, który dwa razy śluby małżeńskie ponawiał, *1mo voto* z Dymidecką, *2do* z Telefusową: córki jego były trzy, Katarzyna, naprzód żyła z Żurowskim stolnikiem Ciechanowskim, pisarzem dekretowym koronnym, *Mowca Polski tom. 2. fol. 209.* po nim z Szydłowskim kasztelanem Sierpskim, Anna z Bedlińskim, Konstancya z Szydłowskim lowczym Płockim, synowie zaś dwaj, Alexander kanonik Łucki, i Stefan bezdzietny.

Jan biskup Łucki, drugi syn Jana kasztelana Chełmskiego z księżniczki Wiśniowieckiej, z młodych lat zaraz poświęcił się był Bogu na służbę w zakonie Dominika świętego w roku 1615. kędy jak i w naukach i w świątobliwości postąpił, znać potem było w dalszem życiu jego, po szkolnych albowiem pracach, z wielką pochwałą skończonych, i rządach Krakowskiego konwentu, na Bakowskie w Multanach od stolicy apostolskiej wyniesiony biskupstwo, pod który czas kościół w kollegiacie Zamojskiej pod tytułem ś. Tomasza konsekrował; Jan Kazimierz Król w r. 1650. przeniósł go na Przemyślkie, a z tego na Łuckie w r. 1654. ale w drodze pierwszego dnia Stycznia w następującym roku przeszedł na wieczność w Bidgoraju, nie wjechawszy do swojej katedry, w Zamościu zaś pogrzebiony. *Vir ut in subjecto populo pro concione dicenda religiosus, ita in conciliandis Procerum dissidentium animis felix, ostendit haud inutili cura ex Asceteriis sumi Praesules ac Senatores,* mówi o nim *Potoc. Centur. Viror. f. 397. Frydrych. in Hyacint. fol. 221.* Alexander strażnik koronny, trzeci syn Jana kasztelana Chełmskiego z Wiśniowieckiej, zszedł bezpotomny. Zdzisław kasztelan Czerniechowski czwarty syn, jego z Lanekorońskiej dwie córki zostały, Ludwina zakonnica, i Maryanna Dymitrowi książęciu Wiśniowieckiemu kasztelanowi Krakowskiemu i hetmanowi w. koronnemu zaślubiona, synów zaś dwóch.

Kazimierz wojewoda Bełzki a przedtem kasztelan Halicki, generał w wojsku Polskiem cudzoziemskim, syn młodszy Zdzi-

sława kasztelana Czerniechowskiego, wspomina go *Konstytucya* 1690. komissarzem do czynienia sprawiedliwości w krzywdach pogranicznych między ziemiami Ruskiemi i Węgrami, *Constit. fol.* 18. atoli zszedł z tego świata bezpotomny w roku 1692. mąż rycerskiego serea, z którym w Wołoszech nacierając na nieprzyjaciela 1685. ranę z tej okazji wyniósł. Drugi syn starszy tegoż Zdzisława, ten eo idzie.

Marcin podskarbi wielki koronny, starosta Płoskirowski, Belzki, Bolemowski, Rostocki, a po zejściu Jana Zamojskiego wojewody Sandomierskiego, czwarty ordynat, z lekka do najwyższych krzesel wstępował, podstolim był Lwowskim i rotmistrzem królewskim, w r. 1658. *komput wojska*, w r. 1678. kasztelanem Lwowskim, przesiadł się na województwo Braclawskie, z tego na Lubelskie 1683. z Lubelskiego na podskarbstwo koronne 1684. trzymał zaś skarb koronny aż do r. 1689. według *Konstytucyi* 1690. *fol.* 10. w którym życie zamknął, wiele się przyczynił do fundacyi OO. Reformatów w Zamościu, żona jego Anna Franciszka Gnińska wojewodzanka Chelmińska, z której córka Maryanna z Dziedoszyckim żyła koniuszym koronnym, Pani na Boga i sług jego dobroczynna, kaplicę przy kościele naszym Lwowskim z fundamentów wyprowadziła, modną strukturą ozdobiła i uposażyła. Ciało w niej ś. Benedykta męczennika złożyła: Drugie jej zaś łaski samemu Bogu wiadome. I synowie trzej, Tomasz, ordynat piąty, starosta Płoskirowski i Grodecki ostatni dzień życia jego przypadł na rok 1725. *Imo voto* skontraktował był z Potocką Teresą herbu Piława wojewodzanką Braclawską, wdową po Gnińskim Janie wojewodzie Pomorskim, *2do voto* z Antoniną Zahorowską kasztelaną Wołyńską, która pierwaj była za Mareyanem Wołowiczem marszałkiem wielkim Litewskim, z obiema jednak żadnego potomstwa nie zostawił.

Michał wojewoda Smoleński a przedtem lowczy koronny, szósty ordynat, syn podskarbiego, skończył wiek swój w roku 1734. sprzysiągł się był dożywotnie z Anną Działyńską Tomasz wojewody Chelmińskiego córką, z tej miał córkę Annę, którą wydał za Jana Czapskiego wojewodę Chelmińskiego, i synów trzech, Tomasza ordynata Zamojskiego siódmego, ten zaś ślubił był sobie Lubieńską kasztelanę Sandomierską, ale z niej syn wkrótce po matce umarł 1737. Jana i Jędrzeja, drugie ich siostry trzy były, jedna Ludowika za Felixem Ignacym Wielhorskim starostą Braclawskim, druga za Stanisławem Potockim wojewodą Smoleńskim, trzecia Maryanna w zakonie ś. Benedykta Panien sakramentek profeska. *2do voto* Michał wojewoda Smoleński, pojął Elżbietę księżniczkę Wiśniowiecką Michała wojewody Wileńskiego i hetmana wielkiego Litewskie-

go córkę, z tej się tylko córka została. Marcin starosta Bolewski trzeci syn Marcina podskarbiego, wprowadzić miał za sobą Konstancją Podbereską marszałkownę Upińską, atoli nie zostawił potomstwa, umarł 1720.

Wacław kasztelan Lwowski, drugi syn Jana dziedzica na Piaskach z Gorzkowskiej, posłował na różne sejmy 1607. *Constit. fol. 839.* i 1618. z kąd był deputatem do kwarty Rawskiej, *Constit. f. 7.* i 1623. już chorąży na ten czas Chełmski, *Constit. f. 5.* w r. 1633. już kasztelan Lwowski, *Const. fol. 7.* żona jego Zofia z Babina Pszonkowna, z której dwóch spłodził synów, i córkę Annę Alexandra Cctnera kasztelana Halickiego małżonkę, z synów jego, Stefan był kasztelanem Kijowskim, którego z Doroty de Łyczków, córka Anna poszła za Stanisława Dunina Borkowskiego, kasztelana Połanieckiego, o drugiej Sylwestrze kasztelance Kijowskiej czytamy, że była za Remigianem Jelcem chorążym Kijowskim. Wojciech czwarty syn Macieja rotmistrza, ten spłodził Krzysztofa, którego z Nowickiej czterech synów było, Jerzy archidyakon Lubelski, kanonik Krakowski, sekretarz królewski 1589. a potem biskup Chełmski, opat Czerwiński, *ut generis claritate, ita ingenii solertia, ac subtilitate, consilii gravitate, virtutum congerie, habitu denique corporis eleganti praestabat,* zaraz jak tylko wziął tę infule, całą dycecyzę swoją wizytował, synód złożywszy, nowemi prawami duchowieństwo okryślił, wielką był radą i pomocą Janowi kancelerzowi i hetmanowi do fundowania akademji w Zamościu, i w Skierbieszowie murowany zamek wystawił, murem go i basztami opasał, amunicyą różną do obrony służącą, dla inkursji nieprzyjacielskich uzbroidł, w tych zabiegach śmierć go zastała w r. 1620. *Piechow. Cornucop.* Drugi Felix, ten z Russyanowną *sterilis*, trzeci Stanisław, czwarty Jakób, od którego został się syn Alexander na Ostabli, Obychowic i Obychodach dziedzic.

W Suplemencie przy końcu czwartego Tomu dołączony, uczynił *Niesiecki* następujący dodatek: —

Jerzy Zamojski miał za sobą Suchodolską, po której zejściu obrał sobie stan duchowny, umarł kanonikiem Warszawskim, żyjąc w małżeństwie spłodził pięć córek, z których Anna najstarsza dostała się w małżeństwo Piętkiewiczowi podstolemu Bielskiemu, druga Teofila Ludwikowi Lisieckiemu miecznikowi Lwowskiemu, ta była na opiece ks. Wiśniowieckiego hetmana, *2do voto* Pawłowi Hulewiczowi, z nim spłodzona córka, była za Władysławem ks. Woronieckim, ojcem kasztelana Czerniechowskiego i starosty Średzkiego: trzecia Helena, *2do voto* Łukaszowi Dziewanowskiemu pisarzowi ziemskiemu Podolskiemu: czwarta Biernackiemu, piąta Łąckiemu: i synów

dwóch, jeden umarł bezpotomnie, drugi był majorem u Zamojskiego podskarbiego koronnego, dzieci jego, po nim pozostałe, dostały się w opiekę ordynacką. N. ode dworu Królowy Ludowiki wydana za Zurowskiego stolnika Ciechanowskiego. N. miał za sobą Szydłowską, z której spłodził dwóch synów, jeden z nich obrał sobie zakon ś. Franciszka *Ordinis Minor*. Drugi Stanisław major u ordynata Zamojskiego, przybrał sobie w małżeństwo Paulinę Woroniczową chorążankę Owrukę, z której dwóch synów zostaje, Antoni w zakonie naszym temi czasy, i Ignacy.

Wyżej wspomnianego Michała wojewody Smoleńskiego zostało trzech synów Tomasz, Jan i Jędrzej, z tych: Tomasz wojewoda Lubelski ordynat Zamojski z *Mnichowskiej* zostawił syna Klementa który po ojcu objawszy ordynacją, lubo się złączył z Konstancją księżniczką *Czartoryską* łowczanką koronną, niezostawiwszy jednak z niej żadnego potomstwa, w młodym wieku umarł. — Jan wojewoda Podolski po bracie ordynat Zamojski roku 1768. z *Poniatowskiej* kasztelanki Krakowskiej siostry Stanisława Augusta Króla jedyną miał córkę za Mniszkiem marszałkiem nadwornym Litewskim. — Jędrzej kanclerz wielki koronny trzeci syn Michała wojewody Smoleńskiego z *Działyńskiej*, podczas nieszczęśliwych ojczyzny okoliczności, żeby się nie zdał dopomagać z urzędu do zbyt krytycznych kraju konjunktur, wołał go dobrowolnie złożyć. — Z tej heroicznej ofiary na nieśmiertelną w potomstwa zasłużył pamięć, z Konstancyi księżniczki Czartoryskiej wdowy po Klemensie ordynacie zostawił potomstwo. — *Krasicki*.

Przy exemplarzu herbarza Niesieckiego znajdującym się w bibliotece Jagiellońskiej Krakowskiej, i przypiskami własnoręcznymi Ignac. Krasickiego arcybiskupa zaopatrzonym; znajduje się własnoręczny dopisek Zofji z ks. Czartoryskich ordynatowej Zamojskiej, matki dziś licznie żyjącego potomstwa, zmarłej z powszechnem żalem w Florencyi w roku 1837. Przypisek ten uczyniła zapewne przy zwiedzaniu biblioteki Jagiellońskiej: ten przeto dosłownie tutaj zamieszczamy. — „Niech mi wolno będzie dokończyć wiadomość do dnia dzisiejszego o domie do którego należą wszedłszy w śluby małżeńskie z Stanisławem ordynatem Zamojskim. — Jędrzej exkanclerz koronny ordynat Zamojski miał synów Jana, Alexandra, Stanisława, Michała i Jędrzeja — córki zaś Annę i Maryannę. — 1. Jan w wieku dzieciennym umarł. — 2. Alexander zostawszy ordynatem po śmierci ojca, nadto krótko żył dla swoich, i dla przyjaciół; dobroczynne zamiary ojca względem zabezpieczenia losu ludu wiejskiego, mocno go zajmowały; pojął za żonę Maryannę *Granowską*, która wprzód była za Adamem Chreptowiczem, synem kanclerza, lecz bezdzietnie umarł. — 3. Stanisław objął po bracie ordynacją; z chlubą myślę że jeżeli matka mego męża *Czartoryska* z domu, utrzymała imię Zamojskich, jestem druga domu mego — na którą spaść ma też zaleta: — a jeżeli z nadziei która się podehlebnie zapowiada, godzi się na przyszłość pomyślnie sobie skutki zamierzać, spodziewam się że i dzieci nasze odchowane, okażą się godnemi tak zasłużonego w ojczyźnie imienia. — Wyliczam tu dzieci moje rzędem wieku: — Konstanty, Jędrzej Arthur, Jan, Władysław, Celestyna Gryzelda,

Jadwiga, Zdzisław i August. — 4. Anna ordynatówna Zamojska, poszła za Alexandra Sapiechę krajczyca Litewskiego; w roku 1812. wdową została. Cnotami matki przyodziana; całkowicie wychowaniu dzieci swoich poświęciła się, Anny i Lwa Sapiechów. — 5. Maryanna, 6. Michał, i 7. Jędrzej w dzieciennym wieku pomarli. — *Pisałam w Krakowie d. 10. Lutego r. 1814.* — *Zofia z księżąt Czartoryskich ordynatowa Zamojska, córka Adama i Izabelli z Flemingów Czartoryskich.* —

Po roku 1814. powiększyło się to potomstwo córką Elizą i synem Stanisławem. Z córek, Celestyna za hrabią Tytusem Działyńskim — Jadwiga za księciem Leonem Sapiechą — Eliza za Zenonem Brzozowskim. — *P. W.*

Zamojski herbu Poraj, w Sieradzkim województwie.

Jan Zamojski poborca 1601. *Constit. f. 777.* i 1603. *f. 821.* Zofia poszła za Balcera wężyka Widawskiego, brat jej rodzony Stefan miecznik Sieradzki, podczas oblężenia Częstochowy od Szwedów, w samo południe, przebrakowanej kilkadziesiąt wycieczką wyprowadziwszy piechoty, na nieprzyjacielski uderzył szaniec, z którego spędziwszy Szwedów, gromił ich, i wielu na placu trupem położył, sprzęty wojenne porozrzucił, zapalę dział pospował, gorników łamiących skałę rozproszył, szczęśliwym zwycięstwem ozdobiony, z korzyścią do fortecy powrócił. *Nieszporok. Odrobin. fol. 195.* wspomina tego Stefana, i jego dobra Strzelec, *Konstytucya 1647. fol. 18.* tegoż z sejmum 1653. deputatem na trybunał skarbowy Lwowski zapisała, *fol. 2.* i deputatem do umówienia pewnej legacji, *Constitut. fol. 8.* znać że posłem był na tym sejmie. Jan i Jędrzej 1607.

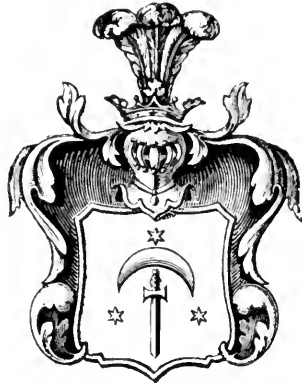
Zamoski herbu Junosza, w Płockiem województwie.

Zaorski herbu Lubicz, w Nurskiej ziemi. Niewiem

czy do tych należy, Piotr Zaorski marszałek Litewski, poseł od stanów Litewskich na sejm 1564. dla dokończenia unji Litwy z Koroną. *Constit. fol. 52.* Hieronim, Piotr, Sebastian, Rafał, Jakób, Jan w Mińskiem podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. Wojciechowi Zaorskiemu dziekanowi Nowogorskiemu, plebanowi Babickiemu 1613. herb przypisany Ogończyk, albo Drogosław. Józef i Jerzy w ziemi Łomżyńskiej, Szymon, Walenty, Wojciech, Marcin, Kazimierz, Stefan w Nurskiej 1697.

Z A P E N D O W S K I H E R B.

Zapendowskich Prusaków taki herb opisuje *MS. o Famil. Pruskich.* Miecz prosto na dół końcem obrócony, rękojeścią do góry, nad którą księżyc nie pełny, jakby ją rogami opasując, a barkiem do góry postawiony, nad księżycem gwiazda, przy mieczu z jednego boku gwiazda, z drugiego także, na hełmie trzy pióra strusie, koloru tarczy, miecza, i inszych za-

ZAPENDO-
WSKI

HERB.

milezał. Ci Zapendowscy Gutowie w Pomorskiem województwie zdawna się gniezdziłi, z których N. z Zapendowa Zapendowski, służył długo w Litwie u Chlebowiczów, ten z Bożopolską w Bietkowie pod Borzechowem, spłodził syna Jerzego, który na dworze Króla Zygmunta III. za promocyą Jakóba Szczepańskiego starosty na ten czas Mirachowskiego pokojową służył, umarł młodzianem, rodzone siostry jego, jedna poszła za Pawłowskiego, druga Mniszką w Zukowie została. Jędrzej był marszałkiem dworu u Piotra Kostki biskupa Chełmińskiego, którego dwóch synowców zostało, Szymon i Jerzy, ci przy Mikołaju Kostce opacie Peplińskim, a potem przy synowcu jego podkomorzym Chełmińskim, wiek swój trawili. N. miał za sobą Annę Wierzbowską herbu Jastrzębiec, córkę Adryana. Alexander posłem był województwa Pomorskiego na konwokacyą Warszawską, w r. 1696. którą podpisał. N. była za Wawrzeńcem Prusakiem.

Zapłatyński herbu Sas, w Ruskiem województwie. Szymon Zapłatyński pisał się na elekecyą Władysława III. Świętosław miał za sobą Teresę Urbańską, synów miał dwóch, Franciszka i Józefa, córek dwie Maryannę i Cecylią.

Zapolski herbu Pobog, w Sieradzkiem województwie. Dom starożytnością i różnemi funkcyami w tej ojezynie wsławiony. Mikołaja z Zapolie kanonika Krakowskiego w r. 1460. wspomina *Starowol. in Vit. Episc. Cracov.* że Sienieńskiego od Papieża podanego na biskupstwo Krakowskie bronil. Za czasów *Paprockiego*, to jest koło r. 1580. było z tego domu pięciu braci rodzonych ludzi godnych: z których dwa na Rusi osiedli, z tych Dobrogost był pisarzem grodzkim Przemyślskim, i z Budkowną zostawił potomstwo, (przydaje *Okolski*, że między niemi był syn Jan, który za Ludwika Króla całej Rusi miał sobie rządy powierzone, ale się ten autor myli: bo

przed Dobrogostem na dwieście lat żył i królował w Polsce (Ludwik). Jam *in Monim. Colleg. Leop.* czytał Jana komornikiem Lwowskim. Od tych dwóch rozplodzeni jeszcze na Rusi i podziśdzień kwitną Zapolsey, z których Cypryan podczaszy Parnawski, sędzia kapturowy Lwowski 1733. Alexander w powiecie Mozyrskim 1628. *Uniw. Pobor.* W Sieradzkim drudzy zostali, z tych Jakób z Zapolie (luboć się drudzy z Rokszyce pisali, podobno, że z Rokszycekami jedncje są dzielnicy) Zapolski dziekan Przemyński, Gnieźnieński i Płocki kanonik, którego dzielności doznał Maciej Pstrokoński biskup Rujawski, krewny jego, i Marcin Szyszkowski biskup Płocki, ten dla dobra Płockiej katedry wiele i za żywota i przy śmierci łożył, w której też po śmierci w roku 1614. spoczywa, co wypisał z jego nadgrobką *Starowol. in Monum.* Sebastyan uczył się w szkołach naszych Poznańskich 1577. r. Marcin podstarości i sędzia grodzki Wieluński, z światem się rozstał w r. 1608. *Acta Castren. Ostrzeszow.* kędy i syna jego Jakóba wspominają; był ten Marcin z sejmu 1601. naznaczony do korektury praw koronnych, *Constit. fol. 734.* był i drugi Marcin, który pod Władysława IV. Króla Polskiego znakiem wojując Moskwę, śmiertelnie raniony poległ. Abraham burgrabią był Krakowskim. Stanisław podsędek ziemski Sieradzki, podpisał Zjazd Jędrzejowski 1576. *Const. f. 246.* i Wiślicki 1587. *fol. 439.* poseł i deputat *ad consilia* pod interregnum, *Constit. f. 440.* a w r. 1589. do korektury statutu koronnego zapisany. *Const. fol. 516.* Tenże czy inszy Stanisław podsędek Sieradzki, poseł na sejm 1613. i deputat do kwarty Rawskiej. *Constit. fol. 36.* Jan podpisał elekcyą Zygmunta III. Króla Polskiego. Zygmunt naprzód stolnik Sieradzki, z tym tytułem podpisał *pacta conventa* Władysława IV. 1632. potem kasztelan Wieluński, urodzony był z Rajski herbu Korab, kościoła w Chojnie z testamentu ojcowskiego zupełnie dokończył, złączył się był dożywotnie z Jadwigą Lasocką chorążanką Wyszogrodzką herbu Dołęga, z tej było córek jego trzy, Zofia Walewska, Małgorzata Strzemboszowa i Zychlińska, synów zaś pięciu. Pierwszy Jan naprzód kanonik Krakowski, a potem opat Łędzki, komisarz generalny w Polsce zakonu Cystereyeńskiego, ojczyźnie dobrze zasłużony, bo i pod burzą Szwedzką w tem królestwie zakurzoną, chorągiew na potrzeby jej okrytą wystawił, i młodzi szlacheckiej na nauki wiele łożył, i kościół Łędzki prawie z gruntu reparował, żył jeszcze 1674. Drugi Stanisław starosta Dybowski, dworzanin i rotmistrz królewski, podpisał *pacta conventa* Władysława IV. *Constit. fol. 18.* ten spłodził dwie córki, Annę Plicheie staroście Gostyńskiemu, Konstancyą Janowi Walewskiemu stolnikowi Sieradzkiemu, zaślubione, i syna

jednego Ignacego, ten obrawszy sobie życie zakonne in Soc. Jesu, i Kaliskiemu collegio pewną summę zapisawszy, po filozofji tam zakończonej i teologiji w Poznaniu zaczętej, gdy mu zdrowie nie służyło, prosił się na missyą do Persyi, kędy pracując koło zbawienia dusz ludzkich, poszedł po zapłatę prac swoich apostolskich w roku 1703. Trzeci Władysław stolnik Brzeski Rujawski, zaeny wojownik przeciwko Szwedom i Turkom, miał swoje chorągiew w kompuacie wojska Holszackiego z Czarnieckim: dostał się był w niewolą Tatarską, przeciw się aż w kilka lat z niej wyplątał, miał córkę Zofią Radoszewską, i synów trzech: Jana zakonu Cystercyeńskiego, Jakóba Societ. Jesu, który na Ukrainie missyą odprawując, od zbuntowanego Kozactwa w Niemirowie 1702. okrutnie zabity 18. Października, i Michała. Czwarty syn Michał kanclerz Poznański, o jednym z tych kasztelanów Wieluńskich pisze *Balbinus w Życiu Ks. Mikołaja Lancycego*, że go już już umierającego, do zupełnego zdrowia przywrócił, *fol. 328*. Piąty Kazimierz Alexander, naprzód stolnik Brzeski Rujawski, poseł na sejm 1661. zamtąd deputatem stanął na trybunał fiskalny, *Constit. fol. 7*. i 1667. komissarz do granic od Szląska, *Constit. fol. 21*. potem podkomorzy Sieradzki, z tym tytułem posługując na sejm 1670. był komissarzem do pisania instrukcyi legatowi do Moskwy, *Constit. fol. 16*. i 1683. do traktowania o wiecznym pokoju z Carami Moskiewskimi, i 1690. deputat do boku królewskiego dla obrady pod wojnę Turecką, *Constit. f. 8*. świat ten pożegnał w roku 1694. Jeździł z Trzebiekim biskupem do Reinsburga do Niemiec w legacyi, a do Moskwy trzy razy; żona jego Wołucka herbu Rawicz kasztelanica Małogoska, z tej były te córki: Joanna Jarzynina kasztelanowa Sochaczowska, Zofia Wilkanowska podczaszyna Rawska, Konstancya Eleonora w panińskim stanie lat 23. przepędziwszy, nie zmanego żadnym grzechem ciężkim ducha Bogu oddała w roku 1699. czwarta zda mi się była Cysterką w Ołoboku, i syn Franciszek Antoni z sejmu 1683. komissarz do granic od Szląska, *Constit. fol. 13*. był naprzód stolnikiem Brzeskim Rujawskim 1694. i deputatem na trybunał koronny, a 1697. sędzią kapturowym Sieradzkim, potem kasztelanem Wieluńskim 1699. aż i Sieradzkim 1705. *Kazan. Wierzbic. S. J. Chwalebny Zawod*. Alexander Zapolski podwojewodzy Łęczycki 1698. N. Stanisława Robierzyckiego kasztelana Krzywińskiego. N. Stanisława Lipskiego. Barbara siostra cioteczna Pstrokońskiego biskupa Rujawskiego, Swentosława Łubieńskiego, małżonki. To też osobliwa tego domu pochwała, że nigdy z swoich Parentelatów w domu heretyka nie miał. Cypryan podczaszy Gostyński, żona jego Urszula Kruszelnicka podczaszanka Ży-

daczowska. Gabryel podwojewodzy Rawski, syn podwojewodzego Łęczyckiego, z pierwszej żony Wężowny ma syna, z drugiej Grzegorzewskiej pozostałej wdowy po Leszczyńskim pisarzu Sochaczowskim, także syna, i córkę Annę.

W r. 1778. Szymon Zaporski kanonik Gnieźnieński. — *Iwasieki*.

Zaporski herbu Gryf w Podgorzu. Zaporscy z Prochańskimi jednęje dzielnicy, czego dowodem list Dymitra Gorajskiego marszałka wielkiego koronnego herbu Korczak, w którym ten Pan wyliczywszy zasługi ku sobie i domowi swemu, dworzaniina swego Cedrzykonia Prochańskiego, puścił mu dziedzicznym prawem dwie wsi dziedziczne Gruszkę i Zaporze w ziemi Chełmskiej w roku Pańskim 1399. to pisze *Paproc. o herb. fol. 535.* i znowu *w dedykacji Ogrodu swego Królewskiego* toż samo poświadcza, ztąd od podziału dóbr Zaporza, niektórzy Prochańscy pisać się poczęli, toż samo czytamy w liście Michała Zaporskiego. Jan z Zaporza Zaporski, z sejmu 1598. poborca łanowego w województwie Ruskiem. *Const. fol. 725.* Stanisław pułkownik i regimentarz tych chorągwi Polskich, z któremi Dymitra zmyślonego na tron Moskiewski wprowadzając w r. 1605. szczęśliwie Moskwę razil. *Starowol. Orat. in Obitum Sigism. III.* Alexander umarł 1616. którego nadgrobek wypisał *Starowol. in Monum. fol. 517.* ten to zda mi się Alexander, miał za sobą Katarzynę Brzeską. Teodor kanonik Kujawski, mąż o cześć Boską żarliwy, co mu przyznaje *Cichoc. in dedic. lib. Nicol. Prażmow. Damal. in Archiep. Gnesn.* kantorem go Kujawskim i plebanem Rakowskim zowie, kędy *fol. 380.* chwali go, że był koło zbawienia dusz skrzętny: w r. 1645. był na Toruńskiej z Dyssydentami rozmowie, i siłą pracował koło ich nawrócenia. *Colloq. Torun.* Piotr w Łęczyckiem 1674. Michał podczaszy Lubelski, córka jego Teofila była za Michałem Achacym Pisarskim.

Zaranek herbu Korczak, w Brześciańskim województwie, przydomek mają Horbowski. Paweł Zaranek sędzia grodzki Brześciański, z sejmu 1601. poborca w temże województwie. *Constit. fol. 778.* Jan w województwie Trockiem. Jan Marcin sędzia ziemski Wołkowiski. Paweł stolnik Brześciański, poseł na sejm 1662. *Constit. fol. 2.* N. miał za sobą Katarzynę Drohojewską, z której córka Zofia była za Skulteckim. N. Zarankowna była za Pawłem Ryszkowskim kasztelanem Mściławskim. Jan podstoli Smoleński i sędzia kapturowy, syn jego Alexander z Maryanny Lezeńskiej, synowicy biskupa Łuckiego. Stefan 1632. Jędrzej 1648. Kazimierz 1674. Przeclaw podstoli Brześciański 1609. Zygmunt do zakonu naszego wstąpiwszy 1625. miał wielkie przeszkody od rodziców swoich, ile dalekich od wiary katolickiej: ho naprzód jednego z domowych

swoich namówili, żeby pod pokrywką pobożności przyjął zakonną sukienkę, w samej zaś rzeczy, żeby miał sposobniejszy czas do ohydzenia wokaeyi Zygmunutowi, ale ten doszedłszy machinacyi, wydał zdradę, która kiedy się nie udała, drugiey zażyli, idącego z drugiemu na przechadzkę gwałtem uprowadzili nowicyusza, tam już prośbą, już groźbą cheieli w nim wystraszyć święte intencye, gdy jednak i jego nieprzelamanym statkiem gardzącego wszystko widzieli, z smutkiem swoim oddali go nazad nowicyatowi naszemu, luboć i potem rzewliwie matka u forty płacząc, spodziewała się umysł jego zmiękczyć, ale darmo lzy jej oschły; żył tedy świątobliwie w zakonie naszym, i po filozofji w Kaliszu i teologii w Poznaniu godnie oduczony, rządził najcelniejsze w tej prowincyi kollegia z wielką ku poddanych miłością, ku ubostwu litością, odpoczął w Panu w Poznaniu 1667. Stanisław skarbnik Czerniechowski 1701. Kazimierz naprzód chorąży Żmudzki 1697. poseł na koronacyą, *Constit. fol. 10.* potem strażnik Litewski 1704. aż też starosta Żmudzki i marszałek trybunału Litewskiego 1725. r. miał za sobą Joannę Chodkiewiczównę oboźniankę Litewską, z tej były córki dwie, Maryanna i Klara, i syn Leo Waleryan.

Córka jedna Zaranka starosty Żmudzkiego za Kieleczewskim podstolim Lubelskim. — W r. 1778. Kazimierz Zaranek miecznik Wilkomierski. — *Krasicki.*

Żarczycki herbu Nowina, w Sandomierskiem województwie. *Paprocki i Okolski.*

Żarczyński herbu Nałęcz, od których potem wyszli Wąsowscy w Wielkiej-Polszcze. Stanisław Żarczyński starosta Malborski, dobrocią i ludzkością wszystkim miły, z Katarzyny z Wileczyna Wileczyńskiej spłodził dwóch synów, Jana proboszcza Belzkiego i Jędrzeja, tyleż córek: Annę zakonnicę ś. Brygitty w Lublinie, i Zofią Jana Belzkiego kasztelana Halickiego starosty Belzkiego małżonkę. N. miał za sobą Annę Wieruską, która przedtem była za Danielem Miękiekim. *Baranow.* Samson Doręgowską. N. Bogumiłę Domasławską. Patrz niżej Żarszyński Nałęcz, bo zda mi się jedniź są z temiż. N. była za Jerzym Aichingerem.

Zardecki herbu Ciołek, w różnych województwach, jedenże dom z Drzewieckimi. Jan Zardecki kanonik Płocki, dziekan Chełmski, brat jego Mateusz dworzanin Króla Augusta. Mikołaj brat ich stryjeczny. Roch proboszcz Tarnowski. Wacław starosta Inturski, z Korsakowny zostawił potomstwo, między któremi był Stefan, rotmistrz na Moskiewskiej za Batorskiego kampanji. Jakób brat Stefana, dworzanin królewski, w językach cudzoziemskich biegły, temu pierwsza żona Lubońska, powiła syna Alexego Alexandra, druga Gołuchowska

Jana kanonika Wieluńskiego. N. miał za sobą Brzeską cześnikównę Pińską. Zofia Zardecka była za Stanisławem Skrzyńskim. Marcellin Zardecki podkomorzy Czarniechowski, tego córka Elżbieta była za Kazimierzem Kiewnarskim stolnikiem Parnawskim 1698. Jan podsędek ziemski Brześciański obrany 1663. stryj rodzony Alexandra Zardeckiego Soc. Jesu. Samuel i Władysław bracia rodzeni przy Marcyanie Ogińskim wojewodzie Trockim. N. podstoli Brześciański. Są i w Sandomierskiem i w Prusiech.

Zardowski, w ziemi Wyszogrodzkiej. Franciszek Zardowski podpisał elekcją Jana III. Króla.

Zarębiński herbu Zaręba. Gabryel Zarębiński w ziemi Wyszogrodzkiej, podpisał elekcją Jana III. Króla.

Zarecki. Byli niegdy książęta Zareckie w księstwie Litewskiem, z których N. Zarecki, córkę swoją wydał za Eustachiego Tyszkiewicza. Jędrzej 1528. *Metryka Wołyńska*.

ZAREMBA

HERB.

Lew powinien być czarny, w polu brunatnym, przecież nie cały, ale go tylko połowa, język u niego wywieszony, łapy przednie u niego widać, tak że lewa trochę do góry wyniesiona nad prawą, ogon też zadarty ku górze, wyskakuje zaś lew z muru białego, u którego blanki cztery, na murze trzy kamienie żółte czyli raczej w złoto poprawne, tak ułożone, że dwa podle siebie w równi są, trzeci pod niemi, na hełmie z korony takież lew wyskakuje: tak go opisują: *Paprocki w Gniazdie fol. 801. i fol. 1176. O herb. f. 457. Okol. tom. 3. f. 319. Kłejnoty fol. 90. Bielski fol. 90.* ztemwszystkiem u *Paprockiego* lew w lewą tarczy obrócony patrzy, tak na tarczy, jako i na hełmie, u *Okol.* zaś w prawą, nad to, ten cztery kamienie na murze kładzie, tamten tylko trzy. O początkach tego herbu *Paprocki* tylko powiada z *Długosza*, że z Niemiec do Polski

przybysz, za czasów Bolesława Krzywousty, *Okolski* zaś rozumie i lepiej że z Czech, kędy jeszcze znajdują się familie, które takim się lwem zaszczycają i Zarembami zowią, potem dawniejszy czas naznacza tym przenosinom tego herbu do Polski, kiedy z Manuskryptu jakiegoś twierdzi, że jeszcze między dwunastą wojewodami, którzy za Pogaństwa temi krajami podwakroć rządzili, był też Zaremba tego herbu.

Herbowni.

<i>Bielakowski,</i>	<i>Drzewoszewski,</i>	<i>Noskowski,</i>
<i>Bielawski,</i>	<i>Ginet,</i>	<i>Rudzieński,</i>
<i>Boxycki,</i>	<i>Gorzewski,</i>	<i>Skrzyński,</i>
<i>Bulakowski,</i>	<i>Grabowski,</i>	<i>Suchorzewski,</i>
<i>Celiński,</i>	<i>Jabłonowski,</i>	<i>Tymieniecki,</i>
<i>Cerekwicki,</i>	<i>Jaraczewski,</i>	<i>Zajączkowski,</i>
<i>Cielecki,</i>	<i>Jastrzębski,</i>	<i>Zaremba.</i>

Kuropatnicki i *Malachowski* umieszczają familią *Gimel*, jako tego herbu używającą.

Zaremba herbu *Zaremba*, w województwie Kaliskiem, tak od herbu swego nazwani, luboć od dóbr, które w ich dziedzictwie chodziły, z różnemi dystynkeyami pisali się, jedni z Komorowa, drudzy z Tuliszkowa, inni z Grabowa, najwięcej jednak z Kalinowy w ziemi Sieradzkiej, pod Sieradzem leżącej, jako niżej obaczysz. *Okolski* luboć autora nie wspomina, *Geona* Zarembę hrabię w r. 1008. *Janka* także wojewodę Kaliskiego i starostę Kruświckiego w r. 1040. Zarembów rachuje. Tymże się herbem zaszczycał hrabia *Magnus* Zaremba, starosta Wrocławski, tego *Sieciech* wojewoda Krakowski i hetman, z niechęci którą miał ku niemu, tak *Bolesławowi* księżęciu ohydził, że mu to starostwo odjął, a dał go *Wojśławowi* *Sieciechowemu* pokrewnemu. O czem *Cromer* l. 5. *Bielski* f. 90. *Magnus* zaś do *Mazosza* udawszy się, i tam *Pomorzanów* zbivwszy, gdzie ich sześćset na placu trupem położył, tysiąc dwieście w niewolę zabrał, w pokoju osiadł, gdzie, jako i w *Podlaszu* wiele potomstwa jego rozplenionego widzimy, *Cromer* fol. 80. w r. 1111. *Magnus* drugi Zaremba, z *Gnieźnińskiego* kustosza, kanonika Krakowskiego i Wrocławskiego i kanclerza, *Władysława* księżęcia Krakowskiego i Wrocławskiego, po przeniesieniu *Ruperta* na Krakowskie, Wrocławskim na Śląsku biskupem wyniesiony w r. 1141. *Bielski* fol. 117. powiada, że pod czas *Mszy* świętej przy oltarzu od *kościeciszów* jest zabity w r. 1143. atoli *Cureus* nie o tem nie ma, tylko powiada, że ten *Magnus*, zszedł z tego świata w r. 1146. toż poświadcza *Długosz* w swojej *historji* pod tymże rokiem, i *Katalog* *Biskupów Wrocławskich*, że na kwartanę chorując, życie skoń-

czył. Kładzie tu potem *Okolski*, Mikołaja Zarembę wojewodę Krakowskiego, który w r. 1182. hetmaniał przeciwko Rusnakom, a w r. 1188. wygnanego z Państwa Halickiego księcia Włodzimierza, spędziwszy Węgrów, na swoim Państwie osadził, *Dług. Cromer*, nawet gdy niektórzy z Panów Polskich na Kazimierza księcia zawaśnieni, o inszym Panu zamysłali, on nie tylko, że sam statecznie przy nim stawał, ale też i drugich serca znowu do Kazimierza skierował, i ową burzę zupełnie odwrócił, *Cromer fol. 116.* czego wdzięcznym mu będąc Kazimierz, obszerne mu dobra nadał: Jasienica, Godlowo, Niemki, Czopowice, w województwie Sieradzkim dziedzicznem i wiecznem prawem, o czym są przywileje w tymże domu, to *Okolski*: atoli *Cromer i insi historyey nasi*, tego Mikołaja chce mieć herbu Lis, jako i brata jego Fulkona biskupa Krakowskiego, i sam go *Okolski* pod herbem Lis położył, i tu go wmięszal, i jam o nim obszerniej pisał w szóstym tomie pod herbem Lis. Mikołaj hrabia na Komorowie wojewoda Sieradzki w r. 1210. jako przywileje temu domowi nadane świadczą. Benjamin hrabia na Grabowie, *MS. Krakowski* wojewodą go Poznańskim chce mieć w r. 1264. *Okolski* zaś o nim pisze, że był dziedzicem na Jasiońce, mąż i dzielnością serca i pobożnością zalecony, z której założywszy Wieleń siedm mil od Poznania, tamże fundował zakonników Cystereyensów w r. 1230. przydawszy im do Wieleńia te wsi: Przysicka, Obrzyńska, Gęsinka, Lupica, Płowo, Drusko, Osłomo, Rogolsko, Krościeniec, co poznać z erekeyi tegoż klasztoru i anniwersarza, który się co rok za jego duszę odprawuje. Szymon Zaremba kasztelan Kruświcki, starosta Gnieźnieński umarł 1240. w Poznaniu pogrzebiony; syn jego Jędrzej Szymonowie od ojcowskiego imienia tak nazwany, biskup Poznański, po Janie Gierbiszu objął tę infułę w roku 1298. w *Paprockim o herb.* znajdziesz rok 1240. jego konsekraacyi, śmierć w r. 1242. ale to omyłka, kanonikiem był wprzód Poznańskim, mąż o kościelne prawa i przywileje gorliwy, dla tego widząc jak Władysław Łokietek nieznośnym poddanym swoim i kościelnym dohrom pokazał się, zmówiwszy się z innemi biskupami i Panami Polskimi, z Państwa go wyzuli, a na jego miejsce Wacława Króla Czeskiego obrali i koronowali: umarł ten Jędrzej jak żył świątobliwie w r. 1311. *Vitae Episc. Posnan.* Była tych czasów ta familia Zarembów można, o których *Cromer pod Przemysławem Królem i Biel. fol. 203.* to potomności podali, jako i o Nałęczach, że, gdy na nich jakieś porozumienie miano, o zabiciu Przemysława II. wtórego Króla Polskiego, niegodziło się im w czerwonych szatach chodzić, ani w jednymże uflie iść do potrzeby z drugiem, dopiero za Kazimierza

Wielkiego, gdy się w potrzebie z Rusią z wielką sereą odwagą popisali, do wszystkich dawnych prerogatyw przypuszczeni zostali. Mateusz wojewoda Sieradzki, którego w r. 1288. Leszko Czarny książę Polski wysłał z wojskiem przeciwko Konradowi książęciu Mazowieckiemu, gdzie Mazowsze ogniem i mieczem spustoszył; wszakże Konrad na powracającego już z płonem Mateusza i niespodziewającego się żadnej od Mazowieckiego wojska impetycy, tak zagnęła natarł, że wojsko jego poraził, Mateusz długo się wprawdzie z niewielką garsztką ludzi swoich, siłę Konradowej opierał, ale na koniec, lubo mógł ucieczką życie salwować, wolał trupem paść. *Cromer f. 177. Bielski fol. 198.* I lubo ci autorowie nie namieniają o herbie i familji tego przeznaczonego męża, atoli przywileje tego domu jawnie o nim mówią, że się pisał z Kalinowy. Tomasz biskupa Wrocławskiego, który umarł w r. 1292. siostrzeńca Tomasza także biskupa Wrocławskiego herbu Jelita między Zarembami liczy *Okolski z Długosza*, ale ten autor w swojej historii nie o jego herbie nie namienia, i ktoby był z domu: a że go inni do herbu Nalęcz pociągają, dla tego i ja tamże o nim mówię. Przecież *Henel. in serie Episcop. Vratislav.* pisze o nim, że był z domu Zaremba. Marcin z Kalinowy dziedzic na Rudzie kasztelan i starosta Sieradzki, wspomina go katalog kościoła Wieluńskiego w r. 1290. Jan z Kalinowy dziedzic na Grabowie kasztelan Kaliski 1300. Janko kasztelan Kaliski w r. 1320. w Tuliszkowie pogrzebiony. Mikołaj Zaremba wojewoda Kaliski 1290. jakom pisał w pierwszym tomie. Waclaw kasztelan Kaliski, starosta Wieluński i Bolesławski w roku 1360. Wawrzeniec wojewoda Sieradzki, starosta Wieluński i Krzepicki w r. 1360. ten znaczną klęską poraził Tatarów, Sendomierską i Sieradzką ziemię pustoszących; żona jego Nawojka, o której *Acta Metryki Koronnej pod literą R* w roku 1448. świadczą, że synowi (podobno bardziej pasierbowi) tych dóbr ustąpiła: Czarnerolny, Otałów, Sokolniki, Pychlice, Rrzywa rzeka, Pątno. Tenże córkę swoją wydał za Mikołaja Roniecpolskiego starostę Przemyskiego, co poznać z jej reformacyi w *Metryce Koronnej w r. 1450. pod literą E.* Franciszek z Tuliszkowa 1436. podpisał pokój Brzeski, u *Łask. w Stat. fol. 141.* Marcin kasztelan Sieradzki, Wieluński, Ostrzeszowski, Bolesławski starosta, dziedzic na Garbowie; i Jan z Tuliszkowa kasztelan Kaliski 1414. podpisał list Jagiella Króla u *Lipsk. decad. quaest. publ.* ci obadwa na sejmie Hrodelskim przyjęli do herbu Zaremba przy unji Litwy z Koroną, Ginet Kuncewicza i z jego potomstwem. A lubo *Okolski* o Marcinie kasztelanie Sieradzkim to podał, że zszedł z tego świata w roku 1416. atoli *Nakiel. w swojej Miechowji* powiada, że

jeszcze w roku następującym z synami swemi Wawrzeńcem i Janem, wystawił i fundował klasztor Bożogrobecom, albo *Custodibus sacri Sepulchri*, i szpital przy nim w Sieradzu na przedmieściu pod tytułem ś. Ducha zapisawszy na wieczność wieś swoją dziedziczną Garbów, której fundacyi list u siebie położył ten autor *fol. 401.* wszakże potem syn jego Jan Zaremba wojewoda Kaliski odjął te dobra klasztorowi, a potomkowie jego z Garbowa już w miasteczko przeformowanego, sumę sto ośmdziesiąt złotych eo rok temu klasztorowi płacić zaczęli. *Idem fol. 403.* Wawrzeniec marszałek nadworny koronny, w r. 1420. podpisał pokój z Zygmuntem Cesarzem zawarty, i 1425. u *Nakiel. w Miechow. f. 444.* i 1427. u *Biel. fol. 328.* kiedy był w suspicyach o Królową Zofią. Tenże sam zda mi się Wawrzeniec był wprzód kasztelanem Sieradzkim 1433. a z tego krzesła przesiadł się na województwo Kaliskie w r. 1451. jakom dowodził w pierwszym tomie, o nim tak pisze *Starowol. in Bellat. fol. 120. Zaremba Laurentius Palatinus Calissiensis, regnante Vladislao Jagellone, ingenio peracuto, constanti, versutoque apprime validus, corpori autem quamquam mediocri singulisque membris habilis inerat vigor, adeo firma explicataque membrorum compage, ut eques pariter et pedes armorum exercitatione cunctos aequales anteiret, nec unquam inedia, vigiliis, algore aut aestu frangeretur: Is Vladislao Jagellonidi Hungariae Regi ex Polonia missas copias a Republica ductabat omnibusque bellis Turcicis cum laude interfuit, reversusque in Patriam etiam sub Casimiro Rege ejus Fratrem floruit, et ad bellum Prussicum eunti cum delecto equitatu et sagittariorum cohortibus comes fuit. Erat vultu habituque moris antiqui et aestimatione recta severus, non aliud in votis habens, quam ut pro Patria aut re Christiana moreretur.* Tenże Wawrzeniec według *Kromera*, na Ślązakach dobrze się zemścił ich wycieczki, którą wkroczywszy w Polskę, znaczną ją szkodą utrapili w r. 1438. jeździł i do Świdrygiella księcia Litewskiego w legaeyi, imieniem go królewskiem upominając, aby spokojnie w swem Państwie siedział, był oraz ten Wawrzeniec starostą Wieluńskim. *Biel. fol. 392. Cromer lib. 22.* Marcin z Sławska Zaremba, który wystawił chorągiew swoją na potrzębę Grunwaldzką 1410. *Biel. fol. 296.* podobno tenże sam Marcin, luboć go z Kalinowy piszą, naprzód kasztelan Sieradzki, zkąd postąpił w r. 1429. na województwo Sieradzkie; mówiłem i ja o nim w pierwszym tomie, syn jego miał być Jan wojewodą Łęczyckim, według *Okolskiego*, który w r. 1439. królownę Polską odprowadzał Bolesławowi księżęciu Cieszyńskiemu już zaślubioną. Jan Łopata z Kalinowy kasztelan Sie-

radzki, o którym *Kromer lib. 19. Biel. fol. 329. Starowol. in Bellat.* że w r. 1428. z Witoldem książęciem Litewskim Nowogrodzanów wojował rotmistrzując u niego. Marcin wojewoda Kaliski, Pызdrski, Ostrzeszowski starosta, który wieś Garbów w miasteczko zamienił 1447. r. o czem *Metryka Koronna pod literą P.* Mikołaj z Kalinowy kasztelan Łęczycki starosta Kruświcki, ten kościół w Tuliszkowie drewniany zwałiwszy, z fundamentu wymurował 1450. Jan biskup Wrocławski na Szląsku, *Paproc. o herb.* roku jednak, którego na tej katedrze siedział, żadnego nie wyraził, tylko to przydaje, że widział jego monetę, na jednej stronie miała na sobie herb Zaremba, na drugiej miała być głowa ś. Jana z tym napisem: *Baptista succurre S. Joannes:* ale o tym Janie milezą insi historycy. Jakób z Bydgoszczy Zaremba wstąpiwszy do zakonu Raznodziejckiego, teologii w nim godnie uczył, rządził potem konwent Krakowski i całą prowincją Polską, aż też został biskupem Laodyekim i suffraganem Krakowskim 1478. *Russet in Tryumf. fol. 90. Severin in Vita S. Hyacin. lib. 1. c. 23.* Jan naprzód kasztelan Santocki, starosta Wieluński, Grabowski, Ostrzeszowski, o czem *Metryka Koronna w r. 1460.* ten Razmierzowi Jagiellonowiczowi Królowi darował summy, które miał na Grabowie zdawna dom Zarembów. *Metryka Koronna w r. 1480. pod literą C.* Mansyonarzów w Wieluniu fundował, a Altarystów w Ostrzeszowie 1457. został potem kasztelanem Sieradzkim i regimentarzem przeciwko Krzyżakom, Nakielski powiat, dla tego że tej kawalerii Niemieckiej holdował, złupił, i Frydlandu dobył. *Cromer lib. 24.* pod rokiem 1461. Zostawił trzy córki, Annę, Małgorzatę i Katarzynę, którym posagu naznaczył każdej ośmset grzywien w Poznaniu. Jan wojewoda Kaliski, Wieluński, Ostrzeszowski, Pызdrski starosta, kawaler Jerozolimitański, mąż biegłością cudzoziemskich języków i obyczajów, i rycerskimi dziełami zalecony, żona jego Dobruchna z Lezenic, która owdowiała po mężu swoim, z opiekunem dzieci Mikołajem z Kutna wojewodą Łęczyckim w ugodę weszła w r. 1479. córce swojej Dorocie żonie Jakóba Kobelańskiego podkomorzego Wieluńskiego, trzy tysiące w posagu zapisała na dobrach Czernice, Strąb, Wielkie, Rusiec, Rusiecka Wola 1494. o tym Janie wyraźnie pisze *Długosz lib. 13. f. 580.* Jan Zaremba z Kalinowa general Wielkopolski 1505. podpisał list Alexandra Króla u *Possel. in Histor. Pol. Pruth. fol. 641.* był oraz Pызdrskim i Ostrzeszowskim starostą, w Kalinowie kościół wystawił, a *Metryka Koronna* o nim świadczy, że surrogata swego miał Jana Kobylińskiego, żonę zaś Leszczyńską, z której był Stanisław wojewoda Łęczycki 1510. to *Okol.* Pewniejsza się jednak zda, że ten

Jan był naprzód kasztelanem Poznańskim potem wojewodą Łęczyckim, a z tego przeniósł się na województwo Kaliskie, jakoż z tym tytułem Jana Zarembę w r. 1515. czytałem na liście Zygmunta I. o *Szlachectwie Krupków in MS. Cracov. i Starowol. in Bellat. Sarmat. fol. 121.* tak o nim pisze: *Joannes Zaremba Palatinus Calissiensis heros elegantia singulari, comitate, humanitate, compluriumque linguarum peritia et prudentia praestans, is dicitur diutius peregrinatus fuisse, maximamque Asiae atque Africae partem peragrassse, hoc sine, ut ea omnia edisceret, quae ad optimam bellatoris disciplinam pertinerent: eminebat enim in illo eruditum et grave perspicacis ingenii iudicium, cum rerum bellicarum omnis generis et literarum intelligentia polleret, corpusque patiens inediae, vigiliae, algoris, et supra quam cuiquam credibile animus audax. Igitur regnante Sigismundo I. Germanicum exercitum in Prussiam Crucigeris suppeditatum euntem, ad Medereciam praecipue, sed et in aliis locis saepius cecidit, cum Praedislaeo Lanckoronio et Jacobo Secigniovio junctis suis cohortibus. Idem Gedanum cum mille equitibus fortiter tutatus, factaque ex urbe eruptione, multos ex hostibus paucitatem nostrorum contemnentibus trucidavit, multos cepit, neque multo post et ipse fato interceptus e tanta expectatione rerum publico omnium luctu decessit, eloquio, prudentia, religione, innocencia et gravitate domi forisque insignis, inque dicendis in Senatu sententiis liber et gravissimus.* Tenże czy inszy Jan Zaremba z Kalinowy, starosta Sieradzki w roku 1501. podpisał elekeyą Alexandra Króla, u *Karnkowskiego de Primatu. Bielski* o nim przydaje, że w r. 1510. na ten czas kasztelan Poznański, komissarzem był wysadzony do traktatów z Krzyżakami o pokój, *fol. 515.* i że w r. 1520. sto jazdy, sześćdziesiąt piechoty zbił Niemieckiej, a niewolnika Królowi odesłał, *fol. 547.* Jana drugiego kładzie tu *Okolski* kasztelana Poznańskiego, starostę Człuchowskiego, dziedzica na Głuchowie, który potem został kasztelanem Kaliskim, ale to błąd być musi: bo kasztelania Kaliska niższe jest krzesło od Poznańskiego, toć ktoż będzie wierzył, żeby ten Jan miał na niższą z większej ustępować, potem *Bielskiego* przywodzi kartę na świadectwo *Okolski* 546. ale ten tam autor nie kasztelanem go, ale wojewodą Kaliskim zowie, nad to, że to jedenże był Jan, znać z tych lat i gradusów jak z lekka do Kaliskiego województwa postępował, ztąd popraw tego, com i ja za *Okolskim* idąc między kasztelanami Kaliskimi, w r. 1520. tego Jana położył. Przydaje o nim i to *Okolski*, zawisne gęby udawały go przed Królem Zygmuntem, jakby od oczu jego unikając, chronił się publiki, co żeby był

zbił ten Jan, w gromadnej komitywie stawił się na sejm do Krakowa, gdzie wszystka kalwakata jego, przed nim długim szeregim, każdy pochodnią w rękę gorającą niosąc, kredonosowała mu aż na zamek królewski, lubo w dzień dobrze jasny, czemu gdy się dziwując Zygmunt o przyczynę takiej parady pyta, odpowiedział Zaremba. Niech prawi widzą zawaśnione na mnie adwersarzów oczy, że nie tylko nie chronię się oczu majestatu królewskiego, ale ani ja się do nieczego nie czuję, co by być mogło z zaszcipieniem źrenicy na mnie Pańskiej: którą odpowiedzią ucieszony Król Zygmunt, wieś mu darował Zoraw nazwaną, w której on kościół wymurował: córka się po nim została Anna, która się w małżeństwo dostała Janowi Chelmskiemu. Kwitnął jednak potem Jan Zaremba kasztelan Kaliski, ale w r. 1540. jako się podpisał na liście Zygmunta I. u *Nakiel. w Miechów. fol. 629.* o tym powiada *Okolski*, że to był syn Jana wojewody Kaliskiego, który z Zofią Potulicką dziedziczką dóbr Kieblów, Potulice, Radlice, zrodził syna Mikołaja, tego córka Katarzyna poszła za Jana Krotowskiego wojewodzica Inowrocławskiego, co poznać z jej reformaeyi w Grodzie Kaliskim 1581. na dobrach: Pakości, Rybitwach, Łatowy, Mikolankowie, Junkowie itd. Drugi syn wojewody Kaliskiego Wacław starosta Nakielski, którego wspominają *Acta Wielunen.* kiedy granice sypał z Marcinem Zborowskim Kaliskim i Janem Konarskim Miedzyrzeczym starostami, raczej kasztelanami, żona jego Potulicka, te dobra do męża wniosła: Ładzyn, Mrocza, i dwadzieścia i dwie wsi przy nich, to *Okolski*. Ja Wacława Zarembę czytam kasztelanem Nakielskim w roku 1549. u *Nakiel. w Miechów. fol. 649.* i 1550. *fol. 654.* na liście Zygmunta Augusta, był oraz i starostą Grabowskim, i Stawiskim, córka jego Katarzyna, żyła w dożywotniej przyjaźni z Janem Roźmińskim lowczym Kaliskim, czego dowodem jest ich dożywocie 1583. *Acta Castren. Calissien. 2do voto* żyła z Stanisławem de Łasko Rusockim herbu Korab, kasztelanem Santockim, synem Mikołaja lowczego Kaliskiego. *Acta Castren. Caliss.* nadgrobek jej w Kazimierzu u OO. Bernardynów, o drugiej Annie kasztelance Nakielskiej czytam, że była za Rochcićkim na Szląsku, umarła 1581. *Paproc. Stam-buch.* Stanisław trzeci syn Jana wojewody Kaliskiego, po którym ci się synowie zostali, Piotr, Krzysztof, Stanisław i Jan, *Acta Castren. Calissien.* Ten Stanisław na Gluchowie, Rusycach i Strachowicach dziedzic, Jędrzejowi Zebrzydowskiemu biskupowi Krakowskiemu pięć wsi darował. *Acta Castren. Korczyzen.* żona jego Małgorzata Jana Jarunta z Brudzewa wojewody Łęczyckiego córka. *Acta Castren. Posnan. Reform.* Janusz z Kalinowy dziedzic na Strzałkowie, *Acta Sirad. 1521.*

syn jego Stanisław, którego żona Przerębska. Maciej Zaremba z Jabłonowa, którego zasługi w tej ojezynie wzięły nadgrode od Króla Alexandra. *Acta Metricae* 1528. *sub litera L.* Krzysztof kasztelan Nakielski, starosta Wieluński i Grabowski, miał za sobą Dorotę Potulicką, której reformacya *in Actis Posnan.* na dobrach Kalinowie, Siedzimirowiech, Domaniewie, Sobieszunku, Upuszczowie, Towalezowie, Gaci, Rurbowie. N. Zaremba kasztelan Biechowski, którego córka Katarzyna z Sierpskiej Jędrzeja Sierpskiego z Gulczewa, wojewody Rawskiego i starosty Płockiego córki urodzona, wydana za Jana z Gorki Roszkowskiego, kasztelana na ten czas Przemęckiego, a potem Poznańskiego, umarła 1614. Rs. Szymon Wysocki Soc. Jesu przypisał jej życie ś. Katarzyny od siebie do druku podane, była ta Katarzyna osobliwsza Dobrodzika naszego kollegji Kaliskiego, uczyniła pewną fundacyą na kapłanów. Jędrzej i Jan bracia rodzeni, dziedzice na Kamieniu, pierwszy był starostą Grabowskim, drugi Stawiszyskim. *Bielski* o nich pisze, *f. 601.* że ukrzywdzonemi będąc od Wormacyeńskich mieszczanów, chcieli siłą i szablą zemsty sobie szukać, atoli na list Cesarski, Król Polski te klótnie uspokoił. Z tych Jędrzej miał za sobą Bernardynę Mielezownę, *Acta Castr. Caliss.* 1575. wspominają go *Konstytucye* 1567. *fol. 146.* podobno miał i drugą Dembińską kasztelanę Krakowską: Jan zaś Załczewską z Fulkowny spłodzoną, atoli w pojedynku zabity. Marcin starosta Grabowski poseł na sejm 1622. *Constit. fol. 8.* i 1629. z kąd deputatem stanął na trybunał fiskalny Radomski, *Const. f. 12.* i 1633. *Constitut. fol. 35.* umarł 1635. którego nadgrodek w Warszawie tak o nim mówi. *Cum domi forisque adolescentiam literis, mores virtutibus, prudentiam rerum ac linguarum cognitione excoluisset, publicam exspectationem immatura morte elusit. Starowol. in Monum.* Złączył się był dożywotnie z Barbarą Mińską, córką Stanisława podkanclerzego koronnego, której siostra rodzona Dorota, zaślubiona Janowi Tęczyńskiemu wojewodzie Krakowskiemu, z tej Barbary spłodził córkę Dorotę, którą wydał za Jana Mączyńskiego dziedzica na Mącznikach, Rogaszycach, i Piekarach, synowie zaś z tejże dwaj byli, Stanisław i Marcin. Z tych Stanisław był biskupem Rijowskim 1648. *Porządek Elekcji fol. 20.* i opatem Sulejowskim, z młodu rycerskiej sławy szukał, i wystawiwszy swoim kosztem chorągiew, z nią i przeciwko Osmanowi Carowi Tureckiemu pod Chocimem, i przeciwko Gustawowi Królowi Szwedzkemu w Prusiech mężnie stawał, wzięt tedy w nagrodę zasług swoich od Króla starostwo Grabowskie, wkrótce jednak stan sobie duchowny obrawszy, spuścił go bratu swemu Marciniowi: objąwszy tedy katedrę Rijowską, gdy

się w najlepsze krząta koło wykorzenia schizmy w Ruskich krajach, i misyonarzów apostolskich zdolnych do tej pracy zbiera, bunt i wojna Kozacka wnet święte jego zamysły pomieściła. Marcin brat jego starosta Grabowski pojął Urszulę Grzybowską kasztelanę Lubelską, starościankę Warszawską, z której był syn Stanisław. Jakób Zaremba w zakonie naszym życie skończył we Lwowie w r. 1660. rządził kollegium Kamienieckie. Stanisław naprzód pisarz ziemski, a potem sędzia ziemski Sandomierski, poseł na sejm 1662. z kąd deputatem stanął do kwarty Rawskiej. *Constit. fol. 40.* Tenże 1666. komissarz od skonfederowanych przeciwko Janowi Kazimierzowi Królowi województw, pokój zawarł i podpisał *Kochow. climac. 3. l. 5.* z sejmu 1676. przydany do exekucyi testamentu Jana Kazimierza Króla. *Constit. fol. 26.* Kollegium nasze Krosieńskie ma go za swego konfundatora, któremu nie tylko że kościół wymurował pod tytułem niepokalanego poczęcia Matki Boskiej, na dziękczynienie Panu Bogu, że za Jana Kazimierza otoczoną tyłą nieprzyjacioł ojczyznę, w całe zachował; kollegio też tamtemu znacznie fundacyi przyczynił, co approbowała *Konstytucya 1667. fol. 40.* tak się Bogu przymiliwszy, poszedł po zapłatę do niego w r. 1685. Niewiem czy nie tego Stanisława żona Maryanna Krasieńska kasztelanka Płocka. N. była za Glińskim, a potem za Achacym Pisarskim. N. Zarembianka była za Chrzastowskim herbu Zadora, druga za Stanisławem Boleszastyckim. Jakób pisarz grodzki Sieradzki, deputat na trybunał koronny 1728. Jan miał za sobą Jadwigę Gnatowską, z niej była córka Anna i syn Eliasz. Seweryn Zaremba w województwie Podlaskiem, podpisał elekcyę Jana III. Jan pisarz grodzki Rzeszycki. U OO. Bernardynów w Kaliszu, widziałem z wierzchu na kościele ich Zaremba na marmurze z literami M, Z, musi być, że do restauracyi tego kościoła który się z nich znacznie przyczynił, a bodaj nie Marcin Zaremba. W Grabowie także kościół OO. Franciszkanów pięknie wymurowany, takbym rozumiał, że to Zarembów struktura.

Roku 1778. Franciszek Zaremba łowczy Piotrkowski. — Wojciech wojski mniejszy Radomski. — Leon podstarości Mielnicki. — W r. 1788. Seweryn skarbnik Sieradzki. — Jan kasztelan Spicimierski. — *Krasicki.*

Zarnowiecki herbu *Grzymała*, brama o trzech wieżach; tego herbu Piotra i Jakóba Zarnowieckich wspomina list Zygmunta I. in *MS. Petricov.* Zarnowiecki miał za sobą Trzecińską. *Paproc. o herb. fol. 233.* Są i w Wielkiej-Polszce Zarnowieccy, ale inszego herbu: kwitnął niegdy w r. 1505. Stanisław Zarnowiec, syn Jana, starosta Zmudzki z inszemi

Panami Litewskimi obstawał za Iliniczem, żeby mu starostwa Lidzkiego nie brano.

Żarnowski herbu *Rogala*, w Płockim województwie.

Zarpalski herbu *Ogończyk*, w Poznańskim województwie.

Żarski herbu *Jastrzębiec*. Jędrzejowi Żarskiemu mężowi za Stefana Króla rycerskimi dziełami wstawionemu, który wszystkiej fortuny swojej uczynił dziedzicem Boga i konwent Krakowski OO. Dominikanów, zmarłemu w r. 1614. nadgrobek marmurowy w tymże kościele wystawiony z herbem Jastrzębiec.

Żarski herbu *Leliwa*, w Krakowskim województwie, według *Baranow.* tym się herbem pieczętował Stanisław Żarski, którego synowie, Jan, Stanisław, a trzeci pleban w Zardrodzu.

Żarski herbu *Starykoń*, w Krakowskim województwie. *Paprocki* i *Okolski*.

Zarszyński herbu *Nalęcz*, w ziemi Sanockiej, podobno jedniż z Zarczyńskimi. Zarszyńska herbu *Nalęcz* była za Zybultem Aichingerem. *Paproc. o herb. fol. 582.* Stanisław z Zarszyna pisarz ziemski Sanoeki od Zygmunta I. Króla potwierdzony koło roku 1526. List tego Króla *in MS. Petricov.* N. miał za sobą Barbarę Sיעińską Wojszczankę Przemyską.

Zarszyński herbu *Odrawąż*, w województwie Ruskim, z familji Pieniżków dziedziców na Zarszynie w ziemi Sanockiej, z kąd wzięli tę denominacyą. Jak zaś dawno dom Pieniżków pod tem imieniem swój dukt zaczął, pewności nie mam, to tylko pewna z Monumentów collegium Krosieńskiego Soc. Jesu że w r. 1512. było trzech braci rodzonych dziedziców na Zarszynie, Jakób, Piotr, i Felicyan, których *Acta Sanoecie* Zarszyńskimi piszą. Jakób Zarszyński miał za sobą Annę Pelwelską, z którą miał synów trzech, Mikołaja, Stanisława i Serafina, ci w roku 1553. dziedziczyli na Zarszynie, o czem dział w tymże roku. Mikołaj chorąży Sanoeki miał za sobą *Imo voto* Zofią z Ostrowa Ostrowską herbu *Rawicz*, *2do voto* miał Barbarę Krasicką, z pierwszą miał syna Jana, którego znać synowie Stanisław i Mikołaj dziedziczyli na Zarszynie w r. 1590.

Zarudny. Samuel Zarudny w wojsku Zaporowskim sędzia, dla swojej ku ojczyźnie nienadwergężonej wierności darowany niektórymi dobrami na wieczność, osobliwie Zarudniewicz, przez *Konstytucyą* 1662. *fol. 65.* a przedtem w roku 1659. nobilitowany na sejmie, o czem patrz *Konstytucyi*.

Zaruski herbu Grabię. Justynian Bernard z Zarusia Zaruski opat Sulejowski zakonu Cystercyeńskiego, na nasze kollegium Piotrkowskie dobroczynny 1690.

W r. 1778. Antoni Zaruski wojski Łomżyński. — *Krasicki*.

Zarzecki herbu Pobog. Franciszkowi Zarzeckiemu zmarłemu w r. 1600. w Krakowie u ś. Franciszka nadgrobek wystawiony z herbem Pobog. N. miał za sobą Zofią Nadolską.

Zarzecki herbu Warnia, w Sandomierskiem województwie. Jan Stanisław na Zarzecku wojski, podwojewodzy i sędzia grodzki Łukowski 1701. Franciszek i Kazimierz 1697.

W r. 1778. Maciej Zarzecki łowczy Mszezonowski. — *Krasicki*.

Zasadzki herbu Grzymała, w ziemi Dobrzyńskiej, pisze o nich i Łukasz Paprocki. N. Zasadzka Łukasza Koszutskiego małżonka.

Zaszczyński herbu Nowina. Adam i Paweł Zaszczynscy w województwie Podlaskiem a ziemi Mielnickiej, podpisali elekcyą Jana III. Paweł podstoli Mielnicki. Józef i Stanisław w Krakowskiem 1697.

Zasiecki herbu Grzymała, w ziemi Dobrzyńskiej. Konstanty Zasiecki miał syna Macieja w województwie Wołyńskiem r. 1609. Teresa Zasiecka była za Janem Dobińskim. Stanisław w zakonie naszym temi czasy.

Zaslawszy książęta, tegoż herbu co i Ostrogskie książęta na Rusi. Tych początki Stanisław *Temberski in Chronolog. Synoptica* Bazylemu książęciu Korybutowi. *Bieżanowski Clava i Donhoff. Biskup Krakowski w swoim Kazaniu pogrzeb. Jabłonow.* Gedyminowi i Olgerdowi wielkim książętom Litewskim przypisują, atoli dużo się w tem myślą, insi to Zaslawszy z książąt Litewskich swoją procedencją wzięli, o których niżej; ci zaś nieprzerwanym od Ruskich książąt szeregiem, wraz z książętami Ostrogskimi linią swoją rozciągnęli, i w długą potem na najwyższe w ojczyźnie naszej wkroczyli dygnitarstwa, wszakże wiek przeszły, jako inszym najcenniejszym w koronie, tak i temu domowi ostatnią wybił godzinę. Dawniejszych przodków ich znajdziesz pod książętami Ruskimi i Ostrogskimi, tu ja ztąd o nich zaczynam mówić, kiedy się i oni od książąt Ostrogskich wydzielili. Bazyli albowiem ks. Ostrogski i Zaslowski między dwóch synów swoich, to jest Teodora i Jerzego, Teodorowi Ostrog i przyległe włości, Jerzemu Zaslów z tytułem ks. Zaslawskich podzielił, wszakże jako niżej obaczysz, gdy się znowu przez dożywotnie związki powtórnie też domy z sobą złączyły, nie tylko fortuna, ale i tytuł książąt Ostrogskich do nich się wrócił. Ten zaś Zaslów na Rusi, rozumiem, że który z książąt Ruskich i nazwał od swego imienia i fundował. Tak krwią i affektem ściśle

z ks. Ostrogskiemu spojeni, i herbem się dzielić od nich nie chcieli: dla tego lubo z dziadów, naddziadów swoich ś. Jerzego z smokiem w dziedziectwie z zaszczytem wzięli, przecież skoro tylko Konstantyn pierwszy ks. Ostrogski w inszą figurę ojezysty klejnot przeformował, i oni się tegoż kształtu chwycili, chociaż kilką we krwi stopniami od siebie przedzieleni. Jerzy ks. Zasławski syn Bazylego, od Zasława, pierwszy książęciem Zasławskim nazwany, znać to z monimentów kolegi naszego Ostrogskiego: sprzedając albowiem Siemionowi Olizarowiczowi dobra Bieluszów, tak się podpisał: Książę Jury Wasilewicz Zasławski; wszakże historycy nasi, jeszcze go książęciem Ostrogskim zowią, kiedy odważną imprezę jego światu wyjawili, którą w r. 1456. do Kazimierza Króla Jagiellonowicza coś nieukontentowania mając, w niebytności Pańskiej Szymona Olekowicza księcia Kijowskiego i Słuckiego na wielkie księstwo Litewskie chciał z drugimi forytować, ale nie zawsze wielkim zamysłem fortuna służy; rozwiąła tę burzę to wierność ku Panu innych obywatelów Litewskich, to przeczona czułość Króla Kazimierza. *Cromer lib. 23. Stryjkow. lib. 19. cap. 4. Kojatow. par. 2. f. 224. Biels. Strykowski tenże fol. 504.* z starych Latopiszów Litewskich powiada, że Witold wielkie ks. Litewski, rebellizującego sobie Jerzego, z Smoleńskiego księstwa wyzuł, a na to miejsce dał mu Zasław na Wołyniu, od którego prawi ks.ks. Zasławscy powstałi. Tylko że w inszych okazyach fałsz na tych dziejopisach przewodzi, toć i w tej mierze, trudno na wątpliwej ich powieści osadzać prawdę: a osobliwie że Zasław dawno był już w possessyi tego domu, jakom mówił pod książętami Ostrogskiemu. Nad to *Kojatow. p. 2. fol. 55. i 57.* o inszym daleko mówi Jerzym Smoleńskim książęciu: bo naprzód ten Smoleński ks. żył w r. 1396. książę zaś Zasławski dopiero w r. 1456. potem tamten Jerzy synem był Swentosława, bratem rodzonym Chleba, ten synem Bazylego i bratem Teodora, tamtemu według *Kojatowicza*, nie Zasław dano, gdy mu księstwo Smoleńskie odebrano, ale Połonne. Syn tego Jerzego był Janusz, mąż wojennemi dziełami wsławiony, już nie żył 1528. żonę tylko w tym roku wspomina *Metryka Wołyńska*, że i z synami swemi powinna była wystawić 29. koni z dóbr ziemskich w ziemi Wołyńskiej leżących. Kto jednak z domu była ta żona jego, nie dolożono, synów zaś dwóch po nim zostało, Janusz i Rozmas, albo jako się sam podpisał w pewnej tranzakcyi *in Monumen. Colleg. Ostrog.* Kuzma Iwanowicz książę Zasławski starosta Kamieniecki 1551. kędy też te jego dobra liczą: Milatyn i Czerniechów. Ten z bratem swym od Rusi i nieraz, a zawsze zwycięzko Tatarów i wyciekające koszami ordy, szczę-

śliwie płaszał: kogo miał za sobą nie mogłem się doczytać, tylko *Geneal. Czartoryskich* namienia, że córka jego Anna, żyła z Iwanem książęciem Czartoryskim, od której rozplecione potomstwo i successorów podziśdzień w tej ojczyźnie kwitnie. Syn zaś jego był Janusz, drugi Michał, podobno był i trzeci Piotr, który miał za sobą Barbarę córkę Jordana Spytka Warzeńca kasztelana Krakowskiego, ta po śmierci Piotra ponowiła śluby małżeńskie z Jędrzejem Zborowskim. Michał zaś wielki za ojczyznę Wojownik, Turków i Tatarów, Wołyń częstemi wycieczkami najeżdżających, tak powtórzoną klęską pogromił, że się też i imienia jego lękali: całe trzy lata do domu nie schodząc, w polu na wzburzonych ostrzejszego powietrza impetach, pod namiotami na nieprzyjaciela czuwał; gdy mu nowina przyszła o blizkich jego wybojach, jakby już zwycięztwa pewnien, wesolą miną wszystkich cieszył, i wywrożyła zawsze szczęśliwy skutek twarz wypogodzona. Atoli którego Pogańska natarczywość złamać żadną siłą nie mogła, trafunek z żalem wszystkich gwałtownie pokonał. Jadąc albowiem w wózku, usnął; a strzelbę w rękę trzymając, gdy ją do siebie mniej ostróżnie obrócił, a kurek odwiedziony puścił, kula śmiertelnie piersi przeszła i życie wydarła. *MS. Zamoscian.* Janusz ks. Zasławski syn Kozmy, wspaniałość umysłu, wojennych spraw experyencya, Pańska szcudroblivość, hojność nigdy nie skurezona, i insze enoty i natury przymioty, właśnie książęce w nim się wydawały, w dożywotniej przyjaźni miał zda mi się za sobą Kierdejownę, ile że między herbami tego domu, widziałem herb Kierdejów: córka jego z Teodorem Tyszkiewiczem dożywotnie złączona, matką była wojewody Kijowskiego, gdzie wyrzekłszy się schizmatyckich błędów, prawowierną katoliczką umarła.

Janusz książę Zasławki, wojewoda naprzód Podlaski 1605. potem Wołyński, starosta Żytomierski i Percasławski, syn Janusza także, z tym tytułem w r. 1623. był komissarzem do ułożenia wojska Zaporowskiego. *Constit. fol. 3.* Z mlekiem zaraz błędów się schizmatyków napiwszy, do tego był humoru młody Pan przyszedł, że się też i do inszych sekt, w Polsce po ten czas rozkrzewionych, dużo nakłaniał, ile że jeden w wierze szwank, nigdy bez komitywy drugich nie chodzi, atoli podała już już lejącemu rękę łaska Boska, naprowadziła tułającego się na niechybny gościniec. Pewnego czasu śniło mu się, jakby go Tatarzyn najechał, pojmał i skrępował. Porwie się, i troskliwie z sobą choć bezsensną roztrząsa niewolą. Szczęśliwiej jednak wyśniła mu się, niżeli albo sam sobie, albo dworscy zauszniczekowie wrożyć mu mogli, tegoż dnia przyjeżdża do niego ks. Kasper Nahajus Soc. Jesu rodem Ta-

tarzyn, którego i podziśdzień od lat stu nieskażone ciało Sandomierskie kollegium dochowuje: przy stole pierwszy dyskurs o wierze, gani katolickie artykuły książę; szydzi ceremonie kościelne, racye na poparcie swego zdania kładzie. Zbija wszystkie zarzuty teolog Jezuita, dowodzi prawdy, takimi z pisma, doktorów, i racyi dokumentami, że też książęcia, i na rozumie i na woli związał. Widząc się tak zniewolonego wojewoda, rzecze: Nie darmo mi się śniło, jakby mię dziś Tatarzyn miał i krępował. Sen że był z napomnienia Boskiego, tem dokładniej wytłomaczył Nahajus, gdy mu jeszcze na ten czas nie wiedzącemu ktoby był, i urodzenie swoje i ojczyznę z Tatar, i zabranie swoje od Polaków w niewolę w potyczce, jeszcze na ten czas młodziuchnego doskonale opisał. Z chęcią tedy katolikiem Janusz zostaje, a niechęć przed Bogiem tylko w liczej komitywie, i właśnie po książęciu popisać się, i żonie, i dzieciom i siostrze Tyszkiewiczowy, i prawie wszystkim poddanym stał się i wzorem i wodzem, do tejsze uznania prawdy i przyjęcia. I pewnie że w dalszem życiu jego, znać było powołanie Boskie, statecznie albowiem i świętobliwie żyjąc, naprzód kościół z klasztorem OO. Bernardynom w Zasławiu fundował, złotem i bogatym apparatusem ozdobił 1603. pod tytułem ś. Michała archanioła, luboć gdy go kozacy po dwakroć spalili, znowu z czyjej inszej ręki powstał, a eo większa ojcem się ubogim dla Boga stawszy zakonnikom, i traktował szczerze i powierzał się poufałe. Tamże kościół farny Pańską szcudrobliwością z ciosowego kamienia wyniósł, dochodami (wieć przyłączywszy do niego) uposażył, dwóch czy trzech kapłanów przy nim osadziwszy, plebanią, wikaryą wystawił, szkołę nawet dla instytucyi młodszych dzieci professorami opatrzył. Inszych zaś kościołów wielu, albo z gruntu fundatorem, albo osobliwszym stał się dobroczyńcą. Ojczyzna niemniej go sobie zasłużonego widziała, kiedy przeciwko Nalewajkowi i Rozakom, liczne rotę własnym kosztem i z niemałym uszczerbkiem fortuny swojej sprowadził, a sam się z niemi wręcz scinał, toż uczynił pod Zbarażem z Tatarami, pod Cecorą z Turkami, w Multaniech z Michaiłem wojewodą; męztwa jego doznał Halięż, rady senat, dobro pospolite miłości, kiedy z hetmanem Żółkiewskim przy Dniestrze o pokoju z Skinder Baszą traktował, z sejmu 1609. *Constit. f. 899.* rewizyą ksiąg grodzkich Łuckich, dla poprawy niektórych errorów sobie powierzoną, z chęcią przyjąwszy, pokazał jak w każdej funkeji na siebie włożonej był kochającym ojczyznę synem. Umarł w lata i zasługi dojrzały w r. 1629. na poddanych łaskawy, na dworskich dyskretny, na pielgrzymów i ubogich prawie rozrutny. Tak go śmierć gotowego zastała, atoli gdy konać przyszło, a już przez cztery

dni z śmiercią się passował, pragnąc się co prędzej z Bogiem złączyć, a z ziemią i z światem rozwieść, pyta się jednego z naszych, który go na śmierć dysponował, co by za przyczyna była tak opieszalego skonania? odpowie książd: Niewiem, prawi, czy nie skwierki ubogich poddanych to przeladowanych podatkami, to pokrzywdzonych od twoich urzędników i ekonomów, drogę jeszcze do nieba tamują. Są tu w pałacu książęcym niektórzy żebrząc miłosierdzia. Nie wiedział o niezem pobożny wojewoda: bo jako *S. Hieronim epist. 48.* mówi: *Solemus mala domus nostrae scire novissimi, ac liberorum et conjugum vitia, vicinis cauentibus, ignorare*, więc zawołanych do siebie obudwu stron słucha, zrozumiawszy słuszne żale poddaństwa, toż zaraz przy sobie wszystkim nadgradzać każe, rzecz dziwna, jeszcze ta godzina, której się to działo, nie zupełnie wyciekła, kiedy książę spokojnie jak sobie zyczył, ducha stwórcy swemu oddał. Z Alexandry Sanguszkowny księżęcia Sanguszka Romana wojewody Braclawskiego i hetmana polnego Litewskiego córki, lieznem go potomstwem Bóg obdarzył: bo dwie córki spłodził, Elżbietę Janowi Felixowi z Fulsztyna Herburtowi staroście Wiskiemu i Mościckiemu. *Acta Terrestr. Premisl. 1606.* i Zofią Janowi hrabi z Ostroroga, kasztelanowi na ten czas, a wkrótce i wojewodzie Poznańskiemu, zaślubione, i synów trzech: Alexandra, Konstantego i Jerzego. Powtórzył po zejściu ks. Sanguszkowny małżeńską ligę ks. Janusz, z Maryanną hrabianką Leszczyńską wojewodzanką Brzeską Rujawską, ale zda mi się że żadnego z sobą potomstwa nie mieli. Z synów jego Konstantyn do cudzych krajów wyprawiony, do Wojciecha arcy-książęcia Rakuskiego obozu, w ten czas kiedy Ostendę ciężkiem w koło oblężeniem scisnął, i z bratem swym Alexandrem pospieszył, gdzie, że nie tylko spektatorami byli, ale też w każdej okazyi odważnego serea mężami, lubo w młodej porze, przyznał im zwycięzca arcyksiążę: poslem potem w ojezynie na sejmie koronnym stanąwszy w r. 1613. najzdolniejszym go Rzeczpospolita osądziła, któryby związane na zgubę jej, wojsk niepłatnych ręce, fortunnie rozerwał: wszakże tak jego szczerzej chęci, jako i nadziejom, które sobie o nim to Królestwo snowało, prędką śmierć, z życiem oraz dukt wszystek przerwała. O Jerzym drugim synu Janusza wojewody Wołyńskiego, tak pisze *Potoc. Centur. fol. 77.* *Georgius majorum meritis suaque indole Princeps clarissimus contra Abazium Bassam, Podoliae Thraciam Asiaticamque colluuiem inducentem, strinxit armatundae Patriae devota, cui tamen praecoci fato ereptus,* i owszem ile tylko za życia jego miała Polska nieprzyjacioł, tyle męztwa jego liczyła okazyi.

Alexander książę Zasławski i Ostrogski, wojewoda Kijowski, a przedtem naprzód kasztelan Wołyński, potem wojewoda Braclawski, starosta Żytomierski, syn najstarszy Janusza wojewody Wołyńskiego, przez dwanaście lat, to we Włoszech, to w Niemczech, to we Francyi, to w Niderlandzie, tak na naukach wyzwolonych jako i na umiejętności rycerskich kunsztów przepędził, znać było w nim tę peregrynacją do cudzych krajów, bo nie tylko, że różnych języków wytwornej biegłości nabył, ale też w inszych naukach tak postąpił, że do podziwienia czy to z filozofji, czy z teologji, czy z matematyki mógł dysputować, ztąd mądrych ludzi i kochał szczególnie, i opatrywał szcudrobliwiej, za najmilszą sobie rozrywkę poczytając uczony z niemi dyskurs. *Jest w druku jego list do Melecjusza Smotryskiego pisany*, w którym niektóre błędy schizmatyckie Melecjusza zbija i jego upór wytyka, że lubo oczywiście widział fałsze odszczepieńców, przecież się ich gwałtownie trzymał. Godny to uczonego katolickiego ksiąźęcia list, a że językiem ojezystym był pisany, Rudzki go metropolita Kijowski na łaciński przetłomaczył, i do Rzymu posłał, znajdziesz go u *Jakóba Suszy in Saulo a fol. 36. cap. 6. par. 1.* Do wysokiej nauki niemniejszą przyłączył życia Chrześcijańskiego pobożność, z tej częstokroć w chórze z zakonnikami śpiewał, z ubogimi i Bogu poświęconemi sługami, tak się fortuną swoją dzielił, że ledwo na jego własne potrzeby wystarczyć mogła. Za dusze krewnych swoich i kolligatów prawie rozrutny, chrzciny dziątek swoich, nie z taką pompą zwykły był obchodzić jako inni, ale ubogich i mendyków przybierał im za ojców chrzesnych, ich u stołu swego częstował, o niczem w ten czas chyba o rzeczach świętych nie mówiąc. W stroju nie zbytował, rzadko kiedy w bławacie chodząc, ale tylko w szarży. Muzykę Pańską w domu swoim chował, ale tylko dla przymnożenia chwały Boskiej. W r. 1629. we Lwowie z woli królewskiej, miał do władyków Ruskich i całego ich zgromadzonego duchowieństwa gorliwą mowę, w której zachęcał ich do unji z kościołem Rzymskim, a że już w ten czas początki śmiertelnej choroby w nim się odzywały, że o swojej sile nie mógł iść na ten kongres, zapomniawszy o zdrowiu swoim, nieś się do kościoła schorzały kazał, a potem wkrótce w tymże roku, do nieba się jako nadzieja pokwapił. W Lachowicach fundacyą klasztorowi OO. Dominikanów przyczynił. *Okol. Russ. Flor. fol. 96.* Kollegium nasze Lwowskie jego przychylność ku sobie i dobroczynność przed Bogiem, wiecznej pamiętce zapisało. Miał za sobą Eufrozynę córkę Janusza ksiąźęcia Ostrogskiego, kasztelana Krakowskiego, z Sereczianki Węgierskiej urodzoną jedynaczkę, więc z nią i tytuł ksiąźąt

Ostrogskich znów się wrócił w ten dom i fortuna, i ordynacya Dubieńska, według dyspozycyi pierwszego jej fundatora Janusza kasztelana Krakowskiego. Ta Eufrozyna powiła mu dwie córki, Konstancyą Ferdynandowi margrabi Myszkowskiemu, młodo zesła z tego świata w roku 1630. w Pinezowie u OO. Paulitów pogrzebiona. Drugą Zuzannę, ta jeszcze w panieństwie życie skończyła w r. 1625. *Hist. Dom. Prof. Crac.* i synów trzech. Jeden Łyzdor Janusz, ten mając już sobie wielkiego domu córę zaręczoną, nim do ślubu przyszło, z nieporównanym wszystkim żalem, wszedł do grobu 1649. Drugi Konstantyn Alexander jeszcze prędzej z świata zebrany w Ługdunie, wieku swego 22. *Zuerius Boxhornius Orat. in ejus excessum.*

Władysław Dominik książę Zasławski, naprzód koniuszki koronny 1641. potem wojewoda Sandomierski 1649. na koniec wojewoda Krakowski, Łucki, Przemyski, Rożczycki, Doliński starosta, syn trzeci Alexandra wojewody Kijowskiego, hrabia na Tarnowie. Jak tę ojczyznę kochał, w różnych okazyach dał niezbite dowody, a naprzód, gdy wojsko nasze z ekspedycyi Pruskiej wracało, a wysłużonego żołdu gwałtem się dopominało, związkiem odgrządzając, jeżeliby swego czasu należytej sobie kwoty nie odebrało, tym czasem w skarbie koronnym nie było tyle pieniędzy, ileby trzeba do ukontentowania rycerskich mężów, książę swoją szkatułą skarb koronny założył, i prawie od uknowanej już konfederacyi, Polskie chorągwie powściągnął. *Petricius in Principe Polon. fol. 34.* Pod interregnum 1632. dla obwarowania granic ojczyznych od jakiej inkursyi, liczny komput ludzi do boju wystawił. *Ibidem fol. 106.* Pod Konstantynowem rebellizujące chłopstwo znacznie poraził. Pod Korsuniem piechota jego i dragonia, przeciwko nacierającemu Kozakom, obozu Polskiego przez nie jaki czas w r. 1648. broniła, i impet wytrzymywała. *Pastor. hist. Plen. lib. 1.* Z konwokacyi Warszawskiej generalnej pod niebytność hetmanów, jeden między trzema, najpierwszym wodzem od stanów koronnych ogłoszony, że pod Pilawcami wojsko Polskie i rycerstwo pospolitem ruszeniem zemknione, pierzchnęło, zazdrość i emulacya kilku wodzów między sobą zwycięstwo mu i sławę prawie z ręki wydarły. Przemyskie miasto, żeby się było w Szwedzkie ręce nie dostało, i piechotą swoją i prochami i inszą amunicyą dobrze opatrzył. Fundował mansyonarzów przy collegiacie Tarnowskiej, kościół tameczny w bogaty aparat przystroił, kędy też po śmierci złożony, która przypadła na rok 1655. Dwa razy śluby małżeńskie ponawiał. Pierwszy raz z Zofią Pudencyanną Ligęzianką Mikołaja kasztelana Sandomierskiego córką, po tej śmierci w r. 1649. drugi

raz z Katarzyną Sobieską kasztelana Krakowskiego córką, z której syn był Alexander wielkiej nadziei Panie, przymiotów z natury i enoty osobliwszych, wszakże w r. 1673. ostatni z domu książąt Zasławskich Ruskich wszystkę ich chwałę z sobą wniósł do grobu. Córka zaś z tej Sobieskiej Teofila, *Imo voto* żyła z Dymitrem Wiśniowieckim książęciem i Zbarazkim, kasztelanem Krakowskim i hetmanem wielkim koronnym, *2do voto* z Józefem Lubomirskim marszałkiem koronnym, z którym potomstwo zostawiwszy ordynacyą Ostrogską w tenże dom wniósła. Była to Pani powagi wielkiej i szcudrośliwości na ubogie.

Zasławscy *książęta herbu Pogonia Litewska*, w księztwie Litewskim, drugi niegdy dom kwitnął książąt Zasławskich Jawnuciów: Gedymin albowiem wielki książę Litewski, między inszemi synami swemi, więcej się kochając w Jawnucie, gdy mu umierać przyszło, podzieliwszy wszystkich ojczyzmem Państwem, jemu Wilno, Osmianę, Wilkomierz, i Braclaw, z tytułem wielkiego książęcia Litewskiego puścił; atoli bracia jego rodzeni Riejstud i Olgerd, w r. 1329. zmówiwszy się na Jawnucia, wojnę podnieśli, gdzie pojmanego ze wszystkiego udziału i Państwa wyzuwszy go, Zasław mu w Mińskiem województwie puścili, od którego successorów jego Zasławskiemu zwano książętami; i przydaje *Kojal. in MS.* że w ten czas odrzuciwszy Jawnucia herb Pogonią Litewską, przybrał sobie za własny klejnot gwiazdę między dwiema księżycami, a na grzbiecie wyższego księżycy krzyż, na hełmie zaś czapka książęca, rozumie jednak tenże autor, że krzyż późniejszymi czasami od potomstwa jego do księżyców był przydany, tak go widział w domu Polubińskich wykształtowany, ale to nie może się utrzymać: bo to w samej rzeczy jest herb książąt Ostrogskich i Zasławskich, tylko że miasto strzały krzyż podłożono, znać tedy z niewiadomości, ktoś im ten herb przywłaszczył. Synów trzech ten Jawnucia zostawił, z tych Szymon w okazyi z Witoldem pod Wilnem poległ, o czem *Stryjk. fol. 487. Kojal. histor. Litv. par. 2. fol. 20.* Drugi Michał oddawał homagium w Krakowie Władysławowi Jagiello Królowi Polskiemu, za siebie i za swoich. *Kojal. part. 2. lib. 9. fol. 387.* Miałei wprawdzie dwóch synów, Jerzego i Jędrzeja, których wspomina *Stryjk. fol. 474.* ale ci bezdzietni pomarli. Trzeci Iwan, który spłodził córkę Jędrzejowi Fiedorowiczowi Polubińskiemu kniaziowi zaślubioną, i synów trzech: Michał książę Zasławski i Mściślawski, żona jego księżna Dubrowiecka, z tej tylko cztery córki zostały, Anastazyja Stefanowi książęciu Zbarawskiemu wojewodzie Trockiemu, druga Ościkowi, matką była Jerzego wojewody Mściślawskiego, trzecia Nikodymowiczowi, jako chce *Paprocki w Ogrod. fol. 209.*

czyli Zabrzezińskiemu, jako *Kołatow. in MS.* czwarta Jędrzejowi ks. Koszerskiemu Sanguszkowi staroście Luckiemu w małżeństwo dostały się. Drugiego Bogdana, ten także nie miał tylko trzy córki, z tych jedna poszła za Hornostaja, druga za Odyncowicza, trzecia za kniazia Horskiego. Trzeciego Teodora, którego córka jedynaczka Anna, wydana za Jana Chlebowicza wojewodę Wileńskiego, księstwo Zaslawskie w ten dom wniosła, i tak na tych trzech braci dom książąt Zaslawskich Jawnućiów w księstwie Litewskim ustał. *Stryjkow. lib. 12. cap. 1. Kołat. par. 1. lib. 7.*

Zatajony Miesiąc herb, patrz **Domaradzki**. Między herbami Wojciecha Janczyńskiego widziałem trzeci taki. nad podkowę rogami obiema do góry obróconą herb Leliwa. to jest gwiazda i księżyc, złote, pole tarczy niebieskie, na helmie trzy pióra strusie.

Zatorski, w ziemi Łomżyńskiej, czy nie jedni z Zadorskimi.

Zawada herbu Rawicz, w Krakowskim województwie. Stefan Zawada, którego byli ci synowie, Adam w zakonie *S. Pauli Eremitae*. Jakób miał za sobą Annę Minocką Pawła córkę, ale *sterilis*. Stefan miał Suleńską Jana z Grabkowskiej córkę, i ten *sterilis*. Stanisław miał Annę Raszowską, Tomasza z Małgorzaty Czeskiej córkę, to *Baranow*. Niewiem czy to nie ten Stanisław był potem pisarzem ziemskim Krakowskim, i z sejmu 1661. komissarzem do granic od Szląska. *Constit. fol. 26. et 34.* Jan 1632.

Zawadowski, w województwie Inowrocławskim, Franciszek Zawadowski podpisał elekcyą Jana III. Króla. Zawadyński miał za sobą Eleonorę Łyczkownę.

Zawadzki herbu Brodzie, w ziemi Wyszogrodzkiej, i w Podgorzu. Sebastyan Zawadzki mąż dzielny i godny z Zdziaarskiej zostawił potomstwo. Jan komornik ziemi Rożańskiej i poborca z sejmu 1628. *Uniwer. Pobor.* Piotr 1674. w ziemi Wyszogrodzkiej, Jan na Boszkowie w ziemi Warszawskiej. N. była za Stanisławem Bromirskim.

Zawadzki herbu Janina, w powiecie Sądeckim. Piotr z Zawady podpisał pokój Brzeski 1436. u *Łask. w Stat. f. 141.* Alexander kanonik Rijowski na synodzie Piotrkowskim 1607. *Acta Synod.*

Zawadzki herbu Jastrzębiec, w Przemyskiej ziemi i w Pilźnieńskim powiecie, ba i w Wileńskim województwie. jako świadczy *MS. Ks. Kołat.* luboć ich inni piszą Zawidzki z wielkiego Zawidzia. Władysław i Oktawian w Podlaskiem województwie 1674. Jędrzej życie swoje zakończył w zakonie naszym we Lwowie 1686. matka jego Dorota, temu, gdy pa-

cierze kapłańskie w Jarosławiu w r. 1655. pod niebem mówił, padła na brawiarz krwawa kropla na ów wiersz *Psalm 17. Ascendit fumus in ira ejus, et ignis a facie ejus exarsit*, co było prognostykiem burzy zakurzonej w Polsce od Karola Gustawa Króla Szwedzkiego. *Histor. Colleg. Jarosl.*

Zawadzki herbu Junosza, w ziemi Chełmskiej. Stanisław Zawadzki wojski Krasnostawski, miał za sobą Wielobycę herbu Abdank, z tej syn jego jeden Felix w zakonie naszym temi ezasy, drugi kanonik Chełmski, trzeci Michał vicesgerent Chełmski.

Zawadzki herbu Korzbok, w Wielkiej-Polszcze. Władysław Zawadzki z sejmu 1649. komissarzem zapisany do rozgraniczenia Szląska z Wielkopolską, Franciszek i Stanisław 1697. Marcin i Piotr ustąpili gruntu swego w Poznaniu na klasztor OO. Franciszkanom w r. 1644. *Diernac. spec. Min. fol. 287.* Teresa Zawadzka naprzód Zbijewskiego herbu Rolicz, po nim Stefana Drozdowskiego pisarza grodzkiego Poznańskiego małżonka w roku 1687. Marcin skarbnik Kaliski, umarł 1697. żona jego Zofia Broniszowna, z której syn Piotr, piszą się zaś z Zawady, które dobra są pod Poniceem. Dorota Korzbokowna Zawadzka, Stanisławowi Walknowskiemu wojskiemu Wieluńskiemu i surrogatowi grodzkiemu Ostrzeszowskiemu zaślubiona, żyła z nim 1671. Wojciech 1696. N. miał za sobą Helenę Bandrowską. N. Skoraszewską chorążankę Poznańską. Stanisław i Franciszek 1697.

Zawadzki herbu Lis, jednaż ich dzielnicą z Bolestrazyekami, dla tego się też jak ci tak i tamci Światopelkami Zawadzkiemi zwykli pisać, z Krakowskiego województwa w Ruskie się kraje wynieśli, za czasów *Paprockiego*, z których wspomina dwóch braci rodzonych ludzi godnych, Jana i Wacława. Stanisław Zawadzki chorążyc Przemyski miał za sobą Elżbietę Belzecką córkę Mikołaja z Magierowny, z tej spłodził dwie córki, Annę Piotra Kaszewskiego, Elżbietę Wiktoryna Ruropatnickiego, małżonki, i synów trzech. Pierwszy Wojciech mężtwo swoje zaleciwszy w różnych expedycyach Moskiewskich, Wołoskich, Tureckich, Tatarskich, przeszedł na pokój wieczny w r. 1640. któremu pozostała małżonka Anna Drużbicowna nadgrobek wystawiła, i to potomstwo zostawiła: Magdalenę Stanisława Mrozowińskiego żonę, ale *sterilem*, Michała kanonika Chełmskiego i Jana, który z Zofji Brzeziekiej podkomorzanki Belzkiej, spłodził tylko jedną córkę Annę, Jana Kazimierza Brodeckiego chorążego Belzkiego, starosty Inflantkiego małżonkę, od której także była córka Eleonora Brodecka, ta naprzód żyła z Alexandrem Belzeckim, z nim spłodziła Konstantyna Belzeckiego starostę Lubińskiego, Annę Puzyno-

wą starościaną Wiską, a 2do voto Rostkowską, i Teresę mniszkę: poszła potem też Eleonora Brodecka za Macieja Łajszczewskiego kasztelana Sochaczowskiego, ale z nim żyła *sterilis*. Drugi Stanisława syn Jędrzej, brat Wojciecha, ten spłodził Wacława, który z Elżbiety Łysakowskiej miał syna Albrachta ale *sterilem*, i córkę Zofią Grzybowską. Trzeci syn Jerzy, który z Katarzyny Lipskiej sędzianki ziemskiej Belzkiej zostawił córek trzy. Elżbietę ta naprzód żyła z Jędrzejem Romanowskim podśędkiem ziemskim Belzkiem, potem z Rusieckim. Zofia, ta 1mo voto z Bokijem *sterilis*, 2do z Oltarzewskim. Teofilę, ta z Pawłem Oltarzewskim, i synów dwóch, z tych Mikołaj z Podezaską, Tomasz z Katarzyną Rajską, żadnych dzieci nie mieli. N. miał za sobą Teofilę Dąbską.

Familia Światopełków Zawadzkich wywodzi swój rodowód od książąt Światopełków Ruskich, a szczególnie od Iwona którego potomstwo już w r. 1420. znane było pod imieniem Światopełków Zawadzkich. Z tych Jan i Wacław wynieśli się w Belzkie około roku 1500. (jako wyżej *Niesiecki*) z których wprostiej linii pochodził Stanisław Światopełk Zawadzki chorąży Przemyśki, połączony z Elżbietą córką Mikołaja Belzeckiego i Magierowny; z tej Elżbiety zostało trzech synów i dwie córki. 1. Jerzy z Katarzyną *Lipską* sędzianką ziemską Belzką. 2. Jędrzej, 3. Wojciech z Anną *Drużbicową*, 4. Elżbieta za Wiktorynem Ruropatnickim, 5. Anna za Raszewskim. Wojciech (*Starowol. Monimen. Sarmat. an. 1655. pag. 755.*) połączony z Anną *Drużbicową* zmarły r. 1640. zostawił synów dwóch Jana i Krzysztofa Światopełków Zawadzkich. Jan połączony z Zofią *Brzezią* podkomorzanką Belzką, która mu powiła córkę Annę za Janem Razimierzem Brodeckim chorążym Belzkim starostą Inflantskim, a Krzysztof Światopełk Zawadzki jak świadczy *Extractus ex Matricula Statuum Regnorum Gallitiae et Lodomeriae Libro Majestatico Generali T. III. pag. 333.* miał za żonę Elżbietę *Frysztaeką*, z której syn Rafał Światopełk Zawadzki, połączony z *Dąbrowską* zostawił syna Achaego Światopełka Zawadzkiego, ten połączony z Maryanną *Zulyńską*, miał dwóch synów: 1. Wojciech r. 1752. był majorem gwardyi J. R. Mei, miał żonę *Malinowską* i syna Piotra, tenże zostawił syna Jana Światopełka Zawadzkiego, połączył onego z Katarzyną *de Jordany Stojowską* herbu *Trąby*, których syn Stanisław Światopełk Zawadzki, dziedzic dóbr *Turki, Talowie* itd. stolnik Stężycki, połączony z Katarzyną *Bachmińską*, miał synów: 1. Jana, 2. Piotra Pawła dwóch imion urodzonego roku 1775. 3. Karola Leonarda dwóch imion, *steril.*; oraz córki: 4. Helenę za Antonim łodzią hrabią Ponińskim, 5. Teklę za Święcickim 2do voto za Kuczyńskim, 6. Karolinę za Tyszkowskim. Jan Światopełk Zawadzki szambelan J. R. Mei połączył się z Teresą *Malachowską* herbu *Gryf*; z tej syn Józef połączony z Sabiłą hrabianką *Bąkowską*, i córki dwie: Zofia za Józefem Podlewskim, Kamilla za Edwardem hr. Dulskim. Drugi brat Piotr Paweł Światopełk Zawadzki, połączył się z Maryanną *Melwyńską* herbu *Nowina*, z tej syn Eugeniusz Robert dwóch imion Światopełk Zawadzki i córka Natalia. — Z dokumentów familijnych.

Zawadzki herbu Ostoja w Prusiech. *MS. o Famil. Pruskich* taki ich herb położył, miecz goły końcem do góry prosto postawiony, rękojeścią niby na księżycu nie pełnym, i obiema rogami do góry patrzącym stojący, przy końcu jego trzy gwiazdy rozłożone w polu czerwonym, na hełmie tym kształtem księżyc, ale bez miecza, jak i na tarczy. Atolim ja ich widział na dwóch miejscach, który niezem się nie różni od herbu Ostoja nazwanego, tylko tem, że po lewej stronie tarczy i miecza, nie masz takiego księżycy, jak po prawej stronie, ale miasto niego są dwie gwiazdy, jedna pod drugą. Mają mieć starożytności swojej przywilej, według tegoż *MS.* Tym się herbem pieczętował Samuel Zawadzki burgrabia Malborski, którego żona Katarzyna Tokarska, w r. 1680. przedali wieś nazwaną Grzymały.

Zawadzki herbu Rogala, w Mazowieckiem naprzód województwie kwitnęli, gdzie od Pomścibora Rogali kasztelana i starosty Ciechanowskiego, który żył 1240. prostą linią dukt swój prowadzili, potem w Prusiech osiedli, inni w Krakowskiem województwie, z tych był Mikołaj Zawadzki z Zawad, mąż w sprawach rycerskich biegły, który z Jakóbem Seeygniewskim w r. 1527. gdy Ferdynand Król Czeski Jana wojewodę Siedmiogrodzkiego obranego na Węgierskie Królestwo, poraził, nad ludźmi pieszemi był poręcznikiem, zamtąd do Polski przyjechawszy, a dobra swoje ojczyście albo opuściwszy, czy też powinnym swoim zleciwszy, w Małopolszcze pod Krakowem gnieździć się począł; rycerskiej jednak sławy szukać nie przestał, dla tego usłyszawszy o wojnie Niemców z Turkami w r. 1533. do Wiednia pojechał, zkąd po skończonej tej ekspedycyi, z sławy imienia swego, gdy się do domu powrócił, syn mu umarł Walentyn i córka Zofia, został się i drugi Stanisław Picus nazwany, dla osobliwszej, która się w nim wydawała mądrości, tak nazwany, od sławnego niegdy dla wysokiej umiejętności *Picum Mirandulanum*, co poznać z wierszów, które u siebie położył *Paproc. o herb. fol. 519.* tamże kładzie przywilej Zygmunta Augusta Króla dany temu Stanisławowi w r. 1572. z którego poznać, że matka jego była Katarzyna z Szczerzyc Drahowna herbu Gozdawa z Plockiego województwa, że przez lat dwadzieścia akademią Krakowską *Medicinae Doctor, Vicecancellarius, i Rector*, z wielkim nauki swojej i inszych enót zaleceniem rządził, dla tego i jemu i jego sukcesorom, w ten kształt herb uformowany: tarcza mała, wśród drugiej, na niej w polu czerwonym Herkules, paszczą Lwowi rozdziera, na głowie jego korona, po prawej stronie herb ojczysty Rogala, pod nim herb Sulima, na lewej zaś stronie herb Gozdawa, pod nim Bończa: na hełmie zaś

wieniec złoty, z której pól Herkulesa widzieć w prawej ręce trzymającego koronę, albo raczej Wieniec, w lewej zaś oliwną różeczkę obwinioną tym napisem, *Virtute honos*, na głowie jego wieniec, binda z ramienia lewego na prawy bok z ukosa zawieszona. Wystawił ten Stanisław w kościele Trójcy ś. Dominikańskim w Krakowie kaplicę pod tytułem Przemienienia Pańskiego, i uposażył, i grób tak dla siebie, jako i dla swoich successorów. *Starow. in Monum.* zostawił zaś z Dorotą Czerną potomstwo, Stanisława, Jana Baptystę, Teodora, Ludwika i córkę Zofią. Z tych Teodor mąż w prawie ojczystym biegły, co poznać ztąd, wydał albowiem do druku: *Processus judicarius Regni Poloniae. Cracov. in fol. 1612. i 1619. Crac. in fol. i 1647. in 4to Varsaviae.* 2do. *Memoriale Processus judicarii in 12. Cracov. 1614. i 1623.* 3tio. *Statuta i Konstytucye praw Koronnych w Krakowie in fol. 1614.* 4to. *Formula Processus judicarii, terrarum Crac. Sandom. Lublin. quae ab omnibus Judicibus observanda, Zamostiae 1602. sine nomine autoris, et editioni Cracov. 1619. Processus judicarii adjecta.* 5to. *Speculum Senatorum ac Officialium Regni Poloniae cum summulis legum Cracov. 1623. in 12.* Stanisław zda mi się drugi syn Jana z Czerny, naprzód podśędek siemski Sochaczewski, a potem pisarz ziemski Sieradzki a oraz trybunału koronnego w Wielkiej-Polszeze, z światem się rozstał w r. 1619. jako z nadgrobką jego wypisał *Starow. in Monum.* w Piotrkowie zaś ciało jego złożone. Trzeci Ludwik zakonu Kaznodziejskiego. Jędrzej Soc. Jesu wielkich cnót i talentów kapłan, rządził trzy kollegia, i domum professam w Krakowie, jeździł do Rzymu na elekcją na kongregacją generalną dziesiątą, poszedł na świętą wieczność lat przeżywszy 66. w r. 1661. po śmierci na piersiach jego znaleziono kartę jego ręką zapisaną w te słowa: *Anno 1659. 8. April. redeunti e templo a sacro, ex sua immensa misericordia ostendit mihi Deus; me esse in Gratia Dei, et quia felicem anima ex hac vita habitura sit egressum ex hoc mundo in Patriam, Cracoviae in Domo Professa.* Jakób kanonik Płocki, deputat na trybunał koronny 1712. i 1718.

Inni Zawadzcy Rogalitowie piszą się z Grudowska: Alexy albowiem z Zarnowa Zawadzki zostawił synów dwóch, Macieja, który trzymał działem Unieski, splodził z Zdarską podśędkowną Płocką synów trzech, Marcina i Jana bliźniaków, z tych Jan stan sobie duchowny obrał, i był sekretarzem królewskim, i Jędrzeja. Wojciech brat Maciejów, którego syn Bartłomiej i Jan, to *Paproc. Okolski* zaś powiada, że Maciej Rogala dziedzic na Zarnowie i Zawady, Grudowsku, pierwszy od dóbr zawołany Zawadzki, (*MS. o Familiach Pruskich*

Piotrem go ochrzcił) ten dwóch synów miał, Alexego i Wojciecha. Alexy Izabelli Królownie córce Zygmunta I. z Janem Królem Węgierskim zaręczonej za marszałka dworu przydany, szczęśliwie ją do Węgier odprowadził: gdzie po śmierci Jana męża swego, gdy Izabella owdowiała, i różnemi ścisniona przygodami, całe na radzie Alexego ile już doświadczonego polegać zdala, Węgrzy nie mogąc ścierpieć cudzoziemca, w Państwie ich rządzącego się, trucizną go napoili, poczuł jad w sobie Alexy, przetoż unikając zazdrości, dworowi Węgierskiemu podziękowawszy, do ojczyzny powraca, atoli nim do granic Polskich dotarł, życie mu zaprawiona wydarła poczesna. Brat Alexego Wojciech, rycerskimi dziełami i pobożnością chwalebny; z tej gdy syn jego Bartłomiej z cudzych krajów do domu ojeowskiego zawitał, a dowiedziawszy się że wiele ksiąg z sobą wywiózł, obawiając się, żeby jaką herezyą nie traęiły, nawet nie zważywszy czy złe, czy dobre były, w oczach swoich spalić wszystkie kazał: był potem ten Bartłomiej kanonikiem Krakowskim, Płockim i Pultuskim, a jako jego nadgrobek o nim zmarłym w r. 1597. wieku swego 70. mówi w Krakowskiej katedrze u *Starowol. in Monum. Regum, Sigismundi Augusti, Henrici et Stephani Secretarius, et ad omnes fere Principes et Reges Christianos, frequenter internuntius*, widząc albowiem w nim dzielność wielką w rzeczach, nie mniejszy obrót i rozsądek, gdzie gdy się zawsze pięknie popisał, pierwszą wakującą infułą miał go potkać, ale do tego wyniesienia jego, śmierć królewska tamę tym czasem rzuciła: Bartłomiej zaś po jego zejściu od dworu i publicznych zgiełków uchyliwszy się, zbil impet zawziętej na siebie emulantów nienawiści. Brat jego rodzony Jan, sędzia ziemski Ciechanowski, z młodszych lat rycerską traktując, w okazyi pod Tezewem mężnie stawał, a Zygmuntowi III. Królowi na Polski tron przyjeżdżającemu, drogę z swoją chorągwią zaszedłszy, aż do Krakowa go odprowadzał; w dalszych leciech różne komissye z rozkazu królewskiego na siebie włożone, dziwną łacnością uspokoił, na sejmach posługując, deputaeką funkcyą piastując, wszędzie miał przed oczyma Boga, i słusność: w sądach swoich, tak wszystkie dekreta układał, żeby nie jątrzyły bardziej serc braterskich, ale koili, ztąd niewypowiedzianym affektem wszyscy go kochali i poważali: wprawdzie pod czas Rokoszu, zawziętość że królewskiej strony, ile że słuszej, bronił, już w zasadzkach na życie jego czuwała, gdyby był przestrzeżony inszego się nie chwycił gościńca. Dał się jednak z tem słyszeć, żałując swego procederu: Nie mogłem prawi lepiej krwi mojej i z życiem wylać, jako przy majestatu obronie i wierze. Ofiarował mu był Król Zygmunt kasztelanią Ciechanowską, ale

podziękował za nią, mówiąc: Nie przystojna w ten czas dopiero żyć zaczynać, kiedy już czas umierać; jakoż na kilka lat przed śmiercią trumnę sobie zrobić kazał, w której go potem złożono po lat życia 74. został się po nim syn. Jan naprzód kasztelan Gdański 1643. a potem wojewoda Parnawski i starosta Świecki, pierwsze początki zakładał Marsowej experyencyi pod Krzysztofem hrabią Ermden, któremu dobrze przypatrzawszy się, szacownik wielkich ludzi pomieniony hrabia, tak go ukochał, że go do Zygmunta III. w legacyi od siebie wyprawił; mile to poselstwo Królowi było: bo mu Jan od hrabi i kolligatów flotę i sześć tysięcy zbrojnego ludu na wyprawę do Szwecyi, na ten czas domowemi rozruehami zakłóconej, ofiarował; przetoż nie tylko tę nowinę, ale i Jana mile przyjąwszy, przy boku swoim przez lat sześć trzymał, kędy i wiernością ku Panu i akkomodowaniem się do gustu królewskiego, i skutecznością w sprawach zleconych sobie, prymu nikomu nie ustąpił. Pod oblężenie Smoleńska od Zygmunta wysłany do kurlirszta Brandeburskiego, interes sobie powierzony przedziwną łatwością i dzielnością fortunnie uładenił. Do Inflantskiej prowincyi lustrowania wkrótce potem wyprawiony ammunicyą ztamtąd wojenną Janowi Karolowi Chodkiewiczowi hetmanowi Litewskiemu na expedyeyą Moskiewską wyprawującemi się, oddał z należytą wszystkiego konnotaeyą; ztamtąd do Kurlandyi zajechał, gdzie z inszemi komissarzami, Wilhelma z księstwa Kurlandzkiego złożył, a na jego miejsce brata rodzonego Fryderyka osadził. Nastąpiły za tym takie czasy, w których blisko tego było, że mało ta prowincya od korony Polskiej nie odpadła, gdyby była nie trafiła na przezorny obrót Jana, który to ezulością swoją, to poważną radą, komissarską tam funkeyą sprawując, wszystkich machinaey i herhelów, nie pomięszął. W Prusiech potem po zmarłym księżęciu Pruskim, gdy się ziemianie na ten czas do traktatów brali; gruntownemi raeyami wyperswadował, że swoje siły z Polskimi złączyli, i wiele inszych tam rzezy na dobro tej ojezyny, na sławę imienia swego sporządził. Władysław Król do Szwecyi posłem go swoim uczynił: z tej ledwo co powrócił, do Palatinum Rheni i inszych książąt Rzeszy Niemieckiej, a oraz do Króla Brytanji i do Panów Holenderskich. Znowu powtóre do tychże stanów, i Króla Brytanji, i Króla Francuzkiego^{*)}, z tak fortunnym

^{*)} Jan Zawadzki posłany był według świadectwa Piaseckiego od Króla Władysława aby traktował małżeństwo tego monarchy, z córką Palatyna Rhoeni; że zaś dla odmiennej wiary senatorowie temu się małżeństwu sprzeciwiali, jeździł tenże Zawadzki do Francyi żeby traktował imieniem królewskim Maryaż z Ludowiką Gonzagą księ-

swoich prac sukcessem, że mu też na sejmie koronnym publicznie w oczach wszystkich stanów dziękowano. Homagia od miast Pruskich imieniem królewskim odebrał, Wilhelmowi Fryderykowi, synowi Wilhelma niegdy spędzonego z Kurlandyi, rządy tego księstwa oddał, po tych tak wielu podjętych trudach, przeszedł na wieczny spoczynek w r. 1645. w Chelmży w kościele Franciszkańskim pogrzebiony z nadgrobkim marmurowym, który mu wystawił i z ołtarzem także marmurowym Ukrzyżowanego Chrystusa, syn Jan podkomorzy Parnawski, starosta Świecki, z Zofji albowiem Schwerynowny, splotził wojewoda córkę Helenę, która wydana za Ludwika Zieleńskiego starostę Ciechanowskiego, zesła w r. 1648. i synów trzech. Najmłodszy Fryderyk Ernest w Brabancyi się ożenił 1649. r. atoli prędko mu żona umarła w roku 1653. drugi średni był Władysław chorąży Pomorski, a podobno dalej i Chelmiński, żona jego Franciszka Krasińska kasztelanka Ciechanowska, z której potomstwo zostało. Trzeci najstarszy Jan podkomorzy, ten już na poselskiej funkcyi, już na deputackich, ojczyźnie jako na kochającego syna przystało, służył aż do śmierci, która przypadła na rok 1654. złączył się był dożywotnie z Teresą Szczawińską wojewodżanką Brzeską Kujawską, z tej było trzech synów, Kazimierz kasztelan Chelmiński, starosta Pucki, świat ten pożegnał w roku 1691. Są jego książki w druku: 1mo. *Gloria Orbi Sarmatico consensu monstrata a DEO data* 1670. in 4to. 2do. *Historia arcana, sive diaria actorum publicorum sub Rege Michaele, opus posthumum* 1699. in 4to. 3tio. *Tractatus super advertentiam defectuum in Capitibus Imperii Sarmatici* 1676. in 4to Cracov. mówi o nim Braum in libro de *Scriptoribus Poloniae a f. 178.* ale uszczypliwie. Chwali go Treterus in *Vitis Episcop. Varm. f. 107. Casimirus Zawadzki Succamerarius*, (bo przed kasztelanią ten miał honor 1683.) *Mariaeburgensis, Lipinensis Capitaneus, avitae claritudinis et civilis prudentiae laude praeclarus.* Drugi był chorążym, którego córka poszła za Marcina Chęstowskiego podwojewodzego Pomorskiego. Trzeci Stanisław w duchownym stanie, sekretarz królewski, ten rezydencyi Malborskiej Soc. Jesu sześćdziesiąt tysięcy monety Pruskiej zapisał, na dobrach Trankwice, Wilki, Łabusztyn 1693. czy jednak ta intencya skutku doszła, niewiem. Ten kasztelan Chelmiński, miał za sobą Joannę de Śliwen wojewodżankę Inflantką, wspominają go *Konstytucyje* 1683. komissarzem do ubez-

zną Niwerneńską; lubo potem Władysław Cecylią Renatę Austryajczkę pojął, po jej jednak śmierci powtórzył małżeńskie związki z tąż Ludowiką. — *Przypisek Krasickiego.*

pieczenia Elbląga i pretensyi kurfirsza Brandeburskiego. *Const. fol. 11. i 1690. f. 17. August. Czacki w kazaniu na pogrzez. Heleny z Zawadzkich, Zielińskiej* powiada, że któryś z tego domu na klasztor w Świeciu OO. Bernardynów siła wysypał dobroczynnie, takbym rozumiał, że o Janie wojewodzie Par-nawskim mowa. Władysław stolnik Nowogrodzki i Kazimierz posłowie z Prus na sejm 1724.

R. 1778. Kazimierz Zawadzki komornik ziemski Wyszogrodzki. — Onufry obozny Slonimski. — *Krasicki.*

Ile wiadomo powiększej części familia ta osiadła w Litwie, i do niej należą Zawadzcy dziś żyjący pozostali synowie po Józefie Zawadzkiem Typografie niedawno zmarłym, który przez kilkadziesiąt lat pracy swej w tym zawodzie, przysłużył się krajowi wydaniem licznych i najważniejszych dzieł, jakie w owym czasie ku pożytkowi kraju z druku wyszły. Zakład ten synowie jego pod naczelnictwem najstarszego Adama starają się godnie i na dal prowadzić. —

Zawadzki herbu Słepowron. Franciszek Zawadzki łowczy Rijowski, miał za sobą Eufrozyę Wierchowską, ale z nią żyjąc bezpotomnie, Boga chciał uczynić swojej fortuny dziedzicem, fundował tedy i wymurował OO. Reformatom klasztor w Jarosławiu pod tytułem ś. Trójcy. Na kościół OO. Trynitarzów w Stanisławowie trzydzieści tysięcy wyliczył. Panny miłosierne do Lwowa sprowadził, i należycie uposażył.

Zawichowski, w Ruskiem województwie. Zacharyasz Zawichowski poseł do Moskwy. N. miał za sobą Oborską z tej spłodził syna Stanisława, którego z Cellarowny syn Michał bezpotomny, i córka Pelkina. Drugiego Alexandra, ten w niewoli umarł. Trzeciego Macieja, ten pod Cecorą zginął. Czwartego Jana, ten pod Batowem zabity. Piątego Mikołaja komissarza u Kozaków Zaporowskich, ten z Anną Osuchocką spłodził dwie córki, Krystynę, Stanisława Wyżyckiego chorążego Rijowskiego, i Helenę Golańskiego, małżonki. Siostry tych pięciu braci były dwie, Jadwiga Mikołaja Skarzyńskiego, Małgorzata Jerzego Złoczowskiego, żony.

Zawieprski herbu Janina, w Lubelskiem województwie.

Zawilski herbu Jastrzębiec, w ziemi Chełmskiej. Z tych było dwóch braci rodzonych w zakonie naszym, Paweł umarł w Krakowie 1735. Jan w Ostrogu 1734. insi ich bracia wojenną traktowali.

Zawistowski herbu Jastrzębiec w Kalskiem, Mazowiekiem województwach, ba i w księztwie Litewkiem. Roch Zawistowski, miał za sobą Agnieszkę Popłowską.

Józef Zawistowski r. 1778. kanonik Inflantski. — Szymon cześniak Bilski. — *Krasicki.*

Zawistowski herbu Łada, w ziemi Zakroczymskiej. Są Zawistowscy i w Podlaskiem województwie, ale ci herbu

na inny kształt zażywają. Szymon Zawistowski nobilitowany 1673. roku.

Zawisza herbu Herburt w Rusi, Podolu, i na Pokuciu według *Okolskiego* odrzuciwszy schizmę, z kościołem się Rzymskim pojednali, mężowie do wojny urodzeni.

Zawisza herbu Jelita, w księstwie Litewskim. N. Zawisza porucznik Petehorski, miał za sobą Cedrowską wdowę po Bohomoleu stolniku Witebskim, z tej były trzy córki, Surynowa, Grzymalina i trzecia Pauna; syn zaś Alexander.

Zawisza herbu Łabędź, w księstwie Litewskim. *Ks. Kojal. in MS.* od tego Zawiszy początki domu tego zaciąga, o którym *Bielski* pisze *fol. 270.* że po śmierci Ludwika Króla był od Jadwigi Królowy wysłany, aby się potajemnie przypatrywał Jagiellonowi księżęciu Litewskiemu, jego posturze i obyczajom, którego, gdy z tamąd powrócił Zawisza, a przedziwnie z Pańskich przymiotów zachwalać począł, lepsze serce Jadwidze urosło ku Jagiellonowi, ale *Bielski* wyraźnie tam mówi, że to był Oleśnicki, imię zaś jego Zawisza, Krzysztof zaś Zawisza domu swego genealogią wyprowadzając, długim szeregiem Zawiszów liczy Rożyców, którzy się pisali z Kurozwęk, atoli to u mnie pewna, jakom mówił w piątym tomie pod Kurozwęckimi, że słowo Zawisza, nie było to przezwisko w tym domu, ale imię, i to żaden się z nich imieniem Zawiszy nie pisał, krom jednego biskupa Krakowskiego. Przydaje także z *historji Jana Dubrawiusza Biskupa Ołomunieckiego l. 18. fol. 474. i z historji Czeskiej Eneusza Silwiusza Kardynała cap. 28.* Zawiszę Roxyca kawalera Maltańskiego, o którym to powiada; za panowania prawi Wacława Króla Czeskiego, a elekta na koronę Polską, gdy Król na wojnę do ziemi świętej poszedł, zostawiał rządy Jagnieszce Królowej Czeskiej wdowie, matce swojej, ta z godności i osoby Zawiszę upodobawszy sobie, zakochała się w nim, i poszła za niego, oddawszy mu rządy Państwa, bogaetwa królewskie i zamki w posagu, Król gdy się z wojny powrócił, lubo tym procederem urażony, matce jednak być przeciwnym przez należytą obserwancyą i miłość niechając, darował mu na jej instancyą urazy swoje, i nad to wielką władzę dał mu w Państwie swoim. Po śmierci Jagnieszki Królowy, a żony swojej, nową chęcią, i swywołną miłością zdjęty, ożenił się z Maryą Karola Króla Sycyliskiego córką, a Władysława Króla Węgierskiego siostrą, Bogu poświęconą zakonnicyą, sam także zakonnik, bo kawaler Maltański. Tak wyniesiony, żeby tem moeniej ufundował się, przeciw Wacławowi Królowi potężną facyą podniósł, tą imprezą i ambicyą nadęty, aby mu koronę królewską odjął, ale mu się to nie nadało: bo pobożny Wacław Król udawszy się przez

modlitwę gorącą do Boga, tak ją złamał, że wszystkie wojowania sposoby stracić musiał Zawisza, a zatem i nadzieję swoich zamysłów przedsięwziętych, sam z wielą adherentami, i fakeyi autorami wzięty, zwłaszcza z Władysławem królem Węgierskim, Henrykiem książęciem Wrocławskim i z inszemi, zamki wszystkie powracać musiał, i śmierć w nadgrodcę odebrać. Kładzie potem Zawiszę Czarnego, który w r. 1424. częstował monarchów u siebie, ale to był herbu Sulima, jako wyraźnie pisze *Biel. fol. 325.* i inni, kładzie dalej Zawiszę wojewodę Siedmiogrodzkiego, ale tenże to sam jest co traktował solennie Panów postronnych. Dalej Zawiszę Jana starostę Spiskiego, ten czasów unji w. księstwa Litewskiego z koroną Polską, w małżeństwo pojął córkę Kiejzgajły wojewody Trockiego, jedynaczkę, wzięwszy po niej w posagu Bakszty, z pięcią tysięcy poddaństwa, jako dawne inwentarze i prawa informują, od którego czasu Zawiszowie poczeli się pisać na Baksztaeh, a na znak ścisłego swego zjednoczenia się z Kiejzgajłów domem, poczeli się pisać Zawiszowie Kiejzgajlowie: herb nawet ich w ten kształt przeformowany, że na tarczy Łabędzia Kiejzgajłowskiego osadzili, a na helmie Różą, dawny swój herb. Patrz com pisał o Kiejzgajłach w tomie piątym, którzy jeszcze kwitnęli w r. 1542. ale i Zawisza starosta Spiski, był Sulimezyk, jako piszą nasi historycy z Długosza. Liczy potem Józefa na Baksztataeh Zawiszę którego trzech synów zostało. Jan wojewoda naprzód Mścisławski, z sejmu 1598. komissarzem zapisany do granic między księstwem Pruskim i Jurborskim powiatem, *Constit. fol. 697.* przesiadł się potem na krzesło województwa Witebskiego, z którym honorem często go wspominają Konstytucey, już komissarzem do gżanie między księstwem Kurlandzkim i powiatem Braclawskim, *Constit. 1601. fol. 760.* już do upatrzenia miejsea sposobnego na wystawienie fortecy przy granicach Litewskich *fol. 830.* już do korektury trybunału Litewskiego, *Constit. 1611. fol. 40.* już deputatem na trybunał fiskalny 1613. *Constit. f. 7.* i 1621. *f. 23.* w tymże roku Wileńskiego zamku prezydium mu było oddano. Chwali go *Cichow. in Allocu. Osecen. lib. 2. c. 22.* z gorliwości o wiarę katolicką. Złączył się był dożywotnie z księżniczką Korecką, z której tylko miał córkę jedynaczkę Annę, ta się w małżeństwo dostała Samuelowi książęciu Sanguszkowi wojewodzie Witebskiemu, z którą dobra Raków w ten dom weszły: *to genealogia;* co się jednak tycze żony księżniczki Koreckiej, a dopieroż żeby miała być z księżniczki Kurlandzkiej urodzona, to niepewna, i owszem *MS. Ks. Kojalow.* powiada, że żona tego Pana była Tyszkiewiczowna wojewodzanka Brześciańska, z której było dwóch synów, Izidor, ten młodo umarł, i Eu-

stachi, ten życie skończył w r. 1657. odważny przeciw Szwedom i Moskwie wojownik. Mikołaj kasztelan Witebski, drugi brat Jana wojewody Witebskiego, wspominają go *Konstytucyje* 1629. deputatem na trybunał fiskalny Wileński *fol.* 15. i *Porzadek elekcji* 1632. księżnę Radziwiłównę za żonę genealogia mu podtrąca, ale w genealogji Radziwiłów nigdzie o niej nie czytam, z tej miała być córka Lidwina w klasztorze Mińskim Panien Bernardynek zakonnica. Jędrzej trzeci brat Jana wojewody Witebskiego, naprzód Miński wojewoda 1599. był podobno i Witebskim, z tego zstąpił na podskarbstwo wielkie Litewskie, z którym tytułem czytam go w *Konstytucyach* 1601. *fol.* 762. i 1603. *fol.* 809. senator ojczyznę kochający i pobożny, co poznać z testamentu jego w r. 1604. pisanego, był posłem na sejm 1589. i podpisał tranzakcyą Będzińską; żona jego Zofia Wołowiczowna, ta według genealogji Zawiszów ponowiła śluby z Krzysztofem Słuszką wojewodą Wendeńskim, luboć *Okol. Russ. Flor. fol.* 180 powiada, że to była córka tego podskarbiego Zofia, która w Mińsku niektóre grunta skupiła, i OO. Dominikanom zapisała. Synów tego Jędrzeja było dwóch, Mikołaj Soc. Jesu, który na nauki do Rzymu posłany, tam młodo umarł: fundował przy akademji Wileńskiej dwa kursa filozoficzne i Krzysztof; była i córka Barbara, której w panieństwie zmarłej 1603. ojciec Jędrzej podskarbi i pisarz oraz Litewski, i starosta Rudnicki z matką nadgrobek wystawili w katedrze Wileńskiej. *Starowol. in Monum.* Krzysztof naprzód łowczy, potem pisarz Litewski, dalej marszałek nadworny, aż i wielki Litewski, naostatek ku schyłkowi wieku swego za konsensem Króla Michała, spuściwszy łaskę Hilaremu Polubińskiemu, a osiadłszy na kasztelanji Wileńskiej, pełen dni i zasług, mając lat 94. żyć przestał: był oraz starostą Mińskim i Braclawskim, marszałkiem trybunału Litewskiego, w r. 1640. i znowu 1662. funkcyami na niego różnemi włożonymi i komisyjami zagęszczone konstytucyje, kędy też marszałkowską izby poselskiej łaskę w r. 1642. godnie piastował. W r. 1656. na traktaty z Moskwą komissarzemznaczony pod Wilnem i Borysowem, w pięknej się stawił komitywie. Minister to był i senator samą szczerością tehnący, na którego i majestaty się oglądały, wszyscy go zaś jako kochającego ojczyznę syna szczególniej obserwowali. Miał za sobą Katarzynę Tyszkiewiczównę wojewodzankę Mińską, nie mniejszej piękności, jako i pobożności matronę, która mu powiła dwie córki, jedna z nich Tekla w Mińskim klasztorze PP. Bernarkynek świątobliwie życie swoje skończyła, druga Zofia dowcipna i rozumna Pacowi podkomorzemu Litewskiemu poślubiona: synów tyleż; Jana starostę Braclawskiego, ten pojął Apollonią z Kirszensztejnów

Kryszpinównę Hieronima podskarbiego Litewskiego córkę, z tej był syn Jan chorąży Miński, i córka Anna, która *primo voto* żyła z hrabią Tarnowskim, 2do z Szczytem Krzysztofem kasztelanem Smoleńskim. Drugiego Jędrzeja pisarza Litewskiego, starostę Mińskiego, z sejmu 1661. na który posłował komissarzem uproszony od wojska Litewskiego związanego, do zapłaty temu wojennych zasług, *Constitut. f. 2.* i deputat na trybunał fiskalny Litewski, *fol. 4.* człowiek uczony i w konwersacyi miły, żył jeszcze 1674. żona jego Alexandra Ogińska kasztelanka Trocka, siostra rodzona Marcyana wojewody Trockiego, a potem kanclerza Litewskiego, z której spłodził kilku synów, Jana Michała starostę Mińskiego, ten w młodych latach zniknął, miał za sobą Wołodkowiczównę. Drugiego Kazimierza starostę Cieczerskiego, ten z cudzych krajów powróciwszy, i kampanią Wiedeńską, ile że się zdał Marszem tchnąć, odprawiwszy, z tym się pożegnał światem. Trzeciego Jerzego Benedykta męża uczonego, i w historyach biegłego, i ten dwudziestu pięciu lat nie dopędził. Tych wszystkich ciała złożone w Mińsku, począwszy od Krzysztofa marszałka, w kościele OO. Bernardynów, w kaplicy, którą tenże marszałek wielkim kosztem wymurował. Czwartego Krzysztofa wojewodę, i starostę Mińskiego, Cieczerskiego, Dolińskiego, mowę wielkiego, co poznać z mów jego na sejmach mianych i do druku podanych, pod tytułem: *Odgłos słodkobrzmiącej melodyi w Warszawie 1728. in 4to*, kędy w prefacyi o familiji Zawiszów położył, z której i ja to zebrałem. Przełożył także z łacińskiego na Polski język: *Boga nieśmiertelnego w śmiertelnem ciełe cierpiącego tragiczną historyą od Ks. Gwil. Stanihursta Soc. J. napisaną, w Wilnie 1721. in 4to. 3tio. Propositiones Christiano politicae, unitati et pietati animorum, bello et paci accomodae 1695. in 4to Cracov.* nawet dla gładkiej wymowy jego, i dla pięknego obrotu, który się w nim wydawał, trzy razy rycerstwo Polskie łaskę mu poselską konferowało zgodnemi głosami, pierwszy raz na sejmie koronacyi Augusta II. Króla w r. 1697. drugi raz 1718. trzeci raz 1719. Wszedł był w kontrakty małżeńskie z Teresą Różą na Łochoj-sku Tyszkiewiczówną krajeżanką Litewską, dziedziczką wielkich fortun, z tej miał córki, Barbarę, Franciszkę, Mikołaja książećcia Radziwiła miecznika Litewskiego małżonkę, Maryą Beatę, jest w druku jej *Aryamen Romans, to jest historya zmyślona o Aryamencie z Francus. w Warszawie in 4to.* Petronellę i Brygidę, synów zaś dwóch, Ignacego i Felicyana, z tych Ignacy marszałkiem nadwornym Litewskim, starostą Mińskim. Krom tej osnowy z informacyi Krzysztofa Zawiszy wziętej, jeszcze się w Konstytucyach koronnych doczytał Ję-

drzeja Zawiszę kasztelana Mińskiego, ten z sejmu 1629. komissarzem zapisany do zapłaty wojsku Litewskiemu, *Constit. fol. 4. Kojal. in MS.* trzech jego synów liczy, Jana, który tylko córki zostawił; Jerzego, który w Wołoszech pod Chocimem zginął, *Okol. in Russ. Flor. fol. 131.* między Benefaktorów klasztoru Mińskiego OO. Dominikanów wpisał go, i Krzysztofa leśniczego Kowieńskiego, którego syn jeden Bonawentura młodo umarł, drugi Alexander podstolim był Nowogrodzkim.

Roku 1778. Ignacy Zawisza sędzia ziemski Kowieński. — Stanisła w stolnik Kowieński. — *Irasicki.*

Zawisza herbu Przerowa, w Mazowieckiem województwie. Zawisza Raciązki kasztelan 1446. r. podpisał list Władysława księcia Mazowieckiego u *Karnkowsk. in Const. Synod. fol. 86. N.* Zawisza starosta Liwski za Zygmunta Augusta, wielmi ojezynie i Królowi zasłużony. Kazimierz w województwie Płockiem 1674.

Wincenty Zawisza r. 1778. łowczy Łęczycki. — *Irasicki.*

Zawisza herbu Półkozic, w ziemi Czerskiej. Paweł Zawisza, wojski ziemi Warszawskiej, tamże poborca z sejmu 1576. *Constit. fol. 261.* Floryan, *Constit. 1578. fol. 353.* Franciszek z Budzyszyna 1607. *Constit. fol. 883.* Barbara Stanisława Brzezińskiego Dunina miecznika Sandomierskiego małżonka. Stefan 1674. Walentyn miał za sobą Annę Chylińską. N. Zawiszanka była za Kudelskim.

Zawisza herbu Sas, w Ruskiem województwie. Elżbieta Zawiszanka z mniejszej Niedrwyicy, była za Marcinem Borzęckim. N. miał za sobą Annę Gurską.

Zawisza herbu Sulima. Zawisza Czarny starosta Spiski, długo w wojsku Zygmunta Cesarza w Węgrzech żołd prowadził, i na Tureckich kampaniach i Włoskich mężtwem się swoim wslawił, zrozumiawszy jednak, że Cesarz wojnę knował Władysławowi Jagiellonowi Królowi Polskiemu, w ten czas Pruską z Krzyżakami ekspedycją zatrudnionemu, lubo w wielkich respektach i fortunie sobie od Zygmunta wydzielonej opływał, przecieź tem wszystkiem wzgardziwszy, z drugimi kawalerami Polskimi do ojezyny powrócił, niechęc na rodaków swoich oręża ściągac. Przyjął go mile Król Jagielło, i na wojnę przeciwko Krzyżakom zażył; wysłał go potem posłem swoim na Concilium Konstancyeńskie, do Królów Angielskiego i Francuzkiego, do Cesarza Zygmunta, za którym przeciwko Czechom, i podczas poselskiej funkeyi na wojnę się udał, wszakże mu się ta kampania nie nadała, przy oblężeniu Góry, w ręce się, nieprzyjacielskie dostał, z kąd nie rychło na wolność wypuszczony w r. 1424. Panów wszystkich, którzy się

byli zjechali na koronację Królowej Zofji, między którymi był Cesarz, Król Duński, książę Bawarski, solennie u siebie w piątek częstował. A gdy się znówu pora wojenna Zygmunтови Cesarzowi z Turkami otworzyła, Zawisza chwały rycerskiej cheiwy, do obozu się jego wybrał. Już się tedy za Dunaj gdy całe wojsko przeprawiło, i prawie w oczach nieprzyjacielskich stanęło, Zygmunt przelękniony, z niektórymi wząd się cofnąwszy, przez Dunaj się skwapliwie przeprawił, drugich na rzeź Tureckiej szabli zostawiwszy; prawdać, że pod niego czołu był podesłał Cesarz, chcąc salwować tak sobie zasłużonego kawalera, ale niechciał swojej milej kompanji opuścić w takim razie Zawisza, raczej sobie śmierć heroiczną obierając, niżeli smutną ucieczkę. Przetoż konia ostrogami wspiąwszy, między najgromadniejsze hufce Tureckie skoczył, gdzie wielu w koło siebie trupem na placu położył, atoli od wielu jeden zmocowany, żywo od nich poimany i do tyranna przyprowadzony; ale gdy sporka między dwiema urosła, komuby się z nich miał dostać, a zgodzić się nie mogli, w sztuki go rozsiekali, *Biel. fol. 329.* który go tam zowie wojewodą Siedmiogrodzkim. *Starowol. in Bellat. Sarmat. f. 81.* Działo się to w r. 1428. w Krakowie u OO. Franciszkanów jest pamiątka jego, w tych wierszach zostawiona: *Arma tua fulgent, sed non hic ossa quiescunt, Divae memoriae miles o Zawisza Niger.* Kto chce o nim więcej czytać, znajdzie u *Długosza pod rokiem 1428.* jego pochwały, kędy przydaje że żona jego była Barbara Radolińska Piotra Wisza biskupa Krakowskiego rodzona synowica. Dwóch dalej kwitnęło Zawiszów Czarnych, Marcin i Stanisław, którzy pod Warną w r. 1444. życie swoje położyli, *Cromer lib. 21.* kędy ich synami pierwszego Zawiszy zowie, któryś z nich miał za sobą Rożnownę córkę Piotra, z której Barbara córka, była za Amorem Janem Tarnowskim hrabią kasztelanem Krakowskim, żyła lat 70. zesła w r. 1517. Z temiż Zawiszami jedenże dom był Farurejów, co poznać z *Kromera lib. 16.* *Erant in aula Sigismundi Imperatoris plures Poloni equestris ordinis, imprimis Zawissius Niger Joannes et Farureius Garbovius, fratres gente Sulimei.*

Zawisza Dowgiało herbu Zadora, w księctwie Litewskim. Stanisław Dowgiało Zawisza syn Jana Hawnulewicza chorążego Litewskiego, o którym się mówiło w czwartym tomie pod Dowgiałami, przodek Dowgiałów Zawiszów, miał synów Stanisława i Michała, (jam czytał *in MS. Rozrazew.* suplikę Zawiszy, imienia jego nie masz, do Króla Augusta I. w tej powiada, że bracia jego Mikołaj chorąży Wilkomierski i Stanisław na wojnie polegli, o sobie zaś mówi, że pod wojnę Moskiewską, przez lat dwanaście rotmistrzem w różnych oka-

zyach wiernie służył ojczyźnie, po wzięciu od Moskwy Połocka, przez półwieczna lata kommandę mając nad zamkiem Dryjskim, szczęśliwie go dochował, i od insultów nieprzyjacielskich salwował; nadto za jego industrią nowy zamek w Drysie wystawiony żadnej potem wycieczki na nieprzyjaciela na Moskwę nie opuścił: prawie przez trzy lata chorągiew jazdy, swoim kosztem utrzymywał, dla odporu przeciwnej stronie. Gdy się dalej w Inflanciech pole otworzyło, tam i życie swoje i fortunę dla dobra pospolitego na szanie łożył, pod Mińskiem z Zamojskim, pod Boryssowem z hetmanem wielkim mężnie stawał, i w szturmie pod Ulą, przez co dużo nadwerczywszy dziedzicznej fortuny, prosił tego Króla, o niektóre grunta przy granicach Pruskich, i miasteczko (Kiernowo) Michała dwóch synów było, Wojciech i Krzysztof, Stanisław zaś z Kamińskiej spłodził córkę Annę Brzezińską, i syna Krzysztofa, męża nauką, wymową, odwagą żołnierską sławnego, i wielkiej u wszystkich powagi, temu Zienowiczowna podkomorzanka Orszańska, powiła córek pięć, i synów czterech, Jana; ten młodość swoją na dworze księcia Kieleckiego Michała Radziwiła trawił, umarł młodzianem 1659. Kazimierza, ten chorągiew pancerną hetmana polnego z kłęski pod Werkami 1658. luboć sam niebezpiecznie postrzelony, przed nieprzyjacielem uniósł. Jerzego, ten pod tąż chorągwią służył, i Wiktoryna męża także rycerskiego. Rasper Janowicz Dowgiało z Krasowskiej zostawił córki, Annę Brzezińską, i Zofią mniszkę. synów także dwóch, Michała, który młodo zniknął, i Jana biskupa Wileńskiego, ten z dzieciństwa u Benedykta biskupa Wileńskiego wychowany, szkoły skończywszy, i z cudzych krajów powróciwszy, był kanonikiem Wileńskim, regentem cancellaryi większej Litewskiej, archidyakonem Wileńskim, z którym tytułem 1647. komissarzem byłznaczony, na kompozycyą między kapitułą Wileńską i województwem Wileńskim, *Constit. fol. 22.* dalej referendarzem i pisarzem Litewskim, proboszczem Trockim, aż i biskupem Wileńskim, opatem Bledzejowskim, pracował wiele dla dobra pospolitego na różnych komissyach, zwłaszcza ujmując wojsko Litewskie, i na traktatach z Moskwą pod Wilnem 1656. i 1658. gdy się wojną Szwedzką zamieszła całe to Królestwo, wyjechał był z Królem Kazimierzem za granicę, i tam jednak nie zapomniał ratować utrapionej ojczyzny listami, poselstwami i radą, człowiek wielkiej świątobliwości, której wziął nadgrode w roku 1661. konsekrowany w Częstochowie 1657. pogrzebiony w Rożany. Melchior Dowgiało Janowicz brat Raspra, podstolim był Lidzkim, miał synów Rafała i Michała, ten służąc w wojsku prędko zszedł z tego świata, Rafał zaś był miecznikiem Wilkomierskim, synowie jego Jan, Kazi-

mierz, Olbrycht: Jan w szturmie do Nitawy poległ, Kazimierz dworzanin Naruszewicza Alexandra podkanclerzego Litewskiego. Sebastyan brat Malchra rodzony, zostawił syna i córki. Wiktoryn Zawisza Dowgiało podczaszy Wileński, Kazimierz kuchmistrz Litewski, Mikołaj komornik Smoleński 1674. podpisali elekeyą Jana III. Króla. N. była za Jerzym Haraburdą dworzaninem królewskim. N. Sumiliski starosta, poseł na sejm 1724.

Piotr Zawisza r. 1778. miecznik Kowieński. — *Krasicki*.

Zawłocki herbu Junosza, w ziemi Zakroczymskiej. Jędrzej ale Zawłocki cześniak Nowogrodzki w województwie Brześciańskim 1674.

Zaydliez herbu Korzbog na Szląsku, Bonardus i Bumardus bracia rodzeni Zaydliezowie, których wspomina list Henryka ksiąźęcia Szląskiego w r. 1329. u *Wadinga tom. 4. w Regest. Pontif. fol. 76.* Jerzy Rudolf Zaydliez konsyliarz Cesarski 1610. Katarzyna Jakóba Bonara małżonka. N. pod wojnę Grunwaldzką z Krzyżakami ksiąźęcia Oleśnickiego pojął. *Paproc. Ograd. fol. 168.* Jan, Baeer, Fryderyk, Bernard, w Kaliskiem, Henryk w Lubelskiem Michała Króla; Kasper Fryderyk, Samuel, Wojciech, Fryderyk w Poznańskiem, Baeer w Kaliskiem, Jan w Sieradzkiem, Augusta II. Króla podpisali elekeye. N. była za Janem Wilhelmem Szawgocz. Henryk Zaydliez córkę swoją Elżbietę wydał za Jana Ulryka Szawgocza, który umarł 1691. Floryan miał za sobą Małgorzatę Szawgoczównę hrabiankę. Od Zaydliezów poszli Niesiołowscy.

Zbarascy ksiąźęta tegoż herbu co i ksiąźęta Wiśniowieccy: bo jak krwią, tak i herbem od nich nierozdzieleni, potomstwo Korybuta ksiąźęcia syna Olgerdowego w. ks. Litewskiego: wyższych tego domu przodków i procedencyą od Korybuta, położyłem pod ksiąźętami Wiśniowieckimi, dokąd eiekawe oko odsyłam, tu tylko ztąd zaczynam, gdzie się i oni Zbarawskimi ksiąźętami zwać poezęli. *Strykowski fol. 593. z Latopiszów* pisze, że w r. 1440. skoro tylko Kazimierz Jagiellonowicz na wielkiego ksiąźtwa Litewskiego rządu był wyniesiony, Zbarazkie ksiąźęta i z inszemi do Brześcia Litewskiego zjechali się, i Kazimierzowi wierności przysięgę oddali, atoli Kazimierz nie w Brześciu, ale w Wilnie na państwo był inaugurowany, i te ksiąźęta jeszcze w tym czasie Zbarazkimi się nie tytułowali. *Kromer lib. 28.* pisze, że Iwan albo Jan ksiąźę, gdy Tatarzy Zbarazkiego zamku dobyli, w zapalonej tej fortecy ogniem splonął, żona zaś jego, z jednym z trzech synów, w niewolą od nich zabrana, działa się to w r. 1474. *Długosz* powiada, że dwie córki jego i dwaj synowie i niewoli

i ognia szczęśliwie uszli, i owszem i najmłodszego syna, chłopstwo Rusnacy, trupem położywszy znacznego Tatarzyna, który go do wojska uprowadzał, odbili. *Bielski* zaś twierdzi, że i sam książę, nie mogąc dłużej potęgi na siebie nacierającej wytrzymać, wprzód zamek zapaliwszy, przez obóz Tatarski przedarł się, i zdrowo na wolność wyszedł, *fol. 462. Gvagniu. Chron. Lit.* przecież w genealogji tych książąt, którą dosyć pilnie zebraną widzę, żadnego Iwana o te czasy w tym domu nie czytam. I owszem właśnie o te czasy kwitnął Semen Wasilewicz jako się podpisał *in Monim. Coll. Ostrog. S. J.* to jest syn Bazylego najstarszy, brat rodzony Fedora, od którego poszli książęta Porycecy i Woronieccy, i drugiego Michała, od którego książęta Wiśniowieccy swój dukt wzięli; sam wzięwszy działem Zbaraż, od niego, i on, i suksessorowie jego Zbaraskimi zawołani, miał i insze dobra, jako Lubeczyńce, Mrozowce i t. d. zwano go też według *Geneal.* i Maniowskim, ten splodził syna Jędrzeja, *Metryka Wołyńska* w roku 1528. wspomina go, że z dóbr swoich w ziemi Wołyńskiej leżących, powinien był pewną kwotę jazdy wystawić, zowie go tam Jędrzejem Siemianowiczem, to jest Siemiona synem. W *Bielskim fol. 521.* znajdziesz tego Jędrzeja, że w r. 1512. w owej tryumfalnej pod Wiśniowcem z Tatarami potyczce, kędy dwadzieścia i pięć tysięcy ich legło, między inszemi i on się też z serecem kawalerskim popisał. Z tego wnoszę, że się mylą autorowie, *Stryjkow. fol. 503.* i *Okol.* z niego, gdy go Dymitrem zowią: miał za sobą Annę Herburtownę, ta mu powiła dwie córki, Elżbietę Wacława Baworowskiego pisarza polnego koronnego, Małgorzatę Stanisława Czermińskiego małżonki, to *Geneal. Okolski* przydaje, że ta Baworowska poszła potem za Walentego Strzyńskiego. Synów zaś czterech. Jeden Jerzy starosta Piński i Sokalski, ten dwa razy śluby małżeńskie ponawiał, *Imo voto* z Felicyanną Nasiełowską wojewodzanką Witebską, z tej były dwie córki, Marussa Naruszewiczowa kasztelanowa Żmudzka, umarła 1606. w katedrze Wileńskiej z nadgrobkim pochowana, *Starowol. in Monum.* i Anastazyja Wołowiczowa starościna Rohaczewska, *2do voto* pojął Jerzy Barbarę księżniczkę Koszerską, z tej także dwie tylko córki zostawił, Elżbietę Mićkicą, i Katarzynę Belzecką, z której trzy córki, Krystyna Skotnicka, Teofila i Izabella.

Stefan wojewoda Trocki, drugi syn Jędrzeja z Herburtowny, był wprzód wojewodą Witebskim, dalej kasztelanem Trockim 1566. aż i wojewodą, z tym tytułem 1569. podpisał list Zygmunta Augusta, ten pod Witebskiem przeciwko Moskwie odważnie stawał. *Stryjkow. lib. 14. cap. 4.* Zamek Witebski niegdy od Witolda wielkiego księcia Litewskiego działami

zepsowany restaurował, Pan spokojny i obszernej fortuny, pierwsza żona jego Anastazyja Eufemia Jawnucianka księżniczka Mściławska i Zasławska, Michala córka, ale ta *sterilis* według *Paprockiego w Ograd. fol. 209.* zesła. Druga żona była Dorota Firlejowna, kasztelanka Lubelska, starościanka Sandomierska, córka Jędrzeja, (która po śmierci Stefana ponowiła związku małżeńskie z Lwem Sapiełą kanclerzem Litewskim) była z niej córka wydana za Tęczyńskiego, ale *sterilis*. O trzeciej żonie *Paproc. o herb. fol. 657.* napisał, że była córka syna Jana Zabrzezińskiego od Glińskiego zabitego, ale w *poźniejszej Księżce swojej w Ogradzie*, już o niej, nie nie namienia; jeździł ten Stefan w legacyi do Moskwy w roku 1555. wszedł do grobu 1586. na którego pogrzebie miał kazanie ks. Benedykt Herbestus Soc. Jesu. Władysław trzeci syn Jędrzeja z Herburtowny: był od stanów Litewskich posłem na dokończenie unji księstwa Litewskiego z koroną w r. 1569. miał za sobą Zofią Przyłuską, co się pokazuje z ksiąg ziemskich Krzemienieckich 1578. z tej spłodził dwie córki, Magdalenę Danielowi Szemetowi, Katarzynę Charłeskiemu podkomorzemu Kijowskiemu, zaślubione, od tej ostatniej był syn Jerzy Charłeski, i córka Elżbieta za Rateńskim, synów zaś tego Władysława zostało się trzech, Konstantyn z Barbarą Chodorowską *sterilis*, Stefan z Katarzyną Sulimirską *sterilis*. Piotr, którego z sejmu 1591. naznaczono komissarzem do zapłaty wojsku. *Constit. fol. 633.* Ks. Rasper Nahajus Soc. Jesu jego, i żonę jego Ewę księżniczkę Wiśniowiecką, w r. 1595. od schizmy oderwał, a z kościołem Rzymskim pojednał, *Histor. Pruth. Polon.* była to córka Alexandra, ale *sterilis. Paproc. o herb. fol. 672.* pisze, że Piotr ks. Zbarazki, miał za sobą córkę Jordana kasztelana Krakowskiego bezpotomną, ale w *Ogradzie* nie o tem nie ma, jakoż znać że się myli: bo tego Piotra synem tu chce mieć Stefana wojewody Trockiego, o którym w *Ogradzie* powiada, że tylko córkę zostawił. Mikołaj starosta Krzemieniecki, czwarty syn Jędrzeja z Herburtowny, ludzi rycerskich niemały poczet przy sobie chował, z którymi bojary swoje, czasu potrzeby wysyłał, z drugą żoną Deszpotowną, żył bezdzietny, z pierwszą zaś Roziczanką spłodził córkę Maruszę, Bazylego Zahorowskiego kasztelana Braclawskiego małżonkę, i syna Janusza.

Janusz wojewoda Braclawski, starosta Krzemieniecki i Piński według *Warszawic. in paneg. Steph. Reg. Vigilantissimus et animosissimus Dux*, zaraz z młodych lat, do szukania rycerskiej chwały rzuciwszy się, całe życie swoje w obozie przepędził. Pierwsze pole jego było pod Czaśnikami, kędy w r. 1567. w czterechset koni stanąwszy, Moskwę serdecznie pła-

szął, *Biel. fol. 622.* wysłany potem w r. 1577. na Tatarów z władzą regimentarską, grassujące na Podolu pogaństwo spędził. *Biel. fol. 752.* A gdy się Król Stefan na Moskwę wybrał, w szturmie do Połocka, z wielkiem się mężstwem swoim popisał, a pod Sokolem Dźwinę rzekę z częścią jazdy wpław przebywszy, pierwszy w oczy nieprzyjacielowi zajrzał, tam Szeremeta uchodzącego z miasta już zagorzałego, ze wszystkimi, którzy przy nim byli, pojmał. *Biel. fol. 766.* Pod Toropcem wysłany tam od Króla Stefana, we dwa tysiące ludzi Moskwę z Tatarami na naszych czuwającą zbił, i do uciezki przymusił 1580. *Biel. fol. 775.* Temi i inszemi heroicznemi dziełami, taką o sobie wzniecił estymacją u tego Króla, że też o nim powiedział, *si Polona libertas domi reges, non foris quaereret, Janussium regno et corona dignum esse, i Cichoc. Alloq. Osecen. lib. 2. cap. 24.* twierdzi, że mu to Stefan z chęcią przyznawał, że był *artis militaris peritissimus, prudentia et consilio praesertim in expeditionibus bellicis singulari, civis probus et reipublicae amantissimus. Papr. w Ogrodzie fol. 208.* powiada, że po odjechaniu z obozu Mieleckiego hetmana wielkiego koronnego, nie było nad Janusza w rycerskim kunszcie bieglejszego, dosyć za jego sprawą inni hetmani sławy sobie nabywali, i nieumiejętność swoją, jego przemyślną w wojennych expedycyach radą zdobyli. Po skończonej z Moskwą wojnie do traktatów w r. 1581. zostawiony, pokój zawarł, a w roku następującym do stolicy Moskiewskiej posłem wysłany, żeby był przysięgę od kniazia Moskiewskiego według umowionych kondycyi odebrał, wszystko to z wielkim splendorem, z dziwną przezornością i swoją sławą zakończył. *Biel. fol. 790. Heindenst.* Na Tatarów potem szablę swoją obrócił, których na wielu miejscach fortunnie raził, i Konstantyna księcia Ostrogi wojewodę Rijowskiego od nich ściśle oblężonego, oswobodziwszy, za uciekającym w pogoń poszedłszy, pod Zaslawiem i siłą ich trupem położył, i plon zabrany odbił: *Starowol. in Bellat. Sarm. fol. 216.* tylko że ten autor Stefana wojewodę Trockiego stryja Januszowego, bratem jego uczynił omylnie, i *Orat. in Obitum Sigism. III.* Wojować nie prędzej przestał, niżeli żyć w r. 1608. ostatnią swoją pod czas Rokoszu przy majestacie królewskim oświadczywszy usługę, umierając mówił: *Quid est: tot bella cum hostibus composui, cum Deo bella bellis addidi. Kowalic. kaz. fol. 199.* Pan na zakony i klasztory szcudrobliw. Złączył się był dożywotnie z Anną księżniczką Czetwertyńską, z której dwóch się synów zostało, Jerzy i Krzysztof. Z tych

Krzysztof koniuszy koronny, starosta Krzemieniecki i Soleccki, od ojca mężstwem i tryumfami wsławionego do Nider-

landu dla poleru w wojennych dziełach i z bratem wysłany, kilka lat w cudzych krajach przepędził, powróciwszy do ojczyzny, w r. 1600. z Zamojskim hetmanem, Michała wojewodę Wołoskiego wojował, *Tember. Chronol.* w dalszym wieku swego przeciągu na różne sejmy posłem stawając, na dobro polspolite radził: w r. 1622. po owej sławnej pod Chocimem z Turkami expedyeyi, według umowy paktów Chocimskich, żeby Polska na poparcie zawartych traktatów posła wielkiego do porty wysłała, gdy zdolnego do tej funkcyi stauy koronne upatrują, zdał się wszystkim najsposobniejszy Krzysztof do tego, dla wspaniałości umysłu, prędkiego w rzeczach dowcipu, któryby honor i dobro tej ojczyzny utrzymał. Przetoż uproszony do tej legacyi, pięćkroć sto tysięcy w gotowiznie wziąwszy, dwakroć sto tysięcy w różnych upominkach od Rzeczypospolitej, krom zaciągnionych z własnej fortuny swojej znacznych summ, w drogę się wyprawil: Trafil na ów czas, kiedy Turcy Osmana Cara swego z tronu i z życia wyzuwszy, stryja jego Mustafę na rządy Otomańskiego Państwa wysadzili; wjechał do Konstantynopola z paradą wielką i oczy Tureckie przerażającą, z jakim tam sercem i rezolucyą stawał, opisał *Samuel Kuszewicz in Legatione Zbarawiana, i Birkowski zakonu Kaznodziejskiego w kazaniu na jego pogrzebie*; to pewna, że jak ten tam czas wyciągał, wszystko należycie uspokoił, i niektóre pakta w paktach Chocimskich albo poprawił, albo wyrzucił, za co mu w r. 1624. zgromadzona na sejmie Rzeczpospolita dzięki czyniła, i potomności z pochwałą jego przysługę zapisała *fol. 12.* którą tem zaeniejszą dla niej uczynił, gdy wyspaną z swojej szkatuły znaczną summę, na też samą legacyą, Pańską właśnie darował fantazyą: Stanisław także Roniecpolski hetman polny koronny, Łukasz Żółkiewski, i Jerzy Farenzbach, że z niewoli Tureckiej na wolność wyszli, siła industrii Krzysztofa tego, siła szczodroblowości powinni, za których na okup, krom różnych podarunków, ośmdziesiąt tysięcy Lewów wysypał. *Piasecki fol. 167.* Wkrótce jednak po tej wslawionej legacyi, to jest w r. 1627. wieku swego 47. żyjąc bezżennie, życie to śmiertelne zakończył, w Krakowie u ś. Trójcy pogrzebiony. Fundował OO. Reformatów w Solcu wspaniale i po książęcu w r. 1625. ale gdy raz Węgrzy, drugi raz Rozaey ten klasztor rujnowali, w mniejszą formę jest ścieśniony, pod tytułem ś. Stanisława biskupa. Do fundacyi kolegji naszego Winnickiego, z Jerzym książęciem Czartoryskim, pierwszy Pańską swoją rękę przyłożył, jako pisze, *Argentus de Rebus Societ. cap. 3. f. 44.* Gdy się po nim tego Wezyr Turecki domagał, żeby był z odkrytą głową legacyi swojej sprawę oddawał, z tem się dał słyszeć: wprzód mi głowę

zdejmiesz, a niżeli czapkę. Z młodych lat swoich w Koskowoli rozwiozłej żyjąc, trafił na kazanie ks. Walentyna Fabrycyusza Soc. Jesu, gdzie owe słowa exaggerował z pisma: *Non in voluntate ejus, beneplacitum est Deo*, którą mową jego skruszony, życie potem swoje ukrócił według prawa Boskiego. *Janezyn. in MS.*

Jerzy kasztelan Krakowski, starosta Piński, Sokalski, Żarnowiecki, Wiślicki, a przedtem podczaszy koronny, syn starszy Janusza wojewody Braclawskiego, brat Krzysztofa koniuszego koronnego odwiedzwszy cudze kraje, na dworze będąc Zygmunta III. Króla, z nim się był puścił do Szwecyi morzem, wszystkich które tam na Króla tego były przygody, uczestnikiem został 1598. Na Wołochów się potem z bratem swym Krzysztofem wybrał w licznej ludzi rycerskich komitywie, kędy z Zamojskim hetmanem Jeremiego na gospodarstwie Wołoskim osadził. Pod czas domowej w Polsce wojny, z Królem Zygmuntem trzymając, siła stosów wytrzymał w wojeniu sere braterskich, siła trudów w jednaniu ich z majestatem, siła kosztu na ludzi wojennych przy dostojęństwie królewskim. Po klęsce naszych pod Cecorą, i ręką i radą ojczyznę strapioną dźwigał, w potrzebie z Skinder Baszą mężnie stawał z swojemi, i żadnej kampanji nie opuścił, gdzieby albo sam osobą swoją, albo znacznym komputem ludzi, swojej ojczyzny nie zastąpił, co o nim świadczy *Jakób Sobieski kasztelan Krakowski w mowie swojej, którą miał na jego pogrzebie*. Przydaje o nim *Joan. Petricius in dedic. Comitiorum sapientum*, że gdy do traktatów z Turkami przyszło, a ci nie inaczej pokój z Polską zawrzeć chcieli, póki by Bersada książęce miasteczko demoliowane nie było, Jerzy eicho posławszy na rozsadzonych koniach ludzi swoich, Bersadę spalić kazał, co gdy się stało, i kontrowersyą i wojnę z Turczyńcem tym ogniem przygasił. Po wielu miejscach nową manierą i kształtną pałace wyniósł, fortecami zaś od siebie erygowanemi królestwo to uzbroił, a między inszemi Zbaraską, w której potem przewlokłe oblężenie wojsko nasze chwalebnie wytrzymało. Tamże w Zbarażu fundował konwent OO. Bernardynom, pod tytułem ś. Jerzego w r. 1627. Przywiózł był z sobą z Wenecyi obraz Matki Boskiej, od kunsztownego pędzla wyrobiony i szacowny, który temi czasy w Miślenicach rozmaitemi łaskami słynie, *Alb. Ofiarowicz in D. Mislenie*. w Krakowie zaś przy kościele ś. Trójcy, kaplicę z fundamentów wyprowadził, marmurem białym i czarnym ofutrowaną, kędy i brat jego Krzysztof, i on po śmierci spoczywają: ta przypadła na niego w roku 1631. żadnego po sobie nie zostawiwszy potomstwa, ba i bezżennie żyjąc: fortuna zaś ich wszystka zlała się w dom książąt Wiśniowieckich,

na Janusza ks. ile jako się wyżej powiedziało, jednaż ich procedencya, od Korybuta księcia Olgerdowego syna. Przecież na nadgrodku tych ostatnich obudwu książąt Zbarazkich w Krakowie, tym się różni herb ich, od ks. Wiśniowieckich, że Zbarasey, tylko jeden księżyc barkiem do góry postawiony nosili, na nim krzyż, na helmie mitra książęca, tak go *Bielski* opisuje *fol. 521. Bonaw. zaś Czarlński w kazaniu swoim któremu tytuł Wizerunek*, powiada, że ostatnia z tego domu książęcego zesła Anna, która sobie życie panieńskie aż do śmierci obrała, żyła jeszcze 1637. czyjaby to córka była, nigdzie się doczytać nie mógł. *Susza w Książce swojej o Obrazie Chełmskim* wspomina Alexego ks. Zbaraskiego władyką Chełmskim, ale ani roku, ani autora na to nie przywodzi, i genealogia tego domu całe o nim milczy.

Zbąski herbu Natęcz związany *), czyli jako inni piszą, **Sbąski**. Dom pod tem imieniem starożytny: bo jeszcze w r. 1232. Wincenty z Zbąszyna był kasztelanem Kaliskim jako się mówiło w pierwszym tomie. Abraham sędzia ziemski Poznański 1436. podpisał pokój Brzeski u *Łask. w Stat. fol. 140.* Władysława Jagiellonowicza nie życzył Polskim Panom na tronie osadzać, dla niesposobności młodych lat jego, *Cromer*, wszakże potem zarażony Czeskimi błędami o wierze, siła kłótni na siebie oburzył. *Długosz in Vit. Episc. Posnan.* Jan biskup Płocki syn Abrahama, który umarł 1318. według *Paproc.* Abraham kustosz i kanonik Poznański w roku 1480. na liście Uryela z Górki biskupa Poznańskiego u *Nakiel. w Michow. fol. 540.* Abraham Zbąski kasztelan Bydgoski, któremu w dobrach jego Przetoczno nazwanych, w powiecie Radomskim, w województwie Sandomierskiem leżących, Król Zygmunt I. cło pozwolił wybierać w r. 1528. o czem czytałem list tego Króla *in MS. Petricov.* Jan dziekan Krakowski, proboszcz Poznański *Vir multis dotibus naturae ornatus*, jako o nim mówi kamień grobowy w Krakowskiej katedrze położony zmarłemu w r. 1541. N. Stanisława Lasockiego podkomorzego Łęczyckiego małżonka koło r. 1560. Abraham, człowiek znaczny i święty, o którym *Paprocki* powiada, że był kandydatem między inszemi na królestwo, po śmierci Zygmunta Augusta. Pisze o nim *Kardynał Hosius* na różnych miejscach *tom. 2. Epistol. fol. 246. In Abrahamo Zbąski, quamvis exigui temporis spatio mihi consuetudo cum eo fuit, non*

*) *Krasicki w swoich przypisach* utrzymuje także, że ci nie Zbąski ale Sbąski się pisali, i że dowodem tego są liczne listy Sbąskiego biskupa Warmińskiego w manuskryptach Helsbergskich znajdujące się. —

sine quadam admiratione multa perspexi Dei dona, 1568. to było; atoli *fol. 284.* namienia o nim, że z Trydentu do Genewy zajechawszy, tam się w heretyckiej matni powikłał, ząd gdy potem w Bononji stanął, wielu swoim przykładem i perswazyą za sobą pociągnął, wszakże w r. 1570. znowu się wrócił do matki kościoła katolickiego, od której był odpadł, i na potem statecznie się jej trzymał, i przeciwko adwersarzom mocno bronił, *Ingenii dexteritate, studio et prudentia, et animi magnitudine suos aequales facile superavit*, mówi o nim tenże *Hosius*. Miał za sobą Opalińską, z którą zostawił potomstwo. Stanisław brat jego, żadnego urzędu, ani dygnitarstwa nie pragnął, ten wziął był działem w Lubelskiem województwie Kurów miasteczko i z przyległościami. *Cichoc. in Alloq. Osecen. lib. 2. c. 8.* 1615. tę mu pochwałę przydaje, że był *vir eruditione et memoria praeclarus, male haeresibus perplexis irretitus*. Zofia Zbąska Stanisława Potulickiego podkomorzego Poznańskiego małżonka, w roku 1625. fundowała w Sierpsku Panny zakonne ś. Benedykta, reformy Chełmińskiej, a do obrazu Sierpskiego wiele donatyw poczyniła. *Lucas Papr. Łask. Cudow. fol. 28.* Abraham z sejmu 1631. komisarz do zamku Lubelskiego lustracyi, *Constit. fol. 40.* miał za sobą Elżbietę z Ziemblicz Boguszównę, z której był syn Stanisław, *bellis Scythicis, Turcicis, Moschoviticis fortis miles*, co przyznaje nadgrobek jego w Rocku, zmarłemu 1642. wystawiony od żony Rostancyi Przyjemskiej, *Starow. in Monum.* córka z niej Anna żyła z Janem Cieciszewskim, syn zaś (bo drugi młodo wszedł do grobu) Jan Stanisław biskup naprzód Przemyski, a potem Warmiński, ucząc się z młodu w szkołach, herezyi którą był z mlekiem wyssał i odczył, wyrzekł się świątobliwie, kanonikiem Gnieźnieńskim i archidyakonem Sandomierskim, Warszawskim, dziekanem Łowickim wyniesiony, przydował w trybunale koronnym 1672. od ks. Czartoryskiego do Rzymu w legacyi jeździł, wysłany po palliusz, atoli nim powrócił, książę na prymasostwo nominat przeniósł się na wieczność; probostwo Miechowskie wzięwszy od Króla Michała, fundował w Studzianny przy obrazie Matki Boskiej cudami wślawionej księży Oratorji ś. Filippa Neryusza, dobra swoje dziedziczne Studziannę do nich przyłączywszy 1674.: niemniej go szacował sobie Król Jan III. zaraz tylko co na tronie osiadł na sejmie coronationis biskupią mu infułę Przemyską oddał, i kanclerzem Królowej ogłosił, opatem także Sulejowskim, i swoim na Ukrainińską expedyeyą towarzyszem; nie zgładzi żadna czasu przewlokłość, wyrażonych jego śladów męztwa i pobożności w krajach Podolskich, Multańskich i Budziackich, gdzie Pasterskiego ducha gorącością, i równą najwyższym wo-

jownikom odwagą, serca rycerskie do męztwa i obrony czei Boskiej, ojezyny i majestatu Pańskiego zagrzewał: Wysłał go potem swoim legatem do Weneeyi i do Rzymu, zkąd do ojezyny powracającego, biskupstwo Warmińskie potkało, kedy wiele ozdoby kościołowi przyczyniwszy, świątobliwie i przykładnie żyjąc, wina nie pijąc, w roku 1698. stargany pracami, odpoczał w Panu. Fundował misyonarzów przy katedrze Przemyskiej, i *Seminarium Clericorum*, do której fundacyi inkorporował probostwo Samborskie, co approbowała *Konstytucya* 1685. fol. 16. Jan Bogusław naprzód chorąży a potem podkomorzy Lubelski, żona jego Pszonezanka, z sejmu 1678. komissarz do rozgraniczenia ziemi Steżyczej od województwa Lubelskiego, *Constit.* fol. 36. druga żona jego Anna Stanisławska wojewodzanka Rijowska, wdowa po Warszawskim i Olędzkim.

Zberkmuł herbu Kuszaba na Szląsku.

Zberkowski. N. Zberkowski, żona jego Zebrzydowska, Łukasza sędziego Krakowskiego córka. Jan w województwie Rijowskiem 1674.

Zberowski herbu Kościeszka. Ten herb widziałem na liście Stanisława Zberowskiego kanonika Kruświckiego i Wieleńskiego i oflicyala, w r. 1625. pisany.

Zbicki. Konstantyn Zbicki, chorąży jazdy Polskiej, dla męztwa swego w różnych okazjach, nobilitowany na sejmie 1662. *Constit.* fol. 40.

Zbierzchowski herbu Grzymała, z mężem zbrojnym w bramie, w ziemi Łomżyńskiej. N. Zbierzchowski podczasy Łomżyński, synów jego było kilku, Wacław, ten zginął pod Wiedniem. Jakób, sędzia ziemski Łomżyński, tego córka poszła za Kazimierza Olszowskiego. Zygmunt, trzeci syn, naprzód chorąży Łomżyński 1676. a potem podkomorzy, z sejmu 1690. komissarz do hiberny, *Constit.* f. 4. i deputat do boku królewskiego dla obrady pod wojnę Turecką, *Constit.* fol. 8. miał za sobą Annę Babecką, z której zostawił potomstwo: Mąż wojenny, i w różnych expedyacyach już w Polsce, już w Niemczech, już w Węgrzech doświadczonego męztwa, poruczni- kował usarskiej chorągwi Dymitra ks. Wiśniowieckiego hetmana koronnego, a potem Alexandra Królewicza, a pod Wiedniem gdzie była najpotężniejsza Turecka partya, tam z chorągwią swoją natarł, i fortunnie ją złamał; w r. 1687. w kilka tysięcy wysłany pod Kamieniec, wszystkie zboża Turkom popalił, jednych z nich pobiwszy, drugich w niewolę zabrawszy. W Lipiu OO. Karmelitom do fabryki kościoła siła szczodrobliwością swoją dopomógł; obraz Matki Boskiej Lewicki, różnemi darowiznami ubogacił; oltarz Jaruzelecki Rożańcowy

wystawił: był i marszałkiem na komissyi Lwowskiej z wielką chwałą. Miał zda mi się i czwartego brata stolnikiem Łomżyńskim. Marcin 1697.

R. 1788. Maciej Zbierzchowski podwojewodzi Łomżyński. — Fabian komornik graniczny Rożański. — *Krasicki*.

Zbigniewski herbu *Nieczuja*, w Sandomierskiem województwie. *Paprocki w Gniazdie* o nich namienia. *O herb. i Okolski* minęli ich.

Zbijewski herbu *Rola*, w Poznańskim i Krakowskiem województwach. Piotr Zbijewski wojski Krakowski, był od Króla posłany w roku 1626. do Miechowskiego klasztoru na elekcyą proboszcza. *Nakiel. Miechow. fol. 911*. Miał za sobą Rożnownę i z niej potomstwo. *Baranow*. Stanisław poborca w ziemi Kalskiej 1616. N. starosta Babimojski, którego zmarłego w r. 1635. widzieć nadgrobek w katedrze Poznańskiej, *Starowol. in Monum.* córka jego Maryanna, żyła z Janem Szoldrskim, białogłowa na ubogich miłosierna, w mowie jak sama ostrożna, tak i w drugich przestrzegająca, żeby przy niej żadnego słowa mniej przystojnego nie wymówiono. N. Gomołińskiego małżonka umarła 1687. Rozalia podścudkowiczona Poznańska Stanisława Koszutskiego, Helena Antoniego Koszutskiego burgrabi Pyzdrskiego. Stefan w zakonie naszym młodo zakończył życie w r. 1714. w Kaliszu, siostra jego Teresa Mikołajowi Jabłonowskiemu łowczemu Trembowolskiemu zaślubiona. Mikołaj Katarzynę, Józef podścudk Poznański Krysztynę Miaskowskię siostry rodzone pobrali. N. Stanisława Psarskiego małżonka.

Roch Zbijewski r. 1778. kasztelan Kalski. — Maciej kasztelan Konarski Sieradzki. — Roch podstoli Poznański. — Walenty miecznik Wschowski. — Sebastyan podstoli Wschowski. — R. 1788. Roch wyżej wzmiankowany już kasztelan Poznański. — *Krasicki*.

Zbikalski herbu *Grzymała*, w Lubelskiem województwie, według *Paproc. o herb.* luboć ich *Okolski* opuścił. N. Zbikalski podstoli Mielnicki, miał za sobą Katarzynę Gruszecką podścudkownę Podolską, Alexander miecznik Płocki drugą teję siostrę pojął.

Zbikowski herbu *Grzymała*, w ziemi Ciecchanowskiej dom rozrodzony, piszą się z Zbików. Romuald Zbikowski 1730. N. Zbikowski miał za sobą Cetysownę herbu Ciolek, która po jego śmierci poszła za Stanisława Chmielnickiego. Są też Zbiki pod Kaliszem, z których się Zbikowscy w Wielkiej-Polszcze piszą, z tych Adam Zbikowski kwitnął w roku 1616. czy jednak do tego herbu należą, zgadnąć nie mogę. N. miał za sobą Rejownę.

Zbiruski czy **Zbirujski** *herbu* niewiem czy nie *Kościusza*, patrz wyżej **Zberowski**. Dyonizy Zbirujski władyka Chełmski 1586. Rafał Zbirowski pisarz grodzki Lidzki, podpisał kongres Toruński dyssydencki 1595.

Zboiński *herbu Ogończyk*, w ziemi Dobrzyńskiej. Jakób Zboiński naprzód sędzia ziemski Dobrzyński, poseł z Chełmińskiego województwa na sejm 1661. r. ztamąd deputat na trybunał skarbowy, *Constit. fol. 3.* potem kasztelan Dobrzyński 1667. z sejmu deputowany do kwarty Rawskiej, *Constit. fol. 4.* i do odebrania kościoła ś. Jakóba który Pannom zakonnym odjęli byli Akatolicy, *Constit. fol. 39.* i w r. 1670. deputat do zapłaty wojsku, *Constit. fol. 8.* i 1476. *fol. 9.* syn jego Wojciech podkomorzy Dobrzyński starosta Lipiński, pisał się z Ossowki, był posłem na konwokacyą 1696. którą podpisał, i 1690. r. z kąd stanął deputatem do kwarty Rawskiej, *Constit. fol. 19.* syn jego Franciszek deputat na trybunał koronny 1712. N. podkomorzy Dobrzyński, poseł na sejm 1738. N. była za Szczesnym Rutkowskim.

Familia ta pierwiastkowe swoje gniazdo w województwie Chełmińskim miała, i różne tam posiadała urzędy, jeden z niej Jakób Zboiński przeniósł się do ziemi Dobrzyńskiej, za panowania Jana Sobieskiego, i od niego był zrobionym kasztelanem Dobrzyńskim. Jego syn Wojciech Zboiński podkomorzy Dobrzyński dziedzic *Li-kola*, trzech zostawił synów: Franciszka, Jakóba i Antoniego. — Franciszek po różnych odprawionych funkcyach, został łowczym nadwornym koronnym, i spłodził z Agnieszką *Karnkowską* kasztelaną Wyszogrodzką, Ignacego Zboińskiego, który rozmaite w kraju czyniąc usługi, na funkcyach deputackich, poselskich, był za Augusta III. marszałkiem trybunału koronnego, kasztelanem, a na reszcie wojewodą Płockim i pełen lat i zasług obywatelskich umarł 1796. zostawił z Salomei *Karsnickiej* podkomorzanki Wieluńskiej dwóch synów to jest, Xawerego i Jana Nepomucena. Xawery kasztelan Płocki, z Joanną *Grabińską* starościanką Stężycką, spłodził dwóch synów, Karola i Ignacego. Jan Nepomucen starosta Mszański, z Wiktoryą *Rudzińską* wojewodzanką Mazowiecką spłodził córkę Xawerya. — Drugi syn wyżej wspomnianego Wojciecha podkomorzego Dobrzyńskiego, Jakób, który osiadł w województwie Chełmińskim i umarł kasztelanem Elbląskim, ten zostawił sześciu synów, lecz trzech z nich bezżenne prowadziło życie, to jest. Józef starosta Noroski szambelan Augusta III., Michał generał, który z majątku swego majorat ustanowił, Razimierz pułkownik wojsk Saskich. Czwartym Stanisław był księdzem i umarł kustoszem katedry Rujawskiej. Piąty Ignacy kasztelan Dobrzyński z Eleonorą *Dziwanowską* spłodził syna Jana Nepomucena, lecz potomstwo to wymarło. Szósty Antoni spłodził Jana, który zostawił jednego małoletniego syna i ten posiada majorat przez dziada jego Michała ustanowiony. — Trzeci syn wyżej wspomnianego Wojciecha Zboińskiego podkomorzego, był Antoni, któremu działem dostał się majątek w województwie Rujawkiem, i tam był podstolim Bydgo-

skim, od którego pochodzą dwaj synowie Dominik i Tadeusz. — Oprócz tej linii familji Zboińskich, jest jeszcze inna linia w województwie Płockiem i ziemi Dobrzyńskiej osiadła, która jednym herbem z powyższą pieczętuje się, i od jednego z tamą pochodzi pnia, lecz ośmiu generaacyami już się oddaliła, tej pomija się powyższe osoby, a o późniejszych namienia się. Jako to Andrzej Zboiński cześnik Dobrzyński, od którego idzie Szymon także cześnik Dobrzyński, który z *Jeżewską* spłodził Andrzeja i Bartłomieja, Andrzej podstoli Rypiński z *Gorską* spłodził Pawła a z *Garnyszowną* spłodził Stefana. Bartłomiej Zboiński podstoli Raciązki z *Kamińską*, spłodził Tomasza podwojewodzę Dobrzyńskiego. — Oprócz tych dwóch linii nie masz w całym Polskim kraju innych Zboińskich. — *Wielądek.*

Krasicki w przypisach swoich dodaje Wojciecho wi podkomorzemu Dobrzyńskiemu, czwartego syna Jozafata któren był starosta Strzeleckim i z *Krajewskiej* spłodził syna Adama kanonika kollegiaty Płockiej — jako też całe to potomstwo Wojciecha podaje jako zrodzone z *Ubyszowny* małżonki jego. Jak ób kasztelan Elbląski wyżej opisanych synów miał z *Konopackiej* kasztelanki Chełmińskiej i córki Konstancją Garczyńską, Zo Głębockę, Magdalę Zurawską i Franciszkę Zakrzewską. —

Zboromirski. N. Zboromirski pisarz Rzeczyeki, syn jego Piotr 1684.

Zborowski herbu *Jastrzębiec*, w różnych województwach. Dom kiedyś w Polsce naszej i honorów i fortun i zasług pełen. Derszław archidyakon Krakowski, na synodzie Bazyliceńskim, czyli raczej Zborysezu między inszemi tam zgromadzonemi znajdował się, jako pisze *Bzovius in Annal. w r. 1439. num. 14. z Eneasza Sylwiusza libro 2do*, i z drugiem na to wysadzonemi elektorami, obrał Felixa Antypapę. Obszerniej to opisał o nim, *Th. Lansius, orat. contra Polon. z tegoż Sylwiusza*, którego tu słowa kładę. *Cum interesset Concilio Basileensi, in quo exauctorato Eugenio cum novi Pontificis eligendi causa in conclave more majorum discussum fuisset, et cibaria lege electoribus ferculaque circumscripta essent, is lautius epulari assuetus, aegre diminutionem ferculorum tulerit, et aliquando, aviculorum patina ad ostium conclavis intercepta, de spolio questus dixerit, nunquam diem, postquam sacerdos fuisset, se tulisse pejorem. Rogatus ne male acciperet, quoniam idem quoque obtigerit Cardinali Arelatensi: Pro, inquit, Cardinalem mihi comparas, hominem Gallicum, parvum, eventrem, aut ut verius loquar, non hominem. Ego apud eum meo infortunio sum locatus, omnia quae facit perillustris mihi cortina indicat, nec adhuc aut eum bibere, aut comedere vidi, et quod mihi molestius est, insomnes noctes, insomnesque dies ducit. Ego sum Polonus, ille Gallus, mihi ardet, illi friget stomachus etc.* To szydząc z Polaków pisze *Lansius*,

ale nie miał z czego; niechby czytał *Mariniusza de Scopo Reipubl. Polonae*, gdzie rodaków Łausiusza broni, *ex Joanne Badinio* w te słowa: *Major caloris nis in regionibus ad septentrionem sitis et aeris siccissima natura populis Germanicis majorem etiam sitim excitat, quam Australibus. I znowu: Septentrionales, qui cum tenebris, cum frigore, cum inclementia aeris perpetuo dimicant, coelo pares non essent, nisi molestiam atque asperitatem omnem lautiore mensa lenirent.* Marcisz albo Marcin Seibor Jastrzębczyk; wojewoda Łęczycki, brat rodzony Derszlawa i Wojciecha arcybiskupa Gnieźnieńskiego, o którym się mówiło w czwartym tomie pod herbem Jastrzębiec, spłodził synów dwudziestu, z których ośmiu pod wojnę Pruską zginęło, dwanaście ich po różnych miejscach kasztelanami było, osoby ich w kościele w Bensowie były wykonterfektowane, ale napis przy nich wytarty, żył ten Marcin w r. 1434. i lubo tedy imion wszystkich synów jego trudno zgadnąć, przecież *Paprocki* niektórych wylicza, tylko że jednegoż i dwa razy położył. Pierwszego tedy kładzie Marcina wojewodę Łęczyckiego, i synowcem arcybiskupa, (toćby był synem Marcisza) świadczy się *Księgą 16. Kromera*: ale w tej księdze nie ma nie ten historyk o nim; kładzie potem Derszlawa syna tego Marcisza wojewody Łęczyckiego, i brata jego Jana, z tych Derszław według niego był w roku 1440. wojewodą Lubelskim, w czem dużo się pomylił *Paprocki*, bo według *Kromera*, jeszcze na ten czas wojewodów Lubelskich nie było, dopiero postanowieni koło r. 1471. raczej to miał mówić, że był wojewodą Sieradzkim, z którego krzesła przeniósł się w r. 1457. na Sandomierskie, z tego na Krakowskie, aż i na kasztelanią Krakowską, z której jako i z życia ustąpił w roku 1477. znajdziesz go z temi tytułami u *Łask. w Stat.* 1458. fol. 68. i 85. był oraz i starostą Sandomierskim, na którym starostwie miał znaczną sumę, której ustąpił dla dobra ojezyny. Co także *Paprocki* powiada, że ten Derszław pierwszy się pisać począł z Rytwian, to się utrzymać nie może: bo dobrze przed tem, to jest w r. 1422. ojciec jego Marcisz, będąc na ten czas kasztelanem Zawichojskim, już się pisał z Rytwian u *Łask. w Stat.* fol. 49. i u *Okol. pod herbem Łodzia* fol. 173. Te Rytwiany kupił był stryj jego arcybiskup Gnieźnieński Wojciech, od synowców Mikołaja z Rurora arcybiskupa Gnieźnieńskiego, jako i innych wiele majątności. Był ten Derszław mąż przeważny, hojny, mężny i wielkomyślny, znać to z tego, kiedy Szląskie księstwo wojował, Zatoru i Oświęcima dwóch nie małych księstw dostał; Królowi Władysławowi Jagiellonowiczowi z Spytkiem z Melsztyna herbu Leliwa, do tronu Polskiego, pod elekcyą siła przeszkadzał, ale

potem skłoniwszy serce do niego, gdy na rządy Węgierskiego Państwa wezwany był Władysław, Derszław go w znacznej komitywie z nie małym swoim kosztem odprowadzał. Na Pruską wojnę chorągiew okrytą wystawił, a z Odrowążem z Sprowy, Podola i Kamieńca mężnie przeciwko Turkom obronił, Kazimierza Króla do opanowania Wołoskiej i Multańskiej ziemi nakłonił. Kazimierz Król widząc dzielność jego we wszystkich procederach, na różne go funkcyje narażał, do Krzyżaków osobliwie i do Czechów, a nawet i do Rzymu. Ołtarz ś. Stanisława biskupa na zamku Krakowskim, i kościół Panny Maryi w Sandomierzu ubogacił, kościolowi także w Bensowy od stryja swego fundowanemu wiele nadał.

Jan z Rytwian kasztelan Sandomierski i marszałek wielki koronny, którą łaskę trzymał, lubo potem postąpił na województwo Krakowskie, brat to był Derszława kasztelana Krakowskiego, *rara et singulari liberalitate*, jako mówi o nim list Kazimierza III. Króla Polskiego u *Łask. w Stat. fol. 85.* w r. 1478. gdy się wyzuli ze wszystkiego prawa które miał do starostwa Sandomierskiego. Pan dobro ojezyny kochający, znać z jego mowy, którą miał do tegoż Kazimierza, u *Kromera w Księgach 28.* znać i z podjętych dla niej fatyg w różnych interesach, legacyach, czego pełno po historykach naszych, znać z przysługi jego, kiedy przeciwko Matyasowi Królowi pod Wrocław hetmanił: ale i o Bogu nie zapomniał: bo do Strozyjskiego kościoła z dóbr swoich ojezystych dziesięciny nadał. Derszław syn Derszława kasztelana Krakowskiego, a naprzód kasztelan Rozpierski, a potem wojewoda Sieradzki, umarł pierwej niżeli ojciec, zostawiwszy tylko córkę, która wydana za Kurozwęckiego Stanisława podskarbiego nadwornego koronnego, na imię Zofia, wniosła w dom ten Rytwiany, od Kurozwęzkich, poszły te dobra w dom Łaskich. Piotr syn Marcisza wojewody Łęczyckiego, pisał się z Zborowa, był łowczym Sandomierskim 1479. w respektach wielkich u Kazimierza III. Króla Polskiego, od którego wziął był zamek Odolanowski pograniczny, odjęty Roźmińskiemu, miał za sobą Tęczyńską, z którą spłodził dwóch synów, Mikołaja i Jędrzeja, z tych Mikołaj człowiek możny, i w sprawach rycerskich biegły, w Czarnem wojsku Matyasza Króla Węgierskiego, po Szczesnym Panniewskim miał pod swoją kommendą Polaków i Słezaków, tam, gdy w potrzebie z Turki u Sawu, więcej nad inszych z sławą imienia Polskiego dokazował, od tegoż Króla był passowany na rycerstwo, o czem jest przywilej królewski w tym domu: z Węgier powróciwszy do domu: dał znaczną sumę Królowi na Odolanów na potrzebę z Krzyżaki, przeniósł się na pokój, w Krakowie pogrzebiony na Stradomiu u OO. Bernardynów,

do których kościoła, jako i inszych tamże będących wiele wyspał. Drugi Jędrzej starosta Odolanowski, po bracie swym Mikołaju, ten z Elżbietą Szydłowiecką siostrą Krzysztofa kasztelana Krakowskiego, spłodził córkę Rzepicką, i synów trzech, Jana, Piotra i Marcina, umarł ojciec ich kasztelanem Wieluńskim, z tych synów jego, Jan jeździł w poselstwie do Tatar jako namienia *Kromer lib. 27.* w Węgrzech długo żołd wojenny prowadził u Zygmunta Króla Węgierskiego i Czeskiego, a potem w Polsce, gdzie w owej tryumfalnej pod Orszą naszych z Moskwą wygranej, gdy goręcej na nieprzyjaciela naciera, padł trupem, w Wilnie u OO. Bernardynów pochowany z nadgrobkim. *Orichov. in Quincunce* pisze, że ten Jan z Pileckim i Myszkowskim w zbroi, Orszę dosyć bystrą rzekę, przepłynął. Piotr drugi syn Jędrzeja kasztelana Wieluńskiego, podczaszy u Króla Zygmunta I. potem kasztelan Małogoski, ochmistrz u Zygmunta Augusta młodego, na koniec kasztelan Sandomierski i starosta Sanocki, zszedł z tego świata w r. 1557. ciało jego złożone w Zborowie, był kochający syn ojczyznę, o którą się mocno zastawiał w roku 1537. pod Lwowem.

Marcin kasztelan Krakowski, Odolanowski, Stobnicki, Tłumacki starosta, syn trzeci Jędrzeja kasztelana Wieluńskiego, miał za sobą Annę córkę Stanisława z Góry Konarskiego herbu Abdank; ta mu ośm córek powiła, z których dwie młodo pomarły, drugie zacnym mężom zaślubione jako to: Zofia Ostrogowi na Lwowku kasztelanowi Santockiemu, Anna Korzbowi na Mileczu, a po jego śmierci Gostyńskiemu na Gostyniu, Katarzyna Hieronimowi Ossolińskiemu kasztelanowi Sandomierskiemu, Barbara Stadnickiemu ze Zmigroda na Dubiecku, Elżbieta Tarnowskiemu na Rzemieniu, Krystyna Janowi Chodkiewiczowi kasztelanowi Wileńskiemu, marszałkowi wielkiemu w. księstwa Litewskiego, Żmudzkiej i Inllantskiej ziem najwyższemu gubernatorowi, hrabi na Szklowie i Myszy: synów tyleż, ale z nich jeden młodo zniknął, Marcin, Piotr, Jan, Jędrzej, Mikołaj, Samuel i Krzysztof. Był ten Marcin obszernej fortuny, do czego mu pomogło pomiarkowane przy najwyższych w koronie tej honorach życie, i nie tylko że sam był daleki od zbytku, ale też nie szanujących fortuny, między rozumniemi nie komputował: pomogło i to, że w prawne kłótnie z żadnym sąsiadem nie zachodził, i bywało to, że krzywdy swoje własne jeszcze drogo opłacał; przecież powiadał, że mniej tym sposobem straciłem, niżeli gdybym był prawnie szkody swojej odszukiwał. W wojennych dziełach był poleru wielkiego, pod Orszą, pewnie że się rycersko stawił, niemniejszym sercem pod Opoczka z Kostantynem książęciem Ostrog-

skim. Berkę Czecha, który granicom od Odolanowa szkodził, zabił; Dymitra ks. Sanguszka o uprowadzenie księżniczki Ostrogskiej, ile opiekunem będąc tej Panny, w Jaromirzu dogoniwszy, z życia zgładził, Królową Bonę, która z wielkimi skarbami ujeżdżała z Polski, w Krzepicach przytrzymał: hetmanem już był deklarowany na Moskiewską wojnę od Króla Augusta, tylko że przymierze zaszło. Odolanów murem opasał i budynkami ozdobił. Czeczybicesy zamek na Pokuciu w dobrach swoich zbudował, w Zborowie kosztem znacznym dwór wymurował, Rytwiany z domu Łaskich windykował, wszakże skupiony z nich od Tęczyńskiego kasztelana Krakowskiego. Z tych tedy swoich dzieł rycerskich, i innych pięknych natury przymiotów, przypadł był do sereca majestatom Polskim, na-przód podeczasym wyniesiony u Króla Zygmunta I. potem kasztelanem Kaliskim, z tej postąpił na województwo Kaliskie, z tego na Poznańskie, z Poznańskiego na kasztelanią Krakowską, przy której trzymał te starostwa: Szydłowskie, Stobnickie, Tłumackie, Odolanowskie, przeszedł na życie nieśmiertelne w roku 1565. w Zborowie z nadgrobkim pogrzebiony, który *Paprocki* wypisał: z synów jego pierwszy, Marcin kasztelan Krzywiński, rotmistrz do Infant od Króla Augusta, mąż sławny, z młodych lat w Węgrzech na rycerskich sprawach i u kurfirsza Maurycego wychowan, w każdej potrzebie mężnie i z wielkiem szczęściem sobie poczynął; wielkiej myśli i sereca Pan, z światem się rozstał w r. 1559. żona jego była Rozrażewska herbu Doliwa, z tej zrodził dwóch synów, Marcina który w lat 30. młodzianem będąc, pożegnał się ze wszystkimi o sobie na świecie nadziejami w roku 1575. Drugiego Jędrzeja, dziedzica na Grocholicach w województwie Sandomierskiem, ten to zda mi się Jędrzej był potem kasztelanem Bieckim 1599. r. złączył się był dożywotnie z Barbarą córką Wawrzeńca Jordana Spytka kasztelana Krakowskiego, pozostała wdową po Piotrze książęciu Zasławskim; z tej Jędrzej spłodził dwóch synów, Piotra Spytka bezpotomnego, i Jędrzeja kasztelana Oświecimskiego, który z Trachowną z Szląska, miał to potomstwo, Krystynę córkę, żonę Jana Tarła wojewody Sandomierskiego, i syna Marcina Derszlawa człowieka rycerskiego, ten z Jadwigą Padniewską kasztelanką Oświecimską małżonką, zszedł młodo i bezpotomnie, *Baranow*. córka zaś Krystyna kasztelanka Biecka, poszła za Stefana Bolestraszyckiego, Krystyna też miała i drugiego męża Wojciecha Grocholskiego.

Piotr wojewoda Krakowski i starosta tamże Stobnicki, Tłumacki, Ramionaeki, syn drugi Marcina kasztelana Krakowskiego, był wprzód Bieckim, dalej Wojnickim kasztelanem,

z tego przesiadł się na krzesło województwa Sandomierskiego, z tego na Krakowskie, na którym umarł w r. 1581. w Oleśnicy pogrzebiony; wszedł był w kontrakty małżeńskie z Barbarą Myszkowską kasztelaną Wojnicką, z tej się został syn jeden Jan, ale zszedł bezpotomnie. Chwali tego Piotra *Paprocki*, że lubo był od wiary katolickiej daleki, przecież ludzi uczonych i księży katolickich kochał: w r. 1566. komissarzem do Prus książęcych zesłany, zakłóconą domowemi rozruchami tamtą prowincyą uspokoił, *Biel. fol. 619.* we trzy lata potem do porty legacją sprawował, gdzie z Selimem Cesarzem Tureckim pokój szczęśliwie zawarł. *Biel. fol. 626.* Potem interregnum po śmierci Zygmunta Augusta, Małej Polski obrona od pogranicznych inkursyi, jemu zlecona, której funkeyi na siebie włożonej żeby był zadosyć uczynił, siła trudów i kosztów podjął, ludzi armując i wszelkie ludziom bezpieczeństwo obmyślając. Na koronacyą Króla Henryka, z bratem swym miecznikiem koronnym, dwieście pięćdziesiąt konnych od złota i srebra wystawionych do Krakowa wprowadził. *Bielski fol. 306.* Stefanowi Batoremu Siedmiogrodzkiemu książęciu pod clekeyą z bracią swoją najwięcej dopomógł do korony Polskiej, luboć się ta im przysługa nie nadała: bo Stefan natężony od zawiśnnych imieniowi temu, tak tłumić splendor domu ich zaczął, że gdyby był dłużej żył, niewiem czyby go był jeszcze za żywota swego nie przytłumił. Pode Gdańsk na ten czas z Królem Batorem zakłócony, poczet nie mały ludzi do boju, kosztem swym temu Królowi przyprowadził. Zamek Jastrzębiec, niegdy od Wojciecha arcybiskupa półtory mili od Szydłowa w województwie Sandomierskiem wystawiony, demoliował, a na tem miejscu staw wielki założył.

Jan kasztelan Gnieźnieński, Odolanowski, Kieski, Grudziądzki, Wolpieński starosta, hetman nadworny, trzeci syn Marcina kasztelana Krakowskiego, w sprawach rycerskich mąż dobrze ćwiczony: a naprzód z rotą swoją pod Poswolem i pod Newlem w r. 1566. zwycięzko się potykał; co mu przynaję, z wielką jego chwałą. *Biel. fol. 616. Sarnicki, Papr. i Starowol. in Bellat. Sarm. f. 209.* Tam siekąc i bijąc Moskwę, tak z sił spadł wszystkich sfatygowany, że się zdał omdlewać; wprawdzieć go prosty zoldat napoiwszy wodą, w której trupy pobitych ludzi leżały, napoił i odżywił, tak, że się znowu wróciwszy do swoich, jakby na nowe nieprzyjaciół płatając w sztuki, pole pobitemi od siebie usłał, ale dobrze tej poczesnej długą potem niemocą przyplacił. Jeździł potem z drugimi do Francyi po Króla Henryka w r. 1572. *Biel. fol. 698.* a pod Tezewem w bitwie z rebellizującemi na ten czas Królowi Stefanowi Gdańszczanami, nie tylko przezornego wodza, ale i mężnego

żołnierza urząd na sobie wypełnił, tam mając tylko dwa tysiące ludzi, więcej niż ośm tysięcy starł Niemieckiego ludu, wielu w niewolę zabrał, i temi postronkami, które pełni będąc nadziei wygranej, ze Gdańska wyprowadzili, na krępowanie niewolnika Polskiego, samychże wiązać kazał, wielkiem tam sercem stanął ten Polski junak, kiedy i kula pod konia padlszy wkołko go obróciła, i kiedy ośmiu rajtaryi wkoło go oskoczywszy, albo zabić, albo żywcem pojmać chcieli, ale on i w takim razie najmniej nie strwożony, jednego z nich z rusznicy zabił, na drugich natarłszy koniem, mężnie ich rozgromił: nieporównaną z tej kampanji wyniósł chwałę Zborowski, a u Króla Stefana estymacyą: a dopieroż, kiedy i potem w oczach królewskich pod tymże Gdańskiem fortunne miał utarczki, kiedy pod Moskiewską expedycyą z rotą swoją temże sercem i szczęściem nieprzyjaciół ojczyzny tępił *). Trzy razy śluby małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Maltzanową z Szląska córką Joachima II. z którą miał syna, ale wkrótce i z matką umarł: drugi raz z Elżbietą księżniczką Pruńską wojewodzanką Rijowską, z tej była córka, czy Elżbieta jako chce *Paprocki*, czy jako inni, Anna, ta naprzód żyła z Piotrem Opalińskim krajezym koronnym, po nim z Adamem Czarnkowskim wojewodą Łęczyckim i generałem Wielkopolskim. Trzeci raz z córką Jana Ronarskiego kasztelana Kaliskiego, i Opalińskiej. *Starowolski* wzwyż wspomniony, wojewodą go Krakowskim tytułuje, ale to omylnie przeciwko wszystkim historykom pisze: to pewna, że lubo i on urodził się był z rodziców herezyą zarażonych i inni bracia jego, tychże się błędów mocno trzymali,

*) Najdowodniejsze i podejrzeniu niepodpadające świadectwo mężstwa tego Zborowskiego kasztelana Gnieźnieńskiego znajduje się w odpowiedzi Jana Zamojskiego kanclerza i hetmana na rekwiżycyą prymasa Karnkowskiego o podpisanie skryptu w sprawie P.P. Zborowskich na konwokacyi wniesionego r. 1587. Te są w tej odpowiedzi Zamojskiego ku końcu słowa: — „Niechę się z tem rozszerzać, o komentarzach napisano że mają być wynotowane: a to czemu? wszakże niemają nic do dekretów i sprawy Panów Zborowskich — samych osób z nich niektórych jeżeli wzmiankę czynią uczciwie i z sławą, jak wspominają Pana Gnieźnieńskiego że przezeń król Jegomość nieboszczyk zwycięztwo u Czerwowa odniósł i bitwę wygrał. — Wspominają że u Pskowa w ciężkich zimnach, mrozach i niedostatku wielkim żołnierskim gdy rada i namowa była około trwania dłuższego: najpierwsza była sentencya w kole żołnierskim tegoż Pana Gnieźnieńskiego aby skutecznie zaczęte obsidia nieogładając się na żadne niewczasysy kończyć, zaczem i insi potem wszyscy poszli. — Wspominają i to jako jadąc przez ziemię Inflantską wielkich i szkodliwych praktyk niemieckich doszedł i potem dał o nich znać hetmanowi do wojska.“ — *Z Manuskryptu tamtejszych czasów Biblioteki Helsbergskiej — Przypisek Kirasickiego.*

przecież on do katolickiego się kościoła wrócił, i kościoły księży odebrane, poprzywracał. Córka jego z Konarskiej Zofia, na-przód żyła z Jerzym Radziwiłem ksiąźciem na Birzach i Dubinkach kasztelanem Trockim, *Genealog. Radziwił.* po nim z Abrahamem Sieniutą.

Jędrzej naprzód miecznik koronny, w r. 1574. na koronacyi Króla Henryka, według zwyczajnmu miecz niósł przed nim. *Biel. fol. 707.* potem marszałek nadworny koronny, i starosta Radomski, syn czwarty Marcina kasztelana Krakowskiego, z młodu zaraz w cudzoziemskich obozach lata swoje polerował, jako to w Neapolitańskim Królestwie, i u Maxymiliana Cesarza, kędy znacznie się temu Panu popisawszy z męztwem swoim, na rycerstwo od niego passowany. Pod Radoszkowicami potem w Polsce rotmistrzem będąc, serdecznie Moskwę wojował. Po odejściu Króla Henryka do Francyi, z bracią swoją do tronu Polskiego Stefana utrzymywał, Annę Królowę Zygmunta I. Króla Polskiego córkę, z Warszawy do Krakowa sprowadził, i na koronacyą i na wesele: pod czas których aktów pod niebytność marszałka wielkiego, urząd marszałkowski zgodnie piastował. Na expedycyą Moskiewską nie małe poczty, kosztem swoim wystawione wysłał. O katolicką wiarę prawdziwy zelant, Zborowski kościół przywrócił księży katolickim, i ze wszystkimi prowentami; miał za sobą Barbarę Jordanównę kasztelanę Krakowską, z niej był syn Marcin i córki, to *Paprocki*: drugi syn Spytek, trzeci Jędrzej kasztelan Oświęcimski, od którego był syn Marcin dziedzic na Melsztynie. *Piassecki w swojej Kronice pod rokiem 1589.* pisze *fol. 75.* że już za panowania Zygmunta III. Króla, temu Jędrzejowi łaskę nadworną ustawa sejmowa odebrała, racyi tam autor nie położył, dana zaś Stanisławowi Przyjemskiemu, przecież zda mi się znowu go ojezyczna do swych respektów przyjęła, bom go czytał w pewnej informacyi kasztelanem Sanockim, i owszem niewiem czy ten Jędrzej nie był kasztelanem Bieckim, ile jakom wyżej mówił, miał za sobą Barbarę Jordanównę kasztelanę Krakowską. Mikołaj starosta Szydłowski, Ryneburki i Dzierżbiński, syn piąty Marcina kasztelana Krakowskiego, rotmistrz w Węgrzech i do Inflant, do Marsowych dzieł, wielką miał z natury chęć, i pewnie żeby był wielu celował w tej sztuce, ale go śmierć zabrała lat 28. dopiero mającego, na sejmie Warszawskim; synów dwóch z Zofji Tęczyńskiej hrabianki kasztelanicy Krakowskiej zostawiwszy, Krzysztofa i Piotra, i córkę Elżbietę Hieronimowi Czyżowskiemu herbu Topor zręczoną dożywotnim związkim: z tych Piotr miał syna jednego, był starostą Szydłowskim, drugiego Hieronima. Samuel szósty syn Marcina kasztelana Krakowskiego, rotmistrz króle-

wski, ten mając niechęć do Jana Tęczyńskiego kasztelana Wojnickiego, gdy się trafunkiem z sobą obadwa zeszli przed bramą zamku Krakowskiego, a Samuelowi zaniecionemu do cięcia Tęczyńskiego, naraził się Jędrzej Wapowski kasztelan Przemyński broniący Tęczyńskiego, od niego tak raniony, że z tego razu wkrótce umarł Wapowski: o to tedy rozgniewany Król Henryk Waleczysz, i że się pod bokiem jego taki stał excess, do sądu go swego przypozwał, gdzie gdy się nie stawił, dekret na niego ferowany, i *paena infamiae* okryto. Uchodząc tedy gniewu na siebie Samuel; a spodziewając się, że przewlokłością czasu mógł się kiedyżkolwiek ukoić, do Siedmiogrodzkiego księcia Stefana Batorego się udał, od którego mile przyjęty, widząc tak na sobie łaskawego Pana, nie nie wątpił, że go z tej na siebie włożonej cenzury, miał uwolnić; przetoż braci swojej, najpierwszym i największym był autorem do promowowania na tron Polski Batorego, co gdy się stało, z tymże Stefanem do ojezyny powrócił, osobliwie wsparty i łaską i listem królewskim, a żeby był tym łacniejszy miał wstęp do wszystkich w ojezynie honorów, przy swoich zasługach od Rozaków Niżowskich uproszony, i hetmanem ich ogłoszony, wszystkie rzeczy na to kierował, żeby był z niemi na Moskwę uderzył, ile że to rzecz zdała się być potrzebna dla rozerwania sił Moskiewskich pod wojnę Stefana Batorego z niemi, opisuje to obszerniej *Paproc. o herb. a fol. 103.* i skutek tej funkeyi, ale więcej ten godny kawaler niebezpieczeństw i trudów tam poniósł, niżeli sławy nabył, której tak gorąco szukał: Przetoż inszą sobie drogę do niej obrał, pod Wielkie Łuki, gdy wojsko nasze ciągnęło, on przodem idąc, straż Moskiewską, którą napadł, wyciął. *Biel. fol. 774.* i wiele inszych heroicznego męstwa dał dowodów; atoli nie mu to nie ugłaskało sere zajątrzonych na niego; pojmany tedy i do więzienia wtrącony, i z życia wyzuty w r. 1583. *Biel. fol. 795.* Wszedł był w kontrakty małżeńskie z Zofią Jordanowną kasztelanką Krakowską, z tej były córki, jedna Anna za Rorycińskim wojewodą Rawskim, z tej były dzieci, Stanisław, Teofila, Konstancya, Alexandra, Rorycińscy. Druga Krystyna za Rafałem Grochowskim kasztelanem Lwowskim, fundowała była w r. 1625. OO. Reformatorów w Krakowie na Przedmieściu pod tytułem ś. Kazimierza, ale tę jej ofiarę Szwedzka inkursya spaliwszy, dała okazją in-szej tych ojców fundacyi, ale już w samym mieście; i synów dwóch, Samuela bezpotomnego, i Alexandra dziedzica na Mikulenicach, sławy rycerskiej wielkiej pułkownika, osobliwie przy dobywaniu Śmoleńska, i Pańskiej ku Bogu fantazyi, z której kościół nasz Lwowski, kędy też po śmierci złożony, od srebra ubogacił, sług Boskich honoru przestrzegający, o który

na kalumnijących do szable się porywał; żona jego Magdalena Fredrowna, Jana kasztelana Przemyskiego córka, z tej Anna w panieństwie umarła 1620. i syn Adam Alexander w zakonie Soc. Jesu, ten fortunę ojezystą, która mu obszerna po śmierci rodzicielskiej zostawiona, hojnie na cześć Boską rozszafował, czterdzieści tysięcy kollegio Krakowskiemu u ś. Piotra, Lwowskiemu także słuszną summę na antependium srebrne, do Nowicyatu naszego Krakowskiego cztery tysiące wysypawszy, tak gdy się już z fortuny wyzuł, jeszcze i to, które mu zostało, Bogu poświęcił życie: gdy albowiem w Krakowie morowe się powietrze zakurzyło, usilnem naleganiem u starszych sobie wyprosił, żeby mu służyć zapowietrzonym pozwolili, co gdy otrzymał, i bez respektu na zdrowie i życie narażał się, dla miłości bliźnich, w tym razie od inszych opuszczonych, sam też jadłem powietrza zarażony, poszedł po zapłatę swej heroiczej odwagi w Krakowie 1652. 4. Sierpnia. Krzysztof podczaszy koronny, siódmy syn Marcina kasztelana Krakowskiego, człowiek rycerski, ten Bogdana hospodara Wołoskiego; o niedotrzymanie sobie słowa, pojął, i nieprędzej wypuścił, póki mu we wszystkich jego pretensyach zadosyć nie uczynił. Pod elekeją Króla Stefana niechęcił trzymać jego strony, ale się przy Maxymilianie Cesarzu został, u którego, jako i u syna jego Rudolfa był podezaczym. Píše o nim *Piasecki in Chron. fol. 90. N.* Zborowska dziedziczka na Melsztynie, była za Gebułtowskim. Gabryel starosta Horodelski, za Władysława IV. był komisarzem do odbierania cerkwi Rusi schizmatykom. Alexander Zborowski (miał to być ostatni z domu Zborowskich z Rytwian) miał za sobą Roehanowską, z tej córka Helena, była za Stanisławem Łętowskim chorążym Krakowskim, zesła z tego świata 1728. r. Są jednak jeszcze i podziśdzień, Zborowsey, którzy się z Zborowa piszą i Jastrzębzykowie. Zbigniew dworzaniu ks. Radziwiła biskupa Krakowskiego i kardynała. Magdalena Macieja Rozierowskiego małżonka. N. matka Oborskiego podkomorzego Czerskiego. Stanisław, o którym pisze *Morawski in palest. piet. fol. 221.* młodzian dla swojej skromności, cichości, niewinności wszystkim miły, w świecie i drogich szatach tak się nie kochał, że go do tego przymuszać było trzeba, nabożeństwa i modlitwy osobliwszym pilnował sposobem, co tydzień spowiadając się, i komunikując, do tego był przyszedł, że dniem przed śmiercią spytany, że nie miał nic na sumieniu takiego, coby go strofować miało, odpowiedział, na ostatek unyśliwszy dom i świat dla Boga porzucić, i w zakonie mu służyć, Bóg go tym czasem do siebie zawołał po zapłatę w r. 1619. w Ingolstadzie. Jędrzej miał za sobą Urszulę Bobolanę, z tej miał córkę, która wydana także

za Zborowskiego Zygmunta, tego syn Krzysztof komornik Radomski, żony miał dwie, Ujejską i Duninownę Borowską, z pierwszej jest syn Zygmunt, z drugiej Józef. Jędrzeja który miał Bobolanę za sobą, byli synowie ci, Mikołaj, Jędrzej, Alexander: z tych Jędrzej, miał syna Józefa komornika Pilznieńskiego, deputata na trybunał koronny w roku 1728. od którego syn Adam starosta Czerniechowski. Z tejże Bobolanki córka żyła z Stanisławem Marchockim. Józef temi czasy kasztelan Czechowski.

Po wygaśnięciu Zborowskich Rytwiańskich, na potomstwie Mikołaja starosty Szydłowskiego i Samuela, ze siedmiu dwóch synów Marcina kasztelana Krakowskiego, porodzonych z *Konarskiej*, gdyż więcej linji tej w pleci męzkiej zabrakło, ponieważ po Mikołaju została tylko Helena a po Samuelu Anna i syn Adam który w zgromadzeniu Societ. Jesu życie zakończył, jakto pokazuje akt urzędowy w sprawie o sukcesyą po Krystynie Zborowskiej żonie Tarły wojewody Sandomierskiego, oblatowany w grodzie Bieckim, *feria 4ta post festum S. Francisci Confessoris proxima, anno 1685.* niezabrakło wszelak imienia Zborowskich, acz już nie linji Rytwiańskich, i stawili się ze Zborowa Zborowscy z wywodem szlachectwa swego. Dziś znacznie w Królestwie Gallicyjskiem rozrodzeni a na dowód których procedencyi, kładzie się tu akt oblatowany w grodzie Krakowskim a znajdujący się w aktach powiatu Pilznieńskiego, dziś we Lwowie u Bernardynów złożonych, tak jak następuje. — *Oblata Legitimationis Nobilitatis Domus Zborovianae. Libr. 214. fol. 1772. Feria sexta post Festum Visitationis Beatissimae Virginis Mariae proxima, die scilicet quarta mensis Julii, anno Domini 1782. — Ad Officium et Acta praesentia Caesarensis Capituli Cracoviensis personaliter veniens Generosus Florianus Zborowski, infra contentam legitimationem Nobilitatis Domus suae, coram Judicio Terrestri Pilznensi ex documentis authenticis deproptam eidem Officio et Actis praesentibus Capituli Caesarensis Cracoviensis ad acticandum obtulit, de tenore tali — Caesareo-Regium Terrestre Pilznense Judicium ad requisitionem Generosi Josephi Bonorum Sortium in Gwoźnica, in Circulo Duklensi sitorum Haeres, Patrici et Francisci, Ignatii et Floriani Filiastrorum de Zborów Zborowskich reproductionemque documentorum procedentiam Domus Suae ab avis probantium, eosdemque, et quidem Generosum Josephum Zborowski olim Generosi Stanisłai et Annae de Raszów filium, olimvero Generosi Alexandro et Christinae de Milkowa Zborowskich nepotem esse, jam vero Franciscum Ignatium et Florianum Zborowskie fratres, olim Generosi Michelis et Sophiae de Niewiarów Niewiarowska filios, Stanisłai et Annae de Raszów nepotes, denique Generosi Alexandri et Christinae de Milkowa Zborowskich Pronepotes esse, singulos ab antiqua Zborowskich familia rite procedere ac in claro Nobilitatis decore semper manere, pro actualibus Nobilibus reputari, hisque in Regnis Galliciae et Lodomeriae continuo domiciliare praesentibus testatur. Datum in Pilzno d. 4. Novembris 1782. Josephus de Zakliczyn Jordan Stojewski Caesareo-Regius Consiliarius ac Judicii Terrestris Pilznensis Praeses. Antonius Cajetanus de Cieszanów Cieszanowski Vice-Judex Terrestris Pil-*

znensis. Ignatius de Pryborowice Górski Notarius Terrestris Pilsnensis. Locus sigilli. Collatum et cum suo ad intabulandum perrecto originali de verbo ad verbum conformem esse praesentem copiam hisce testor. Actum Leopoli d. 23. Novembris 1782. Joannes Mansknelit C. R. A. C. et R. T. R. Locus sigilli in cera rubra expressi. Cujus quidem legitimationis extractum authenticum idem offerens, illico ab Officio praesenti recepit. —

Z tych to Zborowskich był Zborowski starosta Dembowiecki schowany na dworze Czartoryskiego wojewody Ruskiego, a nabywszy starostwo Dembowieckie na dziedzictwo, które kwarty płaciło 3613 Złp. 24 gr. hyberty zaś 1298 Złp. 27 gr., a lanowego 550 Złp. tak jako taryfy drukowane pokazują, rozpoczął ten dom na Podgórzu, który się dziś hrabiami pisze i do znaczenia przypadł. Z kilkoro jego potomstwa żyjący jest Seweryn hrabia Zborowski, który z *Miraszewską* córką Stanisława ordynata Mysłowskiego, ciotecznie rodzoną siostrą swoją, spłodził syna Prospera i córkę Euzebią za Modzelowskim, — Prosper Zborowski dziedzic na *Debowcu* i *Skolyszynie*, wszedł w dożywotnią przyjaźń z hrabianką *Wodzicką*, córką Józefa hrabi Wodzickiego urodzoną z księżniczki *Jablonowskiej*. N. zaś Zborowska córka starosty Dembowieckiego była za Gawrońskim z Osieka z której potomstwa niebyło, a Hieronim hrabia Zborowski jej brat, dziedzic części *Dembowca*, umarł kawalerem. — *Z dokumentów familijnych.*

Zborzyński herbu Łabędź, w Sendomierskiem województwie: są i w powiecie Orszańskim w Litwie tegoż herbu, luboć ich piszą Zburzyński. Paweł z Hołudzy Zborzyński komornik Sendomierski w r. 1561. *Nakiel. in Miechov. f. 671.* Zborzyński Stanisław w r. 1474. w wojsku Matyasza Króla Węgierskiego żołd wojenny prowadził. *Biel. fol. 464.* Stanisław dziedzic na Zborzynach, miał syna Michała, i córkę za Piotrem Zakliką.

Zbrojny Mąż herb, patrz **Waxman**.

Zbrożek herbu Jasińczyk, w ziemi Czerskiej. Marcina Zbrożka zmarłego w r. 1539. nadgrobek w Warszawie. N. podstarości Czerski, Jan w ziemi Liwskiej 1674.

Zbrożek herbu Poraj. Michał Zbrożek strażnik polny koronny, starosta Wilszyński pamiętny wojownik, córka jego jedna Konstancya zakonnica ś. Benedykta we Lwowie u Wszystkich śś. druga za Adamem Rzewuskim kasztelanem Podlaskim, spłodzone obiedwie z Frycowskiej. Mikołaj miał to potomstwo: Maryannę Jędrzeja Hulewicza żonę, ale *sterilem*, drugą Annę Samuela Szczaniowskiego, Teofilę Przybyłowskiego, ale bezpotomną, małżonki, Helenę Pannę, Jerzego, Stanisława, i Katarzynę, naprzód Skomorowską, a potem Wdziekońską. Razimierz podstoli Nowogrodzki deputat na trybunał koronny 1728. Są i w Sendomierskiem dziedzice in Lipa. Razimierz miał za sobą Świeżawską.

Ludwik Zbrożek r. 1718. kanonik Rijowski. Roku 1764. Tymoteusz stolnik Mielnicki. — *Krasicki.*

Zbylitowski herbu Strzeмиę, w Krakowskiem województwie. *Okol. z listu Kazimierza Wielkiego danego w Krakowie 1363.* wspomina Swentosława Zbylitowskiego podkomorzego koronnego, z drugiego listu Elżbiety Królowy Polskiej i Węgierskiej 1375. Grzegorza Zbylitowskiego dworzana królewskiego, z trzeciego od Kazimierza Jagiellonowicza Króla danego w r. 1450. Konrada Zbylitowskiego dworzana królewskiego. Kwitnęło potem dwóch braci rodzonych Zbylitowskich, Mikołaj i Stanisław, z tych pierwszy nie zostawił tylko córkę Maliszewską z Maliszowy; drugi zaś dziedzie na Zbylitowicach, Jankowicach i Czajęczycach, spłodził synów trzech, Jana, ten sobie stan duchowny obrał; Felixa, od tego tylko córka została Suchodolska. Mikołaja, temu Włodkowna herbu Zabawa powiła czterech synów. 1. Jakób bezżenny. 2. Stanisław mąż pobożny, dziedzie na Górze Zbylitowskiej i Zagorzycach, złączył się był dożywotnie z Rożnowną z Bruśnika herbu Gryf, z którą miał synów dwóch, Jędrzeja i Zygmunta, i córki trzy Annę, Szesną i Zofią: ta to Szesna Zbylitowska, zda mi się panną umarła, w kościele naszym Krakowskim pogrzebiona, o której światobliwości taką miała opinią Tymowa Mieszczka Krakowska, że gdy się do niej w niemocy ciężkiej o przyczynę do Boga udała, zupełne zdrowie odebrała w roku 1650. na której łaski pamiątkę, tabliczkę srebrną do tegoż kościoła oddała: z synów Zygmunt Jędrzej w różnych naukach wypolerowany, na dworach tak Stefana jako i Zygmunta III. Królów, życie swoje przepędził, z którym i do Szwecyi jeździł, wydał do druku *Wieśniaka in 4to Cracov. 1600. to jest Książkę w której gospodarstwo wiejskie wierszem Ojczystym opisał.* 2do. *Drogę do Szwecyi Zygmunta III. tymże wierszem okryślił w Krakowie in 4to 1597.* zaręczył się z Trześcińską herbu Rawicz z województwa Rawskiego, z tej dwóch synów było, Stanisław, który młodo zabity, i Jędrzej, to *Baran*. 3. Jan dworzanin i rotmistrz usarski, mąż uczony, ojczyznę kochający, i szciodry, dwa razy śluby małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Potocką herbu Pilawa, których w Krakowskiem województwie od dóbr Święciece Święcickimi niektórzy zwali, z tej zrodził się syn Jan, jak sam mądry, tak też w księgach i ludziach uczonych kochający się, tak dalece, że życie swoje całe na czytaniu ksiąg trawił. Drugi raz z Ujejską Barbarą herbu Śreniawa, białogłowa to była pobożna, i sierot wszystkich matka, z tej były trzy córki, Barbara Rijańska, od której tylko córka została, Maryna Nideckiemu zaślubiona, Zofia Zuchowska, ale *sterilis*, była pierwaj za Stanisławem Gawrońskim podżupkiem Wielickim, i Anna Morsztynowa rachmistrzowa Wielicka; synów zaś szczęściu, Piotra, Krzy-

sztofa, Sofoniasza, Mikołaja, Stanisława i Samuela. Z tych Piotr podsędek ziemski Krakowski, a potem sędzia 1648. na wielkich dworach hrabiów z Górki i Czarnkowskich major domo, w wielkich był respektach dla roztropności w procedurach, łatwości w expedyowaniu trudniejszych interesów, nauki nie pośledniej, i prędkiej rady, sprzyścił się dożywotnie z Barbarą Słupską herbu Leszczyc, córką Wacława, i Zofji Bronikowskiej, z tej były te córki, Agnieszka zmówiona z Stanisławem Baranowskim herbu Grzymała, Zofia z Raszowskim herbu Grzymała, *2do voto* z Mikołajem Grabkowskim herbu Jastrzębiec, Barbara z Rupniewskim, Katarzyna z Sierackim herbu Ostoja, Konstancya pierwszym małżeństwem z Waxmanem, drugim z Gajowskim, synowie zaś Hieronim, Paweł, Stanisław, Piotr i Swentosław: z tych Hieronim i Stanisław w młodych latach służąc rycerską w obozie pomarli, Stanisław w szesnastu latach w Kolnie Niemieckim mieście zniknął, takiej był siły, że lancuchy żelazne jak witki potargał, podkowy łamał, Piotr był kanonikiem Łęczyckim. Krzysztof i Stanisław bracia rodzeni Piotra podsędka, za ojczyznę się bijąc, trupem legli. Sofoniasz czwarty brat, miał za sobą Pigłowską Barbarę która mu sześciu synów powiła, Mikołaj piąty, ei u Panny Maryi w rynku Krakowskim, kaplicę pod tytułem Śnieżnej Matki Boskiej wymurowali i grób domowi swemu założyli, altarystów dwóch przy niej fundowawszy, którzyby za dusze ich, msze święte Bogu ofiarowali. Samuel szósty ich brat w zakonie Soc. Jesu życie swoje po ambonach po apostolsku kazać stargał w Kaliszu. 4. Sebastyan ten całe życie swoje szabłą ojczyzny broniąc, wojennej sławy szukał, godny rotmistrz, w Moskiewskich osobliwie kampaniach zalecony, o czem *Biel. i Gwagnin.* w r. 1586. podpisał Raptur Krakowski. *Constit. fol. 405.*

Zbysław herbu Lubiec. Wojeiech Zbysław był regentem Sanoekim w r. 1700. Antoni Zbysław pisał się na elekcyą Augusta II. z województwa Belzkiego.

Zbyszewski herbu Topor, w Wielkiej-Polszcze. Ewa z Łukowa Zbyszewska z Dembińskiej siostry Remigiana urodzona, Jana Albrychta Smoguleckiego małżonka tego herbu, jako wyraźnie pisze *Pigłowski w kazaniu swoim pogrzebowym.* Adam dobroczynny na nasze kollegium Bydgoskie 1662. sukcesorowie jego fortuny Jędrzej Zbyszewski i Ludwik Wilczewski, Jan w Poznańskim województwie podpisał elekcyą Jana III. Michał i Maciej w Kalisziem 1669. Jerzy, Stanisław i Jędrzej w Płockiem tegoż roku.

Zdan herb. Tym się pieczętują Koilcńscy, Kozińscy, Duńscy, Zdanowie.

Zdan herbu *Jastrzębiec*, w księztwie Litewskim, w Pińskim powiecie i Zmudzi. Alexander Zdan, Zdan Michailowicz w Smoleńskim. Są i Zdanowiczowie w temże księztwie, i różne domy, jedni, którzy według *Stryjk. fol. 356.* idą od Gdrojeia, drudzy z przydomkiem się piszą, jako podpisał elekeją Jana Razimierza Bazyli Zdanowicz Micciecki w Nowogrodzkim województwie: inni się piszą Zdanowicz Nikitynicz, z tych był Grzegorz pisarz pokojowy u Lwa Sapiehy; z posłami królewskimi jeździł do Moskwy, kędy gdy Moskwa książęcia Duńskiego drugi raz chrześć chcieli, napisał refutacją mądrą, w której zbija mocno błąd Moskiewski powtórnie chrzezących tych, co się kaccerstwem jakim zarazili. Tenże napisał *Defensionem Innocentiae Sapiehanae contra Piaseccii Annales*, z których pism jego poznać, że był człowiek uczony. Jan Zdanowicz wydał *Poema wierszem Polskim na pogr. Mikotaja Połubińskiego Cześnika Słonimskiego; Vilnae in 4to 1640.* N. Zdanowicz kanonik Smoleński, pleban Mohilowski, w Mohilowie fundował missyą Soc. Jesu z dóbr swoich dziedzicznych, co approbowała *Konstytucya 1678. fol. 18.*

Zdanowski herbu *Laryssa*, w Łukowskiej ziemi rodzony dom. N. Zdanowski podrządzczy zamku Krakowskiego, miał za sobą Agnieszkę Dziechtarską siostrzenicę rodzoną Jakóba Chwaliboga pisarza ziemskiego Krakowskiego. Jędrzej 1616. Stanisław komornik Zatorski i Oświecimski, z sejmu 1678. komissarz do granic od Węgier. *Constit. f. 12.* Tenże czy inszy Stanisław pisarz grodzki i burgrabia Krakowski 1697.

Zdanowski herbu *Pomian*, w województwie Sandomierskiem.

Zdowski. Zdowskie dwie siostry dziedziczki na Nowymtańcu, jedna z nich była za Mikołajem Balem podkomorzym Sanockim, druga za Hieronimem Stanem koło r. 1526. ale Stano od Bala drugiej części nabył, i tak cały Nowytaniec w domu się Stanów został. *Okol. tom. 2. sub Lilia;* patrz **Wzdowski.**

Zdrojowski herbu *Junosza*, w województwie Płockiem. N. Zdrojowski miał za sobą Cecylią Krasińską. Jakób i Stanisław 1674. Łukasz kanonik Krakowski i Sandomierski, umarł 1648. u Pawła Dębskiego suffragana Krakowskiego wychowany, ile blizkiego siebie, za żywota jeszcze swego na uproszenie szczęśliwej śmierci tysiąc mszy zakupił. N. była za Stanisławem Ossolińskim, Jakób i Stanisław 1674. w Płockiem.

Roku 1788. N. Zdrojowski sędzia grodzki Orszański. — Tadeusz koniuszy Orszański. — *Krasicki.*

Zdrowski herbu *Oksza.* Zdrowscy dwaj rodzeni bracia, a synowcowie wielkorządzczy Krakowskiego, mieli za sobą

dwie rodzone siostry Doruchowskie. Jan 1645. *Nieszporok. fol. 184.* Franciszek w ziemi Wieluńskiej 1674. roku. Anna Zdrowska Franciszka Małachowskiego kasztelana Sieradzkiego małżonka. Jan skarbnik Zakroczymski deputat na trybunał 1703. roku.

Zdunowski herbu Jastrzębiec, w Mazowieckiem województwie i w Prusiech. Wojciech Zdunowski 1624. *Acta Radzynen.* Melelior, Franciszek, Michał, Sebastyan w Płockiem 1697. Jan w Belzkiem.

Zdzański herbu Lubicz, w województwie Ruskiem. N. Zdzański z Zdzanego, miał za sobą Barbarę Pieniżkównę wojewodzankę Sieradzką wdowę po Szymonie Raciborowskim; w Przeworsku u OO. Bernardynów widziałem ich z tym herbem. N. chorąży Nowogrodzki, gubernator zamku Krakowskiego, żona mu umarła 1685. *Hist. Coll. Crac.* Eustachi, Jan i Józef w Ruskiem 1697.

Zdzarowski herbu Poraj, w Wielkiej-Polszcze. Tego herbu Zdzarowska była za Stanisławem Boboleckim herbu Łozdia. Bartłomiej sławny w Litwie kawaler. Jan na dworze ks.ks. Radziwiłów, Wojciech 1621.

Żdzarski herbu Gozdawa, w Płockiem województwie, jedneje linji z Giżyckiem, ale się od dóbr Żdzary Żdzarskimi pisać poczęli. Walentego Żdzarskiego wspomina list Zygmunta I. Króla Polskiego *in MS. Petric.* N. sędzia ziemski Płocki, którego syn był kanonikiem Płockim, drugi syn jego Stefan, ten z Przeciszewską zostawił synów i córki, trzeci Kasper, tego z Mniszewskiej było potomstwo. Erazm z Żdzar poborea w Płockiem z sejmu 1564. *Constit. fol. 76.* jego to zda mi się nadgrobek w Warszawie tę mu pochwałę daje: *Vir pietate et morum integritate nemini secundus. Ob id omnibus amabilis, exactis innocenter et sine aliorum querela annis 62. diem clausit extremum.* Ludwik Żdzarski na Wołyniu dziedzic na Kustyniu z Anny Olizarowny, spłodził Stefana i Krystynę córkę, Samuelowi Hołowińskiemu miecznikowi Owruckiemu zaślubioną. Seweryn Żdzarski także na Wołyniu. N. miał za sobą Zuzannę Nasierowską, Jan Annę Dobrogojską, Magdalena była za Mikołajem Bromirskim. N. za Janem Golemowskim. Franciszek w ziemi Warszawskiej 1674. N. żyła z Janem Pilchowskim. N. miał za sobą Gorską, pozostała wdową po Kazimierzu Smarzewskim.

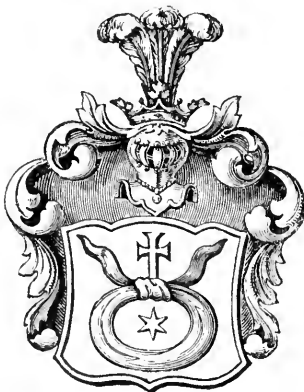
Zdzenicki herbu Korab, w ziemi Warszawskiej. Stanisław, Jan i Franciszek Zdzeniccy w Poznańskiem 1697.

Zdzenicki herbu Pomian, w Kaliskiem województwie. Jadwiga Zdzenicka tego herbu była za Szkudlskim 1701.

Zdzienicki herbu Korab, w Wielkiej-Polszcze. Stanisław, Jan i Franciszek Zdzieniccy pisali się na elekeją Augusta II. z Poznańskiego.

Zdzieszek herbu Jastrzębiec, jedenże dom z Krassowskiemi Jastrzębezykami.

ZDZITOWIECKI

HERB.

Ks. Rójal. in MS. takim kształtem herb ich opisuje, jest coś na kształt Nałęczu, ale do góry przewróconego, w środku którego jest gwiazda, a między dwiema końcami Nałęczu, jest krzyż prosto do góry stojący, na helmie trzy pióra strusie. Tym się herbem pieczętują Zdzitowieccy z Zdzitowca w Brześcińskim województwie, jako widział pomieniony autor, u Katarzyny z Zdzitowieckich Sterpińskiej. Jan Kazimierz Zdzitowiecki dworzanin królewski, w Brześciu Litewskim pogrzebiony. Łukasz, Bazyli i Krzysztof z temże województwem podpisali elekeją Jana Kazimierza Króla 1648. Inni są Zdzitowieccy w Pińskim powiecie, którzy się herbem Siostrzeniec nazwanym pieczętują, z tą jednak różnicą, że na prawym boku strzały, jakby przypięty do niej krzyż noszą w polu czerwonym, na helmie trzy pióra strusie, tak go widzieć w kościele Bezdziemskim na nadgrobkub Samuela Zdzitowieckiego. Ludwik podpisał elekeją Władysława IV. Króla Polskiego. N. była za Samuelem Kazimierzem Niemcewiczem stolnikiem Wilkomierskim.

Zdzychowski herbu Kościeszka. Jedną ich linią z Praweckimi. N. miał za sobą Leszczyńską herbu Belina. Filip Dzikownę chorążankę Braclawską.

Zdzychowski herbu Łodzka, w Wielkiej-Polszcze. Piotr Zdzychowski na Zdzychowie, komornik graniczny Łęczycki, i Szymon w Łęczyckim, podpisali elekeją Jana III. Króla. Stefan podczaszy Wschowski, deputat na trybunał ko-

ronny z Kaliskiego 1694. miał za sobą Łakińską. Wojciech stolnik Poznański 1697. Floryan łowczy Poznański, miał za sobą Jadwigę Mieszkowską sędziankę ziemską Poznańską, Teresa córka jego była za Władysławem Skałowskim. N. burgrabia Wałeczki 1704.

Żebrowski herbu *Jasieńczyk*, po różnych województwach. Szczesny Żebrowski mąż uczony, teolog, akademji Wileńskiej: są pod jego imieniem w druku niektóre książki wydane: 1mo. *Zwierciadło roczne, na trzy części rozdzielone w Krakowie in 4to* 1603. *pisze przeciwko Kalendarzowi Latosza*. 2do. *Kąkol który rozsiewa Stefanek Zizania w Cerkwiach Ruskich, w Wilnie* 1595. *in 4to*. 3tio. *Recepta na plastr Czechowicza Ministra Nowochrześcijańskiego in 4to Cracov*. 1597. ale to jest Marcina Łaszcza Soc. Jesu pod jego imieniem, żył jeszcze ten Felix 1619. w którym dobroczynność swoją świadczył naszym Krakowskiem. Jerzy w Połockiem województwie 1674. N. miał za sobą Małgorzatę Brodowską herbu Łada, z nią miał synów dwóch, Jana bezpotomnego, i Adama, i córki dwie Zofią Gąsiorowską, i Ewę Mniszkę. N. miał Katarzynę Jaskłowską pozostałą wdowę po Mieszkowskim. Drugi Maryannę Kłeczowską. Michał oberszter królewski 1673. *Constit.* Jędrzej Mikołaj na Zebrach Żebrowski pisarz ziemski Lwowski, podstarości i sędzia grodzki Halicki, poseł z tejże ziemi na konwokacyą 1696. podpisał ją: córka jego Katarzyna umarła 1685. *Histor. Colleg. Leopold.* N. podsekowna Stężycka, Stanisławowi Jabłonowskiemu dożywotnie zaślubiona. Alexander scholastyk i officyał generalny Wileński temi czasy. Alexander cześnik Łomżyński 1697.

N. Żebrowski 1778. viceregent Rożański. — Wojciech podsekęd Stężycki. — Antoni rotmistrz Inflantski. — *Iwasiecki*.

Zebrzycki, w Czerniechowskiem województwie. Krzysztof Zebrzycki wojski Czerniechowski, z sejmu 1638. komisarz do granic między województwy Kijowskiem i Czerniechowskiem. *Constit. fol. 31*.

Zebrzydowski herbu *Rudwan*, w województwie Krakowskiem, dom i w honory i w zasługi w tem Królestwie rozrodzony. *Paproc. o herb.* wspomina z tego domu Gotarda kanclerza w r. 1228. którego syn tegoż imienia Gotard, był hetmanem u książąt Mazowieckich, świadczy się ten autor przywilejami tego domu, i przydaje, że ten drugi Gotard, byłci wprawdzie nie dorodny, ale siły wielkiej i pięknego serca, Litwę Jaczwingi, i insze nieprzyjaciół królestwa tegoż szczęśliwie gromił, za co wziął znaczne opatrzenie od książąt Mazowieckich, syn jego być miał Wilhelm, który trzymał Brody i insze imiona, ten spłodził synów trzech; to *Paprocki*: atoli

niżej więcej ich wyrachował: to jest Antoniego, który trzymał Nadarzyn, i od niego poszli Nadarzyńscy w Mazowszu: Wincentego, któremu się dostały Przypkowice, i od niego Przypkowscy w Krakowskim województwie: Łukasza od którego successorowie od Połajewie pod Słomnikami, Połajewskimi zawołani: N. który wziął działem Czykowice i od niego Czykowscy w Krakowskim województwie, i Fabiana, któremu Zebrzydowice się dostały, i od niego Zebrzydowscy, z Pisarzewskiej albowiem Jaehnego córki miał według *Okol.* dwóch synów, Jana i Mikołaja. Z tych Mikołaj pojawiaszy Więborstką jedynaczkę, wziął z nią dobra znaczne Więborg i z przyległościami, ale musi być, że te dobra dawniej w ten dom weszły: bo Bartłomiej z Więborga już był wojewodą Poznańskim w r. 1387. jako się mówiło w pierwszym tomie, ten Mikołaj spłodził syna Wojciecha, temu Krzycka siostra arcybiskupa Gnieźnieńskiego, herbu Kótiewicz powiła czterech synów, Mikołaja człowieka spokojnego, i o żadne dygnitarstwa nie zabiegającego, żona jego była Sempelborska, o potomstwie z niej wszystkiey milezą.

Jędrzej biskup Krakowski, drugi syn Wojciecha z Krzyckiej, pod Erazmem Rotterodamem *in Humanioribus* wziął wielki poler, filozofji potem i teologii po różnych akademiach cudzoziemskich słuchał, dla tej umiejętności, gdy powrócił do Polski, jako i dla bystrości dowcipu, dla gładkości wymowy, przypadł był do serea Zygmuntovi I. Królowi Polskiemu, który naprzód mu poddał infułę Kamieniecką, z tej go przeniósł na Chelmską 1544. z Chelmskiej na Kujawską 1546. z Kujawskiej zaś na Krakowską syn jego Zygmunt August w r. 1551. na której dziesięć lat przyrządzając poszedł po koronę prac swoich za kościołem katolickim podjętych w r. 1560. wieku swego 64. Bodajby był miał podobnych sobie więcej infułatów Polskich, nigdyby była ojczyzna takich koło wiary dyssensyi i zawodów nie znała; wymógł albowiem na sejmie Piotrkowskim u Zygmunta Augusta edykt, który kładzie *Damal. in Vit. Episc. Cracov. fol. 384.* którym wszystkich od wiary katolickiej dysydentów, *incapaces* wszystkich honorów, urzędów, funkeyi deklaruje, jeżeliby się do Matki swojej kościoła Rzymskiego wrócić nie mieli, i tam dalej, data w r. 1550. tą tedy uzbrojony deklaracją królewską, niektórych od wiary apostatów do sądu swego przypozwał, i nieposłusznych karał, atoli tak już górę wzięła była herezya, osobliwie, że Król August prędszy był do uknowania prawa jakiego, niżeli odwagi i dzielności mający do utrzymania tegoż, że już i na biskupów, i na ich cenzury, nie tylko się nie lekała, ale szydziła, i kontemptowała, pasterskie i ojcowskie nad sobą pieczołowanie. Nie prze-

stał jednak ten biskup pobożny, jako mógł kościoła swego ratować: a naprzód pisał coś przeciwko Marcinowi Krowickiemu i jego błędom: bo przeciwko temu pismu, *jest Apologia od heretyków wydana koło r. 1552.* jest też w druku jego *Mowa, którą miał do Zygmunta Augusta Króla przeciwko heretykom 1550.* ale już po łacinie przetłumaczona, potem już namową, już racjami teologicznymi fałsz drugim przekładał i odwoził od zguby. Był wprzód dziekanem Łęczyckim i kanonikiem Krakowskim 1542. jakom czytał *na liście Zygmunta I. danym Miastu Lwowsk.* W Wolborzu salą wielką wystawił, i obrazami wszystkich biskupów Rujawskich ozdobił.

Bartłomiej wojewoda Brzeski Rujawski, trzeci syn Wojciecha z Krzyckiej, a przedtem kasztelan 1551. mąż wytwornej rady i rozsądku u wszystkich chwalebny, żona jego Jadwiga Tęczyńska kasztelanica Krakowska, z której został się syn Jędrzej podczaszy Krakowski, który za Stefana Króla znaczne roty na wszystkie ekspedycje do Moskwy wodził, i z niemi w potrzebie mężnie przeciwko nieprzyjacielowi stawał, miał za sobą Działyńską Pawła kasztelana Dobrzyńskiego córkę, atoli i z potomkiem umarła, ciało jej w Krakowie u ś. Trójcy złożone. Rasper wojewoda Kaliski, czwarty syn Wojciecha z Krzyckiej, a przedtem kasztelan w r. 1472. rotmistrz znaczny i mąż sławy rycerskiej pełny, zostawił z Anną Jordanowną kasztelaniką Krakowską, cztery córki, Elżbietę, Annę, Zofią i Barbarę, z tych jedna Anna żyła z Gabrielem Rydzyńskim (taż Jordanowna poszła za Stanisława Myszkowskiego wojewodę Krakowskiego, ale z nim dzieci nie było) synów zaś pięciu, z których Jędrzej od ojca do Moskwy wyprawiony, tam rękę swoją na karkach nieprzyjacielskich zaprawiał, był potem kasztelanem Szremskim 1596. umarł przed rokiem 1610. syn jego według *Baranow.* Rasper kasztelan Kaliski w r. 1631. którego córka wydana za Adama Biskupskiego, starostę Wieluńskiego, ale z nim bezdzietna. Piotr, Rasper, Mikołaj i Jan drudzy synowie Raspra wojewody Kaliskiego. Z tych Mikołaj był także kasztelanem Szremskim, córki jego dwie się zostały. Elżbieta Mikołajowi Witowskiemu kasztelanowi Brzezińskiemu, Zofia Janowi Skotnickiemu kasztelanowi Polanieckiemu, zaręczone. Jan też brat Mikołaja, zda mi się to ten o którym pisze *Baran.* że był starostą Wareckim i dworzaniem Króla Zygmunta III. ale z żoną swoją żadnego potomstwa nie zostawił. Siostry biskupa Krakowskiego i innych braci jego były te, Katarzyna Pałeczka na krainie albo na Palukach, Anna Rezyńska, Dorota Gorska, Barbara Płomykowska, Małgorzata Karska, Jadwiga Karnowska, która potem poszła za Nikodema Łękińskiego starostę Nakielskiego.

Jan Zebrzydowski drugi syn Fabiana z Pisarzowskiej, brat Mikołaja, był według *Okol.* kasztelanem Oświęcimskim, ale o tym honorze *Paprocki* nie mówi, ten z Przypkowską spłodził trzech synów, Floryana, Jana i Zygmunta, i córki, Katarzynę zakonnice na Zwierzyńcu ś. Norberta, Zofią Frydrychowską, Annę Owsieńską, Elżbietę Iwanowską, Szczęsną Płajską. Z synów jego, Floryan Kasper kasztelan Lubelski, hetman nadworny, mąż tamtych wieków w rzeczach wojennych experyencyi wielkiej, za jego powodem (luboć jego na ten czas ciężka niemoc w Jezierzyskach na łożku trzymała) sławne owo pod Newlem zwycięztwo z Moskwy stańło, kędy czterdzieści tysięcy nieprzyjaciela porazili nasi z Leśniowolskim, na ten czas komendę powierzoną sobie mającym, tego z Dzikowny syn Mikołaj starosta Steżycki, ten na weselu Jana Zamojskiego kanclerza i hetmana z Batorowną, taką scenę wyprawił. Wóz złoty ciągnęły godziny dniowe i nocne, dniowe były dziatki w biały atlas postrojone, po prawej szły stronie, z zegarkami na głowie, wszystkich było dwanaście. Tyleż było czarnych po lewej stronie, w kitajki czarne odziane, a po nich gwiazdy malowane, wszystkie zaś tak dniowe, jako i nocne godziny, łańcuszkami srebrnymi były spojone. Na wozie siedział Saturnus, z siwą brodą, kosę w ręce trzymając, przed nim Bania okrągła z złotego płotna, on sam w złoty altembas ubrany. Czas wóz poganiał, mając także zegarek na głowie, za któremi szło słońce łańcuszkiem związane i księżyc, wszyscy czasowi służyli. *Biel. fol. 793. Paproc. fol. 200.* Był potem generałem i starostą Krakowskim, dalej wojewodą Lubelskim i hetmanem nadwornym, i na nim zda mi się ten tytuł ustał. Autor książki, której tytuł *specimen Historiae Polonae Criticae pag. 39. ba i pag. 187.* przymawia mi, że m tego Mikołaja Zebrzydowskiego położył między hetmanami nadwornymi, twierdząc, że go raczej trzeba było rachować między hetmanami polnemi, to jest między Mikołajem Sieniawskim i Stanisławem Zółkiewskim, to jest między rokiem 1589. i 1596. Atoli na poparcie tego com pisał, dosyćby mi dowodem być powinien nadgrobek jego u *Starowol. in Monumentis*, gdzie go nie zowią *Ducem Campestrum*, ale *Ducem Militiae S. R. Majestatis*. Co jest w samej rzeczy nadwornym: bo to ich własna funkcyja była, gwardyą królewską kommanderować. Takież tytuł znajdziez u *Paproc. o herb. fol. 196.* dany na nagrobku Stanisławowi Zamojskiemu kasztelanowi Chełmskiemu, bez kontrowersyi żadnej, hetmanowi nadwornemu, a tego Mikołaja antecessorowi, gdy o nim tak tam mówi: *Imperium militare cum titulo Ducis Copiarum Regiae* (znać opuszczono to słowo *Majestatis*, bo sensu nie masz) *administravit*. Hetmanów zaś

polnych, że własnym ich terminem zwano *Duces Campestris*, poznać z tamtych czasów historyków, poznać z przywilejów królewskich, a osobliwie u *Okol. tom. 3. fol. 215.* z przywileju Zygmunta III. danego w roku 1589. Pernusom. Poznać z tej samej karty autora gdzie dystynkeją czyni, między *Duces Exercituum Curiae, i Ducis Campestris.* Ze też ten Mikołaj Zebrzydowski nie był hetmanem polnym między rokiem 1589. i 1596. pewna jest: bo naprzód *Kobierzycki in Histor. Vladislai fol. 707.* jawnie mówi, że Stanisławowi Żółkiewskiemu, jeszcze Stefan Król, mniejszą buławę konferował, to jest na trzy lata przed rokiem 1589. I ordynaeya Zamojska w r. 1593. kasztelanem Lwowskim i hetmanem polnym wspomina tegoż Żółkiewskiego, i w następującym roku, że z Zamojskim Żółkiewski Tatarów pod Ceorą wojował, jawnie mówi *Sobieski w mowie swojej na jego pogrzebie.* Trudno tedy odbierać buławy Żółkiewskiemu żeby ją dać Zebrzydowskiemu. Wziął potem łaskę wielką koronną, na koniec w roku 1620. zszedł z tego świata wojewodą Krakowskim, starostą Lanckorońskim i Bolesławskim, pogrzebiony w Kalwaryi za Krakowem, którą z gruntu fundował, i przy niej OO. Bernardynów osadził. Między inszemi rzeczami kazał też tam odryssować ołtarz, u którego we środku na antependium krzyż kawalerski widzieć, który po końcach dwie osoby trzymają, jedna nadziei, która sypie ziarna, druga w zwierciadło patrzy: na ołtarzu w jasnych promieniach kielich, z którego połowę hostyi widać, z jednej strony kielicha, *Ille se mihi,* z drugiej strony, *Ego me illi,* takie napisy przydano. Po krajaeh pod wierzchem napisano po lewej stronie, *Deo qui creavit,* po prawej, *Reipublicae quae genuit.* Fundował krom tego kościół z probostwem w Zebrzydowie, do fundacyi kolegji naszego Lubelskiego, znacznie się przyczynił. Szpitalów kilka i wystawił i nadał. Prawdać że Rokoszu przeciwko Królowi Zygmuntovi III. i początkiem był najpierwszym, i wodzem; przecieź jako się sam nie raz protestował, że się dla tego do broni porwał, żeby praw ojezystych i swobód mógł dać jaką obronę. Związał się był dożywotnie z Herbutowną córką Jakóba, z tej było kilka córek, jedna z nich poszła za Stanisława Niemojewskiego Rolicza kasztelana Chełmińskiego, druga Teresa za Macieja Smoguleckiego starostę Bydgoskiego, insze w zakonaeh świątobliwe życie prowadziły, i syn jeden, Jan miecznik koronny starosta Nowomiejski i Lanckoroński, ten dwa razy śluby małżeńskie ponawiał, pierwszy raz z Barbarą Lubomirską kasztelanką Wojnicką, ta mu powiła dwóch synów, Michała i Franciszka, córek trzy, jedna z nich poszła za Piotra Szyszkowskiego starostę Wareckiego, synowca biskupa Krakowskiego, druga za Abrahama Gołucho-

wskiego starostę Stężyckiego i Wislickiego, trzecia Dominika, Dominikanką została. Był ten miecznik pułkownikiem po śmierci Zygmunta III. od województwa Krakowskiego obrany. Był i marszałkiem trybunału koronnego. Pod Buszę, i znowu pod Pawołocz usarskie dwie chorągwie, jedną kozaków, dwie piechoty wystawił. Przeciw Gaborowi siedmset swoich; a na granice Szląskie kilkaset dobrze uzbrojonych ludzi. Druga żona jego była Katarzyna Warszucka Jędrzeja podkomorzego Sieradzkiego córka, a pozostała wdowa po Gabryelu Tarnowskim staroście Krakowskim, atoli z nią potomstwa nie miał: Przeszedł na wieczność w r. 1641.

Michał wojewoda Krakowski, starosta Lanekoroński, syn Jana miecznika koronnego z Lubomirskiej, umarł 1667. był i starostą Krakowskim, Pan w wojennych kunsztach wypolerowany; Tatarów którzy Chanowi rebellizowali, zbił, Kozaków pod Kumejkami wojował, i w inszych kampaniach nie zbitę męztwa swego dał dowody. Miał za sobą Maryannę Stadnicką kasztelanę Sanocką, z której była córka Anna, była ta Maryanna osobliwsza dobrodzika kollegium naszego Krakowskiego u ś. Piotra, kędy po śmierci spoczywa. Franciszek brat Michała, starosta Nowomiejski, kasztelan Lubelski 1647. żona jego Anna Zofia Zienowiczowna kasztelanica Połocka, wdowa po księżęciu Wojciechu Radziwile kasztelanie Wileńskim. Krom tych *Paprocki* jeszcze tych przydaje. Marka Zebrzydowskiego, któremu się Pęperzyn dobra działem dostały, od tego sukcesorów Pęperzyńskimi zwano. Łukasza sędziego Krakowskiego, którego cztery córki były, Zberkowska, Gebultowska, Morawcowa, i Raczorowska. Mikołaja, którego z Palczewskiej herbu Szaszor synowie: Joachim, Marein, Jan, Piotr, Jakób, i córka Anna. Nad to Malcher starosta Śniatyński i Kołomyjski, córka jego Katarzyna poszła za Jana Mikołaja Janickiego pułkownika. Bartłomiej Zebrzydowski jedenaście tysięcy zapisał nowicyatowi naszemu Krakowskiemu, był to brat stryjeczny kasztelana Śrzemskiego. *Histor. Dom.* Józef kanonik Krakowski, i kustosz 1695. niewiem czy nie tenże sam był potem opatem Jędrzejowskim 1703. jego to zda mi się są w druku: *Heroicae Polonorum virtutes*. Mikołaj kasztelan Ramieniecki 1624. r. jako się mówiło w pierwszym tomie. Jadwiga Piotra Brandysza małżonka, Krystyna naprzód żyła z Janem Stanisławem Korycińskim starostą Gniewkowskim ale *sterilis*, *2do* z Adamem Kalinowskim, z tym miała córkę Helenę Morsztynową wojewodzinę Sandomierską. N. z Janem Karolem podkomorzym Krakowskim ks. Czartoryskim. Jędrzej Mareyan starosta Rogoziński, miał za sobą Annę Grudzińską, z drugą Maryanną Opalińską żenił się 1687. córka jego staro-

ścianka Rogozińska, była za Maciejem Tomickim starostą Obornickim herbu Drya. Katarzyna zakonnica u Wszystkich Śś. we Lwowie. Elżbieta była za Janem Orzelskim kasztelanem Rogozińskim.

R. 1778. Marcin Zebrzydowski skarbnik Wieluński. — *Krasicki*.

Z E G A R H E R B.

Okol. tom. 3. fol. 357. powiada o sobie, że widział między innymi herbami w Konstantynowie, klepsydrę dwiema strzałami przeszytą; w Kamieńcu zaś Podolskim zegar stołowy. Koło zegarowe w herbie Tuczyńskich znajdziesz.

Zegartowski herbu *Topacz*. Von Pekau w Prusiech, przeciw z tą odmianą, że tarcza powinna być wszerek przedzielona, na górze albo wyższem piętze, powinny być dwa skrzydła orle w czerwonym polu, na dole pod skrzydłami noga orla żółta w czarnym polu, nad hełmem i koroną dwa skrzydła, tak go opisuje *MS. o Famil. Prusk.* Z tego domu jedna była za Jerzym Konopackim wojewodą Pomorskim. N. urodzona z Słomowskiej za Janem Białochowskim.

Żegocki herbu *Jastrzębiec*, w województwie Inowrocławskim, piszą się z Żegotek. Szymon Żegocki 1581. z sejmku Warszawskiego poborcą w Inowrocławskim naznaczony. *Constitut. fol. 395.* Jan z młodu zaraz do publicznych w tej ojczyźnie funkcji aplikowany, dziwną je łatwością i z chwałą imienia swego odprawował, w prawie ojczystem i w historii Polskiej taka się w nim biegłość wydawała, że do niego pospolicie w rzeczach wątpliwych rekurs czyniono, osobliwie gdy w trybunale koronnym zasiadał deputatem, atoli świat sobie zmierzwiwszy, do zakonu Societatis Jesu wstąpił, kędy do urodzenia wysokiego, umiejętności politycznej, wszelakich cnót, szczególnie jednak pokory i poniżenia siebie samego ozdoby przydał, w nim trzydzieści i dwie lat przepędziwszy, siedmdziesiąt lat życia skończywszy, w r. 1631. poszedł do nieba po zapłatę w Jarosławiu; nazajutrz albowiem po śmierci swojej pokazał się jawnie drugiemu księdzu swemu konfidentowi dziwnie wesóły, i powiedziawszy: Mam się już dobrze, zniknął z oczu. *Histor. Colleg. Jarosl.* Marcin kasztelan Przemycki, a przedtem sędzia ziemski Wschowski, gładkość wymowy i roztropność nie pospolitą nauką utemperowana, pomogły mu do tego, że zgromadzone rycerstwo na walne sejmy po dwakroć z łaską go marszałkowską w izbie poselskiej potykały, raz w r. 1626. w Toruniu, drugi raz w Warszawie 1632. którą on do ukontentowania wszystkich godnie piastował, inszych zaś lat prawie ustawicznym posłem na sejmach stawając, różne inte-

ressa i funkcyę Rzeczypospolitej na siebie miał włożone, jako to 1624. deputat na trybunał Radomski, *Constit. f. 5.* 1626. komissarz do granic od Szląska, *Constit. fol. 14.* i deputat do kwarty Rawskiej *fol. 18.* w roku 1628. komissarz do zapłaty wojsku *f. 2.* i 1629. *f. 2.* i 1633. do taxy rzeczy *f. 34.* żona jego Anna, umarł 1634. w Sierakowie u OO. Bernardynów pogrzebiony. Krzysztof syn Marcina naprzód podkomorzy Kalliski, starosta Babimojski i Roniński, marszałek trybunału koronnego 1660. a w r. 1661. komissarz do granic od Szląska i od Pomeranji, *Constit. fol. 21.* w r. 1662. deputowany na trybunał fiskalny i do zapłaty wojsku, *Constit. fol. 5.* potem w r. 1667. wojewoda Inowrocławski, *Constit. fol. 21.* a po śmierci żony swojej, stan sobie duchowny obrawszy 1671. r. biskup Chełmski, nie długo w tej infule jaśniał; w półtora albowiem lat jadąc na sejm, przeszedł na drogę nieśmiertelności, podobno już będąc nominatem na biskupstwo Rujawskie, naukę jego znać z niektórych pism jego do druku podanych: 1mo. *Pasterz bez prywaty, kazanie o Ś. Stanisławie Biskupie* 1672. in 4to. 2do. *Pełnia w ostatniej kwadrze. kaza. na pogrzebie Konstancyi Ks. Wiśniowieckiej wojewodziny Ruskiej Matki Króla Michała* 1672. Mężtwa jego doznali Szwedzi pod Kościanem 1655. kędy zbił Landgrafa Hassyi *Tulden. lib. 5.* Częstochowa, do której na prezydium z częścią wojska od Króla Jana Kazimierza był zesłany, Kraków, Czarny Ostrów, Wieluń, Piotrków, Magierów, kędy zwycięzko wszędzie nieprzyjaciela gromił. Do Danji, potem Holsayci, i Pomeranji z Czarneckim się przedarł, i tam tryumfalnie żniwo zbierał: syn jego Franciszek starosta Babimojski, którego żona Krystyna Ponińska herbu Łodzia, był z niej syn Piotr, brat Krzysztofa biskupa, starosta Kościański: Kościańskiego zamku przeciwko Szwedom mężnie obronił, syn jego Łukasz w zakonie naszym 1678. Urszula kasztelanka Przemęcka siostra Krzysztofa biskupa była za Broniszem, z którym córka Zofia Broniszowna Jana Golemowskiego małżonka, i syn Eliasz ojciec Piotra Bronisza kasztelana Kalliskiego, i Jana starosty Śrzedzkiego. Krzysztof drugi opat Przemęcki czyli Mikołaj 1660. O Żegockim staroście Ronińskim pisze *Rzeczyński Histor. Natur. fol. 316.* że był takiej siły, iż szelagi w palcach swoich łamał.

Żegota herbu Topor. Nie pewniejszego, że od dawnych Żegotów Toporezyków idą. Z tych Żegota wojski Krakowski, chorąży Nowogrodzki, tego suksessorowie w województwie Sieradzkim dziedziczyli na Podstolu, Stanisław, Wojciech, Jan, Paweł i Adam. Drudzy Żegotowie tych stryjeczni bracia, dziedziczyli na Mikołajowie, Krzysztof, Stefan i Stanisław. Są

Żegotowie i w województwie Wołyńskim, Mikołaj i Hieronim synowie Fryderyka i Stanisława. Maxymilian Żegota pisał się na elekeyi Augusta II. z województwa Sieradzkiego. Piotr i Paweł z Krakowskiego.

Żegota herbu Kietlicz na Szląsku. N. Żegotowna była za Chalknowskim z Chalknowa herbu Topacz. N. którego według *Paproc. Strom.* czterej synowie byli, Mikołaj, Jan, Walentyn i Adam.

Żelazo herbu Jezierza, w województwie Rawskim, Wojciech Żelazo podpisał elekeyą Jana III. Króla. O Mikołaju i Franciszku patrz *Konstytucyi* 1667.

Żelazo herbu Rawicz, w województwie Rawskim. N. Żelazo podśudek Sochaczowski i poborca tamże 1611. Szymon Żelazkowski, tak się z Rawskiem podpisał na elekeyą Jana III. Jan Michał podczaszy Łukowski, poseł na sejm 1670. Paweł, Jan i Mikołaj w Sandomierskiem. Kazimierz i Jakób z ziemi Nurskiej 1697. Stanisław, Jerzy i Hieronim w komput szlachty poliezeni.

Zełecheński herbu Jelita. Ratarzyna Zełecheńska podczaszanka Wizka zrodzona, z Prażmowskiej siostry rodzonej areybiskupa Gnieźnieńskiego, była za Wojciechem Rudzkim Wężykiem.

Zełechowski albo **Żelichowski herbu Ciołek**, w województwie Sandomierskiem. Stanisław z Zełehowa i Ostrołęki wojewoda Warszawski, syn jego Stanisław biskup Poznański, o tych mówilo się w pierwszym tomie. Jędrzej z Zełehowa naprzód stolnik Sandomierski 1421. u *Łask. w Stat. fol. 171.* potem podkomorzy tamże 1436. *Stat. Łask. fol. 140.* był i generałem Wielkopolskim. Stanisław Ciołek z Zełehowa, z Jadwigi Łaskiej herbu Korab Hieronima wojewody Sieradzkiego córki, mąż i w językach różnych biegły, i w ręce silny, którą w Wołoszech, gdy Bogdana Mielecki na gospodarstwie Wołoskiem osadzał, siła i mężnie dokazywał, miał za sobą Sobkownę córkę starosty Warszawskiego, siostry jego te były: Dembińska, starościna Chęcińska, i Pretfiezowa starościna Trembowolska. *Paproc. o herb. fol. 465.* Floryan kasztelan Lubelski i burgrabia Krakowski, 1553. podpisał list Zygmunta Augusta dany familji Ustrzyckich. Benedykt Zełechowski kanonik Zamojski wydał do druku *Digestum juris Saxonici, novis expositionibus, atque cum jure communi combinationibus claris illustratum, Zamoscii* 1643. *in 4to.* N. miał za sobą Kobielską herbu Jelita, Michał Agatę Olszyńską. Wojciech w Sandomierskiem, Rasper w ziemi Wizkiej 1697.

Zełęcki herbu Trach, w Wielkiej-Polszcze, piszą się z Zełęcina. Piotr Trach Zełęcki syn Stanisława, a wnuk Ottona

Tracha z Prochów (z tego poznać, że to jedenże dom z Guńskimi) miał dwóch synów, Krzysztofa, który powróciwszy z obozu do domu swego, w pokoju śmierć znalazł, której nie raz w batalji szukał, i Piotra, temu Ujejska herbu Grzymała powiła trzech synów, Stefana męża rycerskiego w Węgrzech i w Wołoszech, Jana z Zborowskim kasztelanem Gnieźnieńskim na rebellią Gdańską wojownika, i Stanisława, ten z Jaktorowskiej herbu Poraj, spłodził Zygmunta kasztelana Miedzyrzeckiego, o wiarę katolicką Rzymską wiele gorliwego senatora, bo w Zelęcinie nie tylko, że dyssydentów wykorzenił, ale tamże kościół katolicki wystawił, a w Jaktorowskich dobrach, spalony kościół z gruntu wyniósł; w sądach gdy deputatem w trybunale zasiadał, nieskorpumpowanej sprawiedliwości; złączył się był dożywotnie z Maryanną Niegolewską sędzianką ziemską Poznańską Jana córką, z tej się zostało dwóch synów, Jan i Władysław. Z tych Jan odważny za ojczyznę wojownik, dla której i życie wraz ze krwią mężnie przeciwko Turkom pod Chocimem nacierając, w oczach Jana III. potem Króla Polskiego, wylał: córki jego dwie z Wodyńskiej z temi domami spowinowaczone, Ludowika wydana za Kazimierza Tarła starostę Goszczyńskiego, Alexandra za Stanisława Małachowskiego wojewodę Poznańskiego, ale *sterilis*, trzecia, czy też z tych która, za Butlera kasztelana Podlaskiego, był ten Jan lowczym koronnym. Jedna z tego domu była za Zborowskim na ten czas kasztelanem Oświęcimskim, druga za Silnickim, trzecia Gryzelda *2do voto* za Pawłem Tarnowskim herbu Roliez, *primo* zaś *voto* za Szembekiem. N. siostra kasztelana Miedzyrzeckiego, była za Alexandrem Ponińskim.

Zelęcki herbu *Doliwa*, w Sieradzkim województwie, czyli jako nasi autorowie ich piszą Zielęcki. Dom starodawny, wspomina przywilej Spitygniewa kasztelana Rudzkiego, albo jako go temi czasy zowiemy, Wieluńskiego, młyn Zbigniewowi Bielowskiemu w zasługach nadał. Jego potomek był Marcyan wieku *Paprockiego*, który Moskwę pod Połockiem i indziej rycersko wojował, brat jego Karol. Albrycht Zelęcki miał za sobą Zofią Rębieską, z tej spłodził syna Ludwika, i Piotra, od których zostało potomstwo, i córkę Barbarę Michała Borowskiego herbu Ogończyk małżonkę, która urodziła Marcina sądowego Chełmińskiego. Teodora Zelińskiego herbu Doliwa zmarłego w r. 1641. wypisał nadgrobek *Starowol. in Monum. fol. 538.* który mu żona jego wystawiła, Jadwiga Tarnowska.

Franciszek Zelęcki w r. 1788. kasztelan Biecki. — *Krasicki.*

Zeleński herbu *Prawdźic*, w Krakowskim województwie piszą się z Zelanki. Jakób Zeleński podczaszy Braclawski, syn jego Zbigniew 1638. Stanisław z Zelanki, podpisał

kaptur Krakowski 1632. Stefan i Mareyan burgrabia Krakowski 1674. Samuel kapitan królewski 1697. Ratarzyna zakonnica i ksieni Sądecka. Hieronim sędzia ziemski Brześcieński. *Histor. Coll. Brest.* Samuel miał za sobą Ożarowską, z tej potomstwo syn Maxymilian i córka Teodora. N. była za Janem Bielskim herbu Jelita.

Zeleski. Stanisław Zeleski, poseł na sejm z Wielkiej-Polski 1591. r. ztamtąd był deputatem do kwarty Rawskiej. *Constit. fol. 619.* Samuel Zeleski dóbr Łagiewniki w województwie Łęczyckiem dziedzie w roku 1677. zaczął fundować w Łagiewnikach konwent OO. Franciszkanów. *Biernac. f. 267.*

Zeliborski herbu Sas, w Ruskiem województwie, Arseni i Atanazy Zeliborsey byli władykami Lwowskiemi, jako się mówiło w pierwszym tomie. Adam z Przemyskiej ziemi poseł na sejm 1662. ztamtąd komissarz na trybunał fiskalny, *Constitut. fol. 5.* też *Konstytucye fol. 33.* wspominają tego Adama i Prokopa. N. miał za sobą Zofią Rurdwanowską, z której córki: Jeżowska i Bidecka. Mikołaj, Michał, Grzegorz i Stefan dziedzie na Barańczycach 1610.

Zeligowski herbu Belina, w Łęczyckiem województwie. Jakób Zeligowski rotmistrz Inflantskiej ekspedycyi, w znacznych potrzebach, odwagi swojej dał jawne dowody, osobliwie pod Lodem zamkiem, gdzie Szwedom armata była odebrana, potem pod Rewlem, pod Szmeltynem, pod Nowogrodkiem, pod Riesą z wielkiem niebezpieczeństwem życia stawał, wielu ręką swoją z nieprzyjaciół pobiwszy, drugich w niewolę zabrawszy, do obozu fortunnie przyprowadzał. Kazimierz Zeligowski cześnik Mozyrski w powiecie Mozyrskim 1674. Anna była za Piotrem Dzierżkiem.

Zelinger. Zelinger porucznik rajtarski, dla mężstwa w różnych kampaniach doświadczonego, nobilitowany na sejmie 1662. *Constit. fol. 40.*

Zelislawski herbu Pilawa, w powiecie Chęcińskim. N. Zelislawski mąż wielkiej odwagi, w wielu okazyach zasłużony tej ojezynie, przetoż ta nadgradzając mu krwawe jego zasługi, wójtostwo Krzezonowskie puściła mu do śmierci jego, po której potomstwo jego miało go trzymać lat piętnaście *jure Emphiteutico.* *Constit. 1662. fol. 29.* Jędrzej miał za sobą Grodzicką, syna miał Adama. Józef vicesgerent Lubelski pisał się na elekeyą Augusta II.

Zeliszewski. N. Zeliszewski miał za sobą Maryannę Zulińską, z której zostało potomstwo.

Zelski herbu Ogończyk, w Dobrzyńskiej ziemi, jedenże dom z Działyńskimi, ale od dóbr Zalego tak nazwani. N. Zel-

ski kasztelan Dobrzyński, synów jego dwóch było, Felix kasztelan Dobrzyński ojezycznie pięknie zasłużony 1589. podpisał tranzakcyą Będzińską, spłodził syna Wincentego kasztelana także Dobrzyńskiego, męża serdeczną odwagą zachwalonego pod Gdańskiem i Połockiem. Piotr brat Felixa, od którego zostało potomstwo synowie i córki. Zdziwój brat kasztelana Dobrzyńskiego, na początku położonego, wojski Poznański, miał kilku synów, między niemi był Bartłomiej rotmistrz sławny, wspominają go *Konstytucye* 1589. *fol.* 558. Stanisław podczaszy Dobrzyński, miał za sobą Kosteżankę Katarzynę córkę Macieja, Wojciech Małgorzatę Kosteżankę, z której córka Maryanna była za Plichtą herbu Półkozic. N. Zelska była za Pawłem Tarnowskim podczaszym Dobrzyńskim, druga za Howskim herbu Prawdzie, trzecia za Wojciechem Łochockim. N. pojął Izabellę Działyńską podkomorżankę Dobrzyńską, drugi Maryannę Kuczborską, Ludwik Zofią Białozorownę pozostałą wdowę po Wilhelmie Steckiewiczu chorążym Mińskim. *Constit.* 1667. *fol.* 17. Jan Kazimierz z Zalego Zelski major w wojsku koronnem, któremu w krwawych zasługach puściła pewne dobra Rzeczpospolita, dziedzicznym prawem na sejmie 1676. *Constit.* *fol.* 51. Krzysztof pisarz ziemski Bielski, i poseł na sejm 1662. z kąd komissarzem naznaczony na trybunał fiskalny, *Constit.* *fol.* 5. i 1667. i 1674. na konwokacyą, gdzie stanął sędzią generalnym sądów kapturowych. N. wojski Dobrzyński 1674. Jan komendant Zamojski, podkomorzy Wendeński, miał za sobą Gieschawownę Barbarę. Adam miał za sobą Szawińską.

Zelślawski herbu *Dąb*, z tą jednak różnicą jako go opisuje *MS. o Familiach Pruskich*, że *Dąb* jest z wierzchołkiem odciętym, bez żadnego liścia, żółędzie dwie z jednej strony, z drugiej także dwie, na hełmie nad koroną dwie trąby myśliwe. Dom tych Zelślawskich był kiedyś nie pośledni w Prusiech, i znać że tej ojezynie dobrze zasłużony, w oderwaniu Prus od Krzyżaków: w *MS. Piotrkowskich czytalem list Zygmunta I. Króla Polskiego* approbujący dawniej dany drugi, od Kazimierza Jagiellonowicza, w którym w pewnej summie królewskie dobra w Malborskiem województwie, w powiecie Sztumskim, to jest: Sadluki, Miran, Słosdorff, puścił Król Kazimierz temu domowi, i żeby je póty trzymał, póki mu ta summa wrócona nie była: approbował zaś toż samo Zygmunt I. Michałowi Zelślawskiemu dziedzicowi na Miedzyłanze podkomorzemu Malborskiemu, i żonie jego Annie z Krajowa: był potem ten Michał podkomorzym Chełmińskim 1533. według *Histor. Possel. Polon. Prut.* W roku 1550. kwitnął Franciszek Zelślawski podkomorzy Malborski. Stanisław biskup

Chelmiński, wstąpił na tę katedrę w r. 1562. 9. Października, umarł 1571. pochowany w kościele farnym Lubawskim, a tablica malowana na ścianie, jego osobę reprezentuje, i herby te: Dąb, Łabędź, znać tedy że był z Anny Krajowskiej herbu Łabędź urodzony, Róże białe, czarny tryangul w polu czerwonym, i Chomąto Wulkowskich; mąż to był zbytnej i niezwyyczajnej tułowitości, atoli w obyczajach poważny, co raz komu obiecał, to świątobliwie chciał wypełnić, kłamstwa nieprzyjaciel, pobożności i świątobliwości przykład; zwykł był mawiać: *Non expedire Christi servis, eorum qui seculo serviunt domos frequentare, aut consuetudine uti; sicuti enim pisces de aqua eductos continuo languescere et emori solere, sic Clericum et Monachum extra coenobii septa vagantem, si confabulationi vacaverit, ad cordis tepiditatem redigi et circa spiritualia exercenda effici tardiorum.* Był wprzód opatem Peplińskim. N. Zelśawska Jana Konarskiego herbu Osorya małżonka, matka Michała Konarskiego wojewody Pomorskiego. Ostatni był z tego domu według *MS. o Famil. Pruskich.* Jan Zelśawski starosta Międzyłęski. O jednym z przodków tego domu czytamy, że gdy na roli Szterbergskiej groblą na staw chciał sypać, znaleziono ciało całe człowieka ze wszystkim, które się zupełnie w Myrrę obróciło, Wacław tedy a Quercu, tak go zwano, rozdał go między przyjaciół swoich, tak, że Dubrawiuszowi historykowi Czeskiemu, więcej niż pół barku człowieka owego dostało się.

Hieronim Zelśawski w sprawie Gdańszczanów otrzymał *Sales conductus* od Zygmunta Augusta Króla r. 1555. — *Manuser. Helsingberg.* — *Krasicki.*

Zelkowski herbu *Dąbrowa*, w Sandomierskiem i Mazowieckiem województwach. Krzysztof Zelkowski 1577. poborca w ziemi Liwskiej. *Constit. fol. 321.* Augustyn i Stefan z Dąbrowych Zelków Zelkowscy, ten z Sandomierskiego, tamten z Mazowieckiego 1704. r. podpisali konfederacyą Sandomierską.

Zembocki herbu *Rogala*, w Brześciańskim województwie. N. Zembocki wojski Brześciański, synowie jego Daniel i Jakób. *Kojal. in MS.* Jan Zembocki łowczy Witebski, Władysław cześnik Starodubowski 1674. r. Jan łowczy Mściślawski z sejmu 1690. sędzią granicznym naznaczonym między Litwą i Moskwą. *Constit. fol. 7.*

Zembocki herbu *Radwan*, w Krakowskiem województwie. Jan Zembocki mąż znaczny, i wielkiej u Panów wszystkich akceptacyi, umarł 1582. nie zostawiwszy z Geraltowską herbu Orla żadnego potomka. Byli i inni tegoż herbu Zembocey za czasów *Paproc.*

Zembocki herbu Strzeмиę, w Krakowskiem województwie. Pod tym herbem, ale też pod Radwanem *Paprocki*, a z niego *Okolski* położył Mikołaja hrabię z Zembočina, którego żona Małgorzata z siostrami swemi pod niebytność męża swego, z Bolesławem albowiem Śmiałym Królem Polskim Ruskie kraje przez lat kilka wojował, obawiając się swawolnych kup, które wojnę poczciwości matron bogobojnych wypowiedziały, na wieży się w Zembocinie zamknęła, a czeladź ze dworu pokarmu dodawając, po powrozie go do nich wciągali, ale *Długosz* wyraźnie pisze, że ten Mikołaj był herbu Strzeмиę, Stanisław z Zembočina konfundator kościoła ś. Jakóba w Krakowie na Kazimierzu w r. 1462. o czem przytacza list *Paprocki o herb. fol. 231.* z którego poznać, że był herbu Strzeмиę.

Zembocki herbu Ślepowron, w województwie Mazowieckiem. Mikołaj Zembocki podstarości Kamieniecki w Mazowszu, poborea w ziemi Nurskiej 1613. *Univer. Pobor.*

Zembowski herbu Trestka, w Prusiech w województwie Pomorskiem z Zembowa się piszą. Z tych Jan Zembowski, dwie lecie na kampanji Inllantskiej nie bez sławy rycerskiej, pojął Czapską Sebastyaną i Zakrzewskiej córkę, z której zostawił potomstwo. Stryj Jana był w zakonie Soc. Jesu, kapłan świątobliwego życia. N. Zembowska żyła w dożywotnim związku z Janem Rossowskim. Mikołaj pisarz grodzki Malborski 1730. poseł na sejm. Stanisław kanonik Lwowski, scholastyk Stanisławowski, deputat na trybunał koronny 1738. brat jego rodzony Jędrzej w zakonie naszym temi czasy. N. miał za sobą Nahorecką. Przeclaw kustosz Warmiński w r. 1652.

Zembrzuski w Prusiech. O Rasprze Zembrzuskim i o jego potomstwie patrz *Konstytucyi w r. 1676. fol. 60.* Jan i Stanisław w ziemi Nurskiej 1674. Jan Rasper i Jakób Karol posłowie województwa Chełmińskiego 1697. Paweł w zakonie naszym rektor collegji Pultuskiego 1685. r. N. miał za sobą Scholastykę Działowską.

R. 1778. Władysław Zembrzuski wojski Zakroczymski. — Paweł komornik graniczny Ciechanowski. — Dominik podsędek Nurski. — Jakób miecznik Sochaczewski. — *Irasički.*

Zemła herbu Topor, w ks. Litewskim w powiecie Oszmiańskim. *Kojał. in MS.* Jerzy Wawrzeniec Zemła pisarz skarbowy Litewski 1674.

Zengwirski herbu Pobog, w województwie Chełmińskim, piszą się z Zengwierzu. *MS. o Familiach Pruskich*, przy tym domu tak przypisał. Jest tradycya że z tej familji była ś. Jutta, która w katedrze Chełmińskiej leży. *D. Jutta Germana ex Ducum Brunsvicensium clavo sanguine orta,*

Joannis de Sangerhausen Magni Cruciferorum septimi Magistri, Conventus Sacri Praedicatorum Ordinis Torunii fundatoris soror, ex ditissima amore Christi spontanea pauper, miraculis ab anno 1264. illustris: cui in causa pauperum cum sociabus intempesta nocte iter agenti sol clarissimus prodigiose refulsit. Jam o niej więcej mówił pod Konopackiem.

Zerkowski. N. Zerkowska Stefana Białokurowicza cześnika Łatyczowskiego małżonka. Jana jest w druku *Laurea Academica Vilnae* 1633. ale to pod jego imieniem kto inny wydał.

Zernicki herbu Drya, w Wielkiej-Polszcze. Piotr z Zernik kasztelan Kaliski w r. 1436. u *Łask. w Stat. f.* 208. temu *Paprocki* dwóch synów przypisuje, Jana i Marcina, i córkę Małgorzatę Padniewską, matkę Filipa biskupa Krakowskiego. Marcina wspomina *list Zygmunta I.* w którym ten Król, niektóre przywileje nadał miasteczku Zerniki. Jan chorąży Poznański w roku 1467. temuż miasteczku wiele łask pozwolił, atoli przeniósł się potem do Padniewskich, podobno po Małgorzacie wzywał wspomnianej. Jan Zernicki kanonik Gnieźnieński, Łęczycki, umarł 1553. któremu synowiec jego Piotr, także kanonik Gnieźnieński, nad grobem pamiątkę postawił. Mikołaj podsędek Kaliski podpisał list Zjazdu Jędrzejowskiego 1576. *Constit. f.* 246. Paweł poseł na sejm 1607. z tamtąd komissarz do uspokojenia Rokoszanów. *Const. f.* 866. Agnieszka (*Paprocki* ma Czernieka herbu Drya) była za Zajączkowskim z Wąsosza. Elżbieta za Rogalińskim Alexandrem cześnikiem Inowrocławskim. Adryan kanonik Gnieźnieński, prezydent trybunału koronnego w r. 1597.

Zernicki herbu Rogala, w województwie Nowogrodzkiem, Witebskiem, Mińskiem, przyszedł do księstwa Litewskiego z ziemi Dobrzyńskiej. Jan Zernicki rotmistrz usarskiej chorągwi pod wojnę Moskiewską za Władysława IV.: Kaspra synowie, Konstantyn mąż wojenny, i Michał w zakonie Soe. Jesu. *Kojal. in MS.* Michał Ziernicki komornik Dobrzyński, deputat na trybunał koronny 1718. Jan podstoli Płocki, miał za sobą Maryannę de Raes, z tej syn jeden Piotr podstoli Płocki, pojął Bajkowską, z której ma córkę. Siostra jego żyje z Dzięwałtowskim Giutowtem w Wilkomierskim, z której jest potomstwo: taż Raesowna *2do voto* poszła za Adama Bakę, ale z nim *sterilis*, ten zaś Adam pierwszym związkiem miał za sobą Niepokojczycką i z niej syna w zakonie naszym.

Zernicki herbu Szeliga, w Sieradzkiem województwie. Łukasz Zernicki miał za sobą Czekanowską, która *1mo voto* żyła z Kowalewskim. Alexander, (którego siostra Mala-

nowska) złączył się dożywotnie z Ludowiką Wiesiołowską herbu Ogończyk, z tej synowie jego Jan, Ludwik w zakonie naszymi temi czasy, Antoni i Mikołaj.

Zernowski herbu *Jastrzębiec*, piszą się z Zernowa, to o nich pisze *Paproc. Strom.*

Zeromski herbu *Gryf*, pisze o nich wyraźnie *Nakiel. in Michev. fol. 25.* Stanisław herbu Gryf Zeromski kanonik Gnieźnieński, scholastyk Chełmiński 1689.

R. 1778. Hieronim Zeromski wojski Trocki. — *Krasicki.*

Zeromski herbu *Jelita*, w Podlaskiem województwie. Wojciech Zeromski 1674. Kazimierz skarbnik Mielnicki, sędzia kapturowy Chełmski 1733. tegoż herbu. Są i w księstwie Litewskiem. Kazimierz Chwalibog Zeromski stolnik Wileński, starosta Opęski i Ciecierski, porucznikował pod usarską chorągwią Wincentego Gosiewskiego podskarbiego wielkiego i hetmana polnego Litewskiego, regimentarzem był w wojsku Litewskiem pod czas oblężenia Moskwy, w zamku Wileńskiem będący, marszałkował temuż wojsku związanemu, pod który czas zbił fortunnie Moskwę pod Kuliszkami, atoli od tychże samych związkowych w roku 1662. zabity w Dubnie nad Niemnem, leży w Wilnie w kościele OO. Karmelitów Bosych, zostawił dwóch synów, Władysława skarbnika Mozyrskiego i Alexandra, to *Kojał. in MS.* atoli raz go położył pod herbem Jelita, drugi raz pod herbem Korab. Władysław miał za sobą Puzyniankę.

Zeromski herbu *Nowina*, w Mazowieckiem województwie i na Podolu. Jan, Henryk i Marcin części swoich donacze czynili w roku 1361. *Acta in Płońsko* w powiecie Zakroczymskim. Stanisław dworzanin Królowej Bony Sforceyi, temu Woleńska herbu Grabie, powiła syna Marcina dzielnego w Moskiewskiej expedycyi za Króla Stefana, i Augustyna, na rycerskim chlebie wielą lat zaprawionego, był i do Moskwy posłem: z Gostkowskiej herbu Junosza miał tych synów, Tomasza wojownika na Moskwę, Tatarów i Szwedów; Kazimierza, Franciszka i Stanisława.

Zeromski herbu *Pobog*, w województwie Inowrocławskiem. Wawrzeniec Zeromski mąż pobożny i miłosierny: bo gdy w r. 1562. gwałtowne dżdże tak zboża zalały, że z niedostatku żywności, głód się ciężki otworzył, Wawrzeniec gumma swoje i szpiklerze, na zgłodniałych ludzi szczerze wyszafował, wprawdzie z wielkim uszczerbkiem fortuny, ale z pełną od Boga zapłaty nadzieją, którem swoim miłosierdziem, wielu od oczywistej śmierci salwował, syn jego Marcin naprzód pisarz grodzki 1593. a potem ziemski Kaliski 1610. u Jędrzeja Opałińskiego marszałka wielkiego koronnego, wzniecił o sobie

wielką estymacją, z tej zażywał go w trudnych i sekretnych interesach, nawet umierając, opiekunem go swoim dzieciom zapisał, takąż opinią o nim miało województwo całe Kaliskie, kiedy mu po dwakroć zgodnemi głosami, sęstwo ziemskie ofiarowało, ale przypuścić go żadną miarą niecheiał: poselską jednak na sejm funkęą i deputacką przyjął, pod który czas wielu sobie braei affekta, swoim przymileniem uskarbił, niemniej i wytwornym rozsądkiem, córka jego Jadwiga wydana za Bartłomieja Robierzyckiego herbu Pomian, syn zaś Piotr kuchmistrem był koronnym, i starostą Bydgoskim 1633. *Constitut. fol. 8.* żona jego Katarzyna z Parzniewie. *Gold. Bractwo Paproc. Łask. fol. 58.* Piotr ten tak w ojezyźnie, jako i w Rzymie dowcip przepolerowawszy w naukach, Zygmuntowi Królowi III. wielką był pomocą w różnych legacyach do postronnych narodów, które zakończył z nie małą swojej dzielności pochwałą, jako to, gdy Mikołajowi Daniłowiczowi jadącemu do Porty, przydany był za sekretarza tego poselstwa, gdy potem do Rudolfa Cesarza względem Wołoskich interesów był oratorem, gdy do Albrychta księżęcia Austryackiego do Belgium wyprawiony, dobro ojezyzny u niego utrzymywał; na nasze kollegium Bydgoskie dobroczynny. N. komornik Sieradzki, którego syn Władysław, wydał do druku *Votum pietatis in 4to* 1636. Franciszek w Łęczyckiem województwie 1674. Adam w zakonie naszym umarł 1680. a Wojciech rektor Kamieniecki, tamże 1671.

Zerosławski herbu Pomian, w Sieradzkim województwie. Jakób Zerosławski pod Sokalem po porażce naszych w niewolę wzięty, i Turkom zaprzędany, tamże został; z synów jego Jan splodził z Karapczewskiej Marcina, Jakóba, Mikołaja, Jana, Krzysztofa, Hieronima i Rafała, ludzi rycerskich. Drugi Jakób u Ludwika Króla Węgierskiego żold wojenny prowadząc, a często się z Turkami wręcz ścinając, wielu trupem położył.

Z E R W I K A P T U R H E R B.

Trzy głowy kozie powinny być w polu brudnem, same szaro ciemne, w prawą tarczy obrócone, tak że jedna nad drugą, nad tą zaś trzecia położona, na hełmie pięć piór strusich, tak go opisują: *Paproc. w Gniazdie f. 1086. O herb. fol. 347. Biel. fol. 131. Okol. tom. 3. fol. 333. Klejnoty fol. 91.* Okazyją tego herbu nabytego tę wszyscy namieniają, że przodek domu tego bijąc się i ścinając wręcz z nieprzyjacielem, jednym zamachem trzema razem głowy uciął, na którego dzieła pamiątkę, ten mu herb nadany: któregooby to zaś

ZERWIRA-
PTUR

HERB.

czasu było, żaden nie wyraża, tylko to u nich pewna, że to musiało być przed rokiem 1106. bo w tym roku już kwitnął Drogosław, mąż znaczny, który założył wieś, i nazwał Roziegłowy. Te potem dobra Kazimierz sprawiedliwy książę Polski odebrał familiantom tego herbu, a dał ich Mikołajowi, herbu Lis, wojewodzie Krakowskiemu, o czem świadczą prawie wszyscy historycy nasi, i dla jakiej racyi *Bielski fol. 134.* dla tego którzykolwiek się po r. 1200. pisali z Roziegłów, już ci należą do familji Lisy, albo do Giebułtowskich, jako się mówiło w czwartym tomie *fol. 109.* Różni by się jednak tym herbem pieczętowali, nie mogłem się doczytać, tylko o Cieszkowskich namienia *Paprocki* i Roziegłowsy. Zowie się zaś ten herb: Zerwikaptur, albo Roziegłowy.

Zerzyński herbu Janina, w Lubelskiem województwie, z Zerzyna się piszą, sześć mil od Lublina, z kąd źle mówią, którzy powiadają, że się z Mazowsza w Lubelskie przenieśli, ponieważ w Lubelskiem gniazdo domu tego leży. Krzysztof Zerzyński sędzia Warszawski, Jan skarbnik, Łukasz brat jego rodzony sędzia grodzki Lubelski, Stanisław 1626. Jan kanonik i ołłieyał Krakowski 1610. N. komornik Warszawski. Mikołaj kanonik Chełmski, deputat na trybunał koronny w roku 1714. N. Zyrzyński miał za sobą Barbarę Tarnowską herbu Roliech. Jan skarbnik Warszawski, Samuel komornik, Jan kanonik Krakowski umarł 1620.

Zesteliński herbu Sas. Stanisława Zestelińskiego wspomina *Konstytucya* 1662. *fol. 32.* Mikołaj wojski Braclawski poseł na sejm 1661. z tamtąd komissarz do rewizyi skarbu koronnego, *Constit. fol. 16.* i do granic od Wołoch *fol. 26.*

Zetynian herb, patrz **Guczy.**

Zeyberzdorff herb, patrz **Sartawski.**

Zeyma, w koronie i w Litwie. N. Zeyma, który dla dobra ojezyny siła substaneyi nadwerczył, córka jego Helena była za Jakóbem Molskim komornikiem Sieradzkim. *Dunin. Kazan. fol. 310.*

Zgierski herbu Dąbrowa, w województwie Mazowieckiem. Od tych poszedł dom w księstwie Litewskim sławny Ryszków, gdy Piotr Biały, hetman Litewski córkę swoją jedy-naczkę, wydał za Zgierskiego, o czem mówiło się w piątym tomie. Temi ezasy kwitnął Mikołaj Zgierski, naprzód dziekan i suffragan Wileński, dalej biskup Smoleński, a potem Żmu-dzki, wyzwał się z śmiertelności w r. 1714. i kanonikiem Wi-leńskim i suffraganem będąc, dla wysokiej nauki, i delikatnego sumienia wszyscy go godnym najwyższych infuł sądzili, jakoż takich też tylko do kapituły swojej dobierał ludzi, którychby umiejętność z pobożnością związana rządziła, nie ambieya. Pod czas powietrza w dyceczyi swojej, o to się najwięcej starał, żeby ludzie bez kapłanów, bez spowiedzi nie ginęli.

Zgierski herbu Nieczuja, w ziemi Zakroczymskiej. Wojeiech Zgierski podpisał elekeją Jana III. Króla 1764.

Zgłeczewski, w województwie Podlaskiem. Stanisław i Marcin Zgłeczewscy podpisałi elekeją Jana III. Króla. Adam, Jakób i Stanisław w Nurskiej 1697.

Jakób Zgłeczewski w Podlasiu r. 1764. — *Krasicki.*

Zgliński herbu Prus 2do, w Płockiem województwie i ziemi Dobrzyńskiej, od których poszli Radomińscy. Tomasz w Płockiem, Wojeiech w Dobrzyńskim 1697.

Zgliński herbu Kuszaba w Prusiech, pisze o nich *MS. o Familiach Pruskich.*

Zgłowiczyński. Bogusław Zgłowiczyński podskarbi Litewski, mąż znaczny, miał za sobą księżniczkę Sanguszkow-nę, z tej trzy córki, z temi domami połączył: Annę wydał za Stanisława Tęczyńskiego wojewodę Krakowskiego, Julią za Hornostaja, Teodorę za Fryderyka ksiąźęcia Pruńskiego, wo-jewodę Rijowskiego. *Sarnic.*

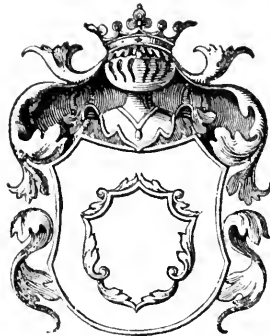
Zgorski herbu Kotwicz, w Wielkiej-Polszcze. Fry-deryk dziedzic na Zgorkach, synów jego pięciu, Wojeiech, Jędrzej, Mikołaj, Franciszek i Karol.

Zgorzelski herbu Krzywda, w ziemi Warszawskiej. Jan Zgorzelski podstarości Warszawski i poborca z sejmu 1598. *Constitut. fol. 725.* N. Zgorzelska była za Marcinem Dąbro-wskim herbu Kuszaba.

Z G R A J A H E R B.

Herb ten z innemi ma wielkie podobieństwo, to jest z her-bem Janina, Czerwnia i Łagoda, przeciw się od wszystkich

Z G R A J A

H E R B.

różni, bo Czerwnia ma tarczą kwadratową: Janina ma tarczą, we środku drugiej tarczy, Łagoda ma tarczą, linią przez środek przedzieloną, Zgraja zaś, ma tarczą wojenną, ale gołą, tak go opisuje *Okol. tom. 3. fol. 330.* i po sobie przywodzi *Biel. fol. 307.* atoli ani koloru tarczy, ani hełmu ten autor nie opisał, jabym rozumiał, że tarcza biała być powinna. Ten herb nadany kawalerowi Zgraja nazwanemu, przed rokiem 1410. Przed tem pisali się z Kunraczyc, z których jeden był w owej pod Koronowem okazyi, Kazimierz z Kunraczyc herbu Zgraja, według *Długosza.* Tegoż herbu zażywali Gniewscy, patrz com o nich pisał.

Według *Malachowskiego* i innych, herb ten ma być tarcza stalowa wojenna w białem polu. —

O dwóch braciach Zgrajach dziedzicach na Grzrucinie, Grzymosławie i Pakosławie, czyni wzmiankę *Długosz in libro Benef. Eccl. Cath. Cracov.* cytowany od *Nakielskiego in Miechovia fol. 107.* —

Ziabka, w Brześciańskim województwie. Stefan Ziabka podpisał elekcją Władysława IV.

Zielechnicki, w województwie Inowrocławskim. Felix Zielechnicki, z sejmu 1567. naznaczony komissarzem do zapłaty wojsku. *Constit. fol. 147.*

Zieleniecki. Zielenieckich i z synami w Podolskiem województwie wspomina *Paprocki w Panoszy 1570.* Jędrzej nobilitowany na sejmie 1673.

Zieleniewski. N. Zieleniewska Szymona Rucharskiego małżonka. Paweł spłodził synów czterech, Ludwika i Michała w zakonie Soc. Jesu, Antoniego w zakonie *Scholarum Piarum*, i Jana, ten *Imo voto* miał za sobą Sokolnicką, *2do* Jabłonowską. Jan miał za sobą Szczawińską Małgorzatę podstolanę Gostyńską.

R. 1788. Jan Zieleniewski podczaszy Brzeziński. — *Krasicki.*

Zieleński herbu Brochwicz 2do. Paweł Zieleński w ziemi Przemyskiej poborca z sejmu 1613. naznaczony. *Univer. Pobor. Wieniec Małżeński Macieja Sławińskiego*, herb Brochwicz tym przypisuje, którzy się z Zieleńca piszą.

Franciszek Zieleński r. 1778. podstoli Krakowski. — *Krasicki.*

Zieleński herbu Prus 3tio. Michała Zieleńskiego, dla zasług wojennych w komput rycerstwa Polskiego wpisała *Konstytucya* 1661. *fol.* 64. i na pewnych dobrach lenne prawo przyznała. Stanisław, syn jego Józef 1692.

Zieleznicki, w województwie Płockiem. Alexander Zieleznicki podpisał elekcją Jana III. Króla. Piotr w zakonie naszym życie swoje zakończył w Lublinie 1728. jest jego kazanie w druku pod tytułem: *krok ostatni Olbrzymi* 1725. *w Lublinie in fol. Konstytucya* 1676. *fol.* 18. wspomina w Połockiem Mikołaja Zeleźnickiego.

Zieliński herbu Ciolek, w Sandomierskiem województwie. N. Zieliński starosta Stężycki, tego syn Stanisław pojął Rylską córkę Franciszka wielkorządcy Krakowskiego, z Katarzyny Płazianki urodzoną. Bartłomiej Zieliński podkomorzy Sandomierski 1569. podpisał unią Podlasza do Korony, *Const. fol.* 155. też samę podpisał Adam Zieleński sędzia Łukowski i poseł na ten sejm z województwa Lubelskiego *fol.* 172. a przedtem kwitnął koło r. 1528. Jakób pisarz ziemski Łukowski, któremu Zygmunt I. Król Polski, puścił wojtostwo Łukowskie, o czem czytałem list tego Króla *in MS. Petricov.* Paweł podkomorzyc Sandomierski, miał za sobą Zofią córkę Piotra Jarzyny podkomorzego Rawskiego, z tą miał córkę Cybułską miecznikową Wyszogrodzką i czterech synów. 1. Piotra, któremu Trojanowska powiła córkę jedną i synów czterech, Dobiesława, Jacka, Ludwika i Franciszka. Z tych Jacek ożenił się z Ruszkowską, z którą zostawił dwóch synów, Dobiesława i Ludwika *steriles*, a córka poszła za Ożarówskiego. 2. Tomasza, ten z Wolskiej zrodził synów czterech, Tomasza, Jędrzeja, Zygmunta i Teofila, i córek dwie. Z tych Jędrzeja z Głowińską, było dwóch synów, Zygmunt i Józef. 3. Jakóba, ten z Brzezińską spłodził córkę i syna Piotra, który zaślubiwszy sobie Michałowską *1mo voto*, miał z nią dwóch synów, *2do voto* Kłopocką, z tej także zostawił potomstwo. 4. Pawła tego z Skorkowskiej były córki dwie, i syn Stanisław, który z Rzeszowskiej spłodził córkę Maliszewską. Elżbieta Zielińska podkomorzanka Sandomierska, była za Jakóbem Brzeskim herbu Ostoja lowczym Sandomierskim. Stefan miał za sobą Zofią Oleśnicką sędziankę ziemską Belzką, która mu trzy córki powiła, Annę pierwszym związkiem Zygmunтови Duninowi Suligostowskiemu, drugim Jerzemu Gałęzowskiemu, Katarzynę Michałowi Szczuckiemu, Dorotę Sewerynowi Korwinowi Kochanowskiemu podstarościcemu Belkiemu, zaślubione. Jacek miał za sobą Maryannę Broniewską herbu Tarnawa. N. Oraczewską z Przybysławic, siostrę Anny Duninowy. Wojciech i Michał bracia rodzeni 1692. r. Jakób podczaszy Braclawski

1634. jeździł w legacji do Porty Otomańskiej *Oskarow. in D. Myślenie.* i tam pokój z Turkami zawarł w r. 1634.

Zieliński herbu Jelita. Z tych był Wojciech Zieliński kanonik Kujawski deputat na trybunał koronny 1728. z Zielenieca w Wielkiej-Polszcze Zielińskimi się piszą. Mikołaj którego było synów trzech. Pierwszy Tomasz mąż wielkiej świętobliwości, życie jego napisał, i do druku podał, *Hieronim Powodowski Kanonik Krakowski i Poznański*, pisał także o nim *Franciscus Camomilla Ordin. Min. in suo opere, i Forteca Duchowna*, z których zbiór enót jego krótko położę. Dogadzając woli rodziców swoich pojął w stan małżeński Tylicką, w którym wszystek się wylał na służbę Boską, tego najbardziej przestrzegając, żeby przy zabiegach o fortunę doczesną, najmniej uszczerbku sumienie nie znało: dla tego nie tylko sam siebie powściągnął od mów szczypiących sławę cudzą, od przekłętwn i złorzeczenia, ale też inszych do siebie należących pilno doglądał, żeby jakie słowo mniej przystojnę z ust ich nie wychodziło. Skoro tylko z łóżka się z rana porwał, zaraz padał na modlitwę przed Bogiem, i wszystkich domowych wiódł do tego, a przed śmiercią swoją na kilka lat, pobudziwszy czeładkę, z nią do kościoła codzień zagęszczał, kędy z niemi intencyą czynił na cały dzień, Bogu ofiarując wszystkie tego dnia zabawy. W kościele zaś z żadnym mówić nie niechęciał, ale kiedy gwałtowna jaka potrzeba tego wyciągała, na ementarz wychodził, kędy po krótkiej rozmowie, znowu się do kościoła do swoich z Bogiem delicyi wracał, nawet żeby był i w drugich wielomownie w przybytkach Boskich języki ukrócił, Pana Jezusa z kościoła Salomonowego wyganiającego sprzedających i kupujących, odmalować kazał; popospolicie zaś modlił się kłęcząc, albo na ziemi leżąc, nie tylko w dzień ale i w nocy, pod którą też ostrą dyscypliną ciało swoje krajał. Przed każdą komunią pięć dni pościł, gotując się do tych świętych tajemnic, luboć życie jego prawie się zdało ustawicznym postem: bo na dziesięć lat przed zejściem swoim, ani na pościeli nie sypiał, ani mięsa nie jadał, Poniedziałki i Środy suchotami odprawiał, w Piątki żadnego pokarmu, ani napoju nie zażywał, w Soboty samym się chlebem i wodą kontentował. Na poddanych swoich dziwnie laskawy, ztąd gdy do Pyzdr przyjechał, za zboże tam przedane, pieniądze poszedłszy do szpitala, wszystkie na ubogich rozdał, skoro z szpitala do swojej gospody powrócił, poddany jego własny podpiły przypadłszy, naprzód go o owę rozrutność jego na nędznych żebraków fukać począł, na co gdy się uśmiechnął Tomasz, on go postronkiem skręconym tak mocno w plecy uderzył, że aż na ziemię upadł, podniósł się wkrótce mąż pobożności, i nie więcej nie rzekł, tylko

niech ci Bóg odpuści, niewiesz co czynisz, a żeby cię Bóg o to nie skarzał, idę do niego, błagać go za ciebie; do kościoła tedy poszedłszy całą godzinę leżąc na ziemi na modlitwie przepędził. Tak zaś był wynętrzonego na ubóstwo miłosierdzia, że przy stole jeść i siedzieć wprzód niecheiał póki by wprzód wszystkich których miał u siebie, nie nakarmił, więc często się trafiło, że i suknią z siebie i futro zdjawszy, odartusów niemi pokrywał, a prawie całe prowenta swoje, na nich obracał, ztemwszystkiem lubo tak szczerze im się udzielał, przecież i jemu na niczem nie schodziło. Sierotom i wdowom patronem się stawał zawsze i opiekunem; o ich krzywdy więcej się ujmował, niżeli o swoje własne, a częstokroć i z niebezpieczeństwem życia swego. Niewolników z więzów albo wypuszczał, albo wykupował. Pod czas morowego powietrza zarażonym, już wszystko do potrzeby należące opatrując, już umarłych ciała obmywając, już odziewając, już rękami swemi grzebiąc, heroicznie dla Boga służył, po śmierci, dusz ich, jako mógł, ratował. W chorobach, któremi go Bóg nawiedzał, wydawała się w nim osobliwsza cierpliwość, w których z ukrzyżowanego Chrystusa, do którego miał szczególniejsze nabożeństwo, oczu nie spuścił. Gdy mu rezydencya ogniem przypadkowym zagorzała, on do kościoła eo prędzej pobiegłszy, Bogu za to nawiedzenie serdecznie dziękował. W r. 1585. gorączką o łóżko uderzony, ani lekarstwa żadnego przyjąć niecheiał, ani na zdrowie swoje modlitw od kapłanów i ubóstwa: sam póki tylko sił stawało, co dzień do kościoła czolgając się, a gdy te ustały, nosić się tam przeięć kazał, z kąd po przewlokłej modlitwie ledwo żywego wyniesiono. W sam dzień Wielkonocny wszystkich domowych przeprosiwszy, na jutrznią się prowadzić kazał, tam komunią świętą wzięwszy, gdy do domu powrócił, na łóżku złożony, widział tak wielką jak słońce przed sobą jasność, i z niej głos do siebie, *Dispone domui tuae, quia morieris*. Cheiał tedy testament uczynić, w tym pokusa czartowska do desperacyi go napędzić cheiała, passował się z nią moeno, a na koniec porwawszy się z łóżka, do modlitwy się udał, prosił potem, żeby mu w kościele dozwolono umierać, więc z samym tylko Bogiem rozmawiając, Anielskiem też widzeniem rozweselony, spokojnie zasnął w Bogu, wieku swego 36. pochowany w Zieleńcu dziedzictwie swoim. Zeznał jeden mąż wiary godny, że raz jeszcze żyjącego Tomasza, a drugi raz umarłego, gdy o instaneyą za sobą do Boga prosił, od ciężkich chorób był uwolniony. W roku 1617. w lat trzydzieści po jego śmierci, syn z Tylickiej spłodzony Wojciech mąż uczony i pobożny umierając, obligował żonę swoją Annę Brodowską, żeby ciało jego w ojcowskim grobie nie składała, niegodnym się być znając.

z tak świętym ojcem wraz leżeć; ta chętę woli jego zadosyć uczynić, gdy podle tego, drugi nowy chce murować, trafunkiem napadli na trumnę Tomasza, w której ciało jego nienaruszone, i białe, w gruby czechel odziane znaleziono, z niego zapach wonny uczuli, ci co kopali: w nową tedy trumnę przełożono, znowu uczciwie pochowano. W siedm lat potem z konsensem biskupa Poznańskiego dobyto go, przy różnych godnych ludziach do tego aktu zaproszonych, ale już się psować owe ciało zaczęło, ręka jednak prawa, którą sowite jałmużny sypał, najmniej nieskażona pokazała się, komissarze zaś na to zesłani wszyscy zeznali, że dziwnie wszyscy do nabożeństwa jakiś affekt w sobie czuli. Z tej Brodowskiej, był syn Adam, *Acta Castr. Posnan.* 1678. któremu Anna z Rüdznika biskupska powiła córkę Maryannę jedynaczkę, wydaną za Sebastyana Osieckiego chorążego Brzeskiego Rujawskiego. *Acta Castren. Posnan.* 1664. Drugi syn Mikołaja, a brat Tomasza był Marcin, trzeci Mikołaj, *Acta Castren. Posnan.* 1570. od tego Mikołaja była córka Katarzyna za Jerzym Zakrzewskim. *Acta Castr. Posn.* 1600. Maciej Zieliński brat Mikołaja, syn Tomasza, tego synowie Ludwik i Jan, *Acta Castren. Posnan.* 1589. i córka Katarzyna Jana Podleskiego małżonka. *Acta Castr. Posnan.* 1571. Maciej brał żonę w roku 1624. Zofią Dąbską, *Maciej Sławiński Wieniec małżeński.* N. miał za sobą Dorotę Mielżyńską, siostrę dwóch kasztelanów Gnieźnieńskich 1630.

Zieliński herbu Świnka, w Płockiem województwie. Grzegorz Zieliński naprzód kasztelan Płocki 1578. z tym tytułem podpisał list Stefana Króla, *Infeudat. in Ducat. Prus.* potem wojewoda Płocki, starosta Zakroczymski i Mławski, elekeyą Zygmunta III. Króla Polskiego podpisał. *Constitut. fol.* 437. Brat jego jeden był pisarzem Zakroczymskim, drugi Adam cześnikiem Płockim, u *Januszow. w Stat. fol.* 769. zda mi się że wszyscy trzej bracia, urodzeni z Barbary Kryskiej wojewodzanki Płockiej. Walentyn kasztelan Płocki, z sejmu komissarz do granic, *Constit. fol.* 12. był potem wojewodą Płockim 1640. synowie jego dwaj, Ludwik i Władysław. Ludwik starosta Ciechanowski, miał za sobą Helenę z Grudowska Zawadzka herbu Rogala, Jana wojewody Parnawskiego córkę, powiwszy mu czterech synów, umarła 1648. Ludwik kasztelan Sierpski 1674. żona jego Brzoseczanka Stanisława Brzosi podkomorzego Nurskiego córka. N. kasztelanka Sierpska była za Błeszyńskim. Ludwik podczaszy i poseł ziemi Rożańskiej na konwokacyą, podpisał konfederacyą 1696. Jan starosta łowczy koronny, starosta Bydgoski, poseł na sejm 1667. *Constitut. fol.* 27. Jan starosta Ciechanowski poseł i deputat *ad pacta conventa* 1674. i na sejm koronacyi Króla Jana, *Constitut.*

fol. 10. i 1696. na konwokacyą. Tomasz podkomorzy Łomżyński, miał za sobą Rozalią Gosiewską z której syn Ludwik. Ludwik chorąży Łomżyński starosta Warecki z sejmu 1703. komissarz do granic od Prus książęcych, *Constitut. fol. 22.* żona jego Helena Gembicka kasztelanka Łęczycka. Ludwika Pawła Krasińskiego, Katarzyna Franciszka Krasińskiego, Barbara Antoniego Krasińskiego, małżonki. Wojciech syn Grzegorza wojewody Płockiego poseł na sejm 1606. Maciej brał ślub z Zofią Dąbską 1624. Stanisław z Heleną Konarską zostawił potomstwo. Jan stolnik Płocki, Władysław Zygmunt i Marcin 1632. Walentyn i Mikołaj z Zielony Zieliński 1674. O Władysławie i Krzysztofie jest *Konstytucya* 1676. fol. 56. Konstantyn proboszcz katedralny Kujawski, Krakowski, Płocki, Pułtusk kanonik 1678. suffragan Gnieźnieński, potem arcybiskup Lwowski, syn kasztelana Sierpskiego i starosty Ciechanowskiego, zasługi jego ku sobie zaleca ojczyzna w *Konstytucyach* 1703. fol. 24. szczyliła się archikatedra dobrocią swego pasterza, atoli pod rewolucyą Szwedzką i Moskiewską, w Polsce naszej w roku 1707. od generała Moskiewskiego Ronne pojmany i do Moskiewskiej stolicy zaprowadzony, w wielkiem niedostatku wszystkiego, życie stracił. Bracia jego Jakób chorąży Dobrzyński i Stanisław podstoli Płocki. Ludwik Jan Zieliński profess w zakonie Cystercyeńskim, wydał do druku *Abdank, sive Gratiae Deo, Regi et Religioni in elect. Geor. Skoroszewski in fol.* 1689. soluta. Arcybiskup zaś Lwowski będąc młodszymi w Rzymie, wydał: *Virtus coronata, seu Gratulatio Michaeli I. Regi Polon. in ipsius inaugurat.* 1669. in fol. Romae. N. miał za sobą Barbarę Pieniążkownę wojewodzankę Sieradzką. N. kasztelanka Płocka, była za Stanisławem Oborskim.

R. 1778. Antoni Zieliński podstoli Zawskrzyński. — Józef pisarz grodzki Zawskrzyński. — Stanisław stolnik Łomżyński. — Ignacy podczaszy Rożański. — Ignacy chorąży Liwski. — Antoni chorąży Nurski. — R. 1788. Ignacy kasztelan Wyszogrodzki. — Ludwik kasztelan Rypiński. — *Krasicki.*

Zielonacki herbu *Podkowa*, w Kaliskiem województwie. Maciej Ludwik Zielonacki proboszcz Kościelecki, ofliewał Kaliski 1679. Maciej 1696. N. proboszcz w Kościelnej wsi zakonu ś. Benedykta, przecor Tyniecki 1718. N. Molskiego pisarza grodzkiego Kaliskiego małżonka. N. Jędrzeja Poniatowskiego. N. w zakonie naszym. Jan 1697.

Tadeusz Zielonacki r. 1778. podsędek Kaliski. — R. 1788. Stefan podkomorzy Kaliski. — Maksymilian komornik graniczny Wschowski. — *Krasicki.*

Zielonka herbu *Jastrzębiec*, w Ruskiem województwie, z tą jednak różnicą, że na helmie powinien być Jastrząb.

pierścien trzymający w pysku. N. Zielonka mąż wojenny, któremu stany koronne w zasługach krwawych, przez *Konstytucyą* 1662. *fol.* 29. dożywocie zapisały na wojtostwie Koroszyńskim, a po śmierci jego, żeby lenne prawo na piętnaście lat potomstwu jego służyło na temże wojtostwie. Paweł Zielonka 1665. Jan *1mo voto* miał za sobą Jadwigę Podolską, z tej był syn Michał *sterilis*, i córka Maryanna Michałowi Brodowskiemu zaślubiona, z której synowie Stefan, Dominik i Ludwik Brodowscy, *2do voto* z Katarzyną Sobieską, z tej była córka Anna Borzęcka *sterilis*, i syn Paweł, tego z Katarzyny Gurowskiej tylko się córka została Katarzyna. Alexander Zielonka cześnik Rijowski, żona jego Maryanna Gumowska cześnikowna Zakroczymska, córka jego Maryanna była za Jerzym Łączyńskim podkomorzym Lwowskim, ale *sterilis*. Antoni Łowczy Lwowski i sędzia kapturowy 1733. Dominik kanonik Kamieniecki proboszcz Oleszycki. N. miał za sobą Popielównę. Stanisław Zielonka skarbnik Żydaczewski, miał za sobą Urszulę Wierzechowską, synów miał dwóch, Dominika i Konstantego. Dominik kanonik Przemyski był proboszczem Niemirowskim. Konstanty kustosz Przemyski był proboszczem Oleszyckim. Jan Zielonka miał za sobą *1mo voto* Zofią z Bieniakonów Bieniakowską, druga była za nim Bukowska, z pierwszą miał syna Władysława, z drugą miał syna Stefana, trzecią miał Maryannę Komorowską sędziankę Bełzką w r. 1660. córek miał dwie, Katarzynę i Barbarę, Katarzyna była *1mo voto* za Janem Kleofasem, *2do voto* za Janem Czarnockim, Barbara była za Ubyszem podeczaszym Dobrzyńskim. Teodor Zielonka miecznik Zytomierski, miał za sobą *1mo voto* Urbańską, *2do voto* Joannę Siemieńską, która pierwiej była za Janem Nahojewskim. Alexander brat Teodora miał za sobą Katarzynę Konopaeką, syna miał Józefa. Trzeci brat ma za sobą Maryannę Balownę, siostra tychże *1mo voto* była za Antonim Zurowskim, *2do voto* za Antonim Trembeckim. Władysław miał za sobą Gumowską córkę wojskiego Żydaczewskiego. Piotr Zielonka miał za sobą Urszulę Zabokrzycką, która *1mo voto* była za Leszczyńskim podeczaszym Gostyńskim herbu Belina.

Michał Zielonka r. 1778. podkomorzy Lwowski pojął był wdowę po Puławskim. Brat jego rodzony Antoni scholastyk Przemyski wielkiej nadziei prałat młodo życia dokonał. — R. 1788. Mikołaj pisarz grodzki Rijowski. — Zielonki cześnika Lwowskiego zostało dwóch synów, Antoni i Józef, siostra Anna za Skorupką. — W Sanockiej ziemi Paweł Zielonka z *Borowskiej* zostawił synów dwóch, starszy kanonik Przemyski — młodszy N. pojął *Fredrownę*. — *Krasicki*.

Ziemacki herbu Rawicz, w Lubelskim województwie. Jeden z Ziemackich był podstarościm Lubelskim, drugi

Piotr pisarzem grodzkim Krakowskim, a potem kanonikiem Krakowskim z sejmu 1601.znaczony do korektury statutu koronnego. *Constit. fol. 734.* Wojciech temiż czasy.

Ziemblicki herbu Pólkozic. N. Ziemblicka była za Michałem Aksakiem.

Ziemecki herbu Nieczuja, w Wielkiej-Polszcze. Mikołaj archidyakon Pczewski i kanonik Poznański, a potem Scholastyk Poznański, *vir insignis ingenio et doctrina*, mówi o nim nadgrobek w katedrze Poznańskiej, i u *Starowol. in Monum.* jest w druku jego Respons, *na skrypt Equitis Poloni uszczypliwy Zakonowi naszemu Cracov. 1610. in 4to.* Wojciecha z Ziemięcina Ziemeckiego kanonika Krakowskiego, proboszcza Tarnowskiego, zmarłego w roku 1663. widziałem nadgrobek z tym herbem w katedrze Krakowskiej, kędy mu to przyznają, że był *Juris Patrii peritissimus.* N. była za Felicyanem Arcemberskim.

R. 1788. Tomasz Ziemecki łowczy Rowalski. — *Krasicki.*

Zienkowicz herbu Siostrzeniec, ten im herb przypisał *Kojał. in MS.* atoli na konkluzjach Wileńskich Zienkiewiczowi deputatowi na trybunale Wileńskim w r. 1679. herb ich widziałem księżyc jak w herbie Leliwa, do góry prosto obiema rogami obrócony, we środku jednak między niemi, ani gwiazdy nie masz, ani krzyża jak w herbie Szeliga, na hełmie trzy pióra strusie. Piszą ich jedni Zienkiewicz, drudzy Zienkowiec, rozumiem jednak, się to jedenże dom, mają do tego przydomek Cichiński od dóbr, z których się piszą z Cichińca. Bazyli Zienkiewicz, którego córka wydana za Macieja Kłodzko starostę Zmudzkiego. Mikołaj w Słonimskim powiecie 1528. Teodor poseł do Moskwy 1572. od senatu Litewskiego, upominając się zupełnego dochowania pokoju, nie dawno z niemi zawartego. Jerzy Zienkowiec Cichiński poborca w Mińskiem 1581. *Constit. fol. 355.* Bazyli marszałek królewski, sędzia ziemski Nowogrodzki. Tenże czy inszy Bazyli marszałek Nowogrodzki 1588. poseł od stanów Litewskich do Zygmunta III. 1589. z sejmuznaczony do zapłaty wojsku, *Constit. f. 560.* w r. 1594. był moderatorem dysputy, którą miał ks. Śmiglecki Societ. Jesu z Nowochrześciami w Nowogrodku. *Opisanie dysput.* Piotr poborca w Rzeczyckim 1590. tenże czy inszy sędzia ziemski Rzeczycki. Iwan chorąży Rzeczycki. Paweł i Daniel 1648. i drugi Paweł sędzia ziemski Upitski w województwie Trockiem. Stanisław Zmajło Zienkiewicz odważnie bił Moskwę i Kozaków. Są jeszcze w księztwie Litewkiem Zienkiewiczowie Peretruscy. Michał z Połubieńskiej urodzony, kanonik Wileński, suffragan Zmudzki, a temi czasy gdy to

piszę, biskup Wileński. Jochno Ziemkowicz 1524. pewne dobra wykupił od ks. Ostrogińskiego. *Monim. Coll. Ostrog.*

Andrzej Zienkowicz roku 1778. kasztelan Smoleński. — Tomasz sekretarz wielki Litewski, suffragan Wileński. — *Iwasicki.*

ZIENOWICZ

HERB.

Barkiem do góry pół pierścienia obróconego, w polu czerwonym być powiuno, nad nim krzyż kawalerski, nad hełmem i koroną, Słepowron, pierścień z dyamentem w pysku trzymający, w prawą tarczy obrócony całym sobą; tak go opisują: *Paproc. w Gniaz. fol. 1190. O herb. fol. 674. Okol. tom. 3. fol. 336. Klejnoty fol. 92. Kojat. in MS. Paprocki w Gniazdzie* wprowadzić trochę odmienniejszą symmetryą ten herb położył, ale w późniejszej *o herb. Książce* poprawił tego wszystkiego. Tamże *w Gniazdzie* z jakiej okazji ten herb nabyty, kładzie w ten sposób. Gdy prawie do Serbji Pogaństwo nagle wpadłszy, wszystko pustoszyli, a ludzi w niewolę zabierali, Poganin jeden córkę księcia Serbji pojmawszy, do obozu swego uwodził: postrzegł to jeden z mężnych Serbów, i za nim się w pogoń udał, zdobyć tak zaciąg, albo żeby odbił, albo żeby przy obronie jej, życie poświęcił. Poganin nie dufając siłom swoim, gdy w gęsty las zajechał, zsiadłszy z konia, w zarosłe i gęstwinę, i sam i pannę z sobą wciągnął, żeby się był i z nią utulił, płacz jednak i częste łkania Panny, rozlegające się po lesie utorowały goniącemu i szukającemu Serbowi do niego drogę: tam starszy się z Poganinem; wkrótce go trupem na placu położył, wdzięczna tej przysługi księżniczka, pierścień z palca swego zdjawszy, na jego rękę włożyła, gdy jednak z trupa zabitego, orężę zdejmując, i inszy łup z niego układa, nie ostrożnie upuścił sygnet, i nie prędzej szkodę swoją postrzegł, aż pannę na bezpieczne miejsce wyprowadziwszy, wraca się tedy zguby szukając, aż na miejsce zwyciężkiej potyczki, kędy nad trupem znalazł na drzewie kruka w pysku

pierścień trzymającego, którego z łuku zabiwszy, pierścień odebrawszy, jeszcze w nadgrode szej odwagi i księżniczkę od ojca wziął w małżeństwo, i herb w ten kształt wyrobiony. Zowie go zaś, tak *Paprocki* jako i *Okol.* Deszpot, które słowo u Greków znaczy Panna, przedtem Cesarzów Greckich, synów ich i zięciów, że Deszpotami zwano, pisze z *Pontana Bollandus in Actis SS. tom. 2. fol. 1001.* atoli że to imię potem było własne familji Despotów, z których Jerzy i Jan Despotowie od Turków z swych fortun wyzuci, w sześciuset koni do Władysława Króla Węgierskiego i Czeskiego udali się, i z nim przeciwko Wojciechowi bratu jego wojowali, jako świadczy *Tabero Dalmata lib. 4. Commentar. de suis tempor. i Bielski* o jednym z nich pisze *fol. 609. i 614.* Jakóbie Heraclide sie Bazyliku Despocie, który za pomocą Albrychta Łaskiego gospodarstwa Wołoskiego dostawszy w r. 1561. z niego od Tomszy wkrótce był zrzucony, i z życia wyzuty, córka jego Anna była za Jędrzejem ks. Sanguszko starostą Włodzimierskim. Z tych tedy Despotów jeden, Zeno Bratoszewicz do księstwa Litewskiego przyszedłszy, tamże osiadł i familją Zienowiczów rozplenił: to *Paproc.* bo co *Okol.* pisze wywodząc ten dom, od Bratosza syna Herkulesowego, i inne tu o Zenonach i Bratoszach przytaczając rewolucye, jako i to, że jeden z Despotów Zienowiczów Bratoszowiczów Serbji książę, był wojewodą Multańskim w r. 1380. i że dla najazdów i inkursyi Tureckich, nie mogąc spokojnie tem Państwem władnąć, do księstwa Litewskiego się udał, gdzie od Witolda wdzięcznie przyjęty był, i w dobra opatrzony; to pewności nie ma z wielu racyi, i z tej, że Turcy o te czasy jeszcze dalecy byli od Multan i zaczepiać ich wojną nie mogli: na to się jednak zgadzają autorowie, że pierwszemu który do księstwa Litewskiego przyszedł, Witold Smorgonie nadał, i inne na sto mil obszerne włości, od rzeki Mysz do Dżisny, Orszę także mu puścił: ten spłodził syna Zena albo Zenona, od którego potomkowie Zienowiczami zawołani. Z nich był według *Kojalowicza in MS.* Michał Zienowicz wojewoda Mścislawski, Stanisław hetman polny w wojsku Litewskim. Jerzy starosta Braclawski odprawował poselstwo w r. 1494. po Helenę księżniczkę Moskiewską Alexandra ks. Litewskiego małżonkę. *Stryjk. fol. 670.* Zostawił potomstwo.

Jerzy wojewoda Smoleński, jeszcze przed wzięciem Siewierza od Moskwy. Mikołaj w r. 1499. między inszemi znacznemi Panami Litewskimi pod Wiedrussą wzięty w niewolę Moskiewską, syn jego Jerzy pisarz Litewski, starosta Kokenhauski, zostawił syna Jerzego pułkownika zacnego, kasztelana Smoleńskiego i Połockiego, starostę Propojskiego i Ciecier-

skiego, regimentarza na odbieranie zamków Inflantskich w zakładzie podanych. Był w owej zwycięzkiej na polach Iwanijskich z swoją chorągwią potyczce 1564. Regimentował całym wojskiem Litewskim w Inflanciech przeciwko Moskwie; w r. 1567. we dwóchset ludzi swoich, stanął do tej okazji, w której Srebrnego Moskiewskiego wodza, zbił na głowę Roman ks. Sanguszko, starostą będąc Lepelskim i Dżisneńskim, sam z swym tylko ludem pod Leplem zniósł kilka tysięcy Moskwy w r. 1568. miał za sobą Chlebowiczównę wojewodzankę Wileńską, z której spłodził dwóch synów, Rrzysztofa i Jana. Z tych Rrzysztof był wojewodą Brześciańskim, starostą Ciecierskim i Propojkim, wspomina go *Konstytucya* 1613. komissarzem do zapłaty skonfederowanemu wojsku *fol. 3. i fol. 7.* przedtem zaś kasztelanem Brześciańskim 1588. podobno i Nowogrodzkim komissarzem do traktatów między koroną Polską i domem Austryackim, względem pojmanego pod Byczyną Maksymiliana, nie tylko zaś radą, ale i szablą ojczyzny bronił, kiedy pod Wielkimi Łukami poprzędzając wojsko królewskie z swemi ludźmi, nieprzyjaciela spędził, daleki jednak był od wiary katolickiej, złączył się był dożywotnie z Teodorą Wołowiczówną kasztelaną Nowogrodzką, z której Zofia córka, na-przód się była w małżeństwo dostała Stanisławowi Riszka, które małżeństwo gdy się rozstało, Riszka infułatem został Zmudzki, Zofia zaś ponowiła śluby z Alexandrem Słuszką wojewodą Trockim, starostą Homalskim, wprawdzie z rodziców heretyckich urodzona, i ona się gwałtem tychże błędów z razu trzymała, wszakże objaśniona łaską Boską, potępiwszy je, statecznie w wierze katolickiej żyła i dokonała w r. 1642. fundowała wraz z mężem swoim na dwóch miejscach OO. Dominikanów, jako się mówiło pod Słuszkami, ołtarz na cześć ś. Rafała Archaniola w Nieświeskiem kościele wytworny, w r. 1633. wystawiła, *Alandus kościół*; w szyciu jedwabiem i w rzniciu z papieru, tak była wytworna, że czy ptaki, czy zwierzęta, czy kwiaty wyrabiała, zdały się być *ad vivum*. Syn zaś z tejsze Wołowiczowny Teodory (którą Rrzysztofa wojewody Połockiego małżonką zowie, ale omylnie, *Susza w Życiu B. Joza-fata*, i od tego arcybiskupa od schizmy do prawowiernej jedności nawróconą) Mikołaj (nie Jerzy jako chce *Starowol. in Bellat. Sarmat. fol. 236.*) Bogusław kasztelan Połocki, Ciecierski i Propojski starosta, pułkownik królewski, ojcowskie koło wiary odrzuciwszy błędy, z kościołem się katolickim pojednał, zostawił *MS.* po śmierci swojej, w którym pisał przeciwko dyssydentom o artykułach wiary, i wierszem polskim niektóre pisma jego: i lubo był dowcipu wielkiego, przecież w ręce był dzielniejszy, na weselu królewskim goniec z konia

do pierścienia trzy razy, raz po raz z wszystkich pochwałą, zawsze do niego ugodził, za co od Króla znacznym upominkiem regalizowany. Pod wojnę Moskiewską w największy ogień z ludźmi swemi skoczywszy, nie tylko że złamał siłę nieprzyjacielską, ale co większa, mało kogo z swoich utracił; taż serea wspaniałością i Inflantskie zakończył kampanie: w r. zaś 1621. w owej pod Chocimem z Osmanem Carem Tureckim wojnie, na pogłos, że Chodkiewicza hetmana Turcy w bitwie w koło otoczyli, chcąc go salwować, uderzył się z swoją chorągwią o Turków, i tam długo się z niemi wręcz ścinał, siła ich trupem na placu położywszy, gdy jednak konia pod nim zabito i szyszak z głowy strącono, końmi stratowany, i dwudziestą ranami zwałony, na pół umarły do obozu zaniesiony, dnia trzeciego duszę Bogu oddał, 7 dnia Września. *Okolski* powiada, że żona jego była, Anna Pacowna wojewodzanka Mińska, *kazanie zaś na jego pogrzebie miane*, chce mieć żonę jego Annę Chodkiewiczównę, a podobno siostrę Jana Karola wojewody Wileńskiego i hetmana Litewskiego, bo go indziej szwagrem tego hetmana zowie: córki jego dwie były, syna żadnego: z tych Anna Zofia *1mo voto* żyła z Wojciechem Władysławem ks. Radziwiłem kasztelanem Wileńskim, a po jego śmierci 1636. *2do voto* z Franciszkiem Zebrzydowskim kasztelanem Lubelskim starostą Nowomiejskim; w kościele Nieświeszkim ołtarz na cześć ś. Gabryela dość kosztowny wystawiła. Druga Zofia Pawła Sapielhy wojewody Wileńskiego i hetmana w. Litewskiego małżonka, *Histor. Sapiel.* kasztelanką Nowogrodzką zowie tę Zofią, ale omylnie.

Jan kasztelan Witebski, a przedtem stolnik Litewski, starosta Trąbski, syn Jerzego kasztelana Smoleńskiego, brat Krzysztofa wojewody Brześciańskiego, *Sarnicki* powiada, że ten Jan był urodzony z księżny Pruńskiej, wspominają go *Konstytucyje* 1598. deputatem na sądy fiskalne Litewskie. Synów jego było czterech, Jerzy, Michał, Abraham bezpotomny i Stanisław. Z tych Michał od młodości swojej wszystkie lata swoje w obozie przepędził, syn jego Piotr. Jerzy był sędzią ziemskim Wileńskim, z tym tytułem posłował na sejm 1629. ztamtąd deputat na trybunał fiskalny, *Constit. fol. 18.* a w roku 1632. podpisał *pacta conventa* Władysława IV. *Porządek elekcji f. 17.* spłodził synów trzech, Jana marszałka Oszmiańskiego, starostę Kiernowskiego, był posłem na sejm 1653. na nim deputatem do namówienia pewnej legacyi, *Constit. f. 9.* i na trybunał skarbowy Litewski *fol. 16.* i 1659. i 1662. *f. 2.* Stanisława podkomorzego Wilkomierskiego, leśniczego Wilkiskiego, podpisał *pacta conventa* Króla Michała 1670. z sejmu 1653. na którym posłem stawał, komissarz do zapłaty woj-

sku Litewskiemu, *Constit. f. 5.* i 1670. do dóbr królewskich, *Constit. fol. 9.* osiadł potem na krzesle kasztelanji Nowogrodzkiej, z której do grobu wstąpił w roku 1672. Synowie jego Krzysztof i Alexander, z których Krzysztofa jest w druku: *Wieniec, to jest applauz weselny Dominikowi Słuszcze*: był potem pisarzem Litewskim, starostą Oszmiańskim, pułkownikiem królewskim, z sejmu 1703. r. deputatem do boku Króla Augusta dla obrady, *Const. f. 15.* syn jego starostą Oszmiańskim, posłem na sejm 1724. Po śmierci Mikołaja Przedzieckiego, marszałkiem trybunału Litewskiego, ten Krzysztof prezydował 1683. i w r. 1701. pod niebytność Michała ks. Wiśniowieckiego marszałka przy lasce zostawiony. Jerzy wojski Wileński, trzeci syn Jerzego sędziego ziemskiego Wileńskiego, zabity *caelebs*, patrz o nim *Konstytucji* 1641. *fol. 23.* Jerzy starosta Opeski, sławny pułkownik, trucidną zniesiony pod czas konwojacji 1648. r. zostawił syna Janusza. Samuel chorąży Mściśławski poseł na sejm 1627. i 1632. z kąd komissarz zapisany do traktatów o pokój z Moskwą, *Constit. fol. 2.* syn jego Hieronim 1640. Stanisław podkomorzy Oszmiański, poseł na sejm 1653. i komissarz do zapłaty wojsku Litewskiemu, *Constit. fol. 5.* i 1662. *fol. 5.* i 1661. deputat na trybunał skarbowy. *Constit. fol. 4.* Jan kasztelanie Smoleński według *Augustyna Wituńskiego w Kazaniu: Radosny Grób* 1641. miał za sobą Krystynę Massalską wojewody Mińskiego siostrę, wdowę po Lwie Kurezu wojewodzie Derpskim, z tą spłodził córkę Zofią Karola Stankiewicza pisarza Rowieńskiego małżonkę, i syna Stanisława, tak na dworach różnych jako i w obozie zachwalonego. Janusz syn Jerzego podkomorzy Połocki, w wojsku pułk prowadził przeciw Turkom pod Razimierzem Sapięgą. N. wojski Wileński, miał za sobą Annę Kołęką, N. Frąckiewiczównę marszałkównę Lidzką, Krzysztof starosta Propojski, Annę córkę Stanisława Riszki wojewody Witebskiego. N. była za Janem Połubińskim. Paweł i Józef podezaszy Grodzieński w Oszmiańskim 1674. r. N. pojął Apollonią Ogińską podkomorzankę Troeką, wdowę po Szemecie. *Annibal ad portas fol. 202.* Franciszek starosta Śnitowski, marszałek trybunału Litewskiego 1722.

R. 1778. Antoni Zienowicz podkomorzy Płocki. — *Irasicki.*

Zimoszarski herbu Trzaska, w ziemi Ciecchanowskiej. Z tych jeden był chwalebny astronom za czasów Augusta I. Króla Polskiego.

Ziołkowski herbu Korczak, w Krakowskiem województwie. Zbigniewa Ziołkowskiego kanonika Krakowskiego, opowiada nadgrobek w katedrze Krakowskiej. Katarzyna zakonnica u wszystkich śś. we Lwowie. Paweł Ziołkowski zie-

mianin Lubelski 1574. posel do stanów Litewskich. Paweł miał za sobą Marcyannę Ostrowską wdowę po Rzeczyckim.

Zkrzyżłuk *herb*, patrz **Kozika**.

Złobnicki *herbu Poraj*, w Prusiech i w województwie Sieradzkim. Maryanna Złobnicka Jerzego, Anna Franciszka Tarnowskiego herbu Rolicz, małżonki. N. Jana Kwiatkowskiego kasztelana Inowłodzkiego. N. miał za sobą Zofią Silnicką. Piotr w Sandomierskiem, Franciszek, Jan i Stanisław w Sieradzkim 1697.

Złocki *herbu Szeliga*, w ziemi Wiślickiej. N. Złocki miał za sobą córkę Stanisława Mieleckiego kasztelana Zawichojskiego. Alexander Złocki poborca 1580. w Upitskim powiecie. *Constit. fol. 366*. N. pojął Angelę Komorowską herbu Korczak. Paweł i Michał w Sandomierskiem województwie 1674. N. była za Janem Łazowskim.

Złoczowski *herbu Grabie*, w ziemi Halickiej. N. Złoczowski miał za sobą Annę Ralinowską córkę Bartłomieja. Jerzy Małgorzatę Zawichoską, z tej było sześć córek, Katarzyna Jana Zdzanowskiego, od której Zofia Leszczyńska, Anna Jędrzeja Sokolnickiego chorążego Lwowskiego, Helena Bartłomieja Scibora *sterilis*, Teofila Jędrzeja Kurdwanowskiego *sterilis*, Jadwiga Panna, Helena Hieronima Kuropatnickiego, małżonki, syn zaś Stefan chorąży Halicki z sejmu 1661. komissarz do granic, *Constit. fol. 26*. naprzód z Jadwigą Strzemeską podsędkowną Halicką, potem z Zofią Bronowską *sterilis*.

ZŁOTA
WOLNOŚĆ

HERB.

Okolski tom. 3. fol. 346. kładzie herb taki, dwa węże skręcone tym kształtem, jak pospolicie ósmą liczbę wyrażamy 8, krzyż zaś między niemi; domyśla się, że ten herb nadany obrotnemu mężowi, który między dwiema księżętą długo z sobą [w poróżnieniu żyjącemi, szczęśliwie pokój zawarłszy, do dobrej ich między sobą harmonji przyproceedził: taki herb,

że widział na bramie zamku Brzezańskiego, powiada o sobie tenże *Okol.* i wnosi, musi być prawi, że któryś z Sieniawskich, z takim się był domem złączył, który między innymi herbami, i tym się też zaszczycał. Widział go i na drugim miejscu w zakrystyi kościoła Radłowskiego, i swoim domysłem nazwał go *Złota wolność. Petrasancta de tess. gentil. cap. 5.* położył między innymi cudzoziemskimi klejnotami, laskę, koło której dwa się węże skręciły trzy razy, i przydaje, że niektóre domy na Szląsku nim się pieczętują na szafirowej tarczy.

Złotkowski herbu Topor, w Wielkiej-Polszcze, piszą się z Złotkowy. Gabryel Złotkowski kasztelan Krzywiński, z Doroty Korzbokowny, zostawiwszy potomstwo, lat siedm-dziesiąt i cztery życia swego zamknął w roku 1574. co o nim opowiada kamień grobowy w Lendzie położony od syna Stanisława Złotkowskiego kasztelana Biechowskiego 1597. *Starow. in Monum.* w Rychwalskiem kościele, kędy i jego herb Topor wyraźnie wydany, i żony jego Gozdawa, ten zaś Stanisław miał za sobą Annę z Gulczewa Sierpską, Jędrzeja wojewody Rawskiego córkę, wdowę po Jędrzeju Rucińskim i po Zarem-bie. Jędrzej na nasze kollegium Kaliskie dobroczynny; w roku 1607. pod czas morowego powietrza gdy z miasta nasi ucho-dzić dla zarazy musieli, od niego przyjęci i szczerze trakto-wani. *Histor. Coll.* Stanisław 1650. *Paproc. Łaski fol. 63.* Są i w województwie Mińskiem Złotkowsy de Złotki, z tych Razimierz cześnik Sieradzki u ks. Karola Radziwiła kanclerza Litewskiego w wielkich respektach 1713. ale im *Ks. Kojatów. MS.* za herb przywłaszczają Bawolą głowę.

Złotnicki herbu Nowina, w Wielkiej-Polszcze, w Kra-kowskiem i księztwie Litewskiem, piszą się z Melżyna, znać że jedneje z nimi dzielnicy, luboć od dóbr Złotniki rzeczony-nych, imienia swego nabyli, z tych najdawniejszego wspomi-nają Marcina Złotnickiego stolnika Kaliskiego, którego wnuk Piotr koło r. 1532. miał za sobą Poniatowską sędziankę ziem-ską Sieradzką herbu Śreniawa, z której była córka Eufrozyna, ta Panną umarła, i syn Mikołaj, tego z Jadwigi Kołodzkiej chorążanki Inowrocławskiej, syn Wawrzeniec z Doroty Le-śniowskiej herbu Grzymała, spłodził córkę Annę Gałczyńską, i czterech synów, z tych Jan młodsze lata polerował na różnych wielkich dworach, potem nabył dóbr: Piotrkowice, Paryż, Dozejewice, Dozejewiczki, a z Anny Przepalkowskiej zоста-wiwszy potomstwo, świat ten pożegnał w r. 1637. w Zninie u OO. Dominikanów z nadgrobkim pogrzebiony, córka jego Teresa, naprzód żyła z Wieruszem Kowalskim Mikołajem, z nim miała trzech synów, Adama, tego żona Goryszewska; Stanisława, tego żona Barbara grafowna na Szląsku, i Macieja,

stolnika Sieradzkiego Rowalskich, tego żona Anna Rueka. Z teje Przepalkowskiej byli czterej synowie. 1. Jędrzej kanonik Rijowski proboszcz Janczewski, kędy też po śmierci w r. 1665. leży. 2. Adam Franciszek mąż rycerski z Czarneckim, złączył się był dożywotnie z Barbarą Niezdrowską, ta mu powiła trzech synów. Pierwszego Karola Ostafiego, męża wojennego pod Wiedniem i indziej, chorążego usarskiego, ten z Zofią Rierską, córką Krzysztofa, wkroczył w kontrakty małżeńskie, umarł 1731. oboje w Łabiszynie pogrzebieni u OO. Reformatów z nadgrobkim, kędy i ojciec jego leży, zeszyły w roku 1686. zostały się po tej Rierskiej, dwie córki Karola, jedna Magdalena, a w zakonie ś. Teresy w Poznaniu Małgorzata, druga Justyna wydana za Jana Fałęckiego regenta grodzkiego Gnieźnieńskiego herbu Jastrzębiec, którego urodziła Barbara Zalewska herbu Rola, miała z nim syna Stanisława: zostali się tegoż Karola trzech synowie, jeden Malcher podczaszy Gostyński, podwojewodzy Kaliski, tego potomstwo z Konstancyi Anny Stolińskiej, Zygmunt, Tomasz, Walentyn, Ludwik, Anna, i Antonina. Drugi Józef Sebastian w wojsku Litewskiem pułkownik Janczarski, z światem się rozstał w r. 1738. w Wiśniowcu u OO. Karmelitów Bosych poehowany. Drugiego z Niezdrowskiej syna Tyburego, ten z Konstancyą Baranowską herbu Ostoja, którą urodziła Kwiatkowska herbu Nowina, zszedł bezpotomny, w r. 1706. leży w Razimierzu u OO. Bernardynów, żona zaś jego ponowiła śluby z Józefem Rierskim. Trzeciego Józefa Joachima, ten pierwszym kontraktem małżeńskim ślubował Konstancyi Lisięckiej herbu Drya, którą urodziła Eleonora Ubyszowna, z niej zrodził syna Antoniego, który młodo w stanie duchownym dni swoje skończył: drugim kontraktem Helenie Skorzewskiej chorążańce Poznańskiej, córce Władysława; dzieci z niej młodo pomarły, on sam wszedł do grobu 1724. w Łabiszynie, żona do klasztoru w Bydgoszczy. 3. Jakób, żona jego Teodora Wyrzejska wdowa po Charzewskim, z której córka Cecylia w dzieciństwie zniknęła. 4. Jerzy mąż właśnie do wojny urodzony, we wszystkich za Jana Kazimierza Króla kampaniach mężnie stawał, sprzysiągł się dożywotnie z Maryanną Dokowską herbu Leszczye, z tej dał mu Bóg trzy córki, najstarsza z nich wydana za Krzysztofa Skarszewskiego herbu Leszczye, średnia za Zygmunta Szpotańskiego herbu Łabędź, trzecia za Wawrzeńca Chrzastowskiego herbu Nowina, z którym jest syn Franciszek: synów tegoż Jerzego trzech: jeden Marcin, pojął w małżeństwo Jadwigę Julianę Gulczownę pierwszym związkim, z tej potomstwo jego Anna, Eleonora, Ludowika, i Konstancya, synowie: Ewald, Fryderyk, i Razimierz Alexander, wszystkie

dzieci poszły za matką heretyczką co do wiary, synowie w wojsku Duńskim, w Brandeburskim, żołnierskim chlebem i sławą żyją. Drugim związkim pojął Teresę Jerzmanowską, z tej został się syn Sebastyan, Marcin zaś na wieczne przeniósł się życie w r. 1731. w Powidzkim kościele pogrzebiony. Rafał drugi syn Jerzego z Dokowskiej, sprzyścił się dożywotnie z Anną Słupską herbu Leszczyce, złożony po śmierci w Starym mieście, którego potomstwo, Józef, Jędrzej, Jerzy, Jakób, i córka Maryanna, która Panną umarła. Jan trzeci syn Jerzego z Dokowskiej, ożenił się z Maryanną Boczkowską herbu Godzawa, z tej dzieci jego, Paweł, Antoni i Krystyna. Tomasz czwarty syn tegoż Jerzego, w wojsku tak koronnem jako i Litewskim zasłużony, żona jego Anna Koleczyńska podeczasanka Inowrocławska, Jana i Bogumiły Radojewskiej córka, potomstwo jego, Jan, Sebastyan, Alexander, Seweryn i Petronella. Adam Ignacy syn Józefa Joachima z Skorzewskiej, pojął Agnieszkę córkę Franciszka Jemelskiego kasztelana Nakielskiego, i Anny Skrzetuskiej herbu Jastrzębiec, z którą wziął wszystkie fortunę, tak po ojcu jako i po bracie jej Józefie, z tą urodził syna Józefa, i córkę Maryannę. Siostra rodzona Adama, Bibiana, wstąpiła w Gnieźnie do klasztoru ś. Klary. Drugi synowie Wawrzeńca z Leśniowskiej spółdzeni dwaj osiedli w Krakowskim, jeden w księstwie Litewskim. Successorowie tych co w Krakowskim byli, Szymon Złotnicki kanonik Krakowski, umarł 1610. w katedrze na zamku pochowany. Stanisław poborca w ziemi Sanockiej 1613. *Univer. Pobor.* Piotr Konstantyn kustosz koronny, kanonik Krakowski 1620. na nasze kollegium Krakowskie dobroczynny. Zofia Marcina Śrzesmeskiego małżonka. Tyburey chorąży Kaliski, poseł na sejm 1627. ztamtąd komissarz do taxy rzeczy, *Constit. fol. 8.* i do granic od Szląska, *fol. 20.* syn jego Mikołaj cześnik koronny, w różnych kampaniach, swem mężstwem wślawiony, jako to pod Chocimem, Wiedniem, Parkanami, Strygoniem, pułk królewski prowadząc, miał za sobą Annę Chełmską, podstolankę Krakowską, która umarła 1696. z tej córka, naprzód żyła z Dembińskim, po nim z Józefem Małachowskim kasztelanem Inowłodzkim, starostą Opoczyńskim: syn zaś tegoż cześnika, kilka razy śluby małżeńskie ponawiał. N. pisarz ziemski Czerniechowski, żona jego Maryanna Komorowska, wdowa po Dominiku Hulewiczu. N. miecznik Kaliski pojął Teresę Małachowską kasztelankę Inowłodzką. Alexander wojski Wschowski deputat na trybunał koronny z Poznańskiego 1714. roku. Mikołaj kanonik Ramieniecki deputat w tymże roku.

Roku 1778. Sebastyan Złotnicki łowczy Szadkowski. — *Przypisy Krasickiego.*

Złotoliński. Adam Złotoliński miał syna Teodora na Wołyniu r. 1609. Teodor miał córkę Maryannę która była za Stefanem Hrynickim. N. miał za sobą Mężyńską wdowę po Peretyatkiewiczu.

J ó z e f Złotoliński cześnik Włodzimierski. — *Krasicki.*

ZŁOTO-
LEŃCZYK

HERB.

Goleń złota powinna być zbrojna, z ostrogą taką jaka jest w herbie Nowina, kolaniem niby w ziemię bijąca, piętą w lewą tarczy skierowana, na hełmie w koronie trzy pióra strusie, tak go opisują: *Biel. fol. 82. Okol. tom. 3. fol. 344. Klejnoty fol. 91.* gdzie *Bielski* przydaje, że tego herbu już za jego czasów nie zażywano; luboć przedtem były familie, które się nim szczyciły, a między inszemi Bogna Matka ś. Stanisława biskupa Krakowskiego i męczennika, wielkiej świętobliwości matrona. Do tegoż herbu pospolicie wszyscy z *Bielskim fol. 142.* pociągają Swentosława (był kasztelanem Krakowskim, jako się mówiło w pierwszym tomie) ten od rycerstwa Polskiego wysłany do Leszka Białego księżęcia w legacyi, ofiarując mu rządy Polski, byle od siebie relegował Goworka wojewodę Sandomierskiego przyjaźnego sobie, ale Mikołajowi wojewodzie Krakowskiemu, na ten czas w Polszcze, wielkiej powagi senatorowi cale nie miłego. Ztemwszystkiem lubo nasi autorowie familiantów tego herbu już zeszyłych być mienią: przecież Wolscy w ziemi Sanockiej, do niego się odzywają.

Złotopolski herbu *Nalęcz*, w województwie Mazowieckiem. Walentyn Złotopolski podstarości Zakroczymski, poborca w tejże ziemi 1591. z sejmu naznaczony, *Constitut. fol. 632.* a w r. 1613. deputowany do rewizyi ksiąg ziemskich i grodzkich Zakroczymskich. *Constit. fol. 12.* Abraham mąż wojenny pod Oryninem, Cecorą, Chocimem, sędzia wojskowy, umarł 1632. żona jego Katarzyna Witwińska nadgrobek

mu wystawiła. *Starow. in Monum. fol. 775.* Piotr podsędek Rijowski. Adam dziełami rycerskimi zaszczycony, sędzia wojskowy za buławy Zółkiewskiego hetmana.

Złoty patrz **Kwaśnicki**, w księstwie Litewskiem, herbu *Pielesz*.

Złowodzki herbu *Cholewa*, w ziemi Dobrzyńskiej, piszą się z Złowod. Z tych było trzech braci rodzonych, Wojciech Złowodzki, Krakowski kustosz i kanonik Sandomierski, proboszcz Solecki, w trybunale koronnym nie raz deputat, osobliwie 1689. umarł 1694. w katedrze Krakowskiej z nadgrobkim pochowany i z tym herbem. Jan brat jego stolnik Dobrzyński 1701. Wawrzeniec trzeci ich brat w zakonie naszym umarł 1702. Ludwik proboszcz Rijowski i deputat na trybunał koronny 1723. 1727. N. podczaszanka Dobrzyńska, była za Jędrzejem Smarżewskim cześnikiem Płockim.

Zmiącki, w Lubelskiem województwie. Piotr Zmiącki miał za sobą Katarzynę Oleśnicką Jana córkę, z tej był syn Jędrzej burgrabia Lubelski, ten spłodził Katarzynę Chojnowską, Zuzannę Piorowską i Barbarę. Jędrzej podczaszki Buski 1704. Stanisław w Sandomierskiem 1697.

Zmigrodzki. N. Zmigrodzki miał za sobą Annę Mieszkównę, z której spłodził cztery córki, Antoninę, Krystynę, Helenę i Franciszkę.

Zmijowski herbu *Słepowron*, w województwie Mazowieckiem. Walentyn Zmijowski sędzia grodzki Ciecchanowski i poborca 1602. *Constit. f. 822.* Paweł poborea w ziemi Wiskiej 1632. *Constit. fol. 13.* N. miał za sobą Helenę Brodowską. Paweł podsędek ziemski Wiski 1653. Jan kanonik Warszawski i ś. Jerzego na zamku w Gnieźnie, officyał generalny Mazowiecki, umarł 1647. *Starow. in Monum.* Maryanna Jędrzeja Rąblewskiego małżonka. N. Zmijowska była za Szezesnym Rutkowskim.

R. 1778. Mikołaj Zmijowski łowczy Wileński. — Antoni mostowicz Wilkomierski. — *Irasicki.*

Ż M U D Z K I H E R B.

Kuszą napiętą lubo nie wyciągnioną w polu krwawym kładzie *Okol. tom. 3. fol. 345.* atolim ja widział łuk strzałą, żelezcem do góry napięty. Tym się herbem szczyca Żmudzey w Chełmskiej ziemi, z których Jędrzej dziedzic na Żmudzi, mąż wojenny, za Króla Stefana we wszystkich kampaniach mężstwem swem wślawiony, pod interregnum po śmierci Batorego, Krakowa bronił przeciw Maxymilianowi, którego potem pod Bieczyną poraził, pod Cecorą przeciwko Nalewajkowi, i w Mul-

ŻMUDZKI

HERB.

tanach odważnie stawał, zszedł z tego świata w roku 1602. *Okol.* z jego nadgrobk. Mikołaj Żmudzki Soc. Jesu służąc zapowietrzonym w Lublinie, padł ofiarą miłości ku bliźnim, napisał był historią oblężenia Zbarazkiego, albo Dyaryusz, ale pewnie do druku nie wszedł. Wojciech w Poznańskim. Jan w Sieradzkim 1697. Jacek Michał umarł 1690. w Ostrogu pochowany. N. miał za sobą Brodowską pisarzównę Lubelską.

Znajewski, w Prusiech w województwie Malborskiem. Marcin Znajewski 1699.

Znamirowski. Stanisław Znamirowski miał za sobą Helenę Pogorzelską; o tym w aktach Sanockich w roku 1680. Zygmunt w Podlaskiem. Jan rotmistrz powiatu Ostrowskiego w ziemi Nurskiej 1697. Marcin miał syna Antoniego 1690. w Wołyńskim.

Znin herb, patrz litery S.

Zochowski herbu Brodzie, w ziemi Ciecchanowskiej. Z tych jeden za Króla Zygmunta Augusta był starostą Piotrkowskim, dwór w Bugaju wystawił, splodził z Podoską sędzianką Ciecchanowską córki dwie, Barbarę i Annę; synów Mikołaja i Przybysława. *Okolski* pod herbem Lubicz wspomina *tom. 2. fol. 192.* Mikołaja sędziego Ciecchanowskiego. Mikołaj z Krassowa Zochowski 1588. poborea w tejże ziemi. *Constit. fol. 504.* Franciszek podkomorzy Ciecchanowski, poseł na sejm, 1620. ztamtąd deputat na trybunał Radomski. *Constit. f. 20.* Ziemak wojski Ciecchanowski, *in Diva Lindensi fol. 580.* N. miał za sobą Teresę Borowską herbu Abdank, która po jego śmierci żyła z Stojewskim. Adryan z Krassowa Zochowski kasztelan Wizki 1674. i Mikołaj miecznik Ciecchanowski. Są i w księztwie Litewskim, N. pleban Wileński, synowiec jego Władysław, Alexander, syn jego Cypryan archiepiscop Połocki i metropolita całej Rusi, nauką tak w cudzych krajach jako i w ojczyźnie nabytą sławny, wnuk tegoż metropolity, miał za sobą Maryannę Olszyńską wdowę po Wojciechu Świ-

derskim, której ślady zostawił w niektórych pismach swoich do druku podanych, jako to: *Colloquium Lubelskie między zgodną i niezgodną Bracią narodu Ruskiego vigore Konstytucyi Warszawskiej na dzień 24. Stycznia w r. 1680. złożone, in fol. Leopoli. 2do. Gratulatio Michaeli I. Regi Poloniae in inauguratione etc. 1760. in fol. po Polsku. Są i kazania jego w druku: Naukę zaś tę z niemniejszą połączył pobożnością życia, umarł w Supraślu, kędy też po śmierci złożony. Benedykt kustosz i kanonik Wileński z sejmu 1678. r. komissarz do Inflant. *Constit. fol. 10.* Mikołaj w Połockiem województwie 1674. Synowica metropolity Michała Rołontaja małżonka.*

Zodecyko herbu Mogiła, w księztwie Litewskim. Zodecyko miał za sobą pierwszą żonę Milusę siostrę księcia Witolda, z której zostawił synów, Biła i Monstwila, z drugiej potem żony Dawgirda i Andruszka, od których to synów jego, te rozplenione familie: Bilewiczów, Stankiewiczów, Andruszkiewiczów, Monstwilów, Bogdanowiczów, Dawgirdów. Andruszka Zodeyka syn był Maciej w Słonimskim powiecie 1528. *Kojal in MS.* drudzy Zodeykowie są w Żmudzi.

Zołądź herbu Syrokomla, w Ruskiem województwie. Ci z księztwa Litewskiego w te się kraje wynieśli, kędy kwitną w ludzi rycerskich.

Zołądź herbu Dąb, w Czechach kiedyś kwitnął, a potem i w Polsce. Prokop Zoładź de Prożyce hetman wojska Praskiego, zabity 1518. r. o czem nadgrobek jego w Pradze świadczy, z młodych lat swoich na chlebie się rycerskim chował w obozach Matyasza, Władysława i Ludwika Królów Węgierskich, aż też i Zygmunta I. Króla Polskiego: miał za sobą Franchankę rajcy Krakowskiego córkę, z której córka była za Mikołajem Orzechowskim, który się pisał z Sierści podżupikiem Wielickim, i syna Zygmunta, tego z Hallerowny Niemki dwóch synów zostało, Joachim i Prokop, i córki dwie. Barbara Zołędziowna Jana Jasińskiego herbu Sas małżonka.

Zołciński herbu Lubicz, czy **Zołczyński** na Rusi i w Płockiem. Jan Zołciński kanonik Rujawski 1586. *Acta Synod. Vladisl. N.* Zołciński kardynałowi Hozyuszowi miły. *Rescius de transitu Hosii tom. 2. oper. f. 490.* Jerzy z Zołczyzna Zołczyński za Króla Stefana odważny kawaler, starosta Żydaczowski, z Brzozowską *sterilis*: brat jego rodzony Wojciech tylko córkę zostawił Piasecką pisarzową ziemską Buską. Stanisław drugi brat jego, od których był Jerzy komornik ziemski Sanocki 1609. *Acta Terrestr. Leopold.* Waleryan pisarz grodzki Sanocki 1624. *Histor. Coll. Crosn.* Paweł w zakonie naszym życie zakończył 1729. w Krakowie.

Zoleczycki herbu Przegonia, w Sandomierskiem województwie.

Żółkowski herbu Rawicz, w ziemi Ciecchanowskiej, czyli **Żółdkowski**, czytałem też Żółdkowskich herbu Nałęcz. Jan w Podlaskiem 1632. Franciszek i Stanisław w Lubelskiem 1697.

Żółkiewski herbu Bończa, w Chełmskiej ziemi. Stanisław Żółkiewski sędzia ziemski Chełmski, od Zygmunta I. Króla Polskiego był komissarzem do Rudy dóbr królewskich w Łukowskiej ziemi 1528. o czem list czytałem tego Króla *in MS. Petricov*. Łukasz, Marek i Jan z Żółkwi Żółkiewscy, którym *Konstytucya* 1613. *fol.* 30. przyznała cło w dobrach ich. Alexander potmistrz królewski, o którym *Konstytucya* 1662. *fol.* 39. Żółkiewska chorążanka Chełmska, *1mo voto* była za Wolczkiem, *2do* za Mikołajem Sienickim. N. miał za sobą Jaszczowską, z której córka Krystyna, poszła za Stankara pisarza Horodelskiego. N. była za Janem Kitnowskim stolnikiem Chełmskim, sędzią grodzkim Krasnostawskim. N. była za Krzysztofem Sicińskim stolnikiem Wendeńskim. Krzysztofa żona Dorota Brzeska herbu Oksza. Stanisława Zofia Lipska, Franciszka Jadwiga Lipska herbu Grabie. Bernard w zakonie naszym prace zakończył w roku 1719. w Stanisławowie, wielkiego mąż dowcipu i poleru w teologii i filozofji, brat jego rodzony chorążym był Chełmskim, urodzeni byli z Marcyanny Marchockiej. N. Żulińskiego małżonka. Eliasz Żółkiewski miał za sobą Ludwinę Trembecką Zygmunta córkę 1660. *Acta Castren. Cracov.*

Żółkiewski herbu Lubicz, w Ruskiem województwie, dokąd się byli z Mazowsza przenieśli. Mikołaj Żółkiewski wojewoda Bełzki według *Paproc.* który od niego tę przezacną familią wywodzi, atoli *Glinka w Zwierzyńcu Jednor. f.* 35. powiada, że jeszcze za czasów Alexandra Króla, Żółkiewski w okazyi z Wołochami mężnie się potykając, gdy od konia odpadł, i sam mężnie poległ. Ten Mikołaj z Tatarami częste utarczki miewał, kędy odważne serce jego, i za ojezyznę na śmierć gotowe, wszysej mu przyznawali; synów jego dwóch zostało, Mikołaj i Stanisław, obadwa ludzie uczeni, i mężni pode Gdańskiem i w Moskwie, osobliwie pod Sokolą, kędy od Mieleckiego hetmana przodem z ludźmi wysłani, póty na sobie Moskwę trzymali, póki hetman z wojskiem nie nadeignął. *Paproc. o herb. fol.* 122. Z tych Mikołaj starostą był Medyckim, o potomstwie jego nikt nie pisze. Stanisław zaś brat jego, był naprzód wojewodą Bełzkim, z tego krzesła przesiadł się na Ruskie w r. 1586. z tego do grobu w r. 1588. w katedrze Lwowskiej pochowany, kędy o nim kamień grobowy

mówi, *multis egregiisque pace et bello meritis, multis pro Patria certaminibus praeliisque clarissimus*. Starował in *Monum.* posłował na sejm Lubelski 1569. kędy podpisał unią Litwy z Koroną, *Constit. fol. 172.* i na zjazd generalny pod Jędrzejowem 1576. *Constit. fol. 246.* na Wislickim także kongressie, siła do uspokojenia ojezyny, i do naklonienia sere synów koronnych do Zygmunta III. Króla, przyłożył się. Miał za sobą Lipską z Goraja herbu Korczak, która mu dwóch synów powiła. Mikołaja i Stanisława. Mikołaj był podkomorzym Lwowskim, z tym tytułem podpisał elekeyą Zygmunta III. *Constit. fol. 437.* 1587. i 1589. tranzakeyą Będzińską, posłując na sejm, kędy nie tylko gładkością wymowy, ale i głęboką radą na dobro ojezyny nie raz wotował, w trybunałach nieskorrumpowanej sprawiedliwości, miłości u braci wielkiej, spłodził córkę Annę Herburtową kasztelanową Kamieniecką, starościncę Skalską, i synów dwóch, Adama oboźnego koronnego, z sejmu 1611. był komissarzem do traktatów o pokój z Moskwą, *Constit. fol. 2.* życie sobie sam gwałtownie 1615. wydarł, któremu Jakób Sobieski, potem kasztelan Krakowski taki nadgrobek napisał w Warszawie: *Suis et suorum meritis clarissimus, Principis gratia, Procerum favore, aura populari ad individiam usque felix, venustate formae, corporis cultu, vitae splendore, morum comitate acceptus omnibus, cruento et lethali infelicis dexteræ ictu immature ereptus*. Drugiego Łukasza wojewodę Braclawskiego, starostę Kaliskiego, Pereaślawnego, Chmielnickiego. Powróciwszy z cudzych krajów, wyprawiwszy się z stryjem swoim Stanisławem hetmanem wielkim, gdy ten pod Cecorą życie swoje dla ojezyny ze krwią wylał, on się w niewolą Turcką dostał, z której nie prędzej na wolność wyszedł, aż we dwie lecie. Z Władysławem potem Królewiczem powtóre lustrował Europę, od Zygmunta III. przydany synowi. Na wojnę Szwedzką i siebie i fortunę swoją poświęcił, kędy wodzów Gustawa Króla Szwedzkiego od siebie pod Hamerszteinem pojmanyeh, Królowi oddał; tąż substancyi swojej i zdrowia aplikacyą, wszystkie za Władysława Króla expedycey odprawił, tak że lubo łaska królewska, intratnemi dosyć obłożyła go króleweczyznami, przecież styraną dla ojezyny fortunę, ciężko mu było dźwigać, ale i życie ustawicznymi obozowemi pracami tak stargane, że ledwo czterdziestu i dwóch lat wieku swego dotarł, w r. 1636. na życie się spokojne w wieczności przeniósłszy, żyjąc bezpotomnie. W Pereaślawiu fundował kollegium Societ. Jesu, i dobra Bubnów miasteczko z przyległościami do niego przyłączył, co approbowala już po zejściu jego *Konstytucya 1638. fol. 47.* z tą pochwałą, że w tamtych krajach z szczególnego wiary katolickiej

przymnożenia affektu, ile tam bardzo potrzebna, uczyniona: tamże w kościele naszym pogrzebiony: atoli pod pierwszy tumult Kozackiej rebellji w r. 1648. jak to miasto od chłopstwa szuczalego zniszczone, tak i kościół, jego nawet ciało w grobie nie przepuszczono, buzdycan, i pierścień wzięty, kości jego wyrzucone. Nadgrobek jego *Okol.* wypisał i elogium z Piłgowskiego. Miał zaś za sobą furzańską, ale z nią *sterilis*.

Stanisław kanclerz koronny i hetman wielki koronny, Barski, Kamionacki, Jaworowski, Rohatyński, Rałuski starosta, syn drugi Stanisława wojewody Ruskiego, brat rodzony Mikołaja podkomorzego Lwowskiego. Piękne w nim natury przymioty, i bliskość krwi, serce Jana Zamojskiego kanclerza i hetmana prawie do Stanisława przywiązały, Stefan także Król gruntowniej się w niego wpatrzywszy, tak ukochał, że między czterema, którzy o jego sekretnych zamysłach koło wojny Turckiej wiedzieli, i on też był policzony: wielu mu stymy czyniła niepospolita jego nauka, którą ustawicznem prawie historyków różnych czytaniem tę co dzień w większą pomnażał, nie mniej wytworna pamięć, z której raz od siebie przejranych autorów, tak dobrze był świadom, że przytaczających nie zupełną wiarą teksty jakiego pisarza, nie tylko należycie poprawiał, ale też i karty, gdzie czego szukać było trzeba, przywodził. Z poetów największy zdał się mieć gust w Horacyuszu, którego sentencye często wspominał w potocznych dyskursach. Jest w druku jego *Epistola de bello Turcico deliberatoria in Operibus Stanisłai Łubieński Episc. Płocen. fol. 185.* od niego na łaciński język przełożony: a według *Chwałkowskiego, i Kobierzyckiego in Vladislai Principis historia f. 706.* napisał był ojczystym językiem historją wojny Moskiewskiej, za Zygmunta III. Króla Polskiego, pożał się Boże, że do druku nie weszła, pewnie żeby była tem więcej wiary znalazła, ile z powagi takiego senatora, i pióra tego, który najlepiej mógł wszystkie rewolueye jej wiedzieć. Do najwyższych zaś Polskiego wojska rządów, z lekka przez wszystkie prawie wojskowe szarże, heroiczna go odwaga jego powodowała, z którą się pięknie w różnych okazjach popisał, osobliwie pod Byczyną, kędy prawym skrzydłem kommanderując, tak silno uderzył się z przeciwną Maxymiliana stroną, że ich do ucieczki przymusił, ale sam ciężką w prawym kolanie ranę, z tego pobojowiska wyniósł, *Piasec. fol. 69.* co mu nadgradzając Zygmunt III. kasztelaną mu Lwowską z buławą mniejszą konferował, luboć *Kobierzycki* twierdzi, jakby jeszcze od Stefana Króla miał sobie nadaną: i ordynacya Zamojskiego, już go w roku 1593. i kasztelanem Lwowskim i hetmanem mniejszym wspomina, i w następującym roku, że z Zamojskim Tatarów pod Cccorą

wojował, jawnie mówi *Sobieski w mowie swojej na jego pogrzebie*; sam zaś swoim duktem Nalewajkę Kozaków herszta, licznym gminem chłopstwa uzbrojonego, tak ścisnął, że bojąc się o siebie owa hałastra, Nalewajka z innemi czterema pryncypałami wydawszy Żółkiewskiemu, sami się do domów swych spokojnie rozjechali. *Piasec. fol. 145.* Na Wołochów potem i Tatarów szablę swoją obrócił, wszędzie z pożądanym tryumfem. Na Szwedów wysłany od Zamojskiego z częścią wojska w r. 1602. którzy chcieli dać odsiecz Waisensteinowi oblężonemu pod Rewlem już na gotowych do boju napadł, a co cięższą potyczkę z nimi zatrudniło, że się pikami zastłoniwszy, usarskim kopijom Polskim łamać i szyków swoich niedopuszczali, widząc to Żółkiewski, w tył ich pułk jazdy posłał, który tak żartko na nich uderzył, że ich zmięszawszy, otworzył pola do bicia ich do woli, jakoż mało kto z Szwedów z tej batalji wyszedł, poległ i wódz ich Reinhold Arnep, kopiją przebitą, obóz z działami i wszelaką amunicją wzięty, naszym się dostał. Po śmierci Zamojskiego w r. 1605. nie rychło potem i aż w lat prawie ośm, do wielkiej buławy od Zygmunta III. posuniony, co poznać z *Konstytucyi 1607. fol. 830. i 1608.* już na ten czas wojewoda Kijowski, ale jeszcze hetman polny, *Constit. fol. 887. i 1609. fol. 893. i 1613. in Februar. f. 5.* kędy go Rzeczpospolita do ukojenia i rozerwania związku, komissarzem nazaczyła: czy to dla tego, że jako *Łubieński de Motu Civili* namienia, blizka z Zebrzydowskim wojewodą Krakowskim autorem rokoszu, kolligacya, w suspicyą go nicjaką podała u tronu królewskiego, aleć tę zbił jawnie, to wierną swoją radą, to orężem pod Guzowem w okazji z Rokoszanami, skrzydło prawe przywodząc przy dostojenstwie Zygmunta Króla: czy też dla tego (co się zda być podobniejsza) że mu emulacya wielkich ludzi i Zygmunтови szczególnież zasłużonych, drogę do większej buławy tamowała. Przecież Żółkiewski z swojej ku ojczyźnie przychyłności, nie z urzędu i powinności nie ubliżył, lubo go zawisna przed Królem źle udawała gęba; wysłany w r. 1610. z częścią wojska do Moskwy, pod Kłuszynem pamiętną klęską nieprzyjaciela poraził, stolicę Moskiewską odebrał, Szujskiego Bazylego wielkiego kniazia Moskiewskiego i z bracią jego, Janem, Dymitrem pojmał, i wszystkę Moskwę do tego przymusił, że sobie za Pana, Władysława Królewicza obrali, przysięgą się mu wierności obowiązawszy: tak z tryumfem z Moskwy wyjechawszy, w Warszawie pod czas sejmu, Szujskich Królowi oddał. Nad to Kantymira wodza Tatarskiego z granic Polskich spędził, z Skinder Baszą traktaty zawarł. Spuściwszy potem województwo Kijowskie, wziął pieczęć wielką koronną w roku 1618. którą wraz trzymał z buławą wielką.

Wprawdzie póki żył, miał chwały swojej rycerskiej zazdrośnych Zoiłów, którzy dzieła jego dla ojczyzny chwalebnie podjęte, i źle przed ludźmi udawali, i tłumaczyli, jakby na zgubę ojczyzny galily, ale śmierć heroiczna jego pod Cecorą, wszystkie te pogłoski tak zatłumiła, że mu i nieprzyjazne gęby przyznawały potem, że był jeden z najmężniejszych swego czasu ludzi. W r. albowiem 1620. z rozkazu królewskiego, z szeregiem wojskiem wybrawszy się do Wołoch, żeby był Kaspra Gracyana z całą prowincją, Polszcze się poddającego obronił, gdy na daleko większe wojsko nieprzyjacielskie napadł, któremu żadną miarą oprzeć się nie mógł, umyślił z oczywistej zguby ludzi swoich salwować. Więc do Dniestru rzeki zbliżając: przez ośm dni i nocy, Tatarskie i Tureckie insulty mężem sercem wytrzymał. I pewnieby był obronną ręką swoich uprowadził, gdyby były szuchzące niektóre chorągwie przestraszona blizkiem niebezpieczeństwem, a przytem nadzieją salwowania się, nocą z obozu ku Dniestrowi blizkiemu nie umknęły. O czem dowiedziawszy się nieprzyjaciel, tem natarczywiej na obóz Polski i Zółkiewskiego nacierał, gdzie on przez kilka godzin mężnie szturm wszystek wytrzymał, a potem widząc, że nie przebity sztych, uczyniwszy spowiedź przed kapłanem Soc. Jesu, i w prostych szatach, żeby był niepoznany, wmięszawszy się między pospolitego żołnierza, tamże od Tureckiej szabli poległ. Głowa jego na kopji do Konstantynopola zaniesiona, i po wszystkich ulicach obniesiona, drogim okupem opłacona, i z ciałem w Zółkwi pogrzebiona. Klęski tej jego i śmierci niektóre prognostyki zasły: a naprzód jako pisze *Twardowski o Władysławie Czwartym*, gdy ten hetman do Wołoch idąc, Dniestr z wojskiem przebywał, wszystek się zarumienił: potem nocy pewnej, gdy się z wojskiem Tureckim ucierał pod Cecorą, widziane były na powietrzu dwa wojska ogniste, wzajem z sobą się ścierające; obudzony na ten widok Zółkiewski, gdy toż sam obaczył; zgubę swoją nieplonnie sobie wróżył, i owszem przydał i to, że w młodszych latach będąc, gdy przez dobra Świńcza nazwane przejeżdżał, wszystkiego swego szczęścia, ale też i przygody przepowiedziała mu rewolucye, już podeszła białogłowa (???). *Zaluski in Epistol. Famil.* Więcej jeszcze o nim tenże autor przydaje, że gdy jeszcze dziecięcim będąc, mamki swojej ssał piersi, ta dziecię w polu na trawie położywszy, gdy sama odbiegła, a tym czasem słońce dziecięcemu dogorywało, ptak niezwyčajnej wielkości przyleciawszy, od upału słonecznego, rozciągnionemi nad nim skrzydłami, póty go bronil, póki mamka nie nadeszła, zaś pod czas Kluszyńskiej batalji, widziano małego i białego ptaszka, na grzbiecie końskim siedzącego. Na nasz zakon szczególnie był dobroczynny,

bo i kollegio Lwowskiemu do wzrostu siła dopomógł, i kollegium Barskie pierwszy osadził, uprosiwszy u Króla niektóre grunta, i chojną ręką dźwigał. Miał za sobą Reginę Herburtównę, z której córki dwie, jedna wydana za Stanisława Roniecpolskiego, potem kasztelana Krakowskiego i hetmana wielkiego koronnego. Druga Zofia Jana Daniłowicza wojewody Ruskiego, małżonki: ta oststnia tak rozrutna na ubogich była, że ją matką ubóstwa zwano. Kollegium nasze Lwowskie szczo-droblliwością swoją ubogaciła, zesła w roku 1634. wielkimi enotami zalecona. Syn zaś Jan starosta Rubieszowski, Jaworowski, Kałuski, ten z ojcem pod Cecorą serdecznie się zści-nając z Turkami, ciężko raniony, i w niewolą wzięty, wpra-wdzieć się z niej w rok wrócił, ale z rany w tej potrzebie od-niesionej, na jedną nogę skaliczały. Wkrótce gdy w Warsza-wie w roku 1633. posłując, maligną strawiony, życie strywał. W Żółkwi z nadgrobkkiem pogrzebiony, który wypisał *Okolski*. Tam ojciec jego kościół na cześć świętych męczenników Sta-nisława i Wawrzeńca ufundował. Krzysztofa Żółkiewskiego na wojnach Tureckich, Tatarskich i Kozackich doświadczono-go żołnierza, zmarłego w r. 1640. opowiada jego nadgrobek w Żółkwi u *Starowolskiego in Monum.* Jan zabity od Kozaków pod Kumejkami, według *Okolskiego*. O Michale Żółkie-wskim pisze *Rzeczyński in Histor. natur.* że jabłka dwiema palcami przecinał, a dwóch chłopców na rękę krom trzeciego w zębach, mógł snadno nosić. *Fol.* 317. Michał Lubicz Żółkiewski, podstoli Wołyński, miał za sobą Annę Lityńską, z tej były dwie córki, Teresa Sieczyńska, i Zofia Głogowska, synów także trzech, Antoni władyka Piński, Józef *sterilis*. Jan z księ-żniczki Czetwertyńskiej spłodził Adama, Jana, i Stanisława: ten Michał urodzony był z ojca Jędrzeja, z Matki Zofji Sernianki.

Żółkowski herbu Jastrzębiec, w Podlaskiem woje-wództwie, w ziemi Drohickiej. Wojciech Żółkowski chorąży pod znakiem usarskim pod czas pierwszej Chocimskiej od Tur-ków zabity, syn jego Jan w Brześcieńskim województwie pos-sessyi nabył: spłodził Wojciecha, którego z Alexandry Sar-nackiej, syn Antoni kustosz katedralny i oslicywał generalny Wi-leński temi czasę.

Kazimierz Żółkowski r. 1778. chorąży Wołkowyski. — Stani-sław r. 1764. cześnik Podolski. — *Krasicki*.

Zołmirski. N. Zołmirski miał za sobą Annę Dobro-gojską.

Zołok w Inflanciech. Jan Karol Zołok cześnik Wen-deński 1674.

Żoltowski herbu Ogończyk, w Płockiem wojewódz-twie. Przodkom tej familji Ziemowit książę Mazowiecki pod

rok 1402. niektóre grunta puścił był między Płockiem i Sierpkiem, kędy oni od imienia swego wieś założyli, Zóltowo nazwaną, i z innemi siedmią, na co przywilej tegoż księcia w swym domu chowają. Drugi tegoż księcia list mają, w którym konfirmował przyjęcie ich do herbu tego od Kościeleckich w r. 1300. Z tych jedni piszą się z przydomkiem, Wojsław Zóltowski, jako Stanisław mąż rycerski, który z Małuską żoną wziął dobra Małuszyno, i z tej okazji successorowie jego pisali się z Małuszyna, synowie zaś jego byli: Maciej w domu osiadł, Łukasz w Prusiech wojował, Stanisław z Łysakowskim ojczyźnie w różnych kampaniach służył. Jan Wojsław, o którym nadgrobek u *Starowol. in Monum. fol. 764.* tak mówi. *Apud exteris militaribus studiis et fortitudine inclaruit, Ferdinando II. Imperatori, contra Fridericum Palatinum, Bohemosque rebelles militavit, in Patria contra Turcam cum Samuele Koreccio pugnavit, cum eodemque captus; deinde Constantinopoli a Duce Zbaravio Legato reductus, sub Ducibus Konicopolio, Kazanovioque Rothmagistri Vicarius, contra Scythas, Cosacosque rebelles, saepe victor pugnavit, quadringentis deinde militiae Germanicae militibus praefectus, in Prussia fortiter contra Gustavum pugnavit, demum portum Boristhenis versus Tartariam Turciamque ac munitionem novam Rodok tueri jussus, praefectusque 600 peditibus Germanis, et aliquot centenis Dragonis, magna laude spartam illam tuebatur, donec laboribus mors supremam manum imposuisset.* Stefan brat stryjeczny tego Jana, osiadł w Krakowskiem, z Dobrzyńskiej ziemi tam się przeniósłszy, w Mogile pod Krakowem ołtarz ukrzyżowanemu Zbawicielowi ozdobny i wystawił i nadał, zszedł z tego świata 1653. *Starowol. in Monum.* Maciej ś. T. D. kanonik Płocki 1593. *Synod. Płocen.* Floryan rotmistrz, i Sebastyan pisarz ziemski Płocki. Jakób archipresbiter Chełmiński 1620. *Paproc. Łaski fol. 56.* Wojciech podsędek Zakroczymski, i pisarz grodzki Płocki 1690. deputat na trybunał koronny. Walentyn opat Płocki 1720. Są i w Wielkiej-Polszcze. Z tych N. Zóltowski człowiek wymową i radą rozsądną zalecony, dla czego od województw Wielkopolskich, nie raz na różne funkcyę uproszony, zdrowia i fortuny na dobro ojczyzny nie żałował. Zostawił synów trzech i córki, z tych jedna Barbara dostała się w dożywotnią przyjaźń Stanisławowi Chłapowskiemu podczaszemu Poznańskiemu, z synów zaś jego najstarszy traktując rycerską w Polskiem wojsku przez lat niemało, wszedł w małżeńskie kontrakty z pozostałą wdową po Wietrzyehowskim z domu Gwiazdowską, z której zda mi się zostawił potomstwo. Drugi syn, a brat pierwszego, zaślubił sobie dożywotnie Wietrzy-

chowską, córkę z pierwszego męża, a żony starszego swego brata, ten dziedzicznym prawem nabył dóbr Zajęczkowo w województwie Poznańskim, żyje dotąd ten Zóltowski, z potomstwa zaś jego dwóch synów w szkołach naszych Poznańskich naukami młode polerują dowcipy. Trzeci syn Władysław Zóltowski Soc. Jesu, rządził najpierwej rektorem kollegium świętego Piotra w Krakowie, potem całą prowincją naszą Polską; teraz gdy to piszę, rządzi domum professam w Krakowie u świętej Barbary. N. Zóltowski temi czasy opat Czerwiński. N. Zóltowski podobno brat, a stryj trzeci wyżej wspomnianych, miał za sobą Annę Rutkowską wdowę po Baranowskim.

R. 1778. Paweł Zóltowski regent ziemski Płocki. — R. 1778. Józef miecznik Wschowski. — Teofil miecznik Zawskrzyński. — *Kras.*

Zórawicki herbu Godziemba, w Wołyńskim województwie. Piotr Zórawicki Godziemba, tak się podpisał na Rokosz 1606. Jan podkomorzy Krzemieniecki 1638. komissarz do granic między Wołyniem i Pińskim powiatem. *Constitut. fol. 19.* Zofia Zórawicka, była za Marcinem Małuskim burgrabią Malborskim 1586.

Zórawiński herbu Korczak, w Ruskiem województwie, jedenże dom z Chodorowskiemi, ale od dóbr Zórawno, tak nazwani. Jewłaszko Zórawiński wielu dóbr dziedzic na Białej Rusi, miał syna Bazylego doświadczonego żołnierza (*Trzeciński w życiu Mikołaja Reja* pisze, że na Bukowinie pojмали byli Turcy Zórawińskiego za czasów Alexandra Króla, u których lat kilka w więzieniu będąc, umarł, przydaje, że miał za sobą Barbarę Herbutownę kasztelanekę Biecką) ten splodził dwóch synów, Marka i Hrehorego, w okazyi pod Sokalem z Tatarami zabitego. Michał Zórawiński pisarz Litewski, (potem został władką Łuckim,) zostawił dwóch synów, Alexandra starostę Łuckiego, od którego z Borzobocianki, herbu Jelita, Marek i Bazyli, i Michała podkomorzego Łuckiego, którego z Zólkiewskiej zostało potomstwo, córka jego była za Annibalem Strockim. Sebastyan kasztelan Halicki, miał za sobą Elżbietę Kościelecką wojewodzankę Łęczycę, wdowę po Potockim, z tej córka jedna poszła za Mikołaja Herburta wojewodę Ruskiego, druga za Lanckorońskiego Mikołaja. Stanisław Zórawiński naprzód podkomorzy Halicki 1613. potem kasztelan Bełzki, mąż dowcipu wielkiego, odwagi nieustraszonej, pod Chocimską z Osmanem Carem Tureckim wojnę, komissarzem przydany Janowi Karolowi Chodkiewiczowi hetmanowi, pokój szczęśliwie z Turkami zawarł. N. była za Stanisławem Siecińskim obożnym i starostą Lubomskim.

Zorawski herbu Trzaska, w województwie Rawkiem dom rozrodzony. Z tych jedna w r. 1497. była za Baranowskim

herbu Rawicz. *Długosz* także pisze, że w r. 1370. Król Kazimierz wielki Zorawskiemu dworzaniinowi swemu ostatnią wolą dał, darował, dobra królewskie Podgajce. Mikołaja Zorawskiego nadgrobek w Lublinie 1624. wystawiony: drugi Piotrowi Zorawskiemu z Zorawie w wojennych dziełach za Stefana Króla wslawionemu. *Starow. in Monum.* Krzysztof wojski Sandomierski 1687. N. Konstantego Czarneckiego małżonka. Władysław i Wojciech w Płockiem i Kazimierz, Tyburey zaś kapitan królewski, Benedykt, Dominik, Tomasz z Zorawie Zorawscy w Sandomierskiem województwie 1674. Adam Zorawski podsędek Halicki 1603. *Constit. fol.* 821. Z tych Tyburey, stolnik Rożański, miał za sobą Krystynę Jagniatkowską, kasztelanę Czechowską, z tej syn Waclaw.

Zorzewski, w Mozyrskim powiecie. Paweł 1672. Jan Zorzewski miecznik Mozyrski w Wołyńskiem 1674. posłował na sejm 1670. synowie jego Piotr i Jan.

Zrebiecki herbu Bończa, w Sandomierskiem województwie. Mikołaj Zrebiecki miał za sobą Annę Belhacką, z tej spłodził dwie córki Smarżewską i Bienkowską, i synów dwóch, Jędrzeja i Franciszka, z tych drugi naprzód żył z Gotłuchowską, po niej z Alexandrą Bystrzonowską, z obiema jednak bezpotomny. Jędrzej zaś z Dembieckiej podkomorzanki Sandomierskiej, zostawił Agnieszkę Gorzkowską, i dwóch synów, Karola stolnika Liwskiego, i Marcina w zakonie Societatis Jesu.

Zrzelski herbu Ogończyk, w ziemi Dobrzyńskiej rozrodzony dom. N. Zrzelska była za Marcinem Dąbrowskim. Mateusz, Franciszek, Tomasz, Bartłomiej, Wojciech, Grzegorz, Jan i Jakób 1697. roku.

Zrzobek, w Podlaskiem województwie. Jan Zrzobek podczaszy Podlaski z sejmu 1616. komissarz do granic od Prus książęcych. *Constit. fol.* 30.

Zubczewski herbu Prawdzic, wspomina ich historia naszego kollegium Łuckiego, w roku 1616. Waclaw Zubczewski podczaszy Owrucki, poseł na konwokacyą z Kijowskiego, podpisał konfederacyą 1696. a w r. 1686. był deputatem na trybunał koronny, żona jego Łącka herbu Jelita. Są i w Litwie **Zubowie**, z których Jan w Wileńskiem 1648. Jan cześnik Oszmiański i Krzysztof skarbnik Lidzki w powiecie Lidzkim 1674. Jana Zubka córka wydana za Piotra Chreptowicza.

Zubrzycki herbu Wieniawa, Jan Zubrzycki dla heroicznych dzieł w różnych kampaniach na sejmie 1662. nobilitowany, o czem *Konstytucya fol.* 40.

Zuchorski herbu Prus 3tio, Piotr Bogdanowicz *in Panoplia Sacra*, ten herb przypisał Benedyktowi Zuchorskie-

mu, biskupowi Malleńskiemu, suffraganowi Żmudzkiemu w r. 1681. był przedtem kustoszem Wileńskim, dziekanem Żmudzkiem.

Żuchowski herbu Łabędź, w Krakowskiem województwie. Jan Żuchowski tego herbu, miał za sobą Oleśnicką herbu Dębno. *Baran*. Stanisław i Marcin temi czasy w zakonie naszym.

Żuk herbu Ślepowron, w księstwie Litewskiem, wspomina ich *Metryka Wołyńska* w r. 1528. Franciszek Żuk porucznik chorągwi usarskiej Grzegorza Chodkiewicza hetmana Litewskiego, sędzia ziemski Połocki, był w ekspedycjach 1567. i 1569. Jan sekretarz królewski, Hieronim 1648. N. sędzianka ziemska Połocka, Jana Rorsaka kasztelana Połockiego małżonka.

Żukotyński herbu Sas, piszą się z Baczyna pod Samborem. Wojciech Żukotyński urodzony z Wareckiej, miał za sobą Czerniawską, z której syn Paweł towarzysz pod usarską chorągwią Rzewuskiego hetmana 1724. Teodor w Ruskiem 1669. roku.

Żukowski herbu Gryf, Biel. f. 282. w roku 1399. wspomina Pawła Żukowskiego herbu Gryf, który w owej potyczce Witolda księżęcia Litewskiego z Edygą, i Tamerlanesowem wojskiem, zachęcał do mężnego się potykania. N. Alexandra, druga Jana Brodowskich, małżonki. Wojciech Maksymilian, 1646. *Acta Castren. Cracov.* Anna była za Alexandrem Raszowskim.

Żukowski herbu Jastrzębiec, w województwie Podlaskiem i Grodzieńskim powiecie. Melchior Żukowski w Wołkowiskiem poborca z sejmu 1618. *Univ. Pobor.* Jerzy w Nowogrodzkim 1632. r. Jan z Bystrzycy Żukowski, fundował kościół miłosierdzia Boskiego w Krakowie koło roku 1543. *Pruszcz klejnoty fol. 79.*

Bartłomiej Żukowski r. 1778. viceregent Podolski. — R. 1788. Alexander cześnik Żytomierski. — *Iwasicki.*

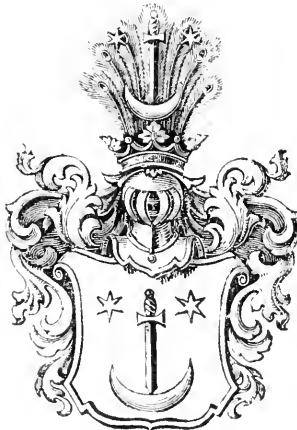
Żukowski herbu Junosza, w Podlaskiem województwie. Marek Żukowski kanonik Rujawski, którego nadgrobek przytacza *Paproc.* Stanisława Ziemaka Żukowskiego syn Rozesłaniec, urodzony z Skulimowskiej mąż sławny, który w r. 1368. będąc w Węgrzech, gdy Cesarz Segetu dobywał, chorągiew Turkom odjął, wprawdzie od Turków był ogarniony, ale sobie szablą drogę do swoich otworzył. Marcin miał za sobą Elżbietę Łaszczownę, z tej córka Zofia Jędrzejowi Janiszowskiemu zaślubiona. Marcin w zakonie naszym temi czasy.

Żukowski herbu Prus 3tio, w województwie Płockiem, w powiecie Raciążkim. Idą od Sobora, o którym się pod tym herbem mówiło, ale Żukowskiemi nazwani od dóbr

Zukowo nazwanych, które jako i drugie wioski Milewo i Grodzko, Konrad książę Mazowiecki nadał był Sciborowi prawnukowi Sobora; ten Scibor zostawił dwóch synów, Pelkę podsędką Płockiego i Włodka. Pelki prawnuk cibor, podkomorzym był Płockim, synów jego czterech zostało, Paweł, Stanisław, Prabut i Czybor, ci na dworze Ziemowita księcia Mazowieckiego, a potem i w obozie odwagą rycerską zasłużeni, w r. 1377. wzięli od niego przywilej na dobra Zuków, gdzie ich *ex jure Polonico, in jus Teutonicum Culnense* przenosi, kładzie go *Okolski tom. 2. fol. 556.* do którego czytelnika odsyłam. Z tych czterech synów, trzej na wojnie z Krzyżakami życie swoje dla ojczyzny położyli, żadnego potomstwa nie zostawiwszy. Czybor tylko czwarty syn, na gruntaeh do Żukowa należących założył Żuków drugi, który Żukowem mniejszym nazwał, miał dwóch synów Prabuta i Włodka. Prabut dziedzic na mniejszym Żukowie spłodził syna Eliasza, Włodko zaś dwóch, Scibora i Tomasza. Od tych potem potomkowie byli. Mikołaj Żukowski proboszcz Warszawski *Camerarius Masoviae*, tak się podpisał u *Łubieńs. in Vit. Episc. Ploc.* na dekrete przeciwko heretykom w r. 1525. Walentyn w ekspedycyi przeciwko Skinderbaszy, poległ. Tomasz w wielu kampaniach z Strusem starostą Chmielnickim mężnie stawając, dostał się w niewolę Moskiewską, z której aż po siedmiu lat ledwo się wywikłał. Jan spłodził trzech synów, 1. Scibora od którego był syn Jan, któremu Felicianna Ciecierska, powiła syna Piotra Scibora, temu zaś Zofia Dąbrowska herbu Jastrzębiec trzech synów: z tych jeden Jakób z Elżbiety Lutockiej, miał syna Wojciecha, który pod Cecorą zginął. Kasper drugi syn od młodości swojej w różnych potyczkach kawalerskiej śmierci dla ojczyzny szukając, nakoniec ją w dobrej starości znalazł, od Tatarów zabity, żona jego była Narajewska, z której się trzy córki zostały, i dwóch synów, Marcin od Kozaków w okazyi zabity, i Mikołaj w dożywotniej przyjaźni żył z Skarbkówną na Rusi. Bartłomiej trzeci brat Jakóba i Kasptra, miał za sobą Annę Kruszyńską herbu Pobog, z tej zrodził córkę Zofią Jana Stawiskiego, herbu Gozdawa, małżonkę, i synów trzech, Stanisława, Piotra, i Wojciecha Maxymiliana. Z tych Stanisław kanonik i officyał Poznański fundował przy katedrze tejsze anniwersarz za duszę swoją. Piotr mąż pod Smoleńskiem i indziej rycerski, zabity. Wojciech Maxymilian przeniósł się z Płockiego do Sandomierskiego województwa, kędy naprzód był komornikiem granicznym, podstarościm i sędzią grodzkim Chęcińskim, potem Nowomiejskim, dalej cześnikiem Płockim, poborcą województwa Sandomierskiego 1624. poseł kilka razy na sejmy walne, osobliwie 1628. i 1633. dwa razy deputatem

na trybunał koronny i na Radomski 1628. *Constitut. fol. 4.* i kapturowym sędzią 1632. a że biegłość w prawie ojczystem niepospolita się w nim wydawała, dla tego po dwakroć do korektury statutu koronnego był uproszony: umarł podstępkiem ziemskim Sandomierskim: kaplicę w nowym mieście wymurował z gruntu i uposażył, mansyonarżów przy tymże kościele przyczynił, i corocznym czynszem opatrzył, szpitalowi dochodów przyłożył. W Raciążkim kościele dwie msze święte fundował, jedną za duszę rodziców swoich, drugą we święta po kazaniu, dla nierychło przychodzących do kościoła. Miał za sobą Annę Gołuchowską, herbu Leliwa, Piotra córkę, z tej był syn Samuel, ale młodo umarł, córka Maryanna dostała się w małżeństwo Janowi Dembińskiemu podkomorzycowi Krakowskiemu. Piotr pojął Elżbietę Piaskowską. *Acta Cracov. 1667.*

ZUKOWSKI

HERB.

Zółty miesiąc w czerwonym polu być powinien, prosto do góry obiema rogami wyrzechtowany, w którego pośrodku miecz z góry idący, końcem ostrza środka się dotyka tegoż miesiąca, gwiazd para koło rękojeści, jedna z jednej, druga z drugiej strony, na helime pawie ogon, na nim miesiąc i miecz tym kształtem jako i na tarczy: tak go opisuje *MS. o Famil. Prusk.* tym się pieczętują Zukowscy w Prusiech, z których był Jan Zukowski starosta Jasieniecki, rotmistrz pospolitego ruszenia Pruskiego, gdzie zachęcając Pruskie ziemianów do obrony ojczyzny, mawiał: Nie mów, niepowiniennem jechać za granice, broń ojczyzny, gdyś szlachcie, jak w oku Zrenice.

Zuliński herbu Janina, w Ruskim województwie. Zygmunt i Jan Zuliccy w Jazłowcu pogrzebieni leżą.

Zuliński herbu Ciołek, w Chełmskiej ziemi z Zulina dwie mili od Krasnegostawu, tego imienia nabyli. Jan z Ber-

natowie Zuliński poborca w ziemi Chełmskiej z sejmu 1598. *Constit. fol. 725.* Marcin z żoną swoją Anną Zbroszkówną dobroczynni na nasze kollegium Brzeskie. Hieronim miał za sobą Maruszę Roźbicką, z tej byli ci synowie. 1. Krzysztof, ten z Zofią Skukowską *sterilis*. 2. Adam dziedzic na Nowosiółkach, ten z Anną Łaszczówną spłodził syna Jana, od którego z Zofji Wojniani, była córka Anna Pawłowi Chamcowi zaślubiona. 3. Stefan, ten *1mo voto* dożywotnie kontraktował z Wereszczyńską, z tej zostawił Samuela *sterilem*, Adama, od którego były dwie córki, Anna Katarzyna za Szystowskim, i syn Jan; Jana, od którego z Domańskiej był syn Stefan, i dwie córki, Anna Zajączkowska i Joanna Zabawska; tegoż Stefana z Wereszczyńskiej, trzy córki zostały, Katarzyna Mirecka, Maryanna Łopacka i Dorota Gąsiorowska. *2do voto* z Mireką, która mu powiła córkę Annę, naprzód Rydzewskiego, a potem Michała Jabłońskiego małżonkę, i synów, Jarosza bezpotomnego, Alexandra, tego z pierwszej żony Szuckiej potomstwo, Adam, Antoni, Tomasz, Józef i Jan, i córka Maryanna: z drugiej żony Graźnianskiej, synowie: Michał i Dominik, i córka Wiktorya. 4. Jarosz od którego dwóch synów było, Wacław, który z Joanną Pawłowską, zrodził Jana, Józefa, Wojciecha i Stefana. Krzysztof, który z Katarzyną Kochanowską, córką Seweryna, miał synów: Antoniego, Michała i Wacława. Jan Zuliński z Gładyszowny, zostawił trzech synów, Jana, którego z Garlickiej było pięć córek, Anna Alexego Kownackiego, Katarzyna Brzezińskiego, Jadwiga Stojeńskiego, Zofia Szumańczewskiego, Maryanna Zeliszewskiego, małżonki. Alexandra, którego z Bylinowny syn Antoni, ożenił się z Teresą Kruszyńską, od której syn Józef, po niej z Psarską, od której córka Lidwina. Stanisława, którego także z Zofji Bylinowny dwie córki zostały, Barbara za Franciszka Traczeńskiego, Anna za Muchowieckiego wydane, i syn Wojciech. N. Zuliński miał za sobą Żółkiewską, z której córka była za Jędrzejem Ryszkowskim rotmistrzem królewskim, Anna Mikołaja Bekierskiego, Katarzyna Jędrzeja Lipskiego, podczaszego Bełzkiego, małżonki.

Antoni Zuliński r. 1778. miecznik Horodelski. — Felicyan podczaszcy Lubaczewski. — *Krasicki*.

Żupek herbu *Paprzyca*, w województwie Sandomierskiem.

Żurakowski herbu *Sas*, w województwie Ruskiem. Kazimierz Żurakowski łowczy Żytomierski, sędzia kapturowy Lwowski 1733. N. Żurakowska Lechnowiczówna była za Pawłem Szumlańskim rotmistrzem królewskim. Teodor Biliczka Żurakowski, miał za sobą Annę Szumlańską, z której był syn

Stanisław, a w zakonie Euzebiusz. N. cześnik Zydaczewski, żona jego Dziedoszycka, z tej córka jedna za księżciem Czwertyńskim, druga Mniską Sakramentką.

Żurawski. Franciszek Żurawski prezydent trybunału koronnego w r. 1681. kustosz Gnieźnieński.

Żurowski herbu Leliwa, w Ruskiem województwie, piszą się i Żurowie. ~~N~~Żurowski stolnik Ciechanowski pisarz dekretowy, koronny, wziął za żonę Zamojską herbu Jelita, ode dworu Ludowiki Królowy Polskiej. *Mowca Polski tom. 2. fol. 209.* Stanisław cześnik Przemyski z sejmu 1667. komisarz do rewizyi zamku Przemyskiego. *Constit. fol. 14.* Syn jego Konstantyn Władysław w zakonie Raznodziejskim mąż godny, rządził przeorem konwent Przemyski, z Dubrawskiej zaś siostry rodzonej Pawła Dubrawskiego, kanonika Przemyskiego, spłodził tenże Stanisław, Adama, Stanisława, i Antoniego 1697. Michał Józef podczaszy Przemyski 1697. N. miał za sobą Borzęcką. N. była za Tomaszem Humnickim stolnikiem Mielnickim. Tomasz stolnik Zydaczewski sędzia kapturowy Lwowski 1733. żona jego Maryanna Hundorfowna. Michał w zakonie naszym temi czasy. Michał Józef cześnik Przemyski, miał za sobą *Imo voto* Eufrozynę Rylską, drugą miał Jadwigę Malczewską: z pierwszą miał synów dwóch Stanisława i Franciszka, z drugą miał synów pięciu: Jana, Tomasza, Alexandra, Szymona, Konstantego; córki miał dwie, Katarzynę i Maryannę, Katarzyna była za Tomaszem Humnickim stolnikiem Mielnickim. Maryanna była za Piotrem Rzewuskim, Eufrozyna Żurowska, była za Ignacym Jakubowskim. Jędrzej Żurowski na Temeszwowie dziedzic w ziemi Sanockiej, złączył się dożywotnie z Białobrzeską, z tej było pięć córek, a między niemi Anna, która żyła za Fałędzkim, druga za Zaborowiczem, trzecia Krystyna za Sokolnickim, i syn jeden Samuel, temu Orzechowska, z ziemi Przemyskiej, (której były dwie siostry, i brat jeden na Końskim dziedzic) powiła syna Tomasza stolnika Zydaczewskiego, ten sprzysiął się dożywotnie z Maryanną Hondorfowną, z której potomstwo zostaje Krzysztof, Piotr i Antoni synowie, córki zaś dwie, Konstancya i Salomea.

Tobiasz Żurowski z *Dubrawskiej* spłodził synów Rafała i Wojciecha, ten ostatni bezżenny. Córki dwie, Teresę Fredrową, drugą panną zmarłą. — Rafał dziedzic na *Rączynie* w Sanockiej ziemi miał syna Jana i córkę Salomeę. — *Krasicki.*

Żut herbu Grzymała.

Zwan herbu Rawicz, w Wołyńskiem województwie. Tego był herbu Tomasz Zwan ś. teologii doktor zakonu Raznodziejskiego, przeor Jałowickiego i Łuckiego konwentu, wielkich talentów człowiek. Są zda mi się Zwanowie i herbu Mora.

Zwiartowski herbu Przegonia, w Lubelskiem województwie. Alexander Zwiartowski podpisał elekcyą Jana III. Króla, *Okol. ich pisze Zwiarkowski. Marek 1697.*

Zwierszchowski. Zygmunt na Zagurzu Zwierszchowski podkomorzy Łomżyński, poseł na sejm w r. 1678. miał za sobą Katarzynę Leszczyńską, miał syna Marcina, a córka Zofia była za Kazimierzem Ciemińskim, ale ją indziej czytamy sędzianką Łomżyńską.

Zwierz herbu Topor, w Brześciańskim województwie. Jan Zwierz, podczaszy Brześciański, dóbr Lisowczyce, Suchawola, Hryszczyce, Janusze, Kapustycze dziedzic, miał za sobą Kołyczównę, z tej spłodził syna Jana i Alexandra kanonika Płockiego, i córki dwie, z tych jedna Barbara, poszła za Mikołaja Machwieza podczaszego Brześciańskiego, druga Joanna, *primo voto* za Lewickiego, *2do* za Gąszowskiego podkomorze go Bielskiego. Kazimierz Zwierz biskup Ortozyeński, suffragan Łucki, dziekan i officyał generalny 1674. brat Jana podczaszego, zaczął był fundować *Seminarium Clericorum* w Brześciu 1681. ale w prędee śmierć nastąpiła i wszystko pomieszała. *Histor. Colleg. Bresten.*

Zwierzowski, w powiecie Orszańskim. Hieronim Zwierzowski 1674.

Zwolski herbu Ogończyk, w Czerskiej ziemi. Przeclaw Zwolski z sejmu 1609. deputowany do rewizyi ksiąg Liwskich. *Constit. fol. 903.* Jan w zakonie naszym życie pobożne skończył we Lwowie 1677. dobroczynny na kolegium Krakowskie. Ludwik i Alexander synowie podstolego Dobrzyńskiego 1712. Zofia była za Wojciechem Kadłubińskim.

Zyberg patrz **Siberg.**

Zychliński herbu Szeliga, w Wielkiej-Polszcze. Jan z Zychlina 1436. podpisał pokój Brzeski u *Łask. w Statut. fol. 141.* Wojciech podkanclerzy koronny, proboszcz Łęczycki i Kaliski, kustosz Sandomierski, kanonik Gnieźnieński i Krakowski umarł 1471. co o nim opowiada nadgrobek jego w Krakowie, wspomina go *Długosz w historii swojej*, że od Króla Kazimierza Jagiellonowicza do kapituły Krakowskiej był wysłany wstawiając instancją za Strzemińskim do tej infuły, pod Warną wzięty był w niewolę, ale z niej wyszedł. *Bielski; Długosz, lib. 12. fol. 811.* Miasteczko Zychlin w województwie Łęczyckiem założył i ufundował. Bratem jego niektórzy chcą mieć Floryana wojewodę Płockiego, ale roku nie wyrażają, któregooby na tem krześle siedział. Jędrzeja także wspominają starostę Pydrskiego i brata jego starostę Konińskiego, Jana także stolnika Wschowskiego. N. Zychliński z Markowskiej urodzony spłodził z Teresy Mycielskiej Adama kaszte-

lana Międzyrzeckiego, ten z Elżbiety Osieckiej, córki Sebastjana chorążego Brzeskiego Kujawskiego, miał córkę Annę Mikołaja Waliknowskiego, małżonkę, drugą Teresę, naprzód Alexandrowi Bajerskiemu, z którym miała syna Adama i córki dwie, Joannę i Alexandrę, potem Alexandrowi Trapezyńskiemu zaślubioną, i synów Serafina starostę Stawiszynskiego, którego z Konkordyi Raczyńskiej wojewodzanki Kaliskiej synowie Michał i Adam, córki zaś Elżbieta, Teofila, i Barbara. Paweł Żychliński miał za sobą Annę Golemowską. N. Katarzynę córkę Stanisława Kobierzyckiego kasztelana Rrzywińskiego. Franciszek złączył się dożywotnie z Eufrozyną Gorzewską, z tej był syn Antoni 1701. i córka za Wawrzeńcem Walewskim kasztelanem Spiecmirskim. Piotr Żychliński podkomorzy Kaliski, starosta Walecki 1670. r. podpisał *pacta conventa* Króla Michała, z sejmu 1683. i 1685. komissarz do granic od Szląska, *Constit. fol. 12. i 14.* na konwokacyą 1696. posłował, gdzie konfederacyą podpisał, miał za sobą Sybillę Donhoffownę Gerarda wojewody Pomorskiego córkę, z księżniczki Brzegskiej urodzoną. Alexander, naprzód miecznik Kaliski, a potem podkomorzy Kaliski 1704. Jędrzej wojski Kaliski. Jan 1674. Adam poseł z Kaliskiego na konwokacyą 1696. Stefan 1697. Żychliński Strzembosz, miał za sobą Małgorzatę Zapolską, córkę Zygmunta kasztelana Wieluńskiego. N. Koźmińską podsędkownę Kaliską. Jadwiga Żychlińska Stefana Domiechowskiego. N. prokopa Lipskiego pisarza ziemskiego Kaliskiego. N. Stanisława, Dorota Adama Koszutskich, małżonki. N. Żychliński wojski Wschowski. N. siostra rodzona Adama kasztelana Międzyrzeckiego, naprzód żyła z Trzebiekim kasztelanem Spiecmirskim, po nim z Pawłem Morawskim starostą Gniewkowskim i chorążym Inowrocławskim, druga siostra tegoż za Wojciechem Psarskim. N. Jędrzeja Psarskiego małżonka. Bartłomiej córkę swoją wydał Ewę za Stanisława Niesiołowskiego. *Acta Castren. Posnan. 1663.* Czytałem relacyą ręką Adama Żychlińskiego kasztelana Międzyrzeckiego spisaną, w której potomności, to za niechybną rzecz podaje, że Żychliński, ojciec podkomorzego Kaliskiego, gdy w wierze kalwińskiej umarł, i już dwa miesiące czekając pogrzebu, trupem na katafalku leżał, znowu ożył i zmartwychwstał, żył potem dwie lecie; z nikim nie mówiąc, tylko z jednym księdzem katolickim, przed którym błędów się swoich wyrzekłszy, i sakramenta święte przyjąwszy, po katolicku życie to znowu zamknął: to żałosna, że syn jego podkomorzy, i inni, lubo tak jawny cud oczy ich raził, rozum oświecał, przecieź w błędach kalwińskich uporeczywie się trzymali. Działo się to w Żychlinie wsi pod Koninem we dworze.

Życieński herbu Zadora, w Krakowskiem województwie i Sieradzkim. N. Życieński miał za sobą Dorotę Robielską herbu Jelita. Życieńska żona Niewiadowskiego burgrabiego Rawskiego. N. Jana Popławskiego podstarościego Żarnowieckiego. *Baran*. Marcin w Sandomierskiem, Stefan w Lubelskiem 1697.

Życki herbu Drzewica, albo **Życheki**. N. Życheki 1620. z Stanisławem Żółkiewskim hetmanem koronnym w kłęsce naszych pod Cecorą usługę swoją ku ojczyznie, śmiercią zapieczętował: *MS. o Famil. Pruskich*, który gniazdo tego domu w Prusiech zakłada: atoli Jan Życki podczaszy Rzeczycki w Żmudzkiem księstwie podpisał elekcyą Jana III. Króla. Jakób Życheki (którego siostra Eufrozyna, była za Krzysztofem Niesiołowskim. *Acta Castren. Skarszew. 1642.*) miał za sobą Justynę Pawłowską, z tej syn Jędrzej. *Acta Castren. Skarszew. 1654.*

Życzyński. Jan Życzyński nobilitowany w r. 1676. o czym *Konstytucya*.

Stanisław Życzyński z Życzyna sędzia kapturowy ziemi Łukowskiej podpisał elekcyą Stanisława Augusta Króla. — *Krasicki*.

Żydowicz herbu Lubicz, w Mińskiem województwie, tak o nich pisze *Kojal. in MS.* Anna Żydowiczowna była za Mikołajem Oziębłowskim.

Żydowski herbu Doliwa, w Kujawskiem i Krakowskiem województwach. Sebastyan Żydowski biskup Naturyeński, suffragan Gnieźnieński, opat Mogilski 1560. *pietate in signis et ore Zydivius* mówi o nim *Rojzius in Chiliast. sum mam sapientiam esse putans, memoriam mortis, sibi ipsi adhuc vivens monumentum posuit*, świadczy o nim nadgrobek w Gnieźnie, gdzie on kaplicę z gruntu wymurował. *Damal. in Archiep. fol. 350.* *Okolski* go Mikołajem pisze, ale inni Sebastianem. Marcin Żydowski, Gnieźnieński i Krakowski kanonik, umarł 1572. co poznać z jego nadgrobką w Krakowie na zamku. *Starow. in Monum.* N. była za Piotrem Pieniążkiem. Paweł z Narębie Żydowski z Postękałskiej, miał tylko jednego syna Mikołaja, który, że mu prędko umarł, fortunę swoją zapisał OO. Karmelitom w Krakowie na Piasku. Stryjeczni Pawła byli ci: Stanisław, Alexander, i Krzysztof, pierwsi dwaj młodo pomarli. Krzysztof był posłem na sejm 1628. z kąd deputatem stanął na trybunał Radomski, *Constit. fol. 4.* siostra jego jedna, Zofia była za Tomaszem Dąbskim, druga Dorota za Mikołajem Piaskowskim. *Baranow.* Adam w prawie koronnem biegły, fundował teologią i filozofią OO. Dominikanom w Lublinie: synowiec jego mąż rycerski, jest w druku jego *Potioritas et nonnullae disjunctiones juris. Varsaviae in 4to*

1640. Maciej Żydowski wydał *Libelli Pseudo-Evangelici contra Ministromachiam Stanislai Rescii scripti a Gvillhelmo Philalet Oxoniensi brevem refutationem, in 4to Posnanen.* 1593. Jędrzej Jan, naprzód stolnik, a potem chorąży Krakowski, sędzia grodzki Krakowski, i podstarośei, dziedzic dóbr Gieraltowice, Kossowa, Chrzastowice, Chwalonów, Przybęnice, Promnik, Olsza, Ochojno, Paszkówka, Kopytkówka, Będzyn, Jaroszyn, Góra, Szulborowice, fundował OO. Reformatów w Rętach 1700. pod tytułem Niepokalanego Poczęcia Matki Boskiej: także Rożaniec w kościele Pobiedzyskim 1689. Posłował na różne sejmy, jako to 1683. z kąd komisarzem stanął do dystrybucy hiberny, *Constit. fol. 4.* i 1685. do granic od Szląska, *fol. 14.* i 1690. deputatem do boku królewskiego dla obrad pod czas wojny *fol. 8.* i 1703. do traktatów z Szwedami; spłodził trzy córki Maryannę Antoniemu Bełdowskiemu pisarzowi grodzkiemu Chęcińskiemu, od niej potomstwo Michał, Jacek i Zuzanna. Zuzannę naprzód Albrychtowi z Dębian Dembińskiemu chorążemu Zatorskiemu, z nim synowie Franciszek i Jan, a po nim Tomaszowi Grabskiemu chorążemu Inowłodzkiemu, zaślubione, i Krystynę zakonnicę; synów zaś dwóch, Jędrzeja, ten sobie życie zakonne obrał, i Antoniego, któremu Maryanna Przerębska trzy córki powiła, Antoninę Tęgoborską, Magdalenę i Rozalią. Maryna Żydowska, zakonnica Sądecka.

Żydowski herbu Nałęcz. Sędziwój Żydowski burgrabia Miedzyrzecki, o którym *Długosz* pod rokiem 1474. *Cromer lib. 28. Biel. fol. 464.* Jan w Poznańskim 1632.

Zygmuntowicz, w Upitskim powiecie. Jan Zygmuntowicz podsędek Upitski, poborca w tejsze ziemi. *Const. f. 395.* w r. 1581. i 1589. *fol. 560.* Stanisław w Żmudzi 1621.

Zylicz herbu Lubicz, z księztwa Litewskiego, z powiatu Grodzieńskiego, wynieśli się do województwa Kijowskiego, kędy N. Zylicz pojął Chlebowską, z nią spłodził syna Gabryela, córkę zaś wydał za Gabryela Odyńca podstolego Krzemienieckiego. Gabryel zaś z Krukowską herbu Rawicz, miał córki dwie, jedną Bielawską, drugą Maryannę Kopystyńską, i syna Marka, ten długo służąc wojenną, ożenił się z Klarą Brzoszczanką skarbnikowną Lubelską, z tej się zostaje trzech synów, Klemens w zakonie ś. Franciszka ściślejszej obserwy, Franciszek, którego żona Pisankowna z Podlasza, i Jan, który pojął w Sandomierskiem Szwieszkowską.

Zynko. Samuel Zynko sędzia grodzki Braclawski 1648.

Felix Zynko r. 1778. strażnik Braclawski. — *Krasicki.*

Zyrawski. Dobiesław z Zyrawicy kasztelan Przemysłki 1479. na liscie Kazimierza Króla danym miastu Lubelskiemu.

N. Zyrawski, miał za sobą Annę Wasilkowską. N. Zyrowski Dorotę Strzemeską.

Zyrkowski. Jan Zyrkowski miał za sobą Katarzynę Ostrowską.

Zyrowskich na Szląsku, taki herb opisuje *Paproc. w Stambuchu Śląskim*. Dwie podkowy do siebie barkami obróconę, linią jednak przez środek przedzielone, na hełmie jeleń rogaty, z korony jakby wyskakiwał. Melchior Zyrowski sędzia ziemski Opolski i Raciborski w r. 1609.

Zyszkowski. Bogumił Zyszkowski porucznik konnej chorągwi w r. 1662. dla mężstwa swego na sejmie nobilitowany. *Constit. fol. 40.*

Żytkiewicz herbu Jastrzębiec. Tychon Żytkiewicz z sejmu 1616. naznaczony do rewizyi ksiąg ziemskich i grodzkich i podkomorskich Winnickich. Daniel instygator koronny z sejmu 1647. komissarz w Lubelskiem naznaczony województwie, *Constit. fol. 19.* miał za sobą Schemberkownę. Alexandra była za Teodorem Niemierzycem starostą Tarnogórskim. Do tegoż herbu przyjęty i nobilitowany Franciszek Żydkiwicz przez konstytucyą sejmową w roku 1630. o czem patrz *Konstytucyi.*

Żytowiecki herbu Łodzia, to nasi pisarze: więcej ani oni nie mają, anim się ja mógł o nich doczytać.

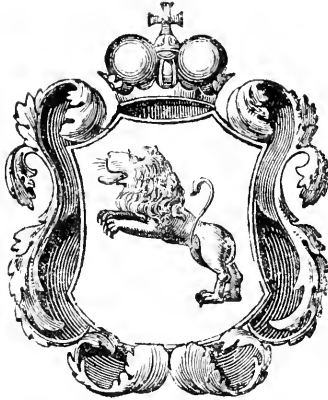
Żytyński herbu Abdank, w Braclawskim województwie. N. Żytyński wojski ziemski Braclawski, poseł na sejm 1620. ztamtąd deputat na trybunał Radomski. *Constit. f. 20.* Jerzy wojski Winnicki i Jan 1674. wojski Zydaczewski.

Żywolt, w Połockiem województwie. Roman Żywolt budowniczy Połocki 1678. wspominają go *Konstytucyje w tym roku fol. 22.* i żonę jego Alexandrę Sopoekownę.

Z Y Z E M S K I H E R B.

Lew powinien być stojący na tylnich nogach, w prawą tarczy obrócony, z językiem wywieszonym, z ogonem do góry zadartym, na hełmie mitra książęca; tak go opisują: *Kojał. in MŚ. i Felix Pęski Panegyry.* Tymże się herbem zaszczycają Kurpsey kniaziowie, jako się mówiło w piątym tomie. N. książę Zyzemski, którego córka Anna, była za książęciem Koreckim, Teodorem Olgerdowiczem, koło roku 1520. *Okol. tom. 1. fol. 548.* była to pokrewna Bogdana kniazia Putywle. Hieronim książę Zyzemski, podkomorzy Mozyrski, córka jego Bogdana, w r. 1620. wydana za Alexandra Chreptowicza. N. miał za sobą Bogdanę księżniczkę Horską. N. była za Janem Dziewałtowskim, stolnikiem Kowieńskim. Piotr starosta Rze-

ZYZEMSKI

HERB.

czycki, z sejmu 1609. komissarz do granic. *Constit. fol. 911.* Tomasz podkomorzy Miński, miał za sobą Kiszczankę wojewodzankę Witebską. Krzysztof podkomorzy Miński, synowie jego, Stefan, i Piotr rotmistrz królewski, który długo był w niewoli u Kozaków. Krzysztof podsędek Miński. Adam chorąży Mozyrski. Jarosz skarbnik Miński. Janusz podkomorzyc Miński i Adam 1674. Z tego, co się do tych czas mówiło, poznać że ten dom najwięcej kwitnie w Rzeczyckim, Mozyrskim, i Mińskim. N. podsędek Miński, miał za sobą Helenę ks. Sanguszkównę.

Zyznowski. Jędrzej w ziemi Łomżyńskiej 1697. Jan Zyznowski w ziemi Nurskiej.

KONIEC HERBARZA KS. KAS. NIESIECKIEGO.

DODATEK

D O

HERBARZA POLSKIEGO

KS. KAS. NIESIECKIEGO.

DODATEK

DO

HERBARZA POLSKIEGO

KS. KASPRA NIESIECKIEGO

OBEJMUJĄCY DALSZE RODOWODOWE WIADOMOŚCI NIEKTÓRYCH FAMILJI W TEM DZIELE UMIESZCZONYCH, I WSZYSTKIE SZLACHECKIE FAMILIE PRZEZ TEGOŻ NIE UMIESZCZONE A PRZEZ POŹNIEJSZYCH HERALDYKÓW WSPOMNIANE, JAKO TEŻ TE, KTÓRYCH SZLACHECTWO WEDŁUG WIERZYTELNYCH DOKUMENTÓW, ŻADNEJ NIEPODPADA WĄTPLIWOŚCI:

ZEBRANY I UŁOŻONY

PRZEZ

JANA NEP. BOBROWICZA.

W L I P S K U

NAKŁADEM I DRUKIEM BREITKOPFA I HÆRTELA.

1 8 4 4.

D O D A T E K

D O

HERBARZA POLSKIEGO

KS. KAS. NIESIECKIEGO.

ZEBRANY I UŁOŻONY

PRZEZ

JANA NEP. BOBROWICZA.

A.

Abakanowicz, w aktach Wileńskich 17. Kwietnia 1763. — *Her. Wiel.* — *Malachowski*.

Abramowicz herbu *Jastrzębiec* z odmianą. — *Mał.* Abramowicz Grzegorz, *nobilit. non praeciso scartabellatu* w konst. 1790. r. — *N. nobilit.* w konst. r. 1764. — *Mał.*

Abramowski Zygmunt, pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla, z województwa Trockiego. *Konst elekcyi* 1764. — *Heral. Wieląd.* — *Mał.*

Abrant. O tych ani *Paprocki*, ani *Okolski* nie pisał. Jan Abrant z Pińskim powiatem podpisał elekcyą Jana III. Króla 1674. *Porządek elekcyi*. — *Her. Wieląd.*

Abratowicz herbu *Odrowąż*, Antoni Odrowąż Abratowicz *vices-gereant* grodzki Latyczewski, na elekcyą Stanisława Augusta Króla, pisał się z województwem Ruskiem. — *Her. Wiel.* — *Mał.*

Aczkiewicz, o tym *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* nie piszą, szczególnie w dziele o *Klejnocie szlachechim* przez hrabię *Kuropatnickiego* wydanym, w części drugiej, w paragrafie drugim, jest tego domu nazwisko umieszczone. Jakiego byłby herbu, niekładzie.

Adamski herbu *Jastrzębiec*. — *Mał.*

Adziewicz herbu *Ślepowron*, tak kładzie w dziele swoim o hrbach hrabia *Kuropatnicki* w paragrafie drugim i w części drugiej. *Okolski*, *Paprocki* i *Niesiecki* ten dom opuścili.

Affanowicz, tego domu nazwisko bez wiadomości herbu umieścił w swem dziele hrabia *Kuropatnicki*. —

Albedyl. *Indigena* w kon. r. 1775. *fol.* 142. — *Mał.*

Albrandi. Jan kanonik Gnieźnieński i Warszawski, rządcą biblioteki J. K. Mei, którego zasługi i talenta wspomina *Konstytucya roku 1776. fol.* 919. Mąż w stanie duchownym obowiązku swego dopełniający, z przymiotów zaenych w obywatelstwie wszystkim przyjemny, Królowi wierny i ojczyźnie dobrze życzący. — *Her. Wiel.*

Albicki Józefowicz. — *Mał.*

Aloy. *Indigena* w Konst. r. 1768. — *Mał.*

Ałusiewicz, o tym domie *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie wspominają, lecz hrabia *Kuropatnicki* w zbiorze *nazwisk domów z ich herbami w paragrafie II.* kładzie, jednak bez umieszczenia herbu. W aktach Wileńskich uczyniony jest manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Litewskiego dnia 18 Kwietnia 1763. roku, na którym wraz z innemi senatorami, urzędnikami, i szlachtą, podpisał się Antoni Ałusiewicz. — *Her. Wiel.* — *Mał.*

Ambroch. *Nobil.* w Konst. r. 1675. *fol.* 41. — *Mał.*

Amfor herbu *Trąby*. — *Mał.*

Amira. *Nobil. praec. scart.* w Konst. r. 1790. *fol.* 216. — *Mał.*

Amirgercy, dawna familia w Żmudzi. — *Mał.*

Ancypa. Tego domu nazwisko w *Paprockim*, *Okolskim* i *Niesieckim* nie znajduje się, *Kuropatnicki* go w zbiorze *nazwisk domów z ich herbami*, umieszcza, jakiegoby był herbu, nie kładzie. — *Her. Wiel.*

Anczewski, nazwisko tego domu opuszczone w *Paprockim*, *Okolskim* i *Niesieckim*; *Kuropatnicki* w zbiorze *nazwisk domów z ich herbami*, umieszcza, bez wyrażenia jakiego jest herbu.

Anderson. *Indigena* w Konst. r. 1673. — *Mał.*

Andruszewski. Inni autorowie nie wspominają, szczególnie *Kuropatnicki*, nie kładąc jakiego herbu, nazwisko domu tegoż w swym dziele umieszcza.

Andruszewicz, herbu *Doliwa*. — *Mał.* — Patrz o nich Tom I. str. 31., gdzie bez herbu stoją.

Andrychewicz. *Nobilit.* w Konstit. r. 1775. *fol.* 148. — *Mał.*

Andrychewicz Ignacy, *Nobilit. non praeciso scar-tabellatu* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Andrzejkiewicz, podług *Wieląd.* **Andrzejkiewicz**, podług *Mał. herbu Pobog*. Rafał Andrzejkiewicz, Józef Andrzejkiewicz rotmistrz powiatu Wołkowyskiego, i Ta-

deusz, dnia 18. Kwietnia 1763. r. pisali się na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. w Wilnie. Józef i Ignacy Andrzejkiewiczowie pisali się na elekcją Stanisława Augusta Króla z powiatu Wołkowyskiego. Józef i Andrzej Andrzejkiewiczowie podpisali akt konfederacyi generalnej W. Ks. Lit. w Wilnie roku 1764. Ignacy Andrzejkiewicz budowniczy Wołkowyski. Tadeusz Andrzejkiewicz podpisał elekcją Stanisława Augusta Króla, z Grodzieńskiego. — *Her. Wiel.*

Ankiewicz herbu *Abdank*. — *Mał.*

Anszewski herbu *Jelita*. — *Mał.*

Antici Tomasz kardynał, w Rzymie minister pełnomocny Króla Jmci i Rzeczypospolitej Polskiej na sejmie roku 1768. *Konstytucją folio 799*. otrzymał w Polsce indygenat. — *Her. Wiel.*

Antony. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. *Mał.*

Autorowicz. *Okolski, Paprocki i Niesiecki* ten dom opuścili, *Kuropatnicki*, umieszcza go w *zbiorze nazwisk domów z ich herbami*, atoli przez niewiedomość jakiego jest herbu, nie wyraża. W akcie konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego w Wilnie dnia 23. Kwietnia 1763. roku uczynionym, widzieć na podpisie Marcina Antonowicza strażnika województwa Smoleńskiego. — *Her. Wiel.*

Antoszewski, uwolniony a *scartabel.* w Konstit. r. 1775. *fol. 146.* — *Mał.*

Antoszkiewicz. Niewiedomość autorów dawnych *Paprockiego, Okolskiego*, o tym domie, była przyczyną opuszczenia. *Kuropatnicki* w dziele swoim pod paragrafem drugim o rodowitej szlachcie Polskiej, nazwisko tegoż domu bez wyrażenia herbu umieszcza. Między piszącymi się senatorami, urzędnikami, i liczną szlachtą W. Ks. Lit. jest na podpisie manifestu *de illegitimitate* trybunału w r. 1763 uczynionego Ignacy Antoszkiewicz. — *Her. Wiel.*

Apraxyn Piotr generał wojsk Rosyjskich, na sejmie roku 1768. Konst. *fol. 796.* świadczy, iż *cum omnibus prae-rogativis lege indigenis concessis* otrzymał do klejnotu szlacheckiego w Polsce indygenat. — *Her. Wiel.*

Aramowicz *Littawor, Paprocki, Okolski, Niesiecki*, nie umieścili. *Kuropatnicki* wyraża go między nazwiskami domów, lecz herbu dla niewiedomości nie położył. Razimierz Aramowicz w roku 1763. podpisał manifest w aktach *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. Jan *Littawor* Aramowicz starosta Br. sędzia kapturowy województwa Mińskiego pisał się na elekcją Stanisława Augusta Króla z tegoż województwa Mińskiego. — *Her. Wiel.*

Aranowicz. Gdy dawni autorowie ten dom opuścili,

Kuropatnicki umieścił w zbiorze nazwisk i domów z ich herbami, lecz herbu jego nie położył. Alexander Aranowicz cześnik Trocki podpisał się wraz z innymi w roku 1763. na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. w aktach Wileńskich. — *Her. Wiel.*

Arasimowicz herbu *Sreniawa*. O tym *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki* nie wspominają, *Kuropatnicki* w swym dziele, w paragrafie drugim, o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit. wraz z herbem *Sreniawa* umieszcza.

Arawinko *Horynowicz*. Tegoż domu nazwisko *Kuropatnicki* kładzie w księdze swej *Wiadomość o klejności szlacheckim*: herb zaś onegoż przez niewiadomość niewyraża.

Arazimski. W zbiorze nazwisk domów z ich herbami w Polsce i w Litwie będących *Kuropatnicki* ten dom, bez wyrażenia herbu wspomina.

Arciszewski herbu *Świerczek*, świadczy *Kojal in manus*, że kwitnęli w powiecie Słonimskim. — *Her. Wiel.*

Aremowicz. Nazwisko tego domu kładzie *Kuropatnicki*, w paragrafie drugim o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit., nie wyraża jego herbu. Kazimierz Aremowicz 17. Kwietnia 1763. podpisał manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. w aktach Wileńskich. — *Her. Wiel.*

Argelles, (d') *Indigena* w Konst. r. 1726. fol. 61. — *Mat.*

Arndt. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Arquin (d') *de la Grange*. *Indigena* w Konst. roku 1690. fol. 16. — *Mat.*

Asch. Jan Asch rezydent Imperatorowej Rosyjskiej otrzymał ze swoją familią *Indig.* Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Mat.*

Asiewicz. O tych *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie wspominają, *Kuropatnicki* zaś w zbiorze nazwisk domów z ich herbami umieszcza bez herbów. Tomasz Asiewicz podpisał dnia 28. Kwietnia roku 1764. akt konfederacji generalnej W. Ks. Lit. w grodzie Wileńskim. — *Her. Wil.*

Asman. *Nobilit.* w Konst. r. 1673. fol. 41. — *Mat.*

Aster Chrystyan August, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Mat.*

Au Jakób. *Nobilit. praeciso scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Aurray. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Auspit. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Azarewicz. O tych ani *Paprocki* ani *Okolski* i *Niesiecki* nie wspominają. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk do-

mów z ich herbami w Polsce i W. Ks. Lit., kładzie bez herbu. Dominik Azarewicz w roku 1763. waktach Wileńskich manifest wraz z innymi *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. podpisał. — *Her. Wiel.*

Azarycz. Ten dom w Wielkim Księstwie Litewskim będący, dawni autorowie zapewne przez niewiadomość opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim o familji rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit., w paragrafie drugim kładzie nazwisko tego zacnego domu Azarycz, herb podobnie przez niewiadomość opuszcza. W tym czasie N. Azarycz był dworzanielem w ustanowionej radzie nieustającej. — *Her. Wiel.*

Azorowicz i tego domu nazwisko nie znajduje się w *Paprockim*, *Okolskim* ani *Niesieckim*. *Kuropatnicki* umieszcza w rzędzie nazwisk familji rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit., o herbie nie wyraża. Józef Azorowicz w aktach Wileńskich w roku 1763. 17. Kwietnia, manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit., wraz z innymi podpisał. — *Her. Wiel.*

B.

Babicz z linji Książąt Ruskich. — *Mał.*

Babilło. *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* onych nie wspomina. *Kuropatnicki* w paragrafie drugim między familjami rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego z ich herbami w rzędzie nazwisk domu umieszcza, herbu zaś jego przez niewiadomość nie kładzie. Antoni Babilło strasznik powiatu Wilkomirskiego dnia 28. Kwietnia 1764. roku podpisanym w akcie konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego. Roch Babilło skarbnikowicz Wilkomirski pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z tegoż powiatu. Także Antoni Babilło Cześnik Wilkomirski między temiż suffragiami elekcyi znajduje się. — *Her. Wiel.*

Bacciarelli. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Mał.*

Bacha Razimierz, Adam i Samuel, podpisali elekcyą Jana Razimierza Króla. — *Mał.*

Bacewicz. O tych *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie wspominają. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z herbami umieszcza, lecz bez wiadomości herbu.

Bachmiński. Ten dom przez niewiadomość, dawni autorowie *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, opuścili, lecz w tym czasie za panowania Stanisława Augusta Króla, z tegoż zacnego i dawnego domu — z którego zdami się

Helena Bachmińska była za Marcinem Alexandrowiczem chorążym Braclawskim, ojcem żyjącego Tomasza Alexandrowicza wojewody Podlaskiego i innych jego braci—Ignacy Bachmiński najpierw dworzaniem J. K. Mei, potem pułkownik kawaleryi narodowej: ten w roku 1776. przez sejm wyznaczony był kommissarzem do likwidacyi długów rzeczypospolitej, a w roku 1786. był sędzią sejmowym. Józef Bachmiński pisarz kancelaryi rady nieustającej, obydwaj żyjący, zasług w ojczyźnie swojej powiększać nieprzestają. — *Her Wiel.*

Bachrynowski herbu Leliwa, tych *Paprocki, Okolski* i *Niesiecki* w dziele swoim nie umieścili. *Kuropatnicki* w paragrafie drugim o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego z ich herbami, w rzędzie nazwisk domów, Bachrynowskiego herbu *Leliwa* kładzie.

Bachuz z linii Książąt Dorszprungów. — *Mał.*

Baczewski. O tych *Paprocki, Okalski* i *Niesiecki* nie wiedzieli. *Kuropatnicki* w dziele swoim: *Wiadomość o klejnocie szlacheckim*, w rzędzie nazwisk kładzie, lecz bez wyrażenia jego herbu. W r. 1778. Sebastyan Baczewski vice-regent ziemski Łucki. Mateusz vice-regent Grodzki. — *Kras.*

Badarachi. O tych żaden z dawnych autorów nie namienia, *Kuropatnicki* w dziele swoim nazwisko tego domu umieszcza.

Badeni herbu Bończa. O tych już na swoim miejscu wspomniano, tu obszerniejsza zamieszcza się wiadomość.—Badeni, stara szlachta włoska, w pierwszej połowie szesnastego wieku w Krakowskiem województwie osiadła. Jeden tego imienia, pułkownik Jana Sforzji księżęcia Medyolańskiego, prowadził do Polski Bonę Sforzię, żonę Zygmunta pierwszego, a osiadłszy w Krakowskiem województwie, zostawił potomstwo, o którym konstytucye wspominają. Ten to Badeni pułkownik wojsk Medyolańskich zostawił syna Leonarda, któremu Zygmunt August Król Polski za zasługi w rzeczypospolitej położone, roku 1563. nadał także polskie szlachectwo, co stwierdził przywilejem swym Stefan Batory Król Polski roku 1577. i o czem opiewa konstytucya sejmu extra-ordynaryjnego Warszawskiego z roku 1767. w głównem archiwum metryk koronnych Króla Polskiego, w sposobie następującym zapisana.

Stanisław August z Bożej łaski Król Polski, Wielki Książę Litewski etc. etc.

„Objaśnienie dyplomu na szlachectwo Ur. Badenięgo.

Dyploma na szlachectwo od Najjaśniejszego Zygmunta Augusta urodzonemu Leonardowi Badeniemu za zasługi w rzeczypospolitej de anno 1563. nadane *in omnibus punctis et clausulis* approbujemy, i że te dyploma ur. Sebastyanowi Ba-

deniemu sędziemu wielkorządów Krakowskich od urodzonego Leonarda Badeniego *per directam lineam* idącemu *cum successoribus utriusque sexus* służy, deklarujemy, a WW. kancelerzom obojga narodów *examen dectendentiae* tegoż ur. Badeniego od wyrażonych przodków zalecamy, i podanie *ad acta* metryki koronnej świadectwa *de facto examine* nakazujemy.“

W skutek tegoż rozporządzenia Sebastyan Badeni cześnik i sędzia wielko-rządów Krakowskich złożył żądany examen procedencyi przed kancelarzami wielkim kor. i W. Rs. Litewskiego jak świadczy kanclerz wielki koronny Andrzej Stanisław Rostka Młodziejowski biskup Poznański etc. (Akta metryk koronnych księga 293. karty 26. 42. i 43) — „Oznajmujemy komu o tem wiedzieć należy, iż urodzony Sebastyan Badeni sędzia wielko-rządów Krakowskich czyniąc zadosyć konstytucyi sojmu extraordinaryjnego w roku 1768. zakońzonego dowiódł *authenticis documentis*, jako *directe* pochodzi od Leonarda Badeniego, w czem *ex Officio ministerii mei* dla większej wiary i wagi terażniejsze *Attestatum* podpisem ręki własnej i przyciśnieniem pieczęci rodowitej stwierdzam i do akt metryk koronnych według przepisu konstytucyi toż *Attestatum* podać zalecam.“

Takież świadectwo przez Joachima Littawor Chreptowicza, podkanclerzego W. Rs. Lit. Orszańskiego i Zasleńskiego starostę etc. etc. dnia 30. Xbris roku 1782. wydane znajduje się w aktach metryk koronnych, księdze 297. na karcie 277.

Tenże Sebastyan Badeni cześnik i sędzia wielko-rządów Krakowskich z Lissowską miał synów trzech: 1. Marcin senator kasztelan, później wojewoda i minister sprawiedliwości Królestwa Polskiego, ord. Orła białego i ś. Stanisława kawaler, szambellan J. K. Mei. 2. Stanisław regent koronny, orderu ś. Stanisława i Ces. Aus. Leopolda kawaler. 3. Franciszek szambelan J. K. Mei i major wojsk polskich. Wyż pomienionego Marcina z Wawrzeckiej syn Sebastyan Ces. Ross, szambelan, któremu „senat Królestwa Polskiego, przez Cesarza Wszech Rossyi do przyznawania tytułów honorowych upoważniony r. 1825. w skutek złożonych oryginalnych dokumentów tytuł hrabiego przyznał. (Dekret senatu z d. 2. Grudnia N. 245.

Tenże Sebastyan, syn Marcina i Wawrzeckiej, połączył się z Potocką, córką Jana hrabi Potockiego krajczyca koronnego. Marcina wojewody córek dwie: jedna za Popielemi, druga za Byszewskim.

Stanisław, drugi syn Sebastyana i Lissowskiej, połączył się z Ratarzyną hrabianką Stadnicką, i splodził następujące potomstwo:

1. Ignacy, radca stanu Królestwa Polskiego, wielkiej wstęgi ord. ś. Stanisława i ord. Włodzimierza kawaler, z Wa-

lewską synów dwóch: Atanazego i Seweryna, córek dwie: Celinę i Rozalię.

2. Antoni, dyrektor banku w Kielcach, z Kielczewskiej zostawił córek dwie.

3. Kazimierz, krajczy koronny, ord. Ces. Aus. Leopolda kawaler, były deputat stanów galicyjskich i komissarz sejmowy, z Ufniarską synów dwóch: 1. Władysława, 2. Alexandra i córkę Celinę za Adamem hrabią Starzeńskim. Tenże Kazimierz z Pietruską córek dwie: Maryą i Kazmierę.

4. Michał, podpułkownik b. wojsk polskich, wojskowych ord. kawaler, z Łempicką synów dwóch: Stanisława i Józefa, i córek dwie: Maryą i Julię.

Stanisława regenta koronnego córki: Apollonia za Franciszkiem hrabią Stadnickim, Elżbieta za Franciszkiem Biberstein Starowiejskim, Józefa za Michałem Kolonną Walewskim. — (*Z dokumentów familijnych u wydawcy zebranych*).

Badyński. Dawniejsi autorowie *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki*, nie pisali. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów w swem dziele, ten dom wyraża bez wiadomości herbu. W tym czasie za panowania Stanisława Augusta Króla żyjący Józef Badyński vice-regent Koniński. — *Her. Wiel.*

Bagiński herbu *Radwan*. — *Mał.*

Baisen herbu *Wiewiórka*. — *Mał.*

Bakałowicz. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147. Mikołaj *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Bąklewski. Tego domu nazwisko *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie umieszczają w swem dziele *Wielądek* czytał w konstytucyi, iż na elekcję Stanisława Augusta Króla roku 1760. Jerzy Bąklewski pisał się z województwa Nowogrodzkiego.

Balassy Michał otrzymał *Indig.* Konst. r. 1768. — *Kras.* — *Mał.*

Balbas herbu *Łabędź*. — *Mał.*

Balcerowicz herbu *Doliwa*. — *Mał.*

Balcewicz. — *Mał.*

Balewicz. *Nobilit. praec. scartab.* w Konstit. Litewskiej r. 1775. *fol.* 44. — *Mał.*

Balga, w Prusiech, Adam Balga z Gartkowa, i z tą zowią się Gartkowscy. — *Kras.*

Ballikiewicz. *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki* nie mieli o nich wiadomości, *Kuropatnicki* kładzie w zbiorze nazwisk domów z ich herbami, atoli jakiego byli herbu nie wyraża. Ballikiewicz Karol w roku 1763. podpisał się w aktach Wileńskich na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. wraz z innemi. — *Her. Wiel.*

Bałan z linji książąt Rusko - Polskich. — *Mał.*

Banacki, dawni autorowie tego domu niewspominają *Kuropatnicki* go kładzie, ale bez herbu wyrażenia.

Banczakiewicz. *Nobilit. praec. scart.* w Konstit. r. 1790. — *Mał.*

Bandurski w aktach Kościańskich. — *Mał.*

Baniewicz. *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie wiedzieli o nich, tylko *Kuropatnicki* w swem dziele, ale bez herbu umieszcza. Baniewicz Józef w aktach Wileńskich roku 1763. podpisał się wraz z innymi na manifestie *de illegitimitate tribunału W. Ks. Litewskiego*. — *Her. Wiel.*

Barankiewicz. *Nobilit. praec. scart.* w Konstit. r. 1790. — *Mał.*

Barański. *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki*, o nich nie wspominają. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami, kładzie nie umieszczając onych herbu. Barański Ludwik podstarosta Nurski, żyjący za panowania Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Barczewski. Dawni autorowie *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki* o tym domie nie wspominają. *Kuropatnicki* umieszcza w dziele swoim, w paragrafie drugim, o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego z ich herbami, pod nazwiskiem domów, kładzie Barczewskich bez wyrażenia jakiego herbu. Wojciech Barczewski miecznik Zwinogrodzki, był posłem na sejmie roku 1768. z województwa Braclawskiego. Piotr, miecznik Braclawski roku 1778. — *Krasicki*. — *Her. Wiel.*

Bardeleben Jan Krzysztof obersztleitnant regimentu generała Schaka, otrzymał indygenat roku 1768. świadczy Konstytucya fol. 799. *Her.* — *Wiel.* — *Mał.*

Bardzki herbu Orla z Wrześni. O tym domie dawni autorowie nie piszą, lecz *Kuropatnicki*, kładzie go, bez wyrażenia herbu, w zbiorze nazwisk domów z ich herbami.

Bargielski. *Niesiecki* jako też *Paprocki* i *Okolski*, o tym domie niewspominają, *Kuropatnicki* w wiadomości o *klejnocie szlachechim* oraz *herbach*, umieszcza bez herbu wyrażenia, nie będąc o nim wiadomy.

Barkacki Sebastyan z Sandomirs. podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Mał.*

Barnewalt. *Nobilit.* w Konstit. r. 1775. fol. 148. — *Mał.*

Bars Franciszek. *Nobilit, non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Barski. O tych *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie piszą. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami,

umieszcza, lecz niewiadomy onychże herbu nie kładzie. — *Her. Wiel.*

Barsola z Brzeskiego i Litewskiego, podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Mat.*

Barsotti. *Indigena* w Konst. r. 1667. *fol.* 72. — *Mat.*

Barsowski. Wspomina go *Małachowski*.

Barszczewski. O tym domie żaden z autorów piszących o herbach niewspomina. *Wielądek* czytał Piotra Barszczewskiego skarbnika Braclawskiego, a potem miecznika 1779. roku. Także Barszczewski był oficyałem Lwowskim 1753. Piotr podczaszcy Zwinogrodzki, 1793.

Barszewski. Opuuszczony ten dom w dawnych autorach, o którym *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, także nie piszą. Na zjeździe walnym województw i powiatów pod Olkinikami w roku 1700. między piszącemi się tysiącami szlachty, pod pisali się Wojciech i Bazyli Barszewscyz powiatu Orszańskiego. — *Her. Wiel.*

Bartoszewskich herbu Drogostaw, cytuje *Małachowski* i inni.

Barwińskich wspomina *Małachowski*.

Barzciński. *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki*, o tym domie niewspominają, *Kuropatnicki* umieszcza go w dziele swoim, w paragrafie drugim, o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego z ich herbami, pod nazwiskiem domów, bez wyrażenia jakiego herbu. Szczepan Barzciński pisał się na elekcją Króla Stanisława Augusta, z województwa Kaliskiego. — *Her. Wiel.*

Barzkowski. Podobnież dawni autorowie przez niewiadomość opuścili ten dom, szczególnie *Kuropatnicki*, kładzie go w *zbiorze nazwisk domów* bez herbu wyrażenia. W konstytucyi 1764. roku, Józef Barzkowski podpisał się na elekcją Stanisława Augusta Króla z ziemi Łomżyńskiej województwa Mazowieckiego. — *Her. Wiel.*

Barzykowski herbu Sulima. Tak ich pisze *Małachowski*.

Barzymowski herbu Belina. — *Mat.*

Bastyan Henryk, *Nobilit non prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mat.*

Batkowski. Cytuje ich *Małachowski*.

Batowski herbu Trzy Zęby. *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* o tym domie nie wspominają. *Kuropatnicki* w paragrafie II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego z ich herbami, kładzie w rzędzie nazwisk domów, lecz bez wyrażenia herbu. Tenże w paragrafie V. w ekstrakcie *legitimatiorum Gallitia & Lodomeriae* Jana i Alexandra Ba-

towskich umieszcza pod dniem 22 Października 1782. roku. Zaś w konstytucyi 1764. roku, Antoni Batowski wojski Pilzniński pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwa Sandomirskiego. Alexander Batowski kawaler Maltański był posłem na sejm z 1790. roku z księstwa Inflantskiego. — *Her. Wiel.*

Bazalijski. Ten dom w dawnych autorach opuszczony, *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, jakiegoby był herbu, nie wspomina. — *Her. Wiel.* — *Małachowski* wspomina ich z metr. Wołyńskiej r. 1528.

Bazan. *Nobili.* w Konst. r. 1662. fol. 40. — *Mał.*

Beaulien, o których w T. III. str. 87. *Małachowski* przydaje że to jeden dom z Debolim, (jak ich dziś u nas zowią), herb ich *Dwa Lwy* na przeciwko siebie do góry wspięte w przednich łapach trzymają lichtarz.

Beatkowicz w powiecie Oszmiańskim. — *Mał.*

Bebrowicz. O tem imieniu lubo inni autorowie nie piszą, lecz znajduje się, iż się pisał Michał Bebrowicz z powiatu Kowieńskiego, na akcie zgromadzonych województw, ziem i powiatów pod Olkinikami w roku 1700. — *Her. Wiel.* — Ci sami co **Bobrowicz** (patrz Tom II. str. 179.)

Będarski. Żaden autor o herbach i familiach szlacheckich piszący, nie wspomina o tem imieniu, atoli w konstytucyi 1764. znajduje się między suffragiami, Wojciech Będarski iż pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla, z województwa Poznańskiego. — *Her. Wiel.*

Bednarowski herbu *Prus 1mo.* O tym domie starodawnym *Paprocki*, *Okolski*, jako też *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, przez niewiedomość w dziełach swoich opuścili. Ta familia Bednarowskich od najdawniejszych czasów z województwa Ruskiego, ziemi Halickiej pochodząca, gdzie przodkowie dobra swoje wieś Bednarów zwaną, prawem dziedzictwa aż do roku 1684. posiadali, a po wyprzedaniu się z tych dóbr, przenieśli się niektórzy na Podole, a niektórzy w inne ziemie i powiaty. Z tych Grzegorz Bednarowski dóbr wsi Bednarów w województwie Ruskiem, a ziemi Halickiej leżącej dziedzic, spłodził dwóch synów: Daniela bezpotomnego, i Andrzeja, który z Ewą Kuiechnicką miał także dwóch synów, Jana, ten zmarł bezpotomny na wojnie tureckiej pod Chocimem, i Macieja, który z Drohomirecką zostawił Andrzeja, od którego potomstwo z Topolnicką spłodzone, i Samuela, ten z Anną Wislocką Sabarowiczówną miał synów siedmiu. Pierwszego Eliasza który z Bogueką spłodził, Michała, Jana i córkę Ewę. Drugiego Andrzeja, który z Marszycką miał syna Marcina. Trzeciego Mikołaja, ten z Rozwadowską zostawił Jana ożenionego

z Grabowską i Józefa. Czwartego Jerzego, od którego z Teresą Podolską są synowie, Maciej vice-regent Grodzki Kamieniecki, który pojął za małżonkę Czarnołoską, oraz Wojciech i Franciszek. Piątego Bazylego, który z Agnieszką Ostrowską spłodził Michała. Szóstego Pawła, który z Elżbietą Rożańską miał jednego syna Bazylego. Siódmego Szymona, ten w służbie wojskowej rzeczypospolitej jest namiestnikiem.—*Her. Wiel.*

Befot herbu własnego, wspomina ich *Małachowski*.

Bek *Nobilit.* w Konst. 1775. *fol.* 148. *Krus.*—*Mał.*—

Bekier Abraham major w wojsku otrzymał *Indigena* w r. 1673. — *Mał.*

Bekler *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147. — *Mał.*

Bekman. Inni dawni auterowie nie nie piszą o tym domie, szczególnie *Kuropatnicki* w dziele swoim położył, w kolumnie nazwiska domów.

Belgram Daniel zostający w usługach przy boku Stanisława Augusta Króla, o którym wspomina konstytucya roku 1768. *fol.* 803. — *Her. Wiel.*

Beli. To imie opuszczone w innych autorach, *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów umieszcza, lecz nikt inny ich niewspomina.

Belica Jacek *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Beliński. Żaden z dawnych autorów o tym domie nie wspomina. Za panowania Augusta III. Króla koło roku 1742. Michał Beliński był wojewodą Chełmińskim. — *Her. Wiel.*

Belkur. *Indigena* w Konst. r. 1790. *fol.* 217.—*Mał.*

Bellefreid Antoni. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Bellijosz. Dawni autorowie *Paprocki, Okolski* i *Niesiecki*, o tym domie nie wspominają. *Kuropatnicki* w swym dziele umieszcza, iż Razimierz Bellijosz podpisał się roku 1763. na manifest w grodzie Wileńskim *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Litewskiego.

Bello. *Indigena* w Konst. r. 1768. — *Mał.*

Belchcie. Ani dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie umieścili tego domu w dziele swoim, jednak, na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów pod Olkienikami 1700. roku, pisał się Alexander Belchcie z powiatu Lidzkiego. — *Her. Wiel.*

Belchowiez. O tym domie szczególnie *Kuropatnicki* pisze, w rzędzie nazwisk domów, jakiego by zaś był herbu, nie o tem nie wspomina.

Benedyktowicz Wojciech pisał się w roku 1764. na elekeyą Stanisława Augusta Króla z województwa Sendomirskiego: dawni autorowie o tym domie nie wspominają. — *Her. Wiel.*

Bennet. *Indigena* w Konstit. r. 1676. *fol. 18. Mat.*

Bensa. *Nobilit. non praec. scart.* w Konstit. r. 1768. — *Mat.*

Beniszenko. O tym domie szczególnie *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, żaden zaś z dawnych autorów o nim nie wspomina.

Benski. W dziele *Kuropatnickiego* w rzędzie nazwisk domów jest umieszczony, więcej nigdzie nie czytałem. — *Her. Wiel.*

Benza. O tym domie *Kuropatnicki* pisze w paragrafie V. w ekstrakcie *legitimorum equitum Gallitiae & Lodomeriae*, gdzie umieszcza Józefa i Stanisława Benze pod dniem 22. Października 1782. zapisanych. *Her. Wiel.*

Berawski herbu *Trzy Radła*. Wspomina ich *Mat.*

Berecki. O tym domie *Paprocki, Okolski, Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie wspominają. Na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów pod Olkinikami roku 1706. Andrzej Berecki podpisał się z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.*

Bereufaur. *Indigena* w Konst. r. 1683. *fol. 19. Mat.*

Berezecki. Dawni autorowie nie wspominają ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki*. Na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów, pospolitem ruszeniem 1700. r., podpisał się Stefan Berezecki z powiatu Rzeszyckiego. — *Her. Wiel.*

Beraźniewicz. Cytuje ich *Małachowski*.

Bergonzoni. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mat.*

Berk cywon Bierżański, żona jego Konstancya Wollfowna roku 1685. Władysław Franciszek Berk kasztelan Inflantski 1695. Samuel Berk sędzia Grodzki Upitski. Kazimierz z powiatu Wilkomirskiego; Jan z województwa Inflandzkiego pisali się na zjeździe walnym roku 1700. pod Olkinikami. — *Her. Wiel.*

Berkowicz., *Kuropatnicki* szczególnie w rzędzie nazwisk domów umieszcza, przydając, iż jest herbu *Ostrzew*, więcej nigdzie nie zdarza się o tym domie czytać. — *Her. Wiel.*

Berliński. Dawni autorowie wraz z *Niesieckim* nie umieścili w dziele swoim, prócz *Kuropatnickiego*. Jest jednak w konstytucyi 1764. Jan Berliński który pisał się na elek-

cyą Stanisława Augusta Króla, z powiatu Rzeczyckiego. — *Her. Wiel.*

Bernaszewski. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 64. — *Mat.*

Bernatowicz, którego takowy herb: w środku podkowa ocelami na dół obrócona, i strzała przez środek tejże podkowy u góry rozdarta, na dół żelazcem prosto idąca. Ten herb jest podobny do herbu *Niezgoda*. Przydomek mają *Gieysztoff*. O tym domie przez niewiadomość dawni autorowie opuścili nawet *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie wspomina. Są autentyczne dowody i tranzakcy, z których jedną tu się umieszcza: *in castro Camenecensi feria 3tia post festum Sanctorum Omnium, id est die quarta mensis novembris anno domini 1788.* oblatowaną, a w księgach ziemskich powiatu Kowieńskiego roku 1787. szóstego dnia Grudnia zapisaną genealogią, następującą, Jan Gieysztoft Bernatowicz syn Mikołaja, czyli Mikołajowicz, podług dokumentów dziedzic dóbr ziemskich ojezystych, po antecessorach swoich na się spadłych *Kretkompie* nazwanych w księztwie Zmudzkiem, w powiecie Wilkiskim leżących, jak poświadczają dokumenta autentyczne, czyli prawa przedaźne, od synów onego, bratu swojemu wydane, *idq.*; jedno *sub actu* roku 1683. piątego dnia miesiąca Maja, datowane, a w roku 1683. miesiąca Czerwca ośmnastego dnia, na rokach ziemskich Rosieńskich przyznane; drugie *sub actu* roku 1686. miesiąca Kwietnia dwudziestego dnia datowane, a w roku 1687. ośmnastego Stycznia na rokach ziemskich Rosieńskich przyznane: trzecie *sub actu* roku 1688. miesiąca Maja szóstego dnia datowane, a roku 1690. miesiąca Maja trzydziestego pierwszego dnia, na rokach ziemskich powiatu Kowieńskiego przyznane. Miał synów czterech, to jest Bartłomieja, Walentego, Michała i Mikołaja: z nich Bartłomiej, syn Jana, czyli Janowicz Bernatowicz wyprzedał się z części dóbr Kretkompia na siebie spadłej, bratu swojemu jak poświadcza prawo autentyczne, Mikołajowi Bernatowiczowi wydane, które poniżej pod datą roku 1683. miesiąca Maja piątego dnia datowane, i w tymże roku 18. dnia Czerwca przyznane, wyrażone *producitur*. Drugi syn Jana Mikołajewicza Bernatowicza, Walenty Janowicz Bernatowicz wyprzedawszy się z części dóbr Kretkompia jak poświadcza prawo wyżej cytowane, przeniósł się w województwo Trockie ze Zmudzi, gdzie pojawiawszy *primo voto* Axamitowskę, *in secundum votum* pojął Woydzbuniankę, a po niej w exdotacyi objął dobra Kurcini-szki, jako poświadcza *abiurata* zaprzysiężonego dymu *sub actu* roku 1707. trzynastego Września: tenże spłodził synów pięciu, to jest: Stanisława, Jana, Alexandra, Szymona, i

Józefa, z nich Stanisław syn Walentego Bernatowicz z Woydzbunianki urodzony z Konstancyi z domu Radziwanowskiej spłodził syna jednego, prócz córek, które się tu nie opisują po żonie swej Radziwanowskiej posiadał dobra Bundaryi. Syn zaś tego Stanisława Walentynowicza Bernatowicza, Michał Stanisławowicz Bernatowicz z Ryttoną z domu spłodził syna jednego. Drugi syn Walentego Bernatowicza, Jan Bernatowicz z Woydzbunianki urodzony, z Konstancyą z domu Błażewską, po której część dóbr Skierniowa posiadał w wyposażeniu, spłodził synów czterech, to jest: Marcina sterilem Franciszka, Antoniego i Dominika; z nich Franciszek Bernatowicz, z Wysocką spłodził synów dwóch: Jana i Sylwestra dopiero w małoletności będących, i córkę jedną. Antoni trzeci syn Jana Walentynowicza Bernatowicza, z Skinderowną spłodził syna jednego i córek dwie w dobrach Zakuciach. Dominik czwarty syn Jana Walentynowicza Bernatowicza, z Zawiszanką spłodził syna jednego Tomasza Bernatowicza stolnika Witebskiego pod ten czas mającego kommiss u jaśnie oświeconego księcia Jmci Czartoryskiego generała ziem Podolskich w dobrach Ukraińskich i Podolskich. Zaś trzeci syn Walentego Janowicza Bernatowicza, Alexander Bernatowicz komornik Mozyrski, z Woydzbunianki urodzony i Maryanną Rudzińską *procreavit* synów dwóch, i córek trzy, synowie są Jakób i Tomasz. Jakób Bernatowicz rotmistrz Trocki, z Wiktoryą Baranowiczowną spłodził syna jednego, na imię Felicyan, jeszcze małoletniego, który ma dobra dziedziczne Opuszała nazwane, w powiecie Kowieńskim leżące. Drugi syn Alexander, a brat Jakóba Tomasz Bernatowicz komornik powiatu Kowieńskiego, z Petronellą Zdanowiczowną bezpotomny. Czwarty syn Walentego Janowicza Bernatowicza, Szymon Bernatowicz, z Axamitowskiej urodzony, z Anną Klidzianką, po której posiadał w posagu część dóbr Rumbowicz w powiecie Kowieńskim leżących, spłodził syna jednego Jana Bernatowicza, który z Zardecką stolnikową Brzeską, spłodził syna jednego Dominika. Piąty syn Walentego Janowicza Bernatowicza Józef Bernatowicz z Axamitowskiej urodzony, z Janowiczowną spłodził synów dwóch, posiadał dobra dziedziczne Bieniuny nazwane, w województwie Trockiem leżące. Trzeci zaś syn Jana Mikołajewicza, a brat Bartłomieja, Walentego i Mikołaja Janowiczów Bernatowiczów, Michał Janowicz Bernatowicz, także wyprzedł się z części po ojcu spadłej dóbr Kretkompia w księztwie Zmudzkiem leżących, bratu swojemu Mikołajowi Janowiczowi Bernatowiczowi, i małżonce jego Annie Gintowtownie, jako poświadcza prawo przedaźne pod rokiem 1688. szóstego dnia Maja datowane, a w roku 1690.

w ziemstwie Kowieńskim przyznane. Czwarty syn Jana Mikołajewicza, a brat Bartłomieja, Walentego i Michała Janowicz Bernatowicz, który spłacił bracią swą z dóbr ziemskich Kretkomiów z Gineytowną spłodził syna jednego Jana, któremu też dobra Kretkomie, prawem natury spadkiem zostawił. Jan zaś syn tego Mikołaja Janowicza Bernatowicza, z Wiszniewską spłodził syna jednego Tomasza, i córek dwie: Katarzynę *in voto* Wołkową, i Magdalenę w panieństwie będącą. Tomasz Bernatowicz syn Jana Mikołajewicza z Goyżewską, sprzedał dobra Kretkomie, JW. Tyszkiewiczowi kasztelanowi Żmudzkiemu, a kupił folwark ziemski Rustaykowszczyznę w księstwie Żmudzkiem, który spłodził synów dwóch Józefa i Jerzego małoletnich. Stosownie do tejże genealogji nastąpiło zaświadczenie na roczkach grodzkich województwa Trockiego roku 1789. dnia 11. Lutego JP. Tomaszowi Bernatowiczowi, iż od przodków swoich mianowicie Walentego, miał dobra swoje dziedziczne Kurcianiski zwane w województwie Trockiem w parafji Mirosławskiej leżące, w possessyi teraz zastawnej JPP. Dowgiałów, i Kledziów trwające. — *Her. Wiel.*

Bernatowicz herbu *Leliwa* mają przydomek *Towgin* i siedlisko swoje w województwie Wileńskim. Inni znowu, który *praeciso seartagelatu* Jakób i Wawrzeniec Bernatowiczowie, w roku 1768. o czem świadczy *Konstytucya fol. 801.* są nobilitowani. — *Her. Wiel.*

Bernaux Klemens. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Bernic. *Nobilit.* w Konstit. r. 1673. *fol. 41. Mat.*

Bernowicz mający herb takowy: Trzy Róże, nad każdą z osobna gwiazda jedna, w polu błękitnem, z hełmu także wychodzą trzy róże i nad niemi trzy gwiazdy. O tym znacnym domie dawni autorowie, oraz *Niesiecki* z przyczyny niewiadomości nie wspominają. *Kuropatnicki* w paragrafie drugim opisując familje rodowitej szlachty Polskiej i W. Rs. Litewskiego, w rzędzie nazwisk domów umieszcza. Jan Bernowicz był w wojsku Litewskim majorem, i pod Wiedniem z Królem Janem III. na wojnie dał swej odwagi dowód, który z Krystyną von Lasey z domu Austryackiego, zostawił dwie córek Johannę Massalską i Maryannę Mierzejewską: syna jednego Jerzego, który także w wojsku służąc W. Rs. Litewskiego był oberstleitnantem. Tenże z Johanną Gasparowną, miał córek dwie: Ludwikę i Maryannę, i syna jednego także Jerzego Wilhelma, który z Karoliną Hordynianką podstolanką Nowogrodzką, spłodził Michała, ten idąc przez stopnie zasług, jako dobrze życzący swej ojczyźnie obywatel, był najpierw obożnym

potym podczaszym, znów sędzią ziemskim województwa Nowogrodzkiego, był posłem na sejmach, gorliwym o dobro polite; toż kommissarzem skarbowym W. Rs. Litewskiego, nareszcie podkomorzym powiatu Słuczorowskiego i kawalerem orderu ś. Stanisława, z Katarzyną Wołłowiczową marszałkowną powiatu Grodzieńskiego małżonką swoją mający synów dwóch Serwacego i Józefa małoletniego. — *Her. Wiel.*

Bertrand Eliasz konsyliasz Króla Stanisława Augusta otrzymał indygenat roku 1768. O czem świadczy *Konstytucya fol. 800.* tegoż roku. Jerzy Bertrand, znać tegoż nazwiska lecz z innej linii pochodzący, syn Krzysztofa pułkownika wojsk rzeczypospolitej, otrzymał indygenat na zaszczyt szlachecki, z krwi francuzkiej pochodzący, na sejmie *coronationis* 1764. *const. fol. 376.*—*Her. Wiel.*

Bestenhauz. O tym domie żaden z dawnych autorów nie wspomina. Marcin Bestenhauz podpisał elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwa Kaliskiego. — *Her. Wiel.*

Betty. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790.—*Mat.*

Beykowski herbu *Jastrzębiec*. *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* o tym domie nie wspominają. *Kuropatnicki* wraz z herbem *Jastrzębiec* wrzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza. Na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów pod Olkinikami roku 1700. Waleryan Beykowski z powiatu Wilkomirskiego podpisał się.—*Her. Wiel.*

Beynarowicz. Ten dom tak od dawnych autorów, jako też *Niesieckiego* i *Kuropatnickiego* nie opisany, atoli znajduje się podpisany na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów roku 1700. pod Olkinikami Jerzy Beynarowicz z powiatu Lidzkiego. Ludwik Beynarowicz vice-ragent sądowy Rijowski 1793 roku. — *Her. Wiel.*

Beyzym herbu *Pogonia*, czyli *Ochota*. O tym starożytnym domie dawni autorowie, ani *Niesiecki* nie wspominają. Takowa jest o tym herbie wiadomość, to jest: Rycerz goły na koniu z natężonym łukiem i strzałami, w czerwonym polu: w górze miesiąc, podkowa końska pod nogami. Początek zaś tego starożytnego domu jest takowy: Za panowania dziedzicznego książąt Ruskich na Wołyniu, kiedy Tatarowie często wpadali do tego kraju, obywatelów i ludzi w Jassy zabierali wsie pustoszyli i palili, na ten czas gdy książąt Drucekich, Horskich zabrali w Jassy, porzucone tylko zostało dziecię w kolebee, które książę Ruski wziąć kazał, i dał mu wychowanie. A że nie było wiadomo, jak temu dziecięciu było imię, nazwano go ruskim terminem *Bezimia*, to jest bez imienia, i ztąd potem nazwisko rodzonych *Beyzymów* początek

swój wzięło. Będąc tedy wychowany na dworze księcia Ruskiego, dawał dowody męstwa i odwagi przeciwko najazdom Tatarskim, dla tego nadany mu był *herb Pogonia* czyli *Ochota*. Tudzież w nadgrodeń zasług i dzieł rycerskich, nadane miał sobie wiecznością ziemię na Wołyniu nad rzeką Chomorem, na której od nazwiska swego, osadził dobra Beyzimy, teraz zowią się Stare Beyzimy. Od tego Protoplasty poszło potomstwo, zawsze w wojsku na obronę kraju, azardując życie swoje z których jeden Ławryn od imienia swego osadził na tymże gruncie za rzeczką Chomorem wieś Ławrynowce. Drudzy zaś nad rzeką Chomorem osadzili Beyzimy nowe, teraz nazwane Beyzimy wielkie i małe. Z tych dóbr, stare Beyzimy i Ławrynowce, przez antecessorów odprzedane, a zaś Beyzimy wielkie i małe do tych czas zostają w dziedzicznym posiadaniu Beyzymów, to jest Pawła Beyzima sędziego ziemskiego Krzemienieckiego orderów Polskich kawalera. Z tegoż domu dawnych przodków Filon Beyzym, zostawił Bohdana, który z Tyszewiczówną spłodził sukcesorów. Drugi syn Jarosz z Starczewską bezpotomny. Trzeci syn Krzysztof, od którego z Anną Strzałczanką Małodylską pochodzą, Alexander, Jan, Krzysztof i Stefan synowie. Apolonia za Janem Kurebieszo. Katarzyna *1mo voto* za Pawłowskim, *2do voto* za Pawłem Chajęcim będące córki. Alexander z Słotwińską, Jan z Justyną Pirocką w sukcesorach swoich bezpotomnie zesłi. Od Krzysztofa z Heleną Stępkowską pochodzą sukcesorowie, a zaś od Stefana z Zofią Słodkowską pierwiej za Ceceniowskim będącą. Mikołaj towarzysz kawaleryi narodowej beżżenny umarł. Paweł Beyzym sędzia ziemski Krzemieniecki, kawaler orderów Polskich, żyjący, blisko lat 30. urzędu swego, pilnie i sprawiedliwie dopełniający, przez co u spółobywatelów wielką miłość i dobrą sławę sobie jednający. Toż na sejm walny Warszawski w roku 1780. był posłem z województwa Wołyńskiego, na której funkeyi dał dowód przysługi swojej dla ojczyzny. Ten z Teresą Duninówną Wąsowiczówną miał potomstwo dwóch synów, Jana i Stanisława, i dwie córki Julianę i Teklę. — *Her. Wiel.*

Białaczewicz herbu Odrowąż. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o tych nie piszą. *Kuropatnicki* szczególnie ten dom w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza. Atoli zdaje się, że muszą pochodzić z tejże dzielnicy co i Białaczewscy.

Białobrodzki herbu Janina. *Niesiecki* i inni autorowie o tym domie nie piszą. *Kuropatnicki* umieszcza go w rzędzie nazwisk domów i herbów, z tego zaś *Wielądek*.

Białocki. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o tym domie niewspominają, *Kuropatnicki* w dziele swoim w paragrafie II. familji rodowitej szlachty Polskiej i W. Rs. Litewskiego w rzędzie nazwisk domów kładzie. Grzegorz Białocki był vice-regentem Owruckim koło 1779 r.—*Her. Wiel.* — *Krus.*

Białojezierski. O tym domie dawni autorowie, *Niesiecki* ani *Kuropatnicki* nie piszą. Antoni Łappa Białojezierski, horodniczy i poseł powiatu Starodubowskiego, na sejm koronacyjny roku 1764. — *Her. Wiel.*

Białokoz. *Niesiecki*, ani żaden z autorów, prócz *Kuropatnickiego* o tym domie nie piszą. Teodor Białokoz na akcie zjazdu pod Olkinikami województw, ziem i powiatów roku 1700. podpisał się z powiatu Grodzieńskiego. Także Dominik Białokoz roku 1763. pisał się na manifestie *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Litewskiego w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Białonowicz. *Okolski*, *Puprocki*, *Niesiecki* ani *Kuropatnicki* w swoim dziele tego domu nie umieszczają. Józef Białonowicz pisał się na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów roku 1700. pod Olkinikami, z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.*

Białopiotrowicz. Ten dom starożytny w Litwie się znajduje w powiecie Lidzkim; atoli przez niewiadomość dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nim nie pisali. *Kuropatnicki* w paragrafie II. familji rodowitej szlachty Polskiej i W. Rs. Litewskiego z ich herbami, w rzędzie nazwisk domów umieszcza: *Konstytucya* 1764. roku wyraża, iż Jerzy Białopiotrowicz strażnik powiatu Lidzkiego, pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Lidzkiego, tenże był potem sędzią Grodzkim Nowogrodzkim, znów pisarzem W. Rs. Litewskiego, był konsyliarzem rady nieustającej 1783. toż kommissarzem wojskowym W. Rs. Litewskiego 1793. roku. Wincenty Białopiotrowicz łowczy Lidzki, przez długi przeciąg czasu sekretarz pieczęci mniejszej i większej W. Rs. Litewskiego pilnie swój obowiązek dopełniający. — *Her. Wiel.*

Białosuknia. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nich nie piszą, szczególnie *Kuropatnicki* w dziele swoim pod nazwiskiem domów kładzie. Stefan Białosuknia z ziemi Bielskiej; Nikodem komornik ziemi Wizkiej, pisali się na elekcyą Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Bialski. O tym domie dawni autorowie nie wspominają, i w *Niesieckim* nie znajduje się. *Kuropatnicki* w *zbiornie nazwisk domów z ich herbami* w części II. umieszcza, bez wyrażenia jakiego herbu. W *Konstytucyi* 1764 roku Józef Bialski pisał się między suffragiami, na elekcyą Stanisława Augusta Króla, z województwa Płockiego. — *Her. Wiel.*

Bibel książę Ruski: o tej familji żaden z dawnych autorów nie pisze, szczególnie *Kuropatnicki* w dziele swoim paragraf II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego w rzędzie nazwisk domów kładzie.

Biedlicki. O tym domie żaden z autorów nie pisze. W roku 1700. na akcie zjazdu walnego województw, ziem i powiatów W. Ks. Litewskiego pod Olkinikami podpisał Kazimierz Biedlicki z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.*

Bieduński. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie niewspominają. Na akcie zjazdu walnego województw, ziem i powiatów W. Ks. Litewskiego 1700. roku pod Olkinikami, stoi iż Maciej Bieduński z powiatu Oszmiańskiego, w potrzebie za ojczyznę, pod Oszmianą zginął. — *Her. Wiel.*

Biegaszewski. Nie tylko dawni autorowie, lecz i *Niesiecki* o tym domie nie wspominają; *Kuropatnicki* go umieszcza: w *zbiorniku nazwisk domów z ich herbami*, w rzędzie nazwisk, jakiego by był herbu nie kładzie.

Bieglowski. Niewiadomość dawnych autorów ten dom opuściła, szczególnie *Kuropatnicki* w dziele swoim go umieszcza.

Bielakowski herbu Nałęcz. Wspomina ich *Mał.*

Bieleński. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o tym domie nie piszą. *Kuropatnicki* w paragrafie II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego kładzie w rzędzie nazwisk domów. Na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. 1700. roku pod Olkinikami, podpisał się Bogusław Bieleński z powiatu Rzeczyckiego. Także 1790. roku Piotr Bieleński był biskupem Lwowskim i Kamienieckim. — *Her. Wiel.*

Bielikiewicz. O tym domie żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie wspominają. Alexander Bielikiewicz roku 1764. podpisany na akcie konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Bieliński herbu Szeliga. Korzystając z wiadomości wyczerpniętych z domowego archiwum Jana Nepomucena Władysława hrabi Bielińskiego, senatora kasztelana dziś żyjącego, a łaskawie nam nadesłanych, prostujemy to co *Niesiecki* w braku dowodów mylnie umieścił, a obok tego uzupełniamy wiadomości tyczące się familji hrabiów Bielińskich, *herbu Szeliga*, doprowadzając je do najnowszych czasów.

Niesiecki w pierwotnej swej edycyi w dwóch miejscach czyni w zmianę o familji Bielińskich. Raz w Tomie I. na str. 92. (w naszej edycyi T. I. str. 140.) gdzie jest wydrukowane Bieleński *herbu Szeliga*. Tu *Niesiecki* popełnił omyłkę wspo-

minając Bieleńskich *herbu Szeliga*, gdyż familia Bielińskich *herbu Szeliga*, pochodząca z Rawskiego, i wywodząca swoje miano od wsi tamże leżących Bieliny większe i Bieliny mniejsze, zawsze Bielińskimi, nie zaś Bieleńskimi się pisała.

W piętnaście lat po wyjściu pierwszego tomu *Herbarza Niesieckiego* drukowanego w roku 1728. ukazał się nareszcie Tom IV. i ostatni tegoż dzieła wr. 1743. Tu nasz *Heraldyk* zasiągnąwszy w takim przeciągu lat dokładniejszych wiadomości, sprostował swoje uchybienie, pisząc w suplemencie do Tomu IV. na stronnicy 789. (w naszej edycyi Tom I. stronica 146.) Bieliński, i przywodząc już rozciąglejszą wiadomość, i po części zgodną z dokumentami tyczącemi się tej familji. Wszakże i tu nie ustrzegł się pomyłki, bo jak w pierwszym miejscu pomylił się co do nazwy familji, przywodząc herb właściwy, tak tu znowu przywodząc właściwą nazwę przydał herb niewłaściwy *Junosza*, zamiast *herbu Szeliga*, którym właśnie ta gałąź familji od najdawniejszych czasów ciągle się pieczętowała.

Co do samej procedencyi familji Bielińskich, trzymać się będziemy naprzód prostej linii przodków Jana Nepomucena Władysława hrabi Bielińskiego, senatora kasztelana, który po zawczesnym zgonie jedynego syna swego Witołda Janusza, jest ostatnim potomkiem po mieczu familji hrabiów Bielińskich: następnie wspomnimy i o ubocznej gałęzi familji Bielińskich:

Familia Bielińskich, jak już *Niesiecki* w pierwotnem swem wydaniu, w przytoczonych obu miejscach zgodnie z prawdą wspomina, pochodzi z dawnego województwa Rawskiego, i wywodzi swe miano od włości Bieliny większe i mniejsze, które stanowiły własność tejże familji. Dowiedziona jest rzeczą, że nazwiska familji Polskich w ścisłym zostają związku z nazwą włości, które do tychże familji w najdawniejszych czasach należały; że zaś włości Bieliny większe i mniejsze, zostawały przez długi czas w posiadaniu rodziny Bielińskich, to samo już więc posłużyć może za najoczywistszy dowód do wykazania pomyłki, jakiej się dopuścił *Niesiecki* pisząc Bieleński zamiast Bieliński.

Familia Bielińskich w drugiej połowie XVI. wieku przeniosła się z województwa Rawskiego do Wielkopolski, i dla tego też w grodach tej prowincyi, a mianowicie w grodach Poznańskim, Kościańskim i Wschowskim znajdujemy autentyczne dokumenta tyczące się tej familji.

I. Już pod rokiem 1571. w aktach grodu Poznańskiego, w księdze z tegoż roku na str. 216. czytamy; że Mikołaj Bieliński, prawa swego do wsi dziedzicznych Bieliny większe i mniejsze, tudzież Myślachowicze w powiecie Rawskim leżą-

cych, ustępuje bratu swemu rodzonemu Piotrowi Bielińskiemu.

Wywodząc od tegoż Piotra Bielińskiego dalszą procedencją familji Bielińskich, przekonamy się, że tenże Piotr Bieliński, stanowi ósmy stopień pokrewieństwa w prostej linii genealogicznej, względem dziś żyjącego Jana Władysława hrabi Bielińskiego, senatora kasztelana Królestwa Polskiego.

II. Piotr Bieliński zostawił syna Seweryna Bielińskiego Ten w r. 1624. pojął w małżeństwo Dorotę Kosińską, z którą spłodził syna Alexandra.

III. Alexander Bieliński odziedziczył po ojcu swoim Sewerynie całkowitą wieś Strzeżmino w powiecie Poznańskim leżącą, którą Seweryn Bieliński jeszcze w roku 1626. od Zygmunta Zelenckiego sposobem kupna nabył. Alexander Bieliński w roku 1636. już po śmierci ojca swojego Seweryna, wszedł w związki małżeńskie z Maryanną Odolińską, córką Tomasza Odolińskiego, i z tego małżeństwa urodził się:

IV. Adam Bieliński. O tym Adamie Bielińskim znajdujemy dokumenta nie tylko w grodzie Poznańskim, ale też i w grodach Kościańskim i Wschowskim, z których się okazuje że Adam Bieliński posiadał znaczny majątek. Należały do niego oprócz wsi dziedzicznych Strzeżmina w powiecie Poznańskim, i Ostrowa w powiecie Kościańskim położonych, miasto Kieblów i wieś Widzim, które kupił od Macieja Miaskowskiego, syna niegdyś Piotra Miaskowskiego. Nadto jeszcze żona jego Barbara Pogorzelska, ustąpiła mu swych dóbr dziedzicznych Nożewa i Grzywna w województwie i powiecie Poznańskim leżących. Po Adamie Bielińskim i Barbarze z Pogorzelskich małżonkach, pozostało siedmiu synów, to jest: Jakób, Alexander, Andrzej, Antoni, Hieronim, Jan i Kazimierz. Z tych wszystkich siedmiu braci, ponieważ Alexander Bieliński tworzy proste ogniwo w wywodzie genealogicznym familji hrabiów Bielińskich, o nim więc w szczególności mówić nam wypada.

V. Nader liczne napotyamy w grodach Wielkopolskich dokumenta dotyczące się osoby Alexandra Bielińskiego. Jedne z tych dokumentów obejmują tranzakcyje majątkowe; drugie zaś ściągają się do jego związków małżeńskich, jakie on dwukrotnie zawierał, raz z Jadwigą Kierską, a drugi raz z Elżbietą Pawłowską.

Alexander Bieliński ze wszystkich braci swoich posiadał największy majątek; prócz bowiem miasta Rembłowa, i wsi Widzima, Rudna, Krzyża i Świętego, które jemu bracia odprzedali, posiadał jeszcze dobra Chmielinko, Grudno, Werbno, Lilewo i inne. Będąc panem tylu włości, Alexander Bieliński

zwrócił na siebie oko Króla Augusta II., i Monarcha ten zaszczycił go urzędem podstolego Poznańskiego. W dziesięć lat później to jest w roku 1734. Alexander Bieliński wyniesiony został przez Króla Augusta III. na godność kasztelana Łędzkiego. Dyplom autentyczny, nadający Alexandrowi Bielińskiemu, podstolemu Poznańskiemu, kasztelanę Łędzką, znajdujący się w domowym archiwum Jana Nepomucena hr. Bielińskiego, wydany został pod dniem 21. Lutego 1734. r. i podpisem własnoręcznym Króla Augusta III., tudzież pieczęcią kancelaryi koronnej i podpisem sekretarza królewskiego opatrzoney.

Kiedy *Niesiecki* pisał Tom IV. swego *Herbarza*, Alexander Bieliński zostawał jeszcze przy życiu, i dla tego *Niesiecki* czyniąc o nim wzmiankę, mówi „teraz kasztelana Łędzkiego“ (Ob. pierwotne wydanie *Niesieckiego* T. IV. str. 789. w naszym zaś wydaniu pod familią Bielińskich str. 146.)

Pierwszą żoną Alexandra Bielińskiego była, jakżeśmy już wspomnieli, Jadwiga Kierska, córka Franciszka i Doroty z Zakrzewskich Kierskich małżonków. Z tej pierwszej żony, miał Alexander Bieliński, syna Stanisława Bielińskiego. W roku 1722. po śmierci pierwszej swej żony, wstąpił w powtórne związki małżeńskie z Elżbietą z Werbna Pawłowską. Dokument sięgający się do tego powtórnego małżeństwa znajduje się w aktach grodu Kościańskiego w księdze z r. 1722. str. 38. w następującej osnowie: Adam z Werbna Pawłowski kasztelan Biechowski, niegdyś Mikołaja z tegoż Werbna Pawłowskiego z niegdy Teresą z Nieborowa Tarnowską podkomorzanką Sochaczewską spłodzony syn, Alexandrowi Bielińskiemu bezpieczeństwo sumy posagowej przypadającej mu po zawarciu związku małżeńskiego z Elżbietą Pawłowską córką tegoż Adama Pawłowskiego i Franciszki z Trampezyńskich małżonków zapisuje. Elżbieta Pawłowska powiła Alexandrowi Bielińskiemu syna Adama.

Od roku 1734. to jest od czasu wyniesienia Alexandra Bielińskiego na godność kasztelana, widzimy tegoż występującego w aktach grodów Wielkopolskich zawsze z przytoczeniem jego godności jako kasztelana Łędzkiego, a synów jego Stanisława i Adama, jako kasztelanów Łędzkich.

VI. Stanisław Bieliński najstarszy syn Alexandra Bielińskiego kasztelana Łędzkiego i Jadwigi Kierskiej odbywał rozmaite tranzakeye w grodach Wielkopolskich, a mianowicie w grodach Kościańskim i Poznańskim. I tak czytamy w księgach Grodzkich Kościańskich pod rokiem 1749. *fol.* 277. że Stanisław i Adam Bielińscy bracia, roborują między sobą dział majątku tak ruchomego jak i nieruchomego, po ojcu

Alexandrze Bielińskim na nich przypadającego. W tymże roku 1749. znajdujemy w tychże aktach Kościańskich, że Stanisław Bieliński kasztelanie Łędzki przyrzeka sprzedać bratu swemu Adamowi dobra Rudy i Brudzewo w województwie Kaliskiem, obwodzie Piotrkowskim leżące, tudzież i wsie Krzyż, Święte i Rudna w województwie Poznańskiem, obwodzie Kościańskim położone. Poniżej tegoż aktu znajduje się podobnie przyrzeczenie ze strony Adama Bielińskiego, na osobę Stanisława brata, co do sprzedaży dóbr miasta Kębłowa i wsi Wiedzima w województwie Poznańskiem, obwodzie Kościańskim położonych, tudzież jeziora Białeckiego czyli Nialeckiego, i wszystkich powinności i danin ze wsi Kolska w Szlązku leżącej.

Stanisław Bieliński kasztelanie Łędzki połączył się związkiem małżeńskim z Maryanną Rogalińską, córką Antoniego z Dzwonowa i Heleny z domu Rogalińskiej, Rogalińskich małżonków.

VII. Z tego małżeństwa urodził się Piotr hrabia Bieliński, senator, wojewoda Królestwa Polskiego, prezes sądu sejmowego, kawaler orderów świętego Stanisława, Orła białego i urzędnik legji honorowej.

Już w roku 1782. Piotr Bieliński był sekretarzem w wydziale skarbowym przy radzie nieustającej. We dwa lata później to jest 1784. r. został mianowany starostą Radzewskim i kommissarzem komissyi skarbu koronnego. W r. 1785. wydany został przez N. Stanisława Augusta Króla Polskiego dyplom mianujący Piotra Bielińskiego komissarza komissyi skarbu Rzeczypospolitej, kawalerem orderu ś. Stanisława, we dwa lata potem t. j. 1787. r. dyplom nadający Piotrowi Bielińskiemu staroście Radzewskiemu godność wielkiego pisarza koronnego. W tymże roku 1787. połączył się Piotr Bieliński związkiem małżeńskim z Teodorą Rogalińską, córką Gaspara Rogalińskiego, wojewody Inflandzkiego, hrabi świętego państwa Rzymskiego, i Anny Golińskiej małżonków. Taż Teodora Rogalińska zostając jeszcze w pierwszym małżeństwie za Felixem Łubieńskim starostą Nakielskim w r. 1784. mianowaną była damą krzyża Gwiazdźistego (*Cruce stellata*). Patent oryginalny nadający jej ten order, pisany po łacinie, znajduje się w domowem archiwum Jana Władysława hrabi Bielińskiego. Podpisany jest własnoręcznie przez Maryą Ludwikę Wielką Księżną Hetruryi, Arcy-Księżniczkę Austryacką i Infantkę Hiszpańską. Pieczęć wyciśnięta na tym patencie wyobraża order Krzyża Gwiazdźistego.

W roku 1791. Król Stanisław August mianował Piotra Bielińskiego kawalerem orderu Orła Białego. Dyplom ten równie jak i dwa poprzednie z roku 1785. i 1787. opatrzony jest

własnoręcznym podpisem i pieczęcią koronną. Takimi to zaszczytami i godnościami w młodszych jeszcze swoich latach obsypywany był Piotr Bieliński przez N. Stanisława Augusta Króla, owego wielkiego znawcę osób zasłużonych. Lecz i w późniejszych latach życia swego jednał sobie wysokie względy Cesarzów i Królów umiejących cenić i wynagradzać jego prawdziwe zasługi.

Po rozbiore kraju Piotr Bieliński udał się na wiejskie ustronie, gdzie blisko przez lat dziesięć pozostawał. Wszakże i tu, czynny i dzielny umysł jego nie mógł pozostać w spoczynku, gdyż cały ten przeciąg czasu poświęcił urzędzeniu i uporządkowaniu swego po przodkach odziedziczonego majątku. Pomnożywszy takowy usilną swą pracą i przemysłem, nie przestawał w całym dalszym swym życiu, kiedy tylko potrzeba tego wymagała, ponosić z niego jak największych dla dobra publicznego ofiar, piastując obok tego wszelkie urzędy i godności zawsze bezpłatnie.

W roku 1806 nim jeszcze wojska Francuzkie wkroczyły w granice dawnej Rzptej Polskiej, generał Dąbrowski odebrawszy polecenie od Cesarza Napoleona zrobienia potrzebnych przygotowań i ułatwień do mających nastąpić w tym kraju wypraw wojennych Cesarza, zaraz w pierwszych dniach Listopada mianował Piotra Bielińskiego prezesem izby administracyjnej Kaliskiej, nadając mu nieograniczoną władzę potrzebną do zaprowadzenia nowego porządku rzeczy. Uskuteczniwszy tak ważne dzieło, jakim było ustalenie nowego rządu w prowincjach nie odebranych jeszcze orężem z pod panowania Króla Pruskiego, Piotr Bieliński ułatwił tym sposobem wstęp armji Napoleona. Cesarz w nagrodę tak ważnych jego zasług, przy zaprowadzeniu rządu tymczasowego (Gouvernement provisoire) pod nazwiskiem Komissyi Rządzącej w kraju z dobytym na Prusach, mianował go członkiem tegoż rządu, składającego się jeszcze z 6. następujących członków: Stanisława hr. Małachowskiego, Gutakowskiego, Stanisława Potockiego, Wybickiego, Xawerego Działyńskiego i Sobolewskiego, prócz tego jeszcze z sekretarza generalnego Łuszczewskiego.

Dekret zaprowadzający ten rząd podpisany przez samego Cesarza Napoleona wydany został pod dniem 14. Stycznia roku 1807. Na mocy artykułu 4. tegoż dekretu, polecony był rządowi tymczasowemu wybór 5. osób mających sprawować dyrekeye rozmaitych gałęzi administracyi publicznej. Stósownie do tego rząd tymczasowy mianował następujących dyrektorów: sprawiedliwości, Felixa Łubieńskiego; spraw wewnętrznych Stanisława Brezę; skarbu, Dembowskiego; wojny, Księcia Józefa Poniatowskiego, i policyi Alexandra Potockiego.

Godność członka rządu tymczasowego, piastował Piotr Bieliński od dnia 14. Stycznia 1807 r. aż do chwili, w której Cesarz Napoleon zmieniając los owej części kraju Polskiego zdobytego na Prusach, i na mocy traktatu Tylżyckiego tworząc z niej Księstwo Warszawskie, oddał rząd tegoż Fryderykowi Augustowi Królowi Saskiemu. Bystremu oku Cesarza Napoleona, nie uszły zasługi, jakie Piotr Bieliński, piastując godność członka rządu tymczasowego, położył, i dla tego pragnąc wynagrodzić takowe, mianował go pod dniem 22. Lipca 1807. r. urzędnikiem orderu Legji honorowej. Przy układzie Konstytucyi dla Księstwa Warszawskiego, przeważny miał wpływ Piotr Bieliński, albowiem Napoleon, chcąc korzystać z wielkiego światła i głębokich znajomości praw i potrzeb kraju Polskiego, jakimi się Piotr Bieliński odznaczał, wyraźnym rozkazem powołał go do siebie do Dreżna. Po ułożeniu tejże konstytucyi, dzieło tak ważne podpisane zostało nie tylko przez samego Cesarza, ale też i przez innych członków do ułożenia jego wchodzących, między którymi widzimy i Piotra Bielińskiego. Na mocy tejże konstytucyi Fryderyk August Król Saski a Książę Warszawski, mianował P. Bielińskiego pod dniem 19. Grudnia 1807. r. senatorem i wojewodą i w tym charakterze zasiadał P. Bieliński na sejmach Księstwa Warszawskiego. Lecz nie na tem jeszcze ograniczała się działalność P. Bielińskiego. W roku 1808. kiedy już Księstwo Warszawskie zupełną otrzymało organizacyą, do której jakieśmy widzieli tak przeważnie mąż ten wpływał: Najjaśniejszy Król Saski, przejęty najżywszą wdzięcznością dla Twórcy swego nowego bytu, wyznaczył deputacyą mającą złożyć Cesarzowi Napoleonowi dziękczynienia za utworzone Księstwo Warszawskie, a obok tego mającą uregulować stosunki tak finansowe, jako i polityczne między Cesarzem Francuzów, Księstwem Warszawskiem i Królestwem Pruskim. Fryderyk August czując ważne zadanie takowej deputacyi, wybrał na członków tejże: Piotra Bielińskiego, Stanisława Potockiego, Xawerego Działyńskiego. Deputacya ta miała w dniu 15. Lutego 1808. roku uroczystą audyencyą u Cesarza Napoleona. (Obacz *Gazetę Warszawską* z dnia 3. Marca 1808. r. N. 19.) Niedługo potem Cesarz Napoleon udając się do Bajonny, wezwał też deputacyą do siebie, i tam to przez nią ułożoną została konwencya Bajonńska.

W roku 1811. Bieliński wysłany był na uroczystość ślubu Cesarza Napoleona z Maryą Ludwiką. Uroczysty ten akt odbył się z największą świetnością i blaskiem, był to bowiem prawie najświetniejszy peryod Cesarstwa.

Po powrocie do kraju P. Bieliński zostawał ciągle przy

boku Króla Frederyka Augusta, dopóki kongres Wiedeński nie zaprowadził nowego porządku rzeczy, utworzywszy z Księztwa Warszawskiego Królestwo Polskie. Cesarz Alexander nadawszy Królestwu temu nową konstytucyą, na mocy tejże potwierdził Piotra Bielińskiego w godności senatora wojewody, i odtąd Bieliński zasiadał w senacie aż do końca życia swego. Tenże Monarcha uznając znakomite i długoletnie jego zasługi w roku 1825. nadał Piotrowi Bielińskiemu wraz z potomstwem tytuł hrabiego Królestwa Polskiego. — W r. 1827. przewodniczył Piotr Bieliński sądowi sejmowemu, będąc przez Cesarza Mikołaja wezwanym na prezesa tegoż sądu. Była to ostatnia, najważniejsza czynność tego męża.

VIII. Synem senatora wojewody Piotra Bielińskiego i Teodory Rogalińskiej jest dziś żyjący senator kasztelan Królestwa Polskiego, Jan Nepomucen Władysław hrabia Bieliński, kawaler orderu ś. Stanisława, krzyża wojskowego Polskiego złotego, legji honorowej, i kawaler Maltański. Zaraz po ukończeniu edukacji swojej w Berlinie, w początkach Listopada 1806. r. przy wejściu wojsk Francuzkich, w granicę dawnej Rzpltej Polskiej zaciągnął się za ochotnika do gwardyi honorowej z byłego województwa Poznańskiego, i w tymże jeszeze roku przez samego Cesarza Napoleona został mianowany podporucznikiem. W roku 1807. uchwałą Komissyi Rządzącej z dnia 24. Lutego powołany został na godność konsyliarza rządowego przy dyrekcyi spraw wewnętrznych. Po rozwiązaniu Komissyi Rządzącej, kiedy Frederyk August Król Saski objął rządy Księztwa Warszawskiego wszedł napowrót do wojska w randze kapitana w pułku 5tym jazdy, i w tym stopniu pełnił obowiązki przy sztabie głównym. W roku 1808. jako zostający przy deputacyi Polskiej przez N. Frederyka Augusta Króla Saskiego do Paryża wysłanej, przez niejaki przeciąg czasu przebywał przy boku Cesarza Napoleona, od którego po kampanji hiszpańskiej uzyskał krzyż legji honorowej.

Dawszy dowody swego poświęcenia się i męztwa w kampanji roku 1809. w tymże roku ozdobiony został krzyżem wojskowym Polskim. Aż do roku 1812. pozostawał Jan Władysław Bieliński w służbie wojskowej częścią polskiej, częścią francuzkiej. W rok po kongresie Wiedeńskim przy zaprowadzeniu władz administracyjnych w nowo utworzonym Królestwie Polskiem, pod dniem 30. Sierpnia 1816. roku, T. Matuszewie minister spraw wewnętrznych, powołał Jana Władysława hrabię Bielińskiego na naczelnika wydziału skarbowego województwa Kaliskiego, którą to godność przez trzy lata piastując, w nagrodę zasług w tem urzędowaniu położonych przez ś. p. Cesarza Alexandra pod dniem 13. Kwietnia 1819 roku

mianowany został referendarzem stanu. W roku 1825. Jan Władysław hr. Bieliński doznał zaszczytnego i milego zaufania współobywateli, albowiem w tymże roku od obywateli okręgu Ronińskiego i Pyzdrskiego, wybrany został deputowanym na sejm, i w tym charakterze urzędował w czasie sejmu 1825. roku W tymże jeszcze roku 1825. pod dniem 13. Czerwca Cesarz Alexander chcąc oznaką życzliwości swojej i Królewskiego zadowolenia, uznać zasługi Władysława Bielińskiego, mianował go kawalerem orderu ś. Stanisława. Cesarz Mikołaj w dniu 26. Lutego 1827. r. nadał Wład. Bielińskiego godność senatora kasztelana, a w roku 1830. pod dniem 21. Czerwca tenże Monarcha chcąc dać szczególniejszy dowód swej Królewskiej życzliwości mianował go łowczym dworu Królestwa Polskiego.

Co się tyczy nominacyi na kawalera Maltańskiego, bulla Papieża Piusa VII. nadająca Janowi Władysławowi hr. Bielińskiemu tę godność, równie jak i pozwolenie noszenia krzyża złotego Maltańskiego, wydaną została w Rzymie dnia 18. Lutego 1821. r.

Jan Nepomucen Władysław hrabia Bieliński zawarł związki małżeńskie z Anną Weroniką Wirginją Dobrzycką. Z tego małżeństwa pozostała, po zawczesnym zgonie jedyne go syna Witolda Janusza, córka Wirginja Teodora dziś żyjąca.

Wyprowadziwszy powyżej linią prostą rodowodu Jana Nepomucena Władysława hrabi Bielińskiego, *herbu Szeliga* Sarson, aż do ósmego pokolenia w górę, wspomniemy teraz i o gałęzi ubocznej familji Bielińskich *herbu Szeliga*.

Seweryn Bieliński, o którym wyżej mówiliśmy, miał oprócz syna Alexandra, jeszcze trzech innych synów: Jana, Marcina i Świętosława braci między sobą rodzonych Bielińskich. Gród Poznański księga z r. 1639. *fol.* 1332. Z tych Marcin Bieliński pojął w małżeństwo Annę Szczytnicką; Świętosław Bieliński Agnieszkę de Wiela wieś Cielecką, córkę niegdyś Jakóba de Wiela wieś Cieleckiego stolnika ziemskiego Poznańskiego, zaś Jan Bieliński, Barbarę z Belencina Skrzydlewską, córkę Stanisława Skrzydlewskiego.

Namieniliśmy już wyżej, mówiąc o Alexandrze Bielińskim kasztelanie Łędzkim i o braciach jego rodzonych: Jakóbie, Andrzeju, Antonim, Hieronimie i Janie. Z tych Jan i Hieronim Bielińscy zeszli z tego świata bezpotomnie. Antoni Bieliński miał za sobą Annę Wileczyńską córkę Razimierza Wileczyńskiego pułkownika wojsk Jego Królewskiej Mości i Rzpłtej i Ewy Cerekwickiej małżonków. Andrzej pojął w małżeństwo

Helenę Kowalską. Jakób Bieliński połączył się związkiem małżeńskim z Katarzyną, Marcina Kurnatowskiego podczaszego Brzesko-Rujawskiego i Katarzyny Trłęskiej małżonków córką i z nią miał syna Józefa Faustyna Bielińskiego, który pojął w małżeństwo Eleonorę Łakińską córkę Jana Łakińskiego i Joanny Imielskiej. Józef Faustyn Bieliński spłodził z Eleonorą Łakińską trzech synów, to jest: Karola, Ignacego i Jakóba Bielińskich. Najstarszy z nich Karol Sarson Bieliński był pisarzem Grodzkim Nakielskim. Ten z pierwszą żoną Teresą Trzeińską córką Stefana Trzeińskiego miecznika ziemi Dobrzyńskiej i Rozalji z Gorzeńskich małżonków, miał dwie córki: Katarzynę i Brygittę Bielińskie, z drugiej zaś żony Jadwigi Teresy Koszutskiej, pozostało trzech synów: Michał, Kazimierz i Felix Bielińscy, i dwie córki Joanna i Faustyna Bielińskie. — *Z dokumentów familijnych.*

Bielowski. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o tym domie nie piszą. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego w rzędzie nazwisk domów umieszcza, niewyrażając jakiego herbu. Waleryan Bielowski koło roku 1776. był pisarzem ziemskim Łatyczewskim. — *Her. Wiel.* — W r. 1785. Norbert komornik graniczny Podolski. — *Krasicki.*

Bienzewski. Ten dom dawni autorowie opuścili i w *Niesieckim* nie znajduje się. *Kuropatnicki* w §. V. dzieła swego, w ekstrakcie *legitimatorum Galliciae & Lodomeriae ad metriculas statuum eo intuitu constitutas inscriptorum* umieszcza *inter equites*, Ignacego i Franciszka Bienzewskiego pod d. 26. Listop. 1782. r. wpisanego. — *Her. Wiel.* — *Mał.*

Bienicki. Dawni autorowi ani *Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Na manifeście roku 1763. w Wileńskich aktach zapisanym *de illegimitate* trybunału W. Ks. Litewskiego, podpisali się Józef z Bieniedzie Bienicki P. P. L. Michał Bienicki P. P. R. i Innocenty Bienicki. — *Her. Wiel.*

Bieniecki. *Paprocki, Okolski* ani *Niesiecki* o tym nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów kładzie z herbem *Korab*. W roku 1763. d. 18. Kwietnia na ekstrakcie manifestu od wielu senatorów, urzędników i szlachty uczynionego w Wilnie *de illegimitate* trybunału W. Ks. Litewskiego podpisał się Józef z Bieniedzie Bieniecki P. P. L. Także Jan Bieniecki w r. 1764. podpisał się na clekcyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Wolkowyskiego. Józef Bieniecki koło roku 1792. miecznik Brzesko-Litewski. — *Her. Wiel.*

Bieniuński. Żaden z autorów dawnych ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* tego domu niewspominają przez niewiado-

mość. W konstytucyi 1764. r. między suffragiami, Józef Bieńkuński podczaszy Starodubowski podpisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Starodubowskiego. — *Her. Wiel.*

Bieńkuński herbu Baybuza, który jest takowy. Strzała przez środek całej tarczy o ziemię żeleźcem, przesywszy wężowi głowę oparta. Wąż okręcony o strzałę, ogonem się aż piór tyka, w polu czerwonym. Na hełmie tylko korona. Dawni autorowie, także *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiedomość o tym domie opuścili, który jest w wielkiem Księstwie Litewskim, w województwie Trockiem. Od dawnych wieków mający tamże swoje posesyę, osada ich główniejsza w Bieńkunach i Jotelunach, Pobrazolu, Łoździanach, nad rzeką Wilią. Z tych Dawid Pawłowicz Bieńkuński w województwo Witebskie, a potem w powiat Oszmiański przeniósł się, mający żonę Zakrzewską sędziankę Wileńską, dziedzic na Roczunach i Popielewiczach, z synami następcą Kazimierz z żoną Kunczewiczówną Sylwestrowszczynę posiadający. Syn jego Michał Bieńkuński strukczaszy Oszmiański. Drugi starszy Wawrzeniec mostowniczy Oszmiański. Dopieroż Michała z matki Racheli Zbrożkowny synowie, po ojcu swym tenże majątek posiadają, oraz Łubiankę, i dalsze majątki dziedziczą w Oszmiańskim; byli w urzędach: Seweryn syn Michała strukczaszy Oszmiański, pośledniej skarbnik, pesel z tegoż powiatu na sejm Grodzieński 1793. roku. Felicyan syn młodszy sędzia ziemski Oszmiański i horodniczy. Z tychże domu są w Trockim, różne mający posesyę. Benedykt łowczy Inlandzki, posiada Dubniki w województwie Wileńskim. Syn jego Rafał sędzia graniczny województwa Trockiego, dopiero strukczaszy z żoną Szymanowską, posesyą także w Trockim mający, a dalsi imiennicy w Bieńkunach i inne posiadają majątki. — *Her. Wiel.*

Biernacki herbu Korczak. O Biernackich Porajach stoi w T. II. że zaś są i Korczakowie, utrzymują *Małachowski*, *Kuropatnicki* i inni.

Bierzawski herbu Korczak. Ten dom inni dawni autorowie opuścili, *Kuropatnicki* i *Małachowski* w rzędzie nazwisk domów kładą.

Bierżyński. *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* przez niewiedomość, o tym starożytnym domie nie pisali. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego w rzędzie nazwisk domów umieszcza, jakiegoby byli herbu niewspomina. W Konstytucyi na wielu miejscach jest, iż dom Bierżyńskich znajduje się w województwie Kijowskiem, i tamże ma swoje znaczne dziedziczne posesyę z których

Felicyan Bierżyński koło roku 1763. naprzód chorąży Owrucki, potem podkomorzy Żytomirski, znów kasztelan Żytomirski. Onufry Bierżyński naprzód starosta Szawelski, był posłem na sejm elekcyi Stanisława Augusta Króla, a powtórnie posłował w r. 1766. z kąd wyznaczony komissarzem do rozgraniczenia województwa Kijowskiego z województwem Bracławskim. Konstytucya 1766. roku *fol.* 490. Józef Bierżyński podkomorzy Żytomirski kawaler orderu ś. Stanisława który wiele krotnie był posłem na sejm z województwa Kijowskiego. Michał proboszcz Kijowski. Znajdują się także w województwach Wielko-Polskich, to jest: Józef podczaszye Chęciński, pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwa Sandomirskiego. Także w roku 1765. na tęż elekcyą podpisali się Józef na Bierżynie Antoni i Jan Bierżyńscy z województwa Sieradzkiego. Bierżyński Tomasz komornik ziemski Radomski. — *Her. Wiel.*

Biesiadzki herbu *Jelita*. Tak ich wspomina *Małachowski*.

Bietkowski herbu *Jastrzębiec*. W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Bietkowski herbu *Prawdzie*. Wspomina ich *Małachowski*.

Bieczeycki herbu *Grzymała*. Dawni autorowie i *Niesiecki* w dziełach swoich przez niewiadomość opuścili. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Rs. Litewskiego umieszcza w rzędzie nazwisk domów *Bieczeycki* herbu *Grzymała*. — *Her. Wiel.*

Bilbink herbu *Rawiez*. Jozyasz Bilbink obersztleitnant wojsk koronnych za zasługi swoje nobilitowany 1662. r. O czem Konstytucya *fol.* 44. Jan wnuk, czyli syn jego 1628. roku — *Her. Wiel.*

Bilewicz Telesfor *Nobilit. non prae. scart.* w Konstytucyi r. 1790. — *Mał.*

Bilkiewicz. Żaden z dawnych autorów ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. Jan Bilkiewicz na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Litewskiego pod Olkinikami podpisał się z powiatu Mozyrskiego. — *Her. Wiel.*

Bilmin herbu *Poraj*. Dawni autorowie o nich nie piszą. *Niesiecki* kładzie ich pod nazwiskiem Biligin, może być że z jednej dzielnicy pochodzą. Michał Bilmin w aktach Wileńskich pisał się na manifeście wraz z innymi senatorami urzędnikami w r. 1763. *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. — *Her. Wiel.*

Bilski na Biały Książę. Już o tym domie stoi pod alfabetem Bielski Książę, w Tomie II.

Binkowski herbu Korwin. Paprocki, Okolski, Niesiecki, ani Kuropatnicki o tym domie nie piszą. W r. 1697. w aktach Rawskich, *Feria quinta post festum Sanctae Margarethae* wraz z innemi senatorami, urzędnikami, szlachtą podpisał się na elekeyą Contego Krzysztof Korwin Binkowski z województwa Krakowskiego powiatu Księzkiego. — *Her. Wiel.*

Binnuński. Ten dom sam *Kuropatnicki* w dziele swoim: *Wiadomość o klejnocie szlacheckim* w §. II. umieszcza.

Bionetowski. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. Bazyli Jan Podbipięta Bionetowski podpisał się na zjeździe walnym obywateli W. Ks. Litewskiego pod Olkinikami z powiatu Oszmiańskiego. — *Her. Wiel.*

Birecki herbu Gozdawa. Tak ich podaje *Małachowski.*

Birnbaum. *Nobil. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Birula. O tym domie z autorów dawnych, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą. Na akcie zjazdu walnym obywateli W. Ks. Litewskiego pod Olkinikami 1700. roku podpisał się Piotr Birula z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.*

Bittofft Chryzostom z województwa Trockiego. Michał koniuszy, a potem wojski i sędzia grodzki Upitski, pisał się w roku 1700. na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Ks. Litewskiego pod Olkinikami z powiatu Upitskiego. Karola Bittoffta wspomina *Konstytucya 1764. folio 176.* który był wojskim Upitskim, a potem marszałkiem, iż na sejmie konwokacyi wyznaczono go do wykupna ekonomji Szawelskiej weryfikacyi. Antoni Bittofft skarbnik Upitski 1776. r. — *Her. Wiel.*

Bitowtowicz. *Paprocki, Okolski, Niesiecki* ani *Kuropatnicki* o nich nie piszą. W roku 1700. na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów pod Olkinikami podpisał się Adam i Piotr Bitowtowicz z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.*

Biwil. O tym domie żaden z dawnych autorów, ani późniejszych niewspominają. Na akcie zjazdu walnego w roku 1700. pod Olkinikami obywateli W. Ks. Lit., Samuel Biwil podpisał się z powiatu Kowieńskiego. — *Her. Wiel.*

Blakowicz. O tych żaden z autorów dawnych ani terazniejszych nie pisali. Samuel Blakowicz na zjeździe walnym 1700. roku obywateli W. Ks. Litewskiego pod Olkinikami podpisał się z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.*

Blank herbu Pruss 3to. Piotra Blanka zaświadcza dyploma nobilitacyi od Stanisława Augusta Króla dane, z konstytucyi koronnej 1791. roku domowi jego i sukcesorom słu-

żące. Ma za sobą Maryannę Stossownę małżonkę. — *Her. Wiel.*

Bledziewicz. Żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatcki* o tym domie nie piszą. Piotr Bledziewicz podpisał się w roku 1764. na akcie konfederacyi generalnej W. Ks. Lit. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Blauday. O tych sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim: *Wiadomość o klejnocie szlacheckim* umieszcza w rzędzie nazwisk domów i herbów, inni autorowie o nich niewspominają. — *Her. Wer.*

Blewski. O tym domie dawni autorowie przez niewiadomość niewspominają, który *Kuropatnicki* w §. II. rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit. w rzędzie nazwisk domów umieszcza. Znajdują się i mają swoje posesye w ziemi Stężyckiej; z tych Piotr Blewski burgrabia Stężycki, pisał się na elekyą Króla Stanisława Augusta z województwem Sandomirskim. — *Her. Wiel.*

Bleziński. w Krasnostawskim. — *Mał.*

Bleżowski herbu *Odrawąż.* — *Mał.*

Blikowski herbu *Ogończyk.* — *Mał.*

Bliźniński. Sam *Kuropatnicki* w dziele swoim ten dom umieszcza, inni autorowie o nim niewspominają.

Blok. *Indigena* w Konst. r. 1768. — *Mał.*

Blus herbu *Kościusza.* — Patrz **Błuś.**

Błaszkievicz. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie niewspominają. W Konstytucyi roku 1764. między suffragiami, Michał Romarnicki Błaszkievicz i Jan, pisali się na elekyą Stanisława Augusta Króla, z województwem Ruskim. — *Her. Wiel.*

Bławdziewicz. Tenże autor *Kuropatnicki* w §. II. części II. w *zbiorze nazwisk domów* położył.

Błażewicze. Ten dom sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, inni autorowie niewspominają.

Błażewicz. *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* o tym domie nie piszą; *Kuropatnicki* w *rzędzie nazwisk domów familji rodowitej szlachty Polskiej* i W. Ks. Lit. wyraża, jakiegoby byli herbu przez niewiadomość opuszcza. Na walnym zjeździe roku 1700. województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. pod Olkinikami podpisał się Teodor Błażewicz z powiatu Oszmiańskiego. Także na akcie konfederacyi generalnej W. Ks. Lit. w roku 1764. w Wilnie, podpisał się Jakób Błażewicz, Toż na elekyą Stanisława Augusta Leon i Józef Błażewicz. pisali się z województwa Połockiego. — *Her. Wiel.*

Błęcki herbu *Samson* w Kaliskiem województwie.

O tych, ani *Paprocki* ani *Okolski* nie pisali, są z familji Kosieckich. Stanisław z Kosieczyna Błęcki 1646. r. Samuel Watta z Kosieczyna Błęcki, podpisał się na konfederacyą Sandomirską 1704. r.—*Her. Wiel.*

Błoniewski. Ten dom, sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, dawni autorowie o nim niewspominają, z niego umieszcza i *Wielądek*.

Bluś. O tym domie *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* nie piszą: *Kuropatnicki* w *rzędzie nazwisk domów szlacheckich* umieszcza, jakiegoby był herbu nie wiadomo. Piotr Załecha Bluś, był horodniczym i posłem z powiatu Upińskiego na sejm w roku 1698. Bogusław, Leon z Olechna Bluś krajczy i poseł ziemski Oszmiański 1701. r. Konstytucyą zaś 1764. r. umieszcza w sufragiach, iż Jakób i Jan Bluś pisali się na elekcyą Stanisława Augusta Króla, z powiatu Wilkomirskiego.—*Her. Wiel.*

Bnozowiecki herbu Odyniec. Wymienia ich *Malachowski*.

Boban. O tym domie sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze, bez wyrażenia herbu jego.

Bobikowski ziemianin Czerski w r. 1577.—*Mal.*

Boblewski. Zadan z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie pisze. Adam Boblewski na walnym zjeździe w roku 1700. pod Olkinikami województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. podpisał się z województwa Trockiego.—*Her. Wiel.*

Bobr. O tych ani *Paprocki*, ani *Okolski* i *Niesiecki* nie piszą, *Kuropatnicki* w *rzędzie nazwisk domów szlachty Polskiej* umieszcza, jakiegoby byli herbu niewspominają. Wojciech Bobr pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla, z województwa Płockiego. Także Konstytucyą 1766. roku *fol.* 491. wspomina, iż Jan Bobr łowczy Braclawski, wyznaczony był kommissarzem do rozgraniczenia województwa Rijowskiego, z województwem Braclawskiem. Rajetan Bobr podkomorzy J. K. Mei, kawaler orderu ś. Stanisława, w tym czasie żyjący.—*Her. Wiel.*

Bobr Piotrowicki. Ten dom sam *Kuropatnicki* w dziele swoim wyraża, inni autorowie dawni o nich nie piszą.

Bobrowski herbu Natęcz. O Jastrzębzykach stało w Tomie II. o tych zaś wspomina *Malachowski*.

Bobryk. O tych żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiadomość nie pisali. Mikołaj Ligeza Bobryk Zawichostki, Biecki, Zydaczewski starosta w r. 1573. podpisał dyploma elekcyi Henryka Króla: *Dogiel dipl.*

Alexander, Andrzej i Stefan Bobryk w r. 1700. na zjeździe walnym pod Olkinikami wraz z innymi obywatelami W. Rs. Lit. podpisali się z województwa Mścisławskiego. — *Małachowski* naznacza im *herb Półkozic*.

Bobynicki Dominik w r. 1700. na walnym zjeździe pod Olkinikami obywateli W. Rs. Lit. podpisał się z powiatu Orszańskiego. Inni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. — *Her. Wiel.*

Boccardo. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. fol. 148 — *Mał.*

Boćkowski. *Paprocki, Okolski, Niesiecki* i *Kuropatnicki*, ten dom przez niewiadomość opuścili. W Konstytucji 1766. fol. 490. Ignacy Boćkowski łowczy Rijowski, wyznaczony był komissarzem z sejmu, do rozgraniczenia województwa Rijowskiego, z województwem Braclawskiem. — *Her. Wiel.*

Bochdziewicz Adam i Michał w r. 1763. w aktach Wileńskich pisali się wraz z innymi obywatelami W. Rs. Lit. na manifest *de illegitimitate* trybunału. Inni autorowie prócz *Kuropatnickiego* o nich nie namieniają. — *Her. Wiel.*

Bochiński z Pomorskiego podpisał elekeją Jana Razimierza Króla. — *Mał.*

Bochłuj. *Paprocki, Okolski* ani *Niesiecki* nie o nim nie piszą, *Kuropatnicki* w dziele swoim go kładzie. Marcin Bochłuj w roku 1764. podpisał akt konfederacji generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie. — *Mał.* — *Her. Wiel.*

Bochotrycki herbu *Dębno*. Tylko *Małachowski* ich wspomina.

Bochowicz herbu *Radwan*. O tym domie *Dwiczewski* tak pisze: Bochowiczów imię kwitnęło w Krakowskim, przed lat półtora sta, a teraz w Litwie. Filip Bochowicz pierwszy z Książęciem Krzysztofem Radziwillem dostał się do Litwy przed rokiem 1600. gdzie miał dobra w Nowogrodzkim, ale przez Szwedów nieprzyjaciół pod ów czas, różne antecessorów papiery spalone były, o co manifest świadczy do akt zaniesiony. Dopiero od Filipa Bochowicza linią swoją prowadzą, który miał brata Łukasza, syna zaś Samuela; ten z Zofią Dobrzańską miał dwie córki, Annę i Katarzynę Chrzastowską. Synów trzech, Jana i Daniela *steriles*, Krzysztofa, od którego pochodzą Samuel i Tobiasz, od tych dalsza linia wwyż rzeczonym autorze jest obszernie opisana.

Bocianowski. *Paprocki, Okolski* i *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. W roku 1700. na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami Jan Bocianowski pisał się z powiatu Oszmiańskiego.

Także Franciszek i Jan Bocianowsey w roku 1764. podpisali akt konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Bock, w Konst. r. 1775. *fol.* 151. — *Mat.*

Boczarski Stefan, ten w roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe wojewódz, ziem i powiatów W. Ks. Litewskiego, podpisał się z województwa Połockiego. Dawni autorowie o nich nie namieniają, ani *Niesiecki*. Tylko *Kuropatnicki* w *rzędzie nazwisk domów szlacheckich* pisze.

Boczkowski herbu *Pomian*, że są i tego herbu namienia *Mat.*

Boduchowski. O tym domie sam tylko *Kuropatnicki* pisze, inni dawni autorowie ani *Niesiecki* nie wspominają.

Bodurkiewicz. Żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. Kazimierz Bodurkiewicz w roku 1778. był komornikiem Krakowskim. — *Her. Wiel.*

Bodzański. O tych sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, w innych autorach nie znajduje się.

Bodzante herbu *Leliwa*, zdaje się że to ci sami co Bodzeta herbu *Szeliga*. — *Mat.*

Boelck. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Mat.*

Bogdan herbu *Pelnia*. *Malachowski* ich tylko cytuje.

Bogdaszewski herbu *Jastrzębiec*. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie wspominają. O tym domie, który teraz w żyjących osobach znajduje się w Włodzimirskim taka jest wiadomość. Tych przodkowie, Paweł Bogdaszewski z Katarzyną Wąsowską, spłodził córkę jedną Izabellę Adama Sierputowskiego miecznika i sędziego Brzeskiego Litewskiego małżonkę i synów czterech. 1. Stanisława od którego Wojciech, a po nim Adam. 2. Mikołaja który spłodził Pawła, a po nim Wojciech. 3. Andrzeja, od którego pochodzi Teodor, a po nim Piotr. 4. Michała, który z Teresą Łochowską, zostawił potomstwo syna jednego Stanisława, a ten z Franciszką Podhorecką miał syna Ambrożego teraz żyjącego regenta Włodzimirskiego, który z Kunegundą Czachurską małżonką swoją zostawuje potomstwo Mansweta Józefa dwóch imion, Alexandra. — *Her. Wiel.*

Bognar herbu *Wieniawa*. Ten dom sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, inni o nim nie piszą autorowie.

Bogniewski Antoni sędzia ziemski Chełmski podpisał dyploma elekeyi Stanisława Augusta Króla, jako deputo-

wany z ziemi Chelmskiej. Antoni Bogniowski był deputatem na trybunał koronny w r. 1778. z Kujawskiego.—*Her. Wiel.* Inni autorowie o nich nie piszą.

Bogodziński Marcin w aktach Wileńskich 1763. wraz z innemi obywatelami W. Rs. Litewskiego podpisał się na manifeste *de illegitimitate* trybunału. — *Her. Wiel.* Inni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą.

Bogowski Jan w roku 1700. na walnym zjeździe pod Olkinikami obywateli W. Rs. Lit. podpisał się z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.* Inni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, o nich nie piszą.

Bogumiłowicz Paweł, chorąży Krakowski w roku 1422. podpisał przymierze między Władysławem Królem a Krzyżakami. — *Cod. Dipl. Volum. IV. fol. 114.* — *Kras*

Bogurski. Ten dom sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, inni autorowie o nich nie piszą. Antoni i Raziemierz Bogursey z województwa Płockiego. Piotr Bogurski regent ziemski Zawskrzyński teraz żyjący i Franciszek. — *Her. Wiel.*

Boguta herbu Dąbrowa. O tych wspominają tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Bogwgił. Żaden z autorów dawnych ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Tadeusz i Ignaey Bogwgił w aktach Wileńskich, pisali się w roku 1763. wraz innemi obywatelami W. Rs. Lit. na manifest *de illegitimitate* trybunału w Litwie. — *Her. Wiel.*

Bohdanowicz. O tych dawni autorowi, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą. Atoli Michał Dworzecki Bohdanowicz w r. 1700. na zjeździe województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami pisał się z powiatu Orszańskiego. Także Jan tamże podpisał z województwa Trockiego. Łukasz Bohdanowicz chorąży Owrucki, sędzia Grodzki Rijowski w r. 1757. a potem w roku 1763. chorąży Rijowski Stanisław horodniczy Owrucki. Tomasz w aktach Wileńskich pisał się z innemi obywatelami W. Rs. Lit. na manifeste *de illegitimitate* trybunału w Litwie w roku 1763.—*Her. Wiel.*

Bohdziewicz, w aktach Wileńskich roku 1763. — *Małach.*

Bohufał o tych w Tomie II., ale bez herbu. *Małachowski* dołącza ich do herbu *Lis*.

Bokowski herbu Gryf. Tak ich umieszcza *Mal.*

Boksza. Tych sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie, jakiego byli herbu nie wyraża. *Małachowski* zaś herb *Oksza* im przyznaje.

Bokszański herbu Topor. Patrz T. II. gdzie bez herbu.

Bolecewicz. O tym domie *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Stanisław Bolecewicz w roku 1700. na zjeździe województw, ziem i powiatów pod Olkinikami pisał się z powiatu Oszmiańskiego. — *Her. Wiel.*

Bolecewicz Stowiła. Ten dom *Kuropatnicki* kładzie w swoim dziele, lubo o nim dawni autorowie i *Niesiecki* opuścili. W roku 1764. Krzysztof Stowiła Bolecewicz strukezaszy powiatu Wilkomirskiego, najpierw podpisał się na akcie konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie, potem wspomina go konstytuencya sejmu elekcyjnego między suffragiami i piszącego się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Wilkomirskiego. — *Her. Wiel.*

Bolemiński herbu Leszczye. O tym sam tylko *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wraz z herbem *Leszczye* pisze: inni autorowie przez niewiadomość opuścili.

Bolemski herbu Korab. Tak ich cytuje *Mal.*

Bolesta. Są w Podlasiu posesyonaci i dziedzietwo swoje mają. Z tych *Wojeiech Bolesta* burgrabia Mielnicki, około r. 1790. żyjący. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich przez niewiadomość nie pisali. *Malachowski* nadaje im *herb Jastrzębiec*, utrzymując że to dom bardzo dawny i dobrze sławny. Z tych był jeden kasztelanem Wiślickim w r. 1180., o czem pisze *Długosz* w Tomie I. Księżde 5. na karcie 465.

Bolesta Malewski patrz niżej *Malewski Bolesta*.

Boliński herbu Abdank. O tych *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie pisali. Sam *Kuropatnicki* w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów szlacheckich z ich herbami wyraża.

Bolsanowski Jakób komornik Owrucki, w tym czasie żyjący. Więcej żaden z autorów dawnych o nich nie piszą, ani *Kuropatnicki*. — *Her. Wiel.*

Bolski. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. W roku 1763. w aktach *Wilcuńskich* wraz z innymi obywatelami W. Rs. Lit. Stanisław Bolski podpisał się na manifest *de illegitimitate* trybunału w Litwie. — *Her. Wiel.*

Bolszewski Bibersztein herbu Rogala. Tak sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich z ich herbami wyraża, lecz *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* niewspominają

Bonicki. O tych dawni autorowi, ani *Niesiecki* nie wspomina. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. Sebestyan Bonicki burgrabia Liwski podpisał się między suffragiami na elekeją Stanisława Augusta Króla z województwa Sandomirskiego. — *Her. Wiel.*

Bonislawski Maciej z województwa Płockiego pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.* — *Mał.*

Boniszko, czyli Boniszko. *Paprocki, Okolski* i *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieścił. Razimierz Boniszko z Wilkomirskiego, Jan Michał, Krzysztof i Gabriel z Rowieńskiego pisali się w roku 1700. na zjeździe województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. pod Olkinikami. Paweł Boniszko w roku 1763. w aktach Wileńskich podpisał się z innymi obywatelami W. Ks. Lit. na manifest *de illegitimitate* trybunału w Litwie. — *Her. Wiel.*

Bonneau Jan Alexander. *Nobilit. non praec. scart.* W Konst. r. 1768. — *Kras.* — *Mał.*

Boosiewicz. O tych sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich pisze, inni autorowie niewspominają.

Borakowski herbu *Pękosław*, który jest takowy: Sajak z pięciu strzałami i łuk w polu błękitnym, także pięć piór strusich w szyszaku. O tym domie wspomina Konstytucya sejmowa roku 1791. za Stanisława Augusta Króla, Razimierza Borakowskiego, który zostawił potomstwo synów sześciu: Jana kapitana wojsk koronnych; Wincentego, Ignacego kanonika katedralnego Rijow. Dominika, Tomasza i Felixa. Córkę jedną Dorotę Staniszewską. Jan Borakowski, którego syn Dominik i córka Ludwika. Wincentego dwóch synów: Jan Antoni. Dominik Borakowski mający syna Franciszka, i córek dwie Teklę i Maryannę. Tomasza dwóch synów Ambroży i Fabian. Felixa dwóch synów, Józef i Razimierz. — *Her. Wiel.*

Borawski. Ten dom nie tylko dawni autorowie, ale *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiadomość opuścili. Antoni Borawski, cześnik Żydaczewski, był deputatem na trybunał koronny w roku 1761. z ziemi Lwowskiej. Maciej Borawski pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z województwem Sieradzkim. Rasper Borawski sędzia grodzki Wizki był deputatem na trybunał koronny w r. 1767. z województwa Lubelskiego. — *Her. Wiel.*

Borchowski herbu *Zadora.* Z tym herbem sam *Kuropatnicki* w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. Dawni autorowie ani *Niesiecki* o nich nie piszą.

Borcikowski herbu *Junosza*. Tak ich pisze *Mał.*

Borczyński. Tych dom nie tylko *Paprocki* i *Okolski* ale *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie niewspominają. W r. 1763. w aktach Wileńskich Leon Borczyński na manifeste *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. wraz z innymi obywatelami tejże prowincyi podpisał się. — *Her. Wiel.*

Bordziłowski herbu *Harbus Białynia*. Dom ten familji Harbuzów Bordziłowskich bierze swój początek mieszkania z Mazowsza, z kąd jeden z tej familji przez nastąpienie w kraju rewolucye, udał się na mieszkanie w województwo Smoleńskie około roku 1480. pochodzący zaś z onego Jan czyli Iwanko jak dawniej zwali, gdy się ojezynie Polskiej czasu wojennych z nieprzyjacielem utarczek zasłużył, w nadgodę męztwa jego, nadano mu dobra dość obszerne w powiecie Krzyzewskim sytuowane, za rzeką Sożem, w roku 1516. A gdy *in tractu* jego posesyi temi dobrami, książę Wasili Iwanowicz Solomorecki o zamianę tych dóbr, i oddalenie onych w posesyą wojewodzie Wileńskiemu kanclerzowi W. Rs. Lit. Albrychtowi Gasztoldowi tentował; natychmiast za udaniem się księżęcia Solomoreckiego, otrzymał Jan inaczey Iwaszko Harbuz Bordziłowski od Króla Polskiego Zygmunta I. na wieczne czasy sobie i potomkom swym dobra nazywane dawniej służbami czyli obrębami, w powiecie Orszańskim za rzeką Dnieprem, nad rzeką Kasią, jako to: Bołoczyńską zwaną, potem Borzdziły Rołyszewską inaczey Starościelę, Jelpeczyńską inaczey Popawec, Mokrydewą inaczey Mokredz, Morkarewską Dołchaczewską inaczey Hatna slobodka z młynami na rzece Kasi, na dowód patrz w metrykach W. Rs. Lit. i przywilej Króla Zygmunta I. 1523. Czerweca dnia 11. w Krakowie dany. A gdy sukcesorowie onego Jana mieli różne procedera i najazdy, od sąsiadujących obywatelów, dobiegli do Króla Jana III. prosząc zaszczytu, który *virtute* przywileju antecessora swego Zygmunta I. uczynił tych dóbr konfirmacją. na dowód widzieć w metrykach W. Rs. Lit. pod datą 1682. roku Sierpnia 16 dnia. Pośledniej pochodzące dalsi Jana sukcesorowie podzieliwszy dobra na równe schedy, possydowali; niektórzy z nich służyli w wojsku Polskiem, a niektórzy cywilne urzędy posiadali; jako to: Benedykt, Jana syn praprawnuka Iwaszki, był majorem w roku 1698. Bochdon Jacka syn w roku 1700. pisał się na akcie walnym, Antoni Piotra syn Harbuz Bordziłowski, był cześnikiem powiatu Starodubowskiego 1752. roku. Stefan Stefana syn, był strażnikiem województwa Smoleńskiego 1756. roku i onże pisał się na manifest *de illegitimitate* trybunału w Litwie 1763. roku. Jan Alexandra syn, był deputatem z powiatu Orszańskiego na trybunał 1765. Razi-

mierz Michała syn, był rotmistrzem w powiecie Orszańskim 1768. roku. Karol Stefana syn porucznikiem; a Jakób Mikołaja syn Borzdziłowski chorążym 1768. roku w brygadzie Petyhorskiej. A gdy Paweł Orszański został zakordonowany przez Moskwę 1772. roku to wedle uniwersału Imperatorowej Rosyjskiej wraz z drugimi obywatelami Borzdziłowsey, wywód szlacheetwa rodowitego i posesyi dóbr ich w sądach głównych gberniji Moskiewskiej okazywali, świadczy dekret wydany 1777. roku Stycznia 28. dnia nastaly. Z których Borzdziłowskich niektórzy udawszy się do Rosyjskiej służby, jako to Ignacy Alexandra syn był w roku 1792. sekretarzem w powiecie Czerniechowskim w randze porucznika, a inni udawszy się do Litwy, posiadali urzędy; jako to: Paweł Szymona i Wiktorzy z Olszewskich, syn Borzdziłowski bywszy rotmistrz w powiecie Orszańskim 1784. roku został podstolim województwa Inowrocławskiego. A Antoni, Razimierza i Zuzanny z Kmitów syn, podczaszym ziemi Dobrzyńskiej, na dowód widzieć przywileje Króla Stanisława August 1794. r. Grudnia 21. dnia konfederowane. — *Her. Wiel.*

Borek. Familia ta w Pomeranji starodawna, i tak w dobra dostateczna, że 37. ludzi na potrzebę wojenną z nich jeden mógł wystawić. Jan Wojeiech Borek marszałek i konsyliarz najwyższy, regent księstwa Pruskiego podpisał dekreta komissyi królewskiej 1609. roku. Gedeon Borek sędzia Inflantski 1678. roku. Tejże familji Borek był najwyższym konsyliarzem elektora Brandeburskiego. — *Her. Wiel.*

Boresza. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża. W roku 1764. Jan Boresza podpisał się na akcie konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie wraz z innymi obywatelami. — *Her. Wiel.*

Borewicz. *Paprocki, Okolski, Niesiecki* ani *Kuropatnicki*, o tym domie przez niewiadomość opuścili. W akcie zjazdu województw ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700. roku Samuel Borewicz podpisał się z powiatu Rowieńskiego. Nikodem Borewicz starosta Pomtumelski był deputatem na trybunał W. Rs. Lit. w roku 1766. Józef Borewicz sędzia ziemski Rowieński koło roku 1769. Leo kanonik Smoleński 1778. Franciszek rotmistrz województwa Trockiego 1789. roku. — *Her. Wiel.*

Borgin. *Nobilit.* w Konst. roku 1764. — *Mal.*

Bork herbu *Napiwon.* Tylko *Mal.* ich cytuje.

Borkiński. O tym domie żaden z dawnych autorów ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. W aktach grodzkich Warszawskich 1679. *Sabbatho post festum Visita-*

tionis Beatissimae Virginis Mariae, Kazimierz Borkiński pisał się na elekeją Augusta II. Króla. — *Her. Wiel.*

Borkowski herbu Junosza. WT. II. naszego *Herbarza* strona 245. jest zamieszczony pod Duninami Borkowskiemi Ludwik, Jacek, Józef i Jerzy Borkowscy — nie należą oni do Duninów lecz pochodzą z Junoszków Rościszewskich na Borkowie kościelnym Borkowskich. Terencyusz czyli Ziemak Junosza Rościszewski dziedzic Rościszewa i innych dóbr w ziemi Dobrzyńskiej, mąż wspaniałego umysłu i rycerskiego serca, po długich wysługach Królom Polskim i narodowi, spoczawszy w zaciszu domowem połączył się z Barbarą księżniczką Mazowiecką siostrą Leszka czyli Alexandra panującego księcia na Mazowszu roku 1184. (*Simone Okolski* Tom. I. pag. 369. *Wielądka* Tom V.) Z tego spłodzony syn Paweł, także mąż rycerski, Olechno, od kronikarzy zwany Stanisławem, wojewoda Płocki i Adam kasztelan Dobrzyński. Po Olechnie województwie Płockiem zostało synów kilku, z których r. 1250. Jan rotmistrz wojsk księżny Gertrudy wdowy zmarłego księcia Konrada i tegoż syn Paweł r. 1263. starosta Dobrzyński. Od tego Pawła starosty Dobrzyńskiego r. 1361. pochodzący prawnik Henryk Junosza na Rościszewie kanclerz Ziemowita III. księcia Mazowieckiego, rozpoczynają rodowód Junoszków z Rościszewa na Borkowie kościelnym Borkowskich. Roku 1400. w aktach Dobrzyńskich zapisany i w *Heraldyi Wielądka* T. V. położony jest Rozesław, który miał dziewięciu synów: z tych Michał z Borkowa Rościszewski inaczej Borkowski sławny pułkownik; będąc nie raz w wielkiem niebezpieczeństwie życia, w różnych okazyach, dał w Sierpcu do Matki Boskiej szczerozłoty łańcuch z krzyżykiem, w którym dyamentów było dwanaście a potem wstąpił do zakonu ś. Franciszka roku 1441. Tę pamiątkę o Michale pułkowniku zachowały nietylko akta Sierpские i Płockie, ale nawet Kroniki i *Herbarze*, oraz *Paprocki* i *Łaski fol 61*. — Był ten Michał ojcem Mateusza czyli Macieja a Borkowo Rościelni. *Notarius s. Castellanus Dobrzyimensis*, z tym tytułem podpisanego na przywilejach Jana czyli Janusza księcia Mazowieckiego. Pomieniony Maciej jest ojcem Marcina, Pawła, Jana i Zygmunta na Rościszewie i Borkowie Rościelnym Borkowskich, którym roku 1450. za życia dziada Michała pułkownika i ojca Macieja kasztelana Dobrzyńskiego w Ciechanowie przed aktami i urzędem ziemskim, sąd ziemski dziedzictwo na Borkowie kościelnym przyznaje i potwierdza. Paweł z Borkowa służył wojskowo pod Zygmuntem I. i był wojskim ziemi Płockiej, zostawił synów dwóch: Tomasza i Jana rotmistrza wojsk Króla Zygmunta I. — Ten Jan zostawił Mikołaja Borkowskiego. *Actum in Castro Plocensi* r. 1557.

Divisio Arearum Borkowo wyraża w ten sposób: Urodzony Paweł i Jan Bertran Roszczyszewscy z Borkowa synowce nieboszczyka pana Mikołaja Borkowskiego w Borkowej z Smiedzianowej części swej dziedzicznej §. 8. Trzeci brat Jakób roku 1567. był kanonikiem Płockim. — Paweł zostawił syna Stanisława, połączonego (r. 1601.) z Jadwigą Grochowalską, która mu powiła syna Jakóba, który miał dwie córki: Jadwigę, Maryannę i syna Wojciecha. Jan Bertran brat Pawła a syn Mikołaja Junosza Borkowskiego, połączył się z Garwacką kasztelaną Raciązką, z tej spłodził dwie córki i syna. Dorota za Krowieckim r. 1611. Urszula za Rossobudzkim r. 1618. — Syn Jan z Ursulą, Junosza Rościszewską kasztelaną Raciązką, córką Adama Junosza Rościszewskiego, kasztelana Raciąskiego (r. 1601.) zostawił czworo rodzeństwa: 1. Hieronim z Krystyną Wazeńską; z tej sya Michał. 2. Stefan. 3. Jadwiga. *Avoto* za Janem Paprockim. *Zdo voto* za Mikołajem Grabie. 4. Paweł Junosza na Borkowie kościelnym Borkowski za Zygmunta III. służył rycersko, miał za żoną Ludwikę Ruczberską, *herbu Ogończyk*, chorożankę Dobrzyńską, urodzoną z Nieszczęzyckiej wojewodzianki Belzkiej, po której to Ludwice Ruczberskiej z linii ojczystej dzielono się dobrami Seredynie, Rześniówka, Horodyszcze. Czarnobyłszczyzna, Stawiska, Zabieliów i Rzejowka, Smordny i Chorupanie i Chojno; jedne na Wołyniu, drugie w Rijowskiem, a Chojno w Lubelskiem województwie położone. Paweł Junosza Borkowski wyż pomieniony spłodził z Zofią Ludwiką Ruczberską trzech synów: 1. Michał. 2. Piotr połączony z Maryanną Makomaską. 3. Ludwik z Maryanną Chociszewską *herbu Junosza*. Metryka koronna stanów Galicyjskich *libro majestatico generali tomo IIIto fol. 13.* od Ludwika Junosza Borkowskiego i Maryanny z Chociszewskich wyprowadza prostą linię Januszów Borkowskich, o których mówimy, jak następuje: Piotr Janusza Borkowski syn Pawła, z żoną Maryanną Makomaską spłodził: 1. Mikołaja. 2. Pawła. 3. Józefa. 4. Andrzeja. — Ludwik Junosza na Borkowie kościelnym Borkowski z Maryanną Junosza Chociszewską spłodził czworo rodzeństwa z tych Razimierz Junosza Borkowski urodzony i ochrzczony w kościele Polanowskim roku 1685. dnia 17. Listopada, tenże Razimierz był miecznikiem Nurskim, połączył się z Konstancją Zawadzką, córką Dominika Razimierza Rogala Zawadzkiego vice-regenta Chelmskiego i Ratarzyny Słepowron Ramieńskiej, z tej syn Hyacynaty, który był skarbnikiem Malborskim i chorążym znaku husarskiego, dziedzicem na Nowoszyey, Polanie i t. d. w obwodzie Pilźnieńskim. O nim to jako też i o jego przodkach metryka koronna Galicyjska stanowa zaszczytnie wspomina.

Tenże Hyacenty czyli Jacek Junosza Borkowski połączył się z Magdaleną a Strzałków Strzałkowską córką Józefa Alexandra ze Strzałkowa Strzałkowskiego skarbnika Łukowskiego i Eleonory z Konar i Kołaczowie Kołaczkowskiej *herbu Abdank*. — Hyacenty czyli Jacek Junosza Borkowski zostawił sześcioro rodzeństwa: — Ignacy, z hrabianką Ostrożanką steril; — Alexander, z Zielączanką, syn Henryk z Szumlańska. Aloizy Junosza Borkowski dziedzic Ostrowa i t. d. miecznik koronny Królestw Galicji i Lodomerji, i kommisarz Cesarski na sejm, połączył się z Maryanną Faustyną Apolonią trojga imion Ufniarską, urodzoną w Ostrowie roku 1797. z Janą Gwalberta Ufniarskiego i Salomei hrabianki Stadnickiej: z tej Maryanny syn Włodzimierz. — Rodzina Junoszków Borkowskich używa w swym herbie od niepamiętnych czasów, w czerwonym polu białego baranka czyli Junoszę po bokach tarczy dwa białe orły jednogłowe u spodu napis następujący:

„*Semper recta progreditur vita.*“

Borman Chrystyan August. *Nobilit. non praeciso scartab.* w Konstytucyi roku 1768. — *Krasicki — Malachowski.*

Borodelski *herbu Nabram.* Tak ich pisze *Malachowski.*

Borodzie. O tych dawni autorowie niewspominają, sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. *Niesiecki* zaś pod Borodzińskimi pisze, że Samuel Borodzie z Mińskiego pisał się na elekcyą Jana III.

Borodziec. *Kuropatnicki* w dziele swoim o tym domie pisze. Tadeusz Borodziec pisał się na elekcyą Stanisława Augusta, z powiatu Orszańskiego. — *Her. Wiel.*

Borowicz. O tym sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza: inni autorowie ani *Niesiecki* nie piszą.

Boroski książę na Żmudzi, tak wyraża *Kuropatnicki* w dziele swoim, w rzędzie nazwisk domów szlacheckich.

Borstel. *Indigena* w Konst. r. 1685. *fol. 20. Malachowski.*

Borsznak. O tych sam *Kuropatnicki* w dziele swoim tylko umieszcza, inni autorowie, ani *Niesiecki* nie umieszczają. Lecz konstytucya 1764. roku między suffragami na elekcyą Stanisława Augusta świadczy, iż Jan Borsznak podpisał się z województwem Nowogrodzkiem. — *Heraldyka Wielądka.*

Bortkiewicz. Dawni autorowie o tym domie nie piszą sam tylko *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlache-

chich wyraża. W roku 1778. Antoni Borkiewicz rotmistrz Braclawski. Józef w roku 1788. miecznik Upitski. — *Krasiecki*.

Bartnowski herbu Karczak. Ten dom w dawniejszym czasie miał swoje w Sandomirskim województwie siedlisko, potem się przeniósł w Wielkie Księstwo Litewskie, pochodzą zaś ze wsi Bortnowo. Z tych Kazimierz Bortnowski przydomku Juszkiewicz, był komornikiem granicznym Sieleckim, z Leskiewiczówną małżonką swoją zostawił synów dwóch: Pawła mieszkającego dotąd w traktwie Sieleckim w Litwie w województwie Brzeskiem Litewskiem który ma kilku synów i dwie córki, drugiego Szymona który był towarzyszem pancernej chorągwi JW. Jabłonowskiego mającego dziedziczną posesyą wieś Chruslice w województwie Sandomirskiem, w powiecie Radomskim, ten *Imo voto* z Konstancją z Komorowskich Wąsowiczówną, spłodził Jakoba Józefa kapitana bywszego gwardyi pieszej koronnej a potem majora wojsk koronnych; *Zdo voto* z Katarzyną z Kłopotkich Bykowską zostawił córkę jedną Maryannę Strzyszewską. Jakób Józef syn Szymona z Eleonorą z Getzów Cichoeką wdową małżonką swoją spłodził córkę Ludwikę, za Ignacym Szumińskim kapitanem wojsk koronnych fizylierów będącą. Michał Bortnowski deputat z powiatu Słoumskiego do konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. 1704. roku. Franciszek podpisał się w aktach Wileńskich 1763. roku na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. wraz z innemi obywatelami. — *Her. Wiel.*

Borucki herbu Tarnowa. Ze są i tego herbu pisze *Małach*.

Boruta Sempowicz. O tych sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza inni autorowie nie piszą.

Boryczewski. O tych *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* nie wspominają. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej w koronie i W. Rs. Lit. w rządzie nazwisk domów umieszcza. W konstytucyi 1764. r. między suffragiami na elekeyą Stanisława Augusta Króla, Paulin Boryczewski pisał się z ziemi Bielskiej. — *Her. Wieląd.*

Borysowicz. O tych *Okolski*, *Paprocki*, *Niesiecki* ani *Kuropatnicki* nie piszą. W akcie zjazdu walnego województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami w r. 1700. Alexander Borysowicz podpisał się z powiatu Kowieńskiego. — *Her. Wiel.*

Borzyski herbu Abdank. Ten dom dawni autorowie, jakoż i *Niesiecki* opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim w rządzie nazwisk domów szlacheckich z herbem umieszcza.

Borzysławski herbu Drużyna. Dawni autorowie *Paprocki z Okolskim*, także i *Niesiecki*, o tym domie niewspominają. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wraz z *herbem Drużyna* umieszcza. W konstytucyi roku 1764. Antoni z Milkowie Borzysławski chorąży i poseł ziemi Halickiej, wraz z synem swoim Andrzejem pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z ziemi Halickiej. — *Heral. Wiel.*

Borzywój herba Tępa podkowa. Tak ich pisze *Mał.*

Bosacki Kazimierz podpisał akt konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. 1764. r. w Wilnie. — *Her. Wiel. Paprocki, Okolski*, ani *Niesiecki* o nich nie piszą.

Boscamp Lasopolski Karol, był od rzeczypospolitej do Partji Ottomańskiej wysłany internuncyuszem, i otrzymał na sejmie Warszawskim 1778. roku indygenat, o czem świadczy Konstytucya *fol. 80.* — *Her. Wiel.* — *Mał.*

Bosroger le Roy Ludwik Adam otrzymał *Indigen.* w Konst. r. 1767. — *Kra.* — *Mał.*

Bossuta herbu Wieniawa. Dawni autorowie z *Niesieckim* niewspominają. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wraz z herbem umieszcza.

Boszukiński Teofil na walnym zjeździe województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami w r. 1700. podpisał się z powiatu Upitskiego. — *Her. Wiel.* Dawni autorowi ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą.

Botocki. *Paprocki, Okolski*, ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki*, w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. W aktach Wileńskich 1763. roku Stanisław Botocki porucznik Petyhorski podpisał się na manifeście *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. wraz z innemi obywatelami. — *Her. Wiel.*

Botowd a może **Bitowd** r. 1413. na sejmie Horadelskim wziął herb *Gryf.* — *Stat. Reg. Vol. I. fol. 70.* — *Krosicki.*

Botwina Adam strukczaszy Smoleński w roku 1700. na zjeździe walnym obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami pisał się z województwa Smoleńskiego. Inni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą.

Bouman herbu Godziemba. Tak ich wspomina *Mał.*

Bouszewicz. Dawni autorowie, oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiadomość o nich opuścili. Konstytucya 1764. między suffragiami świadczy, iż Józef Bouszewicz pisał się na elekeją Stanisława Augusta z powiatu Orszańskiego. — *Her. Wiel.*

Boxa. O tym domie sam *Kuropatnicki*, w dziele swoim umieszcza.

Boygis. *Paprocki, Okolski* ani *Niesiecki* nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich ich wyraża. Także w aktach Wileńskich w roku 1763. Mareyan Boygis, wraz z innemi obywatelami W. Rs. Lit. na manifeście *de illegitimitate* trybunału w Litwie podpisał się. — *Her. Wiel.*

Boynowski Jakób *Nobilit. non prave. scart.* w Kons. r. 1790. — *Mal.*

Bożeniec Jałowicki *herbu Brama.* O tych żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* nie piszą. Sam *Kuropatnicki* w dziele swoim *Wiadomość o klejnocie szlacheckim*, oraz *herbach*: w rzędzie nazwisk domów wyraża: Bożeniec Jałowicki *herbu Brama.*

Boznański *herbu Nowina*, w województwie Wołyńskiem. N. sekretarz Królewski miał córek dwie i synów tyleż Michała i Jana. Jan bezpotomny, Michał z Sikorskiej Maryanny spłodził córek dwie: Fermezę i Łucyą, synów dwóch: z tych Józef z Paszkowskiej spłodził syna Józefa. Powtórzył małżeństwo z Siarczyńską z której zostawił syna Antoniego. Joachim brat młodszy Józefa z Sieleckiej spłodził Ignacego i córkę Józefę. — *Krasicki.* — *Wielądek* cytuje Józefa chorążego Przemyskiego. — *Kuropatnicki* umieszcza tę familię w rzędzie nazwisk domów szlacheckich.

Bożydar Podhorodeński. *Paprocki, Okolski* ani *Niesiecki* nie umieścili ich w dziełach swoich: *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza.

Brachowski. Dawni autorowie i *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach szlacheckich w koronie i W. Rs. Lit. wyraża. W aktach Wileńskich, Józef Brachowski w roku 1763. pisał się na manifest wraz z innemi obywatelami *de illegitimitate* trybunału w Litwie. — *Her. Wiel.*

Brancewicz. *Paprocki, i Okolski, ani Niesiecki,* o nich niewspominają. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Także w aktach Wileńskich wraz z innemi obywatelami W. Rs. Lit. Ignacy Brancewicz w r. 1763. podpisał się na manifeście *de illegitimitate* trybunału w Litwie. — *Her. Wiel.*

Branwicki *herbu Janina.* Ten dom przez niewiadomość dawni autorowie, oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* opuścili. Dokumenta autentyczne w aktach Sandomirskich, Radomskich i Lubelskich zapisane, dowodzą szlachetność tego domu, od dawności, jako zaświadcza tranzakeya r. 1616. *in Castro Sandomiriensi Sabbatho post dominicam Cantate. Nobilis Nicolaus Branwicki, olim nobilis Nicolai Branwicki filius, G. Nicolaum Charzewski de summa certa quietat.* Toż inna pod rokiem 1673. *Sabbatho post festum Sancti Ma-*

thaei apostoli in Castro Sandomiriensi, nobilis Hieronimus Branwicki olim G. Nicolai Branwicki filius sortem in Branwica, generoso Alberto Branwicki, in Charzewice haeredi patruo suo donat. Te i inne w późniejszych aktach autentyczne tranzakcyjne, następującą genealogią domu Branwickich szlachezną dowodzą: iż Wojciech Branwicki na Branwicach i Charzewicach dziedzie, zostawił po sobie syna Piotra, ten dwa razy małżeńskie odprawił śluby: 1mo voto miał za sobą Jankowską z tą był *sterilis*. 2do voto z Teresą Zawiszanką, Tomasza Zawiszy Kroczewskiego z Anną z Jasienieckich spłodzoną córką, a Chojnackiego pierwszego jej męża pozostałą wdową, miał dwóch synów, Jana i Jakóba. Jan z Katarzyną Duninówną, spłodził Józefa, ten z Teresą Skorkowską zostawił po sobie córkę Zuzannę za Alexandrem Węgierskim w stanie małżeńskim będącą, i synów, Stanisława księdza Pi-jara, i Mikołaja. — *Her Wiel.*

Branwicki herbu Kościesza. Że są i tego herbu wspomina *Malachowski*.

Bratecye herbu Bradacice. Jeden tylko *Malachowski* familią tę wspomina.

Bratecki podpisał elekeyą Jana Kazimierza. — *Mal.*

Bratkowski. Oprócz tych wspomnianych przaz *Niesieckiego* w Tomie II. są jeszcze herbu *Ślepowron* i *Sulima* których tak *Kuropatnicki* jako i *Malachowski* cytują.

Brek. O tych *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. W Konstytucyi 1764. roku między suffragiami, na elekeyą Stanisława Augusta Króla Józef Brek cześnik Buski poseł z województwa Belzkiego podpisał się. — *Her. Wiel.*

Brelacki Sebastyan podstoli Mściślawski w r. 1700. na zjeździe pod Olkinikami obywateli W. Ks. Lit. podpisał się z województwa Mściślawskiego. — *Her. Wiel.* Inni autorowie, oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą.

Brenowicz. Dawni autorowie, jako też i *Niesiecki* i *Kuropatnicki* ten dom przez niewiadomość opuścili. Atoli w Konstytucyi 1764. r. stoi Michał Brenowicz starosta Krezki, iż był posłem na sejm elekeyi Stanisława Augusta Króla z województwa Nowogrodzkiego. — *Her. Wiel.*

Breza herbu własnego. O tych stoi w Tomie II., lecz gdy podania *Niesieckiego* na kilku tylko z rodziny tej ograniczają się, przeto zebraną z papierów familijnych dokładną genealogią tu umieszczamy.

I. Najpierwszy z tej familji o którym są wiadomości jest Ernest de Goraj Breza, żył r. 1591. umarł przed rokiem 1615. Żona jego Barbara de Szenech (siostra barona de Sze-

nech Karlut), była za drugim mężem Stanisławem Zegoekim sędzią ziemiankim Wschowskim. 2. Krzysztofor de Cybalin Breza żył r. 1591., brat Ernesta: to są jedyne wiadomości, które o nim posiadamy.

II. Dzieci Ernesta: — Barbara miała 4. mężów: Tomasz Szremskiego, Macieja Bronisza (1617), Andrzeja Obornickiego z którym się rozwiodła, Piotra Bnińskiego syna Ulisa (1626). — 4. Potencianna miała 2. mężów: Macieja Belendzkiego i Mikołaja Grudzińskiego. — 5. August umarł bezpotomnie. — 6. Leon Stanisław umarł bezdzietnie r. 1637. Miał za żonę Maryannę Domiechowską córkę Jakóba. — 7. Mikołaj Tytus umarł r. 1655. Żona Zofia Zychlińska córka Macieja (dzieci zob. N. 10, 11, 12, 13.) — 8. Ernest Wojciech. Żony nazwisko niewiadome (dzieci zob. N. 14, 15, 16.). — 9. Sixtus bezdzietny.

III. a. Dzieci Mikołaja Tytusa (7): — 10. Franciszek tyle tylko wiemy że exystował. — 11. Konstantyn Wojciech, wojewoda Poznański starosta Nowodworski umarł bezdzietnie 1698.; miał dwie żony. Pierwszą Annę Konstancją córkę Ludwika Weicher wojewody Pomorskiego, wdowę po sędziwoju Czarnkowskim. Drugą Teresę Konstancją z Bnina Opalińską; z pierwszego małżeństwa Stefanową Niemierzycową wojewodzinę Kijowską. — 12. Adam kasztelan Santocki umarł 1690. Żona Ewa z Grudna Grudzińska, córka Stanisława starosty Rogozińskiego (dzieci zob. N. 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25.) — 13. Maryanna, mąż Bogusław Chłapowski syn Mikołaja. — b. Dzieci Ernesta Wojciecha (8): — 14. Wojciech (1669). Żona, Zofia Gniewkowska była za pierwszym mężem Dobrogostem Giżyckim (córka zob. Nr. 26.). — 15. Mikołaj (1677). — 16. Władysław (1689).

IV. a. Dzieci Adama (12). — Wojciech Mikołaj starosta Budzyński umarł 1741. Żona, Alexandra z Ponina Ponińska, córka Adama miecznika Poznańskiego i Katarzyny z Chełmskich; za pierwszym mężem była Rumiejewskim sędzią Wschowskim (dzieci zob. N. 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33.) — 18. Andrzej kanonik Poznański, deputat trybunalski umarł 1756. — 19. Katarzyna ur. 1675. zakonnica. — 20. Michał Antoni ur. 1676. umarł 1750. Żona Konstancja Pigłowska rozwiedziona z Krystianem z Kiekrza Kierskim, starostą Rogozińskim (dzieci zob. N. 34. i 35.) — 21. Franciszek ur. 1678. umarł bezdzietnie. Żona Anna Pigłowska córka Hiacynta Pigłowskiego pisarza Grodzkiego Nakielskiego. — 22. Jan Dominik ur. 1681. umarł 1738. Żona Katarzyna Kierska (dzieci zob. N. 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44.) — 23. Eleonora, zdaje się że była zakonnica. — 24. Ewa (1698). Mąż Wojciech Łącki bur-

grabia Wschowski. — 25. Maryanna miała dwóch mężów: Adama Gorzeńskiego i Prokopa Kołaczkowskiego. *b.* Dziecko Wojciecha (14). — 26. Teressa (1718.) Mąż Wojciech Bronisz.

V. a. Dzieci Wojciecha Mikołaja (17). — 27. Ewa um. 1790. panna. — 28. Wiktorya panna. — 29. Adam (1781.) porucznik wojsk J. K. Mości umarł bezdzietnie. — 30. Jan starosta Budzyński, towarzysz chorągwi pancernej J. K. Mości Księcia Augusta, umarł bezdzietnie. — 31. Walenty, umarł bezdzietnie. — 32. Franciszka, zakonnica. — 33. Teressa, zakonnica. — *b.* Dzieci Michała Antoniego (20) — 34. Anna. Mąż Józef Pakezyński. — 35. Jadwiga, miała dwóch mężów: Jana Krzesińskiego, i Antoniego Krassowskiego. — *c.* Dzieci Jana Dominika (22). — Józef regent grodu Poznańskiego umarł bezdzietnie (1759.) — 37. Ludwik. Żona Helena Urbanowska (dzieci zob. N. 45, 46, 47.) 38. Michał stolnik Lubaczewski umarł 1771. Żona Ewa Żurawska, która po jego śmierci poszła za Ignacego Potockiego (dzieci zob. N. 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61.) — 39. Onufry miecznik Wołyński. Żona Helena Joźwikiewicz (dzieci zob. 62, 63, 64.) — Rajetan umarł bezdzietnie 1738. — 41. Walenty. Żona Skrzembowska (dzieci zob. N. 65. 66.) — 42. Brigitta umarła 1777. Mąż Józef Raczyński. — 43. Megdalena. Mąż Konstanty Ulatowski. — 44. Weronika panna.

VI. a. Dzieci Ludwika (37). — 45. Eufemia. Mąż Karol de Kleist, oficer wojsk Pruskich. — 46. Teofila i 47. Rajetan umarli dziećmi. — *b.* Dzieci Michała (38). — 48. Felix umarł dzieckiem. — 49. Stanisław dziś żyjący ur. 1759., były minister, sekretarz stanu Księstwa Warszawskiego. Żona Antonina z Radolina Radolińska córka Józefa podkomorzego Wschowskiego i Katarzyny z Raczyńskich (dzieci zob. N. 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75.) — 50. Antoni umarł 1818. Żona Anna Czarnecka córka starosty Daniszowskiego (dzieci zob. N. 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90.) — 51. Maciej umarł bezdzietnie 1836. — 52. Joanna, i 53. Rajetan umarli dziećmi. — 54. Ewa. Mąż Wojnarowski. — 55—61. Siedm dzieci umarłych w dzieciennym wieku. — *c.* Dzieci Onufrego (39). — 62. Konstanty, oficer wojsk Polskich pod Kościuszką zginął pod Dubienką 1794. — 63. Tadeusz umarł dzieckiem. — 64. Stanisław o którym dalszych wiadomości nie mamy. — *d.* Dzieci Walentego: 65. Córka niewiadomego nam imienia. — 66. Józef umarł bezdzietnie 1815.

VII. a. Dzieci Stanisława (49). — 67. Józef umarł dzieckiem. — 68. Maurycy umarł dzieckiem. — 69. Córka umar-

ła zaraz po urodzeniu. — 70. Julia ur. 1799. Mąż Eustachy hrabia Wollowicz były pułkownik wojsk Polskich. — 71. Henryk ur. 1800. um. 1843., były porucznik wojsk Polskich roku 1831. — 72. Tytus ur. 1801 były sekretarz generalny w ministerjum skarbu Królestwa Polskiego 1831. — 73. Eugeniusz ur. 1802. Żona Matylda Maybaum (dzieci zob. N. 91, 92, 93, 94.) — 74. August dziś żyjący ur. 1808., były kapitan wojsk Polskich 1831. — 75. Włodzimierz ur. 1812. *b.* Dzieci Antoniego (50.) — 76. Michał umarł dzieckiem. — 77. Józef ur. 1797., były podpułkownik wojsk Polskich 1831. Żona Konstancya Mycielska córka Stanisława wojewodzica Poznańskiego i Anny z Mielżyńskich (dzieci zob. N. 95, 96, 97, 98. i 100.) — 78. Honorata ur. 1798., umarła dzieckiem. — 79. Tytus ur. 1799., umarł dzieckiem. — 80. Ewa ur. 1800. umarła dzieckiem. — 81. Dorta 1801., umarła 1824. Mąż Ignacy Starzewski. — 82. Joanna ur. 1803. — 83. Tekla ur. 1804. — 84. Achilles ur. 1805., były porucznik wojsk Pol. 1831., umarł w Paryżu 1839. — 85. Hipolit urodzony 1806. Żona Radziwińska (dzieci zob. N. 99, 101. i 102. — 86. Maksymilian ur. 1807., były porucznik wojsk Polskich 1831. — 88. Antonina ur. 1810., umarła dzieckiem. — 89. Teresa ur. 1811. — 90. Rozalia ur. 1813.

VIII. *a.* Dzieci Eugeniusza (73.) — 91. Ludwika um. dzieckiem. — 92. Gabriela ur. 1827. — 93. Emilia ur. 1829. 94. Eustachy ur. 1831. — *b.* Dzieci Józefa (77.) — 95. Anna ur. 1835. — 96. Stanisław ur. 1836. — 97. Marya ur. 1838. 98. Michał ur. 1839., umarł dzieckiem. — 100. Konstanty ur. 1842. — *c.* Dzieci Hipolita (85.) — 99. Stefania umarła dzieckiem 1839. — 101. Michalina ur. 1841. — 102. Maria ur. 1842. roku. — *Z dokumentów familijnych.*

Brigido. *Indigena* w Konst. roku 1790. *f.* 217. *Mał.*

Brigiem Wilhelm pisał się w roku 1700. na zjeździe pod Olkinikami obywateli W. Rs. Lit. — *Her. Wiel.* Inni autorowie o nich nie piszą.

Brignole z cna i sławna familia Rzeczypospolitej Genueńskiej otrzymali *Indigenat* na sejmie roku 1767. — *Kras.*

Brochowski herbu *Brochwa*. O tych *Paprocki* ani *Okolski* nie pisali. Gabryel i Michał Brochowicy ziemianie Wołyńscy, jako metryka Wołyńska w roku 1528. świadczy. — *Her. Wiel.*

Brochwicki. Ten dom sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Inni autorowie nie wspominają.

Brodecki herbu *tępa podkowa*. Ze są i tego herbu pisze *Mał.*

Brodzicki. Ten dom dawni autorowie *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* przez niewiadomość opuścili, *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Za panowania Augusta III. Króla w roku 1742. Stefan Brodzicki był kasztelanem Kamińskim. Bartłomiej i Franciszek Brodzicey pisali się na elekeyą Stanisława Augusta z ziemi Zakroczymskiej. — *Her. Wiel.*

Brodzki. Zaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki*, i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. W Konstytucyi 1764. roku, Józef Stanisław, na Jaślanach Brodzki sędzia grodzki Krzemieniecki, był posłem z województwa Rijowskiego na sejm elekeyi. Piotr podczaszy Nurski, Franciszek i Marcin Brodzczy pisali się na elekeyą Stanisława Augusta Króla z województwem Sandomirskim, Adam z województwa Brzeskiego Kujawskiego. Stanisław skarbnik Zytomirski. Ignacy podczaszy Bełzki około 1795. r. żyjący. — *Her. Wiel.*

Bromirski herbu Pobog. O tych w Tomie II. tak *Niesieckiego* jako *Wielądka* i *Krasicckiego* stoją opisy; lecz wszystkie te nie są zupełnie dokładne, dla tego tutaj umieszczamy szczegółową wiadomość z rękopisu *Wielądka* przygotowanego do ukończenia swego heraldycznego dzieła. Jan z Bromirza Bromirski podkomorzy Wyszogrodzki, który był posłem na sejm Lubelski 1703. roku a z tamąd deputatem do kwarty Rawskiej: *Konstytucya fol. 23.* był dwużenny. *Imo voto* z Zofią Komorowską *herbu Bzura*, zostawił dwie córki, Ewę Konstantego Mokronowskiego chorążego Warszawskiego małżonkę, i Maryannę Piotra Antoniego Peplowskiego żonę. *Secundo voto*, tenże Jan Bromirski podkomorzy Wyszogrodzki z Zofią Kępską *herbu Jastrzębiec*, z familji dawnej w tymże województwie Płockim, z której Piotr z Kępy 1436. roku był podkomorzym Płockim, a Stanisław Kępski 1590. roku wojewodą Płockim; z tą spłodził syna Adama Bromirskiego chorążego Płockiego, z który z Maryanną hrabianką Skarbkwoną *herbu Abdank* wojewodzanką Łęczycką Franciszka hrabi Skarbka wojewody Łęczyckiego córką, a Władysława hrabi Skarbka kasztelana Konarskiego wnuczką; z tą spłodził, córek dwie Katarzynę Romana Rogowskiego cześnika Warszawskiego małżonkę i Zofią *Imo voto* Łażniewskiego *2do voto* Wojciecha Przędzieckiego podkomorzego JKM. żonę i dwóch synów, Onufrego starostę Płockiego i Jana chorążego Płockiego.

Onufry Bromirski starosta Płocki orderów polskich kawaler, syn pierwszy Adama chorążego Płockiego z hrabianki Skarbkwony wojewodzanki Łęczyckiej urodzony. Mąż ten od wieku młodego jako dobry obywatel wierny swej ojczyźnie, na różnych publicznych funkeyach obowiązku, i z urzędu swego

pilnie dopełniający, z przymiotów zaenych i ludzkości od współobywateli ulubiony i szanowany. Wszedł w śluby małżeńskie z Ludwiką Karasiówną kasztelaną Wizką, z którą spłodził syna Kazimierza Bromirskiego i córkę Józefę Maryannę Rutkowskiego sekretarza JKM. małżonkę.

Jan Bromirski syn drugi Adama, chorąży Płocki; ten z Konstancją Mostowską, zostawił potomstwo dwie córki, Kordulę, Stanisława Górskiego dodkomorzycza Warszawskiego żonę i Maryannę pannę. To *Wielądek*.

Wyżej wspomniany Onufry Bromirski był generałem adjutantem wielkiej buławy, i kawalerem orderów Orła białego i ś. Stanisława. — Kazimierz zaś syn jego pojął w małżeństwo Teklę Sieroszewską córkę kasztelana Krzywińskiego i Teresy Soltykówny córki kasztelana Warszawskiego — tych potomstwo dziś żyjący Stanisław i Onufry Bromirscy. — *Z dokumentów familijnych.*

Brona. O tych sam *Kuopatnicki* w dziele swoim umieszcza, żaden z innych autorów niewspomina.

Bronak był podwojewodzym w ziemi Wizkiej roku 1674. — *Mat.* — *Krasicki* zaś wspomina Bronków albo Niepoczołtowskich familią Pruską w Kaszubach, która używa tegoż herbu co i Konarsey, to jest Koła złamanego, nazwiskiem *Kolezyk*.

Broniecki. O tych sam tylko *Kuopatnicki* w dziele swoim umieszcza.

Broniewski herbu Tarnawa. O tych w Tomie II. tu dodajemy że w ostatnich czasach Stanisław z Biezdzieczy Bromirski brat Antoniego, starosta Wierzbicki miał syna Jana Stanisława szambelana J. C. K. M. Cesarza Austriackiego; tego zaś było dwóch synów: Józef młodo zmarły i Henryk. Córka zaś jedna za Józefem Gorajskim *herbu Korczak*.

Broniuszyc Harasymowicz. Ten dom sam *Kuopatnicki* w dziele swoim umieszcza. — *Her. Wiel.*

Broszel Rajetan skarbnik Żmudzki żyjący w 1793. r. Żaden z autorów o tym domie nie pisze.

Browiński. Ten dom dawni autorowie, oraz i *Niesiecki* przez niewiadość opuścili. *Kuopatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Litewskiego w rzędzie nazwisk domów wyraża. Chryzostom Browiński sędzia ziemski Chełmiński z sejmu konwokacyi 1764. roku *fol.* 39. wyznaczony był lustratorem kwarty królewskiej w województwie Chełmińskim. Tenże sam pisał się na elekbyą Stanisława Augusta Króla, i był deputowanym do podpisania dyploma elekeyi. — *Her. Wiel.*

Bruchwicki. O tym domie sam tylko *Kuopatnicki* w dziele swoim wyraża, inni autorowie nie wspominają.

Brumer. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. Jan Brumer w roku 1700. na zjeździe pod Olkinikami obywateli W. Ks. Lit. podpisał się z powiatu Wilkomirskiego. — *Her. Wiel.*

Brun. O tym domie sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim wyraża, inni autorowie niewspominają.

Bruniecki Andrzej z Sandomirskiego podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Mal.*

Brunnow herbu Trzy belki. Ten dom przez niewiadomość nie tylko dawni autorowie *Paprocki*, *Okolski*, opuścili, ale też *Niesiecki* z *Kuropatnickim* o nich niewspominają. Atoli ta famila dosyć znaczna w Litwie znajduje się, i używa herbu *trzy Belki*. Z tych Jan Brunnow z Maryanną Karpioną małżonką swoją spłodził Jakóba, który z Barbarą Pirowną zostawił synów trzech: Karola, Stanisława, ten w roku 1793. był posłem z powiatu Upitskiego na sejm grodzieński a wprzód marszałkiem konfederacyi Targowieckiej tegoż powiatu, kawaler orderu ś. Stanisława: trzeciego syna Jana. Córek trzy Maryannę, za Wereszezyńskim sędzią ziemskim Upitskim, Bogumiłę za Syruciem, Karolinę za Szuksztą w Księstwie Litewskim. — *Her. Wiel.*

Brygczyński Antoni *Nobilit. non praec. scartabel.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Bryłowski *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol. 148.* — *Mal.*

Bryng Fryderyk i Ernest w Irflanciech pisali się na elekcyą Władysława IV. — *Her. Wiel.*

Brzechowski. Ten dom sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Inni autorowie niewspominają.

Brzeźniński z Sandomirza podpisał koronacyą Jana Kazimierza Króla. — *Mal.*

Brzeżycki. O tych dawni autorowie nie piszą, lecz *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Samuel Brzeżycki pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwem Lubelskiem. — *Her. Wiel.*

Brzośniowski. O tych dawni autorowie nie pisali, sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza.

Brzowski herbu Lubiec. Wspomina ich *Mal.*

Brzozniński. O tym domie sam *Kuropatnicki* wyraża inni autorowie niewspominają.

Brzozy herbu Nowim. Luho o tym domie dawni autorowie i *Niesiecki* przez niewiadomość opuścili, atoli nietylko *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, lecz jest tranzakeya autentyczna w aktach Rozańskich ziemskich dnia 13. Marcar. 1792. zeznana z której następującą tego domu zamieszcza się wiadomość. Najpierw podług tegoż imienia relacyi mianej, iż

Brzozowie *herbu Nowina* w ziemi Ciecchanowskiej, a najwięcej w ziemi Rożańskiej księztwie Mazowieckiem od dawności znajdują się. Z tych Jan Brzozy spłodził także syna Jana, od którego pochodzi Andrzej, ten zaś zostawił po sobie Sebastyaną, po nim syn Wojciech Brzozy spłodził Pawła, który z Maryanną Napiorkowską miał syna Piotra Brzozego sędziego ziemiańskiego Rożańskiego roku 1795. żyjącego. Tomasz Brzozy pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z ziemi Rożańskiej. — *Her. Wiel.*

Brzuski herbu Sas. Sam *Kuropatnicki* w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów szlacheckich i herbów wyraża. Inni autorowie nie piszą.

Bubel. Prócz *Kuropatnickiego* o nim w dziele swoim piszącego, widzieć na manifeście w aktach Wileńskich *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. 1763. roku Gabryela Bubela wraz z innymi obywatelami podpisanego. — *Her. Wiel.*

Bublew. *Paprocki, Okolski i Niesiecki* przez niewiadomość opuścili. Atoli *Kuropatnicki* w dziele swoim o nich pisze, i stoi między suffragiami w Konstytucyi 1764. r. iż Stefan Bublew pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.*

Bublowski Andrzej na walnym zjeździe województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700. pisał się z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.* Dawni autorowie o nich nie piszą, ani *Kuropatnicki*.

Bucewicz. O tych sam tylko *Kuropatnicki* wspomina inni autorowie mileżą.

Bucewski. Dawni autorowie ani *Niesiecki i Kuropatnicki* o nich nie piszą. W aktach Wileńskich 1763. Adam Bucewski na manifest *de illegitimitate* trybunału wraz z innymi obywatelami W. Rs. Lit. podpisał się. — *Her. Wiel.*

Bucharski podpisał elekeją Króla Władysława IV. — *Malach.*

Buchaj. Ten dom *Paprocki, Okolski i Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim kładzie. Stanisław Buchaj w roku 1764. pisał się na akt konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Bucholtz. Dawni autorowie, także *Niesiecki i Kuropatnicki* przez niewiadomość o nich opuścili. Fryderyk Bucholz stolnik Inflantski był posłem z powiatu Upitskiego na sejm elekeji 1697. roku. Władysław Bucholtz w roku 1700. na zjeździe województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami pisał się z województwa Mińskiego. — *Her. Wiel.* Rafał starosta Lucyński. — *Kras.*

Buchot. *Indig.* w Konst. r. 1775. fol. 144. — *Mal.*

Buczeński herbu *Poraj* tak stoją w *Malach*.

Buczow. *Nobil. praec. scart.* w Konst. roku 1775. fol. 149. — *Mał.*

Budberk. O tym sam *Kuropatnicki* pisze. Dawani utorowie niewspominają.

Budko herbu *Jastrzębiec*. O tym domie wspominają *Kuropatnicki* i *Małachowski*, inni milczą.

Budochowski. O tych dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie pisali. W akcie zjazdu obywateli W. Ks. Lit. pod Olkinikami 1700. roku, Jan Budochowski podpisał się z powiatu Storodubowskiego. — *Her. Wiel.*

Budrewicz Mateusz, Władysław, Marek i Kazimierz z Upitskiego, Krystyan z powiatu Wilkomirskiego pisali się na walnym zjeździe województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami. Jakób Józef i Jerzy w roku 1763. W aktach Wileńskich podpisali manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. — *Her. Wiel.*

Budziśław herbu *Lubicz*. Tych tylko *Małachowski* wymienia.

Budzyna Dawidowski herbu *Prus 3tio*. Tak ich wspominają *Małachowski* i *Kuropatnicki*, inni autorowie milczą.

Bugajski. *Paprocki*, *Okolski*, ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w rządzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. W Konstytucyi 1764. roku między suffragiami Józef Bugajski z województwem Łęczyckim, i drugi Józef Bugajski z województwem Rawskiem podpisali elekyą Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Bujanowski. Ten dom dawni autorowie i *Niesiecki* oraz *Kuropatnicki* przez niewiadomość opuścili. W akcie zjazdu województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami Marcin Bujanowski z Rowieńskiego, Krysztof z województwa Połockiego podpisali się. — *Her. Wiel.*

Bujdecki. Ten dom inni autorowie opuścili, *Kuropatnicki* w rządzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Mateusz Bujdecki, proboszcz infułat Miechowski, generał kanoników. *Castr. SS. Sepulchri* koło roku 1778. żyjący. — *Her. Wiel.*

Bujło. O tych żaden z autorów dawnych oraz *Niesiecki* nie pisał, w *Kuropatnickiego* dziele znajduje się. Michał Bujło strażnik powiatu Wilkomirskiego podpisał akt konfederacyi generalnej W. Ks. Lit. roku 1764. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Bujniewicz. Nie tylko *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* o tym domie nie piszą, lecz i *Kuropatnicki*, atoli Kazimierz Bujniewicz w roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe

obywateli W. Ks. Lit. podpisał się z powiatu Upitskiego. — *Her. Wiel.*

Bujwid. Dawni autorowie i *Niesiecki* opuścili. *Kuropatnicki* o nich pisze. Mareyan Bujwid z województwa Połockiego. Stefan z powiatu Orszańskiego. Władysław z województwa Mińskiego pisali się wraz z innymi obywatelami na zjeździe pod Olkinikami. — *Her. Wiel.*

Bukała. *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Szymon i Michał Bukała pisali się na akt konfederacji generalnej W. Ks. Lit. 1764. roku 16. Kwietnia w aktach Wileńskich. — *Her. Wiel.*

Bukcicki herbu Lis. *Paprocki*, *Okolski* ani *Niesiecki* o nich niewspominają. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wraz z herbem *Lis* umieszcza.

Bukiemski. Sam *Kuropatnicki* w dziele swoim ten dom wyraża. Inni o nim nie piszą.

Bukiewicz herbu Jastrzębiec. Sam *Małachowski* tak ich wymienia.

Bukojeski herbu Saszor. Dawni autorowie ani *Niesiecki* przez niewiedzę o tym domu nie pisali. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit. wyraża w rzędzie nazwisk domów. *Bukojeski herbu Saszor.* W Konstytucji 1764. między suffragiami stoi, iż Józef Saszor Bukojeski towarzysz znaku pancernego pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwem Sieradzkim. — *Her. Wiel.*

Bukont Samuel na zjeździe obywateli W. Ks. Lit. pod Olkinikami w roku 1700. pisał się z województwa Trockiego. *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* ten dom opuścili. *Kuropatnicki* napisał go w dziele swoim.

Bukowiecki. Dawni autorowi, jako też i *Niesiecki* przez niewiedzę o nich niewspominają. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża, — *Małachowski* herb *Drogostaw* im przyznaje. Na akcie konfederacji Sandomirskiej w Opatowie w roku 1705. podpisał się Jakób Bukowiecki podczaszy Chełmski. Także świadczy Konstytucya 1764. roku, iż Jan Bukowiecki subdelegat grodzki Radomski pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwem Sandomirskim. Tenże był potem miecznikiem Radomskim i deputatem na trybunał koronny w roku 1778. z województwa Sandomirskiego. — *Her. Wiel.*

Bukowiński. O tym tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich piszą.

Bukraba herbu Szeliga z odmianą. Ci stoją w To-

mie II. ale bez herbu. — *Malachowski* do tego herbu ich przydaje.

Bulno herbu Ślepowron. Z tym herbem w dziele swoim *Kuropatnicki* ten dom wyraża. Inni autorowie nie piszą.

Bulacki. O tych sam *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze. Inni autorowie niewspominają.

Bulharaski. O tym domie lubo inni autorowie i *Niesiecki* nie pisali, atoli *Kuropatnicki* go wyraża w rzędzie nazwisk domów szlacheckich. Bulharowski w roku 1764. podhordniczy jurysdykeyi J. K. Mei horodnictwa województwa Wileńskiego podpisał się na akcie konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Bulharyn. Ten dom starodawny *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* przez niewiadomość opuścili. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Rs. Litewskiego w rzędzie nazwisk domów umieszcza. Ten godny dom w prowineyi W. Rs. Lit. znajduje się na urzędach i funkcyach publicznych w ojczyźnie swojej dystyngującym się. Z tych Paweł Bulharyn krajezy Wołkowyski w roku 1761. był posłem na sejm z województwa Smoleńskiego, a roku 1764. marszałkiem kapturowym i posłem z województwa Inflantskiego na sejm elekeyi. Tadeusz z powiatu Wołkowyskiego poseł. Kazimierz starosta Trzeziński. Antoni, Jan Józef chorąży Mozyrski, podwojewodzy Nowogrodzki z Wołkowyskiego pisali się na elekcyą Stanisława Augusta Króla. Tudzież Mikołaj Bulharyn wprzód miecznik, a potem podkomorzy Wołkowyski kawaler orderu ś. Stanisława na też elekcyą pisał się. Michał Bulharyn pisarz ziemski Wołkowyski w r. 1766. był deputatem na trybunał W. Rs. Lit. w Wilnie powtórnie w r. 1779. toż komissarzem w Komissyi Skarbowej W. Rs. Lit. w roku 1777. także konsyliarzem rady nieustającej. Józef podstoli Wołkowyski, około 1795. r. żyjący. Paweł Bulharyn wprzód podkomorzy Latyczewski, a potem podkoniuszy W. Rs. Litewskiego. — *Her. Wiel.*

Burakowski Kazimierz. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Burczynucha Ramiński. O tym sam *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze.

Burdzicki. Dawni autorowie i *Niesiecki* ten dom opuścili, w *Kuropatnickiego* dziele umieszczony. w Konstytucyi 1764. roku Kazimierz Burdzicki wojski Steżycki, pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwa Sandomirskiego. — *Her. Wiel.*

Burdziłoski Antoni podpisał się na manifest w r. 1768. w aktach Wileńskich wraz z innemi obywatelami *de il-*

legitimitate trybunału W. Ks. Lit. — *Her. Wiel.* — Inni autorowie, ani *Niesiecki* o nich nie piszą.

Burdziński. *Nobil.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Mat.*

Burkard Jakób. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. w r. 1790. — *Mat.*

Burnał herbu *Rusza*. Że są i tego herbu wspomina ich *Matachowski*.

Burniewicz. Ten dom żaden z autorów ani z dawnych, ani z późniejszych niewspominają. Na akcie zjazdu walnego pod Olkinikami 1700. roku obywateli W. Ks. Lit. Stanisław Burniewicz podpisał się z powiatu Grodzieńskiego. — *Her. Wiel.*

Burzeński Hieronim z Burzenina podskarbi koronny, żupnik Krakowski, starosta Brzeźnicki podpisał dyploma elekcyi Henryka 1573. roku. Dawni autorowie ani *Niesiecki* z *Kuropatnickim* o nich nie piszą. — *Her. Wiel.*

Busz. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. Krzysztof i Mikołaj Busz na zjeździe pod Olkinikami wraz z innemi obywatelami W. Ks. Lit. z województwa Połockiego podpisali się. — *Her. Wiel.*

Buszczyński. O tych żaden z autorów dawniejszych i późniejsi *Niesiecki* z *Kuropatnickim* niewspominają. Atoli około roku 1795. żył Rafał Buszczyński podczaszy Witebski. Stanisław wojski Rijowski, i Tadeusz Buszczyński stolnik Horodelski. — *Her. Wiel.*

Butman. Dawni autorowie i *Niesiecki* o nich niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim wyraża. W aktach Wileńskich na manifeście *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. 1763. wraz z innemi obywatelami podpisał się Mikołaj Butman, tenże pisał się na elekcyą Stanisława Augusta z Pińskiego powiatu. — *Her. Wiel.*

Butner. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Butowicz. *Paprocki, Okolski* i *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie naewisk domów szlacheckich wyraża. Na akcie zjazdu walnego pod Olkinikami 1700. roku wraz z innemi obywatelami W. Ks. Lit. Jan i Benedykt Butowiczowie z województwa Połockiego podpisani. Także Stanisław Butowicz pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwa Smoleńskiego. — *Her. Wiel.*

Butrymski. Żaden z dawnych autorów ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie pisali. Krzysztof Butrymski na zjeździe pod Olkinikami 1700. roku obywateli W. Ks. Lit. podpisał się z powiatu Lidzkiego. — *Her. Wiel.*

Butwiłowski Jan na zjeździe pod Olkinikami, województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. podpisał się z województwa Połockiego. Józef w roku 1763. podpisał się na manifest z innymi obywatelami *de illegitimitate* trybunału w Litwie. Antoni Butwiłowski podpisał się na elekcją Stanisława Augusta z województwa Witebskiego.—*Her. Wiel.*—*Paprocki, Okolski* i *Niesiecki* o nich niewspominają.

Buza Lubkowski o tych sam *Kuropatnicki* w dziele swoim wspomina.

Bużański herbu *Natęcz*. W innych autorach, ani w *Niesieckim* o nich niewspominano. *Kuropatnicki* i *Małach*. wraz z herbem w rzędzie domów szlacheckich umieszczają.

Buzdrowicki Felicyan pisał się na manifest *de illegitimitate* trybunału w Litwie w roku 1763. wraz z innymi obywatelami w aktach Wileńskich. — *Her. Wiel.*—Inni pisarze o nich niewspominają.

Byalt. O tym sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim wspomina.

Byański. Dawni autorowie ani *Niesiecki* nie piszą o nich w *Kuropatnickim* i *Małach*. umieszczeni zostali.

Bychalski Antoni skarbnik Lidzki w roku 1700. na zjeździe pod Olkinikami z obywatelami W. Rs. Lit. pisał się z powiatu Kowieńskiego.—*Her. Wiel.*—W innych autorach ani w *Niesieckim* nie są wspomnieni.

Byczkowski Teodor w roku 1700. na zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami pisał się z województwa Witebskiego.—*Her. Wiel.*—W innych autorach ani w *Niesieckim* i *Kuropatnickim* o nich niewspominano.

Bydzieński Krzysztof z Sandomirskiego podpisał elekcją Króla Władysława IV. — *Mał.*

Bye von Bye herbu *Topor*. O tych sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, inni autorowie nie piszą.

Byleczyński herbu *Duboroch Dęborog*. Ten dom od pół trzecia wieku ma nadaną ziemię w powiecie Grodzieńskim, Bylezyce i dzisiaj zwaną, a przez ten dom do tychczas posiadaną, od Zygmunta Augusta Króla w roku 1562. miesiąca Lutego 24. dnia przywilejem w Wilnie podpisanym, w którym przywileju nadany herb, to jest jelenich rogów dwa w pniu drzewa dębowego urosłe, w polu zielonem z hełmem a nad hełmem pióra strusie i inne ozdoby, jak wymalowanie tego herbu w tymże przywileju umieszczone dowodzi, z danym onemu nazwiskiem *Duboroch*.

Stanisław Byleczyński żył w roku 1562. z którego zrodzony syn Wojciech żył około roku 1637. Wojciech Byleczyński

miał trzech synów: Adama, Filona i Prokopa, Filon i Prokop bezpotomnie zeszedli. Z Adama zaś zrodzony syn Jan Bylezyński a ten miał czterech synów, Szymona, Pawła, Grzegorza i Stanisława, dwóch synów Szymon i Paweł bezpotomnie zeszedli. Grzegorz służył w wojsku, w tym właśnie czasie, gdy ojczyzna od wielu nieprzyjaciół napastowaną była, w kilku potyczkach będąc rannym, powrócił do domu okryty chwalebniemi znamionami, których w obronie swej ojczyzny dostał i dla której walczył; miał synów trzech: Bartłomieja, Jana i Konstantego, córek dwie: Krystynę i Rozalią, żył lat sto z górą, w zdrowiu i siłach zawsze czerstwych. Bartłomiej Bylezyński miał dwie żony, pierwszą Brygidę Cidzikównę, z której miał dwóch synów: Jana i Mikolaja Bylezyńskich. Jan był exaktorem Grodzieńskim podatku publicznego lat 15. był komisarzem w Komisji powiatu swego kilka razy, i wiernie dopełniał obowiązek posługi dla swej ojczyzny i współ-obywateli. Miał za żonę Petronellę Wolkowiską sędziankę ziemską powiatu Grodzieńskiego, a z niej synów dwóch: pierwszy Anastazy Wincenty, drugi Teofil Klemens, córkę jedną Albinę Amelią. Drugą żonę miał Bartłomiej Bylezyński, Maryannę Horbaczewską, a z niej dwóch synów: Franciszka i Wincetego, córkę jedną Helenę. Żył Bartłomiej lat 76. umarł w roku 1784. Jan Bylezyński syn drugi Grzegorza, a brat Bartłomieja bezpotomnie zszedł z tego świata. Konstanty Bylezyński syn trzeci Grzegorza, a brat Bartłomieja, był w stanie duchownym księdzem świątecznym i proboszczem Jegielskim umarł w r. 1785. Lutego 18. dnia. Stanisław Bylezyński syn Jana a brat Grzegorza, miał syna jednego Marcina i córek trzy: Helenę Maryannę i Elżbietę. Marcin Bylezyński syn Stanisława, a brat stryjeczny Bartłomieja, Jana i Konstantego, miał żonę Bohatyrzewiczównę, z której zrodzony syn Jan Stanisław Bylezyński r. 1795. żyjący, był porucznikiem w wojsku. W Konstytucyi 1764. r. między sullragiami stoi iż Józef i Stefan Bylezyńscy pisali się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Grodzieńskiego. Paweł i Jan w roku 1763. w aktach Wileńskich na manifest *de illegitimitate* trybunału z innymi obywatelami podpisali się. — *Her. Wiel.*

Bylewski. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich niewspominali. W roku 1700. na zjeździe walnym obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami. Mateusz Bylewski pisał się z powiatu Grodzieńskiego. — *Her. Wiel.*

Bylina. O tych dawni autorowie, jako też *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą. W aktach Rawskich 1697. r. *Feria quinta post Festum S. Margarethae* stoi podpis takowy: „Jacek Stawski Bylina poseł ziemi Chełmskiej podpisuję się na po-

parcie wolnej elekcji *Contego*. Wespazyan Bylina kanonik Remieniecki był deputatem na trybunał koronny w r. 1742. z kapituły kamienieckiej. — *Her. Wiel.*

Bystrzonowski herbu *Stary koń*. Przemileczenie o tym rodzie *Paprockiego* i *Okolskiego*, niedokładności i przestoczenia *Niesieckiego*, *Wielądka* i *Krasieckiego*, są tylko dowodem nieczułości członków tej rodziny dla własnego imienia. I późniejsi nie wiele lepsi, jak to pokażą braki liczne w obecnem podaniu. — Rodzina Bystrzonowskich (nie zaś Bystronowskich jak to mylnie wydrukował *Niesiecki* a już sprostował *Kuropatnicki*) herbu *Stary koń*, nosi przydomek *Szafraniec*, (tego liczne są dowody w ich podpisach na aktach urzędowych a mianowicie przez cały 18. wiek) i jest młodszą gałęzią tego starożytnego i świetnego rodu (ob. *Szafraniec*). Johannes de Bystrzonowice fundował dla rodziny swojej grób w kollegiacie miasta Lelowa w roku 1404. Ślad tej fundacyi znajduje się w tejże kollegiacie; fundacya wraz z innymi aktami Grodzkimi przeniesiona do miasta Kalisza. Grób sam jak i kaplica w której się on znajduje, są obszerne i już zewnętrzną postacią świadczą o swej starożytności.

Później wszakże bo w 163... N. Bystrzonowski dziedzic Bystrzonowic i Cielętnik, fundował nowy grób familijny w klasztorze OO. Reformatów u ś. Anny słynnym przez swój obraz cudowny. Tenże sam Bystrzonowski przewidując swój skon i że w tedy młoda jego żona w powtórne wstąpi śluby, dwaj zaś synowie, jeszcze małe dzieci przyjdą kiedyś do zniszczonego majątku, przywołał trzech gospodarzy z dóbr swoich, oddając im znaczną sumę, z poleceniem wypłacenia jej synom jego, jeżeli się dobrze prowadzić będą, w przeciwnym razie zachowania jej dla siebie. Jak to przewidział sędziwy Bystrzonowski rzecz się stała: — wdowa poszła za mąż, a młodzi dziedzice przyszli do majątku zniszczonego przez opiekę. W kilka lat później, pozostały jeden tylko z trzech powierników tajemnicy przyszedł do młodych dziedziców i niby na zapomogę pożyczył im pewną sumę. Tak się działo potrzykroć, aż nakoniec odkrył całą tajemnicę młodym ludziom, zdumiałym nad ojca przezornością, nad cnotą wieśniaka. Ci dwaj bracia przez przywiązanie, majątkiem nie tylko się nie dzielili, ale nie chcieli wchodzić w związki małżeńskie: schodząc bezpotomnie zapisali swój majątek swojemu stryjecznemu wnukowi Sebastyanowi, o którym później. Jan z Bystrzonowic nabył dóbr Bębeldo z przyległościami. Tenże ożeniwszy się z N. Majowną kasztelanką N. ostatnią tegoż imienia dziedziczką wziął po niej znaczne dobra Węgleszyn. Zostawił on dwóch synów Antoniego i Karola, córkę N. która poszła za Grabkowskiego.

Antoni zszedł bezpotomnie zostawując synowcom swoim obszerne włości pomimo znacznego rabunku któremu uległ, jak to świadczą akta w Chęcinach zostające: do rozpoczętego procesu 30. miał być zapozwany. Testament tego znakomitego człowieka godzien uwagi; stoi w nim: „Mci Księża Jezuiici z Piotrkowa przechwalają się jakowymś moim zapisem, tego nie uczyniłem, com chciał tom im dać, obowiązuję przeto moich synowców, pod obowiązkiem sumienia, niewypłacać podobnego zapisu.“ Poręcznik huzarskiej chorągwi jeździł do Drezna na karuzel, i w tym stroju istnieje jego portret. Karol Bystrzonowski Łowczy Chęciński, ożenił się z N. Misiewską: zostawił czterech synów i córkę N. która poszła za N. Skorupkę. Michał z Bystrzonowie Bystrzonowski dziedzic na Węgleszynie szambelan Króla Augusta III., poseł województwa Podolskiego, na elekcyą Króla Stanisława Augusta ożenił się z Katarzyną Śreniawitówną Borzysławską córką Antoniego podczaszego Halickiego, zostawił syna jednego Razimierza. Sebastian dziedzic na Bębelnie, dziedzic z wyżej wspomnianego zapisu, Cielętnik i Bystrzonowie, chorąży Chęciński, deputat na trybunały Lubelski i Piotrkowski, kawaler orderu ś. Stanisława, pojął za żonę Magdalenę Soltykównę kasztelanekę N. synowicę ks. biskupa Krakowskiego: z niej zostawił syna Ignacego i córkę Magdalenę, ta poszła za Stanisława Zgliczyńskiego generała. Ci dwaj bracia razem chowani odebrali wyższe wychowanie w konwikcie (*College noble*) w Lunewilu z kilku innymi młodzianami z którymi ich ścisła przyjaźń później łączyła, mianowicie z Małachowskim wojewodą Krakowskim i Michałowskim podkomorzym Krakowskim. Rajetan Szafraniec (zawsze się tak podpisywał) z Bystrzonowie Bystrzonowski (później przyjął tytuł hrabiego). Tadeusz Radomski, dziedzic Garnku z przyległościami deputat na trybunały Lubelski i Piotrkowski, ostatecznie kasztelan Małogoski kawaler Orła białego i ś. Stanisława, zaślubił sobie N. Młodzianowską starościankę N. po której wziął dobra Nakło i sukcesyą na Węgrzech miasteczko Stropki po wygasłej rodzinie hrabiów Petejów: z tej żony miał synów Nawerego, Salezego, Ludwika, Wincentego i Józefa: z drugiego małżeństwa z N. Grodzicką kasztelaneką Oświecimską miał syna Felixa. Klemens z Bystrzonowie Bystrzonowski dziedzic Dąbia, Boczkowie z przyległościami, żył bezpotomnie z N. Czarniecką ostatnią dziedziczką hetmana tego imienia. Razimierz Szafraniec Bystrzonowski dziedzic dóbr Węgleszyn, Bębeleno, Dąbie i Boczkowie z przyległościami deputowany do drugiego składu sejmu konstytucyjnego, dalej komissarz komissyi cywilno-wojskowej Sandomirskiej przy boku Najjaśniejszego Naczelnika Rościuszki, vice-prezes

i prezes administracyi Kieleckiej przez cały ciąg istnienia Księztwa Warszawskiego, poseł powiatu Jędrzejowskiego, także marszałek konfederacyi 1812. r. radca departamentu Krakowskiego, poseł w 1831. r. zaślubił sobie Annę hr. Russocką, córkę Mikołaja de Breze Russockiego kawalera Orła Białego i ś. Stanisława i Magdaleny Dobińskiej kasztelanki N. : zostawił syna Ludwika, córki, Liberatę za Władysławem Kochanowskim synem Antoniego kasztelana i Kamille. Oznaczający się przywiązaniem do konstytucyi 3. Maja w swej młodości znakomicie ją popierał na sejmikach Opoczyńskich. Marszałek sejmowy czcigodny Stan. Małachowski, publiczną cześć za to Bystrzonowskiemu złożył: o tych jego uczuciach świadczą również pisane listy naczelnika Tadeusza Kościuszki. Wierny tym zasadom, syna do chrztu trzymać polecił gromadom swoich włości.

Ignacy na Bystrzonowicach Bystrzonowski, ożeniony z Urszulą Dobińską córką Krzysztofa kasztelana N. zostawił dziś żyjącego Adolfa Bystrzonowskiego ożenionego z N. Trepkówną *herbu Topor*.

Xawery Bystrzonowski dziedzic Garnku zaślubił sobie N. hr. Męcińską kasztelankę N. żył bezpotomnie.

Salez Bystrzonowski zginął 1794. r. pod Szczekocinami, jak to świadczy nagrobek mu położony przez brata stryjecznego Razimierza w Węgleszynie. Ludwik Bystrzonowski wszedł do stanu duchownego, umarł kanonikiem Krakowskim, przełożonym kolegiaty Wiślickiej. Wincenty Bystrzonowski, dziedzic Stropiek umarł bezpotomnie. Józef Szafraniec Bystrzonowski, dziedzic Nakła, odebrał swe wychowanie w korpusie kadetów: w r. 1807. był prezesem w Częstochowie i kilkakrotnie posłem powiatu Łelowskiego: pojął za żonę Julię Rychowską, z niej zostawił syna Gotarda i córkę Irenę. Felix Bystrzonowski żył bezpotomnie z Filipiną Zakliczanką *herbu Topor*: umarł z rany odebranej pod Szawłami.

Prócz tej linii Bystrzonowskich, są inni w województwie Krakowskim żyjący. Maxymilian syn podstolego N. z Magdaleny Konarskiej ma syna Felixa. W bliższym stopniu z nim pokrewniony ksiądz Antoni Bystrzonowski dziekan kapituły Krakowskiej i senator.

Dalsza linia lecz tegoż samego domu i herbu kwitnęła w ziemi Bełzkiej. N. Bystrzonowski starosta, zostawił syna Henryka ożenionego z N. Szydłoską.

W województwie Sandomierskiem kwitną także Bystrzonowscy. Józef Bystrzonowski major, kawaler legji honorowej z N. Rarską zostawił syna Jana.

Byszkowski. O tym sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim nmieszczą.

Byszowski herbu Abdank. Z tym herbem *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża. *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki* o nich nie piszą.

Bzura. herbu *Lis.* *Paprocki*, *Okolski*, *Niesiecki* o nich niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów szlacheckich, wraz z herbem *Lis* umieszczą. W tymże miejscu kładzie dom Bzurskich, także herbu *Lis.* Graeyan Bzura burgrabia grodzki Wąsowski około r. 1795. żyjący — *Her. Wiel.*

C.

Campioni Filip Antoni. *Nobilit. non praecc. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Canale Ludwik minister pełnomocny Króla Sardyńskiego w Wiedniu, otrzymał dla siebie i domu *Indig.* na sejmie r. 1767. — *Kras.*

Carewicz Jan podpisał się na zjeździe walnym województw ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami w roku 1700. z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.*

Cebrowski herbu *Pobog.* Ze są i tego herbu świadczy *Mal.*

Cebulski herbu *Prawdzie.* *Kuropatnicki* i inni piszą Cybulskimi. W Konstytucyi 1764. między suffragiami podpisał się na elekyą Stanisława Augusta Króla, Piotr z Cebulina Cebulski z województwa Rawskiego. Także Nikodem Cebulski w tym czasie komornik ziemski ziemi Czerskiej. — *Her. Wiel.*

Ceceniewski w województwie Wołyńskim około roku 1776. Antoni Ceceniowski regent grodzki Krzemieniecki. — *Krasicki.*

Cedroński Andrzej. *Nobilit. non praecc. scartab.* w Konst. roku 1768. — *Kras.* — *Mal.*

Cedrowicz. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami w koronie i W. Rs. Lit. ten dom od innych autorów opuszczony umieszczą.

Cekowski. O tym domie dawni autorowie niewspominają. *Kuropatnicki* umieszczą w paragrafie piątym w ekstrakcie Galicyi i Lodomeryi *legitimatorum ad metriculas statuum inscriptorum*, Dominika i Tadeusza Cekowskich pod dniem 10. Września 1782. zapisanych — *Her. Wiel.*

Cekliński herbu N.—W r. 1778. Dyżma Skarbek Cekliński burgrabia Dobrzyński. — *Krasicki*.

Celejowski Kasper z Mazow. podpisał elekeją Jana Kazimierza Króla. — *Mał.*

Cepryński ciekawy. O tym domie dawni autorowie ani *Niesiecki* nie piszą. *Kuropatnicki* w §. II. o rodowitej szlachcie Polskiej i W. Rs. Lit., w rzędzie nazwisk domów umieszcza. Mikołaj Cepryński z przydomkiem *Ciekawy* podpisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z województwa Nowogrodzkiego. — *Mał.*

Cerkies. *Nobilit.* w Konst. roku 1662. *fol.* 41. — *Małach.*

Cerner Franciszek. *Nobil. non praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Mał.*

Ceterski. O tym żaden z autorów dawnych ani późniejszych nie piszą. Józef Ceterski około r. 1795. pisał się na tranzakcyach vice-regentem ziemskim Brzeskim Kujawskim. — *Her. Wiel.*

Chabicki herbu Jastrzębiec. Dawni autorowie o tym domie niwspominają. *Kuropatnicki* w §. II. szlachty rodowitej Polskiej i W. Rs. Lit. w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza, równie i *Małachowski*.

Chabiewiecki herbu Sassor. Dawni autorowie z *Niesieckim* nie piszą o tym domie, *Kuropatnicki* w swem dziele w rzędzie nazwisk domów i herbów kładzie.

Chabinoski herbu Sulima. Opuszczony ten dom od dawnych autorów. *Kuropatnicki* w *zbiorze nazwisk domów z ich herbami* opisuje, także i *Małachowski*.

Chabowski herbu Lubicz wymienia ich *Mał.*

Chądrzewski herbu Junosza tak w dziełach swoich *Kuropatnicki* i *Małachowski* ten dom wyrażają, w dawnych autorach opuszczono.

Chalaim Jerzy w czasie zjazdu wielkiego województw ziem, powiatów pod Olkinikami 1700. roku podpisał się z województwa Nowogrodzkiego. — *Her. Wiel.*

Chalcewicz Pleskaczewski. O tym domie *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich wspominają, a w dawnych autorach nie znajduje się.

Chambers Jakób z starożytnej familji angielskiej pochodzący *titulo Baronatus* zaszczycony, rotmistrz Królewski otrzymał *Indigena* Konst. r. 1673. *fol.* 36. — *Mał.* — *Kras.*

Chamski herbu Jastrzębiec. O tych w Tomie III. ale bez herbu; tu dodajemy: Andrzej Chamski miecznik województwa Płockiego, którego syn Jan pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z województwa Płockiego; tenże potem

wojski mniejszy Raciążki. Adam Chamski podwojewodzy Płocki. — *Her. Wiel.*

Chański herbu Korczak. Dawni autorowie wraz z *Niesieckim* ten dom opuścili. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit. w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza. Jan Chański chorąży i podwojewodzy Rijowski w r. 1787. był deputatem z województwa Rijowskiego na trybunał koronny. — *Her. Wiel.*

Charczewski herbu Cholewa. O tym dobie lubo inni dawni autorowie nie piszą, *Kuropatnicki* w dziele swoim w §. V. w ekstrakcie umieszcza Walentego i Michała Charczewskich pod dniem 18. Października 1782. roku zapisanych. — *Her. Wiel.*

Charczyński. Dawni autorowie o nich nie piszą, lecz *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami umieszcza.

Charewicz herbu Sas. Dawni autorowie przez nie wiadomość ten dom opuścili. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodowitej szlachty Polskiej i W. Ks. Lit. w rzędzie nazwisk domów i herbów wyraża. Na zjeździe walnym r. 1700. pod Olkinikami, województw ziem i powiatów W. Ks. Lit. pisał się Kazimierz Charewicz z wojew. Mińskiego. Także *Kuropatnicki* w §. V. w ekstrakcie pod dniem 9. Października 1788. roku Tomasza Charewicza umieszcza. — *Her. Wiel.*

Charlecki. Ten dom *Kuropatnicki* w dziele swoim *wiadomość o klejnocie szlacheckim* w rzędzie nazwisk domów pisze, inni autorowie opuścili.

Charmański herbu Radwan. Że są i tego herbu pisze *Małachowski*.

Charytonowicz Justynian w roku 1700. na zjeździe walnym pod Olkinikami województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. podpisał się z województwa Nowogrodzkiego z powiatu Słonińskiego. — Patrz o nich Tom III. pag. 20.

Chaskowski Stanisław na zjeździe walnym 1700. r. województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. pod Olkinikami podpisał się z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.* Dawni autorowicani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą.

Charzewski herbu Śreniawa. O tych było w Tomie III. Tu się dodaje: Jan Charzewski komornik ziemski Włodzimirski był deputatem 1744. r. z województwa Wołyńskiego na trybunał koronny. Jan Charzewski sędzia aiemski Czerwiechowski koło roku 1763. — *Her. Wiel.*

Charzyński herbu Szeliga w województwie Mazowieckiem. Piotra Charzyńskiego żona, Katarzyna Oleśnicka starościanka Bełzka, która pierwszym związkiem żyła z Jędrze-

jem Zmiećkim. Paweł z Despotą w Węgrzech wojując w nie-
szczęśliwej przegranej w niewolą się Turkom dostał: (*Histor-
rya cudów Częstochowskich*, Chorążym go Wieluńskim ty-
tułuje) ale od Stanisława brata wykupiony, na wolność wyszedł.
Marcin z Płockim podpisał elekeją Władysława IV. synowie
jego Jan i Jędrzej w roku 1697. — *Her. Wiel.* — Patrz Tom
III. str. 21.

Chęciński Marcin kanonik Kujawski koło roku 1763.
w którymby znajdowali się w województwie nie ma wiado-
mości. — *Her. Wiel.* Inni autorowie *Niesiecki* ani *Kuropat-
nicki* o nich nie piszą.

Chęcki. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. 1768. r.
— *Mat.*

Chene. *Indig.* w Konst. 1775. r. *fol.* 144. — *Mat.*

Cheralier Antoni *Nobil. non prae. scart.* w Konst.
r. 1790. — *Mat.*

Chilewski herbu *Jastrzębiec*. Dawni autorowie i
Niesiecki opuścili. *Kuropatnicki* w §. II. o familiach rodnwi-
tej szlachty i W. Rs. Lit. w rzędzie nazwisk domów i herbów
umieszcza.

Chincza herbu *Działosza*. Ten dom od dawnych auto-
rów i *Niesieckiego* opuszczony. *Kuropatnicki* w dziele swoim
miadomość o klejnocie szlacheckim w rzędzie nazwisk domów
i herbów, również i *Małachowski* wyrażają.

Chładkowski herbu *Prus 1mo.* Tylko *Małachowski*
ich wspomina.

Chłasiewicz. Ten dom sam *Kuropatnicki* w zbiorze
nazwisk domów z ich herbami umieszcza. Inni autorowie ani
Niesiecki o nim nie piszą.

Chłasko herbu *Leliwa* przez niewiadomość lubo ten
dom szlachetny dawni autorowie wraz z *Niesieckim* opuścili.
Kuropatnicki w §. II. o familiach rodowitej szlachty korony
i W. Rs. Lit. w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza.

Chłasowicz Antoni z Chłasowa cześnik Wołkowyski
podpisał się na manifeście wraz z innemi wielą senatorami,
urzędnikami i szlachtą *de illegitimitate* trybunału 1763. roku
w grodzie Wileńskim. Dawni autorowie o tym domie nie pi-
szą. — *Her. Wiel.*

Chłuka z Sandomirskiego podpisał elekeją Stanisława
Augusta Króla. — *Małachowski.*

Chadziński w ziemi Łomżyńskiej; tak ich wspomina
Małachowski.

Chłuski herbu *Radwan.* Tylko *Mat.* ich wymienia.

Chmura herbu *Krzywda* i o tych dawni autorewie mil-
czą tylko *Małachowski* i *Krasicki* ich wymieniają. — Są w Ks.

Litewskiem. Roku 1778. Joachim Chmara podstoli Miński i pisarz grodzki. Adam instagator Lit. w r. 1779. został kastelanem Mińskim. — *Iras*.

Chmieleński. Dawni autorowie ten dom opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów i herbów wyraża. Wojciech Chmieleński około r. 1795. żyjący vice-regent ziemi Ciechanowskiej.

Chmieliński herbu Pokora; że są i tego herbu pisze *Małachowski*

Chobecki. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą, lecz na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700. roku wojewódz ziem i powiatów W. Rs. Lit. Piotr z Chobędy Chobęcki podpisał się z województwa Mińskiego. — *Her. Wiel.*

Chochłowski Tomasz w roku 1765. w grodzie Wileńskim podpisał się na manifeście *de illegitimitatetrybunału*. — *Her. Wiel.* Dawni autorowie oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą.

Chochoński herbu Belty. Dawni autorowie i *Niesiecki* opuścili. *Kuropatnicki* i *Małachowski* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami umieszczają.

Chochudy Hrebory w roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. z województwa Witebskiego podpisał się. — *Her. Wiel.*

Chociałowski Jerzy w aktach grodzkich Wileńskich roku 1765. — *Mat.*

Chocianowicz Ignacy na elekcyą Stanisława Augusta Króla pisał się z województwa Mińskiego, powiatu Kowieńskiego. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim wyraża. — *Her. Wiel.*

Chocianowski. Ten dom dawni autorowie i *Niesiecki* opuścili. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów i herbów pisze. W grodzie Wileńskich 1763. r., Jerzy i Łukasz Chocianowscy podpisali się na manifeście *de illegitimitate* trybunału, wraz z innymi senatorami, urzędnikami i szlachtą. W r. 1620. Szymon Chocianowski w Mińskim województwie miał swoją posesyą, jako świadczą akta grodzkie Mińskie, iż z żoną swoją Zofią z Stachowskich dobra swoje Dzwinackoje, Restkowskoje, Andrzejowi Pliskowskiemu wiczyście rezygnował. N. Chocianowski miał za sobą Szeniawską. Ten dom zkolligowany z Brzeskimi, Sieniawskimi, Słockimi, Krzywobłockimi, Terpiłowskiemi. W Nowogrodzkim z Biellikowiczami Radzińskimi. W Trockim z Bielawskimi §. Jan Kazimierz Chocianowski rotmistrz województwa Smoleńskiego około r. 1795. żyjący. — *Her. Wiel.*

Chociałowski Jerzy w roku 1763. w aktach Wileńskich podpisał się wraz z innemi na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. — *Her. Wiel.*

Chocimski Hurko z Witebskiego podpisał elekcyą Króla Jana III. — *Mat.*

Chociosewicz Stefan w roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. podpisał się z województwa Mińskiego. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. — *Her. Wiel.*

Chociutowski Jerzy w roku 1700. na zjeździe walnym pod Olkinikami wojewódz, ziem i powiatów W. Ks. Lit. pisał się z województwa Witebskiego powiatu Orszańskiego. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. — *Her. Wiel.*

Choczowski. O tym domie dawni autorowie w swoich dziełach niewspominają. *Kuropatnicki* w §. V. w ekstrakcie *apud tabulas regni Galliciae & Lodomeriae immatriculatum*, Onufrego Choczowskiego. Także Adama i Bonawenturę pod dniem 22. Września 1782. r. zapisanych umieszcza.

Chodakin. *Kuropatnicki* sam w zbiorze nazwisk domów z ich herbami umieszcza, w innych zaś autorach nieznajduje się.

Chodakiewicz. Dawni autorowie o tym domie nie piszą, sam *Kuropatnicki* w dziele swoim *wiadomość o klejnocie szlacheckm oraz herbach* wyraża.

Chodaszewicz. Dawni autorowie ani *Niesiecki* niewspominają. W *Kuropatnickim* ten dom znajduje się. Na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Ks. Litewskiego pod Olkinikami w r. 1700. pisał się Stefan Chodaszewicz z województwa Mińskiego. — *Her. Wiel.*

Chodecki. *herbn Junosza.* *Niesiecki* i dawni autorowie ten dom opuścili przez niewiadomość. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami i *Małachowski* umieszczają.

Chodykiewicz. Żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. W roku 1764. 28 Kwietnia Tomasz Chodykiewicz komornik Połocki podpisał się na akcie konfederacyi generalnej W. Ks. Lit. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Chodykin. O tym domie *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą, dawni autorowie także niewspominają. Maciej Chodykin w roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów podpisał się z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.*

Chodymski Piotr, Jan, i Dominik w roku 1763. w grodzie Wileńskim podpisali się wraz z innemi senatorami urzędnikami i szlachtą na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. W autorach żadnych ani w *Niesieckim* i *Kuropatnickim* nie znajdują się. — *Her. Wiel.*

Chodzewski herbu *Słepowron*. Dawni autorowie o nich mileżą, *Malachowski* zaś wspomina.

Chodziński Konstanty 1700. roku pod Olkinikami na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. podpisał się z powiatu Oszmiańskiego. — *Her. Wiel.* Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają.

Codzkiewicz. Ten dom dawni autorowie przez wiadomość opuścili. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami kładzie. Razimierz Chodzkiewicz koło 1784. roku budowniczy Mścisławski. — *Her. Wiel.*

Chochoładzki herbu *Larissa*, w tym nazwisku w dziele swoim kładzie *Kuropatnicki*. Zaś pod herbem *Larissa Niesiecki* Chochołaty wyraża. Lecz o żadnym niezdarzyło się nigdzie czytać. Dawni autorowie o nich niewspominają.

Cholbowski. *Kuropatnicki* sam w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza, inni autorowie o nich nie piszą.

Cholkowski. O tym domie dawni autorowie i *Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów i herbów wyraża. Piotr Cholkowski w roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. podpisał się z powiatu Braclawskiego. — *Her. Wiel.*

Cholodecki herbu *Białynia*. Tak ich wymienia *Malachowski*, inni autorowie mileżą.

Cholodkiewicz Stanisław na zjeździe pod Olkinikami 1700. roku W. Ks. Lit. obywateli podpisał się z województwa Trockiego, dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą o nich. — *Her. Wiel.*

Cholubicki herbu *Korsak*. Dawni autorowie niewspominają. *Kuropatnicki* i *Malachowski* w zbiorze nazwisk domów szlacheckich umieszczają.

Choluski Piotr w roku 1700. pod Olkinikami na walnym zjeździe województw, ziem i powiatów W. Ks. Lis. podpisał się z powiatu Braclawskiego. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. — *Her. Wiel.*

Cholyński. Ten dom dawni autorowie z *Niesieckim* opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim: jako też *Malachowski* w rzędzie nazwisk domów mieszczą.

Chomicz. Ten dom dawni autorowie opuścili. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów i herbów wyraża. W ro-

ku 1632. Marcin Chomicz z Trokiem województwem podpisał elekeę Władysława IV. Króla. Także Jan i Marcin Chomicz w roku 1700. na zjeździe walnym obywateli W. Rs. Litewskiego pod Olkinikami podpisali się z województwa Smoleńskiego. Wawrzeniec Chomicz pisał się na elekeę Stanisława Augusta Króla z powiatu Starodubowskiego. — *Her. Wiel.* Patrz Tom III. pod Chomiński.

Chomicz herbu Syrokomla z odmianą. O tych sam tylko *Malachowski* pisze.

Chomikowski Antoni, Paweł podpisali się w aktach Wileńskich 1763 roku 16 Kwietnia na manifest *de illegitimitate* trybunału w Litwie. Inni autorowie o nich nie piszą. — *Her. Wiel.*

Chomiński herbu Pobog, że są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Chomski. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. W roku 1700. Kazimierz Chomski z powiatu Braclawskiego, na zjeździe walnym pod Olkinikami pisał się; Adam Chomski w roku 1764. 28. Kwietnia akt konfederacji generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie podpisał. Dyonizy Chomski koło roku 1784. krajezyc powiatu Oszmiańskiego. — *Her. Wiel.*

Choraim herbu Śreniawa. Patrz **Horaim.**

Chorbowski. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. Konstytucya 1764. r. między suffragiami umieszcza, iż Rafał Chorbowski, pisał się na elekeę Stanisława Augusta Króla z województwa Sandomirskiego. — *Her. Wiel.*

Choroszcza. Stanisław i Antoni Choroszcza w roku 1700. pod Olkinikami wraz z innemi obywatelami W. Rs. Lit. podpisali się z województwa Witebskiego, z powiatu Orszańskiego. O tych nie tylko dawni autorowie, ale *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspomnieli. — *Her. Wiel.*

Chorski. Ten dom starożytny dawni autorowie *Niesiecki* i *Kuropatnicki* lubo opuścili, stoi jednak w dyplomatach przez Ks. Dogiela wydanych, iż w roku 1589. za Zygmunta III. Teodor Chorski, podpisał się na ratyfikacyą traktatu Bitomskiego i Bendzińskiego w Warszawie na sejmie będąc posłem z województwa Witebskiego. — *Her. Wiel.*

Chorowski herbu Belty. Tak ich wypisuje *Malach.*

Chorzewski. *Kuropatnicki* w §. II. o familach rodowodowej szlachty Polskiej i W. Rs. Lit. w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza. Dawni autorowie z *Niesieckim* opuścili. Józef Chorzewski 1784. roku podstoli Nowogrodzki. W tymże czasie Piotr Chorzewski pisarz ziemski Nowogrodzki

Piotr Chorzewski sędzia ziemski Czerniechowski 1764. roku pisał się na elekeyą Stanisława Augusta Króla, z województwem Bełżkiem. Jan pisarz grodzki Winnicki 1757. roku. Józef Chorzewski kanonik Kamieniecki był deputatem z tejże kapituły w roku 1767. na trybunał koronny. — *Her. Wiel.*

Chromiński. O tym domie żaden z autorów nie pisze. *Wielądkowi* zdarzyło się czytać, iż około roku 1784. Grzegorz Chromiński był vice-regentem Łukowskim.

Chroniewski herbu Gryff. Tegoż samego herbu co i Chronowscy, bo przodkowie jego z tejże prozacji wyszli, atoli nieco odmianę herbu mają, to jest *Gryff* złoty, z skrzydłami wzniesionemi stojący, w prawej szponie trzy pióra strusie, w lewej zaś pierścień złoty z dyamentem trzymający, w polu czerwonym. Nad tarczą szyszak koroną przyozdobiony. z której także trzy pióra strusie pierścieniem złotym opasane, i wzniesione. Z tego domu Michał Chroniewski, miecznik ziemni Zakroczymskiej, wsi Lelewo w tejże ziemi będącej dziedzic, ten wiek swój młody od roku 1743. przepędził na doskonaleniu się w prawie. Jakoż od roku 1750. aż do 1793. był na funkeyi już to vice-regenta, a potem regenta jurysdykcji marszałkowskiej koronnej, toż w sądach najwyższych zasiadał jako asesor przez JW. Mniszcha marszałka w. koronnego wzywany, wspominają go Konstytucye koronne 1768. 1775. 1789. Dopełniając funkeyi komisarza do ofiary dziesiątego grosza w ziemi Zakroczymskiej. Tenże z Agnieszką Moszyńską spłodził syna Jana Nepomucena Felixa, który już to w komisji cywilno-wojskowej, już to jako konsyliasz konfederacji ziemi Zakroczymskiej zasiadając, dla dobra publicznego i ojczyzny, przysługę swoją dopełniał. Ten pojął za małżonkę Alexandrę Popławską spłodził potomstwo do tych czas żyjące, to jest: dwie córki, Annę i Monikę, którego dwie siostry rodzone a rzezzonego Michała Chroniewskiego córki, jedna Maryanna, Ignacego Oborskiego miecznika województwa Płockiego małżonka: druga Małgorzata Jana Nepomucena Zielińskiego łowczego ziemi Zakroczymskiem małżonka. — *Her. Wiel.*

Chrościcki herbu Leliwa. Że są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Chroślicki. Patrz pod **Chrościcki** w Tomie III.

Chrul Stefan i Kazimierz na zjeździe województw ziem i powiatów W. Rs. Lit. obywateli, na obronę ojczyzny pod Olkinikami w roku 1700. zgromadzonych, podpisali się z powiatu Lidzkiego, województwa Wileńskiego. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. — *Her. Wiel.*

Chruplewski, Ten dom dawni autorowie, oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, opuścili. W roku 1700 w uchwalonem postanowieniu generalnych stanów W. Ks. Lit. wiecznic i nigdy nienaruszonym na zjeździe walnym województw i powiatów, pospolitem ruszeniem pod Olkinikami, Mikołaj Jan Chruplewski z powiatu Kowieńskiego województwa Trockiego podpisali się. — *Her. Wiel.*

Chruściński Tadeusz, umieszczony w *Kuropatnickim* w ekstrakcie *ad tabulas Regni Galliciæ s. Lodomeriæ immatriculaturum. inter equites. cum voce*; dnia 13. Września 1782. roku zapisany.

Chrutulski. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, o nich nie piszą. Stanisław Chrutulski na zjeździe walnym obywateli W. Ks. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami podpisał się z powiatu Oszmiańskiego województwa Wileńskiego. — *Her. Wiel.*

Chrybcewicz. O tym domie żaden z dawnych autorów niewspomina, ani *Kuropatnicki* i *Niesiecki*. Paweł Chrybcewicz, w roku 1700. na postanowieniu generalnem stanów W. Ks. Lit. i zjeździe walnym województw i powiatów, podpisał się z województwa Wileńskiego, powiatu Wilkomirskiego. — *Her. Wiel.*

Chrynecki herbu Wenda. Sam *Kuropatnicki* w dziele swoim ten dom w rzędzie nazwisk familji szlacheckich z herbem *Wenda* umieszcza.

Chryniewicki herbu Przegonia. Patrz **Hryniewicki** T. IV.

Chrzyściński. O tym domie, sam *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze, w innych autorach nieznajduje się.

Chrystowski Jan na zjeździe walnym obywateli W. Ks. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami podpisał się z powiatu Kowieńskiego. Inni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. — *Her. Wiel.*

Chrzczonowicz. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nim nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim, w rzędzie nazwisk domów i herbów umieszcza. Są w Litwie z tych Franciszek Chrzczonowicz koło roku 1792. klucznik województwa Wileńskiego. — *Her. Wiel.*

Chrzniowski z Rzeczyckiego podpisał elekcyą Jana III. — *Mat.*

Chuchrowski. *Nobil.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Mat.*

Chudzicki herbu Ostoja, tak pisze *Kuropatnicki* z tym herbem. *Niesiecki* i dawni autorowie o nich niewspominają.

Chumnicki. O tych dawni autorowie, ani *Niesiecki* nie piszą. Sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza.

Chwałczeski w Konst. r. 1578. — *Mał.*

Chwałęcki herbu *Belina*. Ten dom także dawni autorowie, ani *Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* zaś w rzędzie nazwisk domów i herbów szlacheckich wyraża.

Chwałczniewski herbu *Topacz*. *Kuropatnicki* i *Małachowski* o tym domie w dziele swoim umieszczają, w innych autorach nieznajduje się.

Chyłkowski. Ten dom *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich umieszczają, inni autorowie o nim niewspominają.

Chynka herbu *Saszor*. Tych w rzędzie nazwisk domów i herbów szlacheckich *Kuropatnicki* i *Małach.* wyrażają.

Chyrosz Jan podpisał się w aktach Wileńskich 1763. wraz z innemi senatorami i urzędnikami na manifestie *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. — *Her. Wiel.*

Chyżyński. Ten dom, *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich umieszczają. Inni autorowie niewspominają.

Ciągliński. Dawni autorowie o tym domie niewspominają. *Kuropatnicki* tylko w rzędzie nazwisk domów i herbów wyraża.

Ciapiński. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. Na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami w roku 1700. Jerzy i Piotr Ciapiński pisali się z województwa Połockiego. — *Her. Wiel.*

Ciarnowski herbu *Trąby*. Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich o nich piszą, w innych autorach nie znajduje się.

Ciaszyński. Podobnież o tym domie tylko w *Kuropatnickim* i *Małach.* znajdują się.

Ciażyński herbu *Trąby*. W dziele *Wiadomości o klejnocie szlacheckim* przez *Kuropatnickiego* wydanym, ten dom jest umieszczony: *Małachowski* go cytuje ale w innych autorach nie znajduje się.

Ciborowski. Dawni autorowie o nich opuścili *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża. Dyonizy Ciborowski, komornik ziemi Czerskiej koło roku 1792. żyjący, a ztąd ich siedlisko w województwie Mazowieckiem okazuje się. — *Her. Wiel.*

Ciborski. Przez niewiadomość dawni autorowie, jako też *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. Był w województwie Chełmińskim Franciszek Ciborski koło roku 1763. sę-

dzią ziemskim Chełmińskim. Stanisław Ciborski sądowy ziemski Chełmiński. — *Her. Wiel.*

Cichoński herbu *Wqż*. W Krakowskim i w Podgórzu na Cichonach siedlisko swoje mający, a dawniej w Węgrzech znajdujący się. Z tych Adam Cichoński z Jadwigą spłodzili 1682. roku Szymona, ten z Anną małżonką swoją dwie córki zostawił, Brygidę i Agatę Różę. Jan Cichoński i Agnieszka Stankowska małżonka jego. Inny Jan Cichoński z Heleną Pruszyńską, spłodzili dwóch synów: Wincentego i Józefa, i trzy córki: Annę, Helenę i Katarzynę. — *Her. Wiel.*

Ciechlejewski. O tym dawni autorowie niewspominają, ani *Niestęcki* nie pisze, *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Wawrzeniec Ciechlejewski z powiatu Wilkomirskiego podpisał elekcją Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Cichnicki herbu *Pokora*. Ten dom starożytny w Polsce, miał *ab origine* fortuny i posesye swoje w koronie. Po Unji W. Litewskiego z Polską, wojnę służący Maciej Polanowski Golimont Cichnicki, pierwszy osiadł w Brzeskim województwie, koło roku 1593. którego jest testament autentyczny roku 1628. Po nim sukcesją wzięli: Urban, Łukasz, Stanisław i Maciej Cichniccy. Urban miał za sobą Helenę Ostromecką roku 1635. Łukasz Helenę Żywiecką w roku 1637. Stanisław i Maciej bezżenni; tranzakcyą ich z Wasilewiczem Przyszychockim, i samą Reginą Łoknicką małżonką, ziemianinami województwa Brzeskiego o część pewną w Małyszach i Laskowie, w roku 1653. Ci podczas Moskwy pierwszej, ogniem i mieczem grasującej, w województwie i całym Księstwie Litewskim, wraz z wszelką substancją i ruchomościami poginęli. Po tej nieszczęśliwej rewolucyi, godnej pamięci ksiądz Piotr Albrych Cichnicki, pleban Jałowski i proboszcz Kobrzyński, i Bartłomiej Razimierz Cichniccy zostali.

Ten Bartłomiej Razimierz, z Polaków Polakowskich Golimot Cichnicki, *1mo voto* miał za sobą Katarzynę Podchajską nieplodną, jak świadczy tranzakcyą roku 1659. po niej Katarzynę Izbięką w roku 1662. z którą spłodził synów dwóch, i córek dwie: Jędrzeja i Piotra, Katarzynę i Annę. Katarzyna wydana za Stefana Bobra, z nią spłodził jedną córkę. Druga Anna wydana za Koncewicza, jednego z nim miała syna Jana. Piotr wyniósł się na Wołyń, Jędrzej w roku 1692. *1mo voto* miał za sobą Wkryńską, herbu *Grzymała*, Tomasza Wkryńskiego, Teofilę córkę młodszą urodzoną z Bońkowskiej, matka jej z Mogielnickiej w ziemi Chełmskiej, siostra starsza na świecie Bogumiła, a potem w zakonie Petronella Bernardynka w Brzeskim klasztorze, przy wielkiej pobożności i w zakonie

estymacyi, kilka razy matką obrana, w wieku będąc sędziwą, życie swoje zakończyła. Drugą Maryannę Buchowiecką nieplodną.

Z tą tedy pierwszą żoną Teofilą Wkryńską, córkę jedną i trzech synów spłodził, Helenę, Michała, Ludwika i Józefa. Helena wydana za Franciszka Gorzkowskiego, w roku 1705., Karola syna i Alexandrę córkę zostawiła. Ludwik i Józef bezżenni, godni i estymowani kawalerowie. Michał w roku 1726. pojawiwszy Jana Lwowicza, czesnika Wilkomirskiego i sekretarza Jego Królewskiej Mości, urodzonego z Kierdesiowej kasztelanki Zmudzkiej, córkę Emerencyannę, zrodzoną z Nartowłowny, spłodził z nią synów trzech: Michała, Jacka i Jakóba. Michał habit ś. Franciszka przyjął. Jacek i Jakób w palestrze Akademji Wileńskiej i prawa około roku 1756. zostawali. Ta jest procedencya, z Polakowskich herbu *Pokora* Golimontów Cichniekich, z autentycznych wypisana papierów, to jest z kontraktów, testamentów, cassy i innych między sobą tranzakeyi, w ziemstwie i grodzie Brzeskim mianych i ekspedowanych w dawniejszym czasie po Rusku w późniejszym *usitate Polonico idioma* zebrana.—*Herbarz Duńczewskiego.*

Ciekliński herbu *Jastrzębiec*: że są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Cieleński herbu *Abdank*. O tym domie *Kuropatnicki* w dziele swoim wspomina ale bez herbu. *Małachowski* z herbem wymienia. Inni autorowie ani *Niesiecki* nie piszą.

Cielgowski podpisał elekcyą Władysława IV. Króla.—*Mał.*

Cielica Stefan i Alexander na walnym zjeździe obywateli W. Ks. Lit. pod Olkinikami w roku 1700. pisali się z województwa Połockiego.—*Her. Wiel. Małachowski* cytuje *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą.

Cieliwski. Ten dom podobnież od autorów dawnych oraz od *Niesieckiego* i *Kuropatnickiego* jest opuszczony. Jan Cieliwski w roku 1700. na zjeździe pod Olkinikami województw, ziem i powiatów W. Ks. Lit. pisał się z powiatu Orszańskiego.—*Her. Wiel.*

Ciemiewski. O tym *Kuropatnicki* tylko w dziele swoim w rzędzie nazwisk domów szlacheckich i *Małachowski* umieszczają. Inni autorowie nie o nich niewspominają.

Ciemnołęski. O tym domie *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich wspominają. Inni autorowie, ani *Niesiecki* o nich nie piszą.

Ciempoluski Jan, na zjeździe walnym W. Ks. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami, podpisał się z powiatu Upit-

skiego. Dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich niewspominają. — *Her. Wiel.*

Cieczewicz Jan Robert. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Kras.* — *Mal.*

Ciereszko. O tym *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają inni autorowie wzmianki nie czynią.

Cierpicki. Dawni autorowie wraz z *Niesieckim* opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Sylwester Cierpicki w roku 1700. podpisał się na zjeździe walnym pod Olkinikami z powiatu Lidzkiego. Jan Cierpicki stolnikowicz Smoleński, podpisał się na akcie konfederacji generalnej W. Rs. Lit. 28. Kwietnia 1765. roku. — *Her. Wiel.*

Cięski. O tym domie sam *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Inni dawni autorowie opuścili.

Ciesnowski herbu *Pomian*. Dawni autorowie ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów i herbów szlacheckich Ciesniowskich herbu *Pomian* umieszcza.

Cidzik. O tym dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie pisali. W manifeście, w aktach Wileńskich 1763. r. *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. wraz z innemi podpisał się: Antoni, Tadeusz Zawalczyc Cidzika. Także Floryan Cidzik strukczaszy powiatu Lidzkiego 1784 roku — *Her. Wiel.*

Cieszajewski herbu *Jastrzębiec* z Mazowieckiego przenieśli się na Litwę. Ten sam dom co i Cieszewscy o których w Tomie III. str. 123.

Cikowski herbu *Topor.* Ze są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Cindziński Stefan i Mateusz na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. 1700. roku pod Olkinikami, podpisali się z województwa Wileńskiego. Dawni autorowie, także *Niesiecki* i *Kuropatnicki* opuścili. — *Her. Wiel.*

Ciosanowiecki. Dawni autorowie także *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. W aktach grodzkich Warszawskich w roku 1697. Felix Nikodem z Ciosanowic Ciosanowski, poseł województwa Połockiego na elekcyą Augusta II. Króla. — *Her. Wiel.*

Cironowicz. O tych żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. Na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700. roku Jan Cironowicz pisał się z powiatu Braślawskiego. — *Her. Wiel.*

Ciszkievicz *Minolgański* w Słonimskiem: tak go wymienia *Malachowski.*

Ciunowicz. O tym domie żaden z dawnych autorów niewspomina. Sami tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* w dziełach swoich umieszczają.

Ciwiński. Dawni autorowiani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. Dominik Ciwiński na walnym zjeździe obywateli W. Ks. Lit. pod Olkinikami 1700. roku, podpisał się z województwa Trockiego. Także Ignacy Ciwiński w aktach Wileńskich pisał się na manifestie *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. 1763. roku wraz z innemi obywatelami — *Her. Wiel.*

Cizewski Kazimierz z powiatu Wilkomirskiego podpisał się na zjeździe pod Olkinikami 1700. roku, wraz z innemi obywatelami W. Ks. Lit. — *Her. Wiel.* Inni autorowie o nich niewspominają.

Clewiński. O tych *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów szlacheckich wyraża, dawni autorowie i *Niesiecki* opuścili. Tadeusz Clewiński w aktach Wileńskich w roku 1763. podpisał się na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. wraz z innemi obywatelami. — *Her. Wiel.*

Coccei Ernest Fryderyk pułkownik gwardyi pieszej kor. otrzymał *Indigen.* r. 1767. Z braci jego, jeden w bezżennym stanie był posłem od Króla Pruskiego w Szwecyi, drugi prezesem Kamery w Szlązku. Ojciec kanclerz wielki Pruski, mąż dzielny i biegły, ułożył *Codicem Fridericianum.* — *Krasicki.*

Cojo, uznany za szlachcica w Konst. r. 1768. — *Kras. Malach.*

Coluszański herbu *Radwan.* Dawni autorowie wraz z *Niesieckim* niewspomnieli o nich. *Kuropatnicki* i *Malachowski* wraz z nazwiskiem ich herbu w rządzie nazwisk domów szlacheckich umieszczają.

Conradi Fryderyk. *Nobilit. non praec. scartab.* w Konstytucyi roku 1768. — *Mat.*

Corrade. *Indigen.* w Konst. roku 1767. *fol.* 58. — *Malach.*

Corski herbu *Bogorya.* Tylko *Malachowski* ich wymienia.

Corticelli. *Indigenat* w Konst. roku 1764. — *Malachowski.*

Cossel, familja zacna w Niemczech. Z tych Fryderyk August generał wojsk Saskich Konstytucyą roku 1777. do *Indigenatu* przypuszczony. Siostra jego za Moszyńskim podskarbinim w. koronnym; jedna zaś z córek wydana za brata ciotecznego Moszyńskiego referendarza Litewskiego. — *Krasicki.*

Crauser Eneasze oberszter wojsk koronnych, otrzymał *Indigenat* roku 1673. *fol.* 36. — *Kras.* — *Mat.*

Cronneman uwolniony à scartab. w Konst. roku 1790. fol. 227. — *Mał.*

Cundzewicz w metryce Wołyńskiej r. 1528. — *Mał.*

Cuper herbu Korczak. O tych *Kuropatnicki* i *Małachowski* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładą, inni zaś autorowie o nich nie piszą.

Cwierciński. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich niewspominają. Na walnym zjeździe obywateli W. Ks. Lit. pod Olkinikami 1700. roku Michał Cwierciński pisał się z województwa Połockiego. — *Her. Wiel.*

Cyan, w Statucie Lit. — *Mał.*

Cybowicz Teodor na zjeździe pod Olkinikami w roku 1700. obywateli W. Ks. Lit. pisał się z powiatu Lidzkiego. — *Her. Wiel.*

Cybulka herbu Ostrzew. *Kuropatnicki* i *Małach.* o tym domie w dziele swoim piszą. Dawni autorowie nie wspominają.

Cydziez z Zawalnych. O tym domie sami *Kuropatnicki* i *Małach.* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszczają. Inni autorowie niewspominają.

Cydzik z Owalezye. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim wyraża. Piotr, Antoni, Stefan, Marcin i Tomasz Cydzikowie w roku 1763. w aktach Wileńskich pisali się wraz z innemi obywatelami W. Ks. Lit. na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Ks. Lit. — *Her. Wiel.* Roku 1778. Floryan Cydzik strukczaszy Litewski. — *Kras.*

Cymiński. O tych *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich piszą, w innych autorach nie znajduje się.

Cyndacki herbu Godziemba. Dawni autorowie także i *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. Antoni Cyndacki na elekcją Stanisława Augusta Króla pisał się z województwem Płockiem. — *Her. Wiel.*

Cyrtow. Na zjeździe walnym pod Olkinikami roku 1700. wraz z obywatelami W. Ks. Lit. Samuel Cyrtow pisał się z powiatu Kowieńskiego. — *Her. Wiel.*

Cyrus herbu Lis. Tak ich cytuje *Małachowski*, inni autorowie milczą.

Cyryan. Zaden z dawnych autorów o nich nie pisał. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów szlacheckich onychże wyraził.

Cyryna Dogiell. O tym domie *Kuropatnicki* wspomina. Dawni autorowie z *Niesieckim* opuścili. Koło r. 1763. Frau-

ciszek Dogiell Cyryna był sędzią ziemskim Nowogrodzkim. — *Her. Wiel.*

Czachorowski herbu Korab. Dawni autorowie i *Niesiecki* o tym domie opuścili. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraził. Koło roku 1793. Alexander Czachorowski był wice-regentem Włodzimirskim. — *Her. Wiel.*

Czachrowski z Czachrowa. Znajduje się w Bibliotece Helsberskiej księga Rytmów drukowana we Lwowie roku 1598. tej tytuł: *Rzeczy rozmaite Adama Czachrowskiego z Czachrowa szlacheica Polskiego.* W tejże opisane są tegoż Czachrowskiego dzieje w Węgrzech a potem *Treny.* Tenże w przedmowie do Jana Zamojskiego kanclerza i hetmana namienia, iż był jego i Stadnickich powinowatym. Gniazdo zaś jego familji w województwie Podolskiem. — *Krasicki.*

Czacki herbu Świnka. O tej znakomitej familji stoi już w Tomie III., lecz gdy tamta wiadomość nie zupełnie dokładną, przeto tu jak następuje umieszczamy. — Dokumenta odległych sięgające czasów, dowodzą starożytność domu tego. Jakób Świnka, wyniesiony na arcy-biskupstwo Gnieźnieńskie w roku 1283. przeniósł się do wieczności w 1304 r. (*). Koronował 1295 roku Króla Przemysława. Długosz opisując ten akt uroczysty, z uwielbieniem mówi o tym arcy-biskupie „*Celeberrimus Pater Jacobus Swinka Gnesnensis Archiepiscopus* §. 8. *Is. VII. k. 877.*

Dom ten początek swój bierze w województwie Płockiem a w latach następnych jeden z tej rodziny (z pewnością wiedzieć nie można jakie nosił imię) nabywszy w województwie Poznańskiem majątność Czac, zaczął się pisać Czackim.

Gdy w ciągu bezkrólewia w roku 1372. po zgonie Króla Ludwika, Wielkopolanie zebrani w Miłosławiu, postanowili wysłać do obywatelów Krakowskich, tudzież innych ziem i księstw koronnych, zapraszając ich do wspólnego związku celem zabezpieczenia Królestwa zewnątrz od przemocy sąsiedzkiej, a wewnątrz od gwałtów domowych, najbardziej zaś utrzymania umowy Roszyckiej, między Królem a narodem zawartej, względem następstwa tronu (**): na powyższej odezwie Wielkopolanów, podpisany jest Michał Czacki; który to dokument do akt koronnych wniesiony, rodzinie Czackich w roku 1785. wydany został. Liczne dokumenta w Poznańskich aktach i archiwach familijnych znajdujące się poświadczające pochodzenie w prostej linii od tegoż Michała Czackiego Piotra Czackiego,

(*) *Długosz* *Is. VII. k. 802. Is. IX. k. 909.*

(**) *Naruszewicz* *T. VII. k. 145.*

który używany był do ważnych posług krajowych; będąc oraz z Królem Zygmuntem I. 1515. roku na kongresie Wiedeńskim, a r. 1545. w celu załatwienia spraw Polskich również w Wiedniu, otrzymał od Cesarza Karola I. tytuł hrabiego imperyi. — Umieszczamy tu dosłowny wypis z ksiąg Grodzkich Sandomirskich poświadczający nadanie tegoż tytułu przez Karola V. Piotrowi Czackiemu.

Sigismundus Tertius.

Dei gratia Rex Poloniae Magnus Deus Lithvaniae, Russiae Prussiae Masoviae Livoniaeque, nec non Gotorum Suecorum Vandalorumque Haereditarius Rex.

Significamus praesentibus literis Nostris quorum interest universis et singulis, reperiri in Archivo inter originalia ex Archivo Cracoviensi transportata, sub titulo Palatinatus Cracoviensis, Litteras originales pergameneas olim Serenissimi Caroli V. Romanorum Imperatoris §. §. §. pro Petro a Czace Comes Czacki et ejus successoribus servientes sigillo ejusdem Romanorum Imperatoris appenso munitas, integras non vitiatas, quarum tenor sequitur.

Carolus Quintus.

Divina favente clementia Romanorum Imperator Augustus ac Rex Germaniae Hispaniae utriusque Siciliae Hierusalemi Hungariae Dalmatiae Croatiae §. §. §. Quia nos merita Generosi Petri a Czace Czacki Nobis sincere praestita et contestata Imperiis Nostris pensanda favoribus faciendum esse duximus titulo seu honore Comitum cum praedicto Spectabilis ac Magnifici pro Generoso Petro a Czace Czacki et ejus successoribus donamus et condecoramus §. §. §. In quorum omnium fidem et testimonium hasce literas Nostras privilegiales propriae manus Nostrae subscriptione, et sigillo Imperii Nostri communiri iussimus. — Datum in Civitate Nostra Imperiali Augustae Vindelicorum die vigesima quarta mensis Decembris, Anno Domini Millesimo Quingentesimo quadragesimo quinto, Imperii Nostri vigesimo sexto, et Regnorum Nostrorum vigesimo. Carolus quintus Romanorum Imperator, manu propria (L. S.)

Quas ejusmodi litteras Caroli V. Romanorum Imperatoris, Nos ex Suo ut praemissum est originali rescribi et parti cuius interest, postulanti authentice extradi permisimus. — In quorum rei fidem sigillum Regni praesentibus est appressum. — Datum Varsoviae: die prima mensis Maji A. D. MDCI. Regnorum Nostrorum, Polon: quatuordecimo, Sveciae vero anno octavo — Sigismundus Rex. Sim: Rudniczki. (L. S.)

Actum in Castro inferiori Sandomiriensi, feria quarta post festa solennia Sacri Paschatis, Anno Domini Millesimo Sexcentesimo quadragesimo nono. — Veniens personaliter Generosus Magnificus Joannes a Czace Comes Czacki olim Generosi Magnifici Stanislava Czace Comes Czacki, et Catharinae Szoldriska conjug. legit. filius, olim vero Generosi Magnifici Joannis a Czace Comes Czacki, et Dorotheae Tarnowska conjug. legitim. nepos; olim autem Generosi Magnifici Petri a Czace Comes Czacki et Apoloniae de Witkowskie conjug. legit. pronepos, obtulit eidem Officio, et ad Acticandum porrexit literas S. R. M. in pargamento scripto: §. §. §. tenore tali §. J. Jaruntowski m. p. (L. S.)

Piotr Czacki jednak tytułu tego w ojczyźnie swej nieużywał, dla utrzymania równości szlacheckiej; co dało powód że niemal wszyscy jego potomkowie, idąc za tym przykładem tytułu hrabięgo nie przybierali. Stosując się niemniej do wielu konstytucyi sejmowych, które wszystkie zagraniczne tytuły jak najsurowiej szlachęć Polskiej nosić zakazały.

Jędrzej Czacki jeden z potomków wyżej pomianowanego Michała Czackiego, dziekan Rujawski, kantor Poznański, kanonik Gnieźnieński, dwadzieścia siedem razy deputatem zasiadał w Trybunale Koronnym, z czego takiej w ojczystym prawie umiejętności nabył, że go ojczyzna do poprawy praw koronnych z sejmu Warszawskiego 1589. r. i sejmu 1601. przeznaczyła (*). — Zwykł był mawiać, że „słusznie starożytność z zawiązanemi oczyma stawiała Posąg sprawiedliwości; wyrażając przez to, że sędzia nie ma patrzeć czyją, ale jaką sądzi sprawę.“

Wojeiech Czacki urodzony 1621. r. z Jana i z Modlibowskiej Czackich, zawód swój żołnierski pod Jabłonowskim Hetmanem koronnym w młodocianych nader latach wieku swego rozpoczął. We wszystkich wyprawach odznaczał się umysłem stałym, i niepospolitą odwagą, przez co skarbił sobie szczególne względy swego naczelnego wodza. — W pamiętnej wyprawie pod Chocimem 1673. r. Hetman Jabłonowski mając dowództwo powierzone przedniej straży, przeszedłszy Dniestr, wysłał rotmistrza Czackiego na rozpoznanie stanowiska Otomańskiego wojska. Tenże spotkawszy niespodzianie Agę Janczarskiego połamał mu nagle szyki, wielu nieprzyjaciół na placu

(*) *Niesiecki* T. I. 329. — *Okolski* Tomu III. 154. — *Paprocki* *Guiazo* *cnót* 1016. *Herby* 307.

położył, resztę do odwrotu zmusił, samego Agę własną ręką wzięwszy w niewolę. — W kilka dni potem gdy przyszło do walnej bitwy, Czacki okryty ranami, mając dwa konie pod sobą ubite, nie opuścił placu do zupełnego nad nieprzyjacielem odniesionego zwycięstwa. Tę jego nieustraszoną w wielu potyczkach odwagę, i stałość umysłu, uwielbia Konstytucya 1685. roku. Gdy nastąpił pokój, Czacki stanąwszy z oddziałem wojska któremu już jako pułkownik Hetmański dowodził, w województwie Belzkiem, zapoznał się z Katarzyną Zahorowską. — Skłoniło się serce tej nadobnej dziewicy do okrytego laurami rycerza; otrzymał jej rękę, a w posagu księstwo Poryckie. — Tym więc sposobem, zamożna ta włość przelała się w dom Czackich.

Michał Hieronim dwóch imion Czacki kasztelan Wołyński, urodzony z Wojciecha Czackiego i Katarzyny Zahorowskiej w 1693. r. posługując na walne Rzeczypospolitej sejmy odznaczał się niepospolitym dowcipem i wrodzoną wymową (*). Tenże z Wielhorskiej spłodził dwóch synów: Szczęsnego (Felix) i Franciszka.

Szczęсны Czacki podczasy W. koronny, mąż pałający miłością ku swej ojezynie, wielokrotnie na sejmach posłował. Taka była prawość duszy jego i znajomość krajowego prawa, iż pod tego męża polubowne wyroki cisnęli się obywatele. Odznaczał się szczególnie poświęceniem się sprawie religji przodków swoich; z tą więzy blisko siedmio-letnie, słodkimi mu się zdawały. Porwany nagle przez obcą zbrojną siłę, z własnego domu, przyjął ten cios ze świętą rezygnacją, chociaż widział żonę na śmiertelnej leżąca pościeli i małoletnią dziatwę w chwili osierocenia; te tylko pamiętne wyrzekłszy słowa: „Boże co tylko jest mojem, i miłem być mi może w twoje powracam łono.“ Gdy mu zaofiarowano wolność, aby tylko zobowiązał się własnoręcznem pismem nie mieć uczestnictwa w sprawach krajowych: „Trzeba być zdrajcą ojezyny, odparł z grozą, by wyrzec się jej obrony.“ Taż stałość umysłu, zjednała mu o samychże nieprzyjaciół cześć i uwielbienie. Schyłony wiekiem, publicznie skolatany trudami, spoczął w Bogu, ten czei godny mąż w 67. roku życia swego. Zostawił po sobie oprócz córek (z których starsza Rozalia dożgonym połączyła się ślubem z Janem hrabią Tarnowskim starostą Kakorlickim; młodsza Antonina z Janem hrabią Krasińskim starostą Opinogórskim) i synów dwóch: Michała i Tadeusza, z Katarzyny Małachowskiej córki Małachowskiego kanclerza w. koronnego urodzonych.

(*) *Niesiecki* T. I. 329.

Michał Czacki podczasy w. koronny znany z publicznych dla kraju usług, mianowicie w ciągu czternasto-letniego sejmku, obdarzony niepospolitą nauką, ojcem był wzorowym, rzadkich enót obywatelem. Zostawił dwóch synów: Felixa i Alexandra (trzy córek: Konstancją, Anielę i Julią. Konstancya poślubiła małżeńską wiarę Wincentemu Szeptyckiemu pułkownikowi Gwardyi niegdyś Polskiej. Julia Ludwikowi Steckiemu prezesowi głównego Wołyńskiego sądu) z Beaty Potockiej urodzonych.

Starszy syn Felix był naprzód członkiem, później prezesem komisji w Krzemieńcu ustanowionej; końcem dochodzenia prawym porządkiem i wyświecenia wszelkich edukacyjnych funduszów, w gubernji Wołyńskiej Podolskiej i Kijowskiej. Cień nawet potwarzy nie dotknął nigdy tej wysokiej magistratury (której wyroki apelacyi nie podpadały) w ciągu przeszło dwudziesto-letniego istnienia, gdyż bezwzględne poświęcenie się publicznej sprawie, przewodniczyło wyłącznie jej czynnościom.

Młodszy zaś syn Alexander, po odbytej funkeji marszałka Mohyłowskiego, zajął się zupełnie wzniesieniem w wielu gałęziach krajowego przemysłu, za które to usiłowania odbierał nie raz w nader pochlebnych wyrazach od władz rządowych pisma. Dozgonnym połączył się węzłem z Ewelina Orłowską.

Tadeusz Czacki młodszy syn wyżej pomianowanego Szczęsnego Czackiego urodzony 28. Sierpnia 1765. roku starosta Nowogrodzki, później mianowany radcą tajnym przez Imperatora Alexandra w dowód zaufania jakie w nim pokładał ten błogosławionej pamięci Monarcha. Od lat dziecinnych prawie zadziwiał wszystkich przytomnych bystrym dowcipem, zamiłowaniem nauk, które ze szczególną obejmował łatwością, nadzwyczajną pamięcią; a do tych szczególnych darów przyrodzenia, łączył najwznioślejsze duszy uczucia i serce wylane dla każdego, co jego rady, wsparcia zapragnął.

Historja na oddzielnej zapisze karcie co temu nicodziałowanej pamięci mężowi winien był kraj gdy zasiadał w Komisji Skarbowej za dawnego rządu Polskiego, której to magistratury był rzeczywiście duszą i później, literatura ojczysta; w dalszym zaś ciągu życia swego z jakim poświęceniem oddał się wyłącznie sprawie oświecenia w prowincyach niegdyś Polskich w których kierunek instrukcyi publicznej powierzony mu został (*). Wzniesienie przez Czackiego tak świętego

(*) Dotąd nie mamy szczegółowych cokolwiek wiadomości o życiu i publicznych trudach Tadeusza Czackiego jak tylko w piśmie s. p. Rś.

instytutu jaki był w Krzemieńcu, w tak krótkim czasie, jest to wypadek jedyny w dziejach naszych, a może i ościennych narodów. — Wiadomo jak był hojnie uposażony z obywatelskich darów staraniem tego męża. To jedno poznać daje jaką miał w obywatelstwie wziętość, jakie wzbudził zaufanie. Trzeba było niemniej nadzwyczajnych Czackiego zdolności i twórczego jego genjuszu, aby z tych darów zaraz skorzystać, ku wzniesieniu w tak małym lat przeciągu podobnejże szkoły. — Znaleźli się przecież zawiśni co w haniebnych a ukrytych widokach zasługom Czackiego ubliżyć pragnęli; ale tych wzgarda publiczna wnet okryła, a głos kraju w samymże zarodzie te pokątne i nieszczęsne gwarzenia przytłumił. Władza rządowa oraz po chwilowem czasem niedowierzaniu zupełną w końcu oddawała Czackiemu sprawiedliwość. Najoczywistszym tego dowodem: dozwoleń błogosławionej pamięci Imperatora Alexandra Wołyńianom postawienia w sali bibliotecnej Krzemienieckiego instytutu popiersia Czackiego i wybitego złotego medalu na uwiecznienie pamięci zasług męża tego. — Jedna strona medalu wyobraża boginię mądrości budzącą geniusz nauk uspięny, a imię Alexandra unoszące się w promieniach światła; na stronie zaś odwrotnej płasko-rzeźb Czackiego z napisem: *Grati Cives Volhyniae, in memoriam sempiternam.*

Niepoprzestali ziomkowie przecież na tak zaszczytnym dowodzie wdzięczności swojej dla Czackiego, że zgonem tego męża gdy obszerny niegdyś majątek jego, znacznie okazał się obarczony, ponieważ oddany wyłącznie publicznej sprawie, myśleć o swoim mieniu było to dla niego podrzędną zawsze rzeczą, obywatele tych prowincyi niemałe mając pod ten czas należności w Monarszym skarbie, większą ich część odstąpili na podźwignięcie tego majątku na korzyść dzieci Czackiego. — Odbierał często niepospolite dowody zaufania rządu w najpoehlebniejszych wyrazach od pierwszych urzędników państwa, od samegoż Monarchy.

Gdy Czacki doniósł ministrowi narodowego oświecenia hrabi Zawadowskiemu o otwarciu w r 1805. Krzemienieckiego instytutu, w odpowiedzi ministra te szczególnie odznaczają się słowa: „Na odparcie przyjętego od wielu zdania, że na-

Aloizego *Osińskiego* w Krzemieńcu 1816. roku wydanem pod tytułem: *O życiu i pismach Tadeusza Czackiego* i w pochwałę tegoż męża przez ś. p. Stanisława brabię *Potockiego* Senatora, Wojewodę etc. etc. osobno naprzód wydrukowanej, a później w *Rocznikach Towarzystwa przyjaciół Nauk* w T. XII. zamieszczonej. *Biografie* zaś Czackiego w kraju lub zagranicą do tej pory wydane są nie tylko niedokładne, ale zawierają nawet grube pomyłki.

tura zmordowana wydawaniem wielkich gieniuszów, spoczywa w naszym wieku, wskażę tylko na gieniusz Czackiego!...“ Przeniósł się do wiecznego przybytku, ten wiekopomnej pamięci mąż 1813. roku 20. Lutego w sile wieku, właśnie pod tę porę kiedy kraj, ziomkowie najszczególniej mogli byłiby z jego nadzwyczajnych usposobień, długiego doświadczenia, i tak obszernych wiadomości krajowych rzeczy, skorzystać. — Zostawił po sobie dwóch synów z Dembińskiej urodzonych: Józefa zgasłego w kwiecie lat, i Wiktora (i córkę Maryą która była poślubiła małżeńską wiarę księciu Eugeniuszowi Lubomirskiemu). Wiktor połączywszy się dozgonnym węzłem z księżniczką Sapieżanką, ma z niej trzech synów: Władysława, Włodzimierza i Felixa, i dwie córki: Maryą i Olgę w małoletnim dotąd zostających wieku.

Franciszek Czacki strażnik W. koronny młodszy syn wyżej pomianowanego Michała Czackiego kasztelana Wołyńskiego, pełen enót obywatelskich, obdarzony dowcipem rzadkiej trafności i sercem każdego ujmującem: — zostawił syna Dominika z księżniczki Sanguszkownej urodzonego, rotmistrza kawalerji narodowej (i córki Maryą i Teklę; z których pierwsza dozgonnym połączyła się ślubem z Józefem Walewskim, druga z księciem Karolem Jabłonowskim). Dominik zostawił syna Michała i córkę dwóch imion, Barbarę Maryą (która małżeńską poślubiła wiarę wyżej pomianowanemu Felixowi Czackiemu) z Rejny Gutkowskiej urodzonych.

Michał w młodocianym jeszcze wieku otrzymał stopień podporucznika w Gwardji Polskiej. Niedługo w tym postępując zawodzie, niepospolity odebrał dowód szacunku i zaufania ziomków, gdy zebrani na wyborach obywatele Wołynią obrali go guberskim marszałkiem. — Z pierwszego dozgonnego związku z Teklą Pilichowską trzy miał córki: Leontynę (która małżeńską poślubiła wiarę Romualdowi Ledóchowskiemu), Ewelinę i Wandę; z drugiego zaś, z Franciszką Jałowicką dwie ma córki, Michalinę i Maryą.

Czaczkowski *kerbu Ślepowron* w województwie Podlaskiem w ziemi Mielnickiej w powiecie Surawskim. O tym domie starożytnym dawni autorowie nawet *Niesiecki* i *Kuropatnicki* opuścili przez niewiedomość, atoli od dawnych wieków są w dobrach Czacki w województwie Podlaskiem dziedzićcami, gdzie ich jest siedlisko. Z tych Piotr Czaczkowski był pisarzem najwyższym w skarbie koronnym, miał za sobą Wit-towtownę, z tą spłodził Franciszka syna, który z Teofilą Oborską starościanką Gołębską, zostawił syna Jakóba, szambelana J. K. Mści, ten z Joanną Aloc rezydenta Kurlandzkiego córką

w Warszawie przy dworze Augusta III. Króla będącego, spłodził syna Mikołaja. — *Her. Wiel.*

Czaday Dyonizy w tym czasie żyjący, opat Leszczyński *Ritus Graeci-uniti* z Z. ś. Bazylego. — *Her. Wiel.*

Czaki. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. 1768. r — *Mal.*

Czakowski. O tym domie *Kuropatnicki* i *Malachowski* w dziełach swoich umieszczają. Inni autorowie o nim niewspominają.

Czaniewicz. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nich nie piszą. Szymon Czaniewicz na zjeździe walnym pod Olkinikami 1700. roku obywateli W. Rs. Lit. pisał się z powiatu Oszmiańskiego. — *Her. Wiel.*

Czanowicki. O tych także żaden z dawnych autorów ani *Kuropatnicki* niewspominają. W akcie zjazdu obywateli, W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700. roku Stefan Czhanowicki pisał się z województwa Nowogrodzkiego. — *Her. Wiel.*

Czapiewski *Gran.* Dawni autorowie opuścili, szczególnie *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraził. Józef Gran Czapiewski z województwa Chełmskiego, i Wojciech z województwa Sieradzkiego pisali się na clekeyą Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Czapka. O tym sami tylko *Kuropatnicki* i *Malach.* wspominają, w innych autorach nieznajduje się.

Czapkiewioz. Ten dom w dziele *Kuropatnickiego* jest umieszczony, dawni autorowie o nim nie piszą.

Czapplejewski. Dawni autorowie wraz z *Niesieckim* o nich nie pisali, w *Kuropatnickiego* dziele znajduje się. W roku 1700. pod Olkinikami na zjeździe walnym obywateli, W. Rs. Lit. Czapplejewski pisał się z województwa Nowogrodzkiego, powiatu Wołkowyskiego. — *Her. Wiel.*

Czapski *herbu Grzymała.* Wymienia ich *Malachowski.* — Są to zapewne ci sami o których przy końcu w opisie Czapskich Leliwitów w Tomie III. pag. 189. zawartym, znajduje się. — Jest to dom zupełnie różny od tamtych.

Czarbkiewicz. O tym domie dawni autorowie nie piszą. *Kuropatnicki* tylko umieszcza. Jakób Czarbkiewicz starosta Rs. Z. M. L. w roku 1763. w aktach Wileńskich pisał się na manifest *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. wraz z innemi obywatelami. — *Her. Wiel.*

Czarnek *herbu Półkozic.* O tym domie lubo dawni autorowie i *Niesiecki* opuścili, przez niewiedomość, lecz późniejszy *Kuropatnicki* w dziele swoim: *Wiadomości o klejnocie szlacheckim*, oraz herbach domów szlacheckich w koronie Polskiej i W. Rs. Lit. w §. II. o familiach rodowitej

szlachty, w rzędzie nazwisk domów umieszcza. Ta familia pochodzi z królestwa Węgierskiego, gdzie dotąd są dobra Czarneki, ich siedlisko. Z tych jedni przenieśli się do Polski, i w dziedzictwo nabyli dobra Gruszewo w województwie Krakowskiem, z którego i teraz piszą się. Achacy z Gruszewa Czarnek podczaszy Brasławski, miał za sobą Potocką, z którą spłodził Walentego chorążego Brasławskiego, ten z Teresą Wodzką miał synów dwóch: Mateusza podkomorzego nadwornego J. R. Mei kawalera orderu ś. Stanisława, ten początek lat swoich oddał na usługi Króla panującego Stanisława Augusta, w którego gabinecie pod zarządzeniem Jaeka Ogrodzkiego sekretarza w. kor. a wuja swego i opiekuna szczególnego zostawał lat 12. pisarzem rady nieustającej przez lat 7., a w ziemi Łomżyńskiej z sejmu 1788. wyznaczony komisarzem cywilno-wojskowym. Także z Andrzejem Ogińskim wojewodą Trockim potem do dworu Cesarskiego w Wiedniu, był tejeż legacyi w roku 1771. sekretarzem, który z Maryanną, Pawła Tłubickiego podpułkownika artylleryi koronnej córką, zostawił potomstwo: Alexandra syna, córek trzy: Ludwikę, Wiktoryę i Izabellę małoletnie. Drugi syn Walentego Czarnka, Raeper kawaler Maltański, ten swój wiek młody poświęcił w wojsku, będąc w regimencie granadyerów szefostwa Józefa Witta, został kapitanem. Potym w roku 1776. z sejmu wyznaczony jako geometra przysięgły do rozgraniczenia kraju między Ukrainą i małą Rosyją, nareszcie zostający w obowiązku kamerjúnkra Królowi panującemu Stanisławowi Augustowi wiernie i pilnie usługi swe dopełniał. Taż familia Czarnków zpokrewniona z Kluszewskimi, Ogrodzkimi, Niewiarowskimi, z Rożyckimi, Jezierskimi, z Dembowskiemi, i innemi zaenemi domami. — *Her. Wiel.*

Czarniewicz. O tych także dawni autorowie przez niewiadomość opuścili. Są atoli w W. Rs. Lit. z których Jan Czarniewicz w roku 1700. wraz z innemi obywatelami na zjeździe pod Olkinikami podpisał się z powiatu Rowieńskiego. — *Her. Wiel.*

Czarniewski. Dom ten nie tylko dawni autorowie, lecz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. W roku 1700. na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami Mikołaj Czarniewski pisał się z województwem Połockiem. — *Her. Wiel.*

Czarnkowski herbu *Łodzja*, że są i tego herbu wymienia *Małachowski*.

Czarnołucki herbu *Ogończyk* w Brzeskiem Kujawskiem województwie. Stefan Czarnołucki 1632. r. Mikołaj i Grzegorz w Witebskeim, Samuel w Wileńskiem 1648. Stani-

ślaw z Poznańskiego delegowany podpisał zjazd w Jędrzejowie roku 1576. *Konstytucya fol. 246.* — *Her. Wiel.*

Czarnołuski herbu *Szeliga*, że są i tego herbu cytuje *Małachowski*.

Czarnomski. O tych dawni autorowie, ani *Niesiecki* niewspomina. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Michał Czarnomski cześnik Rypiński około roku 1795. — *Her. Wiel.*

Czarnowicki. O tych dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominali. W roku 1700. na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami, Stefan Czarnowicki pisał się z województwa Połockiego. — *Her. Wiel.*

Czarnożyński. O tych żaden z dawnych autorów, ani też *Kuropatnicki* niewspominają. W Konstytucyi 1764. roku Marcin Czarnożyński pisał się na elekcyą Stanisława Augusta Króla z województwem Kaliskiem. — *Her. Wiel.*

Czarnuszewicz. Lubo dawni autorowie, jako też i *Niesiecki* przez niewiadomość ten dom opuścili, atoli *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich kładzie. Adam Czarnuszewicz podpisał się w roku 1764. dnia 28. Kwietnia na akt konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. w Wilnie. Także Jan Czarnuszewicz podpisał elekcyą Stanisława Augusta Króla z ziemi Bielskiej. — *Her. Wiel.*

Czarny Zawisza. Sam *Kuropatnicki* o tym w dziele swoim wspomina, jakiegoby byli herbu nie wyraża. Inni autorowie o nich niewspominają.

Czarzasty. O tych dawni autorowie, ani *Niesiecki* nie piszą. Sami tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszczają.

Czasza herbu *Korczak.* *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich onych wyrażają, inni autorowie opuścili.

Czaszkowski. Dawni autorowie i *Niesiecki* o nich nie namieniają. *Kuropatnicki* w rzędzie domów szlacheckich pisze.

Czaszyn. Podobnież i o tych inni autorowie z *Niesieckim* niewspominają. *Kuropatnicki* w swym dziele umieszcza. W roku 1763. w aktach Wileńskich *de illegitimitate* trybunału W. Rs. Lit. wraz z innemi obywatelami, Franciszek i Nikodem Czaszyn na manifest podpisali się. — *Her. Wiel.*

Czaykowski herbu *Jastrzębiec.* *Niesiecki* pisał o Czajkowskich herbu *Dębno*, wspomniawszy tylko o **Czajkach** herbu *Jastrzębiec.* W dopisku naszym do podania *Niesieckiego* uczynionym stoi wyrażony Tadeusz kanonik Kijowski, ten jednakże nie do herbu *Dębno*, lecz *Jastrzębiec* należy, których to Jastrzębczyków Czajkowskich tu następującą procedencją zamieszczamy:

Czajka, Czajkowski *herbu Jastrzębiec*. Zapisany w szóstej księdze szlacheckiej, od dawien dawna zamieszkały w województwie Rijowskiem. W roku 1642. Jan Czajka Czajkowski syn Wojciecha Czajkowskiego ożeniony z Maryanną Małokłęką, dziedzictwem nabył miasteczko Pawołocz i zapisał się do wojska Kozackiego. Roku 1666. Jan i Józef Czajkowscy zginęli na wyprawie przeciw Tatarom. Felix Czajkowski ich brat uwolniony z Jasyru był pułkownikiem Czechryńskiego pułku. W roku 1701. Andrzej Czajkowski był cześnikiem Wyszogrodzkim i pojął za małżonkę Franciszkę Duszyńską cześnikównę Smoleńską roku 1720. Synowie jego byli: Michał Czajkowski naprzód porucznik kawaleryi narodowej, potem pułkownik kozaków ożeniony z Proskurzaną. Tadeusz Czajkowski kanonik kapituły Rijowskiej. Rajetan Czajkowski starosta Bachtyński i podkomorzy Wendeński. Łukasz Czajkowski pułkownik na Zaporozu, zginął roku 1775. w obronie Siczki przeciw Moskwie. Krzysztof Czajkowski porucznik kawaleryi narodowej, konfederat Barski, później marszałek powiatu Zytomierskiego, w pierwszym małżeństwie miał Prószynską, w drugim Dąbrowską; i Stanisław Czajkowski horodniczy Rijowski, poseł z województwa Rijowskiego roku 1793. 3 Maja później deputat sądu głównego gubernji Wołyńskiej i podkomorzy Zytomirski, ożenionym był z Petronellą Głębocką córką wojskiego Owruckiego.

Ci zostawili: Michał Czajkowski synów: Prota Czajkowskiego, następnie pisarza, podsędką, sędziego, podkomorzego i marszałka powiatu Radomyslskiego, ożeniony z Wąsowiczówną, żyjący. —

Symforyana Czajkowskiego porucznika kirasyerów Polskich w roku 1812. zmarłego bezdzietnie w r. 1827.

Krzysztof Czajkowski zostawił syna Edwarda Czajkowskiego urodzonego z Dąbrowskiej.

Stanisław Czajkowski zostawił syna Michała Czajkowskiego porucznika jazdy Wołyńskiej, pisarza powieści Kazaekich.

Czech Tomasz. *Nobilit. non praecc. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Czechowicki *herbu Wqz.* Wymienia ich *Małach.*

Czেকkiewicz. O tym domie tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich wspominają, w innych zaś autorach nie znajduje się.

Czczerski *herbu Klucz.* Cytuje ich *Małachowski.*

Czczot. Dawni autorowie ani *Niesiecki* o nich nie piszą. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza, jakiegoby byli herbu niewspomina. W roku 1764. dnia 28. Kwietnia w akcji konfederacyi generalnej Wielkiego Księztwa Litewskiego Cze-

czot, podpisał się i Teodor mostowniczy Słonimski. Tegoż roku na elekeyą Stanisława Aukusta Króla podpisali się z województwa Nowogrodzkiego, Maciej i Zygmunt Czeeczot. Poźniej w roku 1792. Jakób Czeeczot strukczaszy Nowogrodzki, Benedykt mostowniczy Słonimski. — *Her. Wiel.*

Czekalski. O tym *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk do mów szlacheckich wspomina.

Czekoński herbu *Gozdawa*. Tych dom dawni autorowie i późniejsi opuścili.

Czelchański Alexander koło roku 1763. był scholastykiem Lwowskim. — *Her. Wiel.*

Czema. O tym domie dawni autorowie ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* niewspominają. W Dogielu znajduje się, iż Fabian Czema, Magdeburgski, Stwogardski, Grądzki starosta i Achay Czema Pomorski Gniewski starosta, podpisali diploma elekeyi Henryka Króla. *Ex archivo Rni lib.* 85. N. 86. fol. 2. Żąd okazuje się, iż od dawnych czasów Czemowie znajdowali się w Prusach w województwie Pomorskiem. — *Her. Wiel.*

Czeminski herbu *Dębno*. Dawni autorowie o nich nie piszą, *Małachowski* wymienia.

Czempinski. *Nobil.* w Rons. r. 1773. fol. 148. — *Mał.*

Czepielewski w Trackiem. — *Małachowski* tak ich cytuje, inni mileżą.

Czepielski. O tych *Kuropatnicki* i *Małach.* w dziełach swoich namieniają, inni autorowie opuścili.

Czerejski. O tych dawni autorowie i *Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Na walnym zjeździe w roku 1700. pod Olkinikami obywateli W. Rs. Lit. pisał się Jan Czerejski z województwa Witebskiego, powiatu Orszańskiego. Józef rotmistrz, Zygmunt horodniczy powiatu Orszańskiego podpisali się w aktach Wileńskich wraz z innemi senatorami i urzędnikami W. Rs. Lit. na manifeście *de illegitimitate* trybunału Litewskiego. Michał Czerejski regent ziemski Orszański, był oraz sędzią pogranicznym koło r. 1784. wyznaczony. — *Her. Wel.*

Czerkas herbu *Leliwa*. O tych dawni autorowie także i *Niesiecki* opuścili. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża. Na zjeździe walnym w roku 1700. pod Olkinikami obywateli W. Rs. Lit. podpisali się, Alexander i Jan Czerkasowie z województwa Połockiego. — *Her. Wiel.*

Czerkiewicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. fol. 148. — *Mał.*

Czermiński herbu *Dębno*. Ze są i tego herbu pisze *Małachowski*.

Czernacki. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* z *Kuropatnickim* o tym domie nie piszą. Jerzy Czernacki w r. 1700. na zjeździe obywateli W. Rs. Lit. podpisał się z województwa Wileńskiego. — *Her. Wiel.*

Czerniawski. O tych dawni autorowie oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* opuścili. Marcin i Jan Czerniawscy w roku 1700. na walnym zjeździe pod Olkinikami obywateli W. Rs. Lit. podpisali się z województwa Mińskiego, powiatu Rzeczyckiego. Także Bazyli Czerniawski podpisał elekeją Stanisława Augusta Króla z powiatu Rzeczyckiego. Jerzy Czerniawski regent ziemski grodzki z powiatu Upitskiego koło roku 1763. — *Her. Wiel.*

Czernik. O tych dawni autorowie, ani *Niesiecki* nie pisali. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Adam Czernik koło roku 1763. był budowniczym Słonimskim. Także w roku 1764. dnia 28. Kwietniu w aktach Wileńskich Franciszek Czernik i Stanisław horodniczy Słonimski, oraz Tadeusz Czernik podpisali akt konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. — *Her. Wiel.*

Czerny herbu Boże zdarz. Że są tego herbu pisze *Małachowski.*

Czertowicz. Dawni autorowie, nawet *Niesiecki* o nich nie piszą. Michał Czertowicz z województwa Mińskiego, na zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700. roku podpisał się. — *Her. Wiel.*

Czerwiakowski herbu Czerwnia. Dawni autorowie o nich nie piszą. *Małachowski* w dziele swem wymienia.

Czesławski. O tych żaden z autorów niewspomina. W roku 1700. na zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami Jan Czesławski z powiatu Oszmiańskiego, Jerzy Czesławski z województwa Mińskiego podpisali się. — *Her. Wiel.*

Cześnicki Żegota herbu Topor. — *Małachowski* ich wymienia, inui milczą.

Czołkiewicz. Dawni autorowie i *Niesiecki* o tym domie niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. W roku 1700. na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami Stanisław i Stefan Czołkiewicz z powiatu Kowieńskiego, Jerzy Konstanty i Stefan Czołkiewiczowie z powiatu Upitskiego podpisali się. A w roku 1764. w Wilnie Józef Czołkiewicz, akt konfederacyi generalnej W. Rs. Lit. podpisał się; tenże na elekeją Stanisława Augusta Króla z powiatu Mozyrskiego. — *Her. Wiel.*

Czołowski. O tym domie sam *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich nie wyraża, lecz w §. V. w ekstrakcie *apud tabulas regni Galliciae et Lodomeriae imma-*

triculatorum equitum pod dniem 15. Października 1782. r. umieszcza Racpra Czołowskiego, Bazylego, Antoniego, Alexandra, Stanisława Czołowskich.

Czornoloński. *Kuropatnicki* o tym domie w dziele swoim pisze, inni autorowie niewspominają.

Czosnowski herbu Kolumna. Oprócz wiadomości o tej familji zamieszczonej w Tomie III. pod Czosnowskimi herbu *Roch 2do* dodać musimy, że Czosnowscy na oborach Kolumnowie prowadzą swój ród od Roścysława Kolumna z Obor Czosnowskiego, od którego pochodzi Andrzej wojski ziemi Liwskiej r. 1493. żyjący. Tenże Andrzej zostawił Macieja, którego syn był Jan z Obor Kolumna Czosnowski roku 1573. żyjący. Tomasz cześnik ziemi Warszawskiej zostawił syna Abrahama połączonego z Katarzyną Opaeką, która powiła syna dwu-imiennego Karola Stanisława, naprzód roku 1685. podczaszego Zakroczymskiego, potem kasztelana Warszawskiego, który w trzeciem małżeństwie z Konstancyi Słupeckiej spłodził syna Antoniego roku 1740. starostą Ulanowskim roku 1744. kasztelanem Wyszogrodzkim mianowanego; ten zostawił potomstwo trzech synów: 1. Ignacy r. 1755. starosta Salnicki roku 1755. generał-major wojsk Polskich roku 1759. starosta Winnicki, połączył się z Maryanną hrabianką Załuską. 2. Józef starosta Winnicki. 3. Jan starosta Ceceniowski, od tego Jan marszałek Krzemieniecki. Ignacy z hrabianki Załuskiej zostawił syna Wincentego Felixa kawalera orderu ś. Stanisława i białego Orła, rotmistrza kawaleryi Narodowej, a roku 1792. był tenże mianowany strażnikiem polnym w. koronnym; miał trzy żony: *1mo voto* Henrykę Poniatowskę, *2do voto* Zofią Potocką, *3tio voto* Teresę z Dłużniewskich, z tejeż zostawił: Józefa Wincentego dziedzica Białokiernej i innych dóbr w powiecie Krzemienieckim. — *Z dokumentów familijnych.*

Cztaarzyński z Płockiego podpisał elekcyą Władysława IV. Króla. — *Mal.*

Czulski herbu Leliwa. O tym domie *Kuropatnicki* i *Malach.* w dziełach swoich umieszczają. Inni autorowie niewspominają.

Czyby. O tym domie sam *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze.

Czyczewski. Żaden zdawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki*, o nich niewspominają. W roku 1763. Józef Czyczewski był kanonikiem Krakowskim — *Her. Wiel.*

Czydzik. O tych także żaden z autorów nie pisze. Koło roku 1793. w tym czasie żyjący Floryan Czydzik strukczaszy powiatu Lidzkiego. — *Her. Wiel.*

Czykowski. Lubo dawni autorowie wraz z *Kuropatnickim* ten dom opuścili, jednak w Dogielu umieszczono, iż Mikołaj Czykowski, Sandecki starosta pisał się na diploma elekeyi Henryka. *Ex archivo regni lib.* 85. *fol.* 2. r. 1573. — *Her. Wiel.*

Czyminski herbu *Dębno*. Tych *Kuropatnicki* i *Małach*. w rządzie nazwisk domów szlacheckich wyrażają, inni autorowie nie piszą.

Czynski. O tych przez niewiadomość dawni autorowie niewspominają, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki*. W Konstytucyi 1764. roku między suffragiami znajduje się iż Mikołaj Czyński z województwa Sieradzkiego podpisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Czywicz. O tym domie sam tylko *Kuropatnicki* w swoim dziele umieszcza.

Czyszkwicz był pisarzem ziemskim Słonimskim w r. 1601. — *Małach*.

Czyszkowski herbu *Ogończyk*. Dawni autorowie, wraz z *Niesieckim* i *Kuropatnickim* przez niewiadomość opuścili. Dom ten jest w Sandomirskim i Mazowieckiem województwie w ziemi Czerskiej powiecie Garwolińskim, w którym jest wieś Czyszków w parafji Garwolińskiej, ztąd początek swój prowadzą. Z tych Adam Czyskowski z Felicyanną z Opackich małżonką, spłodził synów trzech i córek dwie. Synowie: Jan na świecie a Rajetan w zakonie Rs. Dominikanów. Drugi brat tegoż rodzony Rafał na świecie, a Jordan w tym zakonie ś. teologii doktor, i prowineyał tegoż zakonu kaznodziejskiego. Alexy Czyskowski brat trzeci tychże mający za sobą Agnieszkę Szawłowską, z tą zostawił potomstwo: z tych synowie, Tomasz, Leonard i córka Anna. — *Her. Wiel.*

Czyżogórski. Dawni autorowie o tym domie niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim umieszcza. Kazimierz Czyżogórski kanonik Inflantski koło 1792. roku. — *Her. Wiel.*

D.

Dąbek. O tym domie żaden z dawnych autorów niewspomina, podobnież *Niesiecki* i *Kuropatnicki* o nim opuścili. W Konstytucyi 1764. r. między suffragiami Dominik Dąbek pisał się na elekeją Stanisława Augusta Króla z województwem Sieradzkim. — *Her. Wiel.*

Dąbrowny herbu *Dąbrowa*. Sam tylko *Małachowski* ich wymienia.

Dąbrowscy herbu Godziemba, Korczak i Sępowron. Ze są i tych herbów oprócz wymienionych w Tomie III. pisze *Malachowski*.

Dąbrowicz. O tych dawni autorowie niewspominają, *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Felix Wilhelm Dąbrowicz proboszcz Zbikowski mąż uczony, umarł 1790. roku. — *Her. Wiel.*

Dachnowski z ziemi Łomżyńskiej podpisał elekcją Jana III. — *Malach.*

Dackiewicz Szymon i Józef na zjeździe walnym województw, ziem i powiatów W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700r. podpisali się z powiatu Kowicńskiego. — *Her. Wiel.*

Dachlen Antoni, Jan, Jędrzej, Ignacy, Józef, Karol, wszyscy sześciu *Nobilitowani praeicio scartabellatu* w Konstytucyi r. 1790. — *Mal.*

Dachlke. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol.* 145. — *Malach.*

Dakiszewicz w Mścisławskiem i t. d. — *Mal.*

Dallerati Franciszek Paweł, otrzymał *Indigenat* roku 1685. *fol.* 20. — *Kras — Mal.*

Dalmat herbu Rawicz. Dawni autorowie o nich milczą, *Malachowski* wymienia.

Dalwicki herbu Kościeszka. O tych dawni autorowie wraz z *Niesieckim* niewspominają, *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wraz z herbem umieszcza.

Dambrowski. *Nobilit.* w Konst. r. 1662. *fol.* 39. — *Malach.*

Damecki. Żaden z dawnych autorów, ani *Kuropatnicki* o tym domie nie piszą. Na zjeździe walnym obywateli W. Rs. Lit. pod Olkinikami 1700. r. Stefan Damecki podpisał się z powiatu Upitskiego. — *Her. Wiel.*

Damięcki herbu Dąbrowa. Dominik i Adam Damięcy podpisałi się na elekcją Stanisława Augusta z ziemi Łomżyńskiej. — *Her. Wiel.*

Danefcitt. *Indigenat* od r. 1633. — *Mal.*

Dankiewicz. Dawni autorowie i *Niesiecki* o tym domie przez niewiadomość opuścili, atoli *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. W roku 1792. żyjący Marcin Dankiewicz skarbnik Grodzieński. — *Her. Wiel.*

Danta. O tych dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie pisali. Na zjeździe walnym obywateli W. Rs. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami, Kazimierz i Adam Danta podpisali się z powiatu Kowieńskiego. — *Her. Wiel.*

Darewski. O tych żaden z autorów dawnych, ani z późniejszych *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiadomość

nie pisali. Przy postanowieniu generalnem W. Rs. Lit. na zjeździe walnym województw i powiatów pospolitem ruszeniem pod Olkinikami 1700. roku zamieszczonem zostało iż Darewski skarbnik Połocki w potrzebie za ojczyznę zginął pod Oszmianą. M. Darewski poseł z województwa Podolskiego, Michał Hieronim Darewski z powiatu Mozyrskiego, podpisali elekcją Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Dargiewicz na Żmudzi, z których Wojciech, Sebastian i Melchior 1621. roku kwitnęli. — *Her. Wiel.*

Dargolewski. M. S. O familiach Pruskich, taki im herb położył: miecz ostrzemprosto na dół spuszczoney, księżyc nie pełny, rogami na dół, nad rękoiscią niby miecz opasujący, na hełmie trzy pióra strusie. Jerzy Dargolewski podkomorzy Chełmiński wr. 1518. *Histor. Polon. Prutheni.* — *Her. Wiel.*

Dargowicz herbu Dargolewski. Dawni autorowie o nich nie piszą *Malachowski* zaś wymienia.

Dargusz. *Kuropatnicki* w dziele swoim o nich pisze, inni autorowie opuścili. Franciszek Dargusz w roku 1763. podpisał w aktach Wileńskich manifest wraz z innemi obywateli W. Rs. Lit. *de illegitimitate* trybunału. — *Her. Wiel.*

Dargwisz. O tych sam tylko *Kuropatnicki* pisze, inni autorowie mileżą.

Darowski *Weryna.* herbu *Ślepowron.* O tych stoi w Tomie III. tu dodajemy że tamże wspomniany Jan podsędek Podolski, ożeniony z Gorzeską cześnikówną Lwowską, dziedzie Karaczejowie, miał synów: Rajetana który z Domaniewską liczne zostawił potomstwo, Marellego ożenionego z Laurą hr. Starzyńską, herbu *Doliwa*, był kapitanem w wojsku Polskiem, odznaczył się w kompanji roku 1812. i ciężko był ranny. Syna ma Włodzimierza i córki Waleryą, Ewelinę i Eugenią, dziedzie Karaczyjowie. Karol marszałek Kamieniecki z Maszkiewiczowej zostawił synów: Alexandra, Jana, Stanisława i Karola, do których należą Zyrdzie na Podolu. Brat Jana podsędka, był generał-adjutantem hetmana Rzewuskiego, obywatel pelen talentów i rozumu. — *Z dokumentów familijnych.*

Daszczyński. Dawni autorowie i *Niesiecki* o tym domie niewspominają. *Kuropatnicki* wrzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. W Konstytucyi 1764. roku między suffragiami znajduje się, iż Dominik Daszczyński pisał się na elekcją Stanisława Augusta Króla z województwa kijowskiego? *Her. Wiel.*

Daszkiewicz herbu *Korybuth.* Przez niewiadomość tak dawni autorowie, jako też i *Niesiecki* o nich nie pisali. *Kuropatnicki* w zbiorze nazwisk domów z ich herbami w koronie i W. Rs. Lit. tę familią zaeną, wraz z herbem umieszcza.

Dom jest w R. Litewskim rozplemiony. Z których Stanisław i Jan Daszkiewiczowie w r. 1700. na walnym zjeździe obywateli W. R. Lit. pod Olkinikami, pisali się z województwa Nowogrodzkiego. Wincenty Korybuth Daszkiewicz z tegoż województwa Nowogrodzkiego elekeya Stanisława Augusta Króla podpisał. Poźniej kolo roku 1792. żyjący Józef Daszkiewicz podstoli Grodziński, Filip Neryusz krajezy Mścisławski, Ignacy podstarosta Miński. Tenże czyli inny Ignacy Korybuth Daszkiewicz kasztelan Mścisławski orderu ś. Stanisława kawaler. — *Her. Wiel.*

Daszko herbu Korybuth. O tych także dawni autorowie opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim, wraz z herbem wyraża.

Daubar herbu Przyjaciel. O tych sam *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze, inni autorowie niewspominają. Zdaje się, że to są ciż sami o których niżej, Dauborowie.

Daubor herbu Przyjaciel. Podobnież i o tych tenże sam autor *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów wyraża. — Inni autorowie mileżą.

Daugilewicz. Dawni autorowie, ani *Niesiecki* o nich niewspominają. *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze.

Daugiel. Ten dom sam *Kuropatnicki* wspomina, inni autorowie mileżą.

Daugiert i Daugirt herbu Mogiła. Tych *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza.

Dawda. O tych sam tylko *Kuropatnicki* w dziele swoim wspomina, i herb *Jasiecki* tymże przypisuje, w innych autorach nie znajduje się.

Dawgiert czyli **Dawgirt.** O tych dawni autorowie ani *Niesiecki* nie pisali, *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów umieścił Daugiertów i Daugirtów herbu *Mogiła*, być może że to ci sami o których wspomniano w pismach publicznych, iż w roku 1700. Adam Dawgird na zjeździe walnym pod Olkinikami z powiatu Lidzkiego podpisał się. A w roku 1764. Jan Dawgird sędzia kapturowy Lidzki podpisał akt konfederacyi generalnej W. R. Lit. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Daygiel. O tych żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* z *Kuropatnicki* nie pisali. Dominik Daygiel w 1764. r. podpisał akt konfederacyi generalnej W. R. Lit. w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Daynowski. Ten dom w Litwie, z których Dawid Kazimierz, Michał i Jan Daynowski w roku 1700. na walnym zjeździe obywateli W. R. Lit. pod Olkinikami podpisali się

z województwa Trockiego. — *Her. Wiel.* — Dawni autorowie jako też i *Niesiecki* z *Kuropatnickim* niewspominają.

Debulli. O tych ani dawni autorowie, ani *Niesiecki* nie pisał. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Leon Debulli podpisał się w aktach Wileńskich wraz z innemi obywatelami W. Rs. Lit. *de illegitimitate* trybunału 1763. roku. — *Her. Wiel.*

Dederko. O tej familji dawni autorowie, jako też i *Niesiecki* przez niewiadomość opuścili. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieścił. Mają się znajdować w Litwie: z tych Alexander strażnik Orszański i Jan Dederko z województwa Witebskiego podpisali się na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Lit. w roku 1700. pod Olkinikami. Kazimierz Dederko pisał się na elakeyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Orszańskiego. Antoni regent grodzki Trocki, Kazimierz koniuszy Oszmiański, także Kazimierz pisarz grodzki Trocki około 1795. r. żyjący. Jakób Dederko kanonik Wileński, infułat Olycki kawaler orderu ś. Stanisława. — *Her. Wiel.*

Dedobra. O tych dawni autorowie nie piszą, sam *Kuropatnicki* w dziele swoim wyraża, przydając im *Bryliński* przydomek. — *Her. Wiel.*

Dehola. Podobnież w *Kuropatnickim* o tym domie umieszczono.

Deidygolt herbu Łabędź. Z tym herbem w rzędzie nazwisk domów *Kuropatnicki* napisał, inni pisarze niewspominają.

Dekert Antoni i Filip. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mat.*

Degawi. O tych żaden z dawnych autorów, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie pisali, lecz znajdują się na akcie publicznym, w czasie zjazdu obywateli W. Rs. Lit. roku 1700. pod Olkinikami: Antoni Degawi podpisał się z powiatu Oszmiańskiego. — *Her. Wiel.*

Delamor. *Kuropatnicki* ten dom w dziele swoim, w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Wspomina także Konstytucya roku 1764. między suffragiami, Jakóba Delamor, który podpisał elekeyą Stanisława Augusta Króla z województwa Łęczyckiego. — *Her. Wiel.*

Dennemark. *Indigen.* w Konst. roku 1673. *fol. 36.* — *Mat.*

Derasz. Zaeny znany dom około roku 1520. Dawni autorowie jednak o nim nie pisali i tylko sam ich *Malachowski* wymienia.

Deręgowski herbu Deręgowski. Dawni autorowie o nich nie piszą, jednak *Kuropatnicki* i *Malachowski* w dzie-

lach swoich i z herbem wymieniają: być może że to ci sami co Doregowski o których w Tomie III. naszego wydania.

Deresiewicz. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Mal.*

Berzeniewski. *Nobilit.* w Konst. roku 1659. *fol.* 60. — *Mal.*

Deskour herbu *Góra złota skalista*, na której wierzchu stojące dwie szare kawki biało nakrapiane, dziobami do siebie obrócone, nad którymi także gwiazda złota, na tarczy w błękitnem polu, na helmie zaś szyszak koroną przyzwoitą ozdobiony. Ten dom starodawny, w prowincyi Pikardyi będącej, od wieku szóstego, do prowincyi de *Vivare* państwa Francuzkiego przeniosły, i do tych czas zostającej familji. Z którego zacnego domu, urodzony Piotr Deskour obersztleitnant gwardyi pieszej W. Rs. Lit., pierwszy osiadł w kraju Polskim którego z Klarą z Turnów małżonką pozostałe potomstwo: otrzymał indygenat w roku 1764. na sejmie koronacyi, a w r. 1776. Dyploma na tenże indygenat, po okazaniu dokumentów autentycznych szlachetnego urodzenia swego, ręką Króla Stanisława Augusta podpisany, i w aktach grodzkich Czernihowskich *feria quarta ante festum Sancti Petri in Vinculis videlicet die 31. mensis Julii anno 1788.* zaoblatowany. Synowie Piotra Deskoura pozostali czterech, to jest: Jan który idąc w ślady ojca swego, poświęcił się swej ojczyźnie na usługę wojskową, gdy przez stopnie swych zasług w regimencie gwardyi pieszej W. Rs. Lit. JRM. i Rzpltej przez lat 40. przyszedł do stopnia pułkownika, i przez lat 10. komendantem tegoż regimentu, oraz orderem ś. Stanisława w nadgodę swych zasług od monarchy swego zaszczycony, nieprzystając być zawsze swemu stanowi przyzwoitym, i dobrego obywatela dopełniając obowiązków. Tenże Jan Deskour z Salomeą z Opackich, Stefana Opackiego szambelana JRM. córką z Franciszki Pruszkowskiej zrodzoną, a małżonką swoją, zostawił potomstwo córkę jedną Maryannę, i synów pięciu: Jędrzeja, Jana, Józefa, Razimierza i Felixa. Bracia zaś rodzeni tegoż Jana pułkownika gwardyi pieszej W. Rs. Lit. Michał pułkownik gwardyi konnej Lit. mający *primo voto* Bułharynownę, z którą dwie córki miał, Antoninę za Ludwikiem Cholewińskim, regentem ziemskim Prużańskim, po śmierci zaś pierwszej żony swej, wziął drugą, Eleonorę Skirmontownę, z tą spłodził Pawła, który był oficerem w regimencie buławy w. kor., a potem uwolniwszy się został bernardynem. Hieronim zaś najmłodszy bezżenny.

— *Her. Wiel.*

Destrunc. *Indigen.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Deszert herbu Kłosa. Dawni autorowie o nich nie piszą, nawet i *Kuropatnicki* wypuścił, *Małachowski* jednak w dziele swoim cytuje. Familia ta po dziś dzień istnieje w Polsce.

Dewiecz w Litwie i Czerwonej Rusi. Tak o nich pisze *Małachowski*, inni autorowie mileżą.

Deyam uwolniony à scartab. w Konst. roku 1775. fol. 146. — *Mał.*

Deybel de Hammeran. *Indig.* w Konst. roku 1790. fol. 227. *Małach.*

Deydolt herqu Łabędź. Sam tylko *Małachowski* ich wymienia, inni autorowie mileżą.

Deyma Antoni, Krzysztof, Walenty. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Mał.* — *Kras.*

Dietrych. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Diubelt. *Nobil.* w Konst r. 1673. — *Mał.*

Diugochmil heru Trzy radła. Dawni autorowie o nich nie pisali, tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swych tak kładą.

Diugokański. O tych także dawni autorowie przemilczeli, ale *Kuropatnicki* i *Małachowski* lubo bez herbu wymieniają.

Diugoski herbu Grzymała. Tylko *Małach.* w dziele swoim ich wymienia, inni autorowie mileżą.

Dobczycki od Dobezyca, umieszczonego w Konst. r. 1673. fol. 36. — *Mał.*

Dobiesz herbu Szeliga. Tak ich *Kuropatnicki* i *Małachowski* wymieniają.

Dobkowiec herbu Giejszter. Sam tylko *Małachowski* o nich pisze.

Dobot. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Mał.*

Dobrakowski. Tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swych lecz bez herbu wymieniają.

Dobratyński. I o tych tylko *Kuropatnicki* i *Małach.* wspominają.

Dobrodziejski herbu Grzymała. Że są i tego herbu pisze *Małach.* — *Kuropatnicki* wspomina ich z przydatkiem *Gutteter*, lecz bez herbu.

Dobrogost. O tych wspomiane w Tomie III. lecz bez herbu. *Małachowski* zaś dwa domy ich kładzie, i jednym herb *Grabie* drugim *Rola* przyznaje.

Dobrosławski w powiecie Kościańskim. — *Kuropatnicki* i *Małachowski.* — Norbert, łowczy Lwowski. W roku 1788. Stanisław regent Kościański. — *Krasicki.*

Dobrot herbu *Doliwa*. Tak ich jedynie *Malachowski* cytuje.

Dobrowolski. *Nobil.* w Konst. r. 1775. *fol.* 145 i 152. — Michał *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. na karcie 217. — *Mal-*

Dobrylewski w Grodzieńskim. — *Kuropatnicki* i *Malach.* ich wspominają, inni autorowie mileżą.

Dobrzankowski herbu *Wąz*. Jeden tylko *Malach.* tak ich cytuje.

Dobrycz Wacław wojski Kowieńskie roku 1673. *Ind.* otrzymał. — *Kras.*

Dobużyński Jan w r. 1788. skarbnik Wilkomirski. — *Kras.*

Dogiel Cyryna herbu *Działosza*. Patrz Tom III. pod Cyryna.

Dogodzki. *Kuropatnicki* i *Malachowski* cytują dom ten ale bez herbu.

Dolański herbu *Korab*. Z tych Stefan Dolański z Heleną Hrynkiewiczówną, spłodził dwóch synów: Wojciecha i Jana, od Wojciecha córka Maryanna, Bogusława żona, i syn Felix, który z Waliąką spłodził trzech synów: Jana *sterilem* Bogusława i Krzysztofa, ten z Eleonorą de Demma. Jan Dolański, drugi syn Stefana, ten z Wiśniowiecką, spłodził córki Zuzannę i Johannę, i synów dwóch: Józefa *sterilem*, i Grzegorza, który z Ludwiką Wujcikowską herbu *Nalęcz* zostawił potomstwo, córek trzy: Teklę, Zuzannę i Magdalенę, synów dwóch: Stanisława i Grzegorza Dolańskiego. Tenże Grzegorz Jan Chryzostom Dolański od młodego wieku, udał się w służbę wojskową do korpusu artylerji koronnej, w roku 1788. w której tyle okazał zdatności, z mianych talentów i edukacyi, iż przez stopnie idąc zasług, od najniższej rangi, dosłużył się porucznika szarży, w czasie rewolucyi w różnych potyczkach, dał dowód męstwa swego, i dystyngwował się po razy kilka, będąc plejerowany, i potem w niewolę wzięty, z której potem za przyczyny ran ciężkich dla wyleczenia się uwolniony został. Ten wszedł w śluby małżeńskie, z Maryanną Trzmielewską, córką Józefa i Katarzyny małżonków, ma potomstwo. — *Her. Wiel.*

Dolgert herbu *Łabędź*. Żaden z dawnych autorów prócz *Malach.* o domie tym nie pisze.

Dolibowski herbu *Zatajony miesiąc*. I o tych prócz *Malachowskiego* nikt nie pisze.

Domarat herbu *Grzymala*. Że są i tego herbu pisze *Malach.*

Domeyko. W Rowieńskim. — *Mał.* — Roku 1778. N. Domejko budowniczy Rowieński. — *Kras.*

Domin herbu Junosza. Ze dom ten się znajduje i herbu tego używa cytuje *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Dominowski pisze się z Panoszewa: tak Jan w roku 1632. podpisał elekeją Króla Władysława IV. — *Mał.*

Domostawski herbu Nałęcz. Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* o nich piszą.

Dongirt. Dom ten *Kuropatnicki* wspomina, z których Tomasz Dongirt 1763. r. w aktach Wileńskich, pisał się *de illegitimitate* trybunału w Wilnie. — *Her. Wiel.*

Donomay. *Indig.* w Konst. roku 1654. *fol.* 37. — *Małachowski.*

Donowski herbu Leszczye. O tym domie dawni autorowie nie pisali. *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich z herbem umieszczają.

Dorflinger Jerzy baron feldmarszałek wojsk Kurfirszta Brandeburskiego r. 1655. do Indigenatu przypuszczony. — *Kras.* — *Mał.*

Dorfmajer. *Indig.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski.*

Dorożyński w powiecie Latyczewskim. — *Małachowski.* — Tomasz sędzia grodzki Latyczewski r. 1788. — *Krasicki.*

Dorpowski herbu Junosza. Ze są i tego herbu cytuje *Małachowski.*

Dorszprung książę herbu *Hipocentaurus.* Ten dom pierwiej w Żmudzi, potem razem w Żmudzi i Litwie udzielnie panował na kilka set lat przed Jagiellonami. — *Mał.*

Dosa. Dawna familia, w Statucie Litewskim. — *Mał.*

Dowcewicz ziemianin Żmudzki w r. 1621. — *Mał.*

Dowgayło herbu Łabędź. Ze są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Dowgiałowicz herbu Abdank. O tych dawni autorowie nie pisali. — *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swoich umieścili.

Dowgielt herbu Trąby. I o tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* pisali.

Dowiatt w Żmudzi. — *Małachowski.* — W r. 1755. Ignacy regent ziemski Rosieński. — *Krasicki.*

Dowolgo z Pińskiego podpisał elekeją Króla Jana Ramięra — *Mał.*

Draniewski. *Nobilit.* w Konst. r. 1659. *fol.* 61 — *Małachowski.*

Dressel. *Indigenat* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malachowski.*

Dresakowski był sędzią Grodzkim Grodzieńskim r. 1607. — *Mał.*

Drobot herbu *Doliwa*. O tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Drochowski herbu *Korczak*. Że są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Drodzieński herbu *Ślepowron*. O tych dawni autorowie nie pisali, ale *Kuropatnicki* i *Malachowski* wraz z herbem wymieniają.

Drogojewski herbu *Korczak*.

Drohowski herbu *Jastrzębiec*. O tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* piszą.

Drożwiński. O tych dawni autorowie zamilczeli; *Kuropatnicki* i *Malachowski* wymieniają ale bez herbu.

Drwalski herbu *Przerowa* W dawnych autorach nie o nich nie ma, *Kuropatnicki* i *Malachowski* w dziełach swych wraz z herbem ich kładą.

Dryniewicz herbu *Sas*. Tylko *Malachowski* tak ich wymienia.

Drzewiński herbu *Korczak*. *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Dubalski herbu *Korab*. — *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Dubiecki. O tym domie przez nie wiadomość, nie tylko dawni autorowie, ale i *Niesiecki* z *Kuropatnickim* opuścili. Atoli koło roku 1792. Mateusz Dubiecki kanonik Łucki, Dyonizy Dubiecki skarbnik Krzemieniecki, Karol Dubiecki P. T. — *Her. Wiel.*

Dubiński. — *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Dubiski na Wołyniu. O tym domie dawni autorowie zamilczeli. *Kuropatnicki* i *Malachowski* wymieniają.

Dubkowski herbu *Ostoja*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Duhamel herbu *własnego*, w niebieskiem polu klucz złoty, przez który na krzyż kotwica żelazna, w pośród tych u góry gwiazda srebrna, w koronie ręka zbrojna, klucz złoty trzymająca. Ta familia pochodzi z Francyi, z której Józef Duhamel osiadł w Polsce, tego stany zgromadzone na sejm r. 1768. przez wzgląd na jego zasługi, do *Klejnotu szlacheckiego* i wszelkich prerogatyw w koronie i Litwie, wraz z sukcesorami jego przyjęły, o czem twierdzi Konstytucya *fol.* 330. i diploma z kancelaryi obojga pieczęci wydane. Tenże Józef

Duhamel, wszedł w śluby małżeńskie z Maryanną Miklusiewiczówną metrykantówną Litewską. — *Her. Wiel.*

Duklos. *Nobilit.* r. 1775. *fol.* 148. — *Mat.*

Duksza z Wileńskiego podpisał ciekawą Króla Jana Kazimierza. — *Mat.*

Dulfus herbu własnego, który jest takowy: W środku po prawej ręce mnich, trzymający książkę, a na lewej szachownica, w polu srebrnem, u spodu zaś trzy ślimaki, w niebieskiem polu, a na wierzchu mnich z trzema strusiami piórami, ten herb od Cesarza Jmci Józefa II. nadany, z przyłączonym przywilejem, Klejnotu szlacheckiego, w Niemczech do czwartego pokolenia z płci męskiej i żeńskiej, w Polsce zaś Król Stanisław August pół konia w polu czerwonym, i na helmie przydał, roku 1768. *fol.* 330. i roku 1764. wspomina Konstytucya Jana Felixa Dulfusa, którego zasługi naprzód *Equitem auratum* w czasie koronacyi tegoż Króla zjednały, potem wraz z potomstwem, do wszelkich przywilejów szlacheckich przypuszczony. Tenże Jan Felix Dulfus szambelan Króla Jmci Pruskiego Fryderyka II. z Maryanną de Mok małżonką, zostawił synów sześciu: 1go Jana Felixa Franciszka, szambelana J. K. Mści. 2go Andrzeja Jana pułkownika buławy wielkiej koronnej. 3go Joachima porucznika wojsk Pruskich. 4go Stanisława majora w kawalerji narodowej. 5go Ludwika porucznika wojsk pruskich. 6go Henryka adjutanta, córkę Barbarę za Bonneau rezydentem Francuzkim. — *Her. Wiel.*

Dunajewski herbu Sas. W roku 1788. Teodor vice-regent Kijowski. — *Krasicki.*

Duńczewski herbu Krzywda. W województwie i powiecie Krakowskiem *in sortibus Łazy*, w parafji Irzmanowskiej i Bolechowskiej. O tych pisze Jan Łazowski w książce pod tytułem: *Klejnot Junosza o familji Piaskowskich* 1683. Iż Duńczewszy od Duneburgu, nad rzeką Duną, swoje imie mają, zkąd przez Stanisława Gorzkowskiego, dziedzica na Łazach, wzięty Floryan Duńczewski z skarbami, podczas wojny Inflantskiej, roku 1580. Tu do Polski w dzieciennym wieku przywiezionego, dał w nauki, a potem ożenił z szlachetną Ewą Milowną Łazomską, któremu Jacek i Adam Gorszkowscy bracia rodzeni, synowie Stanisława, uczynili donacyą na Łazach *Bonorum Terrestrium*, i w Grodzie Krakowskim sapisali z sukcesorami roku 1639. *seria 2da ante Fest. S. Nicolai Pont. proxima.* Ten Floryan Duńczewski, mając lat około 90. umarł w pobożności roku 1667, pochowany w Irzmanowskim kościele z nadgrobkim:

*Juveni partum, spes et fortuna valet,
Nil mihi vobiscum ludite nunc alios.*

Potomstwo jego z Ewy Miłowny Łazomskiej, herbu *Łada*, młodo pomarło, tylko zostało się synów dwóch: Jan i Kazimierz; pierwszy urodzony w Łazach roku 1624. służył wojskowo, pod znakiem Stanisława Koniecpolskiego i Mikołaja Potockiego, hetmanów W. R. kasztelanów Krakowskich, i bywał w różnych okazyach rotmistrzem za Króla Władysława i Jana Kazimierza. O tym pisze pomieniony *Łazowski*, iż go znał bardzo dobrze, nieprzyjaciel Szwedzki, na których różne czyniąc zasadzki, wiele ich poraził, niedopuszczając do ojezyny swojej, i innych broniąc: dla czego najechawszy go Wierdz general Szwedzki, w półtora tysiąca ludzi, dobra mu spalil r. 1656. dnia 7. Czerwea, o czem *Dyaryusz wojny* Szwedzkiej cytuje. A kiedy go potem Jan Kazimierz, Król Polski pytał; jakiejby żądał nadgrody, za jego dzieła rycerskie i za tak zniszczone dobra swoje, przez tego nieprzyjaciela? Ukrzywdzony odpowiedział: „iż dosyć już mam, Najjaśniejszy Królu, za nadgrodeć klejnot krzywdę, którego używam za herb, przeto niechaj i potomkowie moi tem się kontentują.“ Ożenił się był z Katarzyną de Bętkowice Bętkowską, herbu *Prawdzie*, z którą miał potomstwo niżej wyrażone, umarł roku 1663. pochowany w Irzmanowskim kościele, któremu i inszym znaczne legata zostawił, o czem świadkiem jest testament jego oblatowany i aktykowany w Grodzie Krakowskim roku 1674.

Drugi syn Floryana Duńczewskiego Kazimierz, z Miłowny Łazomskiej, urodzony na Łazach roku 1643. miał za sobą Annę Starską, herbu *Abdank*, Jana vices-regenta Grodu Krakowskiego córkę, i z nią spłodził syna, także imieniem Jan, urodzonego 1667. który umarł bezżennym. Między Janem i Kazimierzem synami Floryana, po śmierci ojca swego, nastąpił podział dóbr ich dziedzicznych roku 1668. którego działu oblata w Grodzie Nowomiejskim 1713. aktykowana.

Jan Duńczewski, syn Jana rotmistrza wojskowego, z Katarzyny Bętkowskiej urodzony w Łazach r. 1648. z młodości długo lata trawił w Krakowskiej kancelaryi, potem był oficyalistą w Zupach Wielickich J. R. Mei, trzymając dystrybutę soli suchedniowej, na województwo Krakowskie, ziemię Wieluńską, województwo Sieradzkie i powiaty tameczne, Rsięztwo Zatorskie i Oświecimskie, jak pisze *Łazowski*, i świadczą akta Zupne, od roku 1680. którą też i sam na swoje dobra odbierał według dokumentu autentycznego, Jana Boczkowskiego vice-zuparyusza Wielickiego J. R. Mei danego 1682. Bywał często deputowany na różne funkcyje od województwa Krakowskiego, jako też i do ziemstwa Rsiązkiego na rewizyą aktów tamecznych które *dispersim* długo leżące, w kilku leciech zebrał, zordynował i popodpisał, a potem do Lelowa są przeniesione;

także oddana mu była do rewizyi kancelaryja zamku Wiśnickiego, książąt Ostrowskich i Żaslawskich, którą przez lat dwa zordynował i ułożył, jak testament roku 1716. Pojął w małżeństwo Agnieszkę Stanisława de Piaski s. Stardzow Piaskowskiego córkę, herbu *Junosza*, z matki Morsztynowej, herbu *Leliwa*; a z baby Czernej, herbu *Nowina* urodzoną, jak świadczy reformacya jej uczyniona w aktach Oświęcimskich Grodzkich 1667. i *Niesiecki* Tom 3. fol. 583. umarł roku 1718. zostały się jego rękopisma znaczne in folio, to jest: *Kronika Polska*, do życia jego zebrana, i kilka ksiąg transakcyi granicznych, erekcyi, dotacyi, i legacyi kościelnych, w różnych województwach i parochiach, z wielu ksiąg ziemskich, grodzkich i duchownych, *sub actu et feria synoptice* skonnotowanych. Synowie jego z pomienionej Piaskowskiej: Alexander urodzony w Łazach 1668. który bezżenny umarł. Jan 1670. Franciszek 1676. Stanisław 1680. Fabian 1685. i córki dwie: Magdalena w panieństwie umarła, Joanna poszła za Zeglińskiego. Stanisławowi mającemu w małżeństwie Barbarę Bromirską i Fabianowi bezżennemu, ojciec pomieniony Jan Duńczewski, uczynił donacyą dóbr swoich dziedzicznych. 1713. w grodzie Nowomiejskim.

Jan, syn Duńczewskiego z Piaskowskiej urodzony, służył w wojsku pod Pancerną chorągwią, potem był superintendentem komor od Szląska pogranicznych, w województwie Krakowskim, dalej trzymał dobra w kluczu Myślenickim do kasztelanji Krakowskiej należącym, gdzie umarł i pogrzebiony w kościele tamecznym. Zostawił potomstwo z Zofią de Sowki Sowińską, herbu *Prawdzie*, Razimierza plebana Lipskiego, sławnego kaznodzieję po różnych ambonach, młodo zmarłego r. 1733. po którym zostały się kazania jego, na każdy punkt godzinek Niepokalanego Poczęcia Boga Rodzicy, po jednym; konwentowi Soleckiemu WW. OO. Reformatów legowane. Stanisława i Michała. Michał był w akademji Krakowskiej doktorem filozofji i notaryuszem apostolskim kreowany, potem do Zamojskiej wokowany został s. teologii doktorem i profesorem, kanonikiem Zamojskim i Chełmskim, rektorem akademji po dwa razy, umarł młodo w kwitującym do dalszych honorów wieku 1751. Stanisław urodzony 1701. roku, także w akademji Krakowskiej kreowany doktorem filozofji 1722. wokowany do Zamojskiej akademji 1724. został geometrą trybunału koronnego 1727. kreowany obojga prawa doktorem 1745. o którym *Janozki in Polonia Literata* 1750. Ten będąc obligowany w Zamojskiej akademji do lekcyi matematycznej, która potrzebuje profesora świeckiego, wszedł w przyjaźń dożywotnią 1727. z Teresą de Lichtenstein herbu tegoż imienia, córką Marcina z Magdalińskiej w Prusiech urodzonego

familji nadmienia *Niesiecki* Tom 3. fol. 103. mówiąc, iż Konrad de Lichtenstein, wielki komendant u Krzyżaków, zginął pod Grunwaldem 1410. Lecz nie tylko w Prusiech znajdowali się, jak wspomina *Długosz lib. 7. fol. 702. §. lib. 11. fol. 245. 266.*, ale i w Niemieckiem państwie częstokroć bywali Cesaarskimi ministrami, z których Erazma Lichtensteina, feldmarszałka, spomina *Heidenstein de Vita Joan. Zamojsceji*, jakoż niedawno na ostatnim ministrze, zesła ich familia, także w Weneckiej Rzeczypospolitej bywali różnemi ofycyalistami o czym tameczni historycy. Z tej było potomstwo, które pomarło w kwitnącym wieku; zostało się synów żyjących czterech: Jan w akademji Zamojskiej doktor filozofji, proboszcz Mansynarystów u ś. Mikołaja w Zamojskiej kollegiacie; drugi na chrzcie Michał, w zakonie Jacek; trzeci na chrzcie Antoni w zakonie Paschał, obadwa reformatami w kustodyi Ruskiej; czwarty Józef w szkołach Zamojskiej akademji. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Duniewicz Antoni. *Nobilit. non praec. scart.* w Konstytucyi roku 1700. — *Mał.*

Dunin herbu *Łabędź*. O familji tej w Tomie III., ale gdy genealogia zamieszczona tam nie jest zupełną przeto tu z akt familijnych zebraną zamieszczamy. Familia ta już od dawna tytułu hrabiów używa i takowy w terażniejszych czasach przyznany jej został. Od Piotra marszałka nadwornago koronnego wymienionego w Tomie III. str. 438. rozgałęziły się nowe szczyepy rodziny Duninów, którzy od różnych dóbr nazwiska swe przybrali, jako to: na Skrzynnie i Borkowie Duninowie Borkowscy; na Skrzynnie i Suligostowie, Duninowie Suligostowscy; na Skrzynnie i Łabędzi, Duninowie Łabędzey; na Rarwach Rarwicy; na Wąsowcach Wąsowicze; na Szpotach Szpotowie; i t. d. — Tu o Duninach mówiąc nie chcemy najpierwszych czasów sięgać o których już *Niesiecki* umieścił i poczynamy od Władysława Dunin dworzanina Henryka Walezego, który z Jadwigi Opalińskiej zostawił kilku synów i kilka córek: z pomiędzy synów Paweł Dunin był rotmistrzem za Króla Stefana, tegoż syn Adam Dunin konsyliarz Króla Zygmunta III. zostawił syna Adama Dunina roku 1640. podczaszym Czerskim uczynionego, był także podstarostą i sędzią Opoczyńskim i roku 1643. w aktach Opoczyńskich uczynił donacyą dóbr Gapinin Genrsi Hermolai Sandkowskiemu, miał za żonę Teresę Opacką, z której zostało dwóch synów: 1. Alexander Krzysztof na Skrzynnie i Suligostowie Dunin podstoli Bielski, a potem kasztelan Lubaczowski. — 2. Adam Samuel na Skrzynnie i Suligostowie Dunin. — Alexander Krzysztof podstoli Bielski a potem kasztelan Lubaczowski dwu-imienny, pojął za żonę

Katarzynę Rudnickę, z której został Paweł Dunin Suligostowski *1voto* z Jadwigą Duninówną *2voto* Franciszką z Hewłów: z Jadwigi Duninówny został Franciszek podkomorzy Inflantki, starosta Niechworowski roku 1735., tegoż żona Rozalia Sarnowska, syn Stanisław któremu Julianna Bętkowska powiła Hipolita roku 1778. kanonika kapituły Ramienieckiej Wincentego r. 1784. Felixa roku 1785. Franciszka Xawerego roku 1786. generała wojsk Rossyjskich i kawalera orderów, Jana roku 1779. tego Jana żona Wiktorya z hrabiów Potockich Pilawitów, spłodziła Piotra roku 1809. Józefa r. 1812. Drugi syn Pawła hrabiego na Skrzynnie i Suligostowie Dunina z Jadwigi Duninówny, na imię Paweł, połączony z Maryanną Mierzejewską: trzeci, Stefan, a czwarty Jan był spłodzony z Franciszką z Hewłów. Paweł i jego żona Maryanna z Mierzejewskich zostawili dwóch synów. 1. Franciszek Dunin połączył się z Magdaleną Łużycką i zostawił syna Wojciecha urodzonego około r. 1776., który pojął za żonę Teklę Jeleńkowską i z tej spłodził r. 1810. Kalixta, r. 1819. Hipolita Leopolda *binom.* r. 1821. Felixa r. 1834. Alexandra Duminów. 2. Kazimierz Dunin brat Franciszka, połączył się z Apolonią z Piaggów i zostawił syna Ignacego urodzonego roku 1794. który połączony z Wiktoryą Szuwarską r. 1821. spłodził Augusta Eustacheego dwuimiennego Dunina. Drugi syn Adama Dunina Suligostowskiego podczaszego Czerskiego, a brat Alexandra Rrzesztofa, na imię Samuel połączony z Teresą Opacką zostawił syna Adama, któremu Konstancya z Kobylńskich spłodziła syna Antoniego połączonego z Brygidą Karską córką Józefa Karskiego i Teresy Laskowskiej: z tejże Karskiej Brygidy spłodzony syn Stanisław Kostka, od Najjaśniejszego Króla Polskiego Stanisława Augusta trzema przywilejami obdarzony, miał za żonę Annę Ledochowską z której spłodził: 1. Jana dziedzica dóbr Głęboka w Galicyi. 2. Piotra Pawła porucznika gwardyi Konnych Strzelców wojska Polskiego, połączony z Jelowicką. 3. Anastazego Rocha bezdzietnego. Jan połączony z Emilią z Radziejowskich ma synów: 1. Władysława, 2. Stanisława, 3. Augusta.

Konstytucye wspominają pod rokiem 1674. Dunin hrabia ze Skrzynna Rrzesztof podstoli Bełzki z Bełzkiego. — Dunin Mikołaj kasztelan roku 1676. Dunin Rrzesztof chorąży Ruski r. 1676. Dunin hrabia na Skrzynnie Swiatosław Franciszek wojski Sandomierski i poseł roku 1676. Dunin na Skrzynnie Jan poseł Poznański r. 1676. Mikołaj i Kazimierz. Konstanty chorąży Parnawski. Mściśław, Alexander wojski Sandecki, Władysław, Paweł, Wawrzeniec, Piotr i Tomasz z Łęczyckiego. Dunin z Kryszipina, Szcześny starosta Szmetyryjski z Witebskiego, Jan Rafał z Warszawskiego, wszyscy żyli i działali roku

1676. w Konstytucyach zapisani pod tymże rokiem, jako też w tychże Konstytucyach czytamy Jakóba na Skrzynnie Dunina kawalera *Sanctae Mariae de Monte Carmelo et S. Lazari* r. 1710. był komisarzem do Gdańska z Malej Polski; r. 1710. Piotr Comes a Skrzynno Dunin kasztelan Radomski r. 1710. w Konstytucyach Alexandra *in* Skrzynno Comes Dunin *Vexillifer Winnicens.* r. 1710. Józef de Skrzynno Dunin deputat *ad pacta Conventa* roku 1710. Antoni Dunin regent kancelaryi w. koronnej roku 1670. w aktach Pilźnieńskich. Ignacy Jan i Anna synowie i córka Franciszka na Skrzynnie Dunina i Zofji z Chyrów Romerownej. Dunin de Skrzynno Szpost Józef r. 1736. *Dapifer Ducatum Zathoriens. s. Oswiecimens. Dunin de Skrymo Petrus Comes Succamerar. S. R. M. Capitaneo Zathoriens* r. 1720. Stanisław regent Zydaczewski r. 1738. R. 1790. był Jerzy Wojciech z Skrzynna Dunin cześnik Stężycki.

Syn drugi Jakóba referendarza koronnego Piotr starosta Zatorski i Bakoski, marszałek Królowej i kawaler orderu Orła białego, nakoniec kastelan Radomski wstąpił w związku małżeńskie z hrabianką Fryderyką Rochlitz, do którego małżeństwa wiele się przyczynił August II. Król Polski i elektor Saski i t. d. jak to świadczy interecyza ślubna zawarta w Warszawie dnia 9. Grudnia 1720. roku., mocą której wstępujący w związek małżeński Piotr graf Dunin i t. d. z Fryderyką grafowną Rochlitz, zapisali sobie zobopólne dożywocie dóbr wszystkich ruchomych i nieruchomych i t. d. Do tej interecyzy wyznaczeni byli pełnomocni komissarze od Króla Augusta II. hr. Henryk Fleming koniuszy wielki i t. d. hr. Henryk Wacdorf minister Saski. — Z tą grafowną Rochlitz spłodził Piotr 4. dzieci: z tych córka Gertruda żyła w zakonie Sakramentek w Warszawie. Maryanna za Antonim Tomkowiczem. Antonina za Ignacym Maleczewskim. Syn zaś Frederyk także starosta Zatorski z Zofią Małachowską zeszedł bezpotomny. — *Z dokumentów familijnych.*

Duńczewski w Herbarzu swym taką jeszcze o Duninach Borkowskich dodaje wiadomość: Jerzy z Skrzynna Dunin Borkowski, cześnik Latyczowski, a przytem pułkownik wojsk J. R. Mei i rzączypospolitej, podczas szczęśliwej ekspedycyi Wiedeńskiej, mężstwem i odwagą geniuszowi swojemu przyzwoitym z wylaniem krwi i hazardem życia wiary świętej i ojczyzny bronił. Którcen pojawiający *Imo voto* w dożywotnią przyjaźń Zaleską, z nią spłodził Jacka i Katarzynę, która z Siemaszkim żyła, *2do voto* z Radlina z Radlińską, wszedłszy w obowiązki powtórnego małżeństwa, spłodził z nią Jerzego z Wielkiego Skrzynna na Grodku Dunina Borkowskiego, podstolego Zydaczowskiego J. R. Mei bończuczne, potem kasztelana Gostyńskiego

starosty Radelickiego, który *cum recognitione* do Najjaśniejszego Króla JMei Augusta III. od ziemi Przemyślskiej posługując przyznał go *circa debitam adorationem*, za pana i monarchę. Ten złączywszy się najpierwej z córką Lamara, generał-majora, mało co więcej nad pół roku z nim pomieszkawszy umarła. *Iterato connubio* wszedł w obowiązki małżeńskiego stanu z Scholastyką z Olszewa Olszewską, cześnikówną Pruską, sędzianką Grodzką Żydaczowską, z którą trzech było synów i dwie córki: Jan najstarszy, Dunin Borkowski, starosta Radelicki, J. R. Mei dworzanin, a towarzysz znaku Hussarskiego, księcia Augusta Czartoryskiego, wojewody i generała ziem Ruskich, podczas sejmu extra ordynaryjnego, dwóch niedzielnego od ziemi Sanockiej w negocyacyach generału Ruskiego do J. R. Mei poseł. Syn drugi, Jerzy Dunin Borkowski, podstoli Żydaczowski, po śmierci brata, starosta Radelicki, towarzysz znaku Hussarskiego, grafa ministra Saskiego Bruhla, generała artylerji koronnej; trzeci Adam, umarł w szkołach będący. Córka zaś Anna starsza z Marcinem de Grodków Łosiem podśędkiem ziemskim Lwowskim zmówiona, drugą Tekla za Worcesterem, podwojewodą Lwowskim, sędzią Żydaczowskim. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Dusiacki *Rudomina herbu Trąby.* Dawni autorowie o nich nie pisali. *Kuropatnicki* i *Małachowski* wspominają.

Dworakowski *herbu Korywin.* O tym domie dawni autorowie, oraz *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiedomość opuścili. Są zaś w województwie Podlaskiem, w ziemi Bielskiej, powiecie Brańskim, piszą się z Dworaków. — *Her. Wiel.*

Dworniecki wspominany w Konst. r. 1670. *fol. 24.* — *Małachowski.*

Dyakiewicz. O tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* wspominają.

Dyamentowski *herbu Drya.* O familji tej nie ani *Niesiecki* ani dawniejsi autorowie nie pisali. *Niesiecki* pisząc o herbie *Drya* w krótkości tylko o Mutynach wprowadzicielem herbu tego do Polski wspomina, zamierzawszy zupełnie o familiach które się z domu tego w Polszcze rozgałęziły. *Duńczewski* w swym *Herbarzu*, bardzo obszerną i interesującą wiadomość tak o Mutynach jako też od nich pochodzących familiach umieszcza od których dom Dyamentowski wyprowadza. Cały ten opis tak jak go *Duńczewski* zamieścił, my tu dajemy. — Dyamentowscy herbu *Drya* są od wieków i idą z dawnych Mutynów przez Bożejowskich, których jedna jest z Trąbzyńskimi dzielnicą, jako starożytne informują o tem domom tym od Najjaśniejszych Królów Polskich i Mazowieckich Książąt dane Lity, i Grodzkie Nowomiejskie, Poznańskie

i Kaliskie transakeye. Pisali się najprzód z Trąbczyna, tego przodkowie domu, wsi w Kaliskim leżącej województwie. Ale Świętosław Mutyna, syn Luczysława z Mutynów idącego, (jako list Bolesława Pudyka, w roku 1253. dany świadczy) za dzielność rycerską i wierne swoje usługi, dóbr Bożejowo i Kamienia nazwanego Dyament, od pomienionego dostawszy monarchy, najpierwszy z nich się pisać począł. Od tego tedy hrabi synów dwóch, to jest: Raclawa najstarszego, który w roku 1289. umarł, i przy którym Bożejowo dobra utrzymały się, rozmnożeni są za czasem w potomkach swoich Bożejowsey, którzy późniejszym potem wiekiem w Poznańskie i Kaliskie przenieśli się województwa; gdzie z nich jeden wieś nazwawszy pierwszej Bożejowo imieniem, od niej natychmiast wzięła potem na siebie jego denominacją potomność. Od młodszego zaś Chwalimiera, w roku 1300. zmarłego, któremu się dostały dobra Kamień, Dyament nazwane z Zameczkiem, *in confluenti Dunajca rzeki z Wisłą* leżące, gdzie teraz jest wieś Otfinów, idące potomstwo, długi czas *inter rupta serie*, starożytne swoje konserwowało imię, w nazwisku Mutynów, pisząc się zawsze z Kamienia Dyamentu: niż potem nierychło, jeden z tej potomności (o czem niżej będzie) Dyamentowskim zwać się począł Trzeci brat Świętosława syn, imieniem Mroclaw, w Śląsku osiadłszy, graffów *de Dimant-Dimanstein*, to jest hrabiów Dyamentów z Dyamentu Kamienia dom rozmnożył, którzy i po dziś dzień w tymże imieniu tam się znajdują. Czwarty brat, syn Świętosława hrabi imieniem Strzeszko, zakon przyjąwszy Benedyktyński, opatem na Łysej Górze w r. 1316. był obrany, gdzie rządząc tymto klasztorem lat 12. nakoniec roku 1328. umarł pełen dni starzec w wieku 90. życia.

Chaderz albo Hadro, to jest Adryan Mutyna, brat Świętosława hrabi, a rodzony tych czterech braci stryj, przeniósłszy się w roku 1264. z Polski do Anglii; i tamtego pięknocią przychęcony kraju, w nim pozostał, gdzie będąc długo dworu marszałkiem u Rycharda Kornubji hrabi, brata Króla Anglów, a potem ożeniony tamże, potomstwo zostawił, które za czasem do Czeskiego przeniósłszy się królestwa, z dawnymi złączone jest Mutynami, Gwilka i Hartmana, to jest Wilhelma i Hermana potomki. Był to mąż ze wszystkimi urodzony talentami (które osoby dystyngwowanego charakteru na wielkich zwłaszcza dworach zawsze zdołają) rekognicyi przy tem i manierej pięknej, i tak dobrze umiał się przysłużyć temu hrabi, że po śmierci prędkiej Konrada IV. Cesarza (na ten czas pod owe zamieszanie w Cesarstwie Rzymskiem, gdy i drugiego na jeden tron, to jest Alfonsa nazwanego *Sapiens*, Kastylii i Legionu Króla, obrano było Cesarzem) wielką bardzo w tę elekcją do

dostąpienia korony Cesarstwa, był mu pomocą. Przy której, lubo to potem skrytych przeznaczeniem Boskich wyroków nieutrzymał się ten monarcha, przecież to Adryana była inwencyi praca, i jemu miał mieć oblięcają, że choć przez krótki czas, po staro-
mu nosił na osobie swojej hr. Rychardus, cesarskiej znaki godności, nigdy przedtem w Kornubięńskich nie postale hrabiów domu.

Chwalimier tedy syn Świętosława hrabi młodszy, miał synów dwóch: Stanisława który w roku 1332. umarł, i Dobiesława, w zakonie Cystersów Koprzywnickich r. 1338. zmarłego, także córkę Wojciecha imieniem, Przeclawa hrabi na Skrzynnie małżonkę która roku 1328. żyć przestała. Stanisława synów było dwóch i tyleż córek. Z tych pierwszy Wacław Mutyna Krakowski cześnik w roku 1360. zmarły. Drugi Jarosław, który Norbertanem zostawszy w Hebdowie, r. 1349. kaznodzieją w tamtym umarł klasztorze. Z córek zaś Jadwiga była w małżeństwie za Wojsławem hrabią z Górki, i w roku 1350. zmarła. A Ringda to jest Kunegunda, rodzona jej siostra w klasztorze ś. Marcina Krakowskim roku 1308. zmarła zakonnica. Wacławowych synów trzech było i jedna córka: to jest Kazimierz, Dadzibóg i Minogniew. Z tych Kazimierz w roku 1385. umarł, synów zostawiwszy trzech. Dadzibóg zostawszy Krzyżakiem, zginął podczas wojny z Litwą 1380 r. a zaś najmłodszy Minogniew Benedyktynski przyjąwszy habit opatem potem na Łysej Górze Świętokrzyskiej roku 1377. był obrany, gdzie lat 11. onem rządząc mnichów zgromadzeniem, na ostatek roku 1388. żywot w śmierć zamienił. Siostra też tych braci, a Wacława córka, imieniem Stosława, w Trzebnickich klasztorze Cystersek roku 1391. żyć przostała. Kazimierza Mutyny synowie ci byli: Pierwszy Falisław, który na wojnie Szląskiej z Władysławem księżęciem Opolskim toczoney w roku 1394. zginął, rotmistrzem będąc królewskim. Drugi imieniem Krzesław hancierz królewski, roku 1397. bezpotomnie zmarły. A trzeci Wacław, który w roku 1401. Zawichostkim będąc kasztelanem, Jahnę z Wimiar miał w małżeństwie z której urodzony był syn Przedysław Mutyna, Polaniecki kasztelan w roku 1425. żyjący, za którym była w małżeństwie Zoehna z Bidzin. Miał ten Przedysław synów trzech: Świętosława, Dadziboga, Dobrosława, i córek dwie: Bronimirę i Dobrochę. Z synów tedy najstarszy Świętosław Czehowskim zmarłszy kasztelanem w roku 1448. zaległ grób w Otfinowie, za którym była Hanka z Rogowa. Dadzibóg w roku 1450. zmarły, miał z Jachną z Malic Wojciecha córką, syna Wacława i córkę Hankę, Przeclawa Krakowskiego stolnika małżonkę, w roku 1490. zmarłą. Wacław zaś syn jego w roku 1471. żyjący, z Barbary z Połacewic, Dobrogosta córy: Kaszkę, Szanie-

ekich klasztoru panien zakonnice, w roku 1480. zmarłą, i Dobiesława syna zostawił, który w roku 1492. na wojnie Ruskiej przeciwko Musze rebelizantowi zginął, pod komendą na ów czas będąc Zemelki Hetmana, o czem *Kromer fol. 572.* Za tym to Dobiesławem była w małżeństwie Marychna z Szczekocina, z którego dwie były córki: Helena, Staniąteckich klasztoru panien zakonnica, w roku 1520. zmarła, i Sawina Wacława z Kościeleca Krakowskiego podstolego małżonka w roku 1509. zaślubiona. I na tych dwóch córce skończyła się poboczna Dadziboga syna Pakosławowego gałązka.

Teraz następuje Dobrosława brata jego gałęź. Ten w r. 1444. z Władysławem III. walecznym Polski i Węgrów Królem, pod nieszczęśliwą wojując Warną zginął. A ponieważ on miał za sobą w małżeństwie Kochnę z Rythwian, więc z tego małżeństwa zostało się dzieci dwoje: to jest Haliszka Wacława z Góry herbu *Skubow* albo raczej *Abdank* małżonka, w roku 1479. zmarła, pain wielce pobożna, i Petrosław w roku 1469. żyjący, za którym była Bogusława z Sielca herbu *Poraj*, Tomisława córka, z której dwóch zostawił synów: Pokojsława starszego, którego na nieszczęśliwej pod Bukowiną w Wołoszech roku 1497. zginął wojnie z wielą innych. Za którym była Szczęsna z Kurozwek herbu *Poraj*, a innych żon miał 9., które ponieważ nieplodne pomarły, nie mam racji imion ich, i godności familji tu wyrażać. Z tego tedy małżeństwa dwie się zostało córki: Bronisława Krakowska chorążyna, Wojsława z Gaju małżonka w roku 1559. zmarła i Ilmina, Trzebnickich w Szląsku Cystersek roku 1550. zmarła zakonnica, na których dwóch córce, zakończona jest zupełnie Dobrosława Pakosławowego syna gałęź. Ale prócz tego, była jeszcze poboczna blisko od Petrosława, w synu jego Świętosławie, z Bogusławy z Sielca zrodzonym, różeczka, który młodszym będąc Pakosława bratem, zginął był roku 1490. w oblężeniu Kaszowa w Węgrzech pod czas szturm do fortecy, zostawiwszy z Jadwigą z Turska Helenę Zebrzydowską córkę i syna Wojciecha, z Barbarą Otfinowską w małżeństwie bezpotomnie żyjącego, który roku 1530. zszedł z świata.

Następuje zatem Kapitałna Świętosława (syna Pakosławowego i Hanka z Rogowa małżonków) gałęź. Ten miał synów trzech: Wojciecha, Przeclawa i Kazimierza. Z tych Wojciech średni, który roku 1450. na wojnie Wołoskiej z Bogdanem wojewodą o rebellią toczonej, razem z Piotrem Odrowążem i Michałem Buczackim, zabity poległ; syna Jędrzeja rotmistrza królewskiego, w roku 1474. zmarłego zostawił, który z Zochny z Przemykowa syna zostawił Jana, w bitwie pod Wiśniowcem Tatarskiej w roku 1512. z wielą innymi na placu

kawalerem poległ: na którym też potomku, latorośl się jego zlamala. Najmlodszy brat Przeclawa imieniem Rajmier, Wiślicki cześnik w roku 1475. zmarły, za którym była Hanka z Igołomji w małżeństwie, syna zostawił Petrynda, rotmistrza królewskiego, który na Moskiewskiej wojnie w roku 1514. zginawszy, miał syna Jakóba Mutynę, Świętokrzyskiek mnicha Benedyktynów w roku 1539. zmarłego, na którym też ta wtóra gałązka Rajmiera Przeclawowego brata, cale uschła. Odtąd tedy dalej, znowu kapitalną ciągnąc się zaczyna gałąz.

Wojciech najstarszy Świętosława syn, Wiślicki skarbnik w roku 1478. zmarły, i pochowany w Opatowcu, miał Bogomilę z Ożarowa, z którego małżeństwa był syn Wacław Mutyna w roku 1500. żyjący, który miał za sobą Helenę Karwicką herbu *Łabędź*, Sendom. chorążankę: o czem *Sendomir. Acta*. Z której Kazimierza spłodził, w roku 1529. zmarłego, który w Opatowcu u Dominikanów spoczywa. Ten zaś Kazimierz, miał za sobą Dochnę albo Dorotę, z Boryszowa, a z niej synów dwóch, i córę jedną: to jest Bogusława Mutynę w roku 1564. zmarłego, który w Wielkiejnocy za Krakowem leży, za którym była Ewa Łyczkowna, dla której i on pierwszy z domu tego, wolał paskudnego zostać kalwiną apostatą w roku 1557. a niż poczciwym przy wierze ojczystej słynać katolikiem, w której nakoniec umarł herezyi. Portret i kamień grobowy, tamże się znajduje. Uczynił to zaś na perswazyą hrabiów z Górki, których żona jego blizką bardzo dotykała się krwi konnexusy. I on to jest najpierwszy, który starodawną odmieniwszy wiarę w tym domu, odmienił razem i Mutynów nazwisko, a przeważał się Dyamentowskim, od trzech herbu swego klejnotów, albo też bardziej od dóbr niegdyś jego domu dziedzicznych, Ramienia Dyamentu nazwanych, jako list Bolesława Pudyka dany opiewa, którego zameczku, po ruinie naprzód Tatarskiej w roku 1293. a potem Ruskiej roku 1300. gdzie wszystkie palono ogniem budynki, nie masz już teraz i znaku. Oprócz; że i dotąd jeszcze na Otfinowskiem polu, obszerny jeden plac, na którym piękna się rodzić zwykła pszenica, chłopstwo wiejskie z tamecznych poddanych, nie wygasła konserwując w powieści pamięć, Dyamentem nazywa. Kazimierz zaś drugi jego brat żyjąc bezpotomnie, naostatek w roku 1530. na wojnie zginął Tatarskiej: w tem szczęśliwy, że przecię katolikiem, ponieważ on żadnym sposobem do kalwińskiej nie dał się namówić się sekty: jako i siostra ich Jadwiga Łyczkowa, Krakowska podczaszyna, która choć była za kalwinem Stanisławem Łyczkiem herbu *Sulima*, żadnym przecię sposobem, ani nawet męża groźbami, niemogła być do herezyi nakloniona, i katolicką pełną enót i pobożności pani, w roku 1574. Sakramentami śś. na

drogę wieczności opatrzona, żywot swój zakończyła. Bogusław tedy z Lyczkowny miał córki dwie: Zuzannę Skotnicką, Sendomir. łowczynę, Jana małżonkę w roku 1599 zmarłą: drugą Elżbietę Bidzińską, Nowomiejską podczaszynę, która w roku 1585. zmarła i syna jednego imieniem Świętosława Dyamentowskiego, na Skokowie dziedzica, który w roku 1590. zmarły *aetat.* 84. pod Opolem w kalwińskim Słupeckich w połu grobie, miejsce zaległ. Zona jego była Salomka Gołuchowska, Sendomirska łowczanka, z Słupeckiej zrodzona, z której zostało się dwóch synów prawdziwych, a naturalny z teje przed słu-
bem jeden. Z których:

Jerzy młodszy syn Braclawski skarbnik w r. 1618. zmarły, któremu dał ojciec jego za przydomek nazwisko herbu *Drya*, przykazawszy aby go w swojej zażywał potomności, na pamiątkę pierwszego tej przodka familji. Miał za sobą Fenwennę Chrzęstowską, Sendomirską cześnikównę, z którą spłodził córki dwie i syna. Z tych starsza Bogumiła w roku 1640. zmarła, była za Pszonką Lubelskim chorążym. Młodsza zaś na imię Ewa za Wacława Gajewskiego zmówiona, które małżeństwo z jej strony, śmierć w roku 1632. rozerwała. Brat zaś tych dwóch siostr, był Samuel Drya Dyamentowski, Inflantski podczaszy, w roku 1637. zmarły, za którym była w małżeństwie Elżbieta Stanowna, i z niej dwoje spłodzonych dzieci: Fenwenna Zieleńska Sendomirska stolnikowna w roku 1657. zmarła, i Adam Dyamentowski, Lubelski cześnik w roku 1660. zmarły, który miał za sobą Justynę Rusiecką. Tego tedy Adama z tej Rusieckiej było synów dwóch i córka jedna. Z tych Helliodor w r. 1683. w Węgrzech na wojnie Tureckiej, pod Parkanami celesb zginął. Siostra jego Hester Piotrowska, Nurska skarbnikowa w roku 1679. *aetat.* 50. umarła. A brat ich najstarszy imieniem Stanisław, w roku 1685. Nowogrodzkim był podstolim, i miał za sobą Annę Orzeszkównę z Litwy, z którą zostawił Jędrzeja, Samuela i Zuzannę. Jędrzej tedy najstarszy syn Nowogrodzki łowczy, za którym była Tekla Wołkowna, w r. 1710. umarł. Samuel młodszy brat jego w roku 1700. kawalerem będąc pod Olkinikami w Litwie zginął. Siostra zaś ich Zuzanna, 1mo Ronitzowa, a potem 2do *voto.* Paszkowska w r. 1698. *aetat.* 33. umarłszy, gałąź Jerzego Dryje Dyamentowskiego, Braclawskiego skarbnika, a syna Świętosławowego młodszego zakończyła.

Następnie zatem druga gałąź poboczna od Stanisława syna naturalnego Świętosława Mutyny idąca, która lubo mniej potrzebna, jednak nie od rzeczy, kiedy tu będzie wyrażona. Temu dla dystynkcyi od innych dzieci, dał był za przydomek ojciec Trojnik, Drya nazwisko, w Polskie *proclama* odmieniwszy któ-

rego on odtąd przy zwyczajnem ojca zażywać począł imieniu, umarł w roku 1628. Owruckim cześnikiem, za którym była Barbara Pakosławska, z której trzech zostawił synów: Piotra młodszego, który po skończonych w Witemberskiej naukach akademji w r. 1659. predykantem zostawszy kalwińskim w Radziecinie przy zborze bezpotomnie umarł, i tam jest pochowany: za którym była Henryetta Ryznerowna. Pawła najmłodszego który służąc wojnę, od Tatarów w roku 1648. zabrany w Krymskiej przepadł niewoli. Miał za sobą Annę Stobiecką. I Jana Latyczewskiego skarbnika w roku 1649. żyjącego, za którym była Zofia Secygniewska, z którego małżeństwa zostało się potomstwa dwoje. Anna Chochołowa Latyczewska podstolina w roku 1665. od Tatarów z mężem i dziećmi w niewolą zabrana, w której przepadli: i Marcin Trojnik, Braclawski podczaszy w roku 1671. zmarły, za którym była Elżbieta Chochołówna, Inflantska łowczanka, z której zostawił córę Helenę, która bez wiadomości rodziców, na katolicką rewokowawszy wiarę, mniszką w Zamościu w roku 1688. została. I syna Stanisława Rijowskiego łowczego, w roku 1693. zmarłego, który mając za sobą Helenę Sokołowską, to zostawił z niej potomstwo: Rachel córę Dyeterychowi z Brandeburskiej grafowi nacyi, w Szwedzkim kapitanowi wojsku; roku 1704. zaślubioną, i brata jej Jana Trojnika Dyamentowskiego, który w wojsku służąc Szwedzkim generał-majorem w roku 1709. pod Pultawą, w dobywaniu szańców Moskiewskich zginął; zostać się jednak miało po nim potomstwo.

Wacław najstarszy Świętosława syn Rożański podstoli na Skokowach dziedzic w roku 1612. *aetat.* 80. zmarły, który leży w Bełżycach, miał za sobą Annę Pszoneczankę roku 1630. w Babińskim pod dworem grobie po śmierci pochowaną. Ten przy ojczystym Mutynie z woli ojca został się przydomku, który chcąc mieć pamiątkę swojej na potomności jego familji zażywanie onego, pod ojcowskiem rekomendował mu błogosławieństwem. Tego jest manuskrypt *in 4to majori*, pod tytułem: *Gody Moskiewskie*, to jest wesele Cara Moskalów Dymitra, z Maryną Mniszchówną, Sandomirską wojewodzianką; i inne Polaków transakeye, podczas nieszczęśliwego na stolicy przez Szujskich fakeją tumultu: *per modum dyaryuszu, ab Anno 1603. ad Anno 1610. succincte* opisujący. Zostawił z Pszoneczaki synów czterech, i córę jedną Zofią imieniem, która za Kazimierzem Rupniewskim będąc w małżeństwie, Przemyślkim na ów czas podstolim, w roku 1636. *aetat.* 56. zmarła. Z synów zaś: pierwszy Wacław Mutyna, Sanoeki stolnik w roku 1648. od Kozaków zgładzony, Hester Rupniewską miał za sobą, których bezpotomne było małżeństwo. Drugi jego brat Kazimierz Mu-

tyna w roku 1620. razem z Żolkiewskim het. W. R. zginął od Tatar na Ceorze. Za którym była Judyth Boryszewska, z której zostawił córkę Thaidę Bielską w roku 1670. zmarłą, i syna Jerzego Mutynę, Czerniehowskiego łowczego, który mając w małżeństwie Annę Balownę w roku 1678. umarł, zostawiwszy z niej syna Bogusława, młodo kawalerem w służbie wojennej roku 1696. zmarłego. Jakób Mutyna trzeci Waclawa syn, a Kazimierza brat rodzony, Inflantski podczaszy w roku 1643. zmarły, miał za sobą Słupecką Barbarę Lubelską chorążankę, która w Opolu pochowana. Z tej był syn Maciej Owrucki łowczy, w roku 1668. *aetat.* 70. zmarły, który z Zoffi Rzeczyckiej, Wendeńskiej podstolanki, córek dwie: Judyth Piotrowską Inflantską łowczynę, Władysława żonę, w roku 1682. zmarłą, i Wiktoryą Wołkową Starodubowską podstolnicę w roku 1693. zeszlą zostawił.

Czwarty i najstarszy syn Waclawa Bogusław Mutyna, Lubelski miecznik w roku 1639. *aetat.* 63. zmarły, w Piaskach pochowany, za którym była Anna Zielińska, który wybornym będąc poetą, wojnę pierwszą Chocimską w r. 1620. z Ossmanem odprawioną, wierszem opisał Polskim, która się też po dziś dzień po różnych znajduje starych manuskryptach. Ten miał trzech synów: Wojciecha, Świętosława i Bogusława. Z tych Świętosław Rożańskim był cześnikiem, i mając w dożywotniej lidze Helenę Bolestraszycką, nakoniec w Beresteckiej roku 1650. poległ okazyi; córka zaś jego Kunegunda w małżeństwie będąc za niejakim Ryznerem Wschowskim miecznikiem w roku 1698. *aetat.* 61. świat ten pożegnała. Brat jego drugi Bogusław Mutyna, Hussarskim był pod znakiem Królewskim towarzyszem, i pod Cudnowem w r. 1660. w bitwie z Moskalami zginął. Po którym pozostała wdowa, młoda na ów czas jeszcze Helena, z domu Orzechowska, zostawszy katoliczką, z Sulimowskim małżeńskie powtórzyła kontrakty. Syn zaś jego Samuel, z tejże urodzony Orzechowskiej rotmistrzem będąc Królewskim Jana III. pod Wiedniem w Austryi, na wojnie Tureckiej roku 1683. celebs zginął.

Trzeci najstarszy brat ich Wojciech, Braclawski podstoli w roku 1667. *aetat.* 89. zeszlę, miał za sobą Zofią Piasecką, Lubelską chorążankę, oboje w Piaskach przy Kalwińskim leżą zborze. Stanisław Mutyna Owrucki stolnik, syn Wojciecha w roku 1690. zmarły i pochowany w Belżycach. Za którym była Anna Piotrowska Inflantska podczaszanka, w roku 1681. *aetat.* 38. zmarła: leży w Radziecinie. Był to mąż uczony wielce *in statisticis*, jako się z jego pokazuje manuskryptu, który *in folio* napisał dawszy mu tytuł: *Apologia Praw i Statutów Koronnych*. Tenże też wyśmienitym będąc Polskim

poetą, wtórą Chocimską z Turkami wojnę roku 1673. szczęśliwie odprawioną i niektóre z Tatarami w Rusi utarczki, wierszem opisał ojezystym. Synów jego z Piaseckiej było trzech, to jest: pierwszy Piotr, który w roku 1698. pod Podhajcami w potyczce zginął z Tatory. Szymon, drugi syn, który także w roku 1700. w pod Kliszowskiej z Szwedami poległ na placu batalji za Augusta II. niepomyślnie odprawionej. Razimierz Mutyna trzeci tych dwóch brat, Urzędowski cześnik w roku 1730. zmarły, miał za sobą w małżeństwie Annę Suchodolską herbu *Janina*, w roku 1756. *aetat.* 89. zmarłą. Różrzy się oboje z kalwińskiej sekty, do wiary ś. katolicko-rzymskiej po lat 154. trwającej w tym domu herezyi, takim nawrócili sposobem: że on będąc w ciężkiej u Krymskich niewoli Tatarów, pod Podhajcami wzięty, cudownie, Matki Boskiej Częstochowskiej protekcją (gdy słysząc dawno o jej cudach wzdychał często o pomoc) był wyprowadzony. Która w poważnej wielec Pani niejakiej osobie, dnia pewnego z rana stanąwszy przy nim, po opadłych wprzód z nóg i rąk okowach, przez dzikie pola Tatarskie i rzeki przeprowadzonego na ojezystej stawiała w momencie granicy, rozkazawszy mu surowo: ażeby jeżeli ujść chce wiecznej i gorszej daleko, niż ta w której był teraz niewoli, wiarę Katolicką przyjął; zatem zniknęła. A on powróciwszy w dom swój, po siedmio-letniej mizeryi, roku 1705. rozkaz natychmiast ten wykonał, nakłoniwszy do tego i żonę swoją. Z tej tedy Suchodolskiej, zostawił dwóch synów: Jana Bogusława Mutynę Rożańskiego stolnika w roku 1720 urodzonego i brata jego Razimierza, który w wojsku służąc, party Stanisława, roku 1734. pod Gdańskiem zginął od Moskalów. Tego zaś syn Stanisław młodo dzieciną w roku 1731. umarł i córek trzy. Z tych Katarzyna najstarsza żyła w małżeństwie z Antonim Jackowskim, Kijowskim skarbnikiem, w r. 1743. zmarłym w Lublinie, leży w kolegiacie, z której w tymże roku urodzona córka Anna pod czas śmierci męża. Druga jej siostra i tych dwóch braci, Salomea z Jeziorskim w dożywotniej żyjąc lidzie, przed kilką lat umarła, córkę Ludwikę w roku 1748. urodzoną, wdoweowi zostawiwszy. Trzecia tych dwóch siostra a ostatnia Razimierza Mutyny córka najmłodsza była Helena, która z Ronopaekim w małżeński wszedłszy kontrakt, mając Maryannę córkę roku 1751. urodzoną, długo w nierozzerwany małżeństwa żyli obowiązku. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Dybowski herbu *Brodzie*. Tegoż herbu piszą się z Dybowa pod Warszawą wsi znajdujące się, w parafji Mokrzejkiej, metryki zaś dawniejsze pomienionych Dybowskich w Radzyminie i Parczowie, a zapisy w Grodzie Warszawskim. Tych

familia starożytna jednej dzielnicie z Brodzicami, w inszych Herbarzach opuszczona, krótko tu namienia się. Dybowski z Brodziców na Dybowie i Mokrem z Ciołkowną splodzili Krzystofa prapradziada, z którego Kasper pradiad, dziad zaś Wojciech i od niego ojciec Wojciech Dybowski, a syn Jan Dybowski. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Dydyński herbu Gozdawa. — Patrz **Dedyński** Tom III.

Dydziński herbu Gozdawa. Dydzińscy jednego domu i herbu co Dedyńscy i Dydyńscy, i także od dóbr Dydnia z Dydni piszą się, acz niektórzy pisali się z Mnina od dóbr po żonach. O tych domach i familiach piszą dawni autorowie, jako i późniejsi, *Kuropatnicki* i *Malachowski*. Hieronim Dydziński stolnik Mozyrski podpisał elekeyą Jana Kazimierza w roku 1648. miał za sobą Hurkownę pisarszownę Witebską. Brat jego Jerzy podczaszy, potem sędzia, naostatek podkomorzy Podolski. Syn Hieronima, Stanisław, syn Stanisława, Józef Dydziński, miał za sobą Kręską herbu *Nadelwicz* syn jego Grzegorz stolnik Mozyrski. Córka Tekla była za Zajęzkowskim chorążym Opoczyńskim. Córka ich Karolina Zajęzkowska zakonnica, w zakonie wielebnych panien Augustyjanek u ś. Katarzyny w Krakowie na Śtradomiu. Grzegorz Dydziński podpisał elekeyą Stanisława Aygusta, roku 1764. Splodził z Alexandry Sołtykiewiczówny herbu *Sołtyk*, synów pięciu i córkę jedną: Karola, który miał za sobą Bessiekierską, umarł bezpotomnie: Jana Kantego, ten żył bezżennie: Józefata, który w klasztorze kaznodziejskim ś. Dominika, miał imię Cypryan: Michała i Ludwika, i córkę Teresę w panieńskim została stanie. *Secundo voto* miał za sobą Agnieszkę Leszniewską, z niej córka jedna za Andrzejem Waxmanem szambelanem J. R. Mei., Michał rotmistrz powiatu Pińskiego, a teraz stolnik Mściślawski, z Zofji Waxmanownej podczaszanki Mielnickiej, splodził synów sześciu i córek dwie: Józef w kancelaryi narodowej, w brygadzie Pińskiej towarzyszy, broniąc ojczyzny, mężny młodzieniec poległ na placu w ostatnim ataku na Pradze roku 19. zaczętego wieku swego: Jan, Antoni, Felix, Razimierz, Jan Nepomucen. Córki Wiktorya i Katarzyna. *Secundo voto* pojął Petronellę Rossochacką, rotmistrzównę województwa Trockiego. Ludwik w zakonie, Celestyn opat Starotrocki, i proboszcz Pieszuński, zakonu ś. Benedykta, prałat dworu Rzymskiego, oraz wizytator kongregacyi Benedyktyńskiej w Królestwie Polskiem, i w W. Rsięztwie Litewkiem. — *Her. Wiel.*

Dymieński herbu Osmorog. Tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wraz z herbem wymieniają.

Dymitraszek. *Nobilit.* w Konstytucyi roku 1673. *Małachowski.*

Dyrda w Żmudzi, — *Małach.* — W roku 1755. Benedykt Dyrda strukczaszy Żmudzki. — *Kras.*

Dzbański herbu Nałęcz. O tych tylko *Małachowski* wspomina.

Dziaduski herbu Jelita, i o tych tylko *Małachowski* wspomina.

Dziantymiński Stanisław. *Nobilit.* w Konst. roku 1678. *fol.* 38. — *Małach.*

Dziarski w aktach grodzkich Ostrzeszowskich roku 1622. — *Małachowski.*

Dzidowski uwolniony *a scartab.* w Konst. roku 1775. *fol.* 146. — *Małachowski.*

Dzikanow w Konstytucyi roku 1775. *fol.* 146. — *Małachowski.*

Dzieczyński *in Monumentis Starowolskiego.*

Dziekoński herbu Korab, to jest: Korab żółty w polu czerwonym, w środku wieża, zamiast masztu, na wierzchu zębata. Do tego herbu mają przydatek: Jastrząb nad wieżą trzymający w dziubie pierścień; po bokach wieży, z jednej strony podkowa ocelami do góry, barkiem na dół obrócona, po drugiej stronie wieży, pół miesiąca, jak na nowiu, rogami do góry, w środku gwiazda, w hełmie trzy pióra strusie. Takowego herbu używają Wołyńcowie Dziekońscy. Dom ten starożytny; teraz znajduje się w księstwie Litewskim, a w województwie Podlaskiem, ma swoje siedlisko dziedziczne w dobrach Dziekonokokolica w powiecie Goniądzkim, jeszcze od Zygmunta Króla nadane. Z których Jakób Dziekoński, w czasie popisów zjazdu pospolitego ruszenia, za Zygmunta Augusta podpisał się wraz z innemi obywatelami województwa Podlaskiego. Dom Dziekońskich różnych jest przydomków, jako to: Dziekońscy *Drapaczowie*, Dziekońscy *Zygitlowie*. Z tych jeden był w zakonie ś. Franciszka *Minoris Observantiae*. Mąż uczony i wielkich przymiotów, który we Lwowie swym kosztem fundował klasztor Bernardynów, gdzie także ciało jego spoczywa. Dziekońscy *Mazurowie*, Dziekońscy *Orłowie* i Dziekońscy *Wołyńcowie*. Z tych Jan Wołyniec Dziekoński spłodził synów trzech: Antoniego, Onufrego i Józefa. Antoni Wołyniec z Dziekanów Dziekoński, naprzód pisarz wojskowy W. Ks. Litewskiego był posłem na sejm 1766. roku, potem strażnikiem polnym Litewskim, a w roku 1785. został podskarbinem nadwornym Litewskim orderów Orła białego i ś. Stanisława kawaler. Mąż staropolskiej cnoty, wierny swej ojczyźnie obywatel, w dopełnieniu obowiązku urzędu swego, pilny i pracowity. Ten wszedł w śluby

małżeńskie z Karoliną Mizgierowną podstolanką Orszańską, z którą spłodził trzech synów: Józefa, Michała i Kazimierza, Józef Dziekoński w roku 1790. poseł na sejm z powiatu Grodzieńskiego, który wraz z bratem swoim Michałem, dał dowód dobrego obywatelstwa, będąc w wojsku wspólnie, z gorliwemi obrońcami ojczyzny, w tej potrzebie, w niewolą nieprzyjacielską wzięty, przez lat kilka zostawał.

Onufry Wołyniec z Dziekony Dziekoński, naprzód sędzia grodzki, potem stolnik Wołkowyski, którego wspomina Konstytucya 1768. roku *fol.* 27. ożeniony z Bucharowną spłodził dwóch synów: Józefa i Antoniego.

Józef Wołyniec Dziekoński trzeci syn Jana, skarbnik Wołkowyski, komissarz skarbu W. Rs. Litewskiego 1783. roku. — *Her. Wiel.*

Dziel herbu Gieysz. O tych tylko *Małachowski* wspomina.

Dzierdziejewski i

Dzierożyński. O tych w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Dzierżawski w Poznańskim. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Dzierżek herbu Dąb. Że są i tego herbu oprócz *Nieczujów* o których w T. III. pisze *Małachowski*.

Dzierżykraj herbu Nałęcz. O tych w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Dziokowski familiant w Czerwonej Rusi. — *Małachowski*.

Dziwulski w Bełzkiem. — *Małachowski*.

Dzirytt Szczepankiewicz, herbu Jelita. Szczepankiewiczowie, albo Szczepankowiczowie (i tak albowiem onych zwano) herbu *Jelita* z tą odmianą, że w helmie uzbrojonego po Petehorsku rycerza noszą, od pasa nad koronę wyniesionego w prawej ręce szablę Polską, niby do cięcia wyniesioną, lewą zaś u pasa trzymającego, przez którego piersi, od lewego boku grotem, w prawą tarczy na wylot przechodzi kopia. Ci w początkach swoich, tegoż rycerza na tarczy w czerwonym polu nosili, zowiąc go Dzirytą, nibi dzidą przeryty, przodka swojego tegoż nazwiska, który linią swoją od Daehny Jezbuta w Księztwie Litewskim męża znacznego, wnuki prowadził, który to Jezbuta, w r. 1290. na mistrza Krzyżackiego z Litwy z pło-nem powracającego, w poczcie ludzi kilku set napadłszy, gdy zwawo na niego natarł, kopią tam przebity, na ziemi leżąc ostatnich sił dobywszy swego adwersarza ranił. *Dusoruchius.* Dzi-rytt, ten zostawił po sobie synów: Iwachna i Klimy: Iwachno Dziryttowicz zginął od Moskwy; Klim z Wasieliczownej Hry-

horego i Stefanka, dziedziczyli na Dziarytkach w Księstwie Siewierskiem, ale kiedy się to księstwo do Moskwy przerzuciło, i Wieczna z innemi fortocami onej się dostała, Hryhor przy Moskwie został, Szczepanko fortuny własnej tamże odstradawszy, wyniósł się do Litwy, gdzie pojawiwszy Halszkę Gertutownę herbu *Jelita*, onegoż wyniósłszy swój własny na hełm, zażywać począł: a służąc w wojsku Dymitra Wiśniowieckiego tak mu się rycerskiego serca odwagą zalecił, że pod rok 1561. za Iwana Wasilewicza Cara Moskiewskiego przeciwko Tatarom u niego rotmistrzował. Gdy zaś tegoż księcia Dymitra na gospodarstwo Wołoskie nie w wielkim poczcie Polaków i Kozaków jadącego, Tomasza pogromiwszy, do Konstantynopola zaszła, a kompanią jego, uszy i nosy poobrzynawszy, wolno do ojczyzny puścił, i Stefakowi Dziarytowiczowi tegoż się dostało okrucieństwa. Potomstwo jego Georgi, Fedor i Hapka. Georgi od Wołoszy zabity; Hapka w panieństwie zmarła, Fedor zaś od ojca Szczepanka Szczepankiewiczem zawołany, w Moskiewskiej expedycei w roku 1634. pod Putywlem i w roku 1637. pod Starczem, przeciwko Kozakom z Jeremią Michałem Wiśniowieckim wojewodą Ruskim, mężnie stawał, a w roku 1644. pod Ochmanowem od Tatarów poległ, zostawiwszy Jędrzejowi Wojciechowi z Iwaszkiewiczówny, Alexandra córki, synom swoim Genealogią, *una cum manifestatione de desolatione Actorum* w Grodzie Winnickim *in Anno 1638 die Vigesima sexta* miesiąca Września, *Acta Canstrensis Vinnicensis eodem Anno 1638*. Jędrzej dostał się Ordzie w niewolą, z której niewyszedł. Wojciech zaś wkroczywszy w ligę małżeńską z Anną Sarnecką po Zedzianowskim pozostała wdową (z którym miała Marcina i Reginę Raczyńskiego małżonkę) zostawił z niej w dzieciństwie syna jednego tylko Piotra; gdyż w następującym roku 1683. na Wiedeńską poszedł (testament 1683.) z której niewyszedł; który to Piotr naprzód z Lubomirskim obożnym koronnym, potem na Kaliską z Józefem Potockim wojewodą niegdy Riżowskim, w roku 1751. kasztelanem Krakowskim i hetmanem wielkim koronnym zmarłym służył, zaś w roku 1711. złączył się dożywotnie z Justyną, Józefa Zegoty Brzeskiego i Heleny Borakowskiej córką, a Bazylego Borakowskiego regenta Krzemienieckiego siostrzenicą rodzoną: *Intercise Nuptiales 1811. die 6ta Septembris*; która zostawiwszy mu w życiu Franciszka, Konstantego, Jana, Jakóba, Maryannę i Krystynę, w Kopyczynach przy kościele farnym od Franciszka pochowana *Anno 1751. die Vigesima Nona Augusti. Sepultura Ecclesiae Parochialis Kopyczynensis*. Ten bowiem Franciszek, naprzód Mansyencarzem *fundationis Milevianae* przy katedrze

Lwowskiej, po skończonej zaś ś. teologii w szkołach tychże Lwowskich w których był i rektorem *Marianae Academiae*, i po kilka razy z filozofji i teologii publicznie defendował, plebanem Kopyczyńskim *in Anno 1741.* zostawszy, ztąd kanonikiem katedralnym i surrogatem Kamieńca Podolskiego i notaryuszem Apostolskim. Konstanty wiek młody w Palestrze polerował. Jan *in Societate Jesu*, Jakób *in Ordine Praedicatorum Provinciae Russicae* pod imieniem Dominika zakonne obrawszy życie; Maryanna *primo voto* z Janem Podgórskim z którym jest Maryanna *minorennis*; *secundo ad praesent* z Janem na Bieńkiewiczach Bieńkiewiczem w województwie Wileńskim w powiecie Lidzkim, gdzie *ad praesens* ciż Bieńkiewiczowie *haereditant.* Krystyna z Józefem Kołędą, cześnikiem Oszmiańskim w małżeństwie żyli, z których potomstwo Dyonizy, Gabryel, Michał &c. Kolendowie. — *Herbarz Duńcewski.*

E.

Eberd. *Indigena* w Konst. roku 1685. *fol. 20.* — *Małachowski.*

Ebertz uznany za dawnego szlachcica w Konst. roku 1768. — *Małachowski.*

Eckert. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Edla. *Nobil. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Egierzdorf Wacław. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Egrodzyński. O tym domie będącym jednej familji z Odrowążami zaświadcza tranzakcyja, *in actis Brestensibus 1599. Feria sexta post festum Visitationis B. V. Mariae, inter Nicolaum dictum Połęcki, ac Joannem, Mathiam et Thomam Wysocki fratres germanos, olim Clementis Odrowąs Wysocki, alias Egrodzyński filios, atque Gabrielem Egrodzyński bonorum Połęczno, cum attinentiis Egrodzyńnic, Wola et Potok divisio.* — *Her. Wiel.*

Ehler Fryderyk burmistrz Gdański roku 1658. do Indygenatu przypuszczony. *Vol. IV. fol. 567.* — *Krasicki* — *Małachowski.*

Ehman Tadeusz w roku 1788. podczasy Smoleński. — *Krasicki.*

Eilof Daniel major w wojsku, fortecy Nowogrodzkiej komendant r. 1659. otrzymał *Indigenat*. — *Vol. IV. fol. 683.* — *Irasički.* — *Malachowski.*

Elganowski. O tych tak dawni autorowie, jako też późniejsi piszący *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą. Adam Elganowski w roku 1733. był posłem na konwokacyą z województwa Pomorskiego, powiatu Tczewskiego. — *Her. Wiel.*

Elzberch. O tych dawni autorowie i *Niesiecki* przez niewiedomość opuścili. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża. Tadeusz Elzberch podpisał się na elekcyą Stanisława Augusta króla, z księztwa Żmudzkiego. — *Her. Wiel.*

Erdmann herbu Szczaplina, który jest takowy: Podkowa biała rogami w górę, w środku dwie szpady niby na krzyż złożone, końcami na dół schylone, nad niemi między rękojeściami pół rozłamanej podkowy, bokiem w dół uchylonej na wierzchu korona w błękitnem polu. Ten herb z Saxonji wprowadzony do Litwy.

Dom ten z Domaszowa Erdmanów, właściwie tego herbu *Szczaplina* używający, w księztwie Litewskim, w powiecie Brasławskim i Wilkomirskim starożytny, w różnych posługach publicznych i wojskowych od dawna słynący. Za wysługi wojenne, od Witolda księcia wielkiego w roku 1397. dobra zwane Domaszów i Kreputowszczyznę w powiecie Brasławskim będące otrzymał, które Alexander Król Polski temu domowi przez przywilej w roku 1502. wiczyście nadał; później potem Stefanowi z Domaszowa Erdmanowi, jako successorowi, Królowie Polsey Zygmunt III. w roku 1589. miesiąca Kwietnia 14. dnia, i Władysław IV. w roku 1633. Lipca 13. dnia, takowe dobra Domaszów i Kreputowszczyznę stwierdzili udzieleni swemi przywilejami. Stefan z Domaszowa Erdman, zostawił synów dwóch, Waleryana i Ottoniera: Waleryan miał za sobą Annę Gertrudę Laudanownę, i bezpotomnie zeszedł. Ottonier miał za sobą Wolosowską, i z nią spłodził synów dwóch, Jerzego i Jana: Jerzy przeniósłszy się do powiatu Orszańskiego, nabywszy tam dobra Druczany zwane, i inne, zostawił syna Antoniego: Jan ożeniwszy się z Fabryciuszoną, spłodził syna Mateusza, i miał swe dobra w powiecie Wilkomirskim. Mateusz miał za sobą Maryannę Abrańcowieczonę, z którą spłodził dwóch synów, Tadeusza i Grzegorza: drugą miał żonę Iwieką z którą spłodził syna jednego imieniem Rocha. Tadeusz sędzia ziemski Starodubowski, ożenił się z Franciszką Owsianą i miał wiczystą possessyą w Wilkomirskim. Grzegorz kapitan W. Rs. Lit. miał za sobą Petronellę Malinowską, a Roch księdzem był świeckim. — *Her. Wiel.*

Ermeller. Roku 1673. nobilnowany Jan von Ermeller kapitan w wojsku Koronnem. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Escuyer herbu Porwik, który jest takowy: Orzeł w polu białym z wzniesionemi do dołu skrzydłami, pod nim trzy głoby żółte, z których średni trzy razy kolorem niebieskim przepasany, lewy dwa razy kolorem czerwonym wzdłuż na dół idącym, a prawy tymże czerwonym kolorem ukośnie na dół nachylonym. Ten herb Mikołajowi Escuyer i jego successorom nadany, dyploma z kancellaryi obojga pieczęci Koronnej i Litewskiej zaświadcza, a Konstytucya 1788. roku sejmowa do *Klejuotu szlacheckiego* tegoż Mikołaja Escuyer przypuściła, dyploma oblatowane w grodzie Drohickim: *Feria 2da post Dominicam Septuagesimae die 6. Mensis Februarii 1792 r.* — *Her. Wiel.*

Essen August rezydent do Rzeczypospolitej Elektora Saskiego otrzymał Indig. na sejmie r. 1767. — *Krasicki*—*Małachowski.*

Estka herbu Drya. — *Małachowski.*

Eychner. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Eygler. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski.*

Eygner. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. 1790 r. — *Małachowski.*

Eynhorn herbu Bończa. — *Małachowski.*

Eyragolski familiant Litewski. — *Małachowski.*

F.

Fabiański Paweł. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Fabrycy herbu Pelikan. Piszą o nich *Małachowski.* i *Kuropatnicki.*

Fakinetty Jan major wojsk Koronnych Konst. roku 1678. *fol. 40.* do Indigenatu przypuszczony. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Faliński z ziemi Warszawskiej podpisał elekcyą Jana III. — *Małachowski.*

Falk Andrzej kapitan w wojsku Koronnem *Nobilit.* r. 1673. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Falkinowski. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147.
— *Małachowski.*

Faruchowicz. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148.
— *Małachowski.*

Faszcz w powiecie Rzeczyckim, z Mińsk. podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.*

Fechner Bogusław. *Nobil. praec. scart.* w Konst r. 1790. — *Małachowski.*

Fenger Jakób *Nobilit non praec. scart.* w Konst r. 1790. — *Małach.*

Fenikowski *Kuczuk, herbu Siekierza.* Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* o nich piszą.

Fergis w Rowieńskim. — *Małachowski.*

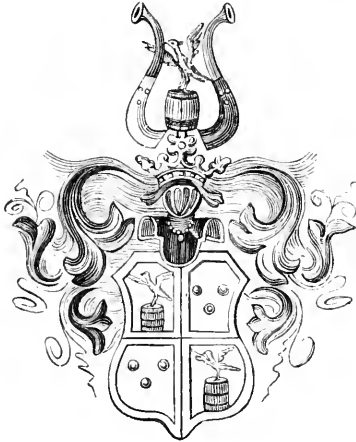
Fettery. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Fiałkowski *herbu Ślepowron.* — *Kuropatnicki* i *Małachowski* o nich piszą, inni mileżą.

Fihouser *herbu Własnego.* Według kwerendy uczonej w aktach Galicyjskich roku 1841. okazało się, że dom Vieheuser czyli Fihouserów de Mijaczów osiadł w Polsce za Zygmunta III. Według notat ks. Mart. Wielińskiego, Fihouserowie mają swe pochodzenie z Prus od familji szlacheckiej de Engelke; mówi zatem podobieństwo herbu i munimenta familijne *in MS.* Używają herbu Fihouser raczej Vieheuser, jak to wyczytasz na przywilejach Ferdynunda II. Cesarza Niemiec i Władysława IV. Króla Polskiego, danych Fihouserom w nadgrodeń zasług. Zygmunt de Vieheuser tajny konsyliasz i vice-kancelarz Imperyi za Cesarza Rudolfa II. roku 1600. ; tego synów dwóch: 1. Konrad de Mijaczów Fieheuser sekretarz Króla Władysława IV. roku 1638. od którego idą wszystkie Fihouserowie.—2. Jan de Engelke Vieheuser lub Fihouser sekretarz i ekonom Króla Zygmunta III. Trzy dokumenta, dwa w aktach Grodzkich Sandeckich, a trzeci w aktach Sandomirskich, objaśniają początek tego domu i osiedlenie się w Rzeczypospolitej Polskiej. Oto wyjątek z przywileju Cesarza Ferdynanda II. danego w Wiedniu dnia 20. Września r. 1626. Zygmuntowi i Konradowi Viehauser, opisujący herb tymże nadany, i odpis dyplomu Zygmunta III.

Ut autem perpetuum hujus Nobilitationis extet documentum, eadem auctoritate Nostra Imperiali Tibi praedicto Conrado Vieheuser, ac omnibus item liberis, haeredibus posteris ac descendantibus Tuis, legitimo matrimonio natis, et aeterna serie nascituris utriusque sexus, antiqua familiae Vieheuserinae armorum signia clementer laudavimus, approbavimus, ratificavimus, et confirmavimus, prout eadem tenore praesentium laudamus, approbamus, ratificamus et confirmamus,

adeoque in illum, quo dictus Sigismundus, et Tu Conrade hactenus nisi estis, modum in posterum quoque habenda, gestanda ac deferenda gratiose concedimus et elargimur.

Scutum videlicet lineolâ perpendiculariter et transversim interjectâ, in duas partes aequales distinctum, quarum inferior dextra et superior sinistra aureae, tres globulos rubeos trigoni in modum dispositos; reliquae vero duae nigrae, perdicem auream dextrorsum spectantem, alis late explicatis, volaturienti similem, et trunco arboris rubeo insistentem, exhibeant. Scuto incumbat galea aperta, sive elathrata, tornea-ria vulgo dicta, cancellis ac limbis deaurata, et phaleris sive laciniis extrinsecus quidem a dextra nigris, et a laeva rubeis, intrinsecus vero utrinque aureis circumvolitantibus, nec non corona aurea superimposita decora, e cujus cono praeter perdicem trunco ut supra insistentem, emineant duo cornua bubula, quorum hoc inferius aureum, superius rubrum, illud vero nigrum et aureum sit, utrumque vero tres globulos rubeos in inferiori parte ostendet. — Quemadmodum haec ac omnia in medio hujus Nostri Diplomatis coloribus suis ingeniosius elaborata ac visui objecta clarius apparent. etc. etc.

ZYGMUNT TRZECI, z Bożej łaski Król Polski, Wielgie Książę Litawskie, Ruskie, Pruskie, Mazowieckie, Żmudzkie, Inflantskie §. §. Szwedzki, Gotski, Wandalski dzie-
dziczny Król.

W rzeczach prywatnych, ekonomiey dóbr naszych dzie-
dzicznych, królewskich swe miejsce mających; obraliśmy za
ekonoma i komisarza urodz. wiernie nam miłego Jana de En-
gelke Fihouser, sekretarza naszego Królewskiego, któremu tym
listem ekonomie dóbr naszych królewskich, w rzeczach przywa-

tnych dajemy i wszystkim ekonomom posłuszeństwo przereczonemu sekretarzowi naszemu zalecamy, mieć chcemy. — Dan w Warszawie dnia XIV. miesiąca Grudnia roku pańskiego MDCL. panowania naszego Królestwa Polskiego XIV. Szwedzkiego IV. *Sigismundus Rex.* — *Oblata ex Actis Sendomiriens. A. D. MDCII.*

Wyżej powiedziany Jan de Engelke Fihauser, sekretarz i ekonom dóbr królewskich Zygmunta III., miał za żonę Chrystynę Dziauottównę, z tej był syn Idzi chorąży w rocie Michała Bogusza z Ziemblie. Pod Władysławem IV. w Moskwie zasłużony żołnierz, temu Ewa Surocz Frackiewiczowna herbu *Stepowron*, powiła syna Jana który pod Janem Kazimierzem Królem Polskim wojskowo służył. — Konrad brat rodzony Jana de Engelke Fihausera pierwszy zaczął się pisać od dóbr de Mijaczów; był sekretarzem Króla Władysława IV. roku 1638. i zostawił syna Tomasza. Tego Tomasza syn Idzi, miał za żonę Maryannę Godzicką, i z tej zostawił syna i córkę. — 1. Jędrzej, 2. Małgorzata. Jędrzeja syn Józef, którego akta Sandeckie pod r. 1757. wspominają. Walenty syn Józefa pojął za żonę Barbarę Trzebuchowską, herbu *Ogończyk*, i z tej zostawił Idziego de Mijaczów Fihausera połączonego z Elżbietą Marynowską. Z tego małżeństwa: I. Andrzej połączony z Eleonorą hrabianką Lanckorońską. II. Michał z Elżbietą Fryzowną. III. Wincenty, ten zostawił dwie córki i syna: a. Elżbieta za Krosińskim. b. Tekla za Wojnarowiczem, *2do voto* za Zarzyckim. c. Ferdynand. IV. Katarzyna za Suskim. V. Antoni pojął za żonę Anastazją Celińską i z tej zostawił potomstwo: a. Domicella za Kownackim. b. Józefa za Mroczkowskim. c. Konstancya za Bielowskim. d. Karol. e. Henryk. VI. Petronella *1mo voto* za Borzęckim, *2do voto* de Verni Gerant. VII. Ludwik zostawił syna Konstantego, ten *1mo voto* z Julianną baronówną Konopezanką herbu *Nowina*, córką Franciszka barona de Konopki. *2do voto* z Salomeą Pilińską *1mo voto* Wyszowska. Z Konopezanki zostały te dzieci: a. Konrad. b. Flora. c. Karolina. d. Ludwik. VIII. Idzi na Gdowie i Furzy de Mijaczów Fihauser połączony z Ludwiką Kuczowską herbu *Jastrzębiec*, córką Jędrzeja Kuczkowskiego i Popielówny, wnuk Stanisława Kuczkowskiego. Ta Ludwika *2do voto* za Brześciańskim. Syn Idzi de Mijaczów Fihauser. Córka Anna za Franciszkiem Trzecieskim. — *Z dokumentów familijnych.*

Fiethingof Scheel. Ingig. w Konst. r. 1775. fol. 142. — *Malachowski.*

Figielt. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Filipecki herbu *Nalęcz*. *Kuropatnicki* i *Malachowski* o nich piszą, dawniejsi autorowie opuścili.

Filipkowski w ziemi Łomżyńskiej. — *Kuropatnicki* — *Malachowski*.

Filipson. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 62. — *Malachowski*.

Filssiean Szczepan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konstytucyi roku 1790. — *Malachowski*.

Fischer Karol Ludwik, otrzymał Indig. w Konst. roku 1768. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Fiek Michał, pułkownik w wojsku Koronnem otrzymał Indigenat r. 1673. — *Krbsicki*. — *Malachowski*.

Fleury de Bachove. Indigenat w Konst. roku 1768. — *Malachowski*.

Foglar herbu *Wczele*. — *Malachowski* tylko tak ich wspomina.

Fokaras z Węgier szlachcic Polski. — *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Fontana herbu *Własnego*, który jest takowy: Tarcza na trzy pola rozdzielona, z których na wyższem czerwonym polu orzeł czarny dwugłówny z rozpiętymi skrzydłami i rozciągnionymi nogami: na średniem polu białem czyli srebrnem, naczynie czyli Fontana, z której żywa woda koloru niebieskiego we dwa strumienie na obiedwie strony wytryskująca, przy której z obu stron gwiazdy złote znajdują się, na trzeciem zaś polu także trzy pola czerwone, z góry na dół podzielone, a nad tarczą szyszak zbrojny i trzy złote przegrody na oddech mający, koroną złotą i pięciu piórami strusimi ozdobiony. Dom ten od dawnych wieków ma swoje siedlisko we Włoszech, z której familji, sławny w Europie Dominik Fontana za czasów Syxtusa V. papieża, swych wielkich talentów, umiejętności nauk, w dziełach różnych zostawił pamiątkę. Z tych jeden przeniósł się do Polski, z której linji, Józef Fontana z Barbarą de Keller zostawił potomstwo, o którym wspominają Konstytucye sejmowe, roku 1764 *fol.* 64. i Konstytucya 1768. *fol.* 332. to jest Jakóba, Karola, Antoniego i Jana Kantego, synów: córek trzy, Annę za Antonim Pęczkowskim, Magdalenę za Jerzym Płeszejem, Katarzynę za Adamem de Thulie. Jakób Fontana z Teresą Regulską żyli bezpotomnie. Józef Fontana brat rodzony tegoż, który się przeniósł do Litwy, miał za sobą Teresę Leolownę, z tą spłodził Józefa, Winecentego, i córek dwie. Karol Fontana i Antoni zeszli bezpotomnie.

Jan Kanty Fontana syn Józefa z Barbary de Keller spłodzony: ten przez lat kilkadziesiąt, w ojczyźnie swojej pilnie obowiązkowi urzędu swego publicznego dopełniał, będąc burgra-

bią zamku J. K. Mei i Rzpltej miasta Warszawy, którego za-
sługi Konstytucya sejmowa wspomina: wszedł w śluby mał-
żeńskie, z Agnieszką de Sergeant, *primo voto* będącą za Wa-
lonem, z którego pozostała córka Franciszka. Zrzeczoną mał-
żonką spłodził synów trzech: Jana Nepomucena, Alexandra i
Andrzeja. Jan *primo voto* z Henryką Kalfusowną bezpotowny
secundo voto z Józefą Kobyleńską, zostawia córek trzy: Agnie-
szkę, Maryannę i Teklę. Alexander miał za sobą Apo-
lonią Swirską, z tej córka Johanna. Andrzej dotąd w ka-
walerskim stanie. Król Stanisław August zaszczycił go przy-
wilejem równającym w dostojenstwie z burgrabiami Krakow-
skimi od dawnych Królów im naznaczonemi.

Dominik Fontana brat rodzony Józefa, który przeniósł się
do Litwy, miał za sobą Lettanownę, z którą spłodził synów
dwóch: Andrzeja i Józefa i córek dwie.—*Her. Wiel.*

Forseit. Indigenat w Konst. roku 1775. *fol. 145.* —
Malachowski.

Fort Piotr, generał-major w wojsku Koronnem otrzy-
mał Indigenat na sejmie r. 1767. — *Krasicki.*

Fortmann. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 148.*
— *Malachowski.*

Fox, zacny Anglik, u nas Indigen. od roku 1606. —
Malachowski. — *Kuropatnicki.*

Francuzewicz w powiecie Wilkomirskim. — *Kuro-
patnicki.* — *Malachowski.*

Frankowski. O tym domie dawni autorowie i *Nie-
siecki* przez niewiadomość opuścili, *Kuropatnicki* w rządzie
nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Z tych są w woje-
wództwie Podlaskiem i Mazowieckiem. Antoni i Jan Fran-
kowscey, podpisali elekcyą Stanisława Augusta Króla z woje-
wództwem Podlaskiem. Józef Frankowski podstarosta Mielni-
cki. — *Her. Wiel.*

Frantzius Teodozy Krystyan. *Nobil. non paec. scart.*
w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Franxtyn. Ten dom żaden z autorów niewspomina,
znajduje się jednak w excepcie tranzakcyi w aktach nowego
Korczyzna 1632. r. *Feria 5. post festum s. Margarethae Zbi-
gneus Franxtyn, filius olim Joannis Franxtyn, Simonis 8.
Andreae de Wysokie 8. Kurzany Wysockim filiis olim Ni-
colai Wysocki, summam duorum millium florenorum Polo-
nicalium inscribunt.* — *Her. Wiel.*

Frediani. Indigena w Konst. roku 1673. — *Mal-
achowski.*

Frajer. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790.
— *Malachowski.*

Freulich. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Malachowski.*

Fryczakowski. O tych *Kuropatnicki* i *Malachowski* lubo bez herbu wspominają.

Fribes herbu Rawicz. Ta familia pochodzi ze Szkocyi, z hrabstwa Glasgów, z których Protoplasta zwał się *Forbess*, a starszy brat tegoż rodzeństwa, pisał się baronem na *Pitsligo*, jako oryginalne diploma, temuż nadane zaświadcza. Z brata młodszego tegoż barona, dalsza familia pochodząca, z tej pradiad przeniósł się do Polski koło roku 1639. Dziad Edward Robert Fribes, zostawił synów: Marcina i Daniela. Marcin z Anną Dorotą z Terłów z familji Szwedzkiej, małżonką swoją spłodził czterech synów: 1go Franciszka Xawerego Marcina. 2go Piotra Gotarda. 3go Jana Karola. 4go Filipa Tomasza. Tych czterech braci, na sejmie walnym Warszawskim, stany zgromadzone, za jednomyślną zgodą umieścili w Konstytucyi 1790. r, 9bris 11 przypuszczając onych wraz z ich sukcesorami, do wszelkich praw i przywilejów stanu szlacheckiego, w koronie i Litwie, z nadaniem onymże herbu *Rawicz*, acz taż familia Fribesów w Szkocyi, ma swój własny herb inny. Podług wzwyż Konstytucyi wyrażonej, zaświadcza wydane z kancelaryi obojga pieczęci dyploma, pod dniem 23. 10bris 1790. które Konstytucya sejmu Grodzieńskiego 1793. *fol.* 76. aprobowała. Franciszek Xawery Marcin Fribes pierwszy syn Marcina i Doroty z Terłów, wszedł w śluby małżeńskie z Wiktoryą Przegalińską Wiktora Sperskiego siostrzenicą. Z tą miał potomstwo syna jednego Wincentego Michała. Piotr Gotard Frybes drugi syn Marcina, ożenił się z Rożyną Meysnerówną Marcina Meysnera córką, z którą ma potomstwo syna Piotra i córek dwie: Emilią i Annę. Jan Karol Fribes trzeci syn Marcina, ten z Beatą Florentyną Geryżanką, Karola Geringa córką, ma jedną córkę Annę Johannę Karolinę. Filip Tomasz Fribes czwarty syn Marcina, dotąd w kawalerskim stanie — *Her. Wiel.*

Frieze. *Nobilit. non praeec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Fronecki. *Nobil.* w Konst. r. 1685. *fol.* 21. — *Malachowski.*

Fryczyński herbu Pobog. Stanisław Pobog Fryczyński w województwie Krakowskim; ten roku 1449. zaczął substancją przedał wiecznością Zbigniewowi Oleśnickiemu kardynałowi i biskupowi Krakowskiemu, która inkorporowana, *in principatum Severiae.* Wojciech Pobóg Fryczyński syn Stanisława urodzony z Jadwigi Oleśnickiej, za Kazimierza Jagiellończyka, był trzy razy posłem na sejm Piotrkowski z woje-

wództwa Krakowskiego. Alexander Pobóg Fryczyński, urodzony z Teresy Zborowskiej, na komisją Rzymską delegat, podczas wojny Krzyżackiej, za panowania Kazimierza Jagiellończyka r. 1480. Albrycht Fryczyński 1573. Kazimierz podpisał elekcyą Króla Michała Korybuta. Leopold Fryczyński chorąży huzarski był na Wiedeńskiej wyprawie z Janem III. i przy poselstwie Kazimierza Denhoffa wniósł do Rzymu, i oddał pod nogi ojcu świętemu chorągiew Mahometańską. To imię jest jeszcze w województwie Lubelskiem i Podlaskiem, z których Jakób Pobóg Fryczyński mający za sobą Teresę Godlewską herbu *Gozdawa*, Jakób Fryczyński kapitan w wojsku Polskiem koło roku 1756. — *Her. Wiel.*

Frytysz Karol Abraham konsyliarz i referendarz elektora Saskiego otrzymał Indigenat roku 1767. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Fulgierski w ziemi Ciecchanowskiej. — *Malachowski.*

Fulko herbu *Lis*, tak ich wymieniają *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Furnier Jerzy pułkownik wojsk Koronnych nobilitowany na sejmie r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Fursewicz w województwie Mścisławskiem. Samuel, Mikołaj Fursewicz Zyrkiewicz, Mareyan i Hrehory 1700. roku pisali się na walnym zjeździe obywateli Wielkiego Księstwa Litewskiego pod Olkinikami z województwa Mścisławskiego. — *Her. Wiel.*

G.

Gabański z Sandomierskiego podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski.*

Gabar Ludwik i Ignacy, nobilitowani *non praece. scart.* w Konst. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Gabryalowiez. Tylko w *Kuropatnickim* i *Malacoowskim* stoją wymienieni.

Gąbrowicz. O tym domie dawni autorowie opuścili. *Kuropatnicki* w dziele swoim w rządzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. Roku 1792. Antoni Gąbrowicz był budowniczym powiatu Upickiego. — *Her. Wiel.*

Gagatkiewicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Gaj. Piotr de Gaj roku 1466. kasztelan Kaliski pisał się w Toruniu na przymierzu między Kazimierzem Królem z Krzyżakami. — *Cod. Dipl. Vol. IV. fol.* 173. — *Krasicki.*

Galczewski herbu *Sokola*. Tylko *Małachowski* o nich wspomina.

Galera. Indigenat w Konstytucyi roku 1768. — *Małachowski*.

Galewicz w Brzeskiem Litewskiem. — *Małachowski*.

Galiczyn. W heraldyce księcia *Jabłonowskiego*.

Gamerski. *Indig.* w Konstytucyi roku 1685. *fol.* 20. — *Małachowski*.

Ganza Iwan otrzymał nobilitacyą na sejmie roku 1649. — *Vol. IV. fol.* 290. — *Krasicki*.

Garbociński. O tych tylko *Krasicki* w przypisach swych do *Herbarza Niesieckiego* namienia, dodając że są w ziemi Przemyskiej. — Józef z *Monasterskiej* spłodził dwóch synów: Józefa, ten pojął *Domaradzka*; *Stanisława*, zginął bezżenny.

Gardecki. Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* o nich wspominają.

Gartenberg Mikołaj, przydomku *Sadogurski*, otrzymał Indigenat roku 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Garwacki. — *Kuropatnicki* i *Małachowski* o nich wspominają.

Garwoliński herbu *Glaubicz*. Tylko *Małachowski* ich wymienia.

Gąsiewski herbu *Słepowron*. — Patrz **Gosiewski** w T. IV.

Gąsiorecki herbu *Jeż*. — *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak ich cytują.

Gastell herbu *Zamecki*, który jest takowy: w polu na cztery części podzielonem, w czarnem dwa krzyże, w niebieskiem lew w biegu, przed którym gwiazda, w trzeciej części pola błękitnego, lew także w biegu i przed nim gwiazda. Tego herbu własnego dom *Gastlów* używa, pochodzący z *Włoch*, z których jedni przenieśli się do *Frankonji*, drudzy do *Bawarji*, a z tych *Jan Gastell*, osiadł w *Polszcze*, którego syna *Józefa Gastell* na sejmie walnym *Warszawskim* roku 1790. dnia 11. *Listopada*, stany zgromadzone, przypuściły przez *Konstytucyą* do praw i przywilejów stanu szlacheckiego, wraz z sukcesorami jako zaświadcza *diploma* dnia 16. *Grudnia* 1791. z *kancellaryi* obojga pieczęci wydane. Tenże *Józef Gastell*, z *Apolonią z Berweinów*, spłodził synów pięciu i córek dwie: *Maryą Reginę* i *Emerencyannę*. Synów: 1go *Jana Józefa*. 2go *Franciszka*. 3go *Antoniego*. 4go *Jana*. 5go *Adama*. — *Her. Wiel.*

Gaudziński w *Braclawskiem*. Sam *Małachowski* ich wymienia.

Gawarecki herbu *Nalęcz*. O familji tej stoi w T. IV. ale bez herbu. W *Warszawie* w roku 1825. wyszła książeczka

genealogią domu tego obejmująca, i przez jednego z familji tej wydana. Odsyłając do niej czytelnika chcącego obszernej z dokumentami cytowanemi familji tej wiadomości, tu podług tejże, nowszych czasów rodziny tej umieszczamy wiadomość :

Wawrzeniec Gawarecki dziedzic Gawareca górnego, części wsi tej w rękę innych współdziedziców znajdujące się, zjednoczył. Umarł w Gawarecu dnia 10. Kwietnia 1772. roku, licząc lat 69. wieku swego. Zostawił czterech synów i trzy córki z Eleonorą Dzierżanowską, niegdyś Wojciecha Dzierżanowskiego, dziedzica dóbr Jaryszewa, Chalina i Maryanny z Barcikowskich córką splodzonych.

Z tych najstarszy Józef Gawarecki odziedziczył Gawarzec górny, był komornikiem ziemskim, później kómissarzem cywilno-wojskowym. Umarł 1821. roku w Bolinie, przykładnem życiem zasłużył sobie na pamięć enotliwych.

Drugim synem Wawrzeńca był Franciszek sędzia ziemii Wyszogrodzkiej i lustrator do starostw, dziedzic Borzenia i części Arciszowa, urodzony w dniu 4. Października 1751., a zmarły w dniu 3. Lipca 1823.

Trzecim synem był Marcin w młodym wieku bezpotomnie zeszedł, w Czerwińsku pochowany.

Ostatnim z synów był Jan Nepomuceu, kanonik regularny Lateraneński, zgromadzenia Czerwińskiego, proboszcz Zuzelski, a dziekan Andrzejowski, w dniu 17. Kwietnia 1819. w Zuzeli zmarły, przykładny kapłan, starający się o dobro poruczonej mu parafji i przyjacielski mąż.

Córkami Warzeńca i Eleonory z Dzierżanowskich Gawareckich były :

Antonina zaślubiona Grzegorzowi Młodzianowskiemu, a po jego zejściu Janowi Grabskiemu: Franciszka, zaślubiona Franciszkowi Zawadzkiemu, drugim ślubem żona Józefa Janiszewskiego. Najmłodsza z córek Wawrzeńca i Eleonory Gawareckich była Jadwiga, zakonnica siostr miłosierdzia w klasztorze Warszawskim ś. Razimierza, gdzie mistrzynią w roku 1802. życie zakończyła.

Od Józefa Gawareckiego i Kunegundy, Pawła i Bogumily z Tłubickich Sulkowskich stolnikostwa Raciążkich starszej córki, małżonki jego pochodzą: a) Wacław, pięknych nadziei w wojsku narodowem w stopniu kapitana służący, po krótkiej chorobie w roku 1809. zawczesnym zgonem swoich rodziców i familją żalobą okrył; pochowany w Czerwińskim kościele. b) Róża małżonka Franciszka Stobieckiego, dziedzica Gawareca górnego i Raszewa, na teraz radzey wojewódzkiego, w dniu 30. Sierpnia 1823. umarła, zostawiwszy potomstwo. c) Wa-

lery, były posesor emfiteutyeczny Bolina. *d*) Wilhelm, w wojsku narodowym będący. *e*) Ignacy.

Od Franciszka Gawareckiego i Scholastyki z Sułkowskich młodszej córki stolnikostwa Sułkowskich, w roku 1782. zaślubionej, pochodzi Wincenty Hipolit Gawarecki dziedzic Borzenia i części Arciszewa, prokurator królewski przy Trybunale cywilnym województwa Płockiego, a w r. 1838. prezes tegoż Trybunału i t. d. w dniu 12. Października 1788. roku urodzony. Ten zaś z zaślubioną sobie w dniu 4. Listopada 1820. r. Kassylą Teodozyą Ludwiką trzech imion Wyszkwoskiego skarbnika ziemi Łomżyńskiej i Klary z Chamskich dali życie, Emilji Scholastyce w dniu 20. Października 1821 roku:

Franciszkwii Apolinaremu w dniu 21. Października 1822. roku urodzonym:

Karolinie w dniu 12. Listopada 1823. urodzonej, a w dniu 24. Kwietnia 1824. r. zmarłej.

Innych członków do familji Gawareckich należących wykazuje genealogia od Jana Włodka Gawareckiego współdziedzica obudwóch Gawarców, około roku 1530. urodzonego, początek biorąca.

Prócz dopiero wspomnionego Jana Włodka Gawareckiego exystowały jeszcze inna linia Gawareckich, w obudwóch Gawarcach osiadła, od Razimierza Niemierzyca, Wojciecha Wiąza i t. d. Gawareckich pochodzącą, te lubo z familją tą połączone być mogły, atoli przez zbywanie części dziedzicznych na Gawarcach potomstwu Jana Włodka Gawareckiego, z posiadania Gawarców od lat 50. wyszły, a potomstwo ich najwięcej z kobiet w województwie Płockiem, i podobno w Mazowieckiem istnieje. Mamy także wiadomość iż i na Rusi Gawareccy znajdują się, lecz czy jeden z temi herb mają, i czy z Gaworców pochodzą, szczegóły te są tajne. — *Z dokumentów familijnych.*

Gawianowski. *Kuropatnicki* i *Małachowski* wspominają ich ale bez herbu.

Gazdecki herbu *Cholewa*. Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* ich cytują.

Gazdziński herbu *Lilia 3tio*. I o tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* piszą.

Gazeccy herbu *Cholewa*, w Podlaskiem i innych województwach zostający, pieczętują się tymże herbem *Cholewa* w krwawem polu: na helmie pięć piór strusieh. Z tych Jan i Franciszek de Gazow Gazeccy z Podlasia przenieśli się dawnością w Przemyślkie. Jan de Gazow Gazecki żyjąc lat 92. *1mo voto* miał Gluziecką bezdzietny. *2do voto* z Anną Zurowską, która wprzód była za Fałęckim, spłodził Wojciecha, który zo-

stał zakonnikiem u OO. Bernardynów, a będąc gwardyanem w Leżajsku, fundowane są za niego organy całe. Drugiego syna spłodził Michała stolnika Rożańskiego, który z Barbarą de Zimna-Woda Białokurowiczówną *Imo voto* zostawił Józefa Franciszka dwu-imiennego, a ten z Anną Łazowską bezpomtomnie żył; i Rafała ożenionego na Wołyniu, niewiadomo kogo miał. Tenże Michał stolnik Rożański *2do voto* z Konstancją Boniecką spłodził Jana kawalera do tych czas bezziennego. Córki z pomienionej Bonieckiej, Magdalena Duczymińskiego żona, z którą jest potomstwo. Julianna z Bonieckiej, jest w klasztorze zakonnica u wielebnych panien Benedyktynek w Przemyślu. Potrzeba zaś wiedzieć, iż pomieniony Michał stolnik Rożański, służąc na wojnie przez lat 40. towarzyszem, za hetmana Rzewuskiego, we wszystkich z nim okazyach mężnie stawał i do tych czas szczęśliwie żyje, lubo mający już lat 82. gdy to piszę. Wyrażony Jan de Gazow GazECKI *antipater* wzwwyż wyliezonych, który przeniósł się z województwa Podlaskiego w Przemyślkie, z pomienioną Anną Zurowską miał trzy córki. Katarzyna wydana jest za Jagodzińskiego; Barbara za Mochylowskiego, a po śmierci jego poszła za Dzika; Zofia za Zoliborskiego, z którym potomstwo po różnych województwach dalekich od miejsca informacją dającego o imieniu i numerze, jako i o swoim zasłużonym tytule, nie mogą być wyrażeni; znajdują się jednak w Wołyńskim, Podolskiem i Podlaskiem województwach. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Gehen czyli **Geheme** Abraham, dworzanin Królewski na sejmie w r. 1658. *Indigenat* otrzymał. — *Const. Reg. Vol. IV. fol. 568.* — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Gembarzewski *herbu Abdank.* Dawni autorowie i *Niesiecki* niewspominają. *Kuropatnicki* i *Malachowski* wraz z herbem wymieniają, a *Krasicki w Przypisach* swych do *Herbarza Niesieckiego* przydaje: w r. 1778. Paweł Gembarzewski sędzia grodzki Ruski.

Geometer *herbu Jelita.* *Niesiecki* pod familiami do herbu tego należącemi wymienia ich, lubo w właściwem miejscu o familji tej zamilezał: późniejsi autorowie równie ich cytują.

Geppert *herbu Kotwie,* który jest takowy: ma być na tarczy białej pole czerwone naksztalt rzeki, wszcz tarczy rozciągniona, na hełmie ręka z mieczem zaniesiona. Z Niemiec do Polski przeszedł. Józef i Jan Geppert bracia rodzeni w Krakowskiem. Jan spłodził Antoniego, który z Maryanną de Sares zostawił syna Stanisława i córek dwie: Józefę i Maryannę. — *Her. Wiel.*

- Gerber.** *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790.
— *Malachowski.*
- Getko** herbu *Gryf.* — *Kuropatnicki* i *Malachowski.*
- Gehri** Dominik *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Mal.*
- Ghigiotti.** *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1768.
— *Malach.*
- Gidlewicz.** — *Kuropatnicki* i *Malachowski.*
- Gidlewski.** I o tych tylko powyżsi autorowie wspominają.
- Gieczewski.** — O tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.
- Giedgowt.** W roku 1778. Antoni Giedgowt sędzia grodzki Szawelski. — Mikołaj regent Grodzki. — *Krasicki.*
- Giedmind.** O tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.
- Giedroch.** I o tych tylko powyżsi autorowie piszą.
- Giedroje** albo **Gedroic** herbu *Hipocentaurus* i *Topacz.* Ze są i tych herbów pisze *Kuropatnicki* i *Malachowski.*
- Giedruś** herbu *Hipocentaurus.* — *Malach.*
- Gieduszko.** — *Kuropatnicki* i *Malachowski.*
- Giedygold** herbu *Gieysz.* — *Niesiecki* i *Malachowski.*
- Gieger.** *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790.
— *Malachowski.*
- Giełbowski** herbu *Szaszor.* O tych dawni autorowie milczą. *Kuropatnicki* i *Malachowski* wraz z herbem cytują.
- Giełbutowski** herbu *Lis.*
- Giełbutowski** herbu *Prawdzie.*
- Gierdoński.** Tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* ich wspominają.
- Gierecki,** i o tych dawni autorowie milczą, tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* cytują.
- Giergiecki.** — *Kuropatnicki* i *Malachowski.*
- Giergielewicz** herbu *Topor.* Tylko sam *Malachowski* wymienia.
- Gierkowicz** w powiecie Wilkomirskim. — *Malach.*
Józef Gierkowicz krajezy Wilkomirski. — *Krasicki.*
- Gieśluchyd.** — *Malachowski* i *Kuropatnicki* ich wymieniają.
- Gieżycki** Józef i Andrzej Gęzikiewiczowie Gieżyccy *Nobilit.* roku 1726. *fol. 60.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*
- Gifort** z Trockiego, podpisał elekcją Władysława IV.
- Gimel.** *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1775. *fol. 44.* — *Malachowski.*

Gintold podpisał pokój Polski z Litwą na zjeździe Wileńskim r. 1401. — *Malachowski*.

Gintter herbu *Gintter*. Tylko *Malachowski* tak ich cytuje.

Gissler Jan i Marcin, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Giza herbu *Gissa*. — Patrz **Gissa** w Tomie IV.

Gizbert *Studnicki*; o tych tak wspominają, *Kuropatnicki* *Malachowski*.

Gizewski,

Gizieński stoją w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Glaire Mauryey, Szwajcar, sekretarz Królewski, otrzymał *Nobilit. praec. scart.* na sejmie roku 1768. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Glasser Józef, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Kras.* — *Mał.*

Glatowski herbu *Łada*. Dawni autorowie ich opuścili. *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Glaubsowicz herbu *Glaubicz*. Tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* tak ich piszą.

Glave. *Indig.* w Konst. roku 1790. *fol.* 222. — *Malachowski*.

Gleichman. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Glezmer. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147. — *Malachowski*.

Glezmierski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski*.

Glichen z Nowogrodzkiego podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Mał.*

Glindzicz w Grodzieńskim. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Głębocki herbu *Ostoja*. Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Głodkowski. O tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Głowacz herbu *Dębno*. Dawni autorowie ich opuścili, *Kuropatnicki* i *Malachowski* umieszczają.

Głowacz herbu *Nałęcz*, i o tych podobnie.

Głowczewski w Pomorskiem, tak ich wymienia *Malachowski*, a *Kuropatnicki* dodaje im herb *Kłopot*.

Głowianka w Statucie Litewskim. — *Mał.*

Głowicz. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Głowniewski herbu *Hotobok*. Sam tylko *Malachowski* ich wymienia.

Głuski herbu Bończa. Że są i tego herbu cytują *Malachowski* i *Kuropatnicki*.

Głuszecki, wymieniają ich *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Głuszewski podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza z Sandomirskiego.

Głuszkiewicz. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Głuszyński herbu Pruss 1mo. Że są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Głyszzyński herbu Ślepowron. Tylko *Malachowski* tak ich cytuje.

Gnojewski Andrzej, z Sandomirskiego województwa podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Mał.*

Gobiat w Żmudzi. Tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* o nich wspominają.

Gochowski. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Gocki herbu Doliwa. Dawni autorowie opuścili, *Kuropatnicki* i *Malachowski* wymieniają.

Godłowski z ziemi Nurskiej, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski*.

Godurowski herbu Zareba. Dawni autorowie o nich zamilczeli. *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Godwadowski herbu Sulima. I o tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Godziszewski herbu Ostoja. Że są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Godzki herbu Doliwa. — Patrz wyżej **Gocki**.

Goltz herbu Gulcz. Tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* tak ich wspominają.

Golennów herbu Ogończyk. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Golimuntowicz herbu Pokora. Tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* o nich piszą. — Patrz wyżej pod **Ciehnicki**.

Goliniński herbu Biała. Sam tylko *Malachowski* tak ich wspomina.

Golembowski herbu Poraj. Tych dawni autorowie opuścili, lubo Golembowscy już w roku 1540. byli właścicielami gruntów i Jakób Golembowski w tymże roku był właścicielem wsi Wierzchy w województwie Sieradzkim będącej. Od tego czasu aż do dzisiejszych rozrodziło się kilka domów Golembowskich, które prawie wszystkie zamieszkują w województwie Kaliskiem. *Wielądek* wspomina wciągu dzieła swego kilka razy Golembowskich, między innymi zaś Jana Kantego Golembowskiego sędziego granicznego Sieradzkiego którego wnuk dziś żyjący ostatni potomek tej familji jest jeszcze w po-

siadaniu dawnej ich włości Wierzchy. — *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swych wspominają o nich.

Gołuchowscy herbu *Wieniawa* i *Trzaska*, że są i tych herbów pisze *Małachowski*.

Gombrowicz. Michał Gombrowicz łowczy Upitski, Mikołaj, Władysław, Karol i Jan podpisali się na zjeździe walmym obywateli W. Rs. Litewskiego 1700. z powiatu Upitskiego. Roeh Gombrowicz mostowniczey Upitski roku 1762. — O tym domie dawni autorowie, ani *Niesiecki* i *Kuropatnicki* nie piszą. — *Her. Wiel.*

Gomor herbu *Nowina*. O tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* piszą.

Gonfouz. *Indig.* w Konst. r. 1676. *fol.* 23. — *Małachowski*.

Goniprowski w Żmudzi. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Gonsecki herbu *Doliwa*. Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* ich wymieniają.

Gonszczewski. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*,

Gorajewski herbu *Korczak*. I tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* cytują.

Gorajski herbu *Korczak*. O tych obszernie w Tomie IV. lecz gdy pare imion fałszywo położonych przeto tak tutaj omyłki te poprawiają się: Zbigniew Gorajski z Leszczyńskiej, miał synów: Rafała i Teodora, nie Piotra jak tamże stoi, a synem tegoż Teodora był Jan, nie Krystyn. Alexander, z Teofilą hr. Bukowską miał synów trzech: Józefa, Ludwika i Władysława, jako też córek dwie; Ewa za Maxymilianem Chojeckim herbu *Lubicz* i Zofia za Leonem Gołaszewskim herbu *Kościęsza*. Józef z Karoliną Broniewską córką Stanisława Bromirskiego podkomorzego J. C. R. M. ma syna Adama i córkę Józefę. — Brat Józefa Ludwik z Boguszną ma synów czterech: Stanisława, Alexandra, Augusta i Władysława; córek dwie: Helenę i Maryę. Najmłodszy brat Józefa Władysław z Prekowną ma syna Kazimierza i córkę Teofilę.

Gordziałkowski. Wymieniają ich ale bez herbu *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Gorendowicz. I o tych tylko powyżsi autorowie wspominają.

Gorkański herbu *Leliwa*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Górski właściwie **Gurski** herbu *Pobog*. Według zebranych dowodów urzędowych sięgających wieku XIV. dom Górskich czyli Gurskich kwitnął w Polsce od dawnych czasów. Pisali się różnie i przez *ó* z kreską, i przez *u*, jak o nich

wzmiankują nasi heraldycy. *Niesiecki* mówiąc, że w Księstwie Zmudzkiem, w Litwie i w Bełzkiem są Górscy i Gurscy nie *Należcz*, jak mylnie sam siebie poprawił, (obacz stare wydanie T. II. str. 267.) ale herbu *Pobog*, kładzie Górskich herbu *Pobog* przez o i właśnie przez omyłkę Marecyana Gurskiego pisze Gorskim. Przeciwnie zaś tegoż Marecyana, *Konstytucya sejmu walnego koronnego za Zygmunta III. roku 1621. str. 24.* pod tytułem: *Trybunał o pieniądze do skarbu zatrzymane* między innemi deputowanemi z senatu i koła rycerskiego, tegoż Marecyana Gurskiego, wyraźnie przez u wymienia. Był więc z tych Gurskich *Pobogów* Jan z Gury w Lubelskich który prowadził Królowę Jadwigę na tron Polski, spoczywa w Lublinie w kościele farnym r. 1424. Stanisław i Jan synowie Jana z Gury, wychowanie swe wzięli na dworze Władysława Jagiełły w poczcie pancernych, acz w młodym wieku będący, stawili się na sprawę Grunwaldzką walcząc przy boku Króla. Jan udał się w roku 1411. na Podgórze i wojował Niemców, którzy Podgórze napadli, a powetowawszy szkody na zniesieniu ich hufców, od Małopolan wodzem uczyniony szedł w pogoń za wojewodą Siedmiogrodzkim Sciborem Sciborczykiem niegdyś Polakiem, którego pod Bardyowem zniósł, pobiwszy Węgrzynów. Stanisław brat Jana stawił się do Krakowa na dwór Króla Jagiełły, z kąd wraz z Monarchą roku 1413. przybył na sejm w Horodle, gdzie się znacznie przyłożył do zjednoczenia Litwy z Koroną. Posłował z innymi Polakami na sobór Konstancyjski roku 1414., oraz i do Czech roku 1421. gdzie imieniem Władysława Jagiełły za tron Czeski podziękował (Ks. M. *Wieliški w notatach swych*). Miał za żonę Katarzynę córkę Mniszka z Sobieszyna Sobieskiego i z tej synów czterech: (jako świadczą akta Grodzkie Lubelskie). 1. Piotr z Góry, ten się odznaczał orężem za Kazimierza IV. Jagiellończyka r. 1465. prowadząc rotę zbrojnych na Węgry, a roku 1467. stawiał czoło przeciw Krzyżakom. Miał za żonę córkę Wojciecha z Niedrzwicy Metowskiego, po której zejściu, ożenił się powtórnie roku 1474. z Urszulą Wierzbowską. 2. Marcin zginął na wojnie Krzyżackiej. 3. Jan pojął za małżonkę Jadwigę z Gury Gurską. 4. Mikołaj w wojnie z Tatarami, pewną razą obronił Jana Olbrachta; miał za żonę Katarzynę Szczuckę. Synowie Piotra z Urszuli Wierzbowskiej, Piotr z Krynicką, Felicyan poległ w bitwie z Tatarami roku 1494. Stanisław z Katarzyną na Chmielniku Golimóntowną. Jan z Jadwigą Pankraczewską. Jan brat wyż pomienionego Stanisława roku 1454. miał za żonę Annę Skowińską, z tej spłodził *Imo* Jakóba który miał za żonę Elżbietę na Chmielniku Golimóntownę. *2do* Stanisław ten znowu z Anną na Chmielniku Golimóntowną. *3tio* Katarzyna za

Kazanowskim herbu *Grzymata*. 4to Jan z Władysławem Warneńczykiem poległ pod Warną; miał za żonę Annę z tej syn Mieczysław. Potomstwo Jana z Jadwigi Szczuckiej: 1. Jakób, 2. Piotr poseł z województwa Lubelskiego za Zygmunta I. miał za żonę Dorotę Sobieską. 3. Petronela za Piotrem Pieniak Niezabitowskim. 4. Katarzyna za Ługowskim. Synowie Mikołaja z Katarzyny Golimontowny: 1. Jan z Bobowską. 2. Mikołaj z Góry wychowany na dworze Zygmunta I. razem z Janem Bonerem podskarbinm czuwał nad opatrzeniem dochodów królewskich. Ekonomią w Samborze i Drohobyczy urządził, pisał się sekretarzem J. R. M. Zygmunta I. umarł r. 1569., miał za żonę Elżbietę z Chmielnika Golimontownę, ostatnią tego imienia. Potomstwo Piotra z Jadwigi Krynickiej: 1. Jędrzej herbu *Pobog*. Tenże Jędrzej wziął wychowanie na dworze Stefana Batorego r. 1597. na Podolu, wespół z Pretficzem kasztelanem Kamienieckim Tatarów zbił; miał sobie powierzony dozór Podola, mianowany od Zygmunta III. kasztelanem Kamienieckim odprawiał poselstwo do Turków, a postąpiwszy na krzesło wojewody Mazowieckiego umarł r. 1626., miał za żonę: a. Niezabitowską. b. Zamojską strażnikownę koronną. c. Annę Rybczewską. 2. Stanisław stolnik Halicki, miał za żonę Annę Czerniejowską. 3. Krzysztof. 4. Anna za Jędrzejem Rybczewskim. 5. Elżbieta za Janem Sobieszczańskim. Synowie Piotra z Doroty Sobieskiej: 1. Stanisław młodość spędził w utarczkach z Tatarami, był rotmistrzem chorągwi pancernej, miał za małżonkę Annę Śtrzelecką. 2. Paweł. 3. Walenty. 4. Jan z Katarzyną Chociwską. 5. Mikołaj. Potomstwo Mikołaja z Elżbiety Golimontowny. 1. Samuel, ten z Sobieską. 2. Grzegorz za Stefana Batorego żołnierz, r. 1582. sekretarz i komisarz do zawarcia rozejmu, w *Kiwerowej Horze*; miał za żonę Annę Bęlczaeką. Synowie i córka Jędrzeja z Anny Rybczewskiej 1. Stanisław podskarbi Lubelski. 2. Jakób. 3. Adam. 4. Katarzyna za Czelużyńskim. 5. Jędrzej. Synowie i córki Stanisława z Anny Czerniejowskiej. 1. Krzysztof. 2. Jakób. 3. Mikołaj z Zofią Borzejowską. 4. Zofia za Raszpresem Pieniak Niezabitowskim. 5. Anna za Krzysztofem Iżyckim. Syn Krzysztofa, Samuel. Synowie i córka z Anny Strzeleckiej. Jan, po zakonnem Szymon, członek zgromadzenia Jezusowego, pisał: *Zawstyżenie Aryanów*, oraz wierszem: *Chwałę świętych i błogosławionych Polaków*. Umarł r. 1616. 2. Stanisław. 3. Jadwiga z Mikołajem Wronowskim herbu *Topor*, z którym miała Felicyana; ten zaś z Katarzyną Gniewoszówną, Jana i Michała Wronowskich. Syn i córka Jana z Chociwskiej. 1. Jan z Jadwigą Siemiątkowską. 2. Katarzyna za Poniatowskim. Synowie i córki Grzegorza z Bęlczaekiej. 1. Alexander Marcyan za

Zygmunta III. pod Smoleńskiem rotmistrz chorągwi Królewskiej, także raniony, miał za żonę Annę Głuską. 2. Mikołaj prowadził do Moskwy Marynę Mniszechównę. 3. Grzegorz za Władysława IV. poseł do Moskwy. 4. Krystyna za Tomaszem Wronowskim. 5. Zofia za Niezabitowskim. Syn i córka podskarbiego Lubelskiego: 1. Jędrzej poległ pod Cecera. 2. Zofia za Karbotowem. Syn i córki Mikołaja z Zofji Borzechowskiej. 1. Mikołaj z pisarza grodu Krasnostawskiego powołany na dwór Jana Kazimierza, w ciężkich sprawach tego monarchy zawikłanych w wojnę Szwedzką ostatek zdrowia poświęcił. 2. Dorota za Gawęderskim z Suchodoł. 3. Anna za Mikołajem Madalińskim. Synowie Samuela. 1. Rrzysztof. 2. Piotr z Maryanną Kurdwanowską herbu *Junosza*. Syn Alexandra Marcyana z Głuskiej. 1. Franciszek za Jana III. dzielny wojownik z Teresą Szadurską herbu *Ciolek*. Syn Mikołaja Jędrzej ten z Sowińską. Synowie Rrzysztofa 1. Samuel stolnik Lubelski z Janem III. pod Wiedniem stawał w sprawie rycerskiej umarł i pogrzebiony w Lublinie 1708. r. 2. Mikołaj. 3. Piotr. Synowie Piotra z Kurdwanowskiej: 1. Stanisław za Jana III. dowódca piechoty antoramentu cudzoziemskiego, poległ pod Żórawnem. 2. Wojciech z Heleną Ciecholewską herbu *Doliwa*. 3. Piotr. Synowie i córki Franciszka z Szadurskiej. 1. Stanisław. 2. Bogumiła za Młodnickim. 3. Alexander z Drzewiecką, powtóre z Teresą Poniatowską. 4. Eufrozyna. 5. Antoni za Augusta II. w sprawie Szwedzkiej dał znakomite dowody mężstwa i wierności dla prawego monarchy, piastował urząd sędziego ziemskiego w grodzie Lwowskim, miał za żonę Katarzynę Bachezankę, córkę Bazylego Bachezy z linji Dorsprungów. 6. Konstancya za Roźmińskim. 7. Mikołaj sędzieja Trocki z Barbarą Rusiecką. 8. Miał. Syn Jędrzeja z Sowińskiej, Jan podczaszy Trocki. Synowie Antoniego z Katarzyny Bachezanki. 1. Jakób za Augusta III. na Rusi Czerwonej. 2. Tadeusz. 3. Wojciech. Syn Mikołaja z Barbary Krynickiej, Jędrzej. Syn Alexandra z Poniatowskiej, Jan. Synowie Jakóba sędziego Halickiego. 1. Walenty pułkownik wojsk Polskich, autor kilku dzieł; miał za żonę Krystynę Lisowską. 2. Wineenty. 3. Maciej. Syn Tadeusza, Jędrzej. Córka Jana, Serafina. Z Walentego pułkownika i Krystyny z Lisowskich Gurskich, został 1. Leonard Marcin Stanisław trojga imion, kawaler krzyża wojsk Polskich, ten z Henryką hrabianką na Liptowie i Orawie Koczak Romorowska. 2. Helena dama orderu krzyża Gwiazdzistego za księciem Adamem Łozdia Poniatowskim. 3. Izabella za Wiktorem hrabią Humnickim. — *Z dokumentów familijnych.*

Gorwidowski. W dawnych autorach o nich nie stoi, lubo *Kuropatnicki* i *Małachowski* cytują.

Górscy herbu Rogala z przydomkiem Lechwald, w Prusach. Z tych Józef sądowy ziemski Tczewski mąż uczony, w kunsztach rozmaitych biegły, miał za sobą Płaskowską starościankę Brodnicą, umarł roku 1777. Potomstwo jego: Józef, umarł młodo i Jakób. Córki: Katarzyna i Anna. — Bracia Józefa sądowego: Antoni podwojewodzy Malborski z Szpigardowną bezdzietny. Jan drugi brat Józefa z Madajowny zostawił potomstwo, synów: Jana i N., i córkę jedną. Trzeci Ignacy bezzenny. — *Krasicki w przypisach do Herbarza Niesieckiego.*

Gościewicz. O tych tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Gościński podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Gościowski u *Paprockiego* na karcie 1068.

Gosłubski herbu Sulima. Tylko u *Malachowskiego* można ich wyczytać.

Gostynsey herbu Lubicz i *Napiwon.* Ze są i tych herbów familianci tego nazwiska, pisze *Malachowski.*

Goszczewski herbu Brochwicz. Tak ich wymieniają *Malaccowski* i *Kuropatnicki.*

Goszczyński w Rijowskiem. — *Malachowski.* — W r. 1788. Franciszek komornik ziemski Rijowski. — *Krasicki.*

Gottard herbu Lis. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* sioją wypisani.

Gottardowski. *Kuropatnicki* i *Malachowski.* — W Prusiech dom wzrodzony. N. opat Oliwski. Z braci jego Ignacy podwojewodzi sądowy grodu Rowalczewskiego, mąż uczony, był sekretarzem poselstwa do Turek, przydany Podolskiemu wojewodzie Płockiemu. — Adam regent grodzki Kiszporski. — *Krasicki.*

Gowarzewski herbu Prawdzie. Dawni autorowie o nich zamilezeli, *Kuropatnicki* i *Malachowski* cytują.

Goyski herbu Doliwa. Tak ich wymieniają *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Gozdowski herbu Doliwa. Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Gozdziejowski. *Kuropatnicki* i *Malachowski.* W r. 1788. Stanisław regent grodzki Krzemieniecki. — *Krasicki.*

Gozdzikowski herbu Wieniawa. Tak ich wypisuje *Malachowski.*

Grabianka herbu Leszczyc. — Patrz pod **Grabionka** w T. IV.

Grabiec herbu Roch. Wymieniają ich *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Graf. Nobilit. w Konst. r. 1673. — *Krasicki.* — *Mał. Gramlich. Indig.* w Kost. roku 1790. *fol.* 227. — *Małachowski.*

Gran. Nobilit. praec. scart. w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Granda. Wspominają ich *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Grange (de la) d'Arquien. — Ludwik margrabia d'Arquien, hrabia z Malina, brat rodzony Maryi Kazimiry Królowy Polskiej, Indigenat otrzymał roku 1685. Ojciec jego kardynał — siostry, oprócz Królowej jedna Wielopolska kancelrzyna W. Kor. druga we Francyi za księciem de Bethune. — *Krasicki.*

Graniewscy herbu *Belty* i *Doliwa.* Że są i tych herbów używający pisze *Małachowski.*

Gratkowski Jan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Gratkowski. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 62. — *Kras.* — *Mał.*

Graybner. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Grazimski. Piszą o nich *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Grębarski herbu *Nieczuja.* — *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Grębecki herbu *Jastrzębiec.* I o tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* wspominają.

Greber Jan i Stanisław. *Nobilit.* roku 1767. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Grechs. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 61. — *Małachowski.*

Greffen. *Nobilit.* w Konstytucyi roku 1790. — *Małachowski.*

Gregier. Pisze o nich *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Grekowicz. *Nobilit. praec. scart.* w Konst roku 1790. — *Małachowski.*

Grewinkow Swirinhausen. *Nobilit.* w Konst 1673. r. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Greyfeld Jan i Michał. *Nobilit. praec scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Grembecki w powiecie Przedeckim. — *Mał.*

Grochalski Paweł. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Grochowski. *Nobilit.* w Konst. roku 1778. *fol.* 150. — *Małachowski.*

Grocki herbu *Belina*. Sam *Niesiecki* między herbo-
wnemi familiami pod *Beliną* ich wymienia, we właściwym
miejscu jednak opuścił. — *Kuropatnicki* i *Małachowski* wy-
pisują.

Grodecki herbu *Poraj*. Ze są i tego herbu pisze *Ma-
lachowski*.

Grom Lechnacki, tak ich wypisują *Kuropatnicki* i
Małachowski.

Gromadziński Paweł. *Nobilit. non praec. scart.*
w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Gromnicki herbu *Prawdzie*. Tylko u *Małachowskie-
go* tak stoją wspomnieni.

Groniewski. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Gronkowski. I tych tylko powyżsi autorowie wy-
pisują.

Gronostajski herbu *Jastrzębiec*. Tylko u *Małacho-
wskiego* tak stoją.

Gronowicz. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Groński. W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* znadu-
ją się.

Gross i o tych tylko u tychże autorów.

Grossmann uwolniony à *scartab.* w Konst. r. 1775.
fol. 147. — *Mał.*

Grothuz. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Grotowski herbu *Słepowron*. Ze są i tego herbu pi-
sze *Małachowski*.

Grudowski herbu *Prawdzie*. *Duńczewski* w *Herba-
rzu* swym pisząc o nich prostuje błąd *Niesieckiego* który fa-
milią tę *Gradowskimi* nazwał. Utrzymuje on że *Gradowskich*
nie ma, lecz eiktorých *Niesiecki* wyraża byli antecesorami *Gru-
dowskich*, i tak procedencją ich wypisuje: Z tych autenatów
(wymienionych w *Niesieckim*) oprócz wielu sławnych i dobrze
zasłużonych mężów, był Tomasz na *Gruduwsku* *Grudowski*,
dziedzie i posesor, który miał za sobą *Szydłowską* z wojewódz-
twa *Płockiego*, z tych był *Ignacy* ksiądz kanonik w *Pultusku*;
Anna ksieni panien *Benedyktynek* w *Łomży*; *Floryan* cześnik
ziemi *Nurskiej*, dziedzie na *Ciborzu* w ziemi *Michałowskiej*, *ex*
1mo voto z *Zaruzkiej*, był *Adam Bonifacy* dwu-imienny, z któ-
rego z *Kisielnickiej* jest *Józef* towarzysz znaku *Pancernego*
JW. Imci Pana *Michała Skorzewskiego* starosty *Pyzdrowskiego*;
drugi *Alexander* towarzysz *itidem*; i dwie córki *Maryanna*, i
Scholastyka panny, i *Julian* najmłodszy za *Zaruziu* i *Ruleszcze*
dziedzie w województwie *Mazowieckim*, ziemi *Łomżyńskiej*;
także *Stanisław* ksiądz w *Seminaryum Pultuskim* niedawno
zmarły. Z drugiego zaś małżeństwa z *Rossowną* synowicą wo-

jewody Malborskiego, był Jan, z kalsztejnowną *sterilis*, na Gruduwsku i Dylewie w ziemi Dobrzyńskiej majątności leżącej, w powiecie Rypińskim dziedzic, podczaszy Dobrzyński; Franciszka *virgo innupta*; Maryanna Rośnickiego cześnika Rijowskiego małżonka, z której sześciu synów i dwie córki. Klara Cissowskiego, skarbnika Dobrzyńskiego małżonka, z której Józef starosta Starorypiński; Katarzyna Roziobrodzkiego podsędka ziemskiego Dobrzyńskiego małżonka; Petronella Płaskowskiego małżonka; Róża Stolińskiego stolnika Michałowskiego małżonka, Anna panna. Wojciech cześnik Ciechanowski żyjący około 1750. r. na Dylewie w ziemi Dobrzyńskiej, a powiecie Rypińskim leżącym, na Wierzbowie i Kobylach w województwie Chełmińskim dziedzic, i na Gorzeniecze, w ziemi Michałowskiej w województwie także Chełmińskim, który z Lewald Powalską spłodził najstarszego Adama, wcześniej zmarłego; Jędrzeja kapitana w regimencie gwardyi konnej Koronnej J. R. M. i Rzpłtej, Ewę za Murzynowskim chorążym Michałowskim; Scholastykę zakonnice O. Ś. Benedykta reguły w Toruniu; Antoniego, także najmłodszego Ludwika miecznika ziemi Łomżyńskiej w województwie Mazowieckiem. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Gruja herbu Prawdzie. Za czasów Jana Kazimierza Króla żył w województwie Rijowskiem Kasper Gruja dziedzic dóbr Fulczyn i tamże zginął zabity od Kozactwa. Ten Kasper Gruja miał za sobą Biesiadowską herbu *Półtora krzyża* z którą spłodził Samuela Gruję, ten służył wojnę z księżciem Jeremiaszem Korybutem Wiśniowieckim, u którego będąc pułkownikiem i miewając nie raz komędy nad wojskiem, nauczył się od młodości swojej łatwo i doskonale gromić nieprzyjaciela, nie raz z Chmielnickiego rebellji nad Tatarami i Kozakami tryumfował za komandą tegoż wodza swojego. Tenże Samuel Gruja, jeszcze za Króla Władysława służąc wojnę bywał rotmistrzem pierwej; gdy książę Jeremiasz Wiśniowiecki powróciwszy z cudzych krajów, zebrał wojska trzydzieści tysięcy, i niemi Króla Władysława obozy akcyonował, z którymi dobrze uzbrojonymi, i swemi dwudziestą tysięcy przydanemi wyprawił do Moskwy, pod komędą Jana Kołędy, i Stefana Mieleckiego, z inszemi pułkownikami i rotmistrzami był Samuel Gruja, ażeby mieczem i ognie tameczne kraje wyczyścili przody, niżeli Król Władysław ruszył się z wojskiem. Nerozpościerając się z historyjami wojennemi Króla Władysława IV. które każdy czytać może u *Łubieńskiego, Scholastyka Irakowska Sekretarza Wielkiego Koronnego*, jednym słowem mówiąc: w różnych był okazjach wojennych Samuel Gruja, które się za Króla Władysława IV. i Jeremiasza Wi-

śniowieckiego Korybuta praktykowały, o czem wieleby potrzeba pisać, co i wyraża *Temberski Palm: Corybuth i Historycy dawniejsi*. Tenże Samuel Gruja, gdy już Zadnieprze odpapło od Polski, przeniósł się do województwa Wołyńskiego, gdzie pojął *in sociam vitae* Konstancją z Libiszowa Libiszowską, herbu *Wieniawa*. Wziął po żonie swojej połowę Libiszowa, w województwie Sandomirskim, powiecie Oświecimskim, po tem w temże województwie a ziemi Stężyckiej kupił wieś Sarny *jure haereditario*, która do tych czas jest w posesyi Samuela de Kosow Gruja, stolnika Braclawskiego i braci jego, wnuków wyżej pomienionego Samuela Gruja, pułkownika i regimentarza, który z Libiszowską spłodził syna jednego Mikołaja, ojca Samuela Grui stolnika Braclawskiego, i braci jego niżej wyrażonych.

Ten Mikołaj Gruja *in obsequiis bellicis* zawsze zostawał służąc po Husarsku z Adamem Sieniawskim kasztelanem Krakowskim hetmanem wielkim Koronnym, wziął *in sociam vitae* Annę de Sulimow Falęką, której ojciec był *Terrigena* województwa Lubelskiego, herbu *Leszczye*, to jest *Bróg* i spłodził trzech synów: to jest najstarszego Samuela stolnika Braclawskiego, potem Stanisława i Hieronima, mających posesyą w województwie Sandomirskim, a ziemi Stężyckiej, wieś Sarny dziedziczną, którzy do grodu Stężyckiego należą. Także w województwie Lubelskiem, a powiecie Urzędowskim *sortes in villa* Wierzchowiska. W województwie Wołyńskim, w powiecie Krzemienieckim, od książąt Wiśniowieckich w obligacyach wieś Jankowice, i Świnnę. Od tychże książąt w województwie Rijowskiem, a powiecie Żytomirskim, w obligacyach wieś Skwirkę, Szalejówkę i Tokarówkę.

Samuel Prawdzic de Kosow Gruja, stolnik Braclawski, starszy brat wyrażonych, pięknie i chwalebnie rządzący się, żyje czasu tego (1755.) w miłości i poszanowaniu osobliwszem u panów zacnych i braterskiej szlachty, wszędy mający swoją estymacyą i powagę.

Stanisław Gruja, podczaszy Stężycki, posesor dóbr Wierzchowiska, i Hieronim Gruja wojski Stężycki brat jego, *Haeres bonorum* Sarny, obadwa w kawalerskim staniu roku 1756. od wszpstkich estymowani. — *Duńczewski*.

Gruszewicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1683. *fol.* 19. — *Malach*.

Gryegsheim. *Indig.* w Konst. roku 1790. *fol.* 227. — *Malach*.

Gryffin. Wspominają ich *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Grynaszewicz. I tych tylko powyżsi autorowie wspominają.

Grynfar herbu *Grynfar*, który jest takowy: w polu czerwonym sześć lilji z sześcią latorościami rozwiniętymi. Podobno to jeden herb co i *Wierzbna*.

Gryniewicz. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Grzebieski herbu *Gwiazdy*. Sam tylko *Małachowski* ich wymienia.

Grzegorzewski herbu *Jastrzębiec*. Że są i tego herbu piszą *Małachowski* i *Kuropatnicki*.

Grzybiński w Owrukiem. — *Mał.* — Szymon komornik Grodzki Owrucki. — *Krasicki*.

Grzymala herbu *Grzymala*. O familji tej stoi w Tomie IV., tu następującą obszerną zamieszczamy wiadomość: Familia Grzymalów wraz z początkiem Polski powstawszy należy do tych familji które szlachty Polskiej pierwiastkiem są. Nie rozszerzając się na wykazaniu źródła tego domu, które przez to samo że jest tak dawne mogło by się bajecznem wydawać, a mając przed oczyma dokładnie skreśloną historją całego Grzymalów rodu i familji które później z niego się wywodziły w dziele przyslanem od hrabiego Kazimierza Potulickiego, gdzie życie każdego członka rozciągle opisane poparte jest dowodami kronikarzy Polskich, lub aktów koronnych: umieszczę tu tylko to co wyjaśnić będzie mogło rozgałęzienie się i w miarę tego rozgałęzienia przybieranie od dóbr innych nazwisk całego tego rodu.

Podług wzwyż wspomnionego dzieła główna i pierwsza gałąź Grzymalów rozdzieliła się w potomstwie Mikołaja Grzymaly kasztelana Biechowskiego r. 1325. Zostawiłten kasztelan trzech synów: Dersław syn najstarszy w nieszczęśliwej z Wołochami (w lesie Płoniny) poległ w wojnie r. 1359. (Dowody: *Janus Gnesn. Archid.* — *Długosz Crac. Can. Idem in Cronico* — *Mart. Kromer Var. Epis. Libro XII. p. 75. Paprocki, Bielski*). Zostawiwszy syna Pietrasza, który rotmistrzem nadwornym Władysława Jagielly będąc w szturmie niższego zamku Grodzińskiego pod czas domowej z Witoldem wojny poległ roku 1390. bezżenny. (Dowody: *Długosz Crac. Can. Idem in Cronico* — *Kromer Var. Ep. libri XV. p. 318.*) Pietrasz G. z Więchorza i Potulic (*Comes*) Mikołaja Biechow. kasztelana i Rochny de Ostroróg, powtórnego małżeństwa syn urodzeniem drugi, Kaliski 30ty wojewoda, na Brzostowie Chełmie, Goślinku, Konarach, Złotowie i innych dobrach pan, pod panowaniem Władysława Warnińskiego i Kazimierza III. Jagiellonowiczów, rycerską zaszczycony odwagą i sercem walecznym, umarł 1360. Z Dachny de Bnin, Pietrasza (*Comesa*) herbu *Łódź* Kaliskiego podkomorzego córy zostawił

synów dwóch. W potomstwach tych dwóch mężów poszła linia najstarsza Grzymałów, od Wojciecha kasztelana Rogozińskiego (1506.) Potulickiem i się nazywająca, o której pod literą *P.* obszerniej nieomieszkam wzmiankę uczynić.

Przedslaw Grzymała z Więborza i Potulic (*Comes*) Mikołaja Biechowskiego kasztelana i Kochny de Ostroróg powtórnego małżeństwa syn najmłodszy, Poznański cześnik, na Grzymałach i innych z przyległościami włościach pan i dziedzic, Grzymalitów (*Comesów*) Grzymałami się nazywających w Poznańskim województwie sławny przodek. Mąż pod czas wojen za panowania Łokietka i Razimierza wielkiego, w bitwie osobliwie pod Połowcami z Krzyżaki zaszłej, walecznością dzieł znakomity, ur. 1361., z Biety de Udryce Mikłusza herbu *Nalęcz* córy, zostawił syna jednego. (Dowody; *Janusz Gnesn. Archiul.* — *Długosz—Kromer Varmien. Epis. lib. XI. pag. 55, 56, 57.*).

Domarad Grzymała na Grzymale (*Comes*) Przedslawa Poznańskiego cześnika i Biety de Udryce syn, Kostrzeński kasztelan, sławny pod czas wojny Grzymalitów z Nalęczanami w roku 1384. zaszłej, kawaler, zmarły 1389. zostawiwszy z małżeństwa synów dwóch: (Dowody: *Długosz Crac. Can.* — *Mathias de Miechovia.* — *Kromer libro XIV. pag. 300. i 304.*

Jarosz Grzymała na Grzymale (*Comes*), Domarada Kostrzeńskiego kasztelana syn urodzeniem starszy, na wielu dobrach pan. (Wierzbęta brat młodszy był kanonikiem Poznańskim i dziekanem Kaliskim). W Polsce pod Grundwaldem z Krzyżaki, a w Hiszpanji z Saraceny i Maury na wojnach dzieł walecznością rycerskich, mężstwem i odwagą sławny kawaler, umarł 1416. zostawiwszy z Leonory de Szygi Mstygienna herbu Trzaska córy, synów trzech. (Dowody: *Długosz Crac. Can. Bielski pag. 302.*) Ci trzej synowie byli przodkowie familji Grzymałów, a *Niesiecki* Jarosza ich ojca na czele tej familji stawia.

Z dokumentów familijnych domu Grzymałów na wyciągach z aktów archiwum kosonnego i metrykach opartych widzieć się daje, że za panowania Jana III. Jakób Grzymała był rotmistrzem przy boku królewskim, urodzony z Jacka Grzymały i Chlebowiczówny kasztelanki Trockiej. Gdy w Wiedeńskiej wyprawie pomieniony rotmistrz zginął, Król przysłał list własnoręcznie podpisany z obozu na Penerytej gdzie się oświadcza na obronę i opiekę Anny Grzymalanki córki tegoż. Ten list dotąd w oryginale u familji będący brzmi jak następuje:

Jan III. z Bożej łaski Król Polski wielki książę Litewski, Ruski, Pruski, Mazowiecki, Zmudzki, Kijowski, Wołyński, Podolski, Podlaski, Inflancki, Siewierski, Czerniechowski.

„Urodzona wiernie nam miła. Bardzo się z tego cieszymy, że wier. Twoja widzisz i uznawasz skutki tej naszej ku sobie dobroczynności, którąśmy zawsze onej obiecywali. Bądź wier. Twoja i na dalszy czas wszelkich naszych ku osobie i domowi swemu pewna respektów, z któremi się na ochronę sieroctwa wier. Tw. świadcząc, dobrego onej od pana Boga życzymy zdrowia. — Dan w obozie naszym królewskim na Pererytej dnia III. Augusta, roku pańskiego MDCLXXXVI. panowania naszego XIII. roku.

Jan Król.

Urodzonej Annie Grzymalance wiernie nam milej.

Ta Anna Grzymałowna żyła z Jaskamanickim podstolim Kijowskim. — Alexander Grzymała syn Jakóba i Siedliskiej koniuszy nadworny Króla Augusta II. i pułkownik wojsk JKMści ożeniony z Siemińską miał dwóch synów: Marcina i Raspera. Rasper ożenił się z Łosiowną córką Jacka Łosia, sędziego grodzkiego Bełzkiego. Marcyan brat starszy ożeniony z Górską nabył w Bełzkim dobra Telatyn r. 1700. był miecznikiem województwa Bełzkiego, generałem wojsk JKMści, zostawił dzieci czworo: synów dwóch, Alexandra i Józefa, córek dwie: Annę za Jezierskim sędzią grodu Lubelskiego i Katarzynę za Drzewickim. Alexander brat starszy zostawszy kanonikiem Przemyślskim, kusztozem Chełmskim, zbył prawo do dóbr Telatyna, bratu młodszemu Józefowi. Józef łowczy Podolski, deputat na trybunał koronny Lubelski ożeniony: *Imo voto* z Radziejowską, *2do voto* z Wilezyńską zostawił dzieci pięcioro: córek trzy, Anielę za Rokickim starostą Chełmskim, Maryą za Iwanickim podkomorzym Bełzkim i Teklę w panieństwie zmarłą i synów dwóch: Piotra i Wincentego. Piotr podczaszy Bełzki zostawił dwóch synów: Józefa i Antoniego. Wincenty ożeniony z Maryą Wydzdzanką córką Leona Wydzgi sędziego ziemskiego Buskiego, najprzód cześnik Braclawski, kilkakrotnie deputat na trybunałach Lubelskich i Piotrkowskim, a raz vice-marszałek trybunału Lubelskiego, podkomorzy nadworny Króla Stanisława Augusta, starosta Łatyczowski, kawaler orderu ś. Stanisława, w r. 1810. prezes rady administracyjnej Lubelskiej, komisarz pełnomocny księcia Warszawskiego do Galicyi a potem tegoż poseł nadzwyczajny do Austrii. W roku 1815. prwołany od błogosławionej pamięci Cesarza Alexandra na senatora kasztelana, był oraz sentencionaryuszem senatu, a jako jeden ze starszych senatorów zasiadał w sądzie najwyższym. Mąż umysłu bystrego, charakteru prawnego i nieugiętego, poświęciwszy fortunę dla dobra publicznego i siebie do ostatniej chwili życia temu dobru poświęcił. Umarł w 80. blisko roku życia 5. Kwietnia 1824., leży u OO. Kapucynów w Warszawie. Miał z Ma-

ryą Wydzdzanką enót osobliwszych matroną dzieci pięcioro, córek trzy, wszystkie w dzieciństwie zmarłe. i synów dwóch. Leon zmarły w dzieciństwie i Albert najprzód w stanie wojskowym adjutant generała Zajączka, następnie księcia Józefa Poniatowskiego, kawaler krzyża wojskowego, wzięty w niewolę po kampanji r. 1812. trzy lata w gubernji Mohilowskiej wraz z generałem Zajączkiem zostawał. W stanie cywilnym został referendarzem stanu, kawalerem gwiazdy ś. Stanisława w roku 1831. wysłany został do Paryża, gdzie dotąd zostaje. Ożeniony z Michaliną de Krüger, córką Ferdynanda de Krüger k. ś. Stan. inspektora generalnego ceł w Królestwie Polskiem i Zaborowskiej cześnikowny Zakroczymskiej, która mu zostawiła syna Wincentego.

Druga linia. — Kasper Grzymała wyżej wspomniony młodszy syn Alexandra Grzymały koniuszego nadwornego Augusta II. i Siemińskiej, ożeniony z Łosiowną, zostawił synów dwóch: Grzegorza i Franciszka. Franciszek został jezuitą, Grzegorz ożenił się z Zawiszanką, z którą miał dzieci czworo, córek dwie: Rozalią za Bułhakiem, Annę za Giedrojcem, z niej był Ignacy Giedrojc. Synów dwóch: Tomasza ożenionego z Bułharyńówną i Kazimierza z Olędzką. Kazimierz Grzymała zostawił synów dwóch: Józefa ożenionego z Szwykowską i Grzegorza z Orzeszkówną. — *Z dokumentów familijnych.*

Grzymiślawski herbu Nałęcz. Ze są familianci i tego herbu pisze *Małachowski.*

Grzymułtowski herbu Prus 1mo. Są i tego herbu podług *Małachowskiego.*

Gubakowski. Wymienieni u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Gucewicz Wawrzeniec, *Nobili. non prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małach.*

Gudowicz. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* wspomniony.

Gudziański. Jawno jest w Konst. r. 1580. *fol. 366.* że w ówczas był pisarzem ziemskim Trockim. — *Małach.*

Gudziński i

Gulbinowicz, wspomniani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Guliński herbu Bończa. Prócz wiadomości o Gulińskich w Tomie IV. umieszczonych, należy jeszcze dodać co następuje: Familia Gulińskich od najdawniejszych czasów istniała w Polsce. Jedni pisali się de Gulin i ci zdają się być najdawniejszymi jak świadczą akta Grodzkie Radomskie w których w r. 1482. Jan Guliński komornik ziemski sprzedaje wieś wolą Gulińską, a wiek później bo roku 1595. w tychże aktach:

Maurycy syn niegdy Marcina sprzedaje matce swojej Barbarze wieś Gulin i Wołą Gulińską. Drudzy bez żadnego przydomku, ei mieszkali w Galicyi i Mazowszu, tamci w Sandomirskim i Wielkiej Polsce; jedni i drudy dobra ziemskie posiadali. Zdaje się że Gulińscy i Golińscy, jedną i tąż samą byli niegdyś familią; są bowiem dowody w których Golińscy piszą się przez ó z kreską, co w wymawianiu łatwo się na *u* zamienić mogło w wiekach kiedy ani pisownia, ani wymawianie ustalonymi nie były. Wszakże w 16. wieku różnica ta okazuje się wyraźniejszą i zdaje się że z jednego szczepu trzy gałęzie a przynajmniej dwie powstały, to jest: Golińscy albo Gólińscy i Gulińscy. Wiadomości te są oparte na autentycznych dowodach znajdujących się w aktach głównego archiwum Królestwa Polskiego w Warszawie jak poniżej cytacye przekonywają. Około r. 1595. Kacper Guliński obywatel w mieście Lwowie żyjący ze szlache-tnych ale ubogich rodziców z niedostatku do stanu miejskiego przywiedziony, szlachetnem postępowaniem, oraz zasługami tak w służbie cywilnej jak wojskowej znakomity, tak sobie umiał zjednać wszystkich, iż Demetryusz Sulikowski arcy-biskup Lwowski najoczywistszy świadek cnót jego, do herbu go familijnego *Bończa* przypuścił i publicznie na sejmie Zygmuntowi III. Królowi i zgromadzonym stanom zalecił, w skutek czego tenże Kacper Guliński wraz z żoną Dorotą klejnotem szlachectwa zaszczycony czyli raczej rehabilitowany, jak dyplomata *Cracoviae in Comitibus Regni generalibus die decima septima mensis martii Anno Dni 1595.* świadczy.

Dyplomata ten znajduje się w metryce koronnej w księdze Nro 139. na karcie 111. i następnych.

Tego synem był Wojciech zmarły w niewoli Tatarskiej, który z Anną de Zalesie spłodził syna Jana, oraz córek cztery: Reginę, Dorotę, Annę i Katarzynę jak akt (*Lublina in Judiciis Ordinariis Generalibus Tribunalis Regni, feria sexta post Dominicam Conductus Paschae Anno Domini 1628.*) okazuje. *Ibidem, feria quinta in vigilia festi Sancti Jacobi Apostoli Anno Domini 1631.* Mikołaj Guliński mieszkaniec ziemi Czerskiej w tranzakeyach z Podludowskiemi, Rochanowskiemi sporządzonych, występuje w imieniu dzieci swoich jako sukcesorów naturalnych po niegdy Zofji córce Jana Gulińskiego. W aktach metryki koronnej pod datą 26. Marca roku 1637. znajduje się konsens na wieś Wołą Niemcową czyli Dobroszową w powiecie Podolsko-Ramienieckim położoną, urodzonym Mikołajowi i Zofji, urodz. Wojciecha Suchorzawskiego i Doroty Lenopownej córce, małżonkom Gulińskim dany, z podpisem Władysława IV. Króla i Jakóba Wierzbęty Doruchowskiego referendarza koronnego. Tenże Mikołaj syn Mau-

rycego był dziedzicem wsi Cisie w ziemi Warszawskiej położonej, jak akta *in Curia Regia Varsaviensi Anno Domini 1579.* świadczą. *Ibidem in Curia Regia Var. feria tertia post Dominicum Cantate Anno Dni 1620.* Zapis dożywotni między urodzonym Mikołajem Gulińskim synem po Maurycym a małżonką jego Zofią z Suchorzewskich sporządzony okazuje, że Mikołaj posiadał dobra w ziemi Radomskiej i Sandomirskiej. Ten Mikołaj miał syna Jana jak dekret o summy *Lublina in Judiciis Ordinariis Generalibus Tribunalis Regni, Sabatho post festum natiuitatis Sancti Joannis Baptistae Anno Dni 1655.* zapadły, stwierdza.

Nie wiem czyli ten Jan Guliński lub też syn Wojciecha wydał: *Wiersz Polski na prawidła obyczajowe Katona*, drukowany w Gdańsku roku 1638. o którym *Historya Literatury Polskiej* przez *Felixa Bentkowskiego* w Tomie I. na stronnicy 595. wspomina. Książd Andrzej Guliński był proboszczem w Janowie jak akta nuncyatury z roku 1772. okazują, przy końcu 18. wieku ukazują się w grodzie Warszawskim różne czynności Józefa i Antoniny małżonków Gulińskich. Są i dziś Gulińscy po różnych prowincyach dawnej Polski wszakże gdy o nich nie ma pewnej wiadomości, przeto się ich w piśmie niniejszem pomija.

Gulski herbu Rola. Tych mianując **Golskimi** wspomiał *Niesiecki*, i stoi o nich w Tomie IV. *Duńczewski* w Herbarzu pisze, że Gulscy herbu Rola w województwie Ruskim i Podolskim w imieniu swoim lubo rzeczeni są Gulskami przez literę *u* na wielu jednak miejscach, tak pisanych, jako też drukowanych wyrażeni znajdują się przez *o* zwłaszcza około roku 1600., teraz zaś w zwyczaj poszło mówić i pisać przez *u*, jako to *Volumina legum. tom. 3. fol. 144. Anni 1612. Item in Castro Camenecensi Podoliae Anno 1746. Item in eodem Castro Anno 1747. §.* Od wojny zaś Chocimskiej, poczęli zażywać przydomku *Gioz*, co z Tureckiego języka znaczy oko; a to dla niżej opisanej przyczyny. Lubo albowiem Jan brat młodszy, za Stanisławem bratem swoim rodzonym starszym, dość nierychło z Kujaw na Podole udał się (gdzie potem obadwa bezpotomni, Stanisław wojewodą Ruskim 1612. według *Łubińskiego fol. 131* i *Okólskiego Tom II. fol. 631.*, a Jan kasztelanem Halickim pomarli) atoli Gabryel im obudwom stryjeczny, jeszcze później za niemi z Kujaw na Podole wyszedł. Ten od Turków często po Podolu grasujących młodym kawalerem zehwytany siedm lat był w niewoli, a po siedmiu latach wyszedłszy, służył wojnę pod znakiem pancernym za buławy Jana Sobieskiego, z którym pod Chocimem będąc, wyskoczył na plac utarczki do Tureckiego

harcownika, i dwa impety z nim, tak bez szwanku, jako też i bez zwycięstwa odprawiwszy, za trzecim razem pełniący został; lecz w punkcie pełnienia, tak dobrze nieprzyjaciela szablą ugodził, że mu sztukę łba z okiem i uchem, nieco na szyi zawieszwszy, odciał. Padł na ziemię bisurman, a sztukę odejętego ciała do swego miejsca przykładając, ziewał śmiertelnie, i powtarzał te słowa: **Gioz! Gioz!** co się z Tureckiego znaczy, oko. Te słowo, **Gioz**, do tak częstego potem między kompanią przyszło zażywania, że **Gulskiego Giozem** nazywać poczęli: ogłoszony był potem wkrótce porucznikiem znaku Pancernego. Potem na Wiedeńskiej wojnie, z niej szczęśliwie powróciwszy, umarł w Krukinicach pod wielkim Przesnyszlem. Tak zaś wojennego miał w sobie ducha, że nawet i przy skonaniu około stojących prosił mówiąc: wynieście mnie w pole do namiotu, niechaj tam umieram gdzież życie strawił. Syna swego Emiliana, młodego Pancernej Bellony nowicyusza, z konia szwankującego przed swoją śmiercią, w tychże Krukinicach pochował. Córkę Maryannę wydał za Katyńskiego. Drugi zaś syn jego młodszy Andrzej na Podolu ożeniony, kilkoro potomstwa pochował, jeden mu tylko został syn **Gabryel**, dziada swego imieniem zwany, który pierwiej w szkołach Kamienieckich, a potem 1747. w szkołach Lwowskich był edukowany. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Gumiński herbu Lew wspięty. Tak ich wymieniają, *Kuropatnicki* i *Małachowsk.*

Gurcki Adam i Szymon, *Nobilit. praec. scart.* w Kous. roku 1790. — *Mał.*

Gurdzia. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. na karcie 62. — *Mał.* — Podług *Krasickiego Gurdzi* albo **Gurdziecki.**

Gurkowski Teodor w roku 1788. vice-regent Piotrkowski. — *Krasicki.*

Gurowski herbu Wczele. O familji tej stoi w T. IV. tu zaś następującą obszerną wiadomość o niej zamieszczamy. **Gurowscy** pisali się de **Gurowo**, mienia się iść od de **Bergen** i czy przyszli do ziemi **Wschowskiej**, albo też byli rodowitami na tej ziemi, która **Szląską** była. We **Wschowskim** najdawniej mieli posiadłość. Akt oblatowany we **Wschowie** z roku 1393. czy 1395. *Stanislaus de Gurowo bonorum Piotrowice her. Wschowien. sit. post Avum suum Petro de Bergen, haeres.* Widać że przemienili niemiecki de **Bergen** na polskie de **Gurowo**, co toż samo znaczy. A było tak z niejednym rodem od Niemców do Polski przywędrowanym, np. **Firleje** i t. d.

Niesiecki nazywając ród ten starodawnym mówi, że wielu z niego do **Cystersów** wstępowało, równie jak i **białogłowy** były **ksieniami**. Mieli dla tego grób familijny w **Owińskach** (**Patrz**

opis Owiński w *Przyjacielu Ludu* w Lesznie wydawanym). Jednakże procedencją rodu *Niesiecki* nader mylnie umieszcza, osobiwie od Samuela.

Józef Gurowski podsedek Wschowski. Razimierz Gurowski kanonik Gnieźnieński proboszcz Kolski. (Akta tego kościoła 1612. roku).

Melchior pojął za żonę kasztelanekę Kretkowską. *Acta Cast. Con.* 1620. Jeden z jego synów miał Chelkowską siostrzenicę kanonika Gnieźnieńskiego, to jest Samuel, komisarz od sejmów Królów Michała i Jana. *Volum. Legum ejusdem temporis.* Jan burgrabia Poznański zginął pod Wiedniem. Z synów Samuela, Jan Melchior był pod Chocimem z Sobieskim, potem sekretarzem rady królewskiej. *Volum Legum.* Starosta Kościański kasztelan Miedzyrzecki, Gnieźnieński, był w radzie Rzpltej w *Interregnum post mortem regis Joannis III.* i do elekcji Augusta II. przyłożył się. *Volum Legum.* Umarł kasztelanem Poznańskim. Brał w sukcesji Gołuchów, Tursk, *cum attinentiis* o czem wyroki intromissyjne *Cast. Calisensis et Sierad.* z 1701. *haereditatis success. post JW.* stolnikowej Litewskiej z domu Leszczyńskiej kanclerzownie koronnej. Tamże w grodzie Kaliskim Przywilej Króla Augusta z roku 1701. na 6. jarmarków we wsi Gołuchowie w nagrodę zasług Melchiora Gurowskiego kasztelana Poznańskiego, dziedzica. Pochowany w Murowanej Goślinie swych dobrach. Józef Bernard brat jego, a nie syn, był opatem Przemęckim i Bledzewskim, umarł około 1718. Melchior miał żonę Krystynę z Przybyszewskich, która pochowana w Gołuchowie, z niej pięć córek, miał synów: Alexander Benedykt, był opatem w Nancy w Lotaryngji i jałmużnikiem Króla Stanisława, umarł opatem Bledzewskim i kawalcerem *Aquillae Albae.* (Obacz stare rytuały tego opactwa) Jan starosta Obornieki. Stanisław generał w wojsku Rpltej za wojen ze Szwedami. Był w bitwie pod Kaliszem, gdzie dowodził Menżyków. — Patrz rapport tego wodza do Cesarza Piotra W. w historii tegoż — i czwarty Melchior.

Bracią stryjeczną byli tych 4., Alexander pułkownik nad Dragonią i Melchior szambelan na dworze w Dreznie, jak świadczą dworskie archiwa tego dworu, a wszyscy razem trzymali się strony Króla Augusta.

Melchior 4. syn Jana Melchiora starosta, Kościański, Kolski, Brdowski, chorąży Kaliski, kasztelan Gnieźnieński, a potem Poznański, kawaler *Aquillae Albae.* Pojął za żonę Zofią ostatnią z rodu Przyjemskich herbu *Rawicz*, po *1mo voto* Adamie Gruszczyńskim owdowiałą (a nie Gruszczyńską): patrz i oblaty w grodzie Koniskim w roku 1714—15. przez oboich małżonków Gurowskich czynione, Miał z tej żony wiele dzieci,

z córek: Genowefa była szambelanką przy dworze N. Maryi Antonji Królowy Polskiej elekt. Saskiej, świadeżą dokumenta dworu Saskiego, a ta umarła 1743. pochowana w Goślinie Murowanej.

2. córka była ksienią w Owińskach aż po rok 1796.

3. Katarzyna umarła panną także w Owińskach. Żona jego umarła na zamku w Wyszynie 1744. pochowana w Murowanej Goślinie. Pojął drugą z Przyrembskich podkomorzynę Kijowską Trypolską w roku 1748. lecz z tej nie miał potomstwa. Umarł w Wyszynie 1757., pochowany w Murowanej Goślinie.

Zostawił według działów między czterema synami (o których patrz niżej) Konstytucyą z roku 1758. zatwierdzonych: *Vol. Legum eju. temp.* w województwie Kaliskim i Poznańskim. Dobra Guluchów, Tursk, Ilee, Macewo, Śliwinki, Czerminiek miasteczko i klucz Murowaną Goślinę, miasteczko i klucz Kleczewski, miasteczko Władysławów w ówczas zamieszkałe samomi Niemcami fabrykantami a osobliwie tkaczami, do tego miasteczka dobra Rusoeiee, dobra Wyszynę i Piorunów, (w tej Wyszynie już była dawniej fabryka żelaza a osobliwie szabel Wyszynkami zwanych, w 14. i 15. wieku, co świadczy Dyaryusz sejmiku Średzkiego z r. 1493. i wspaniały zamek), a w Lubelskiem i Sandomirskiem dobra Miedzczą i Radonią.

Ci czterej synowie co po Melehiorze spadek brali, kończyli wychowanie w Paryżu :

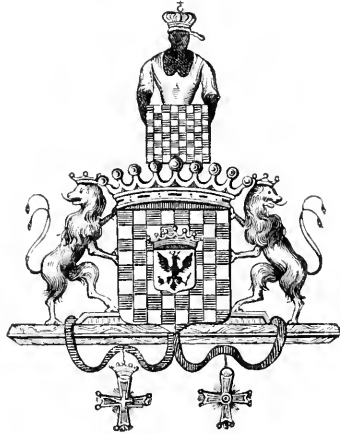
1. Mateusz Melchior urodzony 1726. doktor obojga prawa, kanonik Krakowski, Poznański, proboszcz i oficyał Gnieźnieński, kawaler orderu ś. Stanisława, umarł 1794. w Poznaniu.

2. Alexander urodzony 1719. kasztelan Buski, podkomorzy Gnieźnieński, kawaler ś. Alexandra Newskiego umarł roku 1790. w Murowanej Goślinie.

3. Roch Władysław urodzony 1717. r. szambelan Króla Augusta. W roku 1740. posłany od dworu Saskiego do Elżbiety Cesarzowej Rossyjskiej do Petersburga. Miał wyrobić zwrot księstwa Kurlandzkiego dla Sasa: poselstwo się nie udało, bo hardy pokłócił się publicznie z w. kanclerzem Bestużewem i stolicę opuścić musiał. (O tem w archiwum ministerstwa zagranicznego Rossyjskiego i sekretna korespondencya Króla JMci Duńskiego z posłem Duńskim grafem de Lynar w Petersburgu). Był kasztelanem Kaliskim, Poznańskim, podskarbisem koronnym, pisarzem w. koronnym w r. 1775., marszałkiem małej laski, a w roku 1782. wielkim marszałkiem Litewskim. Kawaler orderu Orła białego, ś. Stanisława, ś. Alexandra Newskiego z brylantami i ś. Anny z brylantami, umarł w Warszawie 1790. roku pochowany w swych dobrach Kleczewie.

4. Rafał urodził się roku 1716. Był z młodu w gwardyi wojska Francuzkiego przy grafie Maurycym Saskim w sławnej bitwie pod Fontenoi w r. 1745., szambelan na dworze w Dreźnie. Pojął w r. 1752. w małżeństwo Ludwikę córkę Ignacego Tworzyjańskiego kasztelana Przemęckiego i z Niezychowskich żony Tworzyjańskiego, umarła w Wrocławiu 1779. pochowana we Wschowie u OO. Bernardynów. Był kasztelanem Przemęckim, Gnieźnieńskim, Kaliskim, Gdańskim, kawalerem orderu Orła białego, s. Stanisława.

W roku 1787. wyniesiony był z wiecznem potomstwem obojej płci na godność hrabiego przez N. Króla JMei Pruskiego, i uzyskał także Indygenat dla siebie i potomstwa do praw i stanu szlacheckiego prowincyi Szląskiej. Z okazji tego wyniesienia, zaszła wklejnocie herbowym odmiana: Oto jest dosłownie tłumaczony wyjątek z dyplomu rzeczzonego, opisujący zmianę herbu Gurowskim, przy wyniesieniu ich do godności hrabiowskiej, jak następuje: „Dla większej pamięci takowegoż wyniesienia częstorzeczonego Rafała Gurowskiego, nie tylkośmy herb póty przez familią jego użyty, najlaskawiej potwierdzili, ale też takowy podług dostojęństwa hrabiego przysposobili tym sposobem. Prosto stojącą w szachownicę srebrną i niebieską w środku w ogrąg idącej fundamentalnej linji, kończato wypadającej francuzką tarcz, w której to tarczy środku, tarcza w serce w srebrnem polu znajduje się, koroną hrabiów przyozdobiona w której czarny orzeł Pruski z koroną Królewską na głowie, z złotym dzióbem i zbroją, koronne berło w prawej, i jabłko w lewej szponie trzymający; niemniej na rozszerzonych skrzydłach złotą roślinę trójlistkową, a na piersiach cyfrę złotą F. W. R. okazuje. Tarcza pryncypalna koroną hrabiów nakryta, która od dołu klejnotami jest przyozdobiona; nad tą koroną znajduje się Murzynka, z koroną królewską na głowie, z golemi piersiami, w białej szacie, i białym zawojem około głowy, i kilka kroplami krwi na czczie, która obiema rękami wwyż opisaną niebiesko i srebrno szachowaną tarczę trzyma. Trzymające tarcz z obuch stron są dwa wspinające się i do utarczki przysposobione lwy, w złotej koronie z otwartymi szczękami, czerwono wypuszczone językami, i podwójnemi w górę skrzywionemi ogonami, cała tarcz stoi na marmurowym postumencie, na którym wiszą, z prawej strony znaki orderu Orła białego, na niebieskiej wstędze, okazujące czerwono błachmalowy złoty krzyż, z białymi brzegami, i między końcami cztery ogniste promienie, w których, środku orzeł biały, który na piersiach krzyż biały z elektorskimi mieczami nosi a nad krzyżem jest dyamentami osadzona Królewska korona. Z lewej zaś strony wiszą, na czerwono morowej z białymi pobocznymi

brzegami stędze znaki, orderu ś. Stanisława, okazujące krzyż Maltański, między którego końcami cztery orły białe i w środku onegoż ś. Stanisław w biskupim fioletowym ubiorze, i w infule zielonemi kamieniami osadzonej, widzieć się daje tak, jako takowy herb z naturalnemi swemi farbami i metalami tu się znajduje. Który hrabski herb i klejnot, hrabia Gurowski i jego małżeńsko spłodzone potomstwo, i następcy obojga płci wstępującej linji męskiej ku swemu honorowi, potrzebie i użytku, przy wszelkiej okazji w bataliach, bitwach, atakach, na rycerskich popisach, namiotach, pancierzach, obrazach, pogrzebach, pieczęciach, znakach i gdzie mu się podobać będzie nosić, i okazać moc i prawo mieć będą, i t. d.“

Umarł we wsi swej Dreżynie pod Wschową roku 1797., pochowany we Wschowie u OO. Bernardynów.

Syn Rafał hr. Nepomucen był podobno posłem z Wielkiej Polski na sejm 1787., lecz dla gwałtownego charakteru i wielu pojedynków, jak gdy np. zabił pułkownika Boleszę, z kraju się oddalił.

Wszedł w służbę wojenną Rossyjską przeciw Turkom, naprzód pod feld-marszałkiem Rumiancowem, a potem przy sławnym Potemkinie. Miał stopień brygadiera w pułku Kawaler-gardów.

Gdy Potemkin niechętnie rządowi swemu zaczął knować zamysły Gurowskiego do Wielkopolski wysyłał. Umarł nagle w Besserabji roku 1791.

Drugi syn Rafała, Władysław hr. urodzony r. 1769. był szambelanem z młodych lat na dworze Króla Pruskiego, gdzie w roku 1792. zaślubił Maryą córkę generała Bischofswerder, faworyta i ministra na ówczas wszech mocnego. Przy wybu-

chnięciu rewolucyi Kościuszkowskiej udał się do starostwa Kolskiego, którego mu żyjący jeszcze ojciec odstąpił i tam wystawiwszy własnym kosztem kilkuset pieszych i konnych sam służył prostym towarzyszem pod Madalińskim, Dąbrowskim. Po upadku sprawy był srodze prześladowanym za to przez rząd i teścia swego ministra. Osadzony był w Spandawie a później w Głogowie do roku 1797. Rozwód z żoną przez teścia prowadzony, wykupienie się z więzienia i kar nastąpiły z bardzo wielkim uszczerbkiem majątku odziedziczonego po ojcu i stryjach. Z owej żony miał córkę Cecylią urodzoną w Dreźnie ta z dzieciństwa wychowana i zrosła na dworze Pruskim wraz z dziećmi królewskimi, Najj. Królem teraz panującym i Najjaśniejszą Cessarzową Rossyjską. Córka ta wyszła w Berlinie za mąż za Brona Fredericks generał-adjutanta i koniuszego dworu Najjaśniejszego Mikołaja Cesarza. Żyje w Petersburgu.

Władysław hr. Gurowski choć potem nie w szyku wojennym, bo tego mu zdrowie i kalectwo nogi nie pozwalało, brał jednak udział czynny w wypadkach w r. 1806—9—12., nie szczędząc nakładów. W r. 1818. był wybranym posłem na sejm od powiatu Konińskiego, lecz umarł w tymże roku w miesiącu Lutym w Russocicach i tamże pochowany.

Pojał był w drugie małżeństwo w r. 1800. Genowefę córkę Ignacego Zaremby szambelana Króla Stanisława i Wiktoryi z Zbijewskich kasztelan. Sieradz. małżonków Cieleckich.

Z tej żony pozostawił potomstwo następane:

1. Dezyderyą urodzoną 1803., wyszła za Komorowskiego deputowanego z okręgu Kaliskiego na sejm r. 1825., umarła w Dreźnie 1828.

2. Adam urodzony 1805., pojał za żonę Teresę Zbijewską pannę kanoniczkę 1827., umarła 1832., zostało dwoje dzieci, córka Władysława i syn Melchior.

3. Mikołaj urod. 1806. dziedzic na Wyszynie i Kłeczewie.

4. Józef urodzony 1807., dziedzic na Russocicach i Pionronowie, pojał za żonę Stefanią z Walewskich.

5. Bolesław urodzony 1811.; umarł 1836. w Berlinie.

6. Ignacy urodzony 1812.; zaślubił w r. 1841. w Dower w Anglii, Donnę Izabellę Infantkę z linji młodszej Hiszpanji.

7. Marya zaślubiona Bertoldowi hr. Mülinen z starożytnych niemieckich rodów w Bern w Szwajcaryi. Ojciec jego był tam długo landamenem kraju całego. Ten zaś jest szambelanem na dworze Pruskim, dziedzicem w Szlązku dóbr szlacheckich Pfaffendorf. — *Z dokumentów familijnych.*

Gurski herbu Dolina. — *Małachowski.*

Gurski herbu Lubicz z przydomkiem *Łuba.* Tylko *Małachowski* tak ich wyraża.

Gurski herbu *Nołęcz*; u *Kuropatnickiego* i *Maluch*.

Gutakowski herbu *własnego*, który jest taki: w pośród tarczy w polu niebieskiem podkowa złota barkiem do gury obrócona, nad nią trzy pióra strusie w środku pomiędzy dwiema srebrnymi gwiazdami, trzecia podobna gwiazda w środku podkowy między ocelami; w koronie trzy pióra strusie. Dom ten starożytny, bo w wieku trzynastym, przodek fumlji Gutakowskich przyszedł z Szwabji graf von Gutttag, pomnożył liczbę kawalerów, których u nas Krzyżakami zwano. Ta familia przeszła potem do Inflant, gdzie zamieszkawszy, pod czes panowania Polaków, zaczęli się nazywać Gutagowskiemi, a potem Gutakowskiemi. Na początku przeszłego wieku, Tobiasz Gutakowski mający za sobą Laudhonownę, spłodził syna Fabiana, ten z księżniczką Horską Czerkaską, zostawił syna Michała Gutakowskiego, który się ożenił z Różą Ogińską, Alexandra Ogińskiego starosty Uświackiego i kniaziownej Szujskiej córką. Ten Michał Gutakowski był poważany od Augusta II. Króla, od którego wysłany posłem do Króla Szwedzkiego; zostawił córkę *in post* Kalinowską, i syna Benedykta podczaszego Witebskiego, ten podpisał elekeyą Stanisława Augusta Króla, miał za sobą Wilgierdownę, z księztwa Zmudzkiego, ostatnią z imienia. Ludwik Gutakowski podkomorzy w W. Rs. Lit. starosta Kapinowski, orderów Orła białego i ś. Stanisława kawaler.

Mąż ten od wieku młodego ćwiczył się i doskonalił w obowiązkach dobrego obywatela, czego dał dowód w zasługach swoich, będąc na różnych publicznych funkcyjach, to jest w r. 1766. był deputatem na trybunał W. Rs. Lit. z województwa Witebskiego. Drugi raz z województwa Smoleńskiego, w r. 1781. konsyliarzem rady nieustującej 1779. r., wielokrotnie na

sejmy posłem, osobliwie w r. 1788. z powiatu Orszańskiego, w którym czasie zdania jego roztropne, zawsze zmierzały do uszczęśliwienia publicznego.

Później w r. 1794. był prezesem deputacyi lazaretowej, w której przykładnie i pracowicie, w prawie ludzkości, okazał czułość serca swego. Wierny zawsze swej ojczyźnie, dobrze zasłużonego obywatela imię dla siebie sprawiedliwie w powszechności jednający. Ten wszedł w śluby małżeńskie z Teresą Sobolewską, kasztelaną Warszawską, Macieja Sobolewskiego kasztelana Warszawskiego i Ewy Szydłowskiej wojewodzianki Płockiej sponowaną córką, z którą ma potomstwo, córkę Gabryelę i Wacława.

Tadeusz Gutakowski brat jego żyjący, orderu ś. Stanisława kawaler, dziedzic dóbr Leszna, w województwie Witebskiem, miał za żonę z domu Szulaw, z której pozostaje mu córka Scholastyka. Anna Gutakowska siostra, była za Stanisławem Piorą podstolim Witebskim, po której zostaje potomstwo, Benedykt i Wiktor Piorowie bracia i Barbara Piorowna. Druga siostra Wiktorya Gutakowska. — *Her. Wiel.*

Gutkowski herbu *Rawicz*. — Patrz **Gut** w T. IV.

Gutowski herbu *Słepowron*. Gutowscy pisali się z siola i zamku zwanego Wielkie Guty, używali herbu *Słepowron*. — Według *Niesieckiego* Anna Gutowska była zakonnica ś. Dominika r. 1626., oczem także *Paprocki* i *Łaski* piszą bowiem o nich, iż pochodzą z ziemi Wiskiej z tych ma być Mikołaj i siostra jego za Romornickim.

Mikołaj z Wielkich Gutów Gutowski, jak świadczy dokument z r. 1702. *F. 6. D. Exaudi in Goniądz. Gn. Mathias et Michaelis Gutowski et Domicella Gener. Jacobi Szczawiński, Filia invicem Conjug. obligationem suam bonor. Zrzobki et Szelistowo Gen. Thomae Szczawiński s. s. demittunt*. Synem Michała był Mateusz, czyli Maciej; ten miał za żonę Domicellę z Szczawińskich. Drugi syn Michała Mikołaj. Po Macieju został Walenty mąż swego czasu z pięknych czynów znany, był on chorążym wojsk Koronnych i Księstwa Siewierskiego. Po Mikołaju został Felicyan rotmistrz wojsk Koronnych, dziedzic wsi Roniuszek i Zagorza w ziemi Przemyskiej. Był to mąż rycerski, w czasie najazdu Karola XII. Króla Szwedzkiego i zaburzeń w Polsce złożył dowody mężstwa i wspaniałego poświęcenia się dla narodu, gdy swoje dziedziczne wioski zostawił, pieniądze na zaciągi wojsk obrócił, i sam swoją osobą po trzykroć w sprawie króla stawał. Obacz r. 1729. *F. 2. p. Fes. Ś. Dorotheae Virginis et Mar. in C. Cr. Scripti. p. G. Valentinum Gutowski Exercitus Arcabuscen. S. R. M. et Reipublicae Vexilliferum in rem G. Fe-*

liciani Gutowski Rothmaistri Exercitus S. R. M. Reipublicae Patru sui §. §. oblata.

Synem Walentego był Józef, ten miał za żonę Katarzynę był cześnikiem Księstwa Siewierskiego i dziedzicem dóbr Tuliczowa, zostawił po sobie Wojciecha, który pojął za małżonkę Barbarę z Pelkow i zostawił z tejże syna Kazimierza, dziedzica Dobrowlan w obwodzie Stryjskim położonych.— *Z dokumentów familijnych.*

Gutter *Nobil. non praec. scart.* w Kons. r. 1768.—*Mat.*

Gutwiński herbu *Pokora*. Wszyscy autorowie opuścili tę familią, lubo już od dawna posiada dziedzictwo w Galicyi dzisiejszej, cyrkule Tarnowskim. Z tych Walenty Gutwiński z Teresą z Rowalewskich miał syna Wojciecha który z Anną Dobrowską, zostawia dziś żyjącego Jana połączonego z Emerencyanną Gawrońską herbu *Świnka* i mającego potomstwo syna Felixa i córkę Karolinę. — *Z dokumentów familijnych.*

Guyski z Trockiego, podpisał elekcyą Króla Władysława IV. — *Małachowski.*

Guzikowski herbu *Herburt*. Tak ich wyraża *Małach.*

Guzkowski, w ziemi Warszawskiej. Tak stoją u *Małachowskiego.*

Guzowski herbu *Jastrzębiec*. Dom ten od dawnych czasów ma swoje siedlisko w województwie Płockiem, powiecie Sierpskim, gdzie dobra Guzów czyli Guzy i Bądzyno leżą, familianci tego domu starożytnego z innemi zacnemi spowinowaczonego używają przydomku Uchacz, pisząc się z Guzów i Bądzyna. Z tych był Jan Uchacz Guzowski pomienionych dóbr Guzów i Bądzyna dziedzic, który czterech synów, jako to: Wojciecha, Andrzeja, Jana i Wawrzyńca zostawił, z pomiędzy tych Jan dzielnicę w tychże dobrach Guzach i Bądzynie na siebie przypadłą, w księgach grodu Płockiego w poniedziałek po święcie ś. Marcina, roku 1699. Janowi, Stefanowi i Pawłowi, Stanisława synom, braciom swoim stryjecznym Guzowskim sprzedał, ten z Anną Grotkowską, herbu *Ogończyk*, spłodził Wojciecha, który w Rawskie przeniósłszy się województwo, znaczne tamże w okolicy Łowicza posiadał dzierżawę; ten z Maryanną Leźnicką herbu *Ślepowron*, Stanisława Leźnickiego i Jadwigi Bratoszewskiej herbu *Sulima* córką, miał potomstwo pięciu synów i córek trzy, z tych najstarszy Maciej burgrabia grodzki Gostyński, który w roku 1764. podpisał elekcyą Stanisława Augusta z województwem Rawskiem wkrótce bezżenny umarł; 2. Kazimierz ksiądz; 3. Wojciech proboszcz Kaszewski; 4. Tomasz naprzód burgrabia grodzki Gostyń-

ski, a potem sędziaziemiański Orłowski, dobra Łęki w wojew. Łęczyckiem, a powiecie Orłowskim zostając, które w r. 1782. od Jana Leźnickiego podczaszego Łęczyckiego, wuja swego (jako zaświadczenia akta grodów, Sandomirskiego i Łęczyckiego) kupił prawem dziedzictwa, na teraz posiadający, na tychże dobrach Łęki nową kolonią po imieniu swoim Guzów założył: ten z Barbary Leszczyńskiej herbu *Abdank*, Xawerego Leszczyńskiego starosty Chyżyńskiego, i Maryanny Wisłockiej herbu *Sas* córki, miał synów, Hippolita, Ludwika, Michała i Józefa, oraz córki Kunegundę, Maryannę, Teklę, i Katarzynę; piąty Jan, który z Anielą Kamińska żył w bezpotomności. Córki zaś, Eleonora Adamowi Bykowskiemu zaślubiona, i N. obydwie bezpotomnie zesze, a trzecia Kunegunda, która pod imieniem Justyny w konwencie Łowickim panien Bernardynek przykładnie i świątobliwie prowadząc życie, po kilka razy tymże konwentem chwalebnie rządziła. Znajdują się temi czasy Guzowsey i po innych województwach, a szczególnie w Mazowieckiem, Płockiem i inszych. — *Her. Wiel.*

Gwiliani. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Mat.*

Gwirand. *Indig.* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Mat.*

Gwoźdź. Wspominają ich *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

H.

Hahn. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Hacki. Wspomniany przez *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Haczyński. Także tylko przez powyższych autorów cytowani.

Haff Steyn, *Indig.* w Konst. roku 1768. — *Mat.*

Hagenmeister Henryk Joachim przypuszczony do indygenatu r. 1768. — *Krasiecki.* — *Malachowski.*

Hakkenszmit Jan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Haliburton Stodart w Litwie. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Halicki herbu *Poraj.* Z Chodcza Halickich niektórzy zowią Chodeckimi, herb *Junosza* przypisując im; nie *Poraj*, świadcząc się *Bielskim fol.* 521. *Paprockim fol.* 248. i *Okolskim* Tom I. *fol.* 361. Dają niektórzy rację, że Choteccy nie Chodeccy są herbu *Poraj*, tak ich wyraża *Niesiecki* Tom I.

fol. 293. Prawda, że *Bielski* pisze o Stanisławie Halickim fol. 529. §. 545., ale go Chodeckim nie nazywa. *Paprocki loco citato* wspominając Kołow, czy Kołonow herbu *Junosza*, mieni Stanisława de Chodecz hetmana rycerskich ludzi, w r. 1457. ale na Rujawach, nie w Halickiej ziemi na Pokuciu. *Okolski* powiada: *Stanislaus de Chodecz Exercituum Dux Podolia clarissimus anno 1451.*, kładąc go między Junoszami. Ale jako Stanisław z Chodeza na Pokuciu zwany Halickim, nie był nigdy hetmanem, lubo niegdy swoją dywizją zbił Tatarów pod Wiśniowcem; tak i nie żył w wyrażonych latach, bo dopiero umarł r. 1529. jak list wyraża Zygmunta I. dany Kmicie na Łaskę wielką po śmierci jego, to jest w r. 78. po tym czasie, kiedy tamten Stanisław de Chodecz Junosza był hetmanem, o czym *Niesiecki T. I fol. 2do verbo* z Chodsza. Zaczem, iż tenże autor ma wiele po sobie świadectwa Halickich z Chodeza pieczętujących się *Porajem*, (jakoż i terażniejszego wieku Haliccy z Chodeza tymże klejnotem zaszczycają się) nie zgrzeszę, że *cum pluralitate* konkluduję, wyrażający dokumenta jego Tom I. fol. 111. Otto z Chodeza, herbu *Poraj* przywołując Wapowskiego, list Zygmunta I. miastu Krakowskiemu i metrykę koronną. *Item fol. 121.* tegoż wspomina herbu *Poraj* z dokumentem metryki koronnej 1533. Potem fol. 151. Stanisław z Chodeza herbu *Poraj*. List Kazimierza III. miastu Lubelskiemu i Krakowskiemu, §. *in MS. Petricoviensibus*. Dalej fol. 152. Otto z Chodeza herbu *Poraj*, list Zygmunta I. u Olszowskiego *de Primatu* 1518. i 1519. miastu Krakowskiemu. Także fol. 157. Otto z Chodeza herbu *Poraj*, Wapowski *Fragment. Strykowski fol. 737.* Znowu tenże pisze fol. 225. we dwóch miejscach: Otto z Chodeza herbu *Poraj*. List Zygmunta I. miastu Krakowskiemu: a wprzód Stanisław z Chodeza herbu *Poraj*. List Albrychta Króla 1496. u *Laskiego w Statucie fol. 110. i 1501.* Alexandra Króla miastu Krakowskiemu 1505. u *Laskiego fol. 120 §c.* Ztąd tedy pewna (jako się pokaże) iż z Chodeza Haliccy herbu *Poraj*, to jest Róży wzwyż opisane, od dawnych wieków, nie tylko są jednego z wymienionemi zaszczytu, ale też jedneje krwi, zasług i godności z Antenatami swojemi. Jako zaś insze familie do tego herbu należące, nie tylko w Polsce, ale i w cudzych narodach przez honory, posesye, dystyngwują się w nazwiskach swoich, tak i dom pomieniony z Chodeza Halickich, a to tym sposobem; iż kupiwszy dobra Chodecz na Pokuciu, już nie Porajami, ani Rożycami, jak ich dawniejsi przodkowie, ale panami Chodezami herbu *Poraj* pisał się, jako Ks. *Duryewski* pod herbem *Roża* wyraźnie ich opisuje. Ze zaś Stanisław z Chodeza był kasztelanem i starostą Halickim, jako się podpisał na przywileju

Króla Kazimierza, danym miastu Lwowskiemu, w roku 1460. przeto panem z Chodeza Halickim był nazwany, jako dowiodę niżej. Tenże sam miał synów trzech: Stanisława, który był na-przód kasztelanem Lwowskim, a po śmierci Piotra Myszkowskiego, wojewody Łęczyckiego, i marszałka w roku 1507. wziął Laskę wielką Koronną, z którą wraz trzymał starostwo Lwowskie, jak jest wyraźnie na liście Zygmunta I. danym Krupkom w r. 1515. z tąż Laską w pomienionym roku, Królowi kredensował na kongresie Wiedeńskim. Pisał o nim *Author Signatorum*, lecz śmierci jego rok źle wyraził, jako się pokazuje z *Bielskiego fol. 529.* który o nim wspomina, a zaś dalej *fol. 543.* opisując kongres Wiedeński, pisze go Stanisławem z Chodeza, a *Decius fol. 102.* w tymże kongresie zowie go Stanisławem Halickim, obadwa marszałkiem wielkim Koronnym tytułując go; w czem się obadwa niepomylili, bo tegoż Stanisława z Chodeza już Halickim zwano dla tego, iż ojciec jego był panem Halickim, jakom wyżej dowieść deklarował, i tu dowodzę z *P. Niesieckiego T. I. fol. 251.* który wyliczając marszałków wielkich koronnych, tak pisze: Stanisław z Chodeza, herbu *Poraj §.* i dalej mówi: Dwóch tu po sobie Stanisławów kładzie autor książki, *Aurorae Solis Sarmatici*, jednego Stanisława z Chodeza, drugiego Stanisława Halickiego, ale jedenże to był Stanisław z Chodeza, którego jako i bracią jego, Ottona wojewodę Krakowskiego, i Pawła kasztelana Radomskiego, że z ojca kasztelana Halickiego byli urodzeni, *vulgus*, ba i niektórzy historycy, Halickimi zwałi; jakoż i Chodecz, z którego się oni piszą, pod Haliczem jest. Umarł ten wielki mąż pełen zasług w ojczyźnie, roku 1529. jak wyraźnie świadczy list Króla Zygmunta I. w Piotrkowie, którym tegoż roku po śmierci Stanisława z Chodeza Halickiego, marszałka wielkiego koronnego, konferował Laskę wielką, Piotrowi Kmicie. Mąż to był nie tylko w senacie, ale i w obozie zasłużony, kiedy pod Wiśniowcem z innemi, na głowę Tatarów poraził dwadzieścia pięć tysięcy w roku 1512. za księcia Michała Wiśniowieckiego, z książęciem Ostrogskim, hetmanem Litewskim, będąc na pomocy, o której wiktoryi, *Kochaw. in Paneg. Bielski fol. 521. Starowolt. in Bellat. Sarm. 187. §c.* Otto z Chodeza Halicki, brat Stanisława, po którym wzięwszy kasztelanią Lwowską, nie długo na niej zabawił, bo w prędec postąpił na województwo Podolskie, z tego na Ruskie, z Ruskiego na Sandomirskie, z Sandomirskiego na Krakowskie, na którym umarł, lecz którego roku, wiedzieć nie można, lubo pisali o nim ci autorowie, których wspominałem między Honoryuszami wyżej, pod tymże herbem wyrażając go. Paweł kasztelan Połaniecki, a potem Radomski, syn trzeci

Stanisława z Chodecza kasztelana Halickiego, brat wyrażonych, jest pisany na liście Króla Alexandra 1505. danym miastu Lwowskiemu; z tych trzech braci jednego, było synów dwóch, ale nie można wiedzieć którego, iż dobra ich i tranzakcyje poszły *in desolationem* przez nastąpione *hostilitates*, przez co i sukcesorowie podupadłszy, zdrobnieli w honorach i fortunie, z których jeden był Józef, drugi Dobrogost z Chodecza Haliccy, urodzeni z Bonczalskiej, herbu *Gozdowa*, którzy w Podgórzu i Płockiem dziedzictwa mieli. Józef Halicki ożeniony w województwie Ruskiem z Grabińską herbu *Pomian*. Tenże Józef Halicki z pomienioną Grabińską, miał kilku synów i córek dwie: jedna została mniszka, reguły ś. Dominika w Przemyślu, druga poszła za Samuela Bala, herbu *Gozdawa*, chorążego Przemyślkiego, domu starożytnego i zacnego. Synowie Józefa Halickiego, gdzie się lokowali, pewności nie masz, to jednak wiadomo, iż Haliccy w Podgórzu znajdują się.

Dobrogost ojciec pradziada Jana Halickiego, którego tu familią piszę, ożeniwszy się na Podolu z Humiecką, herbu *Junosza*, powrócił na Pokucie i osiadł, gdzie niemało spendowawszy substancyi na oswobodzenie dziedzictwa Chodecz tamże się został. Z tej tedy pomienionej Humieckiej, żony Dobrogosta Halickiego, miał synów pięciu: Jana, Kazimierza, Antoniego, Felicyana i Karola. Starszy Jan służywał w wojsku, o którym nie masz wiadomości, czy zginął podczas wojny, czy też w której prowincyi osiadł. Kazimierz w województwie Ruskiem bezpotomnie umarł. Antoni i Felicyan tamże koło Halicza na Pokuciu zostawali, potem jak ich potomstwo zeszło albo dokąd obróciło się, wiadomości nie masz.

Karol syn najmłodszy Dobrogosta, pradiad Jana Halickiego, oddaliwszy się od braci swoich Antoniego i Felicyana, ożenił się z Rościelecką herbu *Ogończyk*, z którą miał potomstwo niżej wyrażone. Mając synów Karol Halicki z Rościeleckiej dwóch: Sylwestra i Andrzeja, z których pierwszy gdzie osiadł nie wiem.

Andrzej z Chodecza Halicki, syn drugi Karola dziad Jana Halickiego, miał za sobą Kmiciankę, z zacnego i starożytnego domu herbu *Sreniawa z krzyżem*, z którą to Kmicianką pomieniony Andrzej z Chodecza Halicki mieszkając na Wołyniu, trzymał dobra *modo obligatorio* nazwane Dermań od książąt Sanguszków, gdzie z niej spłodził synów: Kazimierza, Alexandra, Samuela i Hrehorego Halickich. Kazimierz służył w wojsku Litewskiem potem został Bazylianem księdzem w klasztorze Byeńskim, prowincyi Litewskiej; o Hrehorym nie wiem. Alexander drugi syn Karola Halickiego, z Kmicianki urodzony, ojciec Jana, marszałkując w Ks. Wiel. Litewskiem u Sapiehów,

potem u książąt Sanguszków, gubernatorskie dyspozycye trzymając w dobrach Bielskich, i Jarosławskich, ożenił się z Wiśłocką herbu *Sas*, z którą osiadł na Wołyniu, trzymając dobra niedaleko od Dubna *modo obligatorio* nazywające się *Miatyn*, spłodził synów trzech: Jana, Tomasza i Jakóba: z tych jeden został u Sapiehy, wojewody Podlaskiego w hrabstwie Wysokiem i Siemiatyckiem na funkeyi komisarskiej lat 9. odstawszy. umarł w dobrach swoich, w województwie Podlaskiem w Wilanowie. Jakób został księdzem reguły ś. Dominika w Wilnie, Samuel brat rodzony Alexandra, służywał w wojsku Litewskim, ożenił się w powiecie Słonimskim, z domu Michałowską, Konowiczową wdową na Uzłowcach, z którą miał synów czterech: Kazimierza, który był proboszczem Międzyrzeczkim, w powiecie Słonimskim; Alexandra, który czasu rewolucyi od Szwedów zginął, pod komendą pana Hrehorego Ogińskiego, starosty Zmudzkiego; Konstantego, który ożeniwszy się z Pacynianką, osiadł na ojczyźnie w powiecie tymże na Uzłowcach, ma synów sześciu: Idziego, Felicyana, Karola, Antoniego, Szymona i Ludwika. Jan z Chodcza Halicki syn Alexandra, zostawał na usługach u panów Litewskich, ożenił się z Katarzyną Jarocką, herbu *Rawicz*, skarbnikowną Mozyrską mają syna Sylwestra i Ludwika, i córek trzy: Wiktoryą, Teresę i Katarzynę. — *Herbarz Duńczewskiego*

Haliński. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1726. — *Małachowski.*

Hałowski u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Halmann. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Hamel (du). — Patrz pod **Duhamel** w niniejszym dodatku.

Hamszej herbu *Suchekomnaty.* Że są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Han, są tak wymienieni u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Harasymowicz Broniuszyc. Wyrażeni u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Harczyński. Tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Hasanenko Nostyn, oboźny wojsk Zaporowskich. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 63. — *Małachowski.* — *Krasicki.*

Hatto herbu *Kolumna.* *Niesiecki* wspomina ich przy opisie tego herbu — także i *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Handrynk. Stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.
Hauff i **Hauffe.** *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Haumann Antoni i Waclaw. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Hawnul herbu Zadora. — *Małachowski.* Podobno to samo co **Hauntal**, o których w Tomie IV.

Hawrykiewicz w Lidzkim. Tylko *Małachowski* ich wymienia.

Haysler Jan Dawid. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Hebda herbu Pomian. — Patrz w Tomie III. pod **Chebda** gdzie o nich pisze *Niesiecki*.

Helmicht w ziemi Wieluńskiej. Sam tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Helmindowski herbu Kotwicz. Tak ich piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Hemling Jan i Krzysztof. *Nobil. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Hempel. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Hennes. *Nobilit.* w Konst. r. 1662. — *Mal.*

Hennig Eranciszek Ernest. *Indig.* w Konst. r. 1790. — *Mal.*

Herebnicki. Roku 1677. w Konst. *Specificatio* więźniów województwa Witebskiego wzmianka, Andrzeja i Stefana Herebnickich i Jana strażnika Witebskiego. — *Krasicki*.

Hermann w Starodubowskim. Sam tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Hermanowicz. Wypisani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Herpin (de Perpes) *Indig.* w Konst. r. 1652. *fol.* 30. — *Mal.* — *Kras.*

Herrenschwandt, Jan Fryderyk, medyk konsyliarz Stanisława Augusta Króla, rodem z Szwajcaryi otrzymał, *Indig.* w Konst. r. 1768. — *Kras.* — *Mal.*

Hersz Alexander i Gabryel, majorowie w wojsku Koronnem do Indygenatu przypuszczeni Konst. roku 1678. — *Krasicki*.

Herubinowicz Woyno. Wspominany u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Herubowicz, i tenże tylko u powyższych autorów wymieniony.

Heryng herbu Wodanowski. Z tych Bernard Heryng z Maryanną Gutzwelerówną, spłodził synów czterech: 1. Wa-

lentego, 2. Felixa, 3. Jana, 4. Pawła i córkę jedną Helenę za Liebeltem. Walenty Heryng z Brygittą de Kittel, spłodził dwóch synów: Walentego i Stanisława, córkę jedną Johannę. Felix Heryng brat rodzony Walentego a syn drugi Bernarda, tan wszedł w śluby małżeńskie z Teresą Hurtykowną, z którą ma syna Felixa i Ludwika małoletnich. 3. syn Bernarda Herynga Jan, ten ożeniony z Elżbietą Hurtykowną, spłodził córek dwie, Johannę i Elżbietę. 4. syn Paweł Heryng, doktor medycyny, bezżenny.— *Her. Wiel.*

Heybowicz. W spisie nazwisk szlchetnych stoją u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Heydopoll. *Nobilit.* w Konst. roku 1673. *fol.* 37. — *Malach.*

Heynk. *Nobilit.* w Konst. r. 1673. na kar. 37. — *Mal.*

Hilbrant herbu Rrant. Tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* tak stoją.

Hinczowie herbu Działosza i Półkozic. Stoją w T. IV. ale bez herbu.

Hirszberg. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Hirtemberg. *Indig.* w Konst. roku 1662. *fol.* 36. — *Malach.*

Hiż herbu Jeż, który jest takowy: Jeż w kłębek zwiniiony, głowę mu przecież przy ziemi widać, w lewą obrócony, w polu ezerwonem, a na hełmie ręka zbrojna z pałaszem w górę wyniesiona w prawą stronę obrócona. Herb ten nadany familji Hiżów, przez Konstytucyą 1764. r. *fol.* 378. i potwierdzony dyplomatem od Stanisława Augusta Króla. Dom ten zasłużony wojezyźnie jeszcze za panowania Jana III. Sobieskiego Króla, u którego małżonki Jan Hiż, zostawał w obowiązku podskarbiego, a syn jego Wilhelm, był sekretarzem w kamercze tegoż Króla Jana. Potem następnie u panujących monarchów, jako to, Augusta II. i Augusta III. Królów Polskich, tenże Wilhelm Hiż podobnie, będąc wielkich talentów, był sekretarzem w kamercze tychże. Rzezony Wilhelm Hiż syn Jana i Maryanny de Luka małżonków, ożeniony z Franciszką de Loupi, spłodził trzy córki, (Annę, Ludwika de Thyel konsyliarza Króla Augusta III. Elżbietę, Karola Popelmanna generała wojsk Saskich, Franciszkę Jana Gerault sekretarza przy ambasadzie Francuzkiej za Augusta III. a potem *Chargé d'affaires de France*, małżonki) i synów pięciu: 1. Jana Wilhelma pułkownika gwardyi pieszej Koronnej; 2. Franciszka także pułkownika gwardyi pieszej Koronnej; 3. Józefa kanonika najpierwej Przemyskiego, potem Warszawskiego; 4. Piotra kapitana Inżynierów; 5. Wilhelma, obersztleitnanta gwardyi Koronnej.

1. Jan Wilhelm Hiż syn Wilhelma i Franciszki de Loupi małżonków, pólkownik gwardyi pieszej Koronnej, z Katarzyną de Matby, zostawił potomstwo, dwie córki: Maryannę za Ignacym Łępickim generałem adjutantem J. R. Mci. Drugą Annę za Kaeprem Dąbkowskim pułkownikiem w regimencie Sułkowskich zwanym, i synów czterech: pierwszego Jana Augusta generała majora i pułkownika gwardyi pieszej Koronnej; drugiego Antoniego, kapitana gwardyi pieszej Litewskiej; trzeciego Józefa regenta komisyi skarbowej koronnej, bezpotomny; czwartego Franciszka generała adjutanta komisyi wojskowej obojga narodów, bezpotomny.

Drugi syn Wilhelma, Franciszek pułkownik gwardyi Koronnej, ten z Felicysymą Królikiewiczówną spłodził trzech synów: Ludwika generała adjutanta J. R. Mci i Xawerego oberszleitnanta leib gwardyi konnej Koronnej; 3. Franciszka bezpotomnego.

Czwarty syn Wilhelma Hiża Piotr, kapitan Indżynierów, z Eleonorą de Loupi małżonką swoją miał syna jednego, Józefa majora artylleryi Koronnej, i córek dwie, Maryannę za Ignacym Poświatowskim pułkownikiem gwardyi konnej Koronnej, i Elżbietę za Alexandrem Wasilewskim kapitanem leib gwardyi konnej Koronnej.

Trzeci syn Wilhelma, Józefa kanonik Warszawski, piąty tegoż z Wilhelma Hiża, syn także Wilhelm oberszleitnant gwardyi koronnej bezpotomni.

Jan August Hiż generał major i pułkownik gwardyi pieszej Koronnej, syn także Jana pułkownika gwardyi pieszej Koronnej, i Katarzyny de Mathy małżonków, wszedł w śluby małżeńskie z Franciszką de Gerault z którą spłodził synów trzech: Jana, Alexandra i Karola, i córkę jedną Elżbietę.

Antoni Hiż syn Jana pułkownika, a rodzony brat Jana generała majora, ten z Anną de Quintar małżonką, spłodził trzech synów: Jana, Józefa i Henryka, córkę jedną Teresę.

Xawery Hiż oberszleitnant gwardyi Koronnej, syn Franciszka pułkownika gwardyi Koronnej, z Królikiewiczówną spłodzony, *primo voto* miał za sobą Katarzynę Radziszewską, z tą zostawił córkę Maryannę za Garlickim, *secundo voto* z Maryanną Garlicką, spłodził córkę Barbarę.

Józef Hiż major artylleryi Koronnej, syn Piotra, kapitana Indżynierów, i Eleonory de Loupie małżonków, wszedł w śluby małżeńskie z Teklą Rosolkiewiczówną.

Dom ten Hiżów od przodków swoich w tej ojczyźnie, zawsze i w potomkach był wierny onejże, a w usługach publicznych wojskowych pracowity; mając wzgląd na zasługi tychże

obywateli, stany sejmujące w roku 1768. przez Konstytucyą *fol.* 328. a *scartabelatu* uwolniły, pozwalając używania wszelkich urzędów, godności, praw i przywilejów stanowi szlacheckiemu właściwych. — *Her. Wiel.*

Hlebicki Józefowicz herbu *Leliwa*. Dawni autorowie ich opuścili, *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swych wypisali.

Hlebowicz herbu *Lubicz*. Jeden dom z *Dzierżycami*. — *Małach.*

Hlincza. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hliński z *Wileńskiego* podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Mał.*

Hnilicki. Wypisani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hłusowicz. Konstytucyą sejmu r. 1662. dla zasług wielkich ur. Krzysztofa Waleryana Hłusowicza horodniczego Orszańskiego, urzędowi temu przed pisarzem ziemskim miejsce naznacza. — *Krasicki.*

Hoberbeg. *Indig.* w Konst. roku 1658. *fol.* 47. — *Małachowski.*

Hoeking. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hoewelginnen Krzysztof. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Hoffmann Józef, Ignacy, Jan, bracia zasłużeni w wojsku Koronnem, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Kras.* — *Mał.*

Hofman. *Nobilit.* w Konst. roku 1662. *fol.* 40. — *Małachowski.*

Hofmann Antoni, Henryk i Piotr. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Mał.*

Hohol. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hollo de Krompach. *Indig.* w Konst. r. 1673. *fol.* 38. — *Mał.*

Holst Andrzej, major w wojsku Koron. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 64. — *Kras.* — *Mał.*

Holsten. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 154. — *Mał.*

Holtey. *Indig.* w Konst. r. 1685. *fol.* 20. — *Mał.*

Holtzhauser. *Nobilit.* w Konst. r. 1774. *fol.* 148. — *Małach.*

Hołkowski. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*; podobno jedni co i **Chołkowski**.

Hołowczyc herbu *Kolumna* i

Hołowczyc herbu *Płomieńczyk*. Wypisani są u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hołowicki herbu *Korczak*. Dawni autorowie ich opuścili i tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* wypisują. — Że są także i herbu *Korab* pisze *Malachowski*.

Hom Antoni otrzymał *Indig.* w Konst. r. 1685. fol. 20. — *Kras.* — *Mal.*

Honwald w Grodzieńskim. — *Malach.*

Hordyński herbu *Sas*, z których Stefan Hordyński, miecznik Rijowski, vicesgerent grodzki Lwowski 1751. roku. — *Duńczewski*.

Horewski. Dawni autorowie ich opuścili, *Kuropatnicki* i *Malachowski* wymieniają.

Horn herbu *Słepowron*. Że familia ta od dawna w Polsce zamieszkała i prerogatyw szlacheckich używała na to są liczne dowody. Zdaje się że początek jej ze Szwecyi i od czasu wojny Szwedzkiej gdy w Polsce Szwedzki generał Horn gościł. W *Volumina Legum Vol. V. fol. 730.* znajduje się, przypuszczenie do Indigenatu, porucznika Antoniego Horn. Następstwo tego nie jest zupełnie wiadome, jednakże dowodzi *Extractus ex Matricula Statuum Regn. Galiciae et Lodom. Libro Majest. Gener. 12. pag. 434. etc.*, że w r. 1782. dnia 18 Octobr. w zamku Halickim, legitimowali się Wincenty i August Hornowie bracia, herbu *Słepowron*, synowie Jana Bogusława i Maryanny de *Szczerby* małżonków, zaś wnukowie niegdyś Jana i Rozalji de Arnety Hornów. Legitimicya ta potwierdzona we Lwowie d. 11. Augusti 1784. — Z wymienionych tutaj familiantów Bogusław był rotmistrzem ułanów czego dowodzi oryginalny patent Króla Stanisława Augusta w dniu 4. Listopada 1769. temuż Hornowi w ówczas porucznikowi nadwornemu wydany. Dawniejsze zaś konsensa nadają Hornom prawo na solectwo Świeckie w województwie Poznańskim z których ostatnie braciom Józefowi i Janowi Hornom wydane przez Augusta II. Króla w dniu 19. Maja 1721. roku. Wyżej wspomniany Wincenty Horn miał w małżeństwie Teklę córkę Pawła Skarbek Białobrzeskiego pisarza Koron. referend., a wnuczkę niegdy Marcina Białobrzeskiego, i z tej zostawił dziś żyjących dwóch synów Karola i Zygmunta — *Z dokumentów familijnych.*

Hornostajski herbu *Hipocentaurus*. — *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Horoch herbu *Trąby*. W roku 1778. Kazimierz stolnik Krasnostawski — *Krasicki*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Horodeński herbu *Korczak*. Tak ich wymienia *Malachowski*. — Zaś *Kuropatnicki* bez herbu.

Horodnicki Józef. *Nobilit. non praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Malach.*

Horodołowski w genealogji Sienickich. — *Malachowski*.

Horodyński herbu Korczak. Zdaje się że to ci sami co pod Horodyjski w Tomie IV. umieszczeni. — *Wielędek* taką obszerniejszą w dziele swem Tomach IV. i V. o nich umieszcza. — O tym starożytnym domie najpierwej *Kuropatnicki* mylnie herb położył *Kur*, którego nigdy nieużywał, bo zawsze się herbem *Korczak* pieczętował. Siedlisko swoje mają od dawności, na dobrach Horodniany w województwie Podlaskiem, jako tego dowodzą tranzakcyje autentyczne znajdujące się w aktach Brańskich, Bielskich i innych, z których przyłączam tu kilka dokumentów except: 1533. roku 17. Marca. Akt graniczny Ruskim językiem, przez komisarzów Hospodarskich, między dobrami Horodniany ziemskimi dziedziców Horodyńskich a dobrami Niewodnice sprawiony. 1540. roku *Feria tertia in Crno. Festi S. Nicolai in terminis communibus Bielscensibus in Suraz celebratis.* Dział Uur. Horodyńskich sądownie uczyniony jako dziedzicami wsi Horodnian, 1562. dnia 28. Septembris w Wilnie.

Item 1646. Feria 2da post S. Michaelis Archangeli, coram actis Cast. Branscen. N. Paulus Makowski in Makowo hares, de jure suo quae ipsi super sortes in Horodniany ab olim Nobilibus, Jacobo, Paulo, Hieronimo, Josepho, Horodyńskich de Horodniany haeredibus, titulo haereditatis quaesiti serviebat, in personas Nobilium Marci, Josephi et Stephani Horodyńskich de eadem Horodniany haeredum cum parata possessione et actum creditorum cedit § cujus ibidem Feria 6. in crastino. Festi S. Barbarae 1727. oblata. I do tych czas w rękę i posesyi Horodyńskich, taż wieś zostaje. Jako świadczy w aktach Warszawskich dekret *in anno 1774. ipso die Festi Exaltationis S. Crucis* oblatowany w grodzie Brańskim dnia 2. Sierpnia 1775. Z tych i innych lieznych dokumentów na dobrach Horodniany, w województwie Podlaskiem dziedziczący, idą Marek Horodyński, który spłodził Samuela komornika granicznego ziemi Bielskiej, ten z Katarzyną z Suraskich zostawił Michała, który z Katarzyną Siekierską miał syna Karola pułkownika wojsk Koronnych, zaślubionego z Konstancyą Zajączkową z którą spłodził czterech synów: Rafała, Horodyńskiego starostę Pasierbowskiego, Franciszka, Józefa i Karola w zakonie Dominikanów. — Następująca także tranzakcyja Jana Horodyńskiego, iż z Maryanną Jakutowiczówną spłodził córkę Annę małżonkę Stanisława Odrowąż de *Końskie* Wysockiego podkoronnego J. K. Mei, dowodzi także iż są tego terbu: *Anno 1740. Feria 6ta post Fstum S. Bartholomaei Luceoriae. Stanisłai Odrovons de Końskie Wy-*

socki succamerarii Sae. Rae. Mtis. olim Ignatii Loiola Odrovons Wysocki exercitus Reipublicae colonelli, & Thressiae de Taborty filii, & Annae de Korczaki Horadyńskie Joannis Horodyński ac Mariannae de Jakutowicze filiae conjugum legitimorum advitalitas. — Her. Wiel.

Horszewski; w metryce Wołyńskiej r. 1528. — *Mał.*

Hortyński wspomniani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Horwat w Mozyrskim. — *Małachowski.*

Hoszczar był posłem na sejm z Inflant w r. 1648. — *Małachowski.*

Hoszkiewicz. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Houwalt. Indigena w Konst roku 1652. *fol. 29.* — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Hreczyna herbu *Trąby*. Że są i tego herbu pisze *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Hromyka Skarbek herbu *Abdank*. — Piszę o nich *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Hrudziewicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 148.* — *Małachowski.*

Hruszewicz. Wypisani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hruszewski z Wołynia podpisał elekeją Władysława IV. Tenże dom jest w Brzeskiem Litewskim. — *Małachowski*
W roku 1778. Ignacy Hruszewski regent ziemski Brzesko-Litewski. — *Krasicki.*

Hruszewicz. Stoją u *Kuropatnickiego* i *Małach.*

Hrydryngiewicz. Równie u tychże wymienieni.

Hubarewicz w Lidzkim i Pińskim. — *Małachowski.*
— W r. 1778. Piotr oboźny powiatu Lidzkiego. — *Krasicki.*

Hube Karol *Nobilit.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Hugoni. Indigena w Konst. roku 1673. — *Małachowski.*

Humecki. Tak stoją u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Hurezyn. I o tych tylko w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Hurko herbu *Roch 3tio*. Że są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Hurkowski herbu *Prus 1mo*. I o tych tylko *Małachowski* tak wspomina.

Hurtych. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Hurtyng Rasper *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Hurynowicz w Lidzkiem. — *Kuropatnicki* i *Malachowski* ich cytują.

Husarzewscy herbu *Prus* i *Sas*. Rodzina ta zdaje się że już od wieków kwitnęła i herbu *Sas* używała, atoli zapewne nieszczęścia wojny pewne ślady ich przodków zatarty. Zaczynając od epoki pewnej czytamy w *Niesieckim* że Łukasz Usarzewski Nobilitowany był r. 1676. przez Jana III. Że się *Niesiecki* myli w nazwie pisze *Kuropatnicki* w dziele swem: *Wiadomość o Klejnocie szlacheckim* oraz *Herbach* i t. d. r. 1789. część II. str. 38. tak się wyrażając: „Nie masz w Polsce familji szlacheckiej Usarzewskich, tylko są Husarzewscy, potomkowie Łukasza Stanisława Husarzewskiego, za czyny wojenne przez Jana III. na sejmie roku 1676. Nobilitowanego, z nadaniem herbów *Prus* i *Sas*, i jedynie przez niedozór kopiistów, w Konstytucyi zamiast Husarzewski napisano Usarzewski, co na oryginale Instrumentu nobilitacyi zweryfikowano.“ Lecz i to wyraźna myślka, aby Jan III. nobilitował Łukasza, r. 1676. za dowód kładą, że tenże Łukasz posiadał już r. 1658. wieś Załokieć w ziemi Przemyślskiej.— Patrz akta Grodzkie Przemyślskie *lib.* 438. *pag.* 1298. — Te samą wieś posiadał tenże Łukasz także r. 1684. i przywilej na wieczyste posiadanie od Jana III. otrzymał. Nie była to więc roku 1676. nobilitacya, ale raczej potwierdzenie dawnej, na pamiątkę której dodał Jan III. drugi herb *Prus*. Stawał tenże Łukasz w sprawie Wiedeńskiej i pod Parkanami, za zasługi rycerskie z dworzanina administratora starostwa Rozienickiego, potem dziedzic dobr Dąbrowe, Mienkowskie i innych położonych w ziemi Czerskiej starostwie Osieckiem. Połączony z Jadwigą Kunegundą Chmielewską herbu *Nowina*, zostawił syna Franciszka Kazimierza, którego trzymała do chrztu ś. księżniczka królewska, Teresa Kazimira Kunegunda, wraz z margrabią de Bethune, ówczasowym posłem Francuzkim przy dworze Polskim, albowiem Łukasz Stanisław Husarzewski był w łaskach u Jana III., syn zaś jego Franciszek był za Augusta II. porucznikiem wojsk Polskich. Pojął za żonę Marcyannę córkę Tomasza i Konstancyi Szczygielskich herbu *Nowina*, z tej zostawił sześciu synów: 1. Tomasz, misyonarz i profesor *Historji powszechnej* w uniwersytecie Wileńskim; dzieł uczonych autor. Tłumaczył *Loikę Condillaca*, które to tłumaczenie wydał pod swoim imieniem *Znosko*. Jego zasługi wspomina *Dziennik Warszawski* z roku 1823. oraz dzieło Eustachego *Marylskiego* roku 1829. wydane *Wspomnienia zgonu zasłużonych w narodzie Polaków* strona 270. Tenże pogrzebięny jest w Wilnie; 2. Karol; 3. Jan; 4. Wojciech; 5. Hieronim i 6. Alexy Onufry, za Augusta III. mąż znamienity, przez Augusta III. mianowany kapitanem,

poźniej kamerjunkerem dworu, otrzymał też za zasługi starostwo Ratyńskie, Lipnińskie, Zadybie, Zaryle, Ronoryolaty, Kąty i Strój w województwie Sandomirskim. Za Stanisława Augusta był szambelanem i komisarzem generalnym królewskim w porcie Gdańskim, dostąpił indygenatu stanów prowincyi Pruskiej na generale w Malbergu zgromadzonym dnia 9. Września roku 1766. połączył się z Magdaleną córką Karola i Zofji Podoskich podkomorstwa Rożańskich herbu *Junosza*. Zostawił jednego tylko syna, Karola Antoniego, szambelana Króla Stanisława Augusta. Tegoż Karola Antoniego, *Sas Prus* Husarzewskiego Fryderyk Wilhelm II. Król Pruski dnia 14. Grudnia 1814. wznosił wraz z potomstwem do godności hrabiego. Zaślubiony z Elżbietą *Imo voto* Orsetti, córką Adama *Junoszy* Podoskiego starosty Lenarczyckiego i Ewy z Ożarówskich Podoskiej zostawił syna, Adolfa Jana, kawalera Maltańskiego. Tenże pojął za żonę, Helenę Maryannę córkę Antoniego hrabi Sierakowskiego szambelana dworu Pruskiego, którą Cesarzowa Austriacka, ozdobiła orderem krzyża Gwiazdzistego. Adolf Husarzewski pracował w młodości swej w ministerstwie Spraw Wewnętrznych Rzeszy Warszawskiego, mianowany kamerjunkerem dworu Króla Polskiego 12. Maja 1829. roku przez Cesarza Mikołaja. Poźniej osiadł w Wiedniu, a wyprzedawszy się z posiadanych w obwodzie Białostockim dóbr swoich, na własne żądanie otrzymał uwolnienie z urzędu dworskiego Ces. Ross. i został nominowany rzeczywistym szambelanem Ces. Austr. Posiadając od kilkadziesiąt lat dobra w Galicyi Austriackiej, już roku 1817. uznany został tamtejszym obywatelem. (Dom ten za Jana III. zaczął używać połączonego herbu *Sas* i *Prus*, a poźniejszymi czasy przybrał za godło *Rectae et fortiter*. — Z dokumentów familijnych.

Huszcza w Grodzińskim. Tylko *Małachowski* ich wspomina.

Hutl,

Hutoński, u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* tak są wspomniani.

I.

Idzellewicz. Dawni autorowie o nich nie piszą, *Kuropatnicki* i *Małachowski* w dziełach swych wspominają.

Idziński. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1775. *fol. 44.* — *Małachowski*.

Idzkowski w ziemi Bielskiej. Dawni o nich nie piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski* wymieniają.

Ignański herbu *Junosza*. Sam tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Igielstrom generał wojsk Rosyjskich, otrzymał Indigena Konstit. roku 1767. Tenże uczyniony starostą Grodzieńskim. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Ihnatowicz herbu *Godziemba*. Że są i tego herbu pisze *Małachowski*.

Ihnatowski w powiecie Latyczewskim. — *Małachowski*. — W roku 1778. Ignacy Ihnatowski vice-regent Latyczewski. — *Krasicki*.

Ikszekiel. Indigen. w Konstytucyi r. 1678. *fol.* 13. — *Małachowski*. Podobno ci sami co **Ixkiel**.

Ilewiez. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Illaszewicz. — Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* wymieniają ich.

Ilinowicz w Mścisławskim. Tak ich wymienia *Małach*.

Illimiński. Równie tylko u powyższych autorów stoją.

Ilner. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*.

Ilski był stolnikiem Mścisławskim w roku 1648. — *Małachowski*.

Imbra w Starodubowskim. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Imieniński. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Inkowski. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147. — *Małachowski*.

Ipohorski Lenkiewicz. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Irzykowicz herbu *Leliwa*, przydomek *Mondwid*. — *Małachowski*.

Irzykowski z linii Jagiellońskiej. — *Małachowski*.

Iskierski herbu *Isiora*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Istmunt herbu *Półkozic*. — Tylko u *Małachowskiego*.

Iwonia herbu *Korczak*. — *Małachowski*.

Izaikowski herbu *Prus 1mo.* z odmianą. — *Mał.*

Izbicki. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Izbrant Jan, kapitan w wojsku Koronnem *Nobilit.* r. 1673. — *Krasicki*. — *Małach*.

Izmailowicz. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Iżyron herbu *Gryf*. O tych także tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* piszą.

J.

Jabłonowski herbu Grzymała. Z jednego domu dwa szczepy, w królestwie Galicji i Lodomeryi, oraz w Królestwie Polskiem roku 1843. istniejący, od dawnych czasów zamieszkali, i dobra w tychże królestwach posiadają. Prowadzą się *directe* od Grzymalezyków, byli dziedzicami na Pogorzlecach i Strzelec, nabywszy dobra ziemskie Jabłonów, zwyczajem dawnych wieków, Jabłonowskimi Grzymalezykami zawołani. Gnieździł się w Płockiem województwie, oraz w Podlaskiem, a najbardziej w Nurskiej ziemi. Dokumenta autentyczne znajdujące się w familijnem archiwum Józefa Jabłonowskiego w Rawie ruskiej w Galicyi, dowodzą wysoką procedencją tego domu.

Opuszczając wypis głównej linji Grzymalezyków który tak pod Grzymałami jako i Potulickimi zamieszczony jest, umieścimy tu dalszy rodowód Grzymalezyków Jabłonowskich z dokumentu datowanego *in Curia S. R. M. Nurensis* 1624. gdzie jest wyrażona następująca procedencya: Szymon Grzymała de Jabłonów Jabłonowski, *Notarius Terrae Nusensis, olim Magnifici Bronisłai Grzymała de eadem Jabłonów Jabłonowski Castellani Zarnoviensis filius, olim autem Andree Grzymała de praedicta Jabłonów, Castellani Posnaniensis, nepos, jam vero olim Przeclai Grzymała de eadem Jabłonów Polatini Calissiensis et Annae de Scotniki Bogoria pronepos; atque olim Dobrogosti Grzymała de Jabłonów Castellani Vislicensis abnepos, villae Kołaki in Districtu Drohicensi, Palatinatu Podlachiae, consistentis haeres;* — miał tenże Szymon Grzymała de Jabłonów Jabłonowski za żonę Katarzynę a Wojsławy, 1mo voto żonę Jakóba Kuczyńskiego, z której splodził córkę Annę, połączoną węzłem małżeńskim z Mikołajem Ryszką, starostą Drohickim, i synów dwóch: 1. Tomasz łowczy ziemi Nurskiej, tegoż syn Adam. 2. Andrzej Grzymała de Jabłonów Jabłonowski *Gladifer Terrae Nurensis Castellanus Polanecens.* połączony z Urszulą Skiwską, jak świadczy dokument z akt Drohickich pod rokiem 1692., gdzie także wyż położona procedencya, jako i w następujących dokumentach dosłownie jest wymieniona. Tenże Andrzej Grzymała de Jabłonów Jabłonowski *Gladifer Terrae Nurensis Castellanus Polanecens.* z Urszuli Skiwskiej zostawił trzech synów: pierwszy Stanisław *Vexillifer* Trembowelski, połączony z Katarzyną Bogatko, herbu *Prawdzie* cór-

ką Razimierza Bogatki, starosty Kiślackiego pułkownika gwardyi Koronnej, dziedzica miasta Drzewicy i wsiów Strzyżowy i Strzyżówki w Opoczyńskim, i Sydonji z Wielkich Kończyc Mniszchówny starościanki Lwowskiej, a córki Mniszcha z wielkich Kończyc starosty Lwowskiego, i Urszuli hrabianki de Ortenburg Salamanch; z tej Katarzyny Bogatkówny spłodził trzech synów: a) Jabłonowski opat. b) Andrzej kasztelan Połaniecki, otrzymał kasztelanią Połaniecką po Andrzeju swoim dziadku, zmarły roku 1773. c) Roch Michał dwójga inion Grzymala na Jabłonowie Jabłonowski, kasztelan Wiślicki, starosta Korsuński, Bulkowski i t. d. kawaler orderu ś. Stanisława; od N. Cesarzowej Rzymskiej Maryi Teresy roku 1779. hrabią Imperyi wraz z najdalszem potomstwem uczyniony; jak świadczy dyplom od tejsze Monarchini w dniu 2. Stycznia roku 1779. wydany gdzie mu herb *Grzymala* z odmianami w następujących słowach wyznacza:

„A na większy dowód tej naszej łaski i wyniesienia ich na hrabstwo, potwierdziliśmy temuż Rochowi na Jabłonowie Jabłonowskiemu i wszystkim wyżej wspomnianym prawym jego następcom, podany nam herb i oraz do niego hrabiowskie ozdoby przydali, jako to: prosto stojącą, podługowatą spodem z boków okrągłą, w środku zaś kończystą całą żółtą czyli złotą tarczę, w której się daje widzieć czerwony czyli rubinowy mur z czarnymi cegły oznaczającemi smugami, z otwartemi, okutemi drzwiami i w bramie stojącym na prawą stronę obróconym i zupełnie uzbrojonym bohaterem, który w prawej ręce (złotą rękojmię mającą) i do cięcia gotową szablę trzyma, w lewej zaś czarną jej pochwę: na tym zaś murze stoją trzy równie czerwone, czyli rubinowe, trzema blankami i na kształt przewroconego trójgranu postauowionemi podługowatemi czterokątnemi oknami, opatrzone wieże, z których na środkowej niecoś wyższej dwu-głowiasty czarny orzeł, z otwartym dzióbem, wywieszonym czerwonym językiem, rozpostartemi skrzydłami, rozciągnionemi szponami, i ozdobnym ogonem, daje się widzieć. Na tejsze hrabiowską (dziewięćio perłami ozdobioną) koroną przykrytej tarczy, mieszczą się trzy kawalerskie, otwarte i wiszącymi złotemi klejnotami ozdobione chelmy, z których na najpierwszym ku lewej stronie obróconym, i który żółtem czyli złotem, i czerwonym czyli rubinowem sztucznie zrobionem i z obydwóch stron wiszącym przykryciem ozdobiony jest, znajdują się trzy wyżej opisane rubinowe wieże, z których obydwie poboczne niecoś nachylone są, za niemi zaś sterczą pięć naprzód nagięte strusie piura, z których pierwsze, trzecie i piąte żółte czyli złote, drugie i czwarte czerwone czyli rubinowe są. Na środkowym zaś prosto postawionym, czarnem i złotem z oby-

dwóch stron wiszącym przykryciem, opatrzonym hełmie, pokazuje się wyżej w tarczy opisany dwugłowy czarny orzeł. Na trzecim zaś ku prawej stronie obróconym i równym pierwszemu krzykryciem, ozdobionym hełmie, stoi wyżej opisany uzbrojony bohater, w prawej szablą do cięcia gotową trzymając, lewą się zaś po nad biodra ku prawej podpierając. Tarczę trzymają dwa prosto patrzące naturalne tygrysy i t. d.“

Tenże Roeh Michał Grzymała de Jabłonów hrabia Jabłonowski, miał za żonę Katarzynę de Tenczyn Ossolińską, córkę Tomasza z Tęczyna Ossolińskiego starosty Nurskiego i Teresy de Brzezie Lanckorońskiej. Wraz z braćmi, o których niżej, posiadał dobra Jazowa w powiecie Pilźnieńskim (patrz akta Lwowskie z roku 1756—1759.). Był także dziedzicem Wielopola, Nawieś, Budzisa, Sośnicy i Bugocie, i t. d. (patrz tabulę dóbr ziemskich we Lwowie *Contractor antiq.* Tom I. pagina 58. rok 1779. oraz *Pactor antiq.* Tom I. pag. 112. i akta Pilźnieńskie rok 1779.); z żony Katarzyny Ossolińskiej zostawił cztery córki i synów dwóch: 1. Teresa żona Ignacego Trzebińskiego. 2. Aloiza za Kuczyńskim. 3. Ludwika za Świdzińskim. 4. Anna za Stanisławem hrabią Wodzickim kawalerem orderu ś. Stanisława, senatorem, wojewodą Królestwa Polskiego, byłym prezesem Rzeczypospolitej Krakowskiej. 5. syn Xawery kanonik Rujawski. 6. Józef Grzymała na Jabłonowie hrabia Jabłonowski, dziedzic Lubienia pod Lwowem, starosta Koršuński; ten połączony z Maryanną Świdzińską córką Michała Świdzińskiego kasztelana Radomskiego i Barbary z hrabiów Krasińskich, córki Stanisława hrabi Krasińskiego starosty Nowomiejskiego i Angeli z Humieckich Junoszków (jak świadczy *Obligat. novar.* Tom 67. pagina 288. rok 1793.), spłodził następujących synów i córki: *A.* Ludwik hrabia Jabłonowski pan na Lubieniu. *B.* Franciszek hrabia Jabłonowski. *C.* Razimierz hrabia Jabłonowski. *D.* Leon hrabia Jabłonowski. *E.* Zofia hrabianka Jabłonowska, połączona najpierw ze Stanisławem hrabią Habdank Skarbkiem, właścicielem dóbr ziemskich w Galicyi i teatru we Lwowie — po rozwodzie połączona z Alexandrem hrabią Bończa Fredrą. Drugi syn Andrzeja Grzymały de Jabłonów Jabłonowskiego *Gladifera Terrae Nurensis Castelan. Polanencen.* i Urszuli Skińskiej na imię Antoni, roku 1765. był miecznikiem województwa Podlaskiego, pułkownikiem J. K. M., miał za żonę Eufrozinę córkę Stanisława Rybińskiego starosty Czarniechowskiego, i Maryanny Daniłowiczówny, która była córką Mikołaja z Żurowa Daniłowicza wojewody Podolskiego i Eufrozyny Skibickiej. Był ten Mikołaj synem Franciszka Daniłowicza herbu *Sas* starosty Czerwonogrodzkiego i Heleny Sapieżanki podkomorzanki

Włodzimierskiej, wnukiem Mikołaja podskarbiego Koronnego (patrz akta Lwowskie i Żydaczewskie pod rokiem 1687—1688—1701—1722—1723, oraz *Contractor. antiq.* Tom 4. pag. 122. i akta Lubelskie rok 1748—1757.). Trzeci syn Andrzeja Grzymały de Jabłonów Jabłonowskiego *Gladifera Terrae Nurensis Castelan. Polancens.* i Urszuli Skiwskiej, wnuk Szymona *Notarii Terestris Nurensis* i Katarzyny de Wojślawy Jabłonowskiej, prawnuk Bronisława kasztelana Żarnowieckiego, praprawnuk Andrzeja kasztelana Poznańskiego, prapraprawnuk Przeclawa wojewody Kaliskiego i Anny Bogoria Skotnickiej, a praprapraprawnuk Dobrogosta Grzymały de Jabłonów Jabłonowskiego kasztelana Wiślickiego, na imie Stefan cześnik Nurski, roku 1738. od Króla Augusta III. otrzymał dożywociem wieś Horyhlady w ziemi Halickiej; połączony z Maryanną Drohojowską, córką Adama Korezak Drohojowskiego dapifera Bełzkiego i Franciszki Rzewuskiej spłodził następujących pięciu synów: 1. Jan, 2. Franciszek proboszcz Gawarczewski i Odrzykoński, 3. Maciej podstoli Nurski, 4. Wojciech podezaszy Buski (akta Opoczyńskie rok 1765.), 5. Ignacy Józef dwóch imion Grzymała na Jabłonowie Jabłonowski urodzony w parafji Rudeńskiej r. 1727. (akta Wieluńskie rok 1751. akta Halickie rok 1749.) Tenże Józef był sędzią Grodzkim Łatyczewskim, potem stolnikiem Trębowelskim, chorążym Halickim i posłem z tejże ziemi na elekeyą Stanisława Augusta, po dwakroć deputat na trybunał Koronny, starosta Horodlacki; po podziale Polski był vice-prezesem Sądów szlacheckich Lwowskich i podkomorzym królestw Galicyi i Lodomeryi—wpisany w księgi Stanowe Galicyjskie 10. Września 1782. roku. Gdy brat jego stryjeczny wyżej wspomniany, Roeh Michał Grzymała Jabłonowski kasztelan Wiślicki roku 1779. otrzymał od Najjaśniejszej Cesarzowej Maryi Teresy dyplom na hrabiego, podał także do dworu Wiedeńskiego prośbę, aby i na jego osobę i jego potomków N. Cesarz tytuł hrabski udzielił, i otrzymał nadworną rezolueyę z dnia 8. Września 1783, że mu się tegoż tytułu nieodmawia, byle udowodnił prostą linię okazującą pochodzenie od kasztelanów i wojewodów, stósownie do najwyższego patentu, a tytuł hrabiego otrzyma. Lecz tenże Józef Grzymała Jabłonowski, sprawowaniem urzędów publicznych krajowych zatrudniony, z braku czasu nie mógł na prędec dokumentów pozbierać, śmierć jego przerwała dalszą czynność w pomienionym interesie przedsiębraną, synowie zaś podówczas byli małoletniemi. Tenże Józef Grzymała Jabłonowski, podkomorzy królestw Galicyi i Lodomeryi, połączył się *Imo voto* z Teklą Strutyńską, *2do voto* z Ludwiką na Sokolowie Grabińską, córką Józefa de Grabno Grabińskiego starosty Smo-

leńskiego i Teressy Morskiej — był tenże Józef Grabiński synem Franciszka de Grabno Grabińskiego *Pocillatoris Vielmensis stemmatis Pomian* i Konstancyi Drelizanki czyli Ozdzanki, *stemmatis Ostoja*. Teressa Morska była córką Józefa Morskiego *pincernae Praemisliensis stemmatis Topor* i Franciszki Soltykówny *stemmatis Soltyk*; z tej Ludwika Grabińskiej spłodził trzy córki i synów dwóch: 1. Antonina za Pietruskim z Siemuszowy, prezesem c. k. Sądów szlacheckich w Stanisławowie, excellencyą, c. k. radczą tajnym, z której syn Izydor z Siemuszowy Pietruski. 2. Maryanna za Alexandrem hrabią Starzeńskim. 3. Urszula za Głogowskim, z której syn Ludwik Głogowski. 4. syn Kasper Grzymała Jabłonowski posiada dobra ziemskie w Królestwie Polskiem. 5. syn Stanisław Grzymała na Jabłonowie Jabłonowski, dziedzic Rawy Ruskiej w Królestwie Galicyi, połączył się z Łucyą Głogowską, córką Franciszka Grzymały Głogowskiego starosty Krzywieckiego i Józefy Kalinowskiej, która była *2do voto* za Janem Karolem baronem de Wrażny Sadłą. Ta Józefa Kalinowska herbu *Kalinowa* była córką Ignacego Kalinowskiego starosty Lelowskiego podczaszego Halickiego kawalera orderu ś. Stanisława, dziedzica Kamionki, Sucharów i Działkowie i Justyny Borzęckiej, która córką Franciszka z Rozarzewa Borzęckiego *Subdapifera Mag. Duc Lithvaniae* i Maryanny Pocięjowny córki Ludwika Pocięja wojewody Wileńskiego hetmana W. Rs. Lit. i Emerencyanny Warszuckiej miecznikowny Koronnej, która *2do voto* za hrabią Montmorency. Ludwik Pocięj wojewoda Wileński był synem Leonarda Pocięja wojewody Witebskiego i Reginy Ogińskiej (patrz księgi Tabuli dóbr ziemskich we Lwowie *Oblig. novar. Tomo 15. litera B. liczba 279.*). Tenże Stanisław syn Józefa Grzymały Jabłonowskiego podkomorzego królest w Galicyi i Lodomeryi z Łucyi Głogowskiej zostawił dwóch synów: 1. Ludwik Grzymała na Jabłonowie Jabłonowski, połączony z Hortenzyą hrabianką Karsnicką *1mo voto* żoną Ignacego Kalinowskiego, córką Antoniego hrabi Karśnickiego szambelana J. C. Kr. M. 2. Stanisław Józef Grzymała na Jabłonowie Jabłonowski pan na Rawie Ruskiej i t. d. połączony z Józefą hrabianką Bąkowską, córką Jana Wincentego hrabi Bąkowskiego i Kunegundy hrabianki Korczak Komorowskiej, której Józefy siostra rodzona Henryka jest za Romanem baronem Kościesza z Karnie Karniekiem, a brat rodzony Ferdynand hrabia Bąkowski połączony z Antoniną hrabianką Komorowską herbu *Korczak*. — *Z dokumentów familijnych.*

Jabłonowski herbu Pras 3tio. W Tomie IV. gdzie o tej familji umieściliśmy jej genealogię aż do Stanisława syna Antoniego kasztelana Krakowskiego, tu dodajemy że wyż rze-

czony Antoni kasztelan Krakowski z pierwszej żony Anny z książąt Sanguszków zmarłej r. 1768. miał potomstwo:

A. Syn jeden Stanisław książę Jabłonowski urodzony w roku 1762. — generał wojsk Polskich, dowódca pułku pieszego gwardyi Litewskiej, później poseł z Wołynia na sejmie konstytucyjnym w latach 1788. i 1789., z tamtąd posłany przez dwór Polski przy dworze Pruskim, gdzie w tym charakterze rezydował w Berlinie po ostatni rozbiór kraju Polskiego. Za wkroczeniem Francuzów do Polski został na czele delegacyi posłany od nowo utworzonego rządu Księztwa Warszawskiego do Elblonga do komisyi agitującej się pod przewodnictwem marszałka Sult — między rządami Księztwa Warszawskiego z jednej strony, a królestwa Pruskiego z drugiej dla odznaczenia granic między temi dwoma narodami. W roku 1807. został kasztelanem i senatorem Księztwa Warszawskiego. W r. 1812. wysłany przez sejm do Drezna do Króla Saskiego księcia Warszawskiego na czele deputacyi, która zapraszała tegoż króla Saskiego do przystąpienia do konfederacyi pod ówczas ogłoszonej, za co w Dreźnie król Fryderyk August mianował go wojewodą. Za otworzeniem się Królestwa Polskiego został umieszczony w senacie jako wojewoda i w tejże randze umarł w roku 1822. w dobrach swoich Annapol na Wołyniu. Był kawalerem orderów Orła białego i ś. Stanisława. Pojął w roku 1792. za żonę Teodorę z Walewskich księżnę Jabłonowską, córkę Michała Walewskiego wojewody Sieradzkiego, zmarłą w roku 1826., z której miał dwóch synów: 1°. Antoniego księcia Jabłonowskiego urodzonego w roku 1793. byłego szambelana i vice-referendarza Królestwa Polskiego, którego rząd tegoż królestwa wysłał w roku 1818. do Solury po zwłoki Kościuszki, które tegoż roku do Krakowa na zamek odwiózł. Pojął za żonę Paulinę z hrabiów Mniszechów księżnę Jabłonowską córkę Mniszcha wielkiego marszałka Koronnego, z której spłodził: *a.* córkę Dorotę urodzoną w roku 1820. *b.* syn Stanisław urodzony w r. 1836. — 2°. Stanisława księcia Jabłonowskiego urodzonego w roku 1799. porucznika artylleryi konnej gwardyi, później kapitana tejże broni, który pojął za żonę w roku 1825. Maryą z hrabiów Wielopolskich, córkę Jana hrabi Wielopolskiego kasztelana Królestwa Polskiego.

B. Córek dwie, jedną Barbarę Dorotę urodzoną w roku 1760. żona Józefa Klemensa księcia Czartoryskiego wielkiego stolnika Litewskiego, dziś żyjącą w Rzymie.

C. Teklę urodzoną w roku 1765., zmarłą w roku 1820. a żonę Jerzego Potockiego starosty Tłomackiego.

Secundo voto. Druga żona księcia Antoniego Jabłonowskiego kasztelana Krakowskiego Tekla z Czapliców księżna Ja-

blonowska, z której spłodzone dwoje dzieci: 1. Teresa księżniczka Jabłonowska kanoniczka Wiedeńska, urodzona w roku 1788. 2. Maxymilian książę Jabłonowski urodzony w r. 1785. kawaler orderów ś. Stanisława i ś. Anny, szambelan Cesarsko-Rosyjski, później mianowany kasztelanem Królestwa Polskiego, w roku 1825. wojewodą tegoż królestwa, narreszcie w roku 1831. konsyliarzem tajnym i członkiem Senatu Rządzącego Rosyjskiego, wielkim mistrzem obrad dworu Cesarskiego. Pojął za żonę Teresę z książąt Lubomirskich księżną Jabłonowską, urodzoną w roku 1792., córkę księcia Michała Lubomirskiego generała - leitnanta wojsk Polskich z której spłodzeni: 1. Władysław książę Jabłonowski, urodzony w roku 1818. 2. Jadwiga, urodzona w roku 1820. dziś zamężna za Marcelim księciem Lubomirskim. — *Z dokumentów familijnych.*

Jabłoński herbu Topor. Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jacewicz. Wymienieni u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Jachimowicz w Mozyrskim. — *Małachowski.* — W r. 1778. Razimierz oboźny Mozyrski. — *Krasicki.*

Jachimowski, i

Jachlicki. Tylko przez *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* wspominani.

Jachowicz. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Jaczewski herbu Leliwa. Ten dom jest w Mazowszu w ziemi Liwskiej, od wsi Jaczewa pochodzą, przez nadanie przywilejem od książąt Mazowieckich; z tych linji Antoni Jaczewski, syn Razimierza, pisarz ziemski i grodzki Liwski podpisał elekcyą Stanisława Augusta Króla z ziemią Liwską, deputat na trybunał Koronny 1782. roku z województwa Mazowieckiego, poseł na sejm Grodzieński 1784. Zostawił potomstwo z Anny Bączalskiej, Jana i Anny Bączalskich córki, synów trzech: Jana, Adama i Józefa. Podobnie z tej linji trzej bracia Antoni podczasy Zwinogrodzki orderu ś. Stanisława kawaler, w Brańskim. Teodor i Jan Jaczewski w Podlaskiem. — *Her. Wiel.*

Jaczewski herbu Jastrzębiec. — *Małachowski.*

Jaczyński herbu Lis, i

Jągajłowicz. — Stoją u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Jagielski Józef. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Jagliński Paweł, z Sandomirskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.*

Jagmin w Trockiem, w Żmudzi. — *Małachowski.* — *Kuropatnicki.* — W roku 1778. Tadeusz Jagmin ciwun Tenzdiagolski w Ks. Żmudzkiem. Antoni koniuszy Żmudzki. — W roku 1788. Felicyan krajeży Trocki. — *Krasicki.* — Jagminowie dziś są w Brzeskiem Litewskim i w Królestwie Polskiem. — N. Jagmin ma za sobą Józefę Mierzejewską i z tą potomstwo.

Jagoszewski herbu *Ślepowron.* Tak ich cytuje *Małachowski.*

Jagski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Jahołkowski w metryce Wołyńskiej roku 1528. — Z Brzesk. Lit. podpisał elekcją Królów Jana Kazimierza i Jana III. — *Małachowski.*

Jakielski. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Jakliński herbu *Jelita.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jakotowicz. Wspominają ich *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jakowicki w Oszmiańskim. Tak ich wspomina *Małachowski.*

Jakowicz. — *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jakubowicz herbu *własnego.* O tych w Tomie IV. tak z *Niesieckiego* jako i *Wielądka,* tu dodajemy herb ich

któren jest jak tu wyrażony, i tamże pierwszej opisany.

Jakubowski jeden uwolniony à scartabelata w Kons. Litewsk. r. 1775. fol. 44. — Drugi, *Sebastyan Nobilit. praec. scart.* r. 1790. — *Małachowski.*

Jakubson Wilhelm Krystyan *Nobilit. non praec. scart.* w Lonst. roku 1790. — *Małachowski.*

Jakucewicz herbu Jastrzębiec. Dom starodawny na Białej Rusi i w Litwie. Szymon Jakucewicz dziedziczył majątność Lisieczyna zwaną w powiecie Orszańskim 1686. r., później majątność Lizuny, w województwie Witebskiem zastawnem prawem, trzymał od Hieronima Kiernożyckiego cześnika Rzeczyckiego, i folwark Tatarszczyna zwany, aż do roku 1708. Maja 22. dnia którego czasu tamże umarł. Miał za sobą Katarzynę Hromyczanę herbu *Gryff*, z powiatu Oszmiańskiego. Syn ich Paweł Jakucewicz, córki Anna i Teressa. Matka tych po śmierci męża pierwszego w lat kilka poszła za Hrehorego Pozarzyńskiego, i spłodziła z nim syna Pawła i córkę Różę Pozarzyńskich; Róża była żoną Michała Surynta, w powiecie Orszańskim, i ci wszyscy w majątności Lizuny zwanej zostawali i mieszkali aż do wzrostu lat, małoletniego Pawła Jakucewicza aktora i siostr jego Anny i Teresy Jakucewiczowien; Paweł w roku 1724. Kwietnia 11. dnia prawem dochodzić przymuszonym był ojcowskiego wszystkiego majątku u ojcyma swego Pozarzyńskiego, a po śmierci jego, u matki swojej i u brata i przyrodnych Pozarzyńskich, i u Michała Surynta szwagra, i proceder ten rozpoczęty w trybunale Litewskim, w Nowogrodku 1736. roku Sbra 4. ukończył, przez tranzakcyę i opisy z Pawłem Pozarzyńskim bratem i Różą Michałową Suryntową, siostry zaś swe rodzone po śmierci matki która w roku 1735. umarła w Mankowczyźnie, wydał za męża, Annę za Wincentego Pieczawskiego, a Teresę Jakucewiczowną pojął Dominik Pioro, w województwie Witebskiem i obie siostry wyposarzył. Tenże Paweł Jakucewicz trzymał zastawą majątność Mankowszczyznę w województwie Mińskim w parafji Rakowskiej, od Franciszka i Elżbiety z Rudoltowskich Kraszewskich, cześników ziemi Dobrzyńskiej w roku 1732. Marca 18. dnia. Żonę miał Konstancją Truszkowską, potomstwo tych Tadeusz Dominikan umarł, a Józef Konstanty Jakucewicz w zakonie KKs. Pijarów żył, córki dwie Anna za Antonim Łyczkowskim łowczym Orszańskim; syn ich Stanisław, Helena za Jakubem Rukiewiczem, miecznym powiatu Grodzińskiego, który potem był sędzią ziemskim Grodzińskim. Matka tych Konstancya Jakucewiczowa poszła za Jerzego Lachowicza, umarła 1776. roku pochowana w Wasiliszkach u KKs. Dominikanów. — *Her. Wiel.*

Jakuczyński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Jakuniewicz w aktach Litewskich. — *Małachowski.*

Jałbrzykowski. Patrz o nich w Tomie IV. pod **Jałbrzyk.**

Jałowicki. Patrz pod **Jelowicki** w Tomie IV.

Jamont. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Jancewicz. Także tylko u powyższych autorów.

Janczewski w Żmudzi i t. d. Tomasz Glinka Janczewski z ziemi Wizkiej podpisał elekcją króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.* — W roku 1778. Karol regent grodzki Żmudzki. — *Krasicki.*

Jandula. Indigena w Konst. roku 1638. *fol. 54.* — *Małachowski.*

Janicz herbu *Junosza.* O tych w Tomie IV. ale bez herbu.

Janiewicz. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Janik herbu *Janina.* — Dawni autorowie o nich nie piszą; *Kuropatnicki* i *Małachowski* wraz z herbem wypisują.

Jankiewicz. — *Małachowski.* — W roku 1778. Tomasz regent grodzki Upitski. — *Krasicki*

Janowski herbu *Topor.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Janulewicz Józef. *Nobilit. non prae. scart.* w Kons. r. 1790. — *Małach.*

Januleyko. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Japowicz. — Równie tylko u powyższych.

Jaranowski herbu *Topor.* — Tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Jargocki herbu *Natęcz.* Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jargasz i

Jarkiewicz. Także u powyższych autorów.

Jarmundowicz. *Nobilit. non prae. scart.* w Kons. roku 1790. — *Małachowski.*

Jarociński w Sieradzkiem. Tak ich wypisał *Małachowski.*

Jarocki herbu *Rawicz.* O familji tej tak w dawniejszych czasach znakomitej *Niesiecki* zbyt krótko, a nawet błędnie umieścił. Będąc w posiadaniu najlegalniejszych papierów genealogię familiantów tych wyszczególniających, takowe tu zamieszczamy.

Jarocki na Jarocynie hrabia herbu *Rawicz* bez Róży *). Dom ten należy do liczby najdawniejszych szlacheckich domów

*) Niemal aż do końca siedemnastego wieku nazwisko Jarocki w aktach łacińskich rozmaicie jest pisane, jako to: Jarocki, Jaroczki, Jarotsski, Jaroczski, Jarotschki, Jaroski, Jaroski. Częstość w jednym i tym samym akcie każde powtórzenie tego nazwiska inaczej jest wypisane. Podobnej niejednostajności pisowni ulegał i przydomek; znajdujemy bowiem: Jaroczyn, Jaroczino, Jarociu, Jarotschin, Jaroszyn i Jaroschin.

w Królestwie Polskiem, a podług świadectwa *Okolskiego* i innych dziejopisów wydał wielu tak w obozach jak w radzie państwa znakomitych i wielce zasłużonych mężów. Bierze on swój początek od hrabiego Jana czyli Janka (*Comes Janco*) syna Alberta, któremu Najj. Bolesław książę Wielkiej Polski za zasługi wojskowe przy okazji trzymania do chrztu syna Sędziwoja trzymańskie i miasto Jaroczyn z zupełnem prawem miecza darował. *Datum Poznania Anno Gratiae Domini 1258. in die Sancti Andreae.* — Od tego miasta wspomniany Jan hrabia i potomkowie jego zaczęli się pisać hrabiami na Jaroczynie. Dopiero przytoczony nadawczy dekret księcia Bolesława w 149. lat później Najj. Władysław Jagiełło Król Polski walecznemu Sędziwojowi synowi Benjamina *) nie tylko w zupełności potwierdził; ale nadto, wynagradzając jego osobiste i przodków jego zasługi, dwu milowy obwód do miasta Jaroczyna dodał, i prawa udzielnosci jego rozszerzył tym przywilejem, że ani rzeczony Sędziwój ani potomkowie jego przed żaden sąd krajowy nie mogli być powoływani tylko przed samego króla. *Actum in Conyn Sabatho in crastino Sancti Joannis Baptistae Anno Domini 1407.* Świętosław syn Sędziwoja zaczął się pisać Jarockim na Jaroczynie. — Stanisław na Jaroczynie Jarocki (podług akt Grodzkich Poznańskich z 1498. r.) syn Świętosława, dziedzic miasta Jaroczyna z wszystkimi do niego należącemi wsiami i folwarkami, położwszy za panowania Kazimierza IV. i Jana Alberta królów Polskich znakomite wojskowe zasługi, osiadł w Krakowie; a poświęciwszy się całkowicie usługom kraju przy boku monarchy, stał się ulubieńcem i powiernikiem Króla Alexandra a następnie i Zygmunta I. Najjaśniejszy Król Alexander zrobił go wojskim Krakowskim, starostą grodzkim Inowrocławskim, Chęcińskim i Sławkowskim i marszałkiem dworu królewskiego; darował mu w Krakowskim prawem dziedzictwa dobra Klimuntów, Siedl-

*) Pomiędzy zaszczyt przynoszących mężów temu domowi należy także dopiero wspomniany, możny i prawosć kochający Benjamin na Jaroczynie, który z osmdziesiąt pięcioma najznakomitszymi obywatelami Wielkiej Polski pod przewodnictwem Macieja wojewody Poznańskiego wszedł w solidarną konfederacyą w celu położenia tamy wyuzdanej swawoli młokosów i bezprawiom głupców. *Actum et datum Poznaniae Dominico die proximo ante Nativitatem Sanctae Mariae Virginis Gloriosae, Anno Dominicæ Incarnationis 1352.* Ciekawy ten akt w oryginale na pergaminie spisany, i 24. jeszcze dochowanym pieczęciami opatrzony, znajduje się w głównem Koronnem archiwum w Warszawie N. 22. naznaczony. Zaczyna się od tych wyrazów: „*Noverint universi presentes et posterii praesentium notitiam habituri quod Nos Mathias Palatinus etc.*“

ce i Pogonją, i oddał w posiadanie lenne miasto i zamek Będzin z przyległemi wsiami i folwarkami. Po śmierci Króla Alexandra Najjaśniejszy Zygmunt I. ceniąc szlachetny charakter i zasług Stanisława, nie tylko zostawił go przy pozyskanych godnościach, ale nadto uwolnił dobra jego od wszelkich podatków, i wyniósł go naprzód na godność mistrza obrzędów dworu królowej a następnie na kasztelana Zawichostskiego. Niedługo cieszył się Stanisław na Jaroczynie Jarocki tyloma dostojnościami, gdyż podług świadectwa Bielskiego z morowej zarazy, która w owym czasie panowała w Krakowie, umarł dnia 10. Października 1515. roku *). Ten czas zejścia Stanisława potwierdza także dekret Najj. Króla Zygmunta upoważniający Marynę pozostałą po nim wdowę i Wilhelma na Jaroczynie Jarockiego jej pasierba do odebrania od Jana Bonnera, rady miasta Krakowa i murgrabiego zamku królewskiego skrzynki z klejnotami i pieniędzmi, i prócz tego trzech tysięcy złotych osobno złożonych w depozycie przez s. p. Stanisława na Jaroczynie Jarockiego u tegoż Jana Bonnera. *Datum Cracoviae Dominico festo Sanctarum undecim millium Virginum* (dnia 21. Października) A. D. 1515. w księdze metrycznej 30. na karcie 63. i na następnej w głów. Kor. arch. w Warsz. — O ile z odszukanych akt urzędowych przekonać się możemy, rzeczony Stanisław kasztelan zostawił po sobie kilka córek i ośmiu synów **). Z tych Jan, Daniel, Tomisław i Wilhelm

*) Współczesny Dziejopis Marcin *Bielski* przy końcu opisu skonu Królowej *Barbary*, córki wojewody Siedmiogrodzkiego, wyraża się temi słowy: „Dnia drugiego miesiąca Października (1515 r.) umarła królowa z wielkim żalem królewskim i wszech ludzi; bo dla etc. — Za nią ochmistrz jej Stanisław Jarocki herbu *Rawicz* dnia ósmego poszedł, człowiek jako siły wielkiej tak rozumu i baczenia dobrego.“

**) Między licznemi, w głównem archiwum Królestwa Polskiego w Warszawie na pergaminach i w księgach papierowych zachowanemi aktami, które wylaną przychyłność Stanisława na Jaroczynie Jarockiego do tronu, i nawzajem osobliwszą dla niego dwóch po sobie następujących królów łaskawość dowodzą, na szczególną wzmiankę zasługują następujące akta:

1. Nadane przez Najj. Króla Alexandra Stanisławowi na Jaroczynie Jarockiemu staroście Sławkowskiemu prawem dziedzictwa dóbr Klimuntowa, Siedlec i Pogonji w Krakowskiem położonych. *Datum Cracoviae die Sabbatho proximo ante Dominicam Ramis Palmarum*, A. D. 1502. w księdze metrycznej 19. na karcie 63. zapisane.

2. Nadanie przez Najj. Króla Alexandra, temuż Stanisławowi na Jaroczynie Jarockiemu prawem lennem miasta i zamku Będzina ze wszystkiemi do niego należącemi wsiami i folwarkami. *Datum Cracoviae feria secunda proxima post Dominicam Ramis Palmarum*, A. D. 1502. w księdze metrycznej 19. na karcie 67.

z pierwszego małżeństwa już byli dorosłymi; zaś Krzysztof, Jerzy, Stanisław i Zygmunt z drugiej żony jeszcze bardzo młodzi. Zostawiwszy starsi synowie na rzecz swej macochy Maryny i młodszych z niej spłodzonych braci dobra w Krakowskiem będące, podzielili się dobrami w Wielkiej Polsce po-

3. Poręczenie solidarne Stanisława na Jarocznynie Jarockiego starosty Chęcińskiego i siedmnastu innych dygnitarzy Królestwa dane Piotrowi Myszkowskiemu z Mirowa wojewodzie Łęczyckiemu za pełność wypłaty na terminie oznaczonym summy sześciu tysięcy czterechset dwudziestu (6420.) czerwonych złotych, którą Najjaśniejszemu Królowi Alexandrowi pożyczył. *Datum in Radom feria sexta ante festum Sancti Vitti proxima A. D. 1505.* akt oryginalny na pergaminie spisany, N. 968. naznaczony.

4. Nadanie przez Najj. Kr. Alexandra Stanisławowi na Jarocznynie Jarockiemu świeżo mianowanemu marszałkowi dworu królewskiego starostwa grodzkiego Inowrocławskiego po śmierci Najjaśniejszej Elżbiety królowej matki wakującego. *Datum Cracoviae feria quinta post festum Nativitatis Gloriosissimae Virginis Mariae A. D. 1505.* Akt oryginalny na pergaminie spisany, własnoręcznie przez króla podpisany, N. 983. naznaczony.

5. Potwierdzenie sejmowe nadania przez Najj. Kr. Alexandra Stanisławowi na Jarocznynie Jarockiemu marszałkowi dworu królewskiego starostwa grodzkiego Inowrocławskiego wraz z miastem i zamkiem, z podarowaniem mu wszystkich w Inowrocławiu mieszkających żydów, i z dodaniem tych ośmnastu wsi, które ś. p. Najjaśniejsza Elżbieta Królowa matka posiadała, z wszystkimi folwarkami i przynależnościami w posiadanie dopóty, aż temuż Stanisławowi lub potomkom jego bez poręczeń w 1502. roku pożyczone Królowi na potrzeby koronacyjne sześć tysięcy (6000) czerwonych złotych wyplacone nie będą. *Actum et datum in Conventione Generali Lublinensi feria secunda in vigilia Sancti Mathiae Apostoli, A. D. 1506.* Akt oryginalny na pergaminie spisany, N. 984. naznaczony.

6. Potwierdzenie sejmowe, lennei posiadłości zamku i miasta Będzina z należącemi do nich wsiami i folwarkami, w 1502. roku temuż Stanisławowi na Jarocznynie Jarockiemu i potomkom jego przez Najj. Kr. Alexandra nadanej, uchwalone w skutku wyliczonych przez tegoż Stanisława ośmiu tysięcy (8000) czerwonych złotych, z których trzy tysiące dziewięćset osmdziesiąt (3980) czerwonych złotych w zlocie ważnem do rąk samego Króla złożył; resztą zaś Piotrowi i Stanisławowi Szafrancom przez poprzednich Królów Polskich na tychże dobrach zapisany dług spłacił. *Datum in Conventione Generali Lublinensi feria secunda ante festum Sancti Mathiae Apostoli proxima, Anno Nativitatis Domini 1506.* Akt oryginalny na pergaminie spisany, a później przez Jana Cieszkowskiego *Sabbatho post festa solennia Pentecosten proximo, A. D. 1589.* w Krakowie w księdze 14. *Relationum Castr. Capit. Palatinat. Cracoviensis* intabulowany.

7. Uwolnienie od wszelkich podatków dóbr Stanisława na Jarocznynie Jarockiego marszałka dworu królewskiego przez N. Kr. Zygmunta, za to, że kilka obligów królewskich na pożyczone ś. p. Najj. Król. Alexandrowi summy, bez wymagania ich wzrotu, Królowi oddał. *Datum in Co-*

łożonemi. W tym dziale Jan otrzymał miasto Jaroczyn z przyległościami, które potem wraz z wsią Bogusław zwaną (podług akt Grodzkich Poznańskich) w roku 1540. synowi swemu Mikołajowi przekazał; a po śmierci Mikołaja syn jego Maciej r. 1587. toż miasto odziedziczył. Tym sposobem imienne miasto

lechowicze feria secunda post festum Sanctae Trinitatis, A. D. 1507. w księdze metrycznej 22. na karcie 180.

8. Oblig na dwa tysiące siedmset (2700) czerwonych złotych, które Najj. Kr. Zygmunt I. od Stanisława na Jaroczynie Jarockiego marszałka dworu królewskiego pożyczył. *Datum in Grodno feria tertia in crastino Sancti Petri ad vincula, A. D. 1513.* Akt oryginalny na pergaminie spisany, własnoręcznie przez króla podpisany, N. 997. naznaczony.

9. Nadanie przez Najj. Kr. Zygmunta I. Stanisławowi na Jaroczynie Jarockiemu marszałkowi dworu królewskiego i ministrowi obrzędów dworu Królowej Kasztelanji Zawichostskiej po Marcinie z Bogorzi wakującej. *Datum Vilnae Sabbatho festi Sanctae Mariae Magdalenaee, A. D. 1514.* w księdze metrycznej 28. na karcie 127.

We wszystkich powyższych i innych licznych nieprzytoczonych dekretach i listach królewskich w archiwum głównem Królestwa Polskiego w Warszawie znajdujących się, nazwiskowi Stanisława na Jaroczynie Jarockiego towarzyszą zwykle wyrazy: *strenuus Miles, fidelis Noster Nobisque dilectus.* — W lat dwadzieścia cztery po śmierci tegoż Stanisława, to jest w 1539. roku, pamięć jego i przodków jego zasług spowodowała Najj. Kr. Zygmunta I., że na prośbę jednego z pozostałych po nim synów wspomniane wyżej nadania i przywileje udzielone przodkom przez Najjaśniejszego Bolesława księcia Wielkiej Polski i przez Najjaśniejszego Władysława Jagiellę króla Polskiego w zupełności dla Jarockich na Jaroczynie potwierdził aktem sejmowym którego dosłowne brzmienie w księdze metrycznej 55. na karcie 257. i na następnych jest następujące:

Approbatio donationis Oppidi Jarocin una cum villis per Boleslaum Ducem Majoris Poloniae Nobili Jarocki.

In Nomine Domini amen. Ad perpetuam rei memoriam. Nos Sigismundus Dei gratia Rex Poloniae etc. Significamus tenore praesentium quibus expedit universis — etc. etc. — Quomodo constitutus coram nobis Generosus — Jarocki exhibuit binas litteras, alteras Seressimini Boleslai Majoris Poloniae Ducis, sigillo illius in cordula sericea appendenti communitas, sanas, salvas, propter vetustatem tamen in aliqua parte sigilli attritas, donationem villarum in ipsis litteris descriptorum et Thelonei una cum modo exactionis ipsius in se continentes. Alteras vero Serenissimi Principis Domini olim Vladislai pie memoriae Poloniae Regis, Antecessoris Nostri, sigillo quoque illius Majestatis appendenti communitas, sanas, sanas, non vitiatas et omni prorsus suspitione carentes, confirmationem praescriptorum litterarum quoad exactionem Thelonei et modum exactionis ipsius in se continentes, supplicatumque Nobis per certos Consiliarios Nostros Nobiscum ad praesens existentes pro parte praefati — Jarocki fuit: ut eas litteras propter earum vetustatem innovare, omniaque in illis contenta approbare, ratificare et auctori-

Jaroczyn blisko przez pół czwarta wieku było w posiadaniu Jarockich.

Daniel drugi syn Stanisława kasztelana zostawił po sobie piękne wspomnienie; gdyż wyżej wymienionego Jana brata swego z niewoli Tureckiej wykupił uiszczeniem Ujemskim kwi-

tate Nostra confirmare dignaremur. — Quarum quidem litterarum tenores sequuntur, et sunt tales. — In Nomine Domini Amen. Quanto major et altior est persona, tanto debet curare cautius, ut ea, quae geruntur negotia robur accipiant in nobili firmamento; solet enim frequenter accidere, quod humanis actibus acceptat calumnia nocere. Inde est, quod Nos Boleslaus Dux Poloniae majoris notum esse volumus praesentibus et futuris, quod perspectis fidelibus obsequiis Nobilis viri Comitis Janconis filii quondam Alberti omnibus villis ipsius quae Tharnoro, Langoro, Srazin, Czeschero, Brasthrovo, quam cum hominibus et castoribus sibi contulimus tunc, cum filium suum Sandivogium baptizavimus Zerthoro, Zoltoro cum omnibus attinentiis suis Czeleza et Mocza et Jaroczino Civitatem nuncupantur, contulimus omni modum et perpetuam libertatem dantes et statuantes supradicto Comiti Janconi et suae legitimae posteritati in eadem Civitate Jaroczino Theloneum: quod omnes homines transeuntes, equitantes per praedictam Civitatem tenentur theloneum dare a quatuor equis tres grossos et Ecclesiae S. Martini ibidem Plebano a quatuor curribus grossum de Nostra Principali Majestate assignamus, addidimus praefato Militi has villas ob ejus nobile servitium Chojanoro, Mieczino, Clonoricze, Zilore ut eadem libertate poliantur qua villae superius nominatae. Praeterea volumus, quod omnes homines, dictas villas inhabitantes sint perpetuo liberi ab omni exactione: videlicet: a podworowe, a stroza, a powoz, a conductedu, a naczacz et quod etiam nullo Castellano aut Judice citati respondeant nisi coram Nobis vel Comite ipsorum; homicidium vero si inter ipsos fuerit perpetratum, poena ad ipsum Comitem pertinebit. Praeterea omnia jura, quae coram quolibet Castellano sunt, ipse inter suos pertractet, videlicet: aquae frigidae, jus ferri candentis. Ut autem haec nostra donatio futuris et praesentibus temporibus firmiter observetur, praesentem paginam sigilli Nostri munimine confirmamus. Datum in Posnania anno gratiae Domini millesimo ducentesimo quinquagesimo octavo in die sancti Andreae. Praesentibus Comitibus istis: Predpeleo, Palatino Benjamin Castellano, Vincentio Subcamerario, Thomislao Mathia notario Curiae. — In nomine Domini Amen. Ad perpetuam rei memoriam. Tunc enim multorum errorum et dubiorum incommodis prudenter occurrimus, dum gesta etatis nostrae litterarum apicibus et testium annotatione perhenamus, ne lapsu temporis evanescant: proinde Nos Vladislaus Dei gratia Rex Poloniae Lithuaniaeque Princeps supremus et heres Russiae etc. etc. Significamus tenore praesentium universis praesentibus et futuris praesentium notitiam habituris, quomodo ad Nostrae Serenitatis celsitudinem veniens strenuus Sandzivogius de Mokronos alias de Jaroczino fidelis Noster dilectus Nobis humiliter supplicavit quatenus sibi litteras sive munimenta pii recordii Boleslai Dei gratia Ducis Poloniae super theloneum oppidi Jaroczino

tów złożonych przed aktami Siewierskimi *feria Secunda post Barth A. D.* 1510. — A że później nieznajdujemy w archiwach krajowych żadnej wzmianki o Danielu na Jaroczynie Jarockim: z tąd wnosimy, że to on osiadł w Szląsku Górnym, i dał początek linii grafów von Jarotschin, o których *Zedlitz-*

innovaremus, roboraremus et confirmaremus, Nos igitur ipsius Sandivogii benignis justis acclinando petitis, quoniam justa petita non sunt deneganda, ipsi nominato Sandivogio dictam litteram innovantes, roborantes et confirmantes super ipsum nominatum theloneum in Jaroczino dantesque Sandivogio, fidei Nostro et ejus posteritati omnem facultatem ipsum theloneum exigere et tempore ipsi oppidi Jaroczino ab eadem oppido Jaroczino usque ad duo miliaria ipsumque Sandivogium his condonantes propter ipsius fidelissima servitia Nobis exhibitura, etiam dictum theloneum non exsolventes et sinistre facientes, arestabit, pignora et in usus suos committet et consumet. Dumtaxat quod aliquando libera sui ex voluntate restituerit et donabit. Etiam si idem Sandivogius et sua posteritas per aliquem citatus fuerit pro aliquibus ipsum theloneum concurrentibus nulli Judici Nostro seu Capitaneo respondebit, nisi coram propria Nostra Persona. Quamquidem litteram ratam per omnia habentes et gratam ipsam in omnibus ejus condicionibus, clausulis, articulis et punctis approbamus, ratificamus, gratificamus, innovamus et tenore praesentium de plenitudine Nostrae Regiae Potestatis confirmamus decernentes ipsam robur obtinere perpetuae firmitatis. Actum in Conyn, Sabatho in crastino Sancti Joannis Baptistae, Anno Domini millesimo quadringentesimo septimo. Praesentibus his: Venerabili in Christo patre domino Alberto Episcopo Posnaniensi, necnon validis strenuisque viris: Mathia de Vanszorsche Calissiensis, Sandivogio de Ostrorog Posnaniensi Palatinis, Thomkone de Vangleszin Sandomiriensi et Capitaneo Majoris Poloniae Moslito de Stanischevo Posnaniensi Janussio de Thulischkoro Calissiensis Castellani, Aliisque quam pluribus Nostris fidelibus fidedignis. Datum per tum per manus Venerabilis Nicolai Praepositi Sancti Floriani ante Cracoviam nec non Regni Nostri Vicecancellarii. Ad relationem ejusdem Domini Nicolai Vicecancellarii. — Nos itaque Sigismundus Rex Praenominatus supplicationem praefatorum Consiliariorum Nostrorum pro praefato Jaroczki Nobis factam, benignam rationem ipsiusque Jaroczki et majorum ejus servitia Nobis et Antecessoribus Nostris exhibitu in prospectu habentes praesertim litteras de consilio Consiliariorum Nostrorum Nobiscum in praesenti Conventu existentium innovandas duximus et innovamus praesentibus, omniaque in eis contenta auctoritate Nostra Regia approbavimus, ratificavimus, et confirmavimus. Decernentes illas et omnia in eis contenta robur debita et perpetuae firmitatis obtinere. Ita tamen in quorum usu et possessione continua hactenus ipse cum praedecessoribus suis fuit. Harum testimonio — etc. — Datum in Conventione generali Cracoviae, Sabatho ante Dominioam Sexagesimae, Anno Domini MDXXXIX. Regni Nostri Anno XXXIII. Praesentibus quibus supra. — Relatio Magnifici Pauli de de Volia Regni Poloniae Vicecancellarii.

Neukirch w dziele swem: *Neues Preussisches Adels-Lexicon*, w Tomie III. na karcie 26., dosyć obszerną czyni wzmiankę; lecz początku tej linii ściśle nieoznaczył. Z niej Juliusz Ferdynand szambelan (*Cubicularius*) Najj. Cesarza Niemieckiego od dnia 1. Kwietnia 1659. do dnia 3. Listopada 1663. roku. Saliny Wieliczki i Bochni od Najj. Króla Jana Kazimierza dzierżawił, i z tej przyczyny w księdze 4. *Sigillatorum* na karcie 57. pod nazwiskiem graf z Jaroczyna kilka razy jest wspomniany. Z śmiercią tegoż Juliusza Ferdynanda grafa z Jaroszyna d. 11. Września 1694. roku linia ta wygasła; gdyż nie zostawił po sobie żadnego syna.

Tomisław na Jaroczynie Jarocki trzeci syn Stanisława kasztelana narobił kilka tranzakcyi między 1520. i 1535. rokiem przed księgami zapisowemi trybunału Piotrkowskiego.

Wilhelm czwarty syn Stanisława kasztelana, dworzanin królewski zostawszy księdzem, był koadjutorem plebanji Soleckiej.

Ponieważ synowie z drugiej żony Stanisława kasztelana bardzo młodo osierocieli, z tej przyczyny dopiero w 1528. r. przystąpili do działu tej części majątku ojcowskiego, która na nich przypadła, i to w sposobie następującym:

Krzysztof, Jerzy i Stanisław odstąpili lenną posiadłość miasta i zamku Będzina z przynależącemi do nich wsiami i folwarkami na rzecz matki swojej Maryny i najmłodszego jeszcze nieletniego brata swego Zygmunta. *Actum Cracoviae feria secunda post festum Sanctissimae Trinitatis A. D. 1528.* w księdze pierwszej niepaginowanej dawnych akt wojewódz. Krak. w Krakowie. — Pod tą samą datą i w tejże samej księdze lecz oddzielnym aktem odstąpili ciż synowie także na rzecz matki Maryny i nieletniego brata Zygmunta kamienicę czyli dom murowany na Grodzkiej ulicy w Krakowie będący.

Krzysztof wziął w podziale wieś Pogonią, Stanisław Siedlce, a Jerzy Klimuntów i Zagorze. (Akt oddzielny pod tą samą datą co dwa poprzedzające w tejże samej księdze szczegółowo spisany).

Z późniejszych akt tyle tylko dowiadujemy się o Stanisławie synu kasztelana, że wieś Siedlce otrzymaną w dziele sprzedał Hieronimowi inaczej Jaroszowi złotnikowi i probierzowi królewskiemu. *Actum et datum Cracoviae Sabattho proximo post festum Omnium Sanctorum A. D. 1530.* roku w księdze metrycznej 45. na stronnicy 233. w głównem archiwum Koronnem w Warszawie.

Krzysztof po sprzedaniu wsi Pogonji nabył dobra Dobieszowice, Tomkowice i Pyrzowice w Siewierskiem, i na nich uczynił zapis małżonce swojej Dorocie z Kralickich, *feria*

tercia post Reminiscere, A. D. 1537. w księdze 2. *Inscriptionum Seriensium*, na karcie 247. i 248., w archiwum akt dawnych w Sandomierzu. — Tenże Krzysztof zostawił po sobie syna Jerzego Irzykiem zwanego, i córkę Alskę, która poszła za Adryana Jarockiego herbu *Rawicz z Różą*. Pokwitowanie jej z otrzymanego od brata posagu nastąpiło *feria tertia post dominicam Reminiscere A. D. 1562.* roku w księdze 3. *Inscriptionum N. 72.* w archiwum akt dawnych w Sandomierzu. — Z woli Najj. Króla Stefana wspomniany dopiero Jerzyk czyli Jerzy był opiekunem majątku Baltazara na Jaroczynie Jarockiego najmłodszego syna po swym stryju Jerzym pozostałego. *Datum Cracoviae die prima mensis Decembris, A. D. 1578.* podpisem własnoręcznym króla, w księdze metrycznej 117. na karcie 385. w archiwum głównem Koronnem w Warszawie.

Jerzy siódmy syn Stanisława kasztelana, dziedzic wsiów Klimuntowa i Zagórza umarł przy końcu 1565. roku, co potwierdza akt dwóch starszych synów jego Stanisława i Krzysztofa biorących pozostałe po nim dobra w dzierżawę aż do czasu dojścia pełnoletności braci i sióstr. *Actum Cracoviae feria secunda post festum Sanctorum Trium Regum A. D. 1566.* w księdze 28. nie paginowanej akt dawnych ziemskich w Krakowie. — Z działu w księdze 46. tychże akt *feria secunda post festum Sanctissime Trinitatis A. D. 1579.* szczegółowo spisane pokazuje się, że z ośmiorga dzieci po tymże Jerzym pozostałych doszło pełnoletności tylko pięciu synów, jako to: Stanisław, Krzysztof, Hieronim, Kasper i Baltazar. Najstarszy z dopiero wymienionych Stanisław na Jaroczynie Jarocki spłodził dwóch synów, Przeclawa i Jerzego, jak dowodzi dział między nimi uskutecziony: *Actum in castro Cracoviensi feria tertia post dominicam Jubilate proxima A. D. 1593.* w księdze *Inscriptionum 147.*, akt dawnych starościeńskich w Krakowie. — Józef syn Przeclawa z Anną z Krzeszów spłodził Antoniego, po którym z Pelagią z Popławskich pozostało dwoje dzieci, to jest: córka Katarzyna, która poszła za Kaspra Romanowskiego herbu *Bończa*; i syn jedyny Piotr Józef, który jest księdzem proboszczem Kołodeńskim, kanonikiem katedralnym Żytomierskim i prałatem Ołyckim.

Jerzego ostatni syn Władysław na Jaroczynie Jarocki, a praprawnuk Stanisława kasztelana podług dowodu *feria quarta post dominicam Conductus Paschae proxima A. D. 1671.* w księdze Grodzkiej Sandomirskiej *Inscriptionum* w Radomiu, wojski Mścisławski, dworzanin Najj. Augusta II. Króla Polskiego umieszczony w dziele: *Prawa Konstytucyi i przywileje Królestwa etc.* na stronie 913. — Maciej syn Władysława

urodzony w miesiącu Czerwcu 1723. roku, jako abszytowany major wojska Polskiego otrzymał od Najj. Króla Stanisława Augusta przywilej na stolnika Opoczyńskiego dnia 20. Października r. 1765., umarł w miesiącu Lutym 1801. r. zostawiwszy z drugiego małżeństwa syna Rajetana, który poległ w legionach Włoskich 1805. roku, i córkę Józefę, która dotąd jest panną; z trzeciej zaś żony Tekli z Kobylińskich herbu *Łódź* odumarł trzech synów: Felixa Pawła, Wincentego i Józefa w bardzo młodym wieku będących. Z tych Józef najmłodszy otrzymawszy dnia 27. Marca 1824. roku stopień doktora medycyny i chirurgji w uniwersytecie Jagiellońskim Krakowskim, umarł na Podolu w Sokolówce dnia 13/25. Lutego 1829. r. bezżenny nieprzeżywszy spełna lat trzydzieści. Pochowany przy kościele parafialnym w Obodówce, gdzie mu pozostali dwaj bracia nagrobek wmurowali. Ten wielkich nadziei człowiek drukował tylko jedną rozprawę pod tytułem: *De Genesi Vermium in animalibus obviatorum, etc. Cracoviae* 1824. Wincenty geometra rządowy w czterdziestym drugim roku życia szedł także bezdzietny w Opatowie dnia 15. Grudnia 1839. roku.

Najstarszy żyjący syn Macieja Felix Paweł Sebastyan na Jarocynie Jarocki urodził się dnia 14. Stycznia r. 1790. Otrzymał w Jagiellońskim Krakowskim uniwersytecie stopień doktora nauk wyzwolonych i filozofji dnia 28. Maja 1814. roku, przykładał się później przez dwa lata w uniwersytetach Berlina i Paryża do nauk przyrody. Przed wyjazdem za granicę był nauczycielem naprzód w gimnazyum Krakowskim, a następnie w Poznańskim. Po powrocie z zagranicy umieszczonym został jako profesor nauk przyrody w gimnazyum Kaliskim: z kąd po skończonym roku powołany przez rząd do Warszawy był profesorem Zoologii w byłym królewskim Alexandrowskim uniwersytecie od 1819—1830. roku; a teraz jest dyrektorem wszystkich po tymże uniwersytecie pozostałych gabinetów i członkiem komitetu examinacyjnego.

Dnia 21. Sierpnia r. 1825. ożenił się z Emilią z Romanowskich herbu *Bończa*, i spłodził z nią trzech synów: Władysława, Ludwika Konrada i Łukasza Ziemowita, i trzy córki: Felicyą, Bronisławę i Maryą. Z tych dzieci najstarszy syn Władysław w drugim roku życia swego zszedł z tego świata; inne zostają przy życiu. — *Z dokumentów familijnych.*

Jarocki herbu *Rawicz z Różą*. Dom szlachezny starodawny, w kraju Polskim wielce zasłużony. Według licznych odszukanych dowodów najdawniej wzmiankowanym jego przodkiem jest Stanisław Jarocki dworzanin królewski, który współcześnie ze wzmiankowanym wyżej kasztelanem Stanisławem na

Jaroczynie Jarockim znajdował się na dworze Najjaśniejszych Królów Polskich Alexandra i Zygmunta I. a który w zaszczytnych listach i dekreтах królewskich passowanym rycerzem i starym dworzaninem (*Eques auratus et veter Aulicus Noster*) jest nazywany. Żył on znacznie dłużej od wspomnianego kasztelana; gdyż dopiero w 1545. roku jemu i bratu jego Kasprowi Najj. Król Zygmunt nadał w Lubelskiem prawem dziedzictwa dobra Skoczycce (w ks. metr. 67. fol. 265.) Liczni potomkowie tych dwóch braci odznaczeni się chludnie w usługach krajowych, ale w aktach urzędowych nigdzie przydomku nieużywali. Tu należy wyżej pod r. 1562. wspomniany Adryan Jarocki mąż Alski z Jarockich na Jaroczynie. — Jędrzej w województwie Rawskiem 1632. — Alexander Waleryan z Luźnej w Krakowskiem. — Piotr Jarocki dziedzic Milejowic Maryannie z Krylińskich małżonce swojej trzy tysiące (3000) złotych zapisał przed aktami Kieleckimi *Sabbatho post Miser. A. D. 1644.* — Bazyl Jarocki Karmelita, *Żywot ś. Jędrzeja Korsyna* przetłomaczył in *4to* w Krakowie 1629. — Michał Jarocki był w zakonie Jezuitów około 1730. roku. — Oprócz tych znajdujemy bardzo wielu Jarockich z tego domu wymienionych w aktach Lubelskich, Kieleckich, Radomskich, Łęczyckich i Warszawskich, których imiona krzyżują się częstokroć z imionami Jarockich na Jaroczynie. Za przykład tego może posłużyć w aktach Sjewierskich *fer. 2. post fest. S. Aegidii* 1650. roku manifestujący bracia Baltazar, Krzysztof, Jerzy, Stani-Jan i Adam Jaroczcy przeciw Willhelmowi Jarockiemu pułkownikowi, dworzaninowi królewskiemu, stryjowi swemu. — *Z dokumentów familijnych.*

Jarocyk Samuel z Żmudzi podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Jaroski, u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Jaroszewicz herbu *Prus 1mo.* — *Malachowski.*
Kuropatnicki zaś zwie ich Jaroszewicz *Kwaczyński* i bez herbu umieszcza.

Jarowski podpisał zjazd województwa Mińskiego. — *Malachowski.*

Jarud w Żmudzi. — *Malachowski.* — *Kuropatnicki.*

Jaryczewski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Jarzębiński herbu *Dąbrowa.* Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Jarzyński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Jasieniecki herbu *Leszczye.* Że są tego herbu pisze *Malachowski.*

Jasienowski. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 64.
— *Malachowski.*

Jasiński herbu *Wqz*. — *Malachowski* i *Jasińskich* i *Jasińskich* herbu *Wqz* wypisuje, gdy tym czasem inni o nich milczą.

Jaskał. Dawny dom w Litwie. — *Malach.*

Jaslikowski herbu *Jastrzębiec*. — Patrz o nich w Tomie IV. gdzie są bez herbu.

Jasnogórski herbu *Jasieńczyk*. — Wyżej w T. IV. bez herbu.

Jastkowski herbu *Radwan*. Ze są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Jastrzębowski herbu *Jastrzębiec*. — Pod herbem *Jastrzębiec Niesiecki* wymienia **Jastrzębecki**, w texcie opuścił. — *Malachowski* tak wypisuje.

Jasudowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Jaszczurowski. — Także u tychże.

Jawor herbu *Kościeszka*. — Dawni autorowie ich opuścili, *Kuropatnicki* i *Malachowski* wypisują.

Jaworowicz. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski.* — *Krasicki.*

Joworowski herbu *Gozdawa*. Ze są i tego herbu pisze *Malachowski*

Jawoysz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Jaxa herbu *Gryf*. Patrz T. IV. pod **Gryf**.

Jazdowski u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Jędrzejowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Familia ta dziś w Galicyi Ces. Austryackiej w eyrkułe Rzeszowskiem dziedziczy. — Z tych dziś żyjący Ludwik pojął Mieroszewską córkę Stanisława Mieroszewskiego ordynata Mysłowskiego z Zborowskiej spółzoną, i ma z nią synów czterech i trzy córki.

Jegiec. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Jelonck. *Nobil.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Jelski herbu *Pielesz*. Franciszek Jelski Starodubowski podkomorzy, na którym skończyliśmy w opisie familji tej w T. IV. W roku 1812. jeden z czterech członków rządu tymczasowego Litewskiego, kawaler orderu ś. Stanisława i oficer legji honorowej ożeniony z Amalią Sapieżanką, córką Alexandra Sapiechy kanclerza w. Litewskiego, zostawił synów czterech: Władysława, Michała, Ludwika i Leona. Leon ożeniony z Bronisławą Biernacką z Nałęczownej *Malachowskiej* zrodzoną i Michał byli oficerami w wojsku Polskiem za Księstwa Warszawskiego i kawalerami krzyża Wojskowego Legji honorowej. Ludwik

w temże wojsku został pułkownikiem, kawalerem Legji honorowej i krzyża wojskowego, był prezesem Banku Polskiego od jego założenia do roku 1831. w którym został ministrem skarbu. Zakończył życie we Francyi w roku 1843. Był oraz kawalerem orderu ś. Stanisława, Orła czarwonego Pruskiego i kawalerem Maltańskim. Zostawił z Klotyldy Moniuszkownej syna Włodzimierza. Z córek Franciszka Jelskiego jedna Karolina za Janem Jezierskim byłym członkiem rady stanu, druga Izabella za Antonim Potockim byłym generałem wojsk Polskich. — *Z dokumentów familijnych.*

Jemiołkowski herbu *Doliwa*. Stoją w Tomie IV. bez herbu.

Jancewicz.— *Kuropatnicki.*—*Małachowski.*

Jeński. U tychże.

Jewicki. I o tych tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* piszą.

Jewniewicz. — Dawni autorowie nie o nich niewspominają tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jeżewski herbu *Jastrzębiec*. Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Jezierski herbu *Lewalt*. Patrz T. IV. pod **Jezierski** *Rogala.*

Joaskiewicz,

Jocz i

Jodeyko. O tych tylko *Kurop.* i *Małach.* wspominają.

Jodko herbu *Lis*. Z tym herbem *Kuropatnicki* w dziele swoje mumieszczą. Ta familia jest w Inflantach i w Litwie. Z której N. Jodko miał za sobą Zofią Korniownę Andrzeja Ottona Kornia strażnika Inflantskiego córkę, z którą spłodził dwóch synów: Franciszka wojskiego Inflantskiego, i Jerzego marszałka Lidzkiego. Franciszek Jodko z Korniowny urodzony, miał synów dwóch: Karola strażnika Inflantskiego, i Józefa sędziego Inflantskiego, i córek trzy: jedną za Berkiem, drugą za Karnickim, trzecią za Miłaszewiczem. Jerzy Jodko marszałek Lidzki kawaler orderu ś. Stanisława, z Obryckiej miał syna Felixa. Felix ożeniwszy się z Jelińską podczaszanką, zostawił córkę Petronellę *in voto* Szatkowską. — *Her. Wiel.*

John Godfryd, *Nobilit. non praecc. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Jonemann w ziemi Wschowskiej. — *Małachowski.* — *Kuropatnicki.*

Jordak podpisał elekcją króla Władysława IV. — *Mal.*

Jordziej u *Starowolskiego* pod rokiem 1461.

Jotko herbu *Lis*. Podobno ci sami co **Jodko.**

Jugowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Jukowski herbu *Godziemba*.—*Malachowski*. U *Kuropatnickiego* stoją także ale bez herbu.—W roku 1778. Wojciech sędzia grodzki Łucki. — *Krasięki*.

Jundził herbu *Wieniawa*.. Ze są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Junge. *Nobilit.* w Konst., roku 1775. *fol.* 147. — *Malachowski*.

Juniewicz. Wyrażeni u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Junowicz. Także tylko przez powyższych wypisani.

Juraha herbu *Kotwica*. Już *Niesiecki* umieścił, że Jurachowie od Giedrojców początek swój biorą. Otrzymawszy dokładny rodowód tej familji, takowy tu umieszczamy, nie chcąc zasięgać odległych początków, lecz zaczynając tylko od czasu kiedy do nazwiska Giedrojców nazwisko Jurahów dodano. Dekret trybunału głównego W. Rs. Lit. roku 1643. Października 20. w sprawie Stanisława syna Hrehorego księcia Giedrojcia Jurahi pułkownika królewskiego, starosty Rożańskiego, Sieńskiego i Czechorskiego, oraz jego syna Piotra Samuela rotmistrza chorągwi pancernej z bracią Michałem, Janem i Piotrem książętami Giedrojciami Jurahami zapadły, okazuje, że wspomniony w autorze *Niesieckim* Juraha książę Giedrojć starosta Łucki gubernator Wołynia na genealogji za protoplastę pokazany miał w II. *Pokoleniu* syna Jacka księcia Giedrojcia Jurahę, który ożeniwszy się z księżną Maryną Duli-gówną do herbu swojego *Hipocentaura* i *Róży* zwanej w *Herbarzu Poraj*, przyjął herb żony *Kotwicę* i przeniosłszy się do Litwy w województwo Wileńskie rozdzielił przy śmierci majątki w Wileńskim i Nowogrodzkim województwach leżące na dwóch swoich synów. *Pokolenie III.* na genealogji znamienujących księcia Hrehorego pułkownika królewskiego i księcia Benedykta marszałka Wielk. Ksiez. Litewsk. który, jak autor *Niesiecki* i Konstytucya 1769. na karcie 194. świadczą z sejmku był naznaczonym do poprawy Statutu Litewskiego:—z nich Benedykt przez nieukontentowanie do brata Hrehorego zaczął się pieczętować samą jedną różą: kiedy zaś Zygmunt III. roku 1593. za wojenne zasługi nadał we włości Obolskiej cztery wsie księciu Stanisławowi synowi Hrehorego na ówczas jeszcze będącemu dworzaninem JKMści, bracia jego wymienieni Jan, Michał i Piotr, którym rzeczony stryj Benedykt za utrzymanie się przy herbie przez niego przyjętym odstąpił swoich majątków, również przez nieukontentowanie do brata napadli w czasie jego bytności na wyprawie przeciwko Kozakom na jego majątek, i wyгнаwszy syna jego Piotra Samuela rotmistrza, zagarnęli pod swoje władanie: powodem czego nastął

wyżej dattą wymieniony trybunalski debret, z którego jaśniej się wywięzuje, że w *Pokoleniu IV.* z księcia Hrehorego pułkownika było synów czterech: Stanisław także pułkownik, starosta Rożański, Sieński i Czeczerski, Michał, Jan i Piotr, a z księcia Stanisława w *Pokoleniu V.* syn Piotr Samuel rotmistrz Pancerny chorągwi. Ci potomkowie Jurahi księcia Giedrojcia że rzeczywiście byli książętami i samikrólowie tym ich tytułem zaszczytali, dowodzi tego wspomniony w powyższym dekrete przywilej Króla Zygmunta III. pomienionemu wyżej księciu Stanisławowi Giedrojciowi Jurazie dnia 9. Czerwca 1593. r. dany, cztery wsie w obłasti Obelskiej dożywociem nadający d. 24. Października 1832. roku z metryk Litewskich przy rządzącym senacie znajdujących się ekstraktem urzędownie wyjęty. Z pomiędzy synów Hrehorego Michał, Piotr i Jan czy zostawili jakie potomstwo dla odległości czasu i przerwanego związku familijnego niewiadomo. Syn zaś księcia Stanisława rzeczony wyżej Piotr Samuel rotmistrz, potem stolnik województwa Oszmiańskiego, zasłużony wojennością za przywilejem Króla Jana III. r. 1676. odebrał w nagrodę summy po Pawle Sieczytle. Znajdował się 1683. r. na wyprawie przeciwko Turkom pod Wiedniem i w *Pokoleniu VI.* zostawił dwóch synów: Razimierza i Jędrzeja Jana Jakóba Michała cztero imiennego, który był łowczym Newogradzkim, horodniczym Wileńskim, sędzią ziemskim Oszmiańskim i porucznikiem pułkowym chorągwi Oszmiańskiej, miał nadane roku 1701. od Króla Augusta II. dożywociem dobra Komsyno, a bratu swojemu Razimierzowi odstąpił majątku zwanego Babicze i tylko summy zapisał czterem swoim synom *Pokolenie VII.* czyniącym: Krzysztofowi, Razimierzowi, Wojciechowi i Józefowi Tomaszowi, dowodem tego są 1676. Kwietnia 22. przywilej Króla Jana III. summy po Sieczytle za zasługi Piotrowi Jurazie nadający 1832. Sierpnia 24. z metryk Litewskich przy rządzącym senacie znajdujących się urzędownie wyjęty — 1683. Września 13. dany, a 1684. Czerwca 7. w ziemstwie Nowogradzkim aktykowany reskrypt Króla Jana III. z obozu pod Wiedniem tegoż kniazia Piotra Samuela Giedrojcia Jurahę podstolego Oszmiańskiego rotmistrza Pancernej chorągwi za waleczność dowódczą tejsze chorągwi przy boku swoim czyniący. — 1723. Czerwca 9. w Krakowie czyniony, a 28. *in Vigillia Apostolorum Petri et Pauli* w zamku Krakowskim aktykowany testament tegoż księcia Jędrzeja Jurahi Horodniczego Wileńskiego, sędziego ziemskiego Oszmiańskiego, majątek Babicze z poddaństwem bratu Razimierzowi, a summę od Razimierza należną synom swoim, Krzysztofowi, Razimierzowi, Wojciechowi i Józefowi Tomaszowi zapisujący, gdzie im zaleca ażeby dla uniknie-

nia rozróżnienia familijnego za czasów pradziada i dziada praktykowanego trzymali się herbu przez jego i ojca jego używanego to jest: w tarczy na jednej stronie w polu błękitnem *Hipocentaurus*, na drugiej w górze *Rotwica* a pod spodem w polu czerwonym *Róża*. Z tego i całego powyższego wywodu, wykrywa się: że pierwiastkowy herb książąt Giedrojciów był *Hipocentaurus*, zmieniony potem na *Różę* czyli *Poraj*, do którego Jurahowie dodali *Rotwicę*. Z dowiedzionych wyżej synów Jędrzeja Horodniczego Krzysztof i Kazimierz czy mieli jakie potomstwo familji niewiadomo, Wojciecha zaś potomkowie mający swoją dziś osiadłość w Wileńskiej gubernji w powiecie Oszmiańskim Antoni i Michał. Czwarty nakoniec syn Jędrzeja książę Józef Tomasz Juraha był krajczym Oszmiańskim i za pieniądze testamentem przez ojca zapisane, kupił był majątność Krawccwicze w województwie Nowogrodzkim, która przeszła do dziada księcia Stanisława Giedrojcia Jurahi oboźnego województwa Nowogrodzkiego na genealogji w *Pokoleniu VIII*. ukazanego, ten zaś przedawszy oną Wazgirdom dziedzicom Niesutycz, samą tylko summę na synów swoich Franciszka i Józefa testamentem rozpiisał—dowodem tego są 1739. Sierpnia 22. Przywilej na kraictwo Oszmiańskie Króla Augusta III. Józefowi Giedrejciowi Jurazie dany, 1832. Sierpnia 34. z metryk Litewskich przy rządzącym senacie znajdujących się urzędowie wyjęty—1758. Sierpnia 16. w Wierzbołowie datowany a 1761. Lutego 21. w ziemstwie Nowogrodzkim aktykowany testament księcia Stanisława Giedrojcia Jurahi syna Józefa oboźnego województwa Nowogrodzkiego, pomienionym synom Franciszkowi i Józefowi mieszczącym się na genealogji w *Pokoleniu IX*. z wyjaśnieniem przedarzy dóbr, cały fundusz summowny i ruchomy rozpisujący.—1742. Marca 28. ordynans księcia Michała Radziwiłła na ówczas jeszcze hetmana polnego Wielk. Rs. Litewskiego temuż oboźnemu Stanisławowi kniaziu Giedrojciowi Jurazie na odebranie płacy wojskowej za pół porcyą Marcową z grodu Nowogrodzkiego na jego regiment przypadający dany. Z tych dwóch synów Stanisława, Franciszek służąc wprzód w regimencie Biało-Ruskim chorągwi Usarskiej, potem w lekkiej kawaleryi Narodowej przez lat dwadzieścia trzy, był rotmistrzem, jak abszyt dany mu d. 21. Marca 1779. przez komendanta generał-leutnanta Stanisława księcia Poniatowskiego świadczy, i zostawił w *Pokoleniu X*. syna Władysława; a Józef Stanisławowicz mianowany w testamencie ojca rotmistrzem chorągwi Usarskiej regimentu Biało-Ruskiego zostawił czterech synów: Stanisława podporucznika i Michała adjutanta podoficera 18. pułku piechoty Polskiej, jak ich formularne spisy d. 30. Listopada 1813. r. w twierdzy Modlinie po-

wydawane przekonywają, oraz Jana chorążego i Kazimierza porucznika i kawalera Lejb-gwardyi Grodzieńskiego Usarskiego pułku dotąd w służbie Jego Cesarskiej Mości zostających, jak dowodzi im przez generał-majora i kawalera Sztrandmana d. 18. Czerwca 1832. roku dane świadectwo. Na ostatek tenże Władysław ma czterech synów *Pokolenie XI.* stanowiących: Piotra, Stanisława, Karola i Romualda. — *Z dokumentów fumi-lijnych.*

Jurkiewicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1685. *fol.* 21. — *Małachowski.*

Jursza. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Jusewicz w Kowieńskim. — *Małachowski.* Maciej w r. 1778. mostowniczy powiatu Kowieńskiego. — *Krasicki.*

Juszyński w Czerwonej-Rusi i t. d. — *Małachowski.* Do tych zapewne należał ks. Hieronim Juszyński official Kielecki, autor szacownego dzieła *Dykeyonarz poetów polskich.*

Juzwikiewicz. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147. *Małachowski.*

K.

Kabok Zeleźnicki. — W dawnych autorach nie o nich nie ma, *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak wymieniają.

Kabrytt Fryderyk. *Nobilit. non prae. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Kabukowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kaciuciewicz w Orszańskim. — *Kuropatnicki* — *Małachowski.* — W r. 1778. Wincenty Kaciuciewicz miecznik Orszański. — *Krasicki.*

Kaczkowski herbu *Świnka.* Ze są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Kaczorowski herbu *Jelita.* W dawnych autorach nie stoją, tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Kaczyński herbu *Jastrzębiec.* Ze są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Kadau. *Nobilit. prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Kadłubek herbu *Poraj.* Lubo *Niesiecki* pod literą *K.* ich nie wymienia jednakże pod literą *P.* i herbem *Poraj* opisuje obszernie żywot Wincentego Kadłubka biskupa Krakowskiego.

Kadłubek herbu *Prus.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Kadłubicki herbu *Doliwa.* — Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak ich wypisują.

Kahle, uwolniony a scart. w Konst. roku 1775. fol. 146. — *Małachowski.*

Kaiński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kąkolski w Rawskim, i t. d. — *Małachowski.*

Kakukowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kaleczycki Bazyli z Brzesz. Lit., podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Małach.*

Kaleniczenko Bohdan z wojsk Zaporowskich. *Nobil.* w Konst. r. 1659. fol. 60. — *Krasicki.* — *Małach.*

Kalcnowicz herbu *Kotwicz.* — Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski.* Dawni autorowie milczą.

Kaleński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W r. 1788. Jan regen ziemski Rujowski. Mikołaj pisarz grodzki Żytomierski. — *Krasicki.*

Kalicki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W r. 1778- Alexander Kalicki pisarz ziemski Mielnicki. — *Krasicki.*

Kalewski z ziemi Ciechanowskiej, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Małach.*

Kaliciński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kalityński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kalk. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Kałamaszek herbu *Brochwicz.* O tych dawni autorowie niewspominają. — *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak wypisują.

Kałaur, w Brzesk. Litewskim. — *Małachowski.*

Kałdowski w Piotrkowskim. — *Małachowski.*

Kalkuła Piotr, z wojska Zaporowskiego. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. fol. 64. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Kamciński, u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Kalmucki herbu własnego, który jest taki: w polu zielonem lew w koronie na tylnych nogach stojący w pół strzałą przesyty, w przedniej prawej łapie miecz zakrzywiony w górę trzymający. Nad hełmem w koronie trzy pióra strusie szare. — W księgach szlacheckich gal. ces. aus. cyrk. Bukowińskiego zapisani są jako uznani za dawną szlachtę Jan Demetriusz i Mikołaj Kalmuccy bracia z Berbestyi, synowie Michała, wnukowie Demetryusza, prawnukowie Jana Kalmuckiego, który przywilejem Jana III. Króla do szlachectwa wyniesiony z nadaniem mu herbu wyżej opisanego.

Kamieniecki herbu *Pilawa.* Obszernie o tej znakomitej familji napisał *Niesiecki* i stoi o niej w Tomie V., jednakże gdy z papierów familijnych okazuje się dokładniejsza genealogia, szczególnie począwszy od Mikołaja wojewody Krakowskiego, i jego trzech braci Henryka kasztelana Sanockiego,

Jana kasztelana Lwowskiego i Marcina wojewody Podolskiego; przeto takowe jak następuje umieszczamy.—Syn Mikołaja Jan starosta Grodecki, Drohobycki i Lubaczowski. Za Zygmunta Augusta w r. 1551. odznaczał się w senacie radą i głęboką nauką. Znał dzieje Polskie prawie na pamięć, nauki w kraju wspierał, na klasztory i ubogich hojny. Syn Jana, Mikołaj w hareach z nieprzyjaciółmi swe młode lata spędził, otrzymawszy w nagrodę zasług kasztelanią Sanocką. Syn Marcina z Sienińskiej, Klemens w usługach Rzeczypospolitej czynny i o jej dobro gorliwy, był kasztelanem Sanockim, jak świadczy nagrobek w Krośnie położony, czterema herbami ozdobiony, Pilawą, Dębнем, Jelitą i Habdankiem. Synowie Jana starosty Grodzkiego i t. d. 1. Wojciech prowadził na tron Stefana Batorego. Pod Suszą i Połockiem rycerz znamienity, ostatki życia spędził w Ramieńcu. Miał za żonę Sienicką wdowę po Chodorowskim, osobę wysokich cnót. 2. Stanisław rotmistrz Stefana Batorego, miał za żonę Siemiaszkównę, wdowę po Łahodowskim. 3. Jan, sekretarz Stefana Batorego.—Synowie Mikołaja, kasztelana Sanockiego. 1. Jan, pod Smoleńskiem rycerz zasłużony, przebywał zawsze w polu, strawiwszy życie na ciągłych utarczках z nieprzyjaciółmi. 2. Kasper, w różnych okazyach doświadczonego męztwa. — Córki Klemensa kasztelana Sanockiego: 1. N. za Mniszkim podkomorzym koronnym. 2. Elżbieta, małżonka Bernarda Maciejowskiego kasztelana Lubelskiego, wysokich cnót i nauk; Anny z Jagiellonów Królów, Infantki, a potem Królowej Polskiej, ochmistrzyni, Bernarda Maciejowskiego kardynała, matka, której on z chorążego koronnego dziekanem Warszawskim zostawszy nagrobek w Warszawie postawił. (*Starowolski in monum*). 3. N. za Walerym Mieleckim. (*Genealogia Mieleckich*). Syn Wojciecha z Sienickiej Piotr, za Zygmunta III. w poselstwach do Szwecyi, nabył głośnego imienia, służył tam królowi radą i orężem (metr. kor.). Miał za żonę Ewę Kalinowską herbu *Kalinowa*. Córki Stanisława z Siemiaszkownej, 1. Elżbieta za Janem Potockim wojewodą Braclawskim, pisarzem polnym koronnym. 2. Elżbieta, za Stanisławem Włodkiem wojewodą Bełzkim. 3. N. za Łukaszem Sapięgą, dziedziczka na Czarnopylu. (*Okolski Rus. Flo. fol. 121.*) Syn Piotra z Kalinowskiej Stanisław, pan i dziedzic na Ramieńcu i Olesku, za Władysława IV. rotmistrz chorągwi Pancерnej; własnym kosztem dwa pułki utrzymywał. (Akta Lwowskie). Syn Stanisława Michał z Oleska pułkownik za Jana III. pod Wiedniem r. 1683., wódz i wojownik znakomity, towarzyszył królowi w wszystkich wyprawach. (Metr. kor. — Akta Lwowskie). Syn Michała pułkownika Krzysztof, za Augusta II. nieodstępny towarzysz tego

Króla, w wojnach z Karolem XII. — Syn Krzysztofa Kazimierz za Augusta II. sędzia drodzki Lwowski, opiekun nauk, utrzymywał na swym dworze dwunastu ubogiej młodzie szlacheckiej, których na zacnych urzędników kształcił; wierny swemu królowi, w obronie miasta Lwowa, życie dla niego poświęcił. (Munimen. klasztoru OO. Dominikanów Lwowskich). — Syn Kazimierza Józef, cześnik Oszmiański, radą i orężem służył Augustowi III. miał za żonę Wiktoryę Glinojocką. — Synowie Józefa: 1. Ignacy: ten z Barbarą Marepherlan spłodził syna Jana. 2. Dominik, kommissarz wojskowy. 3. Ludwik, najpierw żołnierz w wojsku Saskiem, dzielny i zasłużony, potem pułkownik w regimencie imienia Potockich, szef sztabu przy księciu Józefie Poniatowskim, komendant brygady, generał dywizyi i gubernator Warszawy r. 1809. Miasto Warszawa w nagrodę jego enót i zasług, złożyła mu w ofierze ku wiecznej czci i pamięci obrączkę złotą z napisem *wdzięczna Warszawa gubernatorowi*; działo się to dnia 20. Kwietnia 1810. W kilku potyczkach z nieprzyjaciółmi, złożywszy dowody mężstwa pod Lipskiem w niewolę zajęty, raniony, zmarł jako generał-dywizyi. — Syn Ignacego i Barbary Marepherlan Jan porucznik-adjutant przy księciu Józefie Poniatowskim. W r. 1809. gdy nikt nie mógł się dostać do głównej kwatery Cesarza Francuzów, Jan Kamieniecki przedarł się aż do Wiednia i z rąk Napoleona otrzymał krzyż Legji honorowej; wrócił do kraju i przywiózł z sobą pokój uczyniony, między Najjaśniejszym Cesarzem Austrii a Napoleonem, mocą którego prowincye zwyciężką szablą księcia Józefa Poniatowskiego zdobyte, zostały przyłączone do Księstwa Warszawskiego. Książę Józef Poniatowski otrzymał na ręce Jana Kamienieckiego pałasz honorowy przysłany w nadgodę mężstwa od Cesarza Francuzów Napoleona, i własnoręczne pismo tego Monarchy. Był przy tym wodzu Kamieniecki aż do schyłku jego życia, w Paryżu odebrał rozkaz od ś. p. Alexandra Cesarza wszech Rossyi by zwłoki księcia Józefa Poniatowskiego z Lipska do kraju sprowadził. W ciągu swej wojskowej służby znajdował się i był czynnym w bitwach często staczanych, począwszy od r. 1806. aż do r. 1813. Niewola, rany i trudy poniesione, zjednały mu szacunek ziomków: w imie pięknych czynów, otrzymał roku 1809. krzyż Rawalerski Polski, w Wiedniu roku 1800. krzyż Legji honorowej, a w roku 1816. ś. Anny 2giej klasy z brylantami, roku 1815. postąpił na stopień podpułkownika i pełnił służbę adjutanta, przy boku Jego Cesarskiej Mości naczelnego wodza. Pożegnawszy wojsko w stopniu pułkownika połączył się węzłem małżeńskim z Rozalią Zabilską. Syn i córka Jana z Rozalji Zabilskiej: Mikołaj i Felicya. — *Z dok. familijn.*

Kamieniecki *Matyaszewicz*, herbu *Wadwicz*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kanzetzer. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Kandzierzawski herbu *Nowina* i *Poraj*. Że są familie tego nazwiska i tych herbów używające pisze *Małachowski*.

Kanicki w Mazowszu, na Wołyniu, i t. d. — *Małachowski*.

Kaniowski herbu *Zagłoba*. — Tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Kański herbu *Gryff*. Że są i tego herbu pisze *Małachowski*.

Kapell. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*.

Kapica. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kapłoński. *Nobilit.* w Konst. r. 1659. *fol.* 59. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Kapostas Andrzej, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Kapustyński *de Zęczyn*, herbu *Topor*. — Dawni autorowie o nich nie pisali, lecz *Kuropatnicki* i *Małachowski* umieszczają.

Kar. *Indigen.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski*.

Karabataki. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 64. — *Małachowski*.

Karaciski, i

Karaczewski tylko u *Kuropatn.* i *Małachow*.

Karakulski, również tylko u powyższych.

Karasiński. W dawnych autorach także o nich nie ma lubo *Kuropatnicki* i *Małachowski*, ale bez herbu wymieniają.

Karasowski. Tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Karchowski herbu *trzy Karpie złote*, w polu krwawem, jeden z nich prosto na dół głową, do góry ogonem, inne dwa z boków do niego głowami, wszystko w trójkąt ułożone. W helmie nad koroną trzy pióra strusie. — *Małachowski*.

Karer Wacław. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Karlewicz herbu *Ostoja*. Dom ten starożytny pochodzi z *Inflant*, o których *Kuropatnicki* w dziele swoim pisze, w §. 17. o *Szlacheć Inflantskiej w pospolitości fol.* 63. *Karlewiczów* umieszcza. *Niesiecki* przez niewiadomość o nich opuścił Ci pod czas ucisku mojennego w *Inflanciech*, służąc woj-

skowo pod Wendem i w innych miejscach znajdowali się. Potem z tych niektórzy do korony, niektórzy na Zmudzi do Litwy przenieśli się, w powiecie Pińskim osiedli, z których Mateusz Karlewicz z Anną z Wiktorowiczów spłodził trzech synów: Leona, Bazylego i Jana. Leon Karlewicz z Anną z Korabiewiczów miał także trzech synów: Jana instygatora J. R. Mści ekonomia Litewskiego, Alexandra komornika powiatu Pińskiego, i Ignacego dworzanina skarbu W. Rs. Litewskiego. Bazyli Karlewicz z Justyną z Drużyłowskich spłodził synów dwóch: Józefa i Szymona, obadwa służyli w wojsku Koronnem, Jan instygator ekonomji Lit. pojął za małżonkę Elżbietę z Postolskich, z tą zostawia dwóch synów: Leona i Jakóba. Alexander Karlewicz komornik powiatu Pińskiego, ten miał za sobą Johannę z Jessów, z którą spłodził dwóch synów: Ignacego i Franciszka. Ten dom spokrewniony z Piasekiewcami, Szpakowskimi, Jastrzębskimi, Markowskimi, Zołokowie, Wolscy, Stasiewscy, Pomarnacy, Mickiewiczowie. — *Her. Wiel.*

Karlikowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Karłowicz w województwie Trockiem, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1788. Józef mostowiczy Trocki. — *Krasicki.*

Karłowski. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Karnicki herbu Kościeszka. O tych stoi już w Tomie V., gdzie ich *Niesiecki* jako do herbu *Hgowski* należących kładzie. Ze Karniecy herbu *Kościeszka* od wieków używali i ród swój wprost od Kościeszów prowadzą niepodpada wątpliwości, dowodzą tego liczne dokumenta. I tak, już Boguchwał Kościeszka r. 1440. pisał się Boguchwalus Kościeszka, Szerzyn, Sowice, Olków, *Karnice haeres* i t. d. ten miał za żonę Elżbietę Odrowążównę, z którą spłodził Piotra i Jana; (*Acta Castrens. Haliciens. 1421. et Acta Castrens. Cracov. 1436.*) Piotr przeniósł się na Litwę roku 1458. o czym także (Kojałowicz o rycerstwie W. Rs. Litewskiego).

Jan z Karnic, miał za żonę Annę de Pileza, która zapis summy posagowej zrobiła na synów Alexandra, Mateusza i Józefa. (*Acta Castrens. Cracov.*) Mateusz zostawił z Jadwigą Wodyńską herbu *Kościeszka*, trzech synów: Adama, Albrychta i Stefana Karnickich. (*Acta Castrens. Cracov. r. 1488.*), o którym Stefanie munimenta Konwentu ks. Dominikanów Lwowskich, o wielkich jego dziełach wojennych piszą.

O tymże czasie, to jest: roku 1565. *Niesiecki (Korona Polska Tom II. fol. 481.)* wspomina Stanisława Karnickiego oboźnego Koronnego, starostę Latyczowskiego. Roku 1567. (akta Warszawskie) Mateusz Karnicki kupuje wieś Lubosza,

Brzegi, Kawieczyn w Łęczycy, a wr. 1579. na Glejcie czyli liście swobody, przez Króla Stefana danym mieszczanom Rижowski przy pieczęci podpisał się Matensz Kościeszka Karnicki sekretarz pieczęci m. Kor. (*ex acta Conv. ord. Praedicator. Leopold.*).— Roku 1648. podpisali elekeją Króla Jana Kazimierza z ziemi Sochaczewskiej, Stanisław Karnicki miecznik Sochaczewski, a z ziemi Rawskiej Seweryn i Łukasz Karnicki. (O czym *Volum. Leg. Tom IV.* i także *Niesiecki Korona Polska Tom II. fol. 481.*) Z potomstwa Łukasza; Dorota była zaślubioną Janowi Jarzynie, o czym także *Niesiecki* namienia. Mikołaj Karnicki zaś trzy razy wchodził w śluby małżeńskie: z Maryanną Wydzanką, zostawił córkę Annę zaślubioną Józefowi Borzęckiemu, z Teresą Dydyńską herbu *Gozdawa* był bezdzietnym, a ożeniwszy się trzecią razą na Czerwonej Rusi w ziemi Przemyskiej z Teresą z Michałowic herbu *Korczak* spłodził z nią syna Jana Antoniego dwojga imion cześnika Trembowelskiego, kollatora fundacyi familijnej, pięciu księży Altarystów, w parafialnym kościele Rudki w Galicyi, który to Jan pojął za żonę Annę, córkę Kazimierza Lisowskiego, łowczego Żydaczewskiego herbu *Nowina*, i Elżbiety z Romanowa Świrskiej herbu *Szatawa*, małżonków i z nią zostawił syna Jakóba Karola dwojga imion 5. 8bris 1720. urodzonego i w kościele Katedralnym Przemyskim ochrzczonego. Tenże Jakób był po śmierci Augusta III. sędzią kapturowym, na elekeji Stanisława Augusta posłem z powiatu Żydaczewskiego jak podpis tej elekeji przy województwie Ruskiem położony świadczy. (Za przywilejem królewskim — Warszawa 6. Czerwca 1765.). Był łowczym Lwowskim, miał dwie żony: pierwszą Katarzynę córkę Remigiana z wielkiej wsi Wielowiejskiego, stolnika Pilźnieńskiego herbu *Półkoźcie*, i Konstancyi de Bobrek Ligęzianki herbu *Półkoźcie* małżonków, z którą zostawił jednego syna Remigiaua Felixa, i córkę Antoninę zaślubioną Stanisławowi z Bezdziezdy Broniewskiemu, staroście Wierzbowieckiemu herbu *Tarnawa*, powtórnie zaślubił Konstancyą, córkę Felicyana z Olbrachcie Bielskiego herbu *Jelita*, i Anny Riełczewskiej herbu *Abdank* wdowę po Józefie z Urbanie Urbańskim stolniku Braclawskim, z którą był bezdzietnym *). Posiadał dobra Michalewice i Wołeczachy w województwie Ruskiem, ziemi Przemyskiej i Jelicze z przyległościami w województwie Sandomirskim powiecie Pilźnieńskim; umarł w czasie jubileuszu r.

*) Więć mylnie Tom V. stron. 37. w Herbarzu tego wydania, położył *Krasicki*, Karnicki z Bielskiej urodzony pojął Łosiownę: bo był synem Jakóba nie z Bielskiej, ale z Wielowiejskiej urodzony. *P. IV.*

1776. w Rudkach do której parafji należał, i tamże w kościele za przywilejem (z 25. Styc. 1763. Wacława Sicrakowskiego arcybiskupa Lwowskiego) na grób *pro familia Karniciana quae huic ecclesiae plurima praestitit beneficia fundationes*, również jak r. 1742. Jego ojciec Jan także pochowanym został. Syn zaś tego Jakóba Remigian Felix Karnicki, dwojga imion zwykle używający, pomimo że podług metryki chrztu *in Castro Leopoliensi* roku 1766. ingrossowanej, więcej takowych miał przyjmując chrzest ś. w Strzyżowie w Sandomirskim, gdzie się 29. Maja 1749. urodził. Oprócz posłowania na sejmikach, gdy wkrótce zmiany polityczne w Polsce zaszyły, wszelkich urzędów zaniechał, lecz poświęcał się przez ciąg życia, dla dobra współziomków, godząc i rozstrzygając sprawy obywatelskie, jako sędzia polubowny; miał za żonę Ludwikę, córkę Benedykta z Grodkowa Łosia skarbnika Lwowskiego, i Anieli także z Grodkowa Łosiówny podstolanki Żydaczewskiej małżonków, obojga herbu *Dąbrowa*, która była dziedziczką dóbr Podhajczyk, Meryszczowa, i innych. Urodzona 11. Lutego r. 1755. i w parafji Przemysleńskiej w obwodzie Brzeżańskim ochrzona. Tenże Remigian Felix, pisał się z Karnic tak jak jego przodkowie, z dodatkiem na Popielach od dóbr, które oprócz innych w województwie Ruskiem i Sandomirskim posiadał, używał herbu *Kościeszka*, którego mu jego antecessorowie podali, to jest: strzałę u dołu rozdartą, żelazem do góry prosto obróconą, na której nie jeden, lecz dwa krzyże się znajdują (*Niesiecki* Tom II. fol. 644. mniema, że herb *Kościeszka* od herbu *Lis* wziął swój początek, co opiera na wielkiem obydwóch podobieństwie a fol. 645 namienia że nie wszyscy jednakowym kształtem tego herbu zażywają. Odmiany zaś w herbach od różnych zdarzeń, lub chorągwi zwyciężek, których *Paprocki o Herbach rycerstwa* fol. 599 dwie z lizką kładzie zwykle pochodzą. Tenże dom Karnickich z dwoma krzyżami na strzale u dołu rozdartej a na helmie lisa zamiast piór używający. *Kuropatnicki o Klejnocie szlacheckim* część I. pag 57. — Karnicki herbu *Brzura*, pewnie dla tego położył, że *Paprocki o Herbach rycerstwa* fol. 131. herb *Bzura* czyli *Lis* z racyi wielkiego do siebie podobieństwa tak uważał, jak wyżej *Niesiecki* herb *Lisa* z *Kościeszką*, bo nawet w dawnych *Herbarzach Polskich*, Karnickich herbu *Bzura* niewiadać. Wyzpomieniony Remigian Felix z Karnic na Popielach Karnicki, rzeczono go herbu *Kościeszka*, *apud Tabulla Reg. Galicyae et Lodomeriae immatriculorum Equitum* T. I. pag. 261. *Magnatum* T. III. pag. 220. Anno 1783. wpisany, a *Kuropatnicki o Klejnocie szlacheckim* część I. pag. 57. między temi co Baronat roku 1782. otrzymali, tegoż Karnickiego umieszcza. Potomstwo te-

goź Remigiana Felixa Karnickiego z Ludwiką z Grodkowa Łosiowną małżonków spłodzone: 1. Syn Jan Chrzecieli Prosper dwojga imion, rzeczywisty podkomorzy C. R. dworu Austriackiego, dziedzic dóbr Podhajezyk i Jelięze z przyległościami r. 1782. urodzony i ochrzczony w parafji Rudki obwodzie Samborskim i w tymże kościele r. 1839. pochowany, którego z małżonką Julianną z hrabiów Dziedoszyckich roku 1792. urodzoną i ochrzczoną w parafji Sokołów w obwodzie Stryjskim, córką Antoniego hrabi Dziedoszyckiego, starościca Bochtynskiego herbu *Sas*, i Konstancyi z Biezdziędy Broniewskiej starościanki Wierzbowieckiej herbu *Tarnawa*, zostawił syna Felixa Cypryana Stanisława, trojga imion Karnickiego dziedzica dóbr ojcowskich i Roguźna z przyległościami roku 1809. urodzonego i ochrzczonego w parafji Waręż w obrodzie Zółkiewskim. — 2. Córka Weronika Antonina dwojga imion r. 1785. urodzona i ochrzczone w parafji Rudki, zaślubiona Imo voto Marcinowi Stanisławowi Szeptyckiemu herbu *Szeptycki*, a w powtórnem małżeństwie Cypryanowi hrabi Komorowskiemu herbu *Korczak* aktualnemu podkomorzemu Najj. Ces. Aust. dziedzicowi dóbr Konotopy i innych, z obydwoma bezpotomna. — 3. Druga córka Konstancya Kunegunda, dwojga imion r. 1787 urodzona i ochrzczone w parafji Rudki, zaślubiona Antoniemu hr. *Korczak* Komorowskiemu kawalerowi Maltańskiemu, dziedzicowi dóbr Sądowa Wisznia, synowi Jakóba Komorowskiego kasztelana Santockiego i Antoniny z Wyrbna Pawłowskiej kasztelanki Biechowskiej herbu *Wierzbna*, z którym zostawiła dwie córek: Henrykę, zaślubioną Leonardowi Gurskiemu, dziedzicowi Szklar i innych dóbr herbu *Pobog*, i drugą Antoninę zaślubioną Ferdynandowi hr. Jaxa Bąkowskiemu dziedzicowi dóbr Uście z przyległościami w Galicyi Austriackiej i dóbr Trautenfels w Styryi, herbu *Gryff*. — 4. Drugi syn Rajetan Cyryak dwojga imion Karnicki aktualny szambelan C. R. dworu Austriackiego, dziedzic dóbr Michalewice, Wołczuchy i innych w Galicyi Austriackiej, tudzież dóbr Wysokie z przyległościami w Królestwie Polskiem w Lubelskiem, urodzony 1792. i ochrzczone także w parafji Rudki, którego z małżonką Teofilą z Grzębskich, damą krzyża Gwiazdźdźistego C. R. dworu Austr. i dziedziczką dóbr ojezystych Łabuniek w Lubelskim, urodzoną i ochrzczoną w Wiedniu, córką Stanisława Grzębskiego, prezesa sądu Appellacyjnego Lwows. C. R. dworu Austr. tajnego rady i szambelana, herbu *Jastrzębiec*, i Tekli z hr. Stadnickich herbu *Śreniawa* spłodził synów Teodora, Władysława i Maryannę córkę; wszystkich we Lwowie urodzonych i ochrzczonych. — 5. i ostatni syn Roman Wawrzeniec, dwojga imion, były deputat stanów

Galicyjskich, dziedzic dóbr Pobiele r. 1794. urodzony i ochrzczony w tejże parafji Rudki, któren z małżonką Henryka z hr. Bąkowskich, dziedziczką dóbr ojczystych Cyeowa z przyległościami w Chelmskim urodzoną i ochrzczoną w parafji Olchowiec w obwodzie Krasnostawskim, córką Jana Wincentego hr. Jaxy Bąkowskiego herbu *Gryff*, deputata stanów Galicyjskich, członka towarzystw uczonych, i Kunegundy z hr. Komorowskich kasztelanki Belzkiej herbu *Korczak*, spłodził córkę Sabinę Brydigę Maryę, trojga imion Karnicką, urodzoną i ochrzczoną w parafji Bernardyńskiej we Lwowie. — Karnickich imienia familia znajduje się także na Litwie, Żmudzi i Inflantach. (*Paprocki o Herbach rycerstwa W. Ks. Litewskiego fol. 681.*) Karniecy na Żmudzi herbu *Hgowski* używają, dom dawny. (*Okolski Orbis. Pol. T. I. fol. 351.*) Karniecy in *Samogitia iisdem armis samam nomenque suum coronant* — i w munitamentach klasztoru Ks. Dominikanów Nowogrodzkich, jest wzmianka że Abraham Karnicki sprzedając wieś Bałoszków, podpisał się Abrahamus *Kościęsza* Karnicki, a herbu *Hgowski* na pieczęci użył r. 1500. — Jan Karnicki na Litwie miał za żonę Małgorzatę herbu *Syrokomla* i jej herbu używał, roku 1649. *Kuropatnicki o Kłejnocie szlacheckim część I. § 19. fol. 71.* także pisze: Karniecy w Koronie i Litwie swoje osiadłości mają, z których Kasper Karnicki mąż wojenny i zasłużony, otrzymał w Inflantach dobra za przywilejem Króla Zygmunta III. i tam się osadził, którego potomkowie i teraz w Inflantach mieszkają. Z W. Ks. Litewskiego elekcyja Stanisława Augusta podpisana *fol. 112.* przez Andrzeja Karnickiego łowczego i posła Inflantskiego. — Szematyzm Król. Polsk. i W. Ks. Litewskiego pod tytułem: *Kolenda Warszawska na rok 1771.* wspomina, w województwie Ruskiem Jakóba Karnickiego łowczego Lwowskiego w województwie Mińskiem Ignacego Karnickiego sędziego Mińskiego, w województwie Inflantskiem Jana Karnickiego horodniczego Inflant. sekretarza pieczęci m. Kor. i Andrzeja Karnickiego cześnika Inflantskiego. (*Krasicki*) Adam Karnicki cześnik Inflantski. Z listów Ignacego Karnickiego do Jakóba łowczego Lwowskiego pisanych, okazuje się, że tenże Ignacy roku 1760. był podstolim województwa Mińskiego i porucznikiem Petyhorskim wojsk W. Ks. Litewskiego, potem sędzią i prezydentem ziemi Mińskiej, a w końcu podkomorzym województwa Mińskiego; z dwóch żon miał siedmiu synów i córek; w księstwie Inflantskiem, czterech synowców i dwie synowice, jedna za Witkowskich, druga za Zabickim. Brat rodzony tegoż Ignacego, połączył się z Przędziecką synowicą rodzoną referendarza Litewskiego z tej spłodził syna i trzy córki, a rodzona siostra za Łuskinem chorążym

Witebskim. Wspomina oraz że Alexander Wojski Miński jest jego pradziadem. Był ten Ignacy dziedziecem Ważgieniszek, zostawił syna Alojzego Karnickiego generała-adjutanta wojsk W. Rs. Litewskiego. — *Z dokumentów familijnych.*

Karone Józef. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Karoński. *Nobilit.* r. 1685. *fol.* 21. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Karoński. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1775. *fol.* 153. — *Malachowski.*

Karpołuski, i

Karpowski w Wolyńskiem, tylko u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* wspomniani.

Karpowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W r. 1788. Michał archidyakon Smoleński. — *Krasicki.*

Karszanowski herbu Wczele. O tych sam tylko pisze *Malachowski.*

Karsznicki *Fundament,* herbu *Jastrzębiec.* Patrz w Tomie V. pod **Karsznicki.**

Karwowski herbu Zagłoba. Że są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Karyszewski. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Kaspary Jan, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Kasperowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kasperski z ziemi Wizkiej, podpisał elekcyą Jana III. — *Malachowski.*

Kassyanowicz w powiecie Braclawskim i t. d. — *Malachowski.*

Kasza. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kastelli Mareyan i Stanisław, otrzymali *Indig.* w Rous. r. 1676. *fol.* 23. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Kaszubski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kaszyc. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1778. Józef Kaszyc cześnik Smoleński. Fabian podstarości Orszański. — *Krasicki.*

Katank Mickiewicz, patrz **Mickiewicz.**

Katzler Jan Ludwik, otrzymał *Indig.* na sejmie roku 1768. — *Kras.* — *Malach.*

Kaulfus. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Kalsbers. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. *Malachowski.*

Kayserling hrabia, *Indigena.*

Kazłowski herbu Grzymala.—*Małachowski.*—W r. 1788. Szymon komornik graniczny Zakroczymski. — Joachim podwojewodzi Koliński. — *Krasicki.*

Kędzierski w Sandomirskim i t. d.—*Kuropatnicki.* — *Małachowski.*—W roku 1788. N. komornik ziemski Sandomierski.

Kępalski.—*Kuropatnicki.* — *Małachowski.*—Andrzej cześnik Kaliski. — *Krasicki.*

Kępiasty w powiecie Orłowskim. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Maciej podstoli Piotrkowski, Jakób wojski tego powiatu i sędzia ziemski Wieluński. — *Krasicki.*

Kępnicki. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Kęszycki herbu Nałęcz. Dawni autorowie ich opuścili, jednak w aktach grodzkich Poznańskich znajdują się ślady z wieku XV. i XVI., że ciż exystowali i podpisywali się *Kęsicki*; jeszcze Jakób *Nałęcz* Kęszycki ożeniony z Jeżykowską i syn tegoż Łukasz ożeniony z Gurzewską przy końcu XVI. w. to czynili, zaś Szweryn syn Łukasza, starosta Obornicki ożeniony z Zofią de Gogolewo Rossnowską wszędzie się już Kęszycki podpisywał. Tenże Seweryn miał dwóch synów Benedykta i Władysława od których uformowały się dwie linie tej familji: pierwsza linia od Benedykta około roku 1682. ten miał syna Jakóba, z tego syn Xawery, senator, w roku 1789. wojewoda Gnieźnieński, kasztelan Kaliski, marszałek trybunału, starosta Mosiński, kawaler orderu Orła białego i t. d. ożeniony z Kwilecką zostawił dwóch synów: Jakóba pułkownika wojsk Polskich zmarłego bezpotomnie i Kalixta szambelana dworu N. Króla Pruskiego, osiadłego w W. Rs. Poznańskim, ten z Modliborskiej zostawia dwóch synów: Franciszka Xawerego i Jana Nepomucena. — Z drugiej zaś linji, Władysław z Katarzyną Czerniowską zostawił syna także Władysława, którego zostawił potomstwo synów trzech: Franciszka, Józefa i Samuela wojskiego Wschowskiego. Syn Józefa Floryan umarł bezdzietny, Franciszek zaś najstarszy z trzech synów Władysława zostawił synów pięciu i córek dwie. 1. Ignacy, szambelan dworu Króla Polskiego bezpotomny. 2. Józef młodo umarł. 3. Władysław bezpotomny. 4. Marcin, pułkownik wojsk Polskich, kawaler orderu ś. Stanisława, zamieszkały w Galicyi zostawia trzech synów: Teodora, Pawła i Józefa. 5. Jan Nepomucen zostawił syna Franciszka. — *Z dokumentów familijnych.*

Ketler książę. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kiciński herbu Rogala.—N. pisarz najwyższy skarbowy z Niemierzycowny zostawił potomstwo. — W r. 1778.

Adam Kiciński wojski Czerski. — Bruno Kiciński dziś żyjący, znakomity autor wielu dzieł poetycznych, które razem zebrane w kilka Tomów wyszły niedawno drukiem w Warszawie. Dawniej wydawca wielu pism peryodycznych powszechnie chwalonych.

Kicki na Ritkach herbu *Gozdawa*. O familji tej stoi w Tomie V. ale bez herbu. Z wspomnianych tamże Jan wielki koniuszy Koronny, starosta Lwowski a na ostatek wojewoda Ruski umarł bezżenny.

Ferdynand koadjutor w roku 1798. arcy-biskupstwa Lwowskiego a następnie arcy-biskup. N. starosta Sobowicki bez dzieci zmarły i Antoni Kicki generał artylleryi wojsk Polskich, bracia byli: Antoni zostawił synów trzech: Kajetana koadjutora Chełmskiego a następnie arcy-biskupa Lwowskiego i prymasa Galicyi. — Onufrego wielkiego koniuszego Koronnego następnie w r. 1819. wojewodę, i Augusta Kickiego starostę Krasnostawskiego. Onufry zostawił syna jednego Ludwika Kickiego, któren wszedłszy do wojska 14. lat tylko licząc, był adjutantem księcia Józefa Poniatowskiego w czasie wojen Napoleona od roku 1809. do 1812. ozdobiony krzyżem Legji honorowej w Moskwie 1812. r., ś. Anny w Paryżu 1813. został generałem wojsk Polskich w r. 1831. i poległ pod Ostrołęką dnia 26. Maja tegoż samego roku.

Ludwik Kicki zostawił tylko jedną córkę Ludwikę Maryą Kickę, z drugiej żony Natalji z Bispinków Kickich — *Z dokumentów familijnych.*

Kicki Saryusz herbu *Jelita*. Że są do tego herbu należący piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Kiedrowski, u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*. W roku 1778. Zygmunt komornik ziemski Sieradzki. — *Krasicki.*

Kiedrzyński w Kaliskiem i t. d. — *Małachowski.*

Kielcewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kielecki herbu *Sulima*. Stoją w Tomie V. ale bez herbu.

Kiełbicki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kieniewicz w Pióskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kieniszko z Wileńskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małach.*

Kierbez. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kierliński. I o tych tylko powyżsi piszą.

Kierniecki w Nowomiejskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Onufry Kierniecki regent grodzki Nowomiejski. — *Krasicki.*

Kierszeystein herbu Kryspiń., był podskarbin W. Ks. Lit. w r. 1673. — *Małachowski*.

Kierzkowski w powiecie Radziejowskim. — *Małachowski*. W roku 1798. zmarł Maciej Kierzkowski, zostawiwszy dwóch synów: Jakóba Filipa i Leona. Braci Macieja było trzech: Ignacy, Piotr i Franciszek. — Od Ignacego pochodzi Bartłomiej mający czterech synów: Piotra syn Wiktorryn. Franciszka syn Stefan służył w brygadzie Madalińskiego i zginął pod Warszawą. — Jakób Filip, był kapitanem wojsk Francuzkich, kawaler krzyża Legji honorowej, zostawia trzech synów: Ferdynanda, Leona i Alexandra. Brat jego Leon ma czterech synów: Józefa, Aloizego, Tadeusza i Mikołaja.

Kieysztor herbu Lis. Dawni autorowie ich niewspominają, i tylko *Małachowski* wypisuje.

Kieyżgayło herbu Łabędź. Stoją w Tomie V. ale bez herbu.

Kijankowski. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kijeński. Również tylko u powyższych.

Kijuć w Trockiem, i t. d. — *Małachowski*. W roku 1778. Tadeusz regent ziemski Trocki. — *Krasicki*.

Kisieliński herbu Junosza. — Tak ich *Kuropatnicki* i *Małachowski* wypisują, dawni autorowie mileżą.

Kittel Ernest i Karol *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. 1790. — *Małachowski*

Kiwalski. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski*. — *Krasicki*.

Klaus Petowt. — Tak ich *Kuropatnicki* i *Małachowski* piszą.

Klaugielowicz herbu Ciołek. Tylko u *Małachowskiego* stoją tak wypisani.

Klaugielowicz herba Kościeszka. Również tylko u *Małachowskiego*.

Klecki. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kłębowski Oczkowiec herbu Jastrzębiec. Że są i tego herbu pisze *Małachowski*.

Kłeczko Wojciech starosta Kowieński podpisał przy mierze między Witoldem księciem Litewskim a Inflantskimi Krzyżakami r. 1501- — *Cod. Dipl. Vol. V. fol. 161*.

Klement. *Indig.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski*.

Klepacki. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Klermont. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*

Kłidzia. — U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Klichowski herbu Trąby. Klichowscy na wielkim i małym Klichowie w województwie Kaliskiem, i różnych do-

brach tamże sytuowanych, jako Kamieniach, Sliwniakach, Lubieni wielkiej i malej, Modle, Bienny i innych według dokumentów od kilku set lat z ksiąg Kaliskich, Poznańskich, Pyzdrowskich, Konińskich, w tym domu znajdujących się, lubo starożytna jest familia; tu tylko od pradziada żyjących zaczynamy to jest: Marcina na wielkim Klichowie Klichowskiego, tego zaś syn Walenty na Sliwniakach dziedzic ożeniony z Maryanną Kaniewską, miał potomstwo wyżej wyrażone, która Kaniewska *2do voto* poszła za Przedzyńskiego. Z Walentym Klichowskim, był Kazimierz, Wojciech, Katarzyna Bruczowska, Maryanna Węgierska, Bogumiła Czachorowska, wszystkie bezdzietne. Kazimierz pomieniony, trzy razy małżeńskie wota ponawiał, *1mo voto* z Słomkowską, od której Anna za Gołbowskiem, *2do voto* z Teresą Rembiewską, z której urodzona Katarzyna za Antonim Odechowskim, synowie ich Franciszek i Karol, bracia Katarzyny. Michał, Antoni, Wojciech, Laurenty Klichowscy, służąc w wojnie z Gniazdowskim poginęli. *3tio voto* pomieniony Kazimierz z Pudencyanną Rychłowską spłodził Rozalią Ostromeckiego żonę, drugą Magdalenę, Mikołajewskiego małżonkę, z której Bartłomiej i Julianna Mikołajewscy, trzecią spłodził Ludwikę Klichowską, wydaną za Taczanowskiego, z której Jakób, Tomasz, Adam i inni Taczanowscy żyli 1755. roku Wojciech Klichowski, brat rodzony Kazimierza trójżennego, postanowiony z Jadwigą Golianówną spłodził Adama, którego z Anną Ostromecką, synowie Antoni kanonik Inflantski, proboszcz Piotrkowski i Rozpirski zmarły, Józef Franciszek dwuimienny, komornik graniczny województwa Łęczyckiego, dóbr Cybulice z attynencyami w województwie Łęczyckiem dziedzic, Felicyan komornik także graniczny województwa Rawskiego, dóbr Zamyłnia w temże województwie dziedzic, Walenty komornik graniczny województwa Sieradzkiego, *Possesor tenutarius* klucza Opatowskiego pod Kaliszem, corocznie 22000. tyńfów importującego. Kto chce wiedzieć dokumenta Klichowskich od roku 1634. tę procedencją ztwierdzające, niech patrzy w grodzie Kaliskim. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Klikowicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kliman Karol *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Klimański w Wilkomirskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Marcin podczasy Oszmiański. — *Krasicki.*

Klimaszewski. Tylko u *Małachowskiego* wypisany.

Klimecki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Klimkiewicz herbu Przyjaciel. Przodkowie tego domu byli religii Greckiej Schizmatycznej, z tych Hrehory Klimkiewicz archimandryta w Moskwie spłodził Joachima syna, który dostał się do Polski na Ruś, będąc marszałkiem u dworu Rewery Potockiego wojewody Ruskiego, przyjął wiarę świętą Unji Rzymsko-katolickiej: ten ożenił się z Terlecką, z którą spłodził dwóch synów: Alexandra i Gabryela, od tego córka jedna za Rokicińskim. Alexander Klimkiewicz z Solską zostawił trzech synów: Antoniego, Andrzeja i Stefana i córkę Maryannę. Antoni ożenił się z Zarską w województwie Krakowskiem, z którą bezpotomny. Andrzej Klimkiewicz z Koryecką w powiecie Opoczyńskim miał dwóch synów: Józefa i Ignacego. *Secundo voto* z Trzpieńską herbu *Jastrzębiec* w ziemi Warszawskiej spłodził syna Antoniego i córkę Maryannę. Stefan Klimkiewicz kapitan regimentu gwardyi pieszej Koronnej, pojął za małżonkę Skarzyńską pisarzównę Łomżyńską, z którą zostawił synów dwóch: Antoniego i Pantaleona. Córrek cztery: Ewę, Bibianę, Franciszkę i Katarzynę. — *Her. Wiel.*

Klimkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Klimkowski herbu Ślepowron. Tylko u *Małachowskiego* tak stoją wyrażeni.

Klimowicki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Klityński. Również tylko u powyższych.

Klizne. *Indig.* w Konst. roku 1685. *fol.* 20. — *Małachowski.*

Klott, w Braclawskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778., Adam sędzia ziemski Braclawski. — *Krasicki.*

Kluczewski Ignacy obersztleitnant wojska Koronnego *Nobilit. praec. scart.* roku 1668. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Kluczewski Józef i Melchior bracia, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Kluczyński herbu Jasińczyk. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Klug Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. 1790. roku. — *Malach.*

Klukowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kluszewski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W ostatnich czasach żył N. Kluszewski starosta Brzegowski.

Kłużeński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Klanicki w powiecie Grodzieńskim, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Józef obożny Grodzieński. — *Krasicki.*

Kłobucki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kłobuszewski. — Także tylko u powyższych.

Kłoczko herbu *Ogończyk.* Patrz **Kłodzki** T. V.

Kłosowicz herbu *Kłosa.* — Tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Knachfus. *Nobilit praec. scart.* w Konst. Litews. roku 1775. *fol. 44.* — *Małachowski.*

Kniaź herbu *Kurez.* Tylko u *Małachowskiego* tak stoją.

Kniazki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kniaźnin herbu *Kniaź* jest *Kurez.* — *Małach.*

Kniaźnin herbu *Następ* czyli *Rudnica.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — Do jednych z tychże należał Franciszek Dyonizy Kniaźnin syn Ignacego i Anastazyi Kniaźninów Autor powszechnie szacowanych wielu dzieł poetycznych, które wyszły drukiem w 7. Tomach w Warszawie i powtórnie w 6. Tomach w Lipsku, zmarły w Końskiej woli 25. Sierpnia roku 1807. w 57. roku życia swojego.

Kniażyński,

Kniażyszcze, tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Knidzyński z Podlaskiego podpisał elekeją Jana III. — *Małachowski.*

Kniehyniński, w metryce Wołyńskiej r. 1528. — *Małachowski.*

Kobelski herbu *Prawdzie.* Dawni autorowie o nich nie piszą, i tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Kobierski herbu *Ryś.* O tych w Tomie V. ale bez herbu.

Kobierzyski z *Kobierzyska.* — Tak stoją u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Koboszko. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kobuzowski herbu *Mora.* O tym domie dawni autorowie, *Niesiecki* i *Kuropatnicki* przez niewiadomość opuścili. Legitymacją autentyczną z aktów Lwowskich słowo w słowo tu umieszczamy: *Extractus ex metricula statuum regnorum Galliciae et Lodomeriae Tomo II. pag. 365. depromptus. Caesareo regium terrestre Leopoliense iudicium, generosum Joannem Mora Kobuzowski et Theodosiae de Skibickie conjugum legitimorum filium olim vero generosorum Stephani Mora Kobuzowski et Mariannae de Ziolkowskie conjugum legitimorum, tum generosorum Theodori Skibicki et Pelagiae de Kozobudzkie conjugum, itidem legitimorum, nepotem esse, ab iisdemque utriusque lineae nobilitatem et praerogativas, statui nobilitari competentes*

desumpsisse, atque per ipsosmet, stemmate Mora dicti, pro merito gaudere consequenter quoque circa fixum, hisce in regnis domicilium, tam ante quam post revindicationem horum regnorum, pro nobili indigena, semper reputatum fuisse, et revera, nobilem indigenam esse, praesentibus attestatur. Datum Leopoli die 29. mensis Novembris 1782. anno Rochus Baro Czechowicz subjudex terrestris Leopoliensis, praeses. Vincentius de Kozban Bem notarius Amus. Ignatius Swieprawski camerarius terrestris Leopoliensis. Cajetanus de Michalowski notarius L. S. Intabuletur decretum in sessione C. Regiae commissionis tabularis Leopoli die 11. 9bris 1783. Lectum per Oczosalski. Collatum et copiam praesentem suo cum originali extracta tymbrato concordare attestor Leopoli die 9na Octobris 1793. anno. Lucas de Lubraniec Dąbski manu propria locus sigilli gentilitii. Jakób Mora Kobuzowski komornik ziemski Lwowski z tejsze procedencyi pochodzący, rzezoną legitymacyą dowodzi się. — Her. Wiel.

Kobyłowski. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Koch Jerzy otrzymał Indig. roku 1658. — *Vol. Leg. IV. fol. 569.* — *Krasicki.*

Koch. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Kochałowski herbu Radwan z odmianą. Dawni autorowie ich niewspominają. — *Kuropatnicki* i *Malachowski* w dziełach swych ich tak wypisują.

Kochan herbu Rawicz. Autorowie jako *Okolski*, *Duńczewski* cytują księcia Szlązkiego Kochan i od niego procedencyą Prandotów wywodzą. — Patrz *Duńczewski* T. II. i *Okolski* Tom II. *fol. 598.*

Kochnowski. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1775. *fol. 153.* — *Malach.* — W roku 1778. Melchior Kochnowski biskup Dyonizeński, sufragan Chełmski. — Stanisław subdelegat Krasnostawski. Wincenty vice-regent tegoż grodu. — *Kras.*

Kochowicz Stanisław gwardyi Królowej chorąży, *nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol. 62.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Kochyliński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kocielski w Lubelskiem i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kociołkowski. — Może to ci sami co **Kocielewski** w T. V. — ale *Kuropatnicki* i *Malach.* osobno ich piszą.

Kociubiński herbu Zdanowicz z odmianą. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Kocorowski z Plock. podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Kocowski herbu Dąbrowa. Sam tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Koczowski herbu Jastrzębiec. O tych w Tomie V. ale bez herbu.

Kodzień *Pisanka*, herbu Prus 3tio. Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Koiszewski w Brzeskiem Litewsk. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kokaracki. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 62. — *Małachowski*.

Kokoszyński herbu Pypka. — Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Kokowski w Sieradzkiem i t. d. — *Mał.* — W roku 1788. Józef podwojewodzi Sieradzki. — *Krasicki*.

Kokolusza herbu *Działosza*. — Tak stoją u *Kuropatnickiego* i *Małach*.

Kolankowski. — *Kurop.* — *Małach*.

Kolczewski. Także tylko u powyższych autorów.

Kołodowski herbu *Betty*. — Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Kolerciej, u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Kolkowski, także tylko u powyższych autorów.

Kollatorowicz Łukasz i Wojciech, *Nobilit. praecc. scart.* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Kolmer, Klemens, Jan, Filip, Reinhold i Karol Ernest Indig. otrzymali w Konst. roku 1658. *fol.* 50. — *Krasicki*. — *Małach*.

Koib w Smoleńskim, i t. d. — *Mał.* — W r. 1788. Stefan koniuszy Grodzieński. — *Kras.*

Kołodzyński herbu *Kołodyn*. Patrz w Tomie V. pod **Kołodyn**.

Kołomyjski w Zambrowskiem i t. d. — *Mał.* — W roku 1788. Antoni burgrabia Zambrowski. — *Krasicki*.

Kołupaj, w różnych miejscach Litwy. — *Mał.* — *Kuropatnicki* pisze ich Kołupajło, a *Krasicki* wymienia w roku 1788. Franciszka Kołupayło sędziego ziemskiego Wolkowskiego; — może to jeden i ten sam dom.

Komaniewski. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Komar herbu własnego. O tej familji z *Niesieckiego* w Tomie V. Tutaj zamieszczamy prostą genealogią od Jerzego na którym skończył *Niesiecki*, aż do Józefa dziś żyjącego

z jego potomstwem, potwierdzoną z postanowienia deputacyi wywodowej Wileńskiej dnia 15. Grudnia 1834. r. — Jerzy Komar był powołany na sejm jak o tem świadczy list Króla Polskiego Jana Kazimierza w 1664. pisany, od tego Jerzego pochodzą synowie: Daniel, Benedykt, Jan, Michał, Hieronim, Adam i Władysław, którzy pozostałemi po swym ojcu i matce majątkami Barkolibiszki, Kiena, Wojtkany, nazwanemi między sobą się podzielili; co się widzieć daje z dokumentu dziełczego w 1671. zawartego, z tych Michał miał przez Króla Polskiego Jana III. pozwolenie w roku 1681. dane na przelew Adamowi Odyńcowi prawa dożywotniego na majątek Glińsk sobie służącego. Z Michała rodzi się Mikołaj, który w roku 1701. miał dane sobie polecenie, przez księcia Wiśniowieckiego hetmana Wielkiego Księstwa Litewskiego udać się w powiat Upitski, dla objęcia we władanie starostwa Gulbniskiego. Tenże sam Mikołaj testamentem swoim Ignacemu i Antoniemu, majątki Połoweń, Rogów i inne z ludźmi poddanemi, któremi się wedle świadectwa dokumentu dziełczego w roku 1744. uczynionego podzielili; z nich Ignacy za przywilejem Króla Polskiego Stanisława Augusta pod rokiem 1774. danym, był wyniesionym na urząd sędziego ziemskiego Wilkomirskiego i przez także przywileje powoływany był na sejm dla wyboru urzędników. Od Antoniego pochodzi syn Józef, który jak wyświeca formularny opis jego służby był w roku 1790. komisarzem cywilno-wojskowym powiatu Wilkomierskiego, następnie pułkownikiem wojsk Litewskich a na koniec prezydentem Wileńskim głównego sądu Hgo departamentu: o pochodzeniu zaś od niego synów Teofila, Władysława i Konstantego, świadczą metryki chrzestne przez konsystorz potwierdzone i t. d. W końcu wspomniany Józef Komar był pułkownik wojsk Polskich i prezes sądu głów. Wileńskiego był także w r. 1812. obrany posłem na sejm Warszawski z powiatu Wilkomierskiego. Ożeniony z Teklą Kościałkowską marszałkowną Wilkomierską; jego synowie: Teofil, z Rozalji Myszowiczówny zostawia syna małoletniego Józefa. Władysław guber. sekretarz ożeniony z Katarzyną Zajączkowską. Konstanty porucznik kawaler-gardzkiego jej Imperatorskiej Mości pułku.

Komarnicki herbu Junosza. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Komarzewski. Wypisują ich *Krasicki* i *Kuropatnicki*, inni autorowie wraz z *Malachowskim* nic o nich nie wspominają.

Komirowski w Inowrocławskiem i t. d. — *Kuropa-*

tnicki i Malachowski. — W roku 1778. Józef cześnik Inowrocławski. Stanisław łowczy Bydgoski. — *Krasicki.*

Komoński herbu *Lis* według *Malachowskiego*; herbu *Bzura* według *Kuropatnickiego*.

Komorowski herbu *Ciołek*. O początku Ciołków jużemy pod Poniatowskiemi i Ciołkami mówili. Porównyując genealogię domów Komorowskich daje się spostrzegać że *Niesiecki* do familji *Korczaków* Komorowskich i innych jako np. Ciołków pomieszał, bo gdy z papierów urzędowych jawno okazuje się o istnieniu dawnem w znaczeniu będących *Ciołków* Komorowskich, w Herbarzu swoim tylko w kilku wierszach wiadomość o nich zamknął. — *Ciołkowie* Komorowscy tak od dóbr Komorowa zawołani zostali i pierwszy z nich Piotr *Ciołek* z Komarowa otrzymał hrabstwo Liptowicekie i od niego zaczyna się tu procedenya tej familji.

Piotr miał synów czterech: Andrzeja, Adama, Krzysztofa i Franciszka, otrzymał hrabstwo Liptawieckie r. 1469.

Adam Komorowski drugi syn Piotrawiał syna Jana.

Jan Komorowski miał syna Krzysztofa ze Zborowskiej wojewodzianki Krakowskiej.

Krzysztof Komorowski kasztelan Santoeki, syn Jana i Zborowskiej, mąż zasługami w ojczyźnie znamienity, wezwany był od Króla Zygmunta III. do lustracyi dóbr królewskich po zmarłej ręce pozostałych r. 1607. ożenionym był z Heleną hrabianką Granowską herbu *Leliwa* miał syna jednego Mikołaja i córkę Katarzynę wydaną za Zbigniewa Lanckorońskiego podkorzego Sandomierskiego.

Mikołaj syn Krzysztofa i Granowskiej, we wszystkich papierach familijnych tytułowany wojewodą Płocką, wszedł był w śluby małżeńskie z Beatą księżniczką *Korybut* Wiśniowiecką, córką księcia Michała starosty Owruckiego i Reginy Mohylanki, a ciotką Króla Michała Korybuta, miał syna Jerzego.

Jerzy na Komorowie, Pogorzeltu, Poniatowie etc. dziedzie, także w tranzakcyach familijnych tytułowany kasztelanem Sieradzkim, pojął był w małżeńską ligę Elżbietę Tarłównę herbu *Topor*, z niej syn Andrzej.

Ten Andrzej miecznik Koronny przysiągł się dożywotnie z Zofią Sieniawską, z ks. Radziwiłłówny, hetmanowną polną koronną wojewodzianką Wołyńską, miał syna Adama.

Adam, naprzód podezaszy Nowogrodzki, dalej podkomorzy Halicki, nakoniec i Koronny, kawaler orderu Orła białego, mąż rycerski, na czele wojska wielokrotnie stawał, złączył się dożywotnie z Eleonorą Piaskowską starościanką, miał synów czterech: Stefana, Jakóba, Józefa i Jana.

Stefan, podstoli wielki Koronny, kawaler orderu Orła

białego, dwa razy poselstwo własnem kosztem odprawiał, naprzód do Rzymu, później do Porty i upodobawszy sobie strój turecki przebrał się przez długi czas tam zostawając, bezpotomny.

Jakób, drugi syn Adama regimentarz wielki Koronny, kawaler orderu Orła białego i ś. Stanisława bezpotomny.

Józef, starosta Lwowski, kawaler orderu ś. Stanisława.

Jan najmłodszy z synów Adama w dzieciństwie jeszcze wieku wzięty w opiekę od elektora saskiego Augusta II. tam wychowanie odebrał, i zaledwie 18. lat licząc został pułkownikiem artylleryi wojsk Koronnych. Gdy domowe niepokoje wicherzyć kraj nasz zaczęły opuścił służbę i udał się do Francyi do Stanisława Leszczyńskiego i długi czas na dworze Ludwika XV. przemieszkiwał, gdzie i orderem ś. Ducha zaszczyconym został. Widząc już spokojniejszą ojezynchą swoją, strawiwszy 10. lat zagranicą wrócił do kraju by resztę życia spokojnie dokończyć; znany osobiście oddawna Stanisławowi Poniatowskiemu, i chcąc go król silniej na swoją przyciągnąć stronę ofiarował mu natychmiast krzesło kasztelanji Bełzkiej — pomimo to długo jednak w domowem ustroniu przemieszkiwał ożeniwszy się z Ludwiką Cielecką córką generała, a której znaczny posag wynagradzał choć w części poniesione szkody z ojczystego majątku — wezwany nakoniec od króla własnoręcznem pismem, by zatrudnił się przy wyborze posłów na sejm i sam także nieodmiennie zjechał, niemógł odmówić tak chlubnemu zaufaniu, a znając ten monarcha jak wielkiej używał Komorowski opinji u rodaków, silnie na rychły jego przyjazd do stolicy nalegał — tam dopiero z całym zapalem młodocianych lat oddał się pracy dla kraju; próżnemi były jego zabiegi, i skołatane zdrowie na natargach publicznych, wkrótce po zawarciu sejmu przymusiło go do opuszczenia stolicy. Podzieliwszy więc ostatniemi szczątkami wielkiej niegdyś fortuny trzech synów i zachowawszy sobie mały dochód, osiadł we Lwowie i tam na łonie rodziny roku 1796. życie dokonał. Miał także trzy córki: Teklę wydaną za Cieszkowskiego, Annę za Zaleskiego marszałka Wołyńskiego i Eleonorę. Synowie zaś o których niżej: Erazm, Jakób i Baltazar.

Mąż ten wielkiej nauki i enót powszechnej estymacyi wojcysznie i zagranicą używał, był członkiem rady Nieustającej kawalerem orderu Orła białego, ś. Ducha i ś. Stanisława. Zostawił po sobie bogaty skarbiec i siła ksiąg, co wszystko dziełem dostało się najmłodszemu z synów Baltazarowi.

Erazm najstarszy syn generał wojsk Polskich, szembelan dworu Austryackiego, kawaler orderów Narodowych, komandor krzyża ś. Leopolda etc. dziedzic na Łuczycach, Szem-

pańcach, Leszczetowie, Remenowie, i tym dalej wszedł w związki małżeńskie z Anną baronową de Storach z Komorowskiej herbu *Korcza*k urodzoną, miał syna jednego Ignacego i córek dwie: Magdalenę wydaną za Zaleskiego i Franciszkę za Michałem hr. Komorowskiego. — Powtórzył związki małżeńskie z Maryą hrabianką Dułską, z tą miał syna Władysława, ten młodo umarł — roku 1817. wyniesionym został do tytułu hrabiego ś. Imperyi i zszedł z tego świata r. 1835. we Lwowie pochowany.

Jakób *Ciolek* Komorowski drugi syn Jana, rotmistrz kancelaryi Narodowej, prezes gub. Podolskiej miał trzech synów i córek siedem, zszedł z tego świata r. 1840.

Baltazar *Ciolek* Komorowski syn najmłodszy Jana, skończywszy uniwersytet w Berlinie w 16. roku życia swego wstąpił do służby wojennej i był pułkownikiem pod dowodzącym wówczas generałem Madalińskim i razem nieodstępny jego towarzyszem; po wypuszczeniu wojska przymuszony opuścić służbę i przebiegłszy Europę od Wschodu do Zachodu od Południa do Północy, zwiedził obiedwie części Ameryki, ztamtąd wrócił do Paryża. Zdawna zaszczycony przyjaźnią i szacunkiem Tadeusza Kościuszki prezentowanym był Napoleonowi będącemu wówczas pierwszym konsulem. — Listy własnoręczne Napoleona i Kościuszki, które do tej pory chowają się w familji hr. Baltazara, świadczą o ile ten umiał pozyskać ich poważanie. Wrócił nareszcie do Lwowa z powodu interesów familijnych i długi czas przy stroskanej matce pozostać musiał. — Ogołocony z dóbr pozostałych po ojcu w Królestwie sądząc, iż te zwróconemi będą, wyjechał do St. Petersburga gdzie też w służbie pozostał, mianowany szambelanem dworu Rossyjskiego, zupełnie kraj ten zamieszkać zmuszony był okolicznościami, a przez różne spadki familijne odziedziczywszy znów dość znaczny majątek, nabył dobra na Wołyniu i osiadł w majątności swojej Rożyszczach nad Sterem. Tam N. Cesarz Alexander zaszczycił go swoją bytnością w własnym jego domu. R. 1816. obrany prezesem I. departamentu gub. Wołyńskiej, a gdy kończył urzędowanie powtórnie reskryptem N. Cesarza na urząd prezesa izby skarbowej powołany został; mianowany nakoniec do sprawowania obowiązków gubernatora cywilnego tejsze guberniji, po długo-letniej pracy dla słabości zdrowia od wszelkich urzędów usunąć się musiał. Ożenionym był z Ludwiką Hulewiczową, córką Franciszka byłego senatora adjutanta J. R. Mei, później podkomorzego Rijowskiego i Konstancyi Sumowskiej z Szembekowej Hulewiczów małżonków; z nią miał synów dwóch: Augusta i Razimierza, i córkę Teofilę. Wezwany na koronacyą N. Cesarza Mikołaja, w rok po-

źniej, to jest: 1827. r. w St. Petersburgu życia dokonał. Zaszczycony był stopniem rzeczywistego radcy stanu i orderami ś. Włodzimierza z gwiazdą 2giej klasy i ś. Anny z brylantami i wielu innemi tak zagranicznymi jako i krajowemi, jako też i komandoryą krzyża ś. Jana Jerozolimskiego. Zostawił po sobie siłą kosztownych pamiątek, tak familijnych które mu po ojeu dostały się, jako i nowo nabytych i malowideł włoskich. Zamożne archiwum, wielu medalów i innych starożytności zostały także po nim. Dziedziczył na Rożyszczach, Topolnej, Zalobawic, Dubieszach wielkich i małych, Czebeniach, Rulezanach, Kopaczowce, Maydanie, Bielaszowie, Rohitnicy, Woronny, i tym dalej — prócz innych dóbr jeszcze w Galicyi i posagowych po żonie. — *Z wyvodu szlachectwa przez Heroldyą ces. rossyjską zatwierdzonego i papierów familijnych.*

Koncerewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Konczewicz w Nowogrodzkiem i t. d. — *Malachowski.* — W roku 1413. na sejmie Horodelskim Gineth Konczewicz przyjęty do herbu Zarembów. — *Con. Vol. I. fol. 70.* — Józef w r. 1778. Horodniczy Nowogrodzki — *Krasicki.*

Kondarat, Michał i Jan *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol. 64.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Kondracki w ziemi Zawskrzyńskiej, i t. d. — *Malachowski.* — W r. 1788. Jan cześnik Łucki. — *Krasicki.*

Koniczewski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Konigsfels. *Indig.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Koniski,

Koniuchowski i

Konjugowicz. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Koniuszewski w Brzesk. Litewst i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Konopacki herbu *Nowina.* Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Konopka herbu *Nowina.* O tych stoi w Tomie V. tu dalszą procedencją z dokumentów urzędowych, przywilejów i t. d. czerpaną umieszczamy. — Są dyploma autentyczne Królów Zygmunta Augusta, Zygmunta III. i Augusta III. wspominające zasługi Jakóba *secret. s. r. M. R. Pol. 1567.* — Stanisława rotmistrza, Hinka oboźnego, Jana Żegoty Piotra, Antoniego łowczego Drohickiego, (1630), Andrzeja komisarza i gener. lustratora dóbr królewskich stołowych (1758.), Konopków a z kwerend poczynionych wykazuje się jak następuje:

Z summaryusza kwerendy uczynionej w metrykach koronnych w Warszawie. — Roku 1674. Andrzej *Nowina* Konopka za Jana III. Króla Polskiego, z ziemi Wizkiej. — Roku

1697. na elekcji Augusta II. Wojciech *Nowina* Konopka z Sandomierskiego, Krzysztof z Kaliskiego, Grzegorz, Jakób, Marcin, Maciej, Tomasz, Stanisław i Walenty *Nowina* Konopkowie, wszyscy siedmiu z ziemi Łomżyńskiej. — Roku 1779. *Josephus* Konopka, syn Wiktora Konopki, miał sprawy w aktach trybunalskich Piotrkowskich. — Roku 1774. *Generosi Antonii ut supra Generosi Valentini Konopka Camerarii cum Marianna Zakrzewska progeniti filii, cessio intuitu bonorum Szumowo in Palatinatu Masoviae, Terra Łomżensi, sitorum.* — Roku 1773. *Generosus Franciscus Antonius Camerarius Terrestris Palatinatus Gnesuensis, cum Generosa Francisca de Kobielskie consorte sua quietant.* — R. 1798. Konsens na pewne wsie przez Kazimierza księcia Ogińskiego hetmana Wielkiego Księstwa Litewskiego dany Franciszkowi bywшему kapitanowi wojska Litewskiego, i Annie Konopkom. — Roku 1790. otrzymał patent Króla Stanisława Augusta Michał *Nowina* Konopka na chorążstwo w regimentzie pieszym wojska Koronnego szefostwa urodzonego Malczewskiego. — Roku 1775. Kazimierz *Nowina* Konopka komornik Gnieźnieński. — Roku 1780. Stanisław August Król Polski, daje patent na łowczego Sanockiego Józefowi *Nowina* Konopka.

Z akt koronnych Krakowskich: pod rokiem 1780. zapisany jest dyplom królewski na łowczego Sanockiego dany Józefowi Konopce. — Roku 1784. Józef *Nowina* Konopka łowczy Sanocki, nabył dobra Modlnicę i tegoż r. 1784. do tychże dóbr intromittowany. — Roku 1786. Józef *Nowina* Konopka łowczy Sanocki był dziedzicem wsiów Zajezierze i części Bogorya. — Jak świadczy tabuła dóbr ziemskich we Lwowie, księga *Obligationum Novarum* Tom 49. pag. 179., ten Józef *Nowina* Konopka z Jalbrzykowego stoku, łowczy Sanocki, miał braci: 1. Ludwika *Evertitus Clavae minoris Regni Majoris*. 2. Antoniego. 3. Księdza Marcina kanonika katedralnego Przemyślskiego, który wydał mowę powitalną roku 1782. na wjazd do Przemyśla JW. JKs. Antoniego Wencesława Sierakowskiego biskupa. 4. Siostra Franciszka Konstancya, żona Józefa de Chmielek Chmielewskiego, synowie i córka Adama z Jalbrzykowego stoku *Nowina* Konopki, podskarbiego łomżyńskiego i Barbary Zapolskiej dziedziców Rustweezka w ziemi Przemyślskiej. Wyż pomieniony Józef łowczy Sanocki połączył się z Teresą Bogoryą Skotnicką, córką Ignacego Bogoryi Skotnickiego i Barbary Skarbek Borowskiej, z którą Teresą spłodził synów trzech: 1. Stanisław z Jabrzyłkowego stoku *Nowina* Konopka, po ojcu dziedzic Mogilan. 2. Michał. 3. Tadeusz. *Liber Instrumentor.* Tom 118. pag. 62. Tom 103. pag. 202—203.

Akta Radomskie mówią: że roku 1747. *Wojeiech Nowina* Konopka, ziemianin Sandomierskiego województwa, stawał w różnych sprawach obywatelskich przed sądem Ziemskim wraz ze swoim synem Józefem Konopką, wecale innym od Józefa lowczego Sanockiego, który w tychże aktach pod rokiem 1786. wyrażony jest jako kupił dobra Zajezerze. — Roku 1706. Antoni *Wojeiech Nowina* Konopka, syn niegdyś *Matusza Nowina* Konopki i *Zofji* ze *Zgłobic*, podpisał dożywocie z żoną swoją *Anną Bieniecką*. — Pod rokiem 1784. *Stanisław* i *Jakób* synowie *Wojeiecha* i *Franciszki* Konopków, a pod r. 1747. że tenże *Wojeiech* miał synów *Stanisława* i *Franciszka*.

W metrykach koronnych w Warszawie znajdują się także następujące dokumenta: Roku 1770. *Krzysztof Nowina* Konopka stolnik *Dobrzyński*, miał dwóch synów, na których jest dokument pod rokiem 1742. to jest *Jana Nowina* Konopkę połączonę węzłem małżeńskim z *Barbarą de Pełowskie*, z której synowie *Franciszek* i *Andrzej*; drugi syn *Krzysztofa*, a brat *Jana*, na imie *Łukasz* roku 1742. cześnik *Braclawski*, pod tymże rokiem uczynił z dóbr dwie donacje, roku 1743. nabył dobra *Strzyżów* w ziemi *Sochaczewskiej*, roku 1755. bona *Roszkowa-Wola* donat, roku 1765. *Contractum Roborant*. Roku 1742. kupił dobra *Bronisz* w *Warszawskim*.

Jak świadczą akta Sandomierskie, tenże *Łukasz Pincerna Braclaviensis* roku 1747. miał za żonę *Zuzannę Ołtarzewską* i kupił wsię *Wolę* w *Radomskim*, *Piotrkówek* roku 1747. w *Warszawskim*. — Jego syn *Józef Nowina* Konopka, jak świadczą akta *Warszawskie* pod rokiem 1742. sprzedał dobra *Broniszew*. — Roku 1765. jest dowód w tychże metrykach koronnych, że *Łukasz* cześnik *Braclawski* był synem *Krzysztofa* stolnika *Dobrzyńskiego*. — Roku 1690. że tenże *Krzysztof* był synem *Raspra*, podpisał elekeją *Augusta II.* oraz że r. 1714. był *Commilito cohortis loricatae Generalis Campiducis M. D. Lithuaniae*, otrzymał pozwolenie ustąpienia z wójtostwa wsi *Skotniki* w województwie *Sandomierskim* położonej.

Zatem okazuje się, że *Rasper Nowina* Konopka miał syna *Krzysztofa* stolnika *Dobrzyńskiego*; ten zaś spłodził *Jana*, który zostawił dwóch synów: *Franciszka* i *Andrzeja*, oraz drugiego syna *Łukasza* cześnika *Braclawskiego*, który z *Zuzanny Ołtarzewskiej* miał syna *Józefa*; ten służąc wojskowo na ołtarzu ojczyzny złożył całą swoją fortunę, zostawił potomstwo, z którego *Nowina* Konopka osiadł w *Wieliczce*, i tam połączył się z *Moszczeńską*. — Po rozbiorze *Polski*, gdy *Wieliczka* dostała się pod panowanie domu *Austryjackiego*, tenże *Konopka* wziął w posesję w spółce z *Moszczeńskim* *Saliny Wielicckie* i *Bocheńskie*, gdzie obydwaj dorobili się znacznej fortuny

W czasie głodu, mając od lat kilku nietykane śpichlerze pełne zboża, utworzyli takowe w połowie większej rozdając darmo nieszczęśliwym prawie z głodu umierającym; opuszczając posesyę Salin w Wieliczce i Bochni, darowali krajowi maszyny, zbudowane magazyny nad Wisłą, nowo ich kosztem otworzone szyby w kopalniach soli, zaprzęgi i wszelkie sprzęty ich kosztem urządzone i sprowadzone. Za te czyny Cesarz Leopold nadał im godność baronów rzeszy Niemieckiej.

Piotr i Jan Konopkowie bracia rodzeni zostawili następujące potomstwo: Piotr Konopka miał dwie żony: 1. Siodełkiewiczówna, bezpotomna; 2. Salomea Hubicka, z tej dwóch synów i córka: 1. Jan dziedzic Mikuliniec w Tarnopolskim, fabryki sukna i kąpieli w Konopkówec, połączony z hrabianką Miączyńską bezdzietny. 2. Antoni dziedzic dóbr w cyrkułe Bocheńskim, połączony z Emilią Maryanną Karoliną Skrzyńską, z tej zostawił trzech synów. 3. Teresa za Janem baronem Czechowiczem dziedzicem Zarubiniec w Tarnopolskim obwodzie. — Jan brat Piotra, połączył się z Julianną baronową Przychocką, z której spłodził dwóch synów: Stanisława i Franciszka, o którym niżej. — Stanisław połączył się z Magdaleną Skrzyńską, córką Franciszka Borgiasza Skrzyńskiego i Józefy Jakubowskiej, która była córką Felicyana Jakubowskiego skarbnika Owruckiego i Antoniny Kleckiej. Z tej Magdaleny zostało pięciu synów i dwie córki: 1. Ludwik. 2. Jan. 3. Ignacy. 4. Antoni, dziedzic Wiewiórki, połączony z hrabianką Grocholską urodzoną z Baworowskiej. 5. ksiądz Wincenty kanonik Ołomuniecki. 6. Aniela za Skrzyńskim. 7. Kunegunda za Karolem de Kotary Kotarskim dziedzicem Olesna. — Drugi brat Franciszek, syn Jana połączył się z Brygittą Jordanówną Stojowską, córką Józefa z Zakliczyna Jordana Stojowskiego C. K. radcy i Teresy *Korcak* Drohojewskiej. Z tej Brigitty zostało trzech synów i trzy córki: 1. Felix. 2. Leon, 3. Prosper dziedzic na Brniku, 4. Amalia za Jordanem Stojowskim, 5. Julianna za Fibauzerem de Mijaczów, 6. Anna za Rudzkim.

Konoplański. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

W r. 1778. N. regent Braclawski. — *Krasicki.*

Konsiadzki herbu Prawdzic. Tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Kontrymowicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Konwicki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kopczyński. — Także u powyższych.

Kopeszy herbu Jastrzębiec. — Tylko powyżsi autorowie tak ich wypisują.

Kopinej. *Indig.* w Konst. roku 1609. — *Małachowski.*

Koporski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kopsowicz herbu Wieniawa, który jest takowy: Głowa żubra powinna być czarnego koloru, rogi u niej tak ułożone, jakby księżyc niepełny wyrażały, przez nozdrza wiec zawiedziona w koło skręcona, czyli jako inni chcą, cyrkuł złoty, w zakrętach poczerniony, w polu żółtem. *Paprocki fol. 675. Okolski Tom III. fol. 289. Bielski fol. 69.* przydaje lwa w koronie nad hełmem wyniesionego w jednej łapie miecz trzymającego. Dom Kopsowiczów dawniej w Litwie, a potem w województwie Ruskiem osiadły, z których Wojciech Józef Kopsowicz podstoli Sanocki ożeniony z Barbarą Mokoskiej Szybińską herbu *Wukry*, spłodził dwie córki: Katarzynę *primo voto* za Śmiechowskim herbu *Betty*, z którym miała syna Jakóba i córkę Barbarę, która była za mężną, *secundo voto* za Franciszkiem Kubrzyckim, z tym bezpotomna. Druga Kunegunda Kopsowiczowna, za Nowickim herbu *Poraj*, z tym było potomstwo synów dwóch: z tych jeden Jędrzej i córka Barbara, i synów dwóch: Onufrego, ten umarł we Lwowie i Tadeusza. Tenże Tadeusz Kopsowicz po trzykrotnie ożeniony: *primo voto* wszedł w śluby małżeńskie z Maryanną Palkiewiczówną, z którą spłodził syna Wojciecha w roku 1772. jako świadczy metryka chrztu w parafji Kozłowskiej zapisana, i córkę Helenę za Jędrzejem Podchorodeckim, z tym ma córkę Maryannę i syna Marcellego Podchorodeckiego. *Secundo voto* z Wiktoryą z Surowskich, *primo voto* za Chlebowskim będącą z tą spłodził syna Jakóba, jako świadczy metryka chrztu w Czerniejowie dnia 3. Lipca roku 1777. zapisana. *Tertio voto* pojął za małżonkę Marcyannę Dąbkowską, córkę Józefa Dąbkowskiego z Agnieszki Leźnickiej urodzoną, z którą bezpotomny. Anna z Bireckich Ustrzycka kasztelanowa Przemyśka była ciotką rodzoną Barbary Szybińskiej za Kopsowiczem podstolim Sanockim będącej. Dom Kopsowiczów spokrewniony z familiami Ustrzyckimi, Szeptyckimi, Dubrawskimi, Dobrzeńickimi, Szybińskimi, Nowickimi, Dąbkowskimi, Leźnickimi, Stępowskimi, Guzowskimi i innemi. — *Her. Wiel.*

Kopyczyński. — U *Małachowskiego*.

Koracz herbu Wqż. Tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Korbaczewski. O tych dawni autorowie i *Niesiecki* nie piszą. *Kuropatnicki* w rzędzie nazwisk domów szlacheckich umieszcza. W Konstytucyi 1764., stoi iż Jan Korbaczewski podpisał elekcyą Stanisława Augusta Króla z powiatu Rzeszyckiego. — *Her. Wiel.*

Korcicki herbu Prus. Tak ich wypisują *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Korceń. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Korez Jakób *Nobilit.* w Konst. r. 1685. *fol.* 21. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Korczyński herbu *Sas.* Dawni autorowie o nich nie piszą i tylko jeden *Małachowski* tak ich wspomina.

Kordecki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

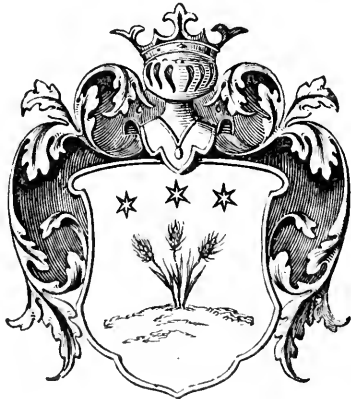
Kordymier Jakób major wojsk Koronnych, otrzymał Indyget w Konst. roku 1676. *fol.* 18. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Kordyński. — *Kuropatnicki.* — *Małach.*

Korgow. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kormanicki herbu *Gozdawa.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Korn herbu *własnego*, który jest takowy: Na tarczy trzy kłosa z ziemi wyrastające, tak ułożono, iż po bokach, jeden w jedną, drugi kłos w drugą stronę, trochę nachylony, a średni prosto stojący; na wierzchu tych kłosów, trzy gwiazdy tak, że nad każdym kłosem gwiazda osobna, każda o sześciu rogach; na wierzchu tarczy korona. — Familia ta początkowie

niemiecka, pisze się von Zegierd Korn, weszła do księstwa Inflantskiego, w Parnawskim i Wendeńskim, na dobrach Krokumujza i Junformujza zwanych osiadła. *Ryterbank* czyli osobny herbarz samych Inflantezyków pisze, że za Zygmunta Augusta Króla Polskiego, weszła ta familia do Inflant, to jest do tej części Inflant, którą pospolicie Polskimi Inflantami zwano, a która ostatnim kordonem 1773. roku pod panowanie Rossyjskie dostała się, gdzie i dosąd kwitnie. Pierwszy z Parnaskiego i Wendeńskiego powiatów wyszły do Inflant Polskich pospolicie zwanych, jest Otto von Zegierd Korn, ten dobra Witkopo-

wszczyzna i Auszkany zwane, posiadał, ożenił się z Gertrudą Wissunowną, służył w wyprawie Rzpltej przeciw Moskwie, i w czasie oblężenia zamku Luczyńskiego, w roku 1634. poległ. Jego mężtu Adam Dąbrowa komendant Luczyński wysokie na piśmie pod tymże rokiem dał zalety swoim i wyższym oficerów podpisami i pieczęciami stwierdzone. O czem wszystkim mówią obszernie, dokument autentyczny, i dekret Zadzwińskiej Inflant prowincyi. Temu Ottonowi von Zegierd Kornowi, swe dobra Witkopowszczyznę i Auszkany mającemu, Władysław Król Polski w roku 1634. dnia 20. Marca swym przywilejem one potwierdził. Tenże Otto von Zegierd Korn z Wisunowny żony swojej, zostawił dwóch synów: Jakóba i Andrzeja.

Jakób Ottonowicz von Zegierd Korn, pojął za żonę Obrycką, z niej miał synów ośmiu: Alexandra obożnego Inflantskiego, Władysława, Michała, Ottona, Gedeona, Jerzego, Jakóba bezpotomnych, i Krzysztofa skarbnika Inflantskiego. Krzysztof skarbnik syn Jakóba Ottonowicza, ożenił się z Tyzenhauzowną wojską księstwa Żmudzkiego, a z niej miał synów dwóch: Stefana i Ludwika. Stefan skarbnik także Inflantski syn Krzysztofa z Tyzenhauzowny, zaślubił się z Rozalią Rykowną cześnikówną Inflantską, z którą pięciu miał synów: Tadeusza i Ignacego kanoników Inflantskich, Józefa w zakonie, Wincetego Dominikana, Piotra wojskiego Inflantskiego i sekretarza flotnego, Macieja Bazyliana opata Grodzińskiego i oficyała *Ritus Graeci Uniti*; który nietylko podług powołania swego, w stanie duchownym przykładnie żyjący, lecz z wysokiej roztropności, osobliwej ludzkości i przymiotów licznych, od wszystkich obywateli i osób jego znajomych, wielce poważany i lubiony. Siostra Katarzyna *in voto* Waldenowa sędzina Inflantska. Piotr wojski syn Stefana skarbnika Inflantskiego, miał za sobą Wiktoryą Benisławską wojską, zostawił z niej syna Felixa, córki dwie: Xawerę i Joannę.

Drugi syn Krzysztofa z Tyzenhauzowny, Ludwik budowniczy Inflantski, pojąwszy w małżeństwo Alexandrę Haskownę, sędziankę Połocką miał z niej synów czterech: Benedykta bezpotomnie zesłego; Tomasza sędziego prezydującego powiatowego Luczyńskiego; Michała assessora w sądzie niższym Luczyńskim bezpotomnych, i Mikołaja bywszego sędziego; i córek trzy: Rozalią *in voto* Szantynową, Maryannę *in voto* Waldenową sędzinę i Katarzynę. Mikołaj syn Ludwika budowniczego, ożenił się z Katarzyną Łosowską sędzianką guberską namiestnictwa Połockiego, a z niej miał synów Ludwika i Jana.

Drugi syn Ottona von Zegierd Kornia, zabity w Lucynie w czasie wojny, Andrzej Ottonowicz miał dwie żony: Minsztrownę i Rykownę; z których miał synów trzech: Jana, Micha-

ła i Andrzeja, i córkę Zofią. Jan bezpotomny; Michał miecznik Inllantski, miał za sobą Szadurską horodniczanę Inllantską, a z nią córkę jedną wydaną za Rodziewicza rotmistrza Bralskiego; Jakób zaś syn drugi Michała, miał syna Franciszka. Drugi Andrzej Ottonowicza syn Andrzej, ten z dwóch żon Rykowny i Soltanowny, miał synów trzech: Józefa, Ignacego i Jana; Józef, Andrzej syn strażnik Inllantski, miał za sobą Wołosówką, a z niej syna Benedykta rotmistrza. Benedykt miał Benisławską stolnikównę, a z niej synów czterech: Nikodema, Józefa sędziego powiatowego Rzeczyckiego, Jana asesora Lucyńskiego i Dominika. Ignacy, drugi syn Andrzeja strażnika Inllantskiego, ożenił się z Johanną Rodziewiczówną stolnikówną Inllantską, z niej miał syna Jana sędziego Rzeczyckiego, i córek trzy: Katarzynę *in voto* Ketlerową, Zofią *in voto* Marynowską herbu *Rola* i Petronellę Alexandrę Kornionnę Wojciecha Wincentego na Wielądkach Wielądka, herbu *Nalęcz* małżonkę z którą potomstwo, syn jeden, Franciszek Borgiasz Wielądko, i córek dwie: Maryanna Ludwika, i Józefa Anna. Jan von Zegierd Korn syn Ignacego, ożenił się z Wodybunówną strażnikówną zostawił syna w małoletności, i córek dwie. Trzeci Andrzej strażnika syn, Jan z żony swej Mitelfortownej zostawił syna jednego Józefa, i córkę *in voto* Starogrodzką. Córka zaś Andrzeja Ottonowicza, Zofia *in voto* Jodkowa miała dwóch synów Jodków, Franciszka wojskiego Inllantskiego, i Ignacego marszałka Lidzkiego kawalera orderu ś. Stanisława. Domu von Zegierd Korniów, są należący: Jodkowie, Wejsenhowie, Tyzenhauzowie, Karniecy, Rykowie, Waldenowie, Felkerzambowie, Soltanowie, Szadursey, Benisławsey Miłaszewieowie, Rodziewiczowie, Wielądkowie, Ossendowscy, Krzyweowie, Obryeey, Sokołowscy. — *Her. Wiel.*

Kornacki w Czerwonej Rusi i t. d. — *Kuropatnicki i Malach.*

Kornałowski podpisał *pacta conventa* Augusta II. — *Malachowski.*

Korniłowicz *Kuros*, herbu *Rawicz*. — *Malach.*

Koronowski herbu *Łada*. Tylko *Malachowski* tak ich wypisuje, w innych autorach nie stoją.

Koropolański. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Korsuk. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 64. — *Malachowski.*

Kortum. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Korybut, książę herbu *Korybut*. — Patrz *Wiśniowiecki* w T. IX.

Korzyc, w Słomińskim i t. d. — *Malachowski*.

Kosawicz herbu *Koziol 2do*. Tylko u *Malachowskiego* tak stoją.

Kościelnicki. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Kościelski herbu *Kościęsza*. — Ze są i tego herbu, piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Kościiewicz był podsędkiem Witebskim w r. 1596. — *Malachowski*.

Kościuszkiewicz z Belzkiego podpisał elekcyą Jana III. — *Malach.*

Kościuszko herbu *Roch 3tio*. O tych stoi w Tomie IV. — Z tych pochodził Tadeusz Kościuszko generał Polski, naczelnik powstania, urodzony roku 1746. w Siechnowicach, w ówczesnem województwie Brzeskiem. Opisować tu żywot tego męża sławnego i jako wojownika i jako człowieka, gdy dziś tyle piór zajmuje się skreśleniem dokładnem, bogatego w nadzwyczajne wypadki ciągu życia tego bohatera, byłoby zbyt cennem. Któż nie zna tego imienia szanownego nawet od najzawziętszych nieprzyjaciół! — Z biografji dotąd wyszłych polecamy czytelnikom, *Życiopis Tadeusza Kościuszki* przez *P. Falkensteina* po niemiecku napisany, i wspomnienie w encyklopedyi polskiej małej wyszłej w Lesznie.

Kościuszkowicz w metryce Wołyńskiej r. 1528. — *Malachowski*.

Kosiński. — *Kuropatnicki*. — *Malach.*

Kosko w Wilkomirskim i t. d. — *Malach.*

Koskowscy herbu *Junosza*. Tych *Paprocki o Klejnotach fol. 255*. Ruskowskiemi zowie, przywodząc *Epitaphium* w Włocławiu jednego pisane w te słowa: *Reverendus Dominus Sebastianus Ruskowski hujus Ecclesiae Canonicus, sub hoc lapide quiescit, mortuus anno 1569*. Ale jako ten autor ortografią bardzo źle pisze łacińską i polską, tak i wtem nazwisku mógł się pomylić; z którego układając swój herbarz *Okolski*, toż samo wyraża Tom I. *fol. 371*. i nie mający o tym inszej wiadomości *Niesiecki* Tom II. *fol. 450*. i *754*. tak ich też mianuje, mówiąc Ruskowski herbu *Junosza*. Sebastyan kanonik Rujawski zmarły 1579. którego z nadgrobką wypisał *Okolski*. Ponieważ zaś w herbarzach nie masz żadnej zmianki o *Junoszach* Koskowskich, tylko o Ruskowskich, toć tedy jest oczywisty error, bo w Płockiem województwie i ziemi Ciechanowskiej i Dobrzyńskiej, akta Niedzborskie dawne, akta ziemskie Mławskie, Płockie, Ciechanowskie i insze *in confinio* będące, tudzież Taryffy i Lauda Sejmikow Raciążkich, inaczej ich nie zowią i nie piszą, tylko zwyczajnie od starożytności de Roskovo Koskowscy, bo tam ich jest pełna ziemia, iżby mógł

wyrachować na kilka set Rostkowskich herbu *Junosza*, jako i w tym czasie, Józefa *Junosza* Rostkowskiego, skarbnika Zakroczymskiego, pradziad Paweł, dziad Jędrzej, ojciec Wojeiech pisali się zawsze Rostkowskimi, nie Ruskowskimi, których sukcesorowie mają Rostkowa trzy, a Kosk pięć części.—*Herbarz Duńczewskiego*.

Koślarowski herbu *Jelita*. — Tylko *Malachowski* tak ich wspomina.

Kosnowicz herbu *Jastrzębiec*. — I tych także tylko *Malachowski* wypisuje.

Kossa herbu *Kosy*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Kossowicz herbu *Wieniawa*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Kostecki uwolniony *a scart.* w Konst. roku 1775. fol. 146. — *Malachowski*.

Kostewicz. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Kostkiewicz herbu *Rogała*. Tylko u *Małachowskiego* tak wypisani.

Kostkowski herbu *Dolega*. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Kostrowicki herbu *Rogała*. — Tylko *Malachowski* tak ich pisze.— Nie wiem do których należą wymienieni przez *Krasickiego* jak następuje: Konstytucya roku 1659. dom z przyległościami w Memlu urodzonego Michała Kostrowickiego uwalnia *ab oneribus militaribus et civitatensibus*. — W roku 1778. Kazimierz budowniczy Miński.

Kostrowicki herbu *Wąż*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Kostrowiec herb, patrz **Hołowiński** w T. IV.

Kostrowiec herbu *Kostrowiec*. — *Malachowski*.

Kostrzeński herbu *Zienowicz*. *Duńczewski* w swym *Herbarzu* dowodzi, że Kostrzeńscy pochodzą od Deszpotów, Zienowiczów i utrzymuje że ci w Litwie Kostrzeniami i w województwie Podlaskiem z początku zwani, tu zaś w województwie Wołyńskiem Kostrzeńskimi rzezeni, z których było trzech braei: jeden w wojsku Litewskiem generałem, tego synów kilku Kostrzeńskich, *Piarum Scholarum*, jeden w wojsku Litewskiem kapitanem. Drugi brat generała był księdzem świeckim, proboszczem Granowskim. Trzeci Franciszek Kostrzeński, w wojsku Koronnem służył z Potockim kasztelanem Rijowskim ożeniony z Zofią Bystrzejowską na Wołyniu, z której było synów dwóch: jeden młodszy Wawrzeńce umarł bezpotomnie subdelegatem grodzkim Łuckim, siostra Helena Kostrzeńska z Stężyckim miała synów dwóch: Wawrzeńca i Jana Stężyckich. Starszy brat Wawrzeńca subdelegata wspomnionego,

Antoni Kostrzeński, burgrabia Wizki, z Ewą Chreptowiczówną, komornikówną ziemską Krzemieniecką spłodził synów dwóch: Daniela Eliasza starszego, Mateusza Józefa Michała trojga imion młodszego i córek dwie Juliannę Konstancją dwu-imienną, i drugą Maryannę.— *Herbarz Duńczewskiego.*

Kostrzewski w Bełzkim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kosty. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Koszowaty. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Koszye herbu Poraj. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kotaszewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Kotelnicki. Także tylko u powyższych.

Kostkowski herbu Ostoja. I o tych dawni autorowie opuścili. — *Kuropatnicki* i *Malachowski* wspominają.

Kotlewicz herbu Pobog. *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Kotnowski herbu Ostoja w województwie Sieradzkim, powiecie Piotrkowskim mający swoje siedlisko, z których Andrzej Ostoja Kotnowski z Teofilą Rudzką spłodził syna Jana, który wszedł w śluby małżeńskie z Katarzyną Krobanowską herbu *Gryff*, córką Wojciecha Krobanowskiego i Anny z Zalewskiej, jako zaświadcza tranzakcyja w grodzie Piotrkowskim r. 1667. *Feria tertia post festum Praesentationis GV. Mariae* to jest 3000. złotych przez matkę Krobanowską córce uczyniony. Tenże Jan Kotnowski spłodził dwóch synów: Kazimierza i Grzegorza, co dowodzi w tychże aktach Piotrkowskich dokument 1691. *Feria secunda post Festum S. Martini Pontificis nobilis Joannes parens, Casimirus et Gregorius filii Kotnowscy, olim nobilis Andreae Ostoia Kotnowski filius, et nepotes, sui et aliorum nominibus, Gnsun Radwan de causa Quietant.* Grzegorz Kotnowski z Maryanną Pagowską herbu *Sulima*, miał jednego syna Antoniego, który zaślubił się z Maryanną Krzętowską herbu *Zadora*, co potwierdza zapis na 1858. złotych w aktach grodzkich Piotrkowskich 1756. roku *Feria secunda, intra octavas festi SS. Corporis Christi Domini Generosus Antonius Ostoia Kotnowski olim Generosorum Gregorii Kotnowski, et Marianna Pagowska conjugum legitimorum filius, Generosae Mariannae Krzętowska consorti suae legitimae summam 1858. flor. Pol. inseribit.* Rzeczony Antoni Kotnowski z Maryanną Krzętowską spłodził dwóch synów: Macieja i Fabiana, co potwierdza kwit w grodzie Piotrkowskim 1764. r. *Sabatho post festum divae Annae matris GV. Mariae Gnsa Marianna de Krzętowskie olim Generosi Antonii consors relicta vidva mater generosos Fabi-*

anum et Mathiam Kotnowskie filios suos de summa 2350. flor. Pol. quietat. Fabian Kotnowski z Maryanną Orłowską miał córkę jedną Antoninę w panieństwie zmarłą, i syna Franciszka, który z Antoniną Pagowską miał dwóch synów: Krzysztofa i Piotra. Maciej Kotnowski brat rodzony Fabiana, ten z Heleną Stanisławską Andrzeja Pilawa i Teofili z Guoińskich Stanisławskich małżonków córką, zaś Michała i Heleny z Godziątkowskich Stanisławskich wnuczką, a Stanisława i Katarzyny z Czartoryskich prawnuczką, z tą ożeniony spłodził córkę Świętosławę, w panieńskim stanie będącą, i synów czterech: 1. Felixa Klemensa, 2. Kazimierza, 3. Piotra, 4. Michała; Felix Klemens Kotnowski syn Macieja z Heleny Stanisławskiej urodzony, najpierwej vice-regent Sieradzki, potem sędzia graniczny powiatu Piotrkowskiego i Radomskiego, ten wszedł w śluby małżeńskie z Teklą Kruszewską, Dominika Kruszewskiego wojskiego Sanockiego z Magdaleny de Bontanie małżonków córkę, zostawia potomstwo: córkę Antoninę, i synów trzech: Jana, Hipolita i Modesta. Kazimierz Kotnowski z Zofią Ojrzanowską rozwiedziony. Michał Kotnowski syn Macieja z Heleny Stanisławskiej, ten ma za sobą Maryannę Bogusławską, Antoniego Scibor Bogusławskiego i Anny Doroczyńskiej małżonków córkę, spłodził córkę Maryannę i syna Antoniego. Takową genealogią stwierdzają dokumenta autentyczne wzwzysł wyrażone, i inne późniejsze w aktach Piotrkowskich i Sieradzkich zeznawane. — *Her. Wiel.*

Kotoszewicz. — *Kuropatnicki* — *Małachowski.*

Kotowiecki. Także tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Kotuliński herbu Odrowąż. Dawni autorowie nie piszą. — *Małachowski* jeden tak ich wypisuje.

Kotutewicz herbu Trzaska. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kotwiccy jedni *herbu Kotwica*, drudzy *herbu Trzaska.* — *Małachowski.*

Kotzawrek i

Kowacz tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Kowalkowski herbu Godziemba. Ze są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Kozaczyński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kozakowski w Rowieńskim i t. d. — *Małachowski.* — W r. 1778. Adam sędzia ziemski Rowieński. — *Krasicki.*

Kozanecki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Kozdzieszko. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Koziański. Także tylko u powyższych autorów wypisani.

Koziell herbu *Koziel* i drudzy herbu *Koziel 2do* wspominani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Koziobrocki herbu *Jastrzębiec*. — *Małachowski*.
— W roku 1778. Marcin podsędek *Halicki*. — *Krasicki*.

Koźloróg herbu *Jelita* i

Koźloróg herbu *Poraj*, tylko u *Małachowskiego* tak są wyszczególnieni.

Kozopolański. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kozubowski w *Łęczycy*. Adam z *Sieradzkiego* podpisał elekcyą Króla Jana *Razimierza*. — *Małachowski*.

Kozyński w *Krzemienieckim* i t. d. — *Małachowski*.

Krabenow. *Indig.* w Konst. roku 1685. *fol. 20.* — *Małachowski*.

Kraczkowski w *Sandomierskim*. — *Małachowski*.

Krażowski w *Sieradzkiem*, i t. d. — *Małachowski*.

Kraiński herbu *Jelita*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Kralewski Jacek, *Nobilit. non praec. scart.* w Kons. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Krall Ludwik, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Krampultz. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Krasicki herbu *Rogala z mitrą*. Hrabiowie ś. państwa *Rzymskiego*. O tych stoi w *Tomie V.* tu dalszą zamieszczamy procedenę. Antoni z *Siecina* *Krasicki* pułkownik wojsk *Koronnych* syn drugi *Jana kasztelana Chełmskiego* (jak w *Tomie V.*) i ostatniej domu *Starzechowskich* herbu *Nieczuja*, stolnikownej *Zydaczewskiej*, z *Różą Charczowską kasztelaną Słońską* następujące zostawił potomstwo: I. Jan najstarszy syn *Antoniego*, ten od lat młodych służąc w wojskach *Rzeczypospolitej*, był deputatem na trybunale *Lubelskim* z *Braclawskiego* 1792. major regimentu imienia *Potockich* szczególnie w obronie przejścia *Bugu* pod *Dorohuskim* się odznaczył, kawaler orderu *Virtuti militari*, potem był tajnym radcą *Cesarza Jmci Austryackiego* i raz komisarzem *Cesarskim* sejmku *Galicyjskiego*, umarł roku 1831. zostawił z *Anną Potocką* córką *Józefa krajczego kor.* i *Teresy Ossolińskiej* wojewodzianki *Wołyńskiej* synów: a) *Władysława* kapitana wojska *Austryackiego* komendora orderu *Portugalskiego Chrystusa*, zmarłego roku 1823. b) *Karola*, majora wojsk *Polskich* ozdobionego krzyżem złotym, ten z *Julią* hrabianką *Starzeńską* herbu *Lis*, wdową po młodszym swym bracie *Henryku* ma syna i córkę *Annę*. c. *Henryka*, któren z *Julią* hr. *Starzeńską* zostawując córkę *Karolinę*, młodo zszedł z tego świata. — II. *Ignacy*, drugi syn *Antoniego* kawaler orderu ś. *Stanisława* wprzód

łowczy a teraz podkomorzy wielki Galicyjski po dwa kroć komisarz Cesarski na sejmie, ma z Magdaleną z Olbrachcie Bielską kasztelaną Halicką córki: a) Różę za Adamem Orłowskim herbu *Lubicz*, byłym marszałkiem Płoskirowskim. b) Konstancją za Michałem Brzostowskim herbu *Strzemię* podpułkownikiem wojsk Polskich kawalerem różnych orderów wojskowych. III. Xawery, trzeci syn Antoniego młodo wstąpiwszy do wojsk Rzeczypospolitej odbył w brygadzie Mokronowskiego wojnę roku 1792. otrzymał medal żołnierski, r. 1794. powierzył mu naczelnik Kościuszko dowództwo nad korpusem towarzysztwa, tak zaszczytnie w tej wojnie znanem, potem jako majorowi, dowództwo pułku Uzarów, otrzymał od tego bohatera pierścień *obrońców ojczyzny*; z Julią Muiszelówną, córkę Józefa chorążego w. Kor. starosty Sanockiego i Maryanny Ossolińskiej wojewodzanki Wołyńskiej, ma synów: a) Xawerego dotąd bezżennego i b) Edmunda podporucznika wojsk Polskich, ten z Anielą Brzostowską ma synów: Michała, Ignacego i Stanisława i córkę Maryą. IV. Maciej, czwarty syn Antoniego z Teofilą Stadnicką córką Józefa starosty Ostrskiego i Ratarzyny Krasickiej ma synów: a) Kazimierza, kapitana kwatremistrzostwa Polskiego ozdobionego krzyżem złotym i szefa sztabu generała Chłapowskiego ten z Izabellą Stadnicką ma syna Jana i córkę Teofilę. b) Alexandra ten z Henryką z Kurzówką Męcinią ma córki: Alexandrę, Laurę i Jadwigę. V. Józef, piąty syn Antoniego oficer pułku 2. Ułanów W. Rs. Warszawskiego, w skutek odniesionych ran pod Sandomierzem r. 1809. młodo z tego zszedł świata. VI. Ratarzyna, starsza córka Antoniego była za Józefem Stadnickim starostą Ostrskim. VII. Anna, druga córka Antoniego, była za Michałem Charczowskim. VIII. Eleonora najmłodsza córka Antoniego, jest kanoniczką kapituły Sabaudzkiej w Wiedniu. — Adam z Siecina Krasicki piąty syn Jerzego z księżny Sanguszkownej miecznik Przemyski, potem był chorążym Wołyńskim, umarł kasztelanem Przemyskim. Syn jego Jan zabity pod Zórawnem. za Króla Jana III. — Z tych zaś którzy na Polesiu i Ukrainie osiedli są następujący: Gabryela, syna Wincentego starosty Korytnickiego synem był Stanisław, podkomorzy Bełzki, orderu ś. Stanisława kawaler, z Poletyłowną zostawił syna, którego wnuk Karol z Platerówny urodzony, teraz w Iluszy powiecie Kawelskim dziedziczy. — Starsza linia Krasickich pochodząca od Józefa kasztelana Halickiego, syna Karola kasztelana Chełmskiego z Czetwertyńskiej, zamieszkała na Polesiu, gdzie dotąd jeszcze posiada Kamień-Koszyrski, które to dobra wzniosła w ten dom Sanguszkowna, żona Jerzego starosty Dolińskiego, i na Ukrainie gdzie posiadają Kniazie-Jezioro, po Wiśniowie-

ekich przez jej córkę Malińską żonę Adama wniesione. Synem Narcyssa dziedzica Kniaziego-Jeziora był Władysław Krasicki r. 1831. marszałek Lipowiecki, który zaszczytną po sobie zostawiwszy pamięć, umarł w Paryżu 1841. r. — *Z dokumentów familijnych.*

Kraśniewski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kraszewski herbu *Jastrzębiec*. Ci stoją w Tomie V. ale bez herbu, *Malachowski* ten herb im przyznaje.

Kręciejewski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Krecz. Także tylko u powyższych autorów.

Kreczyk otrzymał Indigenat r. 1685. *fol. 20.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Kretowicz herbu *Godziemba*. Tylko *Malachowski* tak ich wymienia.

Kreutz herbu *Kreutzen*, albo *Tryumf 3tio*. O tych stoi w Tomie V., otrzymawszy jednak rodowód dokładny tej familji na wierzytelnych dowodach oparty, i przez heraldyą ces. Rossyjską potwierdzony, takowy tu zamieszczamy, jak następuje:

Od najodleglejszych czasów, kiedy Słowiańskie plemie szeroko zasiedlało oba brzegi Elby, wieścina Bełżyk, dziś Beltzig w Myszni, i jej okolice były własnością zamożnego niegdyś rodu panów na Bełżyku. Herb tej dziedziny był czarna belka w białem polu, jak w *Niesieckim* spisany, i był wspólny rodzinie Zeschau, dawniej panów na Cieszowie; — po przejściu tej krainy pod panowanie Germanów, szlachta, czyli też przedniejsi między Słowianami, pomiędzy mnogimi prześladowaniami przez nowych zdobywców dopełnianiami, podlegali także wyłączeniu od sprawowania publicznych obowiązków, i nawet od uczestnictwa w krzyżowych wyprawach. — Henryk na Bełżyku chcąc zmazać te piętno poniżenia, starał się zasłużyć Cesarzowi Fryderykowi I.; jakoż ten nadał jemu zamek Creitz z prawem wolnego pana, i Henryk na Bełżyku pod tem nowem nazwiskiem, jako szlachcic Niemiecki, mógł już znajdować się na ostatniej do ziemi ś. wyprawie, z której powróciwszy, zostawił one za stałe swojemu potomstwu, i dołączył do dawnego herbu krzyż czarny Burgundzki w złotem polu, znamie nowej własności. — Działo się to w końcu XII. wieku.

Od rozrodzonych jego potomków powstały rozmaite gałęzie, i w różnych wiekach i krajach przybierały rozmaite pisownią: Creutz, Kreutz i Kreytzen były najzwyczajniejszemi, lecz nazywano niekrórczych nawet Crux, a w Polsce Cruyczyn, Kruczyn, Krauczen, Crucini, Krecz, i najpospoliej Kreje i Kraje. — Dwóch rodzajów są źródła każdej przeszłości, które ją wyjaśniają, dowodzą, i nakoniec w stanie niewątpliwej prawdy podają potomności. Świadectwa drukowane po różnych

księgach rozsypane, i akta urzędowe, jeżeli kto był tak szczęśliwym, że mógł one dochować, — dla wsparcia wszystkiego, co niżej o tym domie będzie powiedzianem, odwołują się teraz żyjący Kreützerowie do licznych posiadanych przez nich dowodów *).

*) Dowody te są następujące: A) Dowody drukowane: 1. *Curriculum vitae Melchioris a Kreutzen* przez Andrzeja Ortelius pastora w Frohburgu 1618. r. — 2. *Stammbaum des uhralten wohladelichen Geschlechts deren von Kreutzen* — w Królewcu 1636. r. — 3. *Apologia Wolphgangi a Kreutzen ob Pilavium Succis redditam* — bez daty, odnosi się do czasów Gustawa Adolfa. — 4. *Oratio funebris* na pogrzebie Andrzeja Kreycza na Krzczowie, starosty Taborowskiego, pułkownika za Jana III. zabitego pod Parkanami w Węgrzech w kościele w Betherkessy 29. Grudnia 1683. r. przez Jakóba na Wysznynie Gredzieckiego miana. — 5. *Valentia Königs genealogisch-Adels-histoire* 1729. w Lipsku — 6. *Gauhens-Adels-Lexicon* 1740 i 1747. w Lipsku — 8. *Neues preussisches Adels-Lexicon von Zedlitz* 1836. w Lipsku — 7. Publiczny pozew Pruskiego *Ober-Land Gerichts* w zachodnich Prusach 19. Grudnia 1817. w *Gazecie Królewickiej* N. 201. wzywający wszystkich Kreutzów do następstwa Ordynacyi w r. 1505. 1570. i 1630. fundowanych, po wygaśnięciu starszej linii, wakujących. Oprócz tu wymienionych znajdują się jeszcze drukowane głosy po sądach w różnych sprawach miane, i liczne mowy pogrzebowe o celniejszych członkach, podobnież nadpisy pogrzebowe po rozmaitych kościołach. — Nie można atoli opuścić wspomnień, acz nawiasowych, o pojedynczych tej rodziny osobach, po różnych księgach umieszczanych, tak np. Jana Zawadzkiego, posła Władysława IV. do Anglii str. 145. Samuela Twardowskiego w rytmach str. 15. *Pastoriusa in bello Scythico* str. 160. *Carpzov in Antiquitates Lusatiae* część I. str. 331. — *Gündling* str. 82. i 348. *Privilegia Prussiae fol.* 82. *Dogiel. in codice Diplomatico* Tom IV. *fol.* 262. 333. 420. 459. i 482. *Naruszewicz w Życiu Chodkiewicza* Tom I. str. 86. Tom II. str. 93. i 383. *Niemcewicz w Dziejach Zygmunta III.* Tom I. str. 100. *Kwiatkowski w Dziejach Władysława IV.* str. 66. 131. i 247. *Konst.* 1764. w elekeyi Króla Stanisława Augusta, którą Ludwik Kreutz z Wileńskiego, a Józef Kreecz z Mozyrskiego podpisali.

B) Dowody urzędowe. a) Niemieckie:

1) 1496. 1510. 1515. 1516. 1518. 1520. 1521. i 1524. r. różne dokumenta z czasów krzyżackich tyżące się Filipa von Creutzen administratora zakonu (*Ordens Pfleger*) później przez arcyksiężnę Malgorzatę wezwanego na komendora w Mechlinie, jak list tejże arcyksiężny dowodzi, gdzie go nazywa Cruz. — 2) 1505. W. mistrz nadaje dobra Schönau w Prusiech Melchiorowi von Creitzen. — 3) 1513. Książęta Sasey Jan i Frederyk polecają Melchiora von Creitzen w. mistrzowi Albertowi — on przybył z Saxonji do Pruss 1490. i stale w nich osiadł. — 4) 1518. 1521. 1528. 1530. i 1536. nadania księcia Alberta temuż Melchiorowi i żonie jego Zuzannie von Eglloffstein, miasta Domnawy i innych dóbr leżących. — 5) 1538. Ordynacya Melchiora ze wszelkich dóbr na rzecz synów swoich Jana i Krzystofa. — 6) 1537. i 1542. Książę Pruski nadaje Krzysztofowi

Według tych dowodów i mnóstwa innych, tu dla szczepności miejsca nieprzytaczanych, niewątpliwa genealogia domu hrabiów Kreützwów, herbu *Tryumf 3tio* czyli à Kreützen 3tio jest następująca:

I. Pokolenie. Henryk 1. pan na Belżyku, pierwszy od posiadłości wolny pan, nazwany Kreütz, znajdował się na ostatniej do ziemi ś. wyprawie i był rycerzem Jeruzalemskim —

von Kreytzen rozmaite dobra. — 7) 1543. Książę Pruski pozwala Krzysztofowi stanowić ordynacyą z dóbr jemu nadanych. — 8) 1543. Tenże książę utwierdza uową między Krzysztofem a teściem jego Jerzym von Polentz, w skutek której dobra byłej kapituły Sambijkiej przechodzą na własność Krzysztofa. — 9) 1543. Melchior stanowi ostateczną ordynacyą z dóbr swoich na rzecz Jana i Krzysztofa, i dopuszcza do niej Wolfganga na Belżyku brata swego, i stryjecznych: Melchiora obojga praw doktora, Jerzego, Dyderyka, Wolfganga na Ilawie i Bonawanturę. — 10) 1545. Książę Pruski dozwala Janowi obojga prawa doktorowi, kanclerzowi i Krzysztofowi w. burgrabiemu, braciom von Kreytzen stanowić ordynacye ze wszelkich dóbr swoich. — 11) 1546. Jan von Kreytzen kanclerz, stanowi ordynacyą na rzecz synów swoich Jana i Albrechta i brata Krzysztofa i jego następców. — 12) 1548. Wolfgang stary von Kreytzen starost. Szakiński, postanawia ordynacyą z dóbr Ilawskich na rzecz synów swoich: Wolfganga i Hildebranda, i stryjecznych Jana i Krzysztofa. — 13) 1570. Wzajemne i ostateczne zapisy braci Jana i Krzysztofa z dopuszczeniem do ordynacyi po wygaśnięciu ich następców Melchiora na Frohburgu, Wolfa starego na Untren, Wolfa młodego na Ilawie i Dyderyka na Beltzig. — 14) 1573. Książę Pruski nadaje dobra Demerau Melchiorowi na Domnawie Kreytzen sędziemu zadwornemu i żonie jego Annie de Packmohr córce pułkownika w. Polskich. — 15) 1593. Książę elektor Jerzy Fryderyk utwierdza pakta familijne domu Kreützwów o porzątku następstwa ordynacyi Pruskiej, zawarte między wszystkimi na ówczas żyjącymi w Prusiech, Polsce i Saxonji Kreutzami, jako to: Melchiorem na Domnawie najwyższym radcą, Wolfem, Dyderykiem na Dechwitz, Bernhardem na Frohburgu, Hildebrandem na Ilawie pułkownikiem w. Polskich, Olbrachtlem na Pesten, Jerzym na Dobietsch, w swoim i nieletnich synów zesłego brata swego Jana imieniem, Wolffem na Balstedt, Wolffem na Untren, swem, i synów po zesłym bracie Melchiorze pozostałych, imieniem, Wolffem, Dyderykiem na Ehrenberg, Balthazarem na Reichstade, Dyderykiem na Beltzig i Mikołajem. — 16) 1604. Zrzeczenie się Melchiora na Domnawie, i Wolfganga na Balstedt braci synów Krzysztofa, Jana na Silginen, i Albrechta na Pesten, synów Jana kanclerza, praw do ordynacyi Frohburskiej po Bernardzie wakującej na rzecz Krzysztofa na Bendorff syna wyrzeczonego Melchiora, i żony jego wyżeczonego Bernarda córki Katarzyny von Kreützwowny. — 17) 1617. Potwierdzenie tegoż zrzeczenia się przez Andrzeja na Wesselinie Landhofmistrza, Wolfganga na Domnawie pułkownika w. Polskich, Jerzego na Kabsitten synów Melchiora na Domnawie na rzecz synów po zmarłym ich najstarszym bracie Krzysztofie na Frohburgu Melchiorze i Wolffie pozostałych. — 18) 1630. Elektor książę Pruski potwierdza ostate-

umarł 1207., pogrzebiony w Altenburgu Saskim w kościele zwanem Braei, szczątki jego grobu mają się dotąd znajdować.

II. Pokolenie. Hans 1. czyli Jan na Belżyku, wolny pan von Kreütz syn Henryka 1.

III. Pokolenie. Ulyk syn Hansa 1. na Belżyku wolny pan Kreütz, 1260. piisał się za świadka do fundacyi klasztoru Marienstern podłe Kamieńca w Luzaeyi.

IV. Pokolenie. 1) Berthold syn Ulyka bezpotomny; 2) Thymo 1. syn Ulyka na Belżyku baron Kreütz; 3) Henryk 2. syn Ulyka bezpotomny.

czną umowę między temiż, oraz Wolfem na Silginen, marszałkiem Pruskim, Aclacym później szambelanem Władysława IV. a Melchiorem na Froburgu i Wolfgangiem na Nosowiczach, pułkownikiem w. Polskich synami Krzysztofa na Froburgu. Ten Wolfgang pułkownik ostatecznie osiadł w Polsce, i jest naddziadem dziś żyjących. — 19) 1701. Stycznia 18. w Króleweu. Przywilej Fryderyka I. Króla Pruskiego Janowi Albrechtowi von Kreütz rady ziemskiemu na godność hrabiów tego królestwa.

b) *Lacińskie i polskie.*

20) 1529. *feria 2da ante Festum Visitationis* w Krakowie. Przywilej Króla Zygmunta I. Filipowi Crux komendorowi Insterburgskiemu i bratu jego Melchiorowi na Domnawie a Creitzen rady i mistrzowi dworu Pruskiego udzielający indygenat, i dodający do rodzinnych herbów, Cruyczyn zwanych, herb Polski *Wadwicz*, niegdyś przez Ruzimierza IV. Wawrzeńcowi Creitz kasztelanowi Gdańskiemu nadany, który tak połączony ma się nazywać *Tryunf*.

Nota. Dogiel, a za nim i drudzy wliczbie deputowanych od stanów Pruskich 1454. do Króla dla poddania się, piszą tego Wawrzeńca Czeitz, gdy tym czasem on był Creitz, i jednym z najczynniejszych członków sejmu przy wypowiedzeniu posłuszeństwa zakonowi, i nawet redaktorem manifestu przeciwko Krzyżakom, co potwierdza i Gündling na str. 348.

21) 1572. Maja 4. Przywilej Króla Zygmunta Augusta Krzysztofowi na Domnawie a Kreytzen burgrabiemu W. Rs. Pruskiego, staroście Tezewskiemu i Wilkiskiemu i synowi jego Melchiorowi, potwierdzający tytuł hrabi rzeszy Niemieckiej, przez Cesarza Maksymiliana II. jemu w czasie sprawowania do Niemiec poselstwa nadany.

Nota. Między świadkami według ówczasowego zwyczaju są zapisani: Balthasar Kreicz de Ilana i Gaspard a Kreicz de Belzig *Capitanus Lautenburgensis* dworzanie królewscy.

22) 1632. Stycznia 29. Przywilej Króla Zygmunta III. Wolfgango- wi z Froburga hrabiemu a Kreützen, staroście Taborowskiemu i Nowodworskemu, pułkownikowi w. Polskich przyznający za Indigenę, utwierdzający herb z Niemiec przyniesiony, pod mianem *Tryunf 2do* i razem nadający jemu wiecznie starostwo Rzewiec z 15. wsiami w województwie Smoleńskiem z przemianą go na hrabstwo. — 23) 1633. Stycznia 17. List Króla Władysława IV. rozkazujący posłać pułkownika Kreica z 600. dragonji na odsiecz Smoleńska pod sprawę hetmana księcia Radziwilla. — 24) 1669. Września 22. Testament

- V. Pokolenie. 1) Piotr syn Thymona 1. bezpotomny; 2) Thymo 2. syn Thymona 1. na Bełżyku baron Kreütz.

VI. Pokolenie. 1) Fryderyk syn Thymona 2. na Beltzig, baron Kreütz, żona jego N. von Moetzsch; 2) Szczepan syn Thymona 2. von Creütz, przeniósł się do Księstwa Anhalt, i jego potomkowie, jedni przeszli do Hollandyi, z których Korneliusz był admirałem Rossyjskim za czasów Piotra Wielkiego, a drudzy do Szwecyi, gdzie dotąd kwitną, i są hrabiami, piszą się Creütz co się wymawia Kruys.

VII. Pokolenie. Dyderyk 1. syn Fryderyka na Beltzig

Wolfganga a Kreutzen pułkownika i starosty w obozie nad Dniestrem na rzecz synów swoich: Andrzeja Cypryana komornika pokojowego J. K. Mei i Stanisława, Władysława z pierwszego małżeństwa z Eufemią Lucyą Mleczkówną, sędzianką ziem województwa Zmudzkiego, i z drugiego z Izabellą hrabianką Gyldenstiern starościanką Pucką Wawrzeńca Krzysztofa, spłodzonych, nadzielający pierwszego dobrami w Kownie, a drugiego w Litwie, trzeciego zaś w Szwecyi ogromnym spadkiem po matce jego. — 25) 1703. Marca 15. Decyzya zjazdu W. Ks. Litewskiego na żalobę Anny Maryanny z Białozorów Kreyczowej podkomorzyny Wendeńskiej i w nieprzytomności męża Michała Dyderyka Kreyca imieniem nieletniego syna Kazimierza przeciwko krewnym swoim Białozorom o gwałtowne zagrabienie dóbr Choczynców pod pretextem niedostatku sejmowego indygenatu. — 26) 1737. Lipca 12. Przywilej Króla Augusta III. Kazmierzowi Cypryanowi a Kreutz szambelanowi J. K. Mei i pułkownikowi w wojsku Bawarskiem, na dochodzenie dóbr lennych Choczynców wielkich, niegdyś przadiadowi jego Wolfgangowi hrabiemu Kreutzen pułkownikowi nadanych. — 27) 1759. Stycznia 20. Testament Kazimierza Cypryana hrabiego a Kreütz general-leitnanta w. Bawarskich na rzecz synów swoich Augusta Antoniego chorążego w. Saskich, Józefa Hildebranda i Michała Melchiora z Klementyną Abramowiczówną starościanką Nowowiejską spłodzonych. — 28) 1775. Maja 7. Przywilej Króla Stanisława Augusta, Augustowi Antoniemu a Kreütz potwierdzający wyż rzeczzone trzech królów przywileje i pozwalający używanie pomnożonych od Cesarza Karola VII. ojcowi jego Kazmierzowi Cypryanowi herbów pod mianem *Tryumf 3tio*. — 29) 1789. Grudnia 19. Przywilej tegoż króla, temuż pozwalający jemu i jego synom Bolesławowi Henrykowi, Wojciechowi Wincentemu i Gwalbertowi (dzisiejszemu generalowi-broni) poszukiwanie dóbr lennych Krzczowa niegdyś przodkom ich nadanych.

c) *Szwedzkie*.

30) 1819. Marca 11. Rodosłowna z domu szlacheckiego królestwa Szwedzkiego w Stokholmie obejmująca od 1200. r. do dziś żyjącego Gwalberta Cypryana, uznająca jego z pierworodnym synem Alexandrem Henrykiem hrabią tego państwa.

d) *Rossyjskie*.

31) 1839. Czerweca 29. v. s. Utwierdzenie N. Cesarza Mikołaja I. jednomyślniej opinji rady państwa, która uznaje generała-jazdy Cypryana Kreütza z jego potomstwem za hrabię państwa.

baron von Kreütz — w 1435. kupił dobra Hëykenwald i Gersdorff od Piotra biskupa Naumburgsk. i umarł 1439.

VIII. Pokolenie. 1) Hans 2. czyli Jan syn Dyderyka 1. na Beltzig i Heykenwald, baron von Kreütz, żona N. von Ende z domu Caye; 2) Henryk 3. syn Dyderyka był Krzyżakiem, i w sprawie pod Töcken zginął 1483. r.; 3) Wawrzeniec syn Dyderyka Creitz, był Krzyżakiem i dowodził na Chełmnie wr. 1454. powstał przeciw uciskom Zakonu, i poddał się koronie Polskiej, od Kazimierza IV miał dodany herb *Wadwicz*, umarł kasztelanem Gdańskim, potomstwo jego zupełnie się przepol-szczyło, pisało się rozmaicie, a nawet Krecz, trwało do roku 1652. w którym ostatni Bolesław, Dobrogost Krecz pułkownik pancerny poległ w sprawie pod Szklówem.

IX. Pokolenie. 1) Dyderyk 2. syn Hansa 2. Krzyżak, przesadzając przez rów, nieostrożnie się przebił własną dźwidą 1455. r. — To smutne zdarzenie dało powód podaniu, że ten rycerz pogrążony w nierządzie zwyczajnym Krzyżakom ozuchwał się pewnego razu bluźnić przeciwko cudownego Matki Boskiej obrazu, i marnie wkrótce zginął. Obraz ten miał być przez Henryka pierwszego Kreutzen nazwanego z Palestyny wywiezionym, i starannie w rodzie jego chowanym, natchnienie poetyczne grubą niemiecką składnią skleiło nabożną pieśń o tym przypadku, w poblizszych podobno nas czasach dano jej odzież polską, w której i dotąd zostaje. Testament Wolf-ganga 1669. r. przekazuje synom mieć ten obraz w poszanowaniu, który on wydobył ze skarbcza w Frohburgu i przeniósł do swego domu w Polsce, i błogo mu było: — on dotąd znajduje się u żyjących jego praszczurów, i odbiera należne poszanowanie, i chociaż trudno myśleć, żeby on był tak dawnym, niemniej wskazuje odległość nieblizką. — 2) Hans 3. syn Hans 2. na Belżyku i Heykenwald, baron Kreütz, żona N. Schönberg von Schönberg, zostawił 8. synów umarł 1484. roku.

X. Pokolenie. 1) Hans 4. syn Hansa 3. na Heykenwald baron Kreütz sędzia nadworny w Lipsku, żona N. Ritzscher, zostawił także 8. synów; — 2) Wolff 1. czyli Wolfgang syn Hansa 4. von Kreütz, pułkownik wojsk Saskich, komendant Wittenberga, po zdobyciu fortecy przez Karola V., osiadł w Prusach, nabył Iławę, i dał początek nowej linii. 3) Filip syn Hansa 4. Crux Krzyżak, administrator (Ordens Pfleger) w Insterburgu, później komendor w Mechlinie w Belgji. — 4) Melchior 1. syn Hansa 4. Creiczen zwany starym, radzca i mistrz dworu Pruskiego, przybył do Pruss 1490. roku, podpisał traktat z Polską 1529. roku, uznany od Zygmunta za Indigenę i herbem *Wadwicz* obdarzony. Dziedzie

Domnawy i Schönau, postanowił 1505. r. ordynacją ze wszelkich dóbr; z Zuzanny ab Egloffstein zostawił dwóch synów: umarł w późnej starości 1552., od niego poszła linia Pruska, a z tej Polska, pogrzebiony w Domnawie. — O inszych braciach i ich potomstwie, mocno rozgałęzionem, jako mniej do rzeczy należącym, tu się opuszcza dla szczupłości miejsca.

XI. Pokolenie. 1) Hans 5. syn Melchiora 1. von Krëytzen, ob. pr. dr. kanclerz Księstwa Pruskiego, głośny w swoim czasie. Postanowił ordynacją Pesten-Silginską, która w linii jego do roku 1816. przetrwała. On 1550. r. składał hołd w Krakowie królowi w osobie księcia Pruskiego. Z Heleną von Domerau zostawił dwóch synów; umarł 1675., pogrzebiony w Domnawie. — 2) Krzysztof 1. syn Melchiora 1. na Domnawie von Krëytzen, burgrabia wielki księstwa Pruskiego, starosta Tczewski i Wilkiski, poseł od Króla do Cesarza Maxymiliana II. mianowany hrabią rzeszy Niemieckiej, potwierdzony w tem dostojęństwie przez Zygmunta Augusta w 1572. r. był w zachowaniu u księcia Alberta, a po śmierci jego przez fakeye Funcka i Włocha Scalicchi pobudzających młodego księcia do oderwania się od Polski, z urzędów złożony i więziony, chociaż potem Funck za zdrady na gardle był skarany, i on z bratem Janem do urzędów i dóbr powrócony, lecz mocno dotknięty na zdrowiu, wkrótce żyć przestał, umarł 1575. r. pogrzebiony w Domnawie, z żoną Dorotą von Polentz zostawił trzech synów. Ordynacja Domnawska przestała być we władaniu jego potomków w początku XVIII. wieku

XII. Pokolenie. 1) Melchior 2. syn Krzysztofa 1. von Krëytzen na Domnawie, sędzia nadworny najwyższy i radzca Księstwa Pruskiego ur. r. 1543. w wielkiem był u współczesnych zachowanu, z dwóch małżeństw z Anną von Paekmohr, i z Heleną von Brandt zostawił pięciu synów i sześć córek; umarł 14. Kwietnia 1608. r., pogrzebiony w Domnawie. O nim pisał Ortelius *Curriculum vitae*. — 2) Jerzy 1. syn Krzysztofa 1. umarł w Rzymie bezpotomny. — 3) Wolfgang 6. syn Krzysztofa 1. na Balstedt, umarł bezpotomny.

XIII. Pokolenie. 1) Krzysztof 2. syn Melchiora 2. na Benndorf von Krëitzen, ordynat Frohburgski, posiadał w Litwie dobra Nosowicze, które do 1772. r. we władaniu jego następców przetrwały; z Katarzyny von Creütz córki Bernarda na Froburgu ostatniego z tej linii zostawił dwóch synów i córkę; umarł 1610. r., pogrzebiony we Frohburgu. — 2) Andrzej 1. syn Melchiora 2. na Wesselineu von Krëytzen, starosta większy Angernburski, Landhofmistrz Królestwa Pruskiego, był komisarzem do stanowienia praw Pruskich 1609. i 1612. r. co można wyczytać w ustawach sejmowych, później posłem do

traktowania w Stumdorff pokoju ze Szwedami, z Maryi von Oelsnitz zostawił 7. synów i 7. córek. — 3) Wolfgang 7. syn Melchiora 2. von Krëytzen, ordynat Domnawski, urodzony 1788. r. za młodu służył w Hiszpańskim wojsku, pułkownik wojsk Polskich, komendant Pilawy, starosta większy Tylżański i Szakeński, potem radca ziemski i nakouiec marszałek w. księstwa Pruskiego. 1649. r. Lutego 15. składał hold w Warszawie Królowi Janowi Kazimierzowi w osobie księcia elektora Brandenburgskiego, z Anny Eufrozyny a Prock córki pułkownika wojsk Polskich i Elżbiety ab Eulenberg zostawił dwóch synów; umarł 1672. r., pogrzebiony w Domnawie, on to wydał apologią *ob Pilaviam Succis redditam* — 4) Jerzy 2. syn Melchiora 2. na Rabsitten von Krëytzen z Małgorzaty von Schlieben zostawił pięciu synów. — 5) Melchior 3. syn Melchiora 2., umarł bezpotomny na podróży we Florencyi.

XIV. Pokolenie. 1) Melchior 4. syn Krzysztofa 2. von Kreütz ordynat Frohburgski, umarł bezpotomny; — za życia jego zniesiona ta ordynacya, i poszła na uspokojenie wierzycieli. 2) Wolfgang 8. syn Krzysztofa 2. na Nosowiczach von Kreützen, szambelan dworu i pułkownik w wojsku, starosta Taborowski i Nowodworski, od Zygmunta III. był posyłany tajemnie z pułkami Polskimi na pomoc Cesarzowi Ferdynandowi II. przeciwko Szwedom — za mężne sprawowanie się obdarzony od Cesarza pomnożeniem herbów, i expektatywą hrabstwa Meckau-Creützen, i polecony łascie królewskiej; hrabstwa Meckau, nigdy się nie doczekał, król zaś 1632. obdarzył go hrabstwem Rżawieckiem na Smoleńszczyźnie, i utwierdził herby; za Króla Władysława IV. dowodził gwardyą przyboczną i przy odsieczy Smoleńska obronił osobę Króla; o nim Samuel *Twardowski* w swych rytmach wspomina, i *Pastorius* w wojnach Jana Kazimierza za Króla Michała. Poległ mężnie 1669. nad Dniestrem w sprawie z Tatarami; służył czterem królom wojskowo 47. lat, i stale osiadł w Polsce; z pierwszej zony Eufemji Łucyi Mleczkowny herbu *Korczał* dwóch synów, a z hrabianki Izabelli Gyldenstiern jedynego syna zostawił.

XV. Pokolenie. 1) Andrzej Cyprian syn Wolfganga 8. na Łukoszynie à Kreützen, szambelan za Jana III. pułkownik cudzoziemskiej piechoty, i starosta Taborowski, podróżował po Hiszpanji, za młodu służył wojskowo we Francyi, i tam ubił na pojedynku znakomitą osobę — w sprawie pod Wiedniem dowodził pieszą brygadą z 19. 20. i 21. pułków złożoną, w bitwie pod Parkanami poległ ugodzony od kuli 1683. pogrzebiony w Beterkessy w Węgrzech; z Salomeą Runegundą hrabianką à Königsseg zostawił 2. synów. — 2) Stanisław Władysław syna

Wolffganga 8. na Nosowiczach Kreyecz, stolnik Orszański, starosta Nowosielski, z 1go małżeństwa z Maryanną Białozorówną kasztelanką Nowogrodzką miał syna Stanisława Antoniego, strażnika Orszańskiego, którego syn z Klary Karnkowskiej spłodzony Józef Achacy podpisał z Mozyrskiego elekcyą ostatniego króla, i z Maryanny Koskowskiej zostawił syna Michała Wincentego rotmistrza w wojsku Polskiem, i później sędziego ziemskiego Rzpłtej, na nim 1806. zgasła ta linia, on bowiem z Ceylji Oskierczanki skarbnikowny Mozyrskiej miał jedną córkę Teofilę, dziś w zamężciu za Cesarsko-rossyjskim radcą stanu Danielem Spasowiczem, herbu *Jastrzębiec* — z 2go zaś z Małgorzatą Estherą ab Offenberg, miał Ludwika Wolffganga kapitana artyleryi Litewskiej, który z Heleny Laskaris miał syna Ludwika Cypryana również kapitana artyleryi i komornika województwa Wileńskiego, ten takż pisał się 1764. r. na elekcyą króla z Wileńskiego, i zostawił syna Ludwika Melchiora porucznika artylleryi Koronnej zabitego na pojedynku 1786. r. na nim kończyła się taż linia. — 3) Wawrzeniec Krzysztof syn Wolffganga 8. hrabia Creütz radzca państwa w Szwecyi, dokąd się przeniósł z powodu sukcesyi po matce, umarł 1690. r. a syn jego Wawrzyniec umarł 1699. r. i na tym się zakończyło jego potomstwo.

XVI. Pokolenie. 1) August Ildefons syn Andrzeja Cypryana hrabi Kreütz, generał-major w wojsku Saskiem, poległ w bitwie ze Szwedami pod Rygą, bezpotomny. — 2) Michał Dyderyk syn Andrzeja Cypryana hrabi Kreütz na Krzecowie i Choczynkach, podkomorzy Wendeński, potem generał-porucznik Karola XII. wychowany u krewnych matki zagranicą, miał sobie uczyniony zarzut na sejmikach, że jest cudzoziemcem. Skutkiem czego zajechano mu dobra prawem kodexu. — Rozgniewany na opieszałą i kosztowną sprawiedliwość, przyjął stronę Szwedów, gwałt odpierał gwałtem, walczył zawzięcie przeciwko Augustowi II. i nawet przeciw rodzonemu bratu. Niespodziana śmierć Karola XII. nadwerczyła jego stałość, powrócił z znamienitym Stanisławem Poniatowskim do kraju, lecz skołatany polityczną burzą i prześladowaniem, umarł 1729. we Lwowie zostawiwszy synowi swemu z Anny Maryanny Białozorówny, starościanki Nowomłyńskiej zrodzonemu, mocno nadwężoną dziedzinę, i mnóstwo zawikłanych kłótni — odtąd upadł dom ten w Polsce na majątku i wziętości, od niego ustaliła się pisownia jego potomków Kreütz, chociaż po polsku pisano i czytano Kreyecz. — Ciągłe jego stosunki z różnemi obcymi krajami robiły go często cudzym w swoim; on pisał pamiętniki swoje, częścią po łacinie i po francuzku, a nieco po polsku, czas i niedbalstwo je poszarpały, i do następców doszły tylko

niektóre oddzielne karty, tehnące najwięcej nienawiścią ku Augustowi II. i jego zwolennikom.

XVII. Pokolenie. Kazimierz Cypryan syn Melchiora Dyderyka hrabi Kreütz wysłany za młodu na wychowanie do dworu Króla Stanisława Leszczyńskiego, pierwaj we Francuzkiem, potem Bawarskiem wojsku służył, był przy dworze elektorowej córki Jana III. szambelanem i generał-porucznikiem w wojsku, a gdy syn jej pod imieniem Karola VII. został obrany Cesarzem, dostał od niego dyplom 1742. r. wznawiającą godność hrabiów, i herb w kształcie jak go dziś widzimy. Król August III. mianował go także swoim szambelanem i przywilejem 1737. r. pozwolił mu poszukiwać dóbr lennych ojcowi jego zabranych; z Maryi Klementy Abramowiczowny herbu *Wyga* starościanki Nowomiejskiej, panny niegdyś dworu elektorowej, zostawił trzech synów, i 1759. umarł w Monachium.

XVIII. Pokolenie. 1) August Antoni syn Kazimierza Cypryana Kreütz, urodzony 14. Kwietnia 1742. roku w Monachium, pierwaj porucznik w wojsku Saskiem, później rotmistrz jazdy Koronnej, potem stolnik Smoleński, po długich i mozolnych zawodach po różnych sądownictwach, udało mu się nakoniec skończyć wszystkie kłótnie i zatargi za dziada rozpoczęte, i uratować drobne skruchy wielkiej niegdyś dziedziny. Król Stanisław August 1775. r. potwierdził wszystkie prawa, przywileje i herby tego domu, a 1789. pozwolił poszukiwać dóbr lennych przodkom jego nadanych. Nieszczęścia krajowe przeszkodziły jego staraniom, i nawet uratowanych pozbawiły. Z Konstancy Reginy Bogusławskiej herbu *Korab*, zostawił trzech synów i dwie córki, umarł 14. Maja 1808. r. Córka Klotylda była za Józefem Karwowskim herbu *Rawicz* komisarzem ziem. Rzeczyckim, i kawalerem orderu ś. Włodzimierza IV. i ś. Anny III. klasy, a druga Teofila za Janem Kretkowskim herbu *Dolęga*, której córka Karolina jest w zamężciu za Ignacym hrabią Wołowiczem herbu *Bogorya*. — 2) Józef Hildebrand syn Kazimierza Cypryana, chorąży w wojsku Saskiem, umarł 1769. bezpotomny. — 3) Michał Melchior syn Kazimierza Cypryana, porucznik artylleryi Koronnej umarł 1774. r. bezpotomnie.

XIX. Pokolenie. 1) Bolesław Henryk syn Antoniego Augusta, pułkownik wojska Rossyjskiego. kawaler orderu ś. Anny II. klasy i komendor Maltański, umarł 1800. z odniesionych ran we Włoszech, bezpotomny. — 2) Albert Wincenty syn Augusta Antoniego, podpułkownik w wojsku Rossyjskiem kawaler orderu ś. Anny II. i ś. Włodzimierza IV. klasy, umarł 1810. z odniesionych ran pod Preussich-Eylau, bezpotomny. — 3) Gwalbert Cypryan Henryk syn Augusta Antoniego, hrabia Kreütz, teraz żyjący, urodzony 10. Lipca 1777. roku,

dziedzic dóbr Rytynu na Litwie, dóbr Kościelec w Kaliskiem i Księstwa Durben w Kurlandyi, generał-broni, i dowódzca drugiego korpusu piechoty wojska Cesarsko-Rossyjskiego, kawaler orderów rossyjskich: ś. Alexandra Newskiego z brylantami, ś. Jerzego wielkiego krzyża 2. stopnia, ś. Włodzimierza wielkiego krzyża 1. stopnia, ś. Anny z brylantami 1. klasy; polskich: wojennej zasługi wielkiego krzyża 1. stopnia, ś. Stanisława 1. klasy, pruskiego czerwonego Orła wielkiego krzyża 1. klasy, ozdobiony dwoma złotemi szablami z nadpisem: *za waleczność*, i z tych jedną brylantami osadzaną, wielą medalami i dwudziestu jedną ranami w różnych bitwach odniesionemi. Zona Karolina Henryka baronowna von Offenberg z domu Illien w Kurlandyi, dama Cesarsko-Rossyjskiego orderu ś. Katarzyny 2. klasy, urodzona 10. Listopada 1788. w zamężciu 4. Lutego 1809., mają żyjących 5. synów i 6. córek. — N. Cesarz Mikołaj I. ukazem 29. Czerwca roku 1839. ogłoszonym w urzędowej senackiej Gazecie, uznał jego i potomstwo hrabiami.

XX. Pokolenie. 1) hrabia Alexander Henryk, rotmistrz gwardyi Cesarskiej i kawaler orderu ś. Anny 2. klasy, urodzony 11. Listopada 1809. r. — 2) Julia Konstancya, bywsza panna dworu N. Cesarzowej, urodzona 25. Lipca 1811. za Otthonem de Meynander, pułkownikiem i dowódcą pułku 12. piechoty, kawalerem ś. Włodzimierza 3. i ś. Anny 2. klasy. — 3) Esperancya Clotilde, urodzona 4. Września 1812. za Ferdynandem baronem de Wintzingerode, podpułkownikiem jazdy Rossyjskiej i kawalerem orderu ś. Włodzimierza 4. klasy, ś. Anny 3. i szabli za waleczność. — 4) Gwalbert Cypryan urodzony 26. Listopada 1813., kapitan jeneralnego sztabu Cesarzkiego. — 5) August Ludomir Piotr urodzony 28. Września 1816. porucznik gwardyi Cesarskiej. — 6) Bolesław Henryk 11., urodzony 26. Października 1817., porucznik gwardyi Cesarskiej. — 7) Antonina Joanna, urodzona 26. Czerwca 1820., panna dworu N. Cesarzowej. — 8) Karolina Wanda, urodzona 11. Czerwca 1822. — 9) Angelika Antonina Ludmiła, urodzona 4. Października 1823. — 10) Klotylda Jadwiga Marya, urodzona 29. Października 1825. — 11) Witold Ferdynand Oskar, urodzony 18. Października r. 1832. paż dworu Cesarzkiego.

O innych liniach tu się niewspomina, bo prócz Szwedzkiej od niepamiętnych czasów żadnej styczności z teraz żyjącymi tu wspomnianymi niemającej, która liczy jeszcze wiele osób żyjących, linie Saxońska, Hawska, Bełzycka, Domnawska, Pesten, Silgineńska, zupełnie wymarły; w Prusach jednak znajduje się jeszcze jeden dom, który posiada Gallitten w Warmji, ten ma

pochodzić od Andrzeja na Wesselinie N. XIII. i zabrał ordynacye Pruskie i one roztrwoił, z krzywdą linji Polskiej

Oprócz wspomnianych w rodosłownej, odznaczały się jeszcze w swych czasach i drugie z tego domu osoby, i na wspomnienie zasługują: Wolfgang, pułkownik za czasów Króla Stefana, Hildebrand na Hawie, Belzyku i Heykenwald też pułkownik za Zygmunta III., znajdował się przy nim w r. 1598. na wyprawie do Szwecyi, wraz z mężnym Weyherem, pod sprawą znakomitego Bekiesza, syn zaś jego Jan 6. umarł w Carogrodzie na posługach dyplomatycznych, równie jak i drugi syn jego Dyderyk 4. skończył życie w Palestynie. Achacy szambelan Władysława IV. i pułkownik, wielce do tego pana przywiązany. Krzysztof 3. szambelan i major za tegoż króla, żołnierz wielkiej nadziei, z odebranych ran umarł, i był powszechnie żalowany. Andrzej 2. znajdował się przy Polskiem poselstwie w Londynie i tam umarł 1647. r.; około tegoż czasu Wolfgang Fryderyk był pułkownikiem Austryackim, a syn jego Józefat Abraham służył w temże wojsku, i potem był marszałkiem księstwa Pruskiego, umarł 1675. w Domnawie. Melchior Ernest był sędzią zadwornym i rzeczywistym tajnym radcą, brat jego Jerzy Fryderyk kanclerzem, a trzeci brat Jan Jerzy radzca ziemski w r. 1701. został mianowany hrabią pruskim przez Fryderyka I. Inny Jerzy Frederyk kanclerz królestwa Pruskiego 1701. r. był ozdobiony orderem Orła czarnego i umarł 1710., Jerzy Krzysztof Pruski generał-porucznik, umarł 1750. w Wrocławiu; ten będąc niemowlęciem, gdy pożar ochłonął zamek ojca jego Wolfganga Krzysztofa w Polkiten, został w kolebce zapomnianym, tym czasem w śród rozpaczny rodziców nieznanomy wynosi dziecko nietknięte z płomieni, wraca go matce, i znika; żadne poszukiwania niemogły odkryć zbawcy. Jan Fryderyk był także Pruskim generał-majorem, i szefem pułku N. 40., który lat 16. nosił imie pułku Kreütza starego, dla różnicy od pułku N. 29., którego był szefem także inny Jan Frederyk, generał-major, kawaler orderu ś. Jana: pierwszy umarł 1765. w Berlinie, a drugi 1759. w obozie pod Nissą.

W połowie XVIII. wieku znajdowały się na pomorzu Pruskim Creutzowie na Radowicach, Grüntz, Petershagen, Łukow, Nowydwor i Somensdorff w powiecie Randowskim, a drudzy na Steklinie w powiecie Grejffenhagen, leez do której gałęzi i herbu należą niewiadomo. Szwedzcy mają herb całe inny, i nie noszą w nim czarnej belki, która jest znamieniem, wspólnego pochodzenia od Henryka I.

Herb a *Kreützen*, inaczej *Tryumpf 3tio*, jest taki: W początkach prosty składał się z czarnej belki, w białem polu,

dzielącą oną na dwie części z gury na dół, ku prawej stronie nieco wydętej, w helmie trzy także, u dołu cieńsze, i w jedno połączone, w górze oddzielone, każda z osobna płomieniem palająca — od zamku Kreutz przyjęto nazwisko i do herbu dodany czarny Burgundzki w złotem polu krzyż, ten połączony nosił nazwisko Kruyczyn, to jest zepsute Kreutzen. Kazimierz IV. a później Zygmunt I. dodawszy do tych herbów Indigenat Polski, i herb *Wadwicz*, to jest: dwie ryby złote, jedna w czerwonym a druga w białem polu, nazwali go *Tryumf*; lecz żaden nie zmieniał rodowitego herbu, i wszyscy tylko czarną belkę używali do 1632. r. Wolfgang 8. pod liczbą XIV. odebrawszy od Cesarza Ferdynanda II. expektatywę hrabstwa Meckau-Creutzen, przyjął i herb tego domu, to jest: dwie łopatki złote w czerwonym polu, i one dołączył do swych dawnych. Zygmunt III. utwierdziwszy te herby, nazwał je *Tryumf 2do*, lecz gdy obiecane hrabstwo niedoszło rąk oczekujących, oni znowu powrócili do dawnego herbu z jednej czarnej belki złożonego, i to trwało do 1743. r. w którym Cesarz Karol VII. odnowił tytuł hrabiów i pomnożył herby: toż Król Stanisław August 1775. potwierdził i nazwał *Tryumf 3tio* i ten jest następującego kształtu.

Tarcza wycięta na sześć części podzielona, na prawo w 1. lew w koronie wspięty na tylnych nogach obrócony w prawo w czerwonym polu; w 2. pod nią dwie ryby złote przedzielone czarną szeroką białką, jedna w srebrnym druga w czerwonym polu; w 3. dolnej lew w złotem polu przez trzy krwawe rzeki ku prawemu skaczący; na lewo w 4. górnej krzyż rozdarty w złotem polu, na środku jego aureola, a na niej czarna belka w srebrnym polu; w 5. pod nią czarna belka z góry na dół spadająca w srebrnym polu; w 6. ostatniej czarny Niemiecki orzeł, jedna w czerwonym, a druga połowa w srebrnym polu, na piersiach mała tarcza, a na niej czarna belka w srebrnym polu, na środku zaś tych sześciu przedmiotów, czarna okrągła tarcza obita goździami srebrnymi tyłu, ile każdy tych herbów używający liczy pokoleń urzędownie dowiedzionych, opasana czarną szeroką wstęgą z dewizą srebrnymi literami *hoc me glorifico*, której Henryk pierwszy Kreütz miał w swych pochodach do Palestyny na tarczy używać: na tej tarczy czarny rozdarty krzyż w złotem polu, na środku którego mała areola przedzielona czarną białką, na prawo w czerwonym polu złota ryba, na lewo czerwona w srebrnym, i cztery małe krzyżyki czarne na czterech stronach, oznaczające ich cztery niegdyś główne ordynacje: Bełzycką, Domnamską, Frohburgską i Hławską (Eylau). Średnia ta tarcza pokryta hełmem i koroną, w której trzy belki palające, okazuje jakby oddzielny

herb, i w zwyczajnych używa się sprawach; nawielkiej zaś tarczy hrabska korona i trzy hełmy: na średnim lew skaczący, na prawym proporzec z chorągwią srebrną, przez którą idzie czarna belka, a na lewym proporzec z złotą chorągwią mającą czarny krzyż, i jeden pochyłony ku prawemu, a drugi ku lewemu; u spodu całego herbu czerwona wstęga z dewizą złotą, *Sanguine et virtute.*

Ten herb należy jednej tylko linji teraz żyjącej, i jest potwierdzony przez N. Cesarza Mikołaja I. — *Z dokumentów familijnych.*

Kroger w Orszańskim i t. d. *Kuopatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Michał chorąży Orszański. — *Krasicki.*

Krogulski. — *Kuopatnicki.* — *Małachowski.*

Kroja herbu *Kroje.* — *Kuopatnicki* i *Małachowski* tak ich wymieniają.

Krokwiński. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Małachowski.*

Krolewski podpisał *Pacta conventa* Króla Augusta II. — *Małachowski.*

Krolicki. — *Kuopatnicki.* — *Małachowski.*

Królikiewicz w ziemi Nurskiej i t. d. — *Małach.*

Krompach. Zygmunt Hollo de Krompach obiecujący stawić na przyszłą kampanią własnym kosztem 200. Usarzy i 100. koni Petyhoreów, do Indigen. przypuszczony Konst. r. 1673. *fol.* 33. — *Krasicki.* — *Małach.*

Kropidło w Lidzkim, i t. d. — *Kuopatnicki.* — *Małachowski.*

Kropiński. — *Kuopatnicki.* — *Małachowski.* — W ostatnich czasach żył na Wołyniu Ludwik Kropiński były generał wojsk Polskich, mąż powszechnie szanowany, autor wielu dzieł poetycznych, które pierwiej częściowo, a w r. 1843. razem zebrane wyszły we Lwowie. — Mąż ten znakomity w r. 1844. w późnej starości życie zakończył.

Kroszewski. — *Kuopatnicki.* — *Małachowski.*

Krotaski czy **Krotoski.** W tranzakcyi zaszelej w Wrocławiu między Zygmuntem I. Królem Polskim a Ferdynandem Królem naówczas Rzymskim, Węgierskim i Czeskim r. 1538. znajduje się między komisarzami z strony Polskiej Andrzej Krotaski kasztelan Kowalski. — *Cod. Dipl. Vol. I. fol.* 32. — *Krasicki.*

Kruczberg herbu *Krupka.* — *Kuopatnicki.* — *Małac.*

Kruczkowski, na Wołyniu i t. d. dawno zacna familia. — *Kuopatnicki.* — *Małachowski.*

Krüger Karol Gotlib, *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Maachowski.*

Krukberg herbu *Krupka.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Krukowiecki herbu *Pomian.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W r. 1778. Piotr pisarz grodzki Lwowski. — *Krasicki.*

Krummes Jan *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Krupski herbu *Topacz.* Ze są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Kruszyna herbu *Kruszyna*, który jest takowy: w polu błękitnem krzyż, w spodzie jego gwiazda. W hełmie tylko korona. — Z Szlązka przybył do Polski. — *Malach.*

Kruszyna Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Kruha. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol. 145.* — *Malachowski.*

Krydel Antoni, i

Kryegstein Karol, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Kryński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — N. Kryński w ziemi Przemyślskiej, miał za sobą Szopińską, z której jako i z pierwszej żony zostawił potomstwo. Trzymał zastawę wieś Kaniów pod Przemyślem. — *Krasicki.*

Kryski herbu *Przegonia.* Ze są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Krystowski. W roku 1382. Meczko Krystowski podpisał konfederacją Wielko-Polską. *Vol. Leg. Vol. I. fol. 59.* — *Krasicki.*

Krzczonewski z linji książąt Ruskich. — *Malachowski.*

Krzecz herbu *Lubiec.* Tak ich wypisuje *Malachowski*, lubo i *Kuropatnicki* wyraża ale bez herbu.

Krzeczowski herbu *Lubiec.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Krzeczyczny Mrozek, herbu *Ostoj.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Krzeczyczny. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Krzeszowie herbów *Kroje, Ostoj, Śreniawa.* Ze są i tych herbów familianci tego imienia, piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Kruccki herbu *Topor.* Taki im herb przyznaje *Malachowski.* Stoją w T. V. ale bez herbu.

Krzybawski herbu *Chomąto*.—Sam *Malachowski* tak ich wymienia.

Krzyniecki herbu *Nieczuja*. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Krzysztofowicz Jerzy Nobilitowany w Konst. 1676 r. fol. 62. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Krzysztoporski herbu *Nowina*, *Goleńczyk*. Dom ten pochodzi z Krakowskiego, którzy pisali się na Krzysztoporzycach, ten później przeniósł się w Sieradzkie, gdzie w dobrach dawniej do tego domu należących, Bogdanowie, jest nadgrobek na marmurze wyryty, zwłokom Jana Krzysztoporskiego, który był naprzód kasztelanem Wieluńskim, potem Sieradzkim, ten zostawił także syna Jana stolnika Sieradzkiego, który się pisał na Krzysztoporzycach, ten z Zdrowską herbu *Oksza* miał dwóch synów: Łukasza i Józefa o tym będącym u dworu książąt Radziwiłłów, nie masz wiadomości. —

Łukasz Krzysztoporski syn pierwszy Jana ożeniony z Czeską zostawił syna Bartłomieja, który z Barbarą Więckowską, córką Jana Więckowskiego i Katarzyny Święcieckiej małżonków, a Wojciecha Więckowskiego i Franciszki Święcieckiej wnuczką, z tą ożeniony spłodził córkę Franciszkę za Szymonem Cieszanowskim bezpotomną, i dwóch synów: Tomasza młodo zmarłego i Razimierza.

Razimierz z Krzysztoporzyc Krzysztoporski, naprzód subdelegat i burgrabia grodzki Piotrkowski, potem sędzia ziemiański województwa Sieradzkiego, powiatu Piotrkowskiego i Radomskiego. Ten mąż jako dobry obywatel swej ojczyźnie wierny, i w czasie urzędowania obowiązku swego dopełniający. — *Her. Wiel.* — Stanisław z województwa Sieradzkiego podpisał elekcyą Króla Jana Razimierza. — *Malachowski*.

Krzyszylowski w Nowogrodzkim i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W r. 1778. Michał sędzia ziemski województwa Nowogrodzkiego. — *Krasicki*.

Krzywicki w Radomskim i t. d. Z Pińskiego poseł podpisał elekcyą Króla Jana Razimierza. — *Malachowski*. — W r. 1788. Jan komornik ziemi Radomskiej. — *Krasicki*.

Krzywisz. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Krzywobłocki herbu *Leliwa*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Alexander komornik Oszmiański. — Maciej regent ziemski Trocki. W roku 1677. Konst. pod tytułem *Specyfikacya więźniów województwa Witebskiego* czyni wzmiankę o Andrzeju Krzywobłockim. — *Krasicki*.

Krzyżanowski herbu *Juńczyk*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Krzyżański herbu *Juńczyk*. Stoją w Tomie V. ale przez omyłkę herb im *Iwńczyk* położono.

Krzyżewicz.—*Kuropatnicki.*—*Malachowski.*

Książpolski. Tylko u *Malachowskiego* stoją.

Kubecki Józef *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Kubicki Jakób i Maciej *Nobil. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Kublicki Piottueh, herbu *Domaradzki*. Tak ich piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Kuchmistrzowski z linji Jagiellońskiej. — *Malach.*

Kucicki herbu *Pobóg*. Dawni autorowie o nich nie pisali i tylko *Kurop.* i *Malach.* tak ich wyrażają.

Kuczkowski herbu *Jastrzębiec*. O tych stoi w T. V. tu dodajemy, że patentem Cesarza Austriackiego Franciszka I. w dniu 30. Listopada 1807. r. Andrzej de Kuczkowo Kuczkowski wyniesiony został z całym swym mężkiem i żeńskim potomstwem do godności hrabiowskiej. W r. 1780. Stanisław Kuczkowski wraz z żoną swoją Urszulą z Kosmowskich zrobili rezygnacją dóbr Trzęsówki, Kossowy, Jagodniki i t. d. za żywota jeszcze swego synowi swemu jedynakowi, Andrzejowi, szambelanowi Król. Pols. Tenże Andrzej, czy też inny, wraz z Anną z Popielów małżonką swą, czynią w dniu 28. Stycznia 1785. zapis wzajemnego dożywocia na wszystkich swych dobrach z zastrzeżeniem jednak dożywocia na połowie wsi Lisie-góry z folwarkiem Paluchowskim służącego synowi tegoż Andrzeja Józefowi z pierwszego małżeństwa z Anny Pruszyńskiej spółdzonemu.

Kuczwański.—*Kuropatnicki.*—*Malachowski.*

Kuczyński herbu *Ogończyk*. Ze są i tego herbu piszą *Kurop.* i *Malach.*

Kudzinowicz herbu *Przyjaciół* w Księstwie Litewskim województwie Mińskim; dom dawny jako twierdzą autentyczne dokumenta. Najpierwej 1506. roku Indykta, listy od Zygmunta I. na daninę dla różnych ichmość i dla Kuzmy Kudzinowicza nadany. 1552. dnia 27. Grudnia datowane, a w roku 1563. w grodzie Mińskim 25. Stycznia aktykowane prawo wieczyste na służbu ziemi Kapusteczny zwaną, w Mińskim we 30. kop groszy Litewskich, od Szcudnoho Hawryłowicza Rudzyna, Wojciechu Hannowickiemu i Katarzynie Kudzinownie zięciom dane, gdzie wyrażone, iż tenże miał synów trzech: Mikołaja, Andrzeja i Alexandra. Roku 1598, dnia 8. Kwietnia w grodzie Mińskim przyznane prawo wieczyste darowne, dożywotnie na folwark Swidłowszczyznę w Mińskim, od Mikołaja Hlebowicza podsto-

lego W. Ks. Lit. Michajłu Matsiejowiczu Kudzinowiczowi służące. Roku 1599. dnia 31. Sierpnia w grodzie Mińskim uczynione oświadczenie, od Hrehorego Kudzinowicza, względem zaginięcia dokumentów na różne dobra, mianowicie w Mścisławskim i Mińskim województwach, przez rewolucją w W. Ks. Litewskim. Roku 1640. d. 3. Czerwca a w grodzie Mińskim 16. Czerwca roku 1645. aktykowane, prawo przedaźne na dwie włoki w uroczyszczu Ostrowach, od Wojciecha Wereszińskiego, Janowi Andrzejowi, i Razimierzowi Michałowiczom Kudzinowiczom braci. Roku 1642. dnia 10. Listopada dany, a w grodzie Mińskim aktykowany 1667. przywilej od Jana Razimierza, Andrzejowi Stanisławowiczowi Kudzinowiczowi na rotmistrzostwo Smoleńskie. Roku 1691. daia 2. Czerwca w grodzie Mińskim testament Daniela Janowicza Kudzinowicza, który miał synów pięciu: Jana, Michała, Kazimierza i Piotra, a braci Macieja, Kacpra i Alexandra etc. podług tych i innych dokumentów, naostatek złożone *Vidimus* w księgach grodzkich praw wieczystych województwa Mińskiego, roku 1787. dnia 8. miesiąca Lutego, przez Ignacego Kudzinowicza dworzanina skarbu Rzeczypospolitej W. Ks. Litewskiego zaświadczenie wywodu szlachectwa, od prześwietnego województwa Mińskiego dane: w następujące słowa: „My senatorowie, dygnitarze, urzędnicy ziemscy i grodzcy, rycerstwo, szlachta, patryotowie, województwa Mińskiego. Wszech wobec i każdemu z osobna, komuby o tem wiedzieć należało, oznajmujemy tem naszym testimonialnem piśmem, wielmożnym ichmość panom, Ignacemu dworzaninowi skarbu Rzeczypospolitej W. Ks. Litewskiego, Tomaszowi komornikowi województwa naszego, i Janowi Kudzinowiczom braci rodzonym, tudzież Jmci panu Pawłowi bratu ichmościów stryjecznemu, w kraju zakordonowanym Rossyjskim znajdującemu się, wydanym na to, iż gdyśmy w roku terażniejszym 1787. Lutego piątego dnia dla obrad publicznych na sejmik Gromniczny, do miasta J. R. Mci Mińska przybyli dnia 6. *praesentis*, na sejmiku gospodarskim obecnie stanawszy, wyż rzezzeni trzech bracia, przy złożeniu na dowód, tak szlachectwa, jako też zadawnionej w tutejszym województwie od lat kilkuset possesyi, imieniowi swemu służących dokumentów, prosili nas patryotów województwa Mińskiego, iżbyśmy o rodowitości Jmci pana Pawła Kudzinowicza, w kraju zakordonowanym Rossyjskim mieszkającego, a dla różnych w kraju tamtym zatrudnień teraz obecnie stawić się tu nie mogącego oraz dla samychże ichmościów, iż z przodków swych stanu rycerskiego, w tem województwie, i innych osiadłości swe, i spokrewnienia mających zaświadczyli. Jakoż my patryotowie

województwa Mińskiego, skłaniając się ku prośbie ichmościów że z dokumentów nam okazanych, domowi ich służących dostatecznie przeświadczyło się, iż Mikołaj, po nim Fiedor Mikołajewicz, dalej Jakób Fiedorowicz, następnie Matwiej Jakubowicz, a za nim Michał Matwiewicz, z tego Jan Michałowicz, prapradziad ichmościów pradziad zaś Daniel Janowicz, dziad Michał Daniłowicz, ojeicie imci pana Pawła w kordonie Rossyjskim na ówczas znajdującego się, Grzegorz, a ichmość panów, Ignacego, Tomasza i Jana, obecnie tu stawających ojciec Alexander Michajłowiczowie Kudzinowiczowie, są ichmościów aktualni przodkowie, niemniej że ciż ichmość panowie Kudzinowiczowie, są zacnego urodzenia, z przodków swych posesyonatów, zaświadczywszy niniejsze testimonalne pismo rąk własnych podpisanemi stwierdzamy. — Działo się w Mińsku 1787. roku 6. dnia miesiąca Lutego: następują potem podpisy JJWW. urzędników, patryotów i szlachty województwa Mińskiego. Toż samo potwierdzają dwa dekreta wywodowe pod dniem 26. Lutego 1797. roku. Drugi pod dniem 15. Listopada 1792. w aktach ziemskich Mińskich zapisane. Z których dowodów następującą umieszczam genealogią:

Szczesny Hawryłowicz Kudzinowicz dóbr ziemskich Kapustyca w województwie Mińskiem dziedzic miał synów trzech: Mikołaja, Alexandra i Andrzeja, córkę jedną Katarzynę Wojciecha Hanowickiego małżonkę. Mikołaj Szczesnowicz Kudzinowicz dziedzic dóbr Łachowne; zostawił dwóch synów: Wojciecha i Teodora dziedzica Osowiecka, od tego trzech synów: Wasil bezpotomny, Piotr od tego Mikołaj, po Mikołaju Stanisław. Jakób Federowicz trzeci syn Teodora, zostawił czterech synów: 1. Hryhorego, 2. Mikołaja, 3. Stanisława bezpotomnego, 4. Matwieja, o których niżej.

Alexander Szczesnowicz syn drugi Szczesnego, spłodził Andrzeja, Andrzej Szczesnowicz syn trzeci Szczesnego miał syna Iwana.

Hryhory Kudzinowicz 1597. roku syn pierwszy Jakóba miał Michała, od tego Stanisław.

Mikołaj Kudzinowicz syn drugi Jakóba, od tego Konstanty, po nim Bohdan, dalej Bazyli.

Matwiej Kudzinowicz syn 4. Jakóba, zostawił trzech synów: 1. Paweł bezpotomny, 2. Michał, 3. Stanisław, od których dwóch synów: Andrzej bezpotomny i Krzysztof.

Michał zaś drugi syn Matwieja dóbr Swidłowszczyzny dziedzic, miał trzech synów: Andrzeja bezpotomnego, i Kazimierza także bezpotomnego. Jan syn trzeci ożeniony z Święcičką spłodził 4. synów: Marcin, Racper i Alexander bezpotomni. Daniel czwarty Janowicz Kudzinowicz z Reginą Zahorowską,

spłodził synów czterech: Jana, Kazimierza, Piotra dziedzica Borkowa 1681. roku i Michała.

Michał Danielowicz Kudzinowicz z Anną Kurniewiczówną miał potomstwo trzech synów: 1. Bazylego, 2. Grzegorza, od którego Paweł Kudzinowicz i Alexandra.

Alexander Kudzinowicz syn Michała z Kurniewiczówny urodzony spłodził z Teodorą Dembyszówną synów trzech: Jana pisarza ziemskiego powiatu Ihumenskiego, Ignacego szambelana i regenta ziemskiego Mińskiego, i Tomasza rotmistrza i komornika województwa Mińskiego Kudzinowiczów, który Tomasz ożeniony z Wiktoryą Kostrowicką budowniczką Mińską, z tą spłodził dwóch synów; Joachima i Stanisława Kudzinowiczów. — *Her. Wiel.*

Kufel herbu *Kruzer*. Sam tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Kuir. — *Kurop. Małach.*

Kukiel. — *Kurop. — Małach.*

Kukiewicz w Orszańskim i t. d. — *Kurop. — Mał.* W r. 1778. Jan oboźny Orszański. — *Krasicki.*

Kukowski herbu *Ślepowron*. Że są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Kukułkowiec Wolczko, na sejmie Horodelskim r. 1413. wziął herb *Działosza*. — *Const. Vol. I. fol. 70. — Krasicki.*

Kulcza. — *Kurop. — Małach.*

Kulczycki herbu *Lis*. Stoją w Tomie V. ale bez herbu.

Kulczyński. U *Kurop.* i *Małach.*

Kulikowski Uszak herbu *Nalęcz*. — Że są tego herbu piszą *Kurop.* i *Małach.*

Kulpiński. W Konst. r. 1775. *fol. 150. — Małach.*

Kulpowicz, w Mozyrskim i t. d. — *Małach.*

Kulwicki, w Sandomirskim i t. d. — *Małach.*

Kułacki herbu *Bończa*. — Kułaccy w ziemi Nurskiej w województwie Podlaskiem zostający i na Wołyniu. Pradziad żyjącego w roku 1756. Sebastjana Kułackiego, miał w małżeństwie Szczepanowską. Dziad Jan Kułacki, miał *in voto* Zofią Słowieńską. Ojciec tegoż Sebastjana, Jędrzej Kułacki, ożeniony z Agnieszką Różańską, z województwa Krakowskiego spłodził pomienionego Sebastjana Kułackiego, który ma za sobą Katarzynę Kosieńską, zamieszkując na Wołyniu. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Kułakiewicz Jan, *Nobilit.* w Konst. r. 1673. *fol. 43. — Kras.—Małach.*

Kułakowski herbu *Kościęsza*. — *Kurop.—Mał.*

Kumanowski herbu *Trąby*. — *Kurop.* i *Malach.*

Kumelski i

Kunaszewski herbu *Radwan*. Przez dawnych autorów opuszczeni, u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* wypisani. — W roku 1778. Onufry skarbnik Trembowolski. — Antoni miecznik Kołomyjski. — *Krasicki.*

Kundzie. — *Kurop.* — *Malach.*

Kunecki Stefan, Wasil, Teodor, Anastazy, Dymitr i Jan *Nobilit.* w Konst. roku 1673. *fol.* 40. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Kuniecki. — *Kurop.* — *Malach.*

Kuniewicz herbu *Poraj*. Dawni autorowie o nich nie piszą i tylko *Malachowski* tak ich wymienia.

Kupara Bazyli *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 64. — *Kras.* — *Malach.*

Kupraszewski. — *Kurop.* — *Malach.*

Kupś w Wilkomirskim i t. d. — *Kurop.* — *Malach.* — W roku 1778. Józef budowniczy Wilkomirski. — *Krasicki.*

Kurakin herbu *Korybut*. — Tylko *Malachowski* tak ich wyraża.

Kurak herbu *Kur*. — *Malachowski.* — *Kuropatnicki* ich także wymienia ale bez herbu.

Kurkliński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Kurkuć na pograniczu z Kurlandją Litewski obywatel. — *Malach.*

Kurmin w Wilkomirskim i t. d. — *Kurop.* — *Mal.* — W r. 1778. Tadeusz regentziemski Wilkomirski. — *Krasicki.*

Kurnicki w Sandomirskim i t. d. — Tylko *Malach.* tak ich wypisuje.

Kurnach herbu *Sawur*. — Także tylko u *Malach.*

Kuroczycki. — *Kurop.* — *Malach.*

Kurski herbu *Kur*. Tak stoją w *Niesieckim* pod herbem *Kur*.

Kurzewski herbu *Kur*. Także w *Niesieckim* pod *Kur*.

Kuścinowski. — *Kurop.* — *Malach.*

Kuskowski w ziemi Bielskiej i t. d. — *Malach.*

Kuszelewski w powiecie Upitskim i t. d. — *Kurop.* — *Malach.* — W roku 1778. Józef sędzia ziemski Wilkomirski. Ignacy horodniczy Trocki. Roch cześnik Upitski. — *Krasicki.*

Kuszelejko z Korza. — *Kurop.* — *Malach.*

Kutnowski herbu *Ogończyk*. Tylko u *Malachowskiego* tak wypisani.

Kutzner Franciszek. *Nobil. non prae. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Kuzarski herbu Wąż. — Tak stoją u *Malach.* ale to pewno ci sami co **Kozarski** w Tomie V.

Kwaczyński Jaroszewicz. — *Europ.* — *Malach.*

Kwaśniewski. — *Europ.* — *Malach.* — W r. 1778. Roch kanonik Chelmski. — *Krasicki.*

Kwaśniowski. U *Europ.* i *Malach.*

Kwilecki herbu Śreniawa z krzyżem. O familji tej stoi w Tomie V. tu z urzędowych dokumentów następująca procedencją domu tego umieszczamy: Familia Kwileckich prawie cała w poczet hrabiów przez wickopomnego Fryderyka Wilhelm III. Króla Pruskiego wpisana, liczy swe pochodzenie od Śreniawitów, jednego z pierwiastkowych szczeplów szlachty Polskiej i jest tegoż rozgałęzieniem. Jeden z nich nabywszy Kwilez przybrał z tej posiadłości nazwę Kwilecki zachowując przydomek *Śreniawa*, którego w aktach urzędowych ta familia używa. W compendium familijnych dokumentów jest przerwa w wiadomościach o tym rodzie i dopiero 1403. roku o Dobiesławie Kwileckim kasztelanie Nakielskim i Czarnkowskim jest wzmianka, następnie rozmaite tranzakcy z lat 1403. do 1514. między Kwileckimi ich istnienia dowodzą, aż w tymże roku 1514. między Tomaszem i Marcinem synami Jakóba układ urzędownic zapisany. Od tegoż Jakóba Kwileckiego do dziś dnia jego proste potomstwo wyjaśnione: Tomasz był księdzem, Marcin zaś z Małgorzaty Przystanowskiej miał dwóch synów: Hieronima pisarza skarbu Królestwa i Wielk. Rsięztwa Litewskiego i Marcina. — O tym samym czasie żył Janusz Kwilecki, kasztelan i starosta Bydgoski i Nakielski, do którego Zygmunt August Król Polski wydał mandat oblatowany w aktach Kosińskich. Marcin zaś miał syna Jana i Kaspra który z małżeństwa z Bzowską Jadwigą miał syna Wojciecha, którego syn Adam z małżeństwa z Konstancją Rożańską miał syna Łukasza kasztelana Łędzkiego i córkę Marcyannę za Buińskim. Z małżeństwa *primo voto* miał Łukasz syna Konstantego ekorążego Poznańskiego. *Secundo voto* z małżeństwa z Barbarą Lipską kasztelaną Rogozińską trzech synów: Franciszka kasztelana Kaliskiego, poślą Rzeczypospolitej przy dworze Pruskim Jana kasztelana Miedzyrzyckiego i Adama kasztelana Przemyskiego, i dwie córki, obie za Chłopowskiemi. Franciszek najstarszy brat miał za sobą *1mo voto* Koźmińską bezpotomną. *2do voto* Teresę Szczaniecką, z której Antoni starosta grodowy Wschowski, Maryanna za Janem Kwileckim kasztelanem Miedzyrzyckim. Antoni ożeniwszy się z Wirydyanną Radolińską podkomorzanką Wschowską miał syna Józefa, który z małżeństwa *1mo voto* z Czarnecką krajezanką Koronną miał córkę Ludwikę za Węsierskim. *2do voto* z Sobolewską wojewodzia-

ką, syna Stanisława i córkę Maryannę; miał Antoni i córkę Annę za Radolińskim. Jan kasztelan Miedzyrzycki z pierwszego małżeństwa miał córki: za Węgorzewskim bezpotomną, za Wyganowskim z której Klementyna hrab. Grabowskiego małżonka, z drugiego małżeństwa zaś z Bielińską miał dwóch synów: Klemensa i Jana Nepomucena. Klemens z małżeństwa z Anielą Kwilecką kasztelanką Przemęcką miał córkę za Wincentym Turno i trzech synów: Hektora, Arseniusza i Leonarda. Hektorz małżeństwa z hrabianką Taufkirch ma trzech synów i córkę: Arsen ożeniony z hr. Ponińską bezpotomny, Leonard ma dwóch synów i córkę. Jan Nepomucen, brat Klemensa ożeniony z Maryanną Kwilecką kasztelanką Kaliską miał syna Waleryana, który z małżeństwa z Maryanną Lubowicką ma syna Franciszka i córkę Helenę, Adam nakoniec kasztelan Przemęcki trzeci brat miał z małżeństwa z Łącką Weroniką jedyną córkę Anielę za Klemensem Kwileckim kasztelanem Miedzyrzyckim, potomstwo po Łukaszu Kwileckim z Barbary Lipskiej zrodzone uznane zostało w poczet wysokiej szlachty z tytułem hrabiów, pomnożone mu herby podłożeniem pod starodawny ich herb *Śreniawę z krzyżem* Orła białego w złotem polu. — *Z dokumentów familijnych.*

L.

Labady. *Indig.* w Konst. r. 1790. *fol.* 227. — *Małach.*

Lach *Szyrma herbu Lubicz z odmianą.* — Patrz niżej pod *Szyrma.*

Lachnicki w Wilkomirskim i t. d. — *Małach.*

Lachowicki Czechowicz. — *Kurop.* — *Małach.* — Zapewne ci sami co pod **Czechowicz** w T. III.

Lachowicki herbu *Sieniuta.* Ze są i tego herbu piszą *Kurop.* i *Małach.* — Patrz T. VIII. pod *Sieniuta.*

Lachowicze herbu *Łodzian* i *Radwan.* — Wymieniają ich *Kurop.* i *Małach.*

Lackoroński herbu *Ryś.* — *Małach.* i *Kurop.*

Lacyozy herbu *własnego,* który jest taki: Na tarczy czworo-dzielnej w górze z prawej strony w polu piaszczystem orzeł czarny ukoronowany, w układzie swoim podobny do herbu Królestwa Polskiego; z lewej strony w polu błękitnem dwie złote gwiazdy pięcio-rożne obok siebie, trzecia w środku pod niemi: w dolnych przedziałach tarczy, na prawej stronie takie pole i gwiazdy, jakie w górze na lewej, na lewej stronie w takim polu orzeł, jaki w górze na prawej. Całą tarczę z wierzchu wieńczy korona. Tak wyrażony w dyplomie Indygenatu od

Michała Króla Polskiego Antoniemu Lacyozemu nadanym pod caas sejmu dnia 20. Kwietnia 1673. r. — *Małachowski*.

Lacza herbu *Topor*. — Tak ich wymieniają *Kurop.* i *Małach*.

Ladayda herbu *Sreniawa*.

Ladowicki Jan z Grodzieńskiego podpisał elekcya Króla Jana Kazimierza. — *Małach*.

Ladwiński. U *Kurop.* i *Małach*.

Lalande Ludwik, Indigen. w Konst. r. 1790. fol. 217. — *Małach*.

Lalewicz Walenty, *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach*.

Lamara, przywrócony do Indigen. w Konst. r. 1726. fol. 75. — *Małach*.

Lamfryd herbu *Lewart*. Tylko *Małach*. ich wymienia.

Landsay. *Nobilit.* w Konst. roku 1764. — *Małach*.

Landsberg w powiecie Upitskim i t. d. — *Kurop.* — *Małach*. — W r. 1778. Rafał strażnik powiatu Upitskiego.

Landszaft. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach*.

Lang w różnych, mianowicie Litewskich województwach — *Małach*.

Langenhofft Warneri, *Indig.* w Konst. roku 1768. — *Małach*.

Langurt, u *Kurop.* i *Małach*.

Lanssen. *Indigen.* w Konst. roku 1685. 20. — *Małach*.

Lascaris herbu *Słońce*. — Tylko u *Małachowskiego* tak stoją.

Laskary herbu *Leszczyc*. — I o tych tylko w *Małach*.

Laskarys hrabia herbu *Laskarys*, który jest takowy: Orzeł dwu-główny czarny z rozportartemi do lotu skrzydłami, i słońcem promienistym na piersiach. Głowy jego w pośrodku ozdobione koroną cesarską. Pole tarczy na dwie części podzielone, górne pole złote — połowa dolna niebieska, nad tarczą korona. — Jest to podobny herb do Kantakuzeno o których w T. V. — *Duńczewski*. — Tenże autor pisząc o Godziembach Laskarych utrzymuje że jeden z nich herb swój na *Godziemba* zamienił, i wywodząc ich procedencya z IX. i X. wieku w Grecyi i t. d. gdzie tron dziedziczyli, kończy na Teodorze i Jerzym którzy do Polski przybyli w r. 1746. i do wojska Litewskiego zapisawszy się z honorem obowiązki swe wypełniali.

Laskiewicz Franciszek, Ignacy i Wincenty, *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach*.

Laskowicz herbu *Korab*. Z tych Andrzej mający małżonkę Teresę Dąbrowską herbu *Junosza* dziedzic dóbr w wo-

jewództwie Brzeskiem Litewskiem miał kilku braci w Nowogrodzkim. — *Malach.*

Lasopolski. *Indig.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski.*

Lasotowicz herbu Rawicz. — Patrz **Lasota** T. VI.

Lasseur. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malach.*

Lastek herbu Wieniawa. Tylko u *Małachowskiego* tak wymienieni.

Laszczyński herbu Wierzbna. — *Kurop.* — *Mal.* Podobno powinno być **Łaszczyński.**

Latecki. *Nobilit. non praec. scart* w Konst. roku 1790. — *Małach.*

Latosławski. — *Kurop.* — *Małach.*

Latowski także tylko u powyższych.

Latyński herbu Prus. — Także tylko *Kurop.* i *Małac.* tak ich wypisują.

Laurans uznany za Indygenę w Konst roku 1768. — *Małachowski.*

Laveau. *Indigen* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Małachowski.*

Layman. *Indigen.* w Konst. roku 1509. — *Małach.*

Lebedowicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 62. — *Małachowski.*

Leben herbu Śreniawa. — *Kurop.* — *Małach.*

Lechnacki Grom, i

Lechnicki. U *Kurop.* i *Małach.* tak wypisani.

Lechon herbu Wczele. Także tylko u powyższych autorów.

Legawski herbu Nowina. — *Kurop.* — *Małach.*

Legier. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski.*

Legowicz w powiecie Wilkomierskim i t. d. — *Mal.* — *Kurop.*

Legucki. — *Kurop.* — *Małach.*

Lekszycki herbu Warnia. Dawni autorowie o nich nie pisali i tylko *Małachowski* wymienia.

Lelewel herbu Lelewel, który jest taki: W jednej połowie tego herbu w polu błękitnem lew żółty stojący z wypuszczonym językiem, z dwoma ogonami, trzymający naczynie czerwone z sześcią kwiatkami konwalji, w drugiej połowie, w polu białem, lub srebrnem prawe skrzydło czarnego orła, na wierzchu hełm z koroną i wiszącym klejnotem, okrycie herbowne z prawej strony białe lub srebrne z czarnem, z lewej zaś strony żółte lub złote z błękitnem, nad koroną podobnyż

lew jak w hełmie do połowy najdujesię. Herb ten imienia Leluwelów jako szlachty niemieckich był sam lew, przy przyjęciu zaś do Prus Brandeburskich, przybyło do tego herbu skrzydło orła czarnego.

Ta familia starożytna początek swój mająca, najpierwej w Austrii, z tamtąd przeniosła się do Prus Brandeburskich, z których Henryk Loelhoeffel de Loewensprung Leluwel z Konstancją Joachima Jaucha generała Saskiego, pułkownika artyleryi córką, zostawił potomstwo: Karola cześnika ziemi Liwskiej, i Teresę Adama Cieciszowskiego pisarza w. Koronnego małżonkę. Tenże Karol Loelhoeffel de Loewensprung Leluwel otrzymał Indygenat w roku 1768. na sejmie Warszawskim, który młody swój wiek na usługi tej ojczyźnie w wojsku gwardyi pieszej koronnej, będąc oficerem poświęcił, ztamtąd w cywilnym stanie był przez lat 21. na funkeyi kassę publiczną trzymającego komissyi edukacyjnej obojga narodów, którą pilnie i wiernie podług obowiązków dopełniał, potem komissarzem w ziemi swojej Liwskiej, do likwidowania dziesiątego grosza, toż lustratorem starostw w księstwie Mazowieckiem tejże ziemi z sejmu 1788. wyznaczonym, cywilno-wojskowym porządkowym komissarzem, ten z Ewą córką Franciszka Szeluty cześnika Rzeczyckiego, małżonką zostawia potomstwo synów trzech: Joachima, Józefa i Piotra, i córek dwie: Juliannę i Marcellę. — *Her. Wiel.*

Leluszewicz był wojewodą Podlaskim w r. 1519. — *Małachowski.*

Lemański. *Nabilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Lembiez ; i

Lemieszewski, u *Kurop.* i *Małach.*

Lenarski, i

Lenart także tylko u powyższych.

Lenartowicz *Nabilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 62. — *Małach.*

Lenczyłowski. — *Kurop.* — *Małach.*

Leniecki w Inowrocławskim i t. d. — *Kuropat.* — *Małach.*

Len z Ryzemburga, *Nabilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małach.*

Leonowicz. — *Kurop.* — *Małach.*

Leparski Etanuzą, **Leparski** z Hannusa i **Leparski** z Gimbustu — tak wypisani u *Kurop.* i *Małach.* — W r. 1778. Jerzy Leparski podkomorzy powiatu Upitskiego. — *Krasicki.*

Lernet. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Lasiewski. w Rawskim i t. d. — *Kurop.* — *Malach.*

Lesing. *Nobil. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Leśniowski w Sieradzkim i t. d. — *Kurop.* — *Mal.*

Leśniowski herbu *Gryff.* — O familji tej stoi w Tomie VI. Tu zamieszczamy procedeneyą od Mikołaja *vexillif. terrae Halic.*, którego z Tarnowskim walczył pod Obertynem, tenże zostawił pięciu synów: 1. roku 1586. Jakób *pocillator Terrae Leopoliensis Aulicus S. R. M.* z Anną de Będzimyśl Sepichowską herbu *Półkozic*, zostawił dwóch synów, o których czytaj niżej; 2. Jan starosta Horodelski i Doliniański z Chotkiewiczówny kasztelanki Wileńskiej zostawił syna Mikołaja stolnika Sanockiego; 3. Baltazar; 4. Krzysztof wojski Żydaczewski deputat na trybunał Koronny roku 1606., mąż krajowi obszerną nauką i pięknymi czynami głośny i zasłużony. Córkę Elżbietę r. 1616. wydał za Jerzego Gozdawa Humnickiego; 5. roku 1602. Mateusz, o tym pisze *Niemcewicz: Dzieje panowania Zygmunta III. T. I. str. 464. 69.—75.—76.* Z tąd to poszło, że *Okolski Orbis Poloni T. I. fol. 245.* wyraża się: *Leśniowsci dignitati magis quam pecuniis student. Hinc plurimi in parlamento tribunalitio justitiae praesides in campo Bellonae fortunatissimi victores — hinc Capitanei Rodelnenset (?)*.

Paprocki pierwszy prawie heraldyk Rzeczypospolitej Polskiej w herbach rycerstwa Polskiego pod herbem *Gryff* albo *Swoboda fol. 82.* pisze: „Dom Leśniowskich na Rusi, których przodki Gołabkami zwano. Ludzie znaczni w sprawach Rzeczypospolitej Polskiej zasłużeni. Był wieku mego jeden starostą Rodelskim.“ — Jakób z Anny de Będzimyśl Sepichowskiej, zostawił synów dwóch: 1. Mikołaja kasztelana Czechowskiego, który miał za żonę Ligięzankę, z tej spółdony syn Stefan roku 1661. *Vexillifer Terrae Sanocensis*, zostawił syna Maxymiliana. *Starowolski monumenta fol. 441.* wypisał nagrobek, znajdujący się w Trzcianie.

Niesiecki tegoż Mikołaja mieni być synem Jana, gdy tym czasem dowodnie tę rzecz wyjaśniają akta Lwowskie, że Jan był stryjem Mikołaja kasztelana. Ten to Jan storosta Horodelski, Doliniański roku 1564. był dworzaninem Zygmunta Augusta, w różnych poselstwach doświadczonej roztropności.

Drugi syn Jakóba i Anny de Będzimyśl r. 1631. *Martianus* połączony z Anną Kielanowską, córką Jerzego, herbu *Pobóg*. Tak była *2do voto* za Samuelem z Burzyna Kielanowskim ostatnim po mieczu zmarłym r. 1639. *Martianus* zostawił 2ch synów: 1. *Georgius Gladifer Rijoviens.* roku 1655. Jan po-

łączony z Barbarą Kurdwanowską herbu *Półkozic*, córką Joachima i Katarzyny de Bolszów Kurdwanowskich, który był r. 1648. sędzią Kapturowym a potem starostą Bieckim. Tenże Jan z Barbary Kurdwanowskiej zostawił trzech synów: 1. Szymon, 2. Joachim Mikołaj, 3. r. 1700. Jan połączony z Zuzanną Przerębską herbu *Nowina*, zostawił także trzech synów: 1. Jakób ten z Dorotą Szczawińską wojewodzianką Podlaską, 2. Stanisław z Katarzyną Radziwińską córką Marcina, wnuką Mikołaja i Zofji z Przedwojowskich Radziwińskich—Zofia była córką Piotra Przedwojewskiego—miał syna r. 1782. Michała *Dapifer. Busiens.* dziedzic Bielezyc.—3. roku 1726. Szymon połączony z Heleną de Chyżów Romerówną herbu *Jelita*, z której zostało także trzech synów: 1. Stefan, 2. Albert, 3. r. 1769. Jan pocillator *Ostrzeszowskiens.* połączony z Anną Karwowską, starością Wojnicką, splodził dwóch synów: 1. Ignacy porucznik gwardyi pieszej Koronnej, 2. Józef *pocillator Ostrzeszowskiensis* z Anny Szczepanowskiej miał dwóch synów i córkę Salomeę, *Imo voto* za Szczepanowskim; syn jeden Hieronim, drugi Kazimierz Wincenty dwojga imion C. K. podkomorzy Austriacki połączony z Franciszką hrabianką Zichy, córką Stefana hrabiego Zichy de Wasonykeö C. K. podkorzeżo dziedzicznego pana Csiesu Isztemaru i t. d. i hrabianki Teresy Palffy, wnuką Stefana hrabiego Zichy z dzielnicy Karlsburg. Hrabów Zichy de Wasonykeö, znakomita rodzina, pochodzi z pokoleń Tatarskich, kwitnie w Węgrzech od roku 1210. (*Genealogisches Taschenbuch der deutschen grüflichen Häuser* 1841. Gotha s. 568.) Rodzony brat wyż pomienionej Franciszki, Stefan, posłował do Rossyi, ma za żonę Annę hrabiankę Staremborgową. Kazimierz Wincenty zostawił syna Stefana Swobodę inaczey Gryf de Zimnowoda in Leśniowice, Kielanowice, Ryglice etc. Leśniowskiego C. K. podkomorzeżo rotmistrza ułanów księcia Schwarzenberga Nr 2. połączonego r. 1833. z Bertą córką Jana Nepomucena Klebelsberg generała konnicy C. K. radcy tajnego, właściciela regimentu ułanów Nr. 4. i t. d. i Anny hrabianki Pejacewieh, damy pałacu J. C. K. Mości i krzyża gwiazdzistego.

Do tej rodziny, acz nie wiemy w jakim stopniu należy: Klemens Leśniowski de Zimnowoda kasztelan Płocki r. 1222. *Cromer. lib. 7. Bielski fol. 149.*

Kazimierz Leśniowski syn Franciszka Tomasza i Urszuli de Wiatrowice Wiktorowny, wnuk Józefa de Podlatki Leśniowskiego i Anny Siemińskiej, prawnuk Stanisława Leśniowskiego i Katarzyny Skotnickiej. Ten Kazimierz miał za żonę Elżbietę Radomyską roku 1793.—Roku 1811. Józef Leśniowski syn Wincentego i Katarzyny z Zuławskich Leśniowskich. Emi-

lia Leśniowska za hrabią Wodziekim. Antonina de Białoskulska Leśniowska. — *Z dokumentów familijnych.*

Leśniowscy herbu *Rawicz* i drudzy *Roch*. Ze są tych herbów pisze *Małachowski*.

Leszczowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Leszewski w powiecie Brzezińskim i t. d. — *Małach.*

Leszkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Leszkowski herbu *Prawdzie*. Tylko u *Małachowskiego* tak stoja.

Lesznicki herbu *Brama*, z linji Jagiellońskiej — *Małachowski.*

Lewandowski herbu *Dolega*. — *Małachowski.*

Lewartowski herbu *Lewart*. — Patrz Tom VI. pod **Lewart**.

Lewiecki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lewingston Jan, otrzymał Indigen. w Konst. roku 1768. — *Małach.* — *Krasiński.*

Lewkiewicz herbu *Lewkowiec*. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* zaś wypisuje Lewkiewicza i Lewkowieza bez herbów.

Lewonowicz herbu *Rogala*. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Leyman. *Indigen.* od r. 1509. — *Małachowski.*

Leźniecki. — *Kuropatn.* — *Małachowski.*

Leżyński w Podolskiem i t. d. — *Małachowski.*

Libicki herbu *Jelita*. Starożytne w Polsce Libickich imię, pochodzi od hrabiów Libickich, albo Libieżyńskich w Czeskiem królestwie, niegdy Sławnika hrabiego Libickiego, ojca ś. Wojciecha, arcy-biskupa Gnieźnieńskiego, dziedzictwa; których tu początki w Polsce, jeszcze za Bolesława śmiałego, zwycięzcy Czechów, i innych narodów sławnego, w województwie Krakowskiem naznaczają, na dobrach Rybnie, znajdujących się w powiecie Bieckim. Ci wprzód zażywali herbu *Koźloroga*, jako i insi w województwie Krakowskiem, także w oderwanym Szlązku i Czechach, zostający, o czym *Okolski* Tom I. fol. 495. nie tylko bowiem w Wielkiej Polsce Koźlorogowie byli różnego imienia, ale i w Malej, jako to: Mokrsey, Węgleszyńscy, Pieniążkowie z Witowie, Rorycińscy, Pacanowsey Sącygniewscy, Dziadusey, Łukowsey, Makowscy i inni, których wylicza Zamojskich genealogia. Ci tedy co się zostali w Polsce, po nabyciu trzech kopji, przez Floryana Saryusza za herbowny zaszczyt *Jelita* nazwanych, wszyscy Koźlorogowie dawni, do tych czas tegoż herbu *Jelita* używają, na tarczy kozła na hełm wyniosłszy; a dawne familie w Szlązku i królestwie Czeskiem, po oderwaniu krajów tych od Polski, jak

przedtym, tak i w dalszym czasie, samym tylko *Kozłem* pieczętując się, czego dowodem pomieniony autor *loco citato*, mówiący o Wilezkach herbu *Kozieł*. *De his Historici* 1239. (przed Floryanem Saryuszem, i promulgowanemi *Jelitami*, w roku 1331. według *Długosza*) to dokłada: *In Silesia claret familia haec, quae ex Regno ibi cum bonis acquisitis remansit. Notabit diligens lector alias familias Nobilium, cum ob distantiam loci non potui habere claram certitudinem.* Tu, daleko niesięgając, kładziemy Libickich z Rozlorogów *Jelityczków*, od Jana Libickiego, dziedzica na Rybnie w województwie Krakowskim, powiecie Bieckim, który ożeniwszy się z Maryanną Bychowską, dziedziczką wsi Bychowki w województwie Lubelskim zostającej, wyniósł się z Krakowskiego roku 1660. i tu z nią spłodził synów czterech: Marcina rotmistrza auktoramentu Węgierskiego Jana Kazimierza Króla Polskiego, który z Heleną Jakubowską wszedłszy w kontrakty dożywotnie, mieli syna jednego Stanisława towarzysza *Cohortis hastatae* księżęcia Radziwiłła, wojewody Nowogrodzkiego w Litwie, bezpotomnego. Drugi syn Jana Franciszek Antoni dwu-imienny, dziedzic wsi Radowezyki zwanej w województwie Lubelskim towarzysz wojska Kopijczyków J. R. Mei w Litwie, a ten umarł bezpotomny 1705. leży u WW. OO. Franciszkanów w Lublinie notowany w księgach tegoż konwentu, dla pokazywania się w nadziejach zbawiennych. Trzeci syn Jana, z tejże Buchowskiej, Jan także imieniem, ożeniony *1mo voto* z Anną Piotrowską, z których synów zostało się dwóch: Wojciech i Jan bezpotomni, pierwszy dziedzic części we wsi Moszczenki, leżącej w Lubelskim województwie, z Anną Wolęcką ożeniony, zostawił Piotra mającego w małżeństwie Annę Hołodyńską i Jakóba dziedziców na dobrach pomienionych, także córkę Krystynę wydaną za Kamińskiego. Jan syn trzeci Jana, ożeniony *2do voto* z Joanną Miodusowską, spłodził Antoniego cześnika Mińskiego, który z Anną Kunicką, Jana Kunickiego cześnika Łatyczowskiego, i Anny Dobraczewskiej córką zostawił syna Macieja Franciszka dwuimiennego, miecznika ziemi Łomżyńskiej, żyjącego w małżeństwie z Katarzyną Łosiowną Roszkowską. Czwarty syn Jana Libickiego, Stanisław *binubus*, pierwszym małżeństwem miał Katarzynę Piotrowską, z której Jan bezpotomny, po tej wziął Katarzynę Sawiczównę, z której Franciszek dwu-żenny także *1mo voto* z Jabłońską miał syna Kazimierza, towarzysza Pancernernej chorągwi, księżęcia Lubomirskiego starosty Kazimirskiego, dziedzica dóbr Poniatowa; *2do voto* z Katarzyną Bogucką zostawił Wawrzeńca dziedzica części tegoż Poniatowa. Tenże Stanisław pomieniony z Katarzyną Sawiczówną zostawił syna

drugiego Laurentego, z Mostowską żyjącego, towarzysza chorągwi Panczernej, przedtem Czarneckiego pisarza polnego Koronnego. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Lichiński herbu *Pilawa*. Sam tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Lichnowski herbu *Jasieńczyk*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Lichodziejowski w Mińskim i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1778. Krzysztof strażnik Miński. — *Krasicki*.

Lichowski w Konst. roku 1611. *fol. 36.* — *Małachowski*.

Lichtarski. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

de Ligne książę. *Indigen*. w Konst. r. 1780. *fol. 36.* — *Małachowski*. Familia ta dziś rozrodzona w Króles. Belgji z której w ostatnich czasach jeden pojął w małżeństwo księżniczkę Lubomirską, córkę księcia Henryka i księżny Czartoryjskiej Lubomirskich z Przeworska.

Ligowski w ziemi Dobrzyńskiej, i t. d. — *Małachowski*. — W roku 1778. Stanisław burgrabia Dobrzyński. — *Krasicki*.

Linczewski w Rijowskim, i t. d. — *Małach.*

Lind Jan supremus director w korpusie młodzi rycerskiej Warszawskiej otrzymał *Indigenat* na sejmie r. 1767. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Lindsay. *Nobilit.* w Konst. r. 1764. — *Małachowski*.

Lingenau. *Nobilit.* w Konst. 1775. *fol. 148.* — *Małachowski*.

Liniewicz Teodor, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Lipczyński herbu *Korwin*. — *Małachowski*. — Stoją w T. VI. ale bez herbu.

Lipiewicz. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Lipiewski. U *Okolskiego* T. II. *fol. 378.*

Lipnik. *Indigen.* w Konst. roku 1685. *fol. 20.* — *Małachowski*.

Lipiński herbu *Gozdawa*. O tych w T. VI. gdzie stoją ale bez herbu.

Lipnicki herbu *Junosza*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Lipniewski. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Lipowiecki herbu *Ciołek*. — Także tylko u powyższych.

Lirechenfeld Fryderyk, *Nobilit.* w Konst. r. 1685. *fol. 21.* — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Lisiewski Balcer z Mazow. podpisał elekcją Króla Jana Razimierza. — *Malachowski*.

Lisikiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski*.

Lisowice Hawryło, *Nobilit.* w Konst. r. 1569. *fol.* 59. — *Krasicki.* — *Malachowski*.

Listowski herbu *dwie Trąby* myśliwskie w polu zielonem obok siebie stojące, z musztukami u góry, barki ich w stronę prawą obrócone. Nad korona pół charta do góry wspiętego w stronę prawą ze smyczą na szyi. — *Malachowski.* — Familia ta dziś w Galicyi Ces. Aus. osiadła. Tomasz Listowski z Krystyną Dyowską spłodził Józefa, któren z Maryanną Giertowską miał syna Karola Stanisława: tego Karola żyjących synów jest czterech: Józef, Antoni, Napoleon i Franciszek. Z tych Józef dziedzicze Jasionowa i Rontów w obwodzie Złoczowskim w Galicyi, pojął Ostrowskę i z tej zostawia potomstwo synów dwóch Alfreda i Władysława.

Liszecki ziemianin w Krakowskim roku 1652. — *Malachowski*.

Liszewski Ludwik *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Litwiński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski*.

Liwicki. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.* — *Krasicki*.

Lneżeliński herbu *Jelita*. Tak ich wypisuje *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Lochman. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.* — *Krasicki*.

Lodorowski Paweł *Nobilit.* w Konst. roku 1685. *fol.* 21. — *Krasicki.* — *Malachowski*.

Loelhoeffel Karol otrzymał *Indig.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski*.

Loga w Konst. roku 1775. *fol.* 152. — *Malachowski*.

Logofet. *Indig.* w Konst. roku 1607. *fol.* 859. — *Malachowski*.

Lokuciejewski w Orszańskim, i t. d. — *Malach.* — W roku 1778. Adam oboźny powiatu Oszmiańskiego. — *Krasicki*. Lubo tenże pisze ich Łokuciejewski.

Londny de Bocham. *Indigen.* w Konst. roku 1673. *fol.* 36. — *Malachowski*.

Longajłowicz i

Lorkoński. — U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Lorkowski. — Także tylko u powyższych.

Losowicz herbu *Rozmiar* podług *Kuropatnickiego* — herbu *Syrokomla* z odmianą, podług *Malachowskiego*.

Lottich Daniel *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Lowow. *Indigen.* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Małachowski.*

Lubarth. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lubartowicz książę. — *Kuropatnicki.* — *Małach.*

Lubezyński herbu *Godziemba.* W województwie Sieradzkim, z tych Jan Lubezyński, z Katarzyną Chmielewską spłodził dwie córki: Maryannę i Katarzynę i syna Stanisława, od którego Michał, ten z Anną Gaszyńską miał syna Franciszka, który z Katarzyną Kruszewską zostawił dwóch synów: Szymona dziedzica części w Luboni w powiecie Piotrkowskim i Benedykta. Szymon Lubezyński z Maryanną Golygowską spłodził trzy córki, Józefę, Maryannę i Franciszkę. Benedykt Lubezyński z Rozalią Niwińską spłodził syna Tomasza i córkę Rozalią. — *Her. Wiel.*

Lubek. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Luberadzki w ziemi Ciechanowskiej, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lubianowicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lubiański herbu *Grzymała.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Lubiaski. Także u powyższych.

Lubieniek herbu *Rola.* — Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak ich wymieniają.

Lnbieszowski herbu *Wieniawa.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lubkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lubliński herbu *Rola.* Tylko u *Kuropatnicki.* i *Małachowskiego.*

Lubonidzki z Lubondzy. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lubowicki herbu *Sreniawa.* — Tak ich pisze *Małachowski.*

Ludger Gerek, *Indigen.* w Konst. r. 1775. *fol.* 146. *Małachowski.*

Ludkciewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Ludwiche *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 147. — *Małachowski.*

Lugayło w Kowieńskim, i t. d. Tak ich pisze *Małachowski.*

Lust Franciszek. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Lutkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Lutomski herbu Korab. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki*. — *Malach*.

Lutostańscy z domu Wawrzętów, pieczętują się *Korwinem*, inaczej *Słepowronem* zwyczajnym na tarczy, ale na koronie nie mają drugiego kruka. Nazywają się Lutostańscy od imienia wsi swojej dziedzicznej Lutostań, w ziemi Łomżyńskiej a powiecie Zambrowskim leżącej. Tych Lutostań, jako wiadomość niesie czasów późniejszych i dokumenta autentyczne świadczą, byli dwa bracia rodzeni Lutostańscy, to jest Stanisław i Jakób, dziedzicami. Stanisław połowę wsi pomienionej Lutostań, Jakóbowi bratu rodzonemu swojemu w zastaw inwadyował. Od tego Jakóba niewiadoma procedencya. Od Stanisława pochodzi Mikołaj Lutostański podstarości Nowogrodzki, który wszedł w dożywotnią przyjaźń z Maryanną Przyborowską, z tą było synów pięciu Lutostańskich: Alexander, Wojciech, Szymon, Wiktor i Jerzy, o których nie ma wiadomości, oprócz pierwszego Alexandra, że wszedł w kontrakty małżeńskie z Eufrozyną Chaleńską, z którą spłodził Jana, Mikołaja i Tomasza, obudwu bezdzietnych, Jan zaś dwa razy wota ponawiał, najpierwej z Katarzyną Kałusowską z której syn Jędrzej komornik graniczny Czerniechowski, mający syna Antoniego i córek dwie. Siostr tegoż Jędrzeja komornika granicznego; Eufrozyna, żona Karola Łatyńskiego i Chrystyna Michała także Łatyńskiego małżonka. Tenże Jan pomieniony z powtórnego małżeństwa z Maryanną Siennicką, następujące miał potomstwo: Stanisław, Mikołaj, Maryanna i Konstancya. Po śmierci Mikołaja Lutostańskiego, podstarościego Nowogrodzkiego, wzwyczaj wyrażona Maryanna z Przyborowskich Lutostańska, ponowiła wota za Mikołaja Głogowskiego kasztelana Radomskiego, z której Samuel Głogowski, sędzia Nowogrodzki i Andrzej Samuel ma potomstwo Mikołaja, Piotra i Franciszka. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Lutowczycki. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* są wspomniani.

Lwowski herbu Kostrowicz, to jest *Rawicz*. — Tak stoją w *Malachowskim*.

Ł.

Łaba. — Dawni autorowie ich opuścili i tylko *Kuropatnicki* i *Malachowski* tak ich wymieniają.

Łabanowski, z linii książąt Rusko Polskich. — *Małachowski*.

Łabęcki Dunin herbu Łabędź. O tych stoi już w T. VI. Dzielnica ich ta sama co i Duninów Skrzyńskich, Borkowskich i t. d. Z tych Jakób miał za żonę Annę Kucharską, i zostawił syna Kazimierza na Skrzynnie Dunin Łabęckiego, chorążego wojsk Koronnych, któremu Jan Kazimierz Król Polski roku 1665. za zasługi wojenne, (jak świadczy przywilej) wieś Markusze w starostwie Chmielnickiem w dożywocie nadał. Zostawił syna Stanisława roku 1671. w aktach Lubelskich, tenże połączył się z Elżbietą Nasiłowską r. 1700. od Króla Augusta II. otrzymał pozwolenie hrabstwo Skrzynno i Łabędzie, oraz wieś Markuszowę ze wszelkimi prawami, przelać na Piotra hrabiego na Skrzynnie Dunina; zostawił dwóch synów, Jakóba i Jana; Jakób Dunin Łabęcki połączył się z Duninową hrabianką Borkowską i spłodził trzech synów, to jest: Alexandra Kazimierza, oficyała Kamieniec-Podolskiego, Stanisława miecznika Podolskiego, któremu Kunegunda Czachurska powiła syna Andrzeja i Jana Kantego miecznika, sędziego Grodzkiego Żydaczowskiego r. 1719. sędziego kapturowego Lwowskiego roku 1733. Drugi syn Stanisława Jan, połączył się z Katarzyną Szczepkowską i spłodził syna Stanisława miecznika Czerniechowskiego, r. 1739. od Króla Augusta III., tym tytułem ozdobionego — r. 1746. za różne zasługi od tegoż króla otrzymał tenże Stanisław i żona jego Katarzyna Grzybowska wieś królewską w dożywotnie używanie, Zgniła Turza zwaną, którą wieś roku 1767. po zejściu Stanisława, pozostała wdowa Katarzyna z Grzybowskich za konsensem Króla Stanisława Augusta Jakóbowi Sasimowskiemu odstąpiła. Stanisław zostawił następujące rodzeństwo: 1. Tomasz karmelitą, 2. Wiktorya za Hoszowskim, 3. Józef z Czepańską, 4. Leonty z Hoszowską wylegitymowany w stanach Galicyjskich roku 1782., tegoż syn Wincenty, 5. Jan stolnik Bydgoski, połączył się z Maryanną Jeżewską, z którą spłodził dwóch synów: 1. Wincentego, i 2. Macieja, tenże połączony z hrabianką Duninową Suligostowską, jest dziedzicem dóbr Szydłowca pod Husiatynem, spłodził syna Wiktora Andrzeja Jana Nepomucena. — *Z dokumentów familijnych.*

Łączka. — *Kuropat*. — *Małach*.

Ładomirski. Także tylko u powyższych.

Ładowski herbu Łada. Tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Ładzie herbu Łada. U *Kuropatnickiego* i *Małach*.

Łagona herbu Grzymata. Tylko *Małachowski* tak ich pisze

Łagowski, i

Łaguna. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Łahiński herbu *Pelikan*. — Dawni autorowie o nich zamieścili, tylko *Kuopatnicki* i *Małachowski* tak ich wymieniają.

Łahiszewski herbu *Prawdzie*. Także tylko u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Łahiszynscy herbu *Korybut* i *Prawdzie*. Tylko u *Małach*.

Łahocki.— *Kuopatnicki*.—*Małach*.

Łakoszyński herbu *Prawdzie*. Tylko u *Małachowskiego*.

Łancucki herbu *Strzemię*. Tak ich pisze *Duńczewski* utrzymując, że *Niesiecki* mylnie herb *Szeliga* im przypisał. —

Łaścicki, wydał pismo uszczypliwe w roku 1582. — *Małach*.

Łasicki herbu *Abdank*. — *Kuopatnicki* — *Małach*. Ci stoją w Tomie VI., ale bez herbu.

Łaskarzewski. — *Kuopatnicki*. — *Małach*.

Łaskko herbu *Pomian*. Tak ich wypisują *Kuopatnicki* i *Małach*.

Łaskiewicz. — *Kuopatnicki*. — *Małach*. — Łaskiewiczów familia dziś w Mało-Rossyi rozrodzona.

Łatkowski herbu *Poraj*. Zapewne ci sami co Łatkowski, o których w T. VI.

Ławronowicz. — *Kuopatnicki*. — *Małach*.

Ławrynowicz herbu *Korezak*. — *Małachowski*.

Ławrynowicz herbu *Białynia*. Począwszy od roku 1552. do naszych czasów, Zacharyasz Poszylski Ławrynowicz otrzymał od Zygmunta Króla Polskiego przywilej w roku tymże Stycznia 5. na dobra Poszyle włók dwanaście gruntu Ławrynowicze służb sześć ludzi potwierdzający w księstwie Żmudzkiem, wiecznemi czasy. Mikołaj Zacharyaszewicz Poszylski Ławrynowicz, ten przy podziale Zabiłów z Jakubowiczami, Poszyla inaczey Szyła Podęglów, będąc przytomny r. 1574. Sierpnia 16. dnia, przy podziale swym za pieczętarza, pieczęć herbowną między innymi wycisnął. Jan Mikołajewicz Poszylski Ławrynowicz, ten oddalił się był ze Żmudzi w Litewskie kraje i w Brzeskiem posydownał dobra zwane Otruje.

Hilary Jan, Poszylski Ławrynowicz miał trzech synów: Samuela, Stefana i Józefa, z tych dwaj Samuel i Józef bezpotomni.

Stefan Hilary Poszylski Ławrynowicz, miał syna Jana któren to syn zbywszy w Brzeskiem województwie dobra udał

się w służbę wojskową, a powróciwszy w księstwo Żmudzkie przy ożenieniu się z Ziółpiwną, nabył dobra Mekie, r. 1713. Maja 10. w księstwie Żmudzkiem w powiecie Berżańskim sytuowane, od Jmci panów Ziółpiów. Tenże Jan Poszylski Ławrynówicz miał synów trzech: Michała, Józefa i Stanisława ostatniego bezpotomnego.

Michał Ławrynówicz miał synów trzech, i córkę, z Magdaleny Łabanowskiej, synowie Jakób w zakonie Bazylianów, Justyn wikary opactwa Grodzieńskiego.

Chyzostom w tymże zakonie superior Boruński. Hilary Michałowicz Poszylki Ławrynówicz komornik księstwa Żmudzkiego, potem komisarz normalny graniczny repartycyi Szawelskiej księstwa Żmudzkiego. Córka Petronella zostaje *in voto* z Narkiewiczem szambelanem J. R. Mei.

Hilary *in voto*, Ludwikę Milidownę, regentownę księstwa Żmudzkiego a z niej synów trzech: Stanisława, Franciszka, Antoniego i córkę jedną.

Józef Janowicz Poszylski Ławrynówicz z Barbary Dowsinowej miał dwóch synów: Antoniego i Kazimierza. Antoni pierwszy w zakonie *Societatis Jesu*, potym kanonik Iaflantski proboszcz Puński, doktor filozofji. Kazimierz bezpotomny zszedł z tego świata. — *Her. Wiel.*

Łazański herbu Jastrzębiec. Tylko u *Małachowskiego*.

Łazarowicz herbu Kościeszka. Także stoją u *Małachowskiego*, zaś u *Kuropatnickiego* bez herbu.

Łazarski, w Zytomirskim, i t. d. — Tylko u *Małachowskiego*.

Łaziński herbu Jelita. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. N. Łaziński miecznik Orłowski. — *Krasicki.*

Łaziński herbu Krzywda. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Łęczyczka w Podolskiem, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małach.*

Łęczyński herbu Niesobia. — Także tylko u powyższych.

Łękowski herbu Nowina. Że są i tego herbu pisze *Małachowski.*

Łęski de Zema, herbu Janina. — Przydomku de Zewraz z herbem *Janina* używa familia Łęskich pochodząca z Sandomierskiego z dóbr Łęki, czego dowody znajdują się w akfach dawnych Galicyjskich, a mianowicie w akach ziemskich Pilznijskich, Przemyskich i Oświęcimskich a to od roku 1580.

1. Stanisław z Łęki de Zema Łęski herbu *Janina* dziedzie dóbr Rąpie, Zaleszany, Karczmy i Rotowa-Wola na teraz leżących w Galicyi Austryackiej cyrkule Rzeszowskim, miał za żonę Dorotę Kleofas.

2. Jan syn Stanisława, dziedzie dóbr Łęki i Ozimki w powiecie Pilznijskim województwie Sandomierskiem, miał za żonę Izabellę Reginę de Zgłobice Konopkównę, a to około roku 1652.

3. Wojciech syn Jana, urodzony dnia 21. Kwietnia roku 1653., towarzyszył rękodajny Króla Jana III. z domu Sobieskiego w czasie wojny pod Wiedniem; pojął za żonę Magdalenę Rańgówską.

4. Jan starszy syn Wojciecha, dziedzie dóbr Paliluki w województwie Raliskiem powiecie Gnieźnieńskim; miał za żonę Magdalenę de Emler, umarł 26. Stycznia r. 1782. a żona jego we trzy miesiące później, oboje pochowani w jednym grobie w mieście Skokach w Wielko-Polszcze.

5. Jerzy Antoni młodszy syn Wojciecha, pułkownik wojsk Polskich posiadał prawem Emfiteutychnem na lat 50. wybraniecstwo Małe-Łany w województwie Krakowskiem, pojął za żonę w r. 1749. Barbarę Łukawską.

6. Józef Franciszek Stanisław syn Jerzego, urodzony 7. Września roku 1760., brygadyer korpusu szlacheckiego kadetów, następnie profesor Astronomji w akademji Krakowskiej, dyrektor obserwatorium, oraz członek czynny Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Królestwie Polskiem, miał za żonę Karolinę Hube umarł w roku 1823.

7. Teodor brat Józefa, kapitan wojsk Polskich, dziedzie dóbr Swojczany w wojew. Krakowskiem, pojął za żonę w roku 1795. Teresę Sikorską, po dziś dzień żyjący, ma potomstwo 5. synów: Ludwika, Samuela, Teodora, Napoleona i Konstantego, oraz trzy córki: Julię, Antoninę i Balbinę.

8. Konstanty syn Jana, wnuk Wojciecha urodzony 3. Lutego roku 1746. chorąży korpusu szlacheckiego kadetów, następnie dziedzie dóbr Mistowa w województwie Mazowieckiem, pojął za żonę w roku 1776. Franciszkę Rafałowicz, umarł dnia 8. Czerwca roku 1828.

9. Andrzej Stanisław syn Konstantego, urodzony dnia 1. Grudnia roku 1781 zmarły dnia 24. Czerwca 1818. r. był za księstwa Warszawskiego radcą w departamencie Siedleckim, a następnie radcą izby Administracyjnej dóbr narodowych: pojął za żonę w roku 1812. Ludwikę Wossidło.

10. Stanisław syn Józefa, jako kapitan inżynierów wojska Polskiego, poległ w bitwie pod Mozajkiem.

11. Adam Tytus Michał, drugi syn Józefa urodzony dnia

8. Stycznia 1789. r., dziś rzeczywisty radzca stanu, szambelan dworu Jego Cesarsko Królewskiej Mości, dyrektor wydziału dóbr i lasów w Komisji Rządowej przychodów i skarbu, kawaler orderów ś. Stanisława klasy I., ś. Anny II. klasy z brylantami i orderu Saskiego zasługi cywilnej.

12. Ludwik Karol Konstanty, syn Andrzeja, urodzony dnia 28. Lutego 1813. r. podporucznik byłych wojsk Polskich dziś urzędnik w Komisji Rządowej przychodów i skarbu, pojął za żonę Józefę Niedziałkowską, i ma potomstwo jednego syna Andrzeja Ignacego Piotra i dwie córki Antoninę i Ludwikę.

Łęszkowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Łobaczewski był posłem na sejm ostatni Grodzieński z Wołynia. — *Malachowski.* — W roku 1788. Józef regent ziemski Czernihowski. — *Krasiecki.*

Łodwigowski. *Nobilit. non praec. scart.* w Kons. r. 1768. — *Malachowski.*

Łódź herbu Korab. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Łoiński, i

Łokeiński, także tylko u powyższych.

Łopaciński z Łopacina. — *Kuropatnicki.* Zapewne to ci sami którym *Malachowski* herb *Sztumberg* nadaje. — *O Lubiczach* w T. VI.

Łopacki herbu Sztumberg czyli *Kotwica*. Dom jeden i ten sam z Łopackiem herbu *Lubicz*. Jacek Łopacki syn Antoniego, wyniósł się z Mazowsza po połowie XVII. wieku, i osiadł w Krakowskim, kupiwszy wieś Chorągvice przcz Wieliczce, w powiecie w ówczas Szczyrzyckim na teraz w cyrkułe Bocheńskim leżącą; ten niewiadomo dotąd, z jakich przyczyn herb rodzinny *Lubicza*, to jest *Podkowę* przemienił na *Kotwicę*. Umierając w roku 1699. pierścień złoty, w którym na kamieniu, jest herb *Strzemie* z literami *S. J.* oddał starszemu swemu synowi Jackowi z warunkiem, aby ten pierścień nigdy z familji Łopackich nie wychodził, wszedł w związek ślubne z Urszulą Wielowiejską, z którą splodził synów dwóch to jest: Jacka, który w młodości w naukach duchownych i sztuce lekarskiej doskonalił się w Rzymie i innych Włoskich akademiach; obrawszy sobie stan duchowny, był kanonikiem katedralnym krakowskim, archipresbiterem, infułatem kościoła Panny Maryi w Krakowie, kolegiaty Sandomirskiej dziekanem i proboszczem w Popracie na Spizu. Mąż znakomity nauką i zasługą, w kościele i kraju. Nie tylko że w Krakowie w kościołach katedralnym i Panny Maryi, porobił wiele pamiątek, ale jeszcze uczynił niektóre fundacye, jako to na dwóch młodzieńców którzyby w Warszawie praktykowali przy asesoryi koron-

nej sposobiąc się do prawa; na jednego ucznia rodem z Krakowa, który by się we Włoszech w nauce teologii lub sztuce lekarskiej doskonalił; na 2. panny w klasztorze PP. Prezentek w Krakowie u ś. Jana, któreby się oddaliwszy ze służby ze dworu, a niemając zaraz służby, lub jej czekając przez dwa tygodnie tamże wikt i mieszkanie bezpłatne mieć mogły. Bibliotekę znaczną z łacińskich, włoskich i polskich autorów złożoną odkazał magistratowi Krakowskiemu, która potem w roku 1817. z rozkazu senatu z biblioteką Akademicką połączoną została. Zostawił w rękopismie napisaną przez siebie w języku łacińskim *Historią kościoła Archipresbiteralnego Panny Maryi w Krakowie*, który rękopism posiadał ś. p. ks. Marcin Lochman archipresbiter, infułat kościoła P. M. Pochowany z nadgrobkim w kościele Panny Maryi. Miasto Kraków zawdzięczając mu poczynionych wiele przez niego dobrodziejstw ofiarowało mu medal srebrny, z czystego srebra próby 15. wybity, na którym z jednej strony jest wizerunek Tajemnicy Wniebowzięcia N. M. P. jako patronki kościoła Archipresbiteralnego w Krakowie z napisem: *Sub tuum Presidium Confugimus Sancta Dei Genitrix*, na drugiej zaś stronie jest w końcu herb *Kotwica*, a nad nim cyfra jego w literach *H. J. A. J. E. B. M. V. C. C. C.* Stanisława podczaszego Braclawskiego, dziedzica wsi Chorągiewca, ten z Urszulą Karnichielowną spłodził synów dwóch, to jest: Kazimierza i Józefa, i córek cztery. Kazimierz zostawszy daiedzicem Chorągwiecy dla spłacenia brata i siostr zastawił tę wieś JJKK. Misyjonarzom ze Stradomia za złp. 25,000 w roku 1734. sam zaś wyniósł się w Sandomirskie, gdzie lat blisko 30. zamieszkał, trzymając ciągle znaczne dobra jako to: Motycze wielkie i małe Górzyce, Turbią w powiecie Pilźnieńskim, a teraz w okręgu Rzeszowskim leżące, potem wydawszy córki za mąż wyniósł się z tamtąd pod Kraków gdzie wzięwszy dobra Wielkie-drogi i Trzebol od kapituły Krakowskiej w dzierżawę tam umarł w r. 1783. — Józef syn młodszy Stanisława z Urszuli Karnichielownej ten zmarł kawalerem w wieku dosyć młodym, był wprzód pisarzem komory celnej w Będzinie potem intendentem czyli inspektorem komor pogranicznych Szlązkich; Córka 4. Z tych Katarzyna za Sędzimierzem, Maryanna za Zurowskim, Anna za Runowskim, Helena zakonnica w Krakowie. Kazimierz Łopacki z Urszulą Rakowską stolnikówną Wiślicką, spłodził syna Jacka i córek trzy. Jacek, ten wszedł do konfederacyi przy jej końcu, potem był czas jakiś w Palestrze w Krakowie, nakonie osiadł na wsi i prowadził gospodarstwo, trzymając zawsze znaczne dobra w okręgu Wawłowickim i w Krakowskim, on zrobił w roku 1791. w Krakowie urzędową donacyą wsi za-

stawnej Chorągiewca na rzecz Brudzińskich, potem w roku 1803. nabył od Michała z Zimnowody Leśniowskiego dóbr Bilezyce, Surowlic i Kawki w okręgu Bocheńskim leżących. W roku 1783. z powodu nakazanej legitymacji szlachcie Galicyjskiej wywiódł się przed sądem Ziemijskim w Czehowie dnia 22. Sztycznia z swego rodowodu i w roku następnym 1784. w metryce Stanowej królestw Galicyi wpisanym został, pozostawszy przy używalnym przez swych przodków herbie *Kotwica*, jak wyciąg z tejże metryki Stanowej pod dniem 13. Sierpnia 1784. poświadcza. Zmarły w roku 1806. pochowany w Kentach. Z córek Kazimierza i Urszuli, Katarzyna poszła za Franciszka Xawerego Szczawińskiego, kasztelanica Kruszwickiego, Maryanna za Józefa Dunina starostę Uciskowskiego, Julianna panną umarła. Jacek Łopacki z Katarzyną Fichauzerówną córką Alexego Fichauzera i Angeli z Rożuchowskich spłodził synów czterech, i córek dwie. Z tych Józef Seweryn kanonik kolegiaty WWSS. w Krakowie, Pobiedreki proboszcz, zakładu naukowego we Lwowie członek, mąż znany w uczo- nym świecie, i w pracach duchownych gorliwy, i kaznodzieja znakomity. Jeszcze w szkołach będąc w Krakowie, już począł pracować w zawodzie literackim, pisząc często rozmaite wiersze w różnych okolicznościach, napisał także podówczas kome- dyą: *Rzadka przyrzeczeń stałość*, która była przez studentów grana i wytłomaczył wolnem tłumaczeniem na wiersz polski List Horacjusza de *Arte Poetica*, i niektóre *Mowy Cicerona* co wszystko zostało się w rękopismie. Z wyszłych drukiem pism jego są *Życie Piusa VI.* tłumaczone z niemieckiego, w Krakowie 1804. *in 8vo.* *Mowa* przy powitaniu jego ex- celencyi JW. JKs. Andrzeja Rawy Gawrońskiego biskupa Krakowskiego w czasie wizyty, miana w kościele Pobiedrekim roku 1808. 26. Lipca w Krakowie *in 8vo.* *Przemowa* nad grobem przy złożeniu do niego zwłoków ś. p. JW. Wojciecha Rotermunda prezesa trybunału kryminalnego etc. w Krakowie *in 8vo* 1811. *Kazanie* miane na pogrzebie ś. p. JW. JP. Jó- zefaz Górki Gorczyńskiego konsyliarza J. C. R. M. etc. w Kra- kowie *in 8vo* 1818. W pismach czasowych Lwowskich i War- szawskich, mamy wiele pism jego ręki, jedne z podpisem zu- pełnym, inne tylko głoskami *J. Ł.* oznaczone a inne całkiem bezimienne; z tych znaczniejsze są w drukarniach *Rozprawa* umieszczona w *Rozmaitościach Lwowskich*, tudzież o *Języku Słowiańskim i dialektach* z niego powstałych w *Pamiętniku Galicyjskim*. *Rozbiór pism* Stanisława Łubieńskiego biskupa Płockiego i Stanisława Konarskiego, tudzież *Biografie* niektó- rych arcybiskupów Lwowskich w *Pszczole Lwowskiej* umie- szczane. W *Dykejonarzu uczonych Polaków* przez *Chodynie-*

ckiego wydanym są niektóre kawałki wyjęte z rękopismów jego. Ma prócz tego wiele przez siebie wypracowanych rękopismów których może niektóre kiedy będą udzielone publiczności, jako to: *O religji w powszechności*, a szczególności o Mozaizmie, Poganizmie, Chrystyanizmie, Machometanizmie i niektórych sektach z Chrystyanizmu powstałych. *O Prawdziwym Chrystusa kościele*, jego władzy, o prawach służących jego naczelnikom, to jest: biskupom Rzymskim, i o Soborach. *Kazania* miane po różnych miejscach i do różnego ludu, niektóre przemowy ślubne. *Nauka moralna* o obowiązkach człowieka względem Boga siebie i ludzi z nim w społeczności żyjących. *O przyczynach powszechnej demoralizacji* ludzi na świecie i środkach przeciw temu; rozpoczęte oba te ostatnie pisma lecz niedokończone. Bernard syn drugi Jacka Łopackiego ten służył w wojsku Austryackiem w pułku piechoty 36. i doszedł rangi porucznika starszego (oberleitnant); w roku 1821. wyszedł z wojska z charakterem, i ożenił się z Teresą baronową Przychocką, nabył wspomnionych dóbr Bilezyce od rodzeństwa, gdzie osiadł i w roku 1824. zmarł pochowany w Gdowie, zostawił po sobie jedną córkę Maryannę, która żyje. Jędrzej trzeci syn Jacka Łopackiego, ten ukończywszy nauki prawa w Lwowie i odbywszy z nich examina, zmarł w zaszczętym 25. roku życia, pochowany w Gdowie. Jan Kanty, czwarty syn Jacka Łopackiego detaxator sądowy dóbr ziemskich w okręgu Bocheńskim i posesor znacznej części hrabstwa Wiśnickiego, ma za żonę Agnieszkę Gostkowską, z którą ma synów czterech: Władysława, Jędrzeja, Ludwika i Henryka, córkę Bronisławę. Córki dwie Jacka Łopackiego, Maryanna, ta w panieńskim zostawszy stanie, trzyma w hrabstwie Wiśnickim wieś Stary Wiśnicz z folwarkiem Podzamecze, druga Magdalena za Jackiem Brudzyńskim, mieszkają w Królestwie Polskiem. — *Z dokumentów familijnych.*

Łopatski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Łopczyński z Braclawskiego, podpisał elekcyą Jana Kazimierza. — *Małachowski.*

Łopin. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Łopuski herbu *Słepowron.* — *Małachowski.* — W r. 1778. Marcin podstoli Drohicki. W r. 1788. podkomorzy. — *Krasicki.*

Łosiewski w ziemi Zambrowskiej i t. d. — *Małachowski.* — W roku 1778. Grzegorz komornik ziemski Zambrowski. — *Krasicki.*

Łoskiewicz w powiecie Wiunickim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Michał Łoskiewicz

skarbnik Braclawski. — W r. 1788. Ignacy wojski Braclawski. — *Krasicki*.

Łośniewscy herbu *Korwin* i *Nowina*. Że są i do tych herbów należący pisze *Małachowski*.

Łotwiszyński herbu *Gryff*. Tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Łowicki był starostą Brzeskim Kujawskim i marszałkiem sejmowym w r. 1624. — *Małachowski*.

Łoźnicki z Mińskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Łożyński. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Łubiczewski z Brzesko-Litewskiego, podpisał elekcyą Króla Jaka Kazimierza. — *Małachowski*.

Łubiński herbu *Doliwa*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Łubkowski herbu *Natęcz*. — *Małachowski*.

Łuczkiewicz. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Łukaszewski. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 62. — *Małachowski*.

Łukiański herbu *Jasieńczyk z odmianą*. — *Małachowski*. — W roku 1788. Adam sędzia grodzki Upitski. — *Krasicki*.

Łukieccyko. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 64. — *Małach.*

Łukoski herbu *Łukocz*. — Patrz Tom VI. pod **Łukocz**.

Łukowicz herbu *Newlin*. Tak ich pisze *Małachowski*. — *Kuropatnicki* zaś wymienia ich ale bez herbu.

Łukowski herbu *Łużański*, to jest *Jastrzębiec*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Łukowski herbu *Nieczuja*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Łuniewicz. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Łupkowski. Także tylko u powyższych.

Łuskina herbu *Odrawą* z poprzecznicą na strzale, w hełmie nad koroną trzy strusie pióra. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1778. Razimierz podwojewodzi Witebski. Onufry podczaszy Witebski. N. Łuskina, niegdyś Stanisława Leszczyńskiego Króla Polskiego i t. d. spowiednik. — *Krasicki*.

Łuszczkowski herbu *Korcak*. W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Łużecki herbu *Lubicz*. — Równie tylko u powyższych.

Łykowski z Sieradzkiego, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski.*

Łyskowski herbu *Poraj z odmianą*. Tak ich wypisuje *Małachowski.*

M.

Macewicz w powiecie Włodzimierskim i t. d. — *Małachowski.* — *Kuropatnicki.*

Machcewicz. U *Małachowskiego* i *Kuropatnickiego.*

Maczkiewicz, także tylko u powyższych.

Maszewski ziemianin Ńurski z sejmu wyznaczony poborca w Konst. roku 1643. *fol. 23.* — *Małachowski.*

Mączkowski z ziemi Wizkiej podpisał elekcyą Króla Jana III. — *Małachowski.*

Maczuła, i

Maczuński u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Maczyński, także u powyższych.

Madyowski herbu *Boża Wola.* — Dawni autorowie ich opuścili — *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak wypisują

Madzarski Leon. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Magdalcine Józef, pułkownik w wojsku Polskiem *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Magiera herbu *Wąż.* — W *Małachowskim.*

Magnus herbu *Gierald.* — U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Magueparlant za Indigenę uznany w Konst. roku 1768. — *Małachowski.*

Majerhoffer. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Majewski. O tych dawni autorowie i *Niesiecki* przez niewiadomość opuścili, także i *Kuropatnicki.* O których wiadomo, iż Michał Majewski pisarz grodzki Łucki i cześnik Nowogrodzki koło roku 1757. Jan Majewski z województwa Sieradzkiego, Samuel z województwa Belzkiego, Maciej z województwa Płockiego, podpisali elekcyą Stanisława Augusta Króla. Jan Majewski komornik graniczny Braclawski. — *Her. Wiel.*

Majewski herbu *Lew*, który jest takowy: Lew żółty w czerwonym polu, stojący na tylnych nogach, w prawą tarczę obrócony, z językiem wywieszonym, z ogonem do góry zadartym, a na hełmie pięć piór pawich. Ten herb nadany Szymo-

nowi Majewskiemu przez diploma J. R. Mści dnia 20. miesiąca Maja 1776. r. podpisane, na fundamencie konstytucyi roku 1775. za jednomyślną zgodą stanów na sejmie w Warszawie zgromadzonych uchwalonej, przypuszczającej Szymona Majewskiego, wraz z sukcesorami onegoż do praw i klejnotu szlacheckiego w koronie i w W. Rs. Litewskim, oraz wszelkich prerogatyw. Rzeczony Szymon Majewski z Teofilą z Antoszewskich, małżonką swoją spłodził syna jednego Antoniego. — *Her. Wiel.*

Makara herba Lis z odmianą. Tylko u *Malachowskiego*.

Makarski w Starodubowskim, i t. d. — *Malach.* — *Kuropatnicki.* — W roku 1778. Antoni mostowniczy Starodubowski. — *Krasicki.*

Makierski, i

Makiewicz, w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Mąkolski herbu Gryf. — Dawna familia w Polsce rozrodzona. — Roku 1446. żył Krystyan z Mąkolnic Mąkolski. Roku 1518. Jakób Mąkolski. — Laurenty Mąkolski dziedzic na Mąkolnicach, Wincentemu komornikowi granicznemu Piotrkowskiemu, i Matyaszowi Mąkolskim, współdziedzicom na Mąkolnikach, a braci rodzonym części pol ustąpił, *Anno 1563. fer. 4. post Paschae in Castro Petricov.* Tegoż roku wyrażonego i 1571. w inszej tranzakeyi wynajduje się, że Wincenty komornik Piotrkowski, Wojciech pleban Rospirski, Maciej i Jan dziedzice na Mąkolnicach Mąkolscy, byli między sobą bracia rodzeni; a iż Ewa Mąkolska siostra ich rodzona była za Sławkowskim, poznać z tranzakeyi roku 1572. i 1576. uczynionych; także o drugiej siostrze pomienionych, Dorocie, Michała Rotlińskiego żonie, wspominają akta 1583. Maciej miał córkę Elżbietę, jako świadczą dwie tranzakeye r. 1560. która poszła w małżeństwo za Badowskiego. Córka Wincentego komornika Piotrkowskiego, imieniem Jadwiga poszła za Benedykta Złobnickiego, o których akta roku 1563. Laurenty Mąkolski, syn Jana pomienionego, wspomniony w aktach roku tegoż 1563. Bartłomieja Mąkolskiego, brata stryjecznego wyrażonych, i żonę jego Ratarzynę Zabirzowską, powtórnego ślubu Marcina Złobnickiego małżonkę, wspominają tranzakeye roku 1562. i 1566. uczynione. Tychże stryjeczny Jan Mąkolski, dziekan Samborski, wyrażony jest w tranzakeyi roku 1564.

Wincenty Mąkolski, jest napisany w aktach grodzkich Piotrkowskich, bez wszelkiego urzędu, z kąd dochodzi się, że był inszy Wincenty Mąkolski, oprócz Wincentego komornika Piotrkowskiego wzwyż wyrażonego, co jest w tranzakeyi roku

1570. Potem Wojciecha Mąkolskiego wnuka Wincentego, a syna Macieja Mąkolskiego wspominają akta od roku 1570. aż do 1573.

Ewa Mąkolska, Sławkowskiego żona, urodziła Mikołaja Sławkowskiego, tranzakeya roku 1572. Jakób Mąkolski, syn Macieja i Jadwiga córka tegoż, a Wincentego Mąkolskiego wnuczka, wspomniona jest w tranzakeyi roku 1576. Tychże i innych, w następujących latach wspominają akta grodzkie Piotrkowskie, jako to Pawła Mąkolskiego syna Wincentego, roku 1587. i 1591., który był burgrabią Piotrkowskim, według tranzakeyi roku 1600. uczynionych. Marcin Mąkolski jest wspomniony roku 1593. i brat tegoż roku 1593. Zatem Wojciech Mąkolski brat rodzony Pawła, z Jadwigi Złobnickiej urodzony, ma wyrażenie w tranzakeyi roku 1588. i Marcin Mąkolski z żoną swoją Katarzyną bez specyfikacyi nazwiska 1593. i 1599., których syn Jan Mąkolski wyrażony jest roku 1693. Wspomnionego Pawła burgrabiego Piotrkowskiego, i Jana Mąkolskich, wyrażają tranzakeye 1593. a Małgorzatę Gumowską żonę Jana roku 1597. i 1563. Pawła zaś burgrabiego Piotrkowskiego żona, była Elżbieta Robielska, z której synowie Floryan i Stanisław wspomnieni są w tranzakeyi r. 1621. Dorota Mąkolska siostra Pawła, była żoną Stanisława Dobskiego, powtórny ślubem Stanisława Mąkolskiego. *Acta Castr. Petricov.* 1600. i 1608. Syn tegoż Pawła, Stanisław Mąkolski na Mąkolnicach, Lipowiu, Czartku i innych włościach dziedzic wyrażony jest w tychże aktach r. 1617. Ze zaś nie raz wspomniony Paweł był dziedzicem na Mąkolnicach, Lipowie i Czartkach, poznać z aktów pomienionych roku 1617. Synowie jego Floryan i Stanisław tamże wyrażeni, a żona jego, matka dopiero napisanych, Anna Dobrzelowska, ma swoją tranzakcyą *intercisae* 1622. lecz powtórnie ożeniwszy się z Anną de Borowo Borowską, ma swoje zapisy 1638. Jan synowiec Pawła, miał za sobą Annę Rochanowską. *Acta Castr. Petricov.* 1631. Floryana Mąkolskiego potomstwo, Piotr, Zofia, Maryanna, Jadwiga, Anna i Franciszek z Anny Dobrzelowskiej urodzeni, są w aktach roku 1620. i 1627. Jest list Króla Jana III. z Jaworowa dnia Października roku 1680. dany z podpisem ręki królewskiej, do Franciszka Mąkolskiego, wokujący go na sejmik przedsejmowy Koronny Warszawski exponując mu następujące niebezpieczeństwa w ojczyźnie, w którym te słowa wyrażone: *Ządamy pilno wierności twojej, abyś na dzień w uniwersale naznaczony, i miejsce sejmikowi zwyczajne zjachał, i tam in fundamento podanej przez posła naszego Instrukcyi, cokolwiek należy ad conservationem dobra popospolitego, promovere starał się. Uczynisz to wierność twoja,*

nie tylko z wrodzonej ku ojczyźnie miłości, ale też dla la-
ski naszej, któremu na ten czas dobrego od Boga życzymy
zdrowia. Tegoż Króla Jana III. przywilej na podstolstwo Lu-
belskie, tak jest napisany: *Significamus §. Spectata Generosi
Francisci Mąkowski in theatro Aulae Nostrae virtus, §
dexteritas, quam Nobis benemerendi studio, testari non in-
termittit, flexit animum Nostrum, ut proficuum ejus ad ma-
gna Reipublicae commoda indolem, praesenti occasione con-
venientibus ipsius Natalibus, insigniremus titulis, § Regio
optimi affectus Nostrum, in eum promanantis condecoremus
documento. Quod ut re ipsa exponatur, § eam, quam Nobis,
jam probaret virtute altius officio functus, excurrere per-
mittat fauenter duximus: Ut evectione § ascensu Generoso
Francisco Mąkowski Subdapiferatum Lublinensem vacantem
daremus § conferamus, uti quidem damus cum omnibus Ju-
ribus § praerogativis, ad nominatum munus, do lege § de
consuetudine spectari regendum tenendumquae ad extrema
vitae suae tempora, vel majoris Dignitatis assecutionem §.
Datt. Jaworoviae die 25. Mensis Octobr. Anno D. 1681.*
Zona jego była Katarzyna Modrzewska, Jędrzeja Modrzew-
skiego dziedzica na Stradzowie, Przemyskiego, Radomskiego,
Medyckiego §. starosty, podskarbiego nadwornego Koron. i
Zofji Krzysztoforskiej zrodzona, jak świadczy Interczyza spisana
w Przemyślu dnia 16. Stycznia roku 1683. i Roboracya teje
Interczyzy tegoż roku *in Offic. Cast. Przemyśl. Sabb. ante
fest S. Priscae.* Zofia córka Floryana Mąkowskiego, była żoną
Jana Kamockiego, jak wyrażają *Acta Castr. Petri.* 1620. a
potem powtórnie poszła za Mikołaja Zalewskiego, według tran-
zakeyi roku 1638. Wojciechowi Mąkowskiemu, Franciszka Mą-
kowskiego, podstolego Lubelskiego, z Katarzyny Modrzewskiej
synowi, przywilej na chorągiew Wołoską koni siedmdziesiąt
dany od Króla Jana III. w Warszawie dnia 25. Maja roku
1683. znajduje się, który był rotmistrem pod Wiedniem, jako
niżej.

Piotr Antoni Mąkowski dwu-imienny, rotmistrz wojsk
Pancernych Koronnych, syn Franciszka Mąkowskiego, podsto-
lego Lubelskiego, z Katarzyny Modrzewskiej, Andrzeja Mo-
dzewskiego, Przemyskiego, Radomskiego i Medyckiego staro-
sty, córki urodzonej, według metryki kościoła Śrockiego w r.
1665. dnia 19. Stycznia, miał w pierwszym małżeństwie He-
lenę Weronikę z Duninów Karwicką.

Zył Piotr Mąkowski z pierwszą żoną swoją lat pól trzyna-
sta, mieli potomstwa 5. to jest: w roku 1697. dnia 4. Lutego
urodził się Karol, który w roku 1712. wstąpił do klasztoru
OO. Piarów *Scholarum*, i tam wziął imię Felicyana. W roku

1698. dnia 13. Grudnia, urodziła się córka Teresa, która wydana za mąż Józefowi na Złowodach Złowockiemu, podczaszem Dobrzyńskiemu, porucznikowi regimentu konnej Dragonji, Tarła wojewody Lubelskiego; umarła bezpotomnie roku 1716. W roku 1700. dnia 12. Października urodził się Józef; roku 1705. dnia 6. Marca urodził się Alexander; w r. 1707. dnia 6. Kwietnia urodził się Wojciech, który tegoż roku umarł. Potem wkrótce umarła żona jego r. 1709. Roku zaś 1712. dnia 23. Października, ożenił się pomieniony Piotr z Heleną Weroniką Duninówną Karwicką, Jerzego Dunina na Karwicach Karwickiego, wojskiego Opoczyńskiego, i Heleny z Wąsowiczów córką. Z powtórnego małżeństwa spłodził Franciszka na świecie, w zakonie WW. OO. Piarów Józefa i Jacka urodzonego w roku 1717. dnia 18. Września, chrzczonego w parafji Zdzarzeckiej, według jego metryki. Magdalena poszła za Macieja z Błonia Błońskiego, podczaszego Drohickiego, chorążego znaku Pancernego, Siemianowskiego oboźnego polnego, z którym bezpotomna; powtórnice pomieniona Helena Weronika Dunin Karwicka Mąkolska, poszła za Antoniego na starym Skarzynie Skarzyńskiego, z której spłodzeni Maciej i Jerzy synowie, i córka na świecie Antonina, w zakonie S. O. Franciszka Bogumiła. Roboracya uczyniona roku 1747. wyraża synów i córki Józefa Mąkolskiego, to jest Józefa, Jerzego, Katarzynę, Teresę i Anastazyą; brata zaś jego Alexandra Mąkolskiego, syna, i córki wyraża też sama roboracya, to jest: Józefa, Annę, Zofią i Teresę Mąkolskie. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Makosiej herbu *Wukry*. Ze są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Makowscy herbu *Gryf* i *Ogończyk*. Ze są i tych herbów używający, piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Malczyński herbu *Jastrzębiec*. — Tylko *Malachowski* tak ich wspomina.

Malecki herbu *Jelita*. Piszą się z *Malca*. — *Malachowski*. — Wojciech z *Male* podkomorzy Łęczycki podpisał w r. 1422. przymierze Władysława Króla z Krzyżakami. — *Cod. Dipl. Vol. IV. fol. 114.*

Malenberg. Indigena w Konst. r. 1775. *fol. 148.* — *Malachowski*.

Malewski herbu *Jastrzębiec*. O tych w Tomie VI. — *Malachowski* przyznaje im przydomek *Bolesta* i pisze że już w X. wieku byli wysokimi dostojenstwami zaszczytzeni, i zwali się Bolestami, od dóbr *Malewa* w województwie Płockiem Malewskimi zawołani. Ziemowit książę Mazowiecki przywilejem swoim, z r. 1408. przez wzgląd na zasługi, wyłączył

ich od wszelkiej Jurisdykeyi prócz swojej i następców swoich.

Maligni. Indigena w Konst. r. 1685. *fol. 20.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Malina herbu *Rawicz.* — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Malinowscy herbu *Ciołek i Ogończyk.* Ze są i tych herbów używający pisze *Malachowski.*

Małdawski. W *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Małdrzycki herbu *Wąż.* Także u powyższych.

Małkiński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Małkowski Jan *Nobilit.* w Konst. r. 1673. *fol. 41.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Małobocki. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Małomiącki herbu *Topor.* — W dawnych autorach opuszczeni. — *Kuropatnicki* i *Malachowski* tak ich wymieniają.

Małowiejski herbu *Gozdawa.* — *Malachowski* osobno *Małowieskich* i *Małowiejskich* wypisuje, zdaje się jednak, że to jeden dom.

Małuja. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Małuszewicz, i

Małuszycki, także tylko u powyższych.

Małyński był wojskim *Wołyńskim* w roku 1764. — *Malachowski.* — W roku 1778. *Mikołaj* miecznik *Wołyński.* — *Krasicki.*

Małyszewicz *Kamieniecki.* — *Kuropatnicki.*

Manciwoda. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Mańczukowski *Tobiasz.* *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol. 62.* — *Malachowski.* — *Krasicki.*

Mandecki. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Manget Jan i *Stanisław,* Indigena w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Manierowicz w ziemi *Wschowskiej.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Manierowicz *Celestyn.* *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Mankiewicz herbu *Lubicz z odmianą.* — *Malachowski.* — Podobno powinno być *Mankowicz,* o których w *Tomie VI.*

Manteyfelt herbu *Rogala z odmianą.* — *Malach.*

Manuczy z *Brasł.* był posłem na sejm w r. 1790. — *Malachowski.*

Marcieki, i

Marciewski, u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Marciszewski, także u powyższych.

Marciszowski. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Marcolini *Indigena* w Konst. r. 1775. *fol.* 145. — *Malachowski*.

Marczewski. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Malach*.

Marczyński także *Nobilit.* tegoż roku.

Margiewicz Dymitr, Kozak, za wierne usługi nobilitowany r. 1650. — *Krasicki*. — *Malach*.

Markosz *Szeluta*, herbu *Głowa trupia*. — *Kuropatnicki*. — *Malach*.

Markowicz z Wileńskiego podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach*.

Markusz herbu *Ogończyk*. W województwie Wołyńskim. — Andrzej i Ludwik spłodzeni byli z Teodora czy Fohedora, *cujus vis nominis* Markusa i Eustazyi Lubienieckiej, Jarosza Lubienieckiego córki, Ludwik wzięty z matką w niewolę Turecką, Andrzej zaś pojawiaszy Maryannę Konopacką, Grzegorza Konopackiego córkę, spłodził Tomasza, Samuela i Chryzostoma Samuel i Chryzostom poginęli na wojnie pod Wiedniem, a Tomasz Markus pojawiaszy Krystynę Gorecką, spłodził Pawła i Kazimierza. Kazimierz umarł podczas powietrza bezpotomnie, a Paweł pojawiaszy Teofilę Jaworską, Jana Jaworskiego córkę, spłodził Gabryela, Karola, Jana, Stefana i Tomasza. Gabryel pojął Michałoską, z którą spłodził Felixa księdza w zakonie Franciszkańskim. Karol i Jan bezpotomni zeszedli z tego świata, Stefan pojął Brzeską, Tomasz w kawalerskim stanie został. Tychże matkę Teofilę z Jaworskich Markusową, urodziła Anastazyja z Połosarzów Bastyńskich, Jana Jaworskiego małżonka, z których także idzie Gabryel Jaworski i Jan synowie, ci byli rotmistrzami, i druga córka Teodora, która poszła za Pawła Zulińskiego. Taż Anastazyja Połosarzowna Bastyńska, spłodzona była z Justyny Horodyskiej i Stefana Połosarza Bastyńskiego. — *Duńczewski*.

Maroński. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Marski herbu *Korab*. — *Kuropatnicki*. — *Malach*.

Martemberski. Także tylko u powyższych.

Maruchowicz herbu *Mohyla*. — Dawni autorowie ich opuścili, *Kuropatnicki* i *Malachowski* wypisują.

Maruszewski Ignacy, Mateusz i Tomasz *Nobilit.* *non prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach*.

Masser. *Nobilit. prae. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Massiu. *Indigen.* w Konst. roku 1685. *fol.* 20. — *Malachowski*.

Massonowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Masulewicz. Także tylko u powyższych.

Matthy. *Nobilit. praecl. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Matkowski herbu *Sas*, z przydomkiem *Roguszewicz*, familia dawna. Z tych Alexander r. 1770. mianowany *Camerarius Regni* przez Króla Stanisława Augusta, z Alexandrą Wyszpolską małżonką swą miał syna Remigiusza Józefa starostę Mokszańskiego, ten zaś z Julią Bobrowską spłodził Edmunda Stanisława, którego z Petronelli Białeckiej spłodzony syn Juliusz dziedzic Jeziorzan w cyrkułe Stanisławowskim, dziś żyjący. Dawni autorowie i *Niesiecki* przez niewiadomość ich opuścili, *Malachowski* wypisuje jako w różnych województwach zaenych obywateli.

Matty. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *flo.* 148. — *Malachowski.*

Matyaszekiewicz, i

Matykowski, u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego.*

Matyszewicz herbu *Łabędź.* — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Maxymowicz, także tylko u powyższych.

Maykowski w powiecie Pińskim. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1788. Wojciech regent Zakroczymski. — *Krasicki.*

Mazani Fryderyk, Karol i Henryk bracia, otrzymali Indigenat w Konst. roku 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Mazuch. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Machowiecki w ziemi Ciechanowskiej i t. d. — *Malachowski.* — W roku 1778. Tomasz pisarz ziemski Ciechanowski. Dominik komornik graniczny tamże. — *Krasicki.*

Meciszewski Kasper, subdelegat grodzki Siewierski, sekretarz aktualny Króla Stanisława Augusta jak przywilej wydany w d. 26. Października roku 1775. świadczy, nobilitowany w roku 1789. przez księcia Michała Grzegorza Poniatowskiego arcybiskupa Gnieźnieńskiego, legata i prymasa Królestwa, księcia na Siewierzu *cum plena jurisdictione et potestate*, jak dowodzi dyplom z dnia 23. Maja roku 1789.

Dnia 1. Lipca r. 1790. komisya od najjaśniejszych skonfederowanych stanów Rzeczypospolitej Polskiej do księstwa Siewierskiego wyznaczona, prawa szlachectwa jego stwierdziła i w akta koronne Warszawskie, i ziemskie Krakowskie wpisać i zaciągnąć poleciła.

Dnia 24. Marca r. 1794. przy akcji powstania obywateli województwa Krakowskiego pióro trzymający, i przez ówczesnego naczelnika siły zbrojnej mianowany członkiem komisyy

porządkowej wykonawczej województwa, w randze pułkownika wojsk narodowych.

Dnia 19. Września 1803. r. komissya przez rząd Ces. Austryacki do sprawdzenia i przyznania szlachectwa w Galicyi Zachodniej, patentem z dnia 16. Października roku 1800. mianowana, prawo jego jako szlachcica Galicyi Zachodniej uznała.

Napisał i wydał dzieła pod tytułem: *Ustannwienia prawa cywilnego sposobem łatwym zebrane Tomów 2.*

Zawierał związki małżeńskie po dwa kroć: z pierwszej żony Pisklewiczówny zostawił syna Filipa i córkę Honoratę; z drugiej Barbary z Fogtów syna Hilarego, umarł roku 1804. — Filip od młodości zawodowi wojskowemu poświęcony, odebrał wychowanie właściwe w Cessarskiej akademji inżynierów w Wiedniu, później wszedł w służbę Ces. Austryacką w której doszedłszy rangi kapitana artylleryi w roku 1810. wszedł w służbę księstwa Warszawskiego, fortyfikował Sandomierz będąc jeszcze w służbie Austryackiej, w służbie narodowej fortyfikował Modlin i Toruń i był komendantem ostatniej twierdzy. Od czasu tego dzielił wszystkie losy armji Polskiej i kampanie przez nią odbywane.

W roku 1815. mianowany profesorem geometryi wykreślnej przy uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, wszedł na nowo w roku 1816. w służbę wojskową Królestwa Polskiego w stopniu majora, i w niej doszedł stopnia pułkownika szefa sztabu artylleryi i inżynieryi. W roku 1830. poległ dnia 29. Listopada obok jenerała Hauke, zaszczycony krzyżem wojskowym Polskim i orderem ś. Anny z brylantami. Napisał i wydał dzieło pod tytułem: *Fortyfikacya polowa.* — Z żony Józefy z Łęskich zostawił dwóch synów: Falixa i Karola, i trzy córki: Paulinę, Honoratę i Eufemią, z których Karol syn mianowany roku 1839. paziem pokojowym Najj. Cesarza wszech Rossyi.

Honorata córka a siostra Filipa, weszła w związki małżeńskie z Maciejem Wojewódzkim mecenasem przy sądzie najwyższym Królestwa Polskiego, z małżeństwa tego córka Stefania poszła za Macieją Fiszera, obywatela w Galicyi.

Hilary syn z drugiego małżeństwa, podwakroć reprezentant na sejmach Rzpltej Krakowskiej i sekretarz izby w roku 1838. i 1844. dziś żyjący, z Józefy Szydłowskiej zostawia potomstwo.

Medestowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Mędrzecki herbu *Piorostaw*, który jest takowy: Orzeł biały, skrzydła do góry wzniesione, jakoby do podlecenia mający, w polu czerwonym, na belec złotej, trzema różami ozdobionej, stojący, pod którym w polu błękitnem, pęk piór związanych wstęgą zieloną. Na helmie z koroną między orlemi

białemi skrzydłami, ręka pióro temperowane trzymająca; Kazimierz Mędrzecki przez konstytucyą na sejmie 1788. zapadłą, w grodzie Warszawskim, dnia 11. Listopada 1790. roku oblatowaną, oraz z moey jej, wydane dyploma klejnotu szlachetwa Polskiego, został przypuszczony wraz z successorami. Ten z Katarzyną Miedzińską synów czterech: Adama Mikołaja Mędrzeckiego, 2. Jana Nepomucena kanonika Smoleńskiego proboszcza Wiązowskiego, 3. Stanisława Kostkę, 4. Kazimierza mierniczego J. R. Mei uprzywilejowanego i przysięgłego, i córkę jedną Maryą, Józefa Marzewskiego żonę. Adam Mikołaj Mędrzecki prokurakor komissyi policyi obojga narodów, ten z Maryanną Koziarską spłodził synów dwóch: Józefa Fryderyka i Ludwika Roberta. — *Her. Wiel.*

Medyński. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Megieln, Indigena w Konst. roku 1673. *fol. 36.* — *Malachowski.*

Mehler. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Mehling. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 147.* — *Malachowski.*

Mejen Jan Jakób *Nobilit.* w Konst. roku 1790. *praec. scart.* — *Malachowski.*

Mejer w Kowieńskim i t. d. — *Malachowski.* — *Kuropatnicki.*

Meinders. Indigena w Konst. roku 1685. *fol. 20.* — *Malachowski.*

Melbeehowski. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1775. *fol. 153.* — *Malach.*

Melling. Indigen. w Konst. roku 1775. *fol. 142.* — *Malachowski.*

Mellowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Maleniewski w Orszańskim, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1778. Damian Meleniewski regent ziemski Nowogrodzki. — *Krasicki.*

Melwild w Konst. roku 1662. — *Malachowski.*

Merlini, uwolniony *a scartab.* w Konst. r. 1775. *fol. 146.* — *Malachowski.*

Metra herbu *Lis.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Metzel Ludwik *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Meysland. Indigen. w Konst. roku 1673. *fol. 36* — *Malachowski.*

Meysner Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Mezeński z Poznańskiego podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Mezer. Indigena w Konst. roku 1790. *fol.* 218. — *Malachowski*.

Mezonoff. Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malachowski*.

Miączyński herbu Suchekomnaty. O tych w Tomie VI. Tu zupełniejszą familji tej zamieszczamy genealogią: — Gniazdem familji Miączyńskich jest Płockie, liczne bowiem nagrobki i dyploma świadczą, że już w szesnastym wieku tamże kwitnęła i znakomite urzędy posiadała.

Z niej jak nam wiadomo Albert Miączyński, herbu *Suchekomnaty* był dziedzicem na Miączynie małym, Luberadzu podbornym i Boguszynie małym dóbr województwie Płockiem położonych. Tenże Albert Miączyński miał trzech synów: Bartłomieja, Jana i Jędrzeja.

Bartłomieja syn Mikołaj miał dwie córki: Katarzynę Tomaszowi Kościńskiemu, a następnie Wojciechowi tegoż samego nazwiska zaślubioną, matkę Alberta i Stefana, i Jadwigę Bońkowską Pawła matkę.

Jan pojął za żonę Joannę Nasiorowską z której spłodził syna Grzegorza i dwie córki, Barbarę Przedworską, z której Michał, i Katarzynę zaślubioną Wawrzeńcowi Pęplowskiemu, następnie zaś Janowi Bujnowskiemu.

Jędrzej (podobno wojewoda Płocki,) mąż znakomity pojął Helenę Westempownę herbu *Gotpacz* za żonę, z którą spłodził Piotra, pułkownika ciężkiej broni (*Praefectus gravioris armaturae*) księcia Zasławskiego. Tenże z Reginy Cieslińskiej herbu *Abdank* zostawił trzech synów: Jędrzeja, Atanazego i Stanisława, dwie córki: Annę i Petronellę. Jędrzej cześnik Płocki, rotmistrz wojski J. R. Mści wszedł w związki małżeńskie z Maryanną z Rościszewa z której syn Piotr Kossakowskę za żonę pojął, a córka Helena Ostrowskiemu zaślubiona. — Stanisław cześnik Mielnicki i rotmistrz wojsk J. R. Mei umarł bezdzietnie. Z córek, Anna zaślubiona Teodorowi Krasnosielskiemu podstolemu Braclawskiemu, miała syna Kazimierza również podstolego Braclawskiego, który pojął Annę de Charlenz za żonę i córkę Joannę małżonkę Szornda, Petronella zaś poszła za Herbowskiego, i miała dwie córki: Reginę Stanisławowi Suchorskiemu, sędziemu Łuckiemu, i Franciszkę Mikołajowi Błędowskiemu miecznikowi Nowogrodzkiemu zaślubione.

Trzeci syn Atanazy Miączyński, wojewoda Wołyński, Krzepieki, Łucki, Łosiecki i t. d. starosta, podskarbi nadworny i koronny, łowczy Królestwa, dziedzic dóbr Połajewa, Sielea,

Traktów, Maciejowa, Siemiońska, Zarwanie, Zawieprzyc, Kraszczyna, Miączyna małego, Luberadza podbórnego i Boguszyna małego. Mąż wielkiej sławy i znaczenia, będąc młodym jeszcze jako kapitan pod Chocimem przeciwko Turkom pod Janem Sobieskim najślawniejszym wodzem wojsk Rzeczypospolitej, pierwszy na szyki Tureckie mężnie natarł, walecznie przełamal i szczęśliwie rozproszył, gdzie bardzo ciężko raniony, okryty chwałą, przyjaźni i poufałości tegoż najślawniejszego męża dostąpił; później od Jana III. nad całym myślistwem Królestwa przełożony, następnie ministrem Skarbu Korony Polskiej zostawszy, na odsiecz Wiednia własne wojsko swoim kosztem wystawione poprowadził, razem z Królem nie tylko w uwolnieniu tego miasta, lecz nawet w bitwach przeciwko Ottomanom stożonych z wielką sławą imienia swego miał udział i od Leopolda pierwszego Cesarza pochwalony, hrabią mianowany; powróciwszy zaś do Polski na godność wojewody Wołyńskiego wyniesiony został. Po śmierci najprzyjaźniejszego sobie Jana III., wybór Augusta II. elektora Sakskiego na króla pomiędzy najznakomitszymi senatorami nie tylko poparł i mężnie utrzymał, lecz po wypędzeniu Szwedów napowrót tegoż Króla zbrojną ręką do Polski z Saxonji wprowadził, a poraziwszy pod Kaliszem stronników Leszczyńskiego i ująwszy ich dowódcę Potockiego najwyższego wojska Koronnego wodza, krwawej wojnie koniec położył.

Tenże Atanazy Miączyński w krytycznych Rzeczypospolitej czasach starostw Łuckiego, Łosieckiego i Krzepieckiego od Królów sobie darmo ofiarowanych przyjął niechęcia, lecz zakupiwszy je na dożywocie do końca życia pieniądze do Skarbu publicznego z chwalebna ku ojezynie miłością wnosił; pełen zasług roku 1723. do szczęśliwszego przeniósł się życia. Zaślubił on Helenę na Łuszkowie Łuszkowską herbu *Trzy Krzyże* z której trzech synów i dwie córki zostawił: Józefa kanonika Warszawskiego, Antoniego wojewodę Podlaskiego i Piotra wojewodę Czerniechowskiego; z córek Katarzyna zaślubioną została Maksymilianowi na Tenczynie Ossolińskiemu, podskarbiemu wielkiemu Koronnemu, Elżbieta zaś Józefowi Sierakowskiemu strażnikowi Koronnemu staroście Libuseńskiemu herbu *Dolega*.

Potomstwo Antoniego. — Antoni hrabia na Miączynie i Maciejowie kasztelan, następnie wojewoda Podlaski, poseł Łucki starosta Łosiecki, Łucki i Bereznencki, zaślubił *primo voto* Błęadowską z którą żył bezdzietnie, następnie zaś Dorotę z książąt Woronieckich, starościanką Sredzką, z tej miał synów Leona, który umarł bezdzietnie, Józefa starostę Łosieckiego i Rajetana generała-leitnanta wojsk Polskich, i trzy córki; z tych Anto-

nia zaślubiona księciu Józefowi Radziwiłłowi, wojewodzie Mińskiemu, matka Antoniego ordynata Kleckiego i Dawida, Teresa druga córka zaślubiona Michałowi Ronikier cześnikowi W. Ks. Litewskiego, której syn Antoni. Anna zaś Kurdwanowskiemu kuchmistrzowi, której córka Maryanna poszła za Ostroroga. Józef starosta Łosicki dziedzic Połajewa i t. d., członek konfederacyi Barskiej, marszałek Bełzki, wzięty do niewoli pod Lanckoroną, później generał wojska Francuzkiego okrył się sławą dowodząc przednią strażą armji Francuzkiej pod Dumourier przeciwko Prusakom księcia Brunświckiego.

Rajetan hr. na Międzyźnie fliegel adjutant J. R. M. general inspektor wojsk Koronnych, poseł województwa Czerniechowskiego, a potem Lubelskiego, pisarz polny Koronny, od senatu przydany do komissyi wojskowej Koronnej w szczególności do hetmana, kawaler orderu Orła białego, ś. Stanisława, ś. Anny I. klasy, marszałek gubernji Wołyńskiej, wszedł w związki małżeńskie, naprzód z Teresą z Rafałowiczów, a następnie z Teklą Jabłonowską; z pierwszego małżeństwa miał syna Stanisława i dwie córki: Alexandrę zmarłą w stanie pamięńskim i Konstancją zaślubioną naprzód Matusiewiczowi, a następnie Witfińskiemu.

Stanisław pułkownik wojsk Polskich, kawaler krzyża Wojskowego, deputowany na sejm; zaślubił Michalinę z Prusimskich starościeńkę Nieszczewicką herbu *Nalęcz* wdowę po wojewodzie Brzesko-Rujawskim Józefie Dambskim na Lubrańcu. Z drugiego małżeństwa z Jabłonowską miał Rajetan syna Alexandra i córki Dorotę i Honoratę.

Potomstwo Piotra. — Piotr kasztelan Chełmski, a następnie wojewoda Czerniechowski, Rzepicki, Kamienopolski Makoniewski, Oleniszczowski i t. d., starosta, zaślubił *primo voto* hr. Antoninę Rzewuską, kasztelanę Podlaską, następnie zaś z Wierzbowskich Leduchowską z którą żył bezdzietnie; z pierwszego małżeństwa miał synów: Adama starostę Rzepickiego, i Józefa starostę Kamienopolskiego, i trzy córki: Aniela zaślubiona naprzód księciu Hieronimowi Radziwiłłowi, chorążemu W. Ks. Litewskiego, następnie księciu Maksymilianowi Woronickiemu; Petronella Onufremu Splawskiemu, staroście Targowickiemu, i Kostka która w zakonie panien Wizytek w Lublinie życie swe zakończyła.

Adam starosta Rzepicki, dziedzic dóbr Maciejowa i Mira, pojął za żonę hr. de Kollowrat, z tej miał dwóch synów: Augusta i Xawerego. — August starosta Rzepicki miał dwie żony, Leduchowską, a później Męcińską, umarł bezdzietnie. — Xawery rotmistrz wojst J. R. Mści i Rzpłtej, podkomorzy elektora Saskiego, zaślubiwszy naprzód baronównę de Stejn, na-

stępnie zaś Niezabitowską, miał dwóch synów: Adama i Atanazego.

Drugi syn wojewody Czerniechowskiego Józef rotmistrz wojsk J. K. Mści starosta na Ramienopolu, Szmidyń i Oleniszczowiu, zaślubił Katarzynę hr. Potocką kasztelanekę Ramieńską z której miał trzech synów: Jana który bezdzietnie umarł, Ignacego i Michała, i dwie córki: Maryannę zmarłą w stanie panieńskim i Józefę zaślubioną Michałowi Bonikierowi cześnikowi W. Rs. Litewskiego matkę Stanisława i Kazimierza.

Ignacy starosta Szmidyński, mąż wielkich zasług, posłował do Napoleona z Ignacym Potockim i Matusiewiczem od Galicyi wysłany, pojął za żonę Anielę z Bielskich, z której dwóch synów, Wencysława i Mateusza, który hr. Potocką zaślubił: trzeci syn Józefa Michał miał naprzód Pauszanekę, a następnie Anielę Chameównę za żonę, z tych dwóch synów: Konstancy i Eufrazy. — *Z dokumentów familijnych.*

Mianowski w Kijowskim i t. d. — *Kuropatnicki.*
— *Małachowski*

Mianowski Antoni, Wincenty i Rasper *Nobil. praec. scart.* w Konst- r. 1790. — *Małachowski.*

Miarnocki, i

Miazga. — *W Kuropatnickim i Małachowskim.*

Micewicz w Wilkomierskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W r. 1778. Ignacy sędzia grodzki Rosiański na Zmudzi. — Dominik stolnik Wilkomierski. — *Krasicki.*

Michalski. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Michałowski herbu Trzaska. Z pomiędzy pięciu domów Michałowskich, pięć odmiennych herbów używających, o których pisze *Niesiecki*, jak stoją wyżej w T. VI.; dom Michałowskich herbu *Trzaska* jest zupełnie mylnie opisany, dla tego to kładziemy tu następujące sprostowanie:

Michałowski herbu *Trzaska* z przydomkiem *Skarbek* są jednej dzielnicy ze Skarbkami herbu *Abdank*, od nabycia dóbr Michałowa, Michałowskiemi nazwani. Ścibor z Michałowa podsedek Nurski podpisany na dekrete Rządu Mazowieckiego przeciwko dyssydentom roku 1525. (u Łubieńskiego) miałby być głową tego domu — gdy tymczasem czytamy w aktach Nurskich Władysława z Michałowa roku 1400., tego syn Jan, wnuk Tomasz, prawnuk Piotr, raz Ściborem, drugi raz Piotrem pod rokiem 1520—25. nazywany. Zostawił ten Ścibor lub Piotr liczne potomstwo, z których się jedni na Ruś wynieśli, zachowując swój przydomek, oznaczający *Skarbków* dzielnicę, drudzy osiedli w Rawskim, a trzeci szczepek krzewił

się koło Nowogrodu, Oszmiany i Braclawia. Adam pisze się w ziemi Nurskiej r. 1632. Zygmunt w województwie Nowogrodkiem 1648. Adam cześnik Oszmiański i Alexander 1674. Michałowski miał za sobą Barbarę Biejkowską. Alexander, Jan i Michał r. 1700.

Dzielnica *Skarbków* Michałowskich na Rusi osiadła, prowadzi swój rodowód na aktach urzędowych oparty od roku 1696. Waleryan *Trzaska Skarbek* Michałowski ziemianin Ruski połączył się z Magdaleną Grodzką herbu *Belina* i spłodził z tej: 1. Jana Macieja. 2. Sebastjana. 3. Franciszka. 4. Felicjana. 5. Antoniego. 6. Stanisława. — Z tych Sebastjan był starostą Trembowelskiem roku 1696. Franciszek w wojsku J. R. Mści. Jan Maciej połączył się z Konstancją Zawadzką, córką Stanisława Zawadzkiego herbu *Korzbog* i Zuzanny Lisickiej herbu *Drya*. Ten Jan Maciej Michałowski z Konstancji Zawadzkiej zostawił syna Michała, który złączył się z Maryanną z Ozodzonowa Woroszyłówną córką Teodora Woroszyły (*Dapiferis Wolkowicensis*) i Joanny Lodorowskiej. — Teodor Woroszyło był synem Ludwika z Ozodzonowa Woroszyły herbu *Jelita* i Anny Sieniuciaunki, a Joanna Lodorowska była córką Pawła Lodorowskiego podwojewodzkiego Halickiego herbu *Poraj* i Anny de Hassen czyli Sasin herbu *Jastrzębiec*. Michał Michałowski z Maryanną de Woroszyło zostawił Rajetana *Skarbek* Michałowskiego C. Rr. radcę tajnego, prezesa Appellacyi Galicyjskiej, komendora orderu ś. Stefana i t. d. legitymowanego w stanach Galicyjskich roku 1782. Tenże Rajetan *primo voto* z Maryanną Podoską zostawił córką Rozalię, połączoną węzłem małżeńskim z Stanisławem hr. *Dunin* Borkowskim. Rajetan *Skarbek* Michałowski połączył się *secundo voto* z Teklą z Kłeczyńskich, *primo voto* żoną Karola z Borzowa Domasławskiego C. R. radcy foralnego w Lublinie, z tymże syn Ludwik Domasławski rotmistrz w C. R. wojsku; z drugim mężem Rajetanem *Skarbek* Michałowskim, była córka Konstancya i Eliza dziś żyjąca. — Z dokumentów *familijnych*.

Michelson. Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malachowski*.

Michnowski herbu *Trąby*. — *Malachowski*. — *Kuropatnicki* także ich wspomina ale bez herbu.

Miciński *Dunin* herbu *Łabędź* — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Mickiewicz herbu *Lis* i *Hipocentaurus*. — *Malachowski* tych herbu *Lis*, a *Kuropatnicki* herbu *Hipocentaurus* być mieni.

Middleton Patrycy przypuszczony do Indigenatu roku 1767. — *Malachowski*. — *Krasicki*. — W roku 1788. Augustyn podstarość Kowieński. — Nikodem strażnik. — *Krasicki*.

Miedzyński Piotr, z Kaliskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Mieleczarski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski*.

Mieleczycki z Brzesko-Litewskiego poseł podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Mieńkowski. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Mieński z Podolskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Mierzyński. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Mietelski herbu *Jastrzębiec*. Że są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Mietulski. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Mijakowski herbu *Jasieńczyk*. Że są i tego herbu pisze *Malachowski*.

Mikiń Tadeusz, *Nobilit. praeec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski*.

Mikołajski. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Mikorski herbu *Ostoja*. — Patrz Tom VI. pod **Mikorski** herbu *Poraj*.

Mikosz herbu *Mikuliński*. — *Malachowski*.

Mikosza w Witebskiem i t. d. — *Malachowski*. — *Kuropatnicki*. — W roku 1778. Roman sędzia ziemski Witebski. Stanisław strażnik tamże. — *Krasicki*.

Miksztański u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Mikuc Karol *Nobilit. non praeec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Mikulski herbu *Sas*. — *Malachowski*. — W r. 1778. Alexander chorąży Słonimski. Andrzej sędzia grodzki. — *Krasicki*. Jeden tego nazwiska *nobilit.* także *praeec. scart.* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malachowski*.

Milberg Teodor *Nobilit. non praeec. scart.* w r. 1790. — *Malachowski*.

Milczewski w Witebskiem i t. d. — *Malachowski*.

Milejowski, z Milejowa. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Milkiewicz w Witebskiem i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Hieronim łowczy Witebski. — *Krasicki*.

Milkoński. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — Stanisław Milkoński czy Milkowski syn stolnika Pilźnień-

skiego. Siostra jego za Bobrowskim. W roku 1781. Władysław komornik Przemyski. — *Krasicki*.

Miller. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Malachowski*.

Milmont. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski*.

Miltan, i

Milthomen także u powyższych autorów.

Milwid w Zmudzi i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1778. Adam regent ziemski i grodzki Sawselski. — *Krasicki*.

Milwiński. U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Milżewski, także u powyższych.

Milakowski herbu *Trąby* tylko u *Malachowskiego*.

Milkont Narwosz herbu *Gozdawa.* — *Malachowski.* — *Kuropatnicki* pisze ich także lecz bez herbu.

Milobędzki w Płockiem i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1778. Mikołaj komornik ziemski Płocki. — *Krasicki*.

Miłościcki. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski*.

Miłosz w Rowieńskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1788. Józef miecznik Rowieński. Stefan strużeczasy. — *Krasicki*.

Mimoiński. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

— **Minakowski.** Także u powyższych.

Minaszewicz Jan *Nobilit. non praecc. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski*.

Mineyko w Rowieńskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1785. Tomasz pisarz ziemski Rowieński. — *Krasicki*.

Minheym, i

Miniat, u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Minichauz w Brzeskiem Litewskiem, i t. d. — *Malachowski*.

Minigerode. *Indigena* w Konst. r. 1790. *fol.* 222. — *Malach.*

Minolgański. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Minowski herbu *Bogorya.* Tylko u *Malachowskiego* wypisani.

Minowski herbu *Odrawąż.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski*.

Mioduszewski herbu *Ostoją.* — *Malachowski.* — *Kuropatnicki* także ich wspomina ale bez herbu.

Mirbach. — *Kuropatnicki* i *Malach.*

Miścicki. Także tylko u powyższych autorów.

Miskiewicz. *Nobilit. praeec. scart.* w Konst. roku 1775. *fol. 144.* — *Malach.*

Misliński Piotr z Płockiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Miszewski w powiecie Prasnyskim i t. d. — *Malach.* — *Kuropatnicki.* — W roku 1778. Jacek podstoli Oświęcimski. Jakób łowczy Prasnyski. — *Krasiecki.*

Miskowski. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Mitaszewicz w Konst. roku 1678. — *Malach.*

Mitzenko. *Nobilit.* w Konst. r. 1659. *fol. 60.* — *Malachowski.*

Mitel. *Indigena* w Konst. roku 1779. *fol. 144.* — *Malachowski.*

Mittleton w Kowieńskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Mitrowski herbu *Rawicz.* — Sam tylko *Malachowski* tak ich wspomina.

Mitzler de Kolof. *Nobilit. non praeec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski.*

Młochowski herbu *Belina.* O tych w Tomie VI., tu dodajemy: Trudno wysledzić w dawnych wiekach początków pochodzenia szlacheckiego tej familji. — W najdawniejszych aktach *Donationum* ziemi Warszawskiej i grodu Tarczyńskiego znaleźć można czynności sądowe Młochowskich. (Patrz *Dudki Warszawskie i Tarczyńskie około roku 1400.*) WXV. i XVI. wieku Młochowscy w ziemi Warszawskiej, dziedzice na Młochowie, Młochowku i Młochowskiej Woli, na Daniewiczach, Grudowie, Zaborowie, Starej wsi, Krakowianach i Pławach; jedni pisali się przydomku *Buka*, drudzy przydomku *Ruśniak*. Znaczniejsi z nich byli: Paweł, Jan sędzia Łowicki, Jan syn Jana ożeniony z Zawiszanką z Budziszyna, Stanisław, Andrzej, Bartłomiej. (Patrz pisane w owym czasie *Dudki Warszawskie*, księgi *Donationum* grodu Warszawskiego i akta grodu Tarczyńskiego, a mianowicie księgę 32. Koronnych metryk. *fol. 83. i 182. i księgi 144. fol. 15. Dudkę Tarczyńską 15. fol. 298. Dudkę Tarczyńską 16. fol. 734. Dudkę Czerską z roku 1584. fol. 193. Donationum* grodu Warszawskiego księgi: 9. 18. 27. 34. i t. d.) Roku 1523. w aktach metryk Koronnych znajduje się przywilej ostatnich książąt Mazowieckich Stanisława i Janusza, uwalniający Jana *Buka* de Młochowo, krewnego Prażmowskiego, od wszelkich podatków i sądów, wyjąwszy na wezwanie samych książąt.

Roku 1601. w księdze 28. *Donationum* grodu Warszawskiego umieszczony jest dział dóbr Zaborowa, Zaborowskiej Woli i Bielut, między Zygmuntem, Mikołajem i Jurgianem

Młochowskiemi. — Na początku XVII. wieku majątki Młochowskich przeszły najwięcej do Królikowskich, Giżyckich i Rączajskich, (Donat 28. i ziemstwa Tarczyńskiego r. 1610. *post Dominicam Lactare*) nawet Młochów do Petrykowskich. (Dotat 51.). W roku 1666. Piotr Młochowski nabywa wieś Many (Donat 53. fol. 810.) W roku 1672. wieś Jezierzany (Donat 54. fol. 1816.) W roku 1697. podpisali elekcyą Augusta II. Młochowscy: Piotr, Stanisław, Kazimierz, Marcin i Adam, (obacz *Volumina legum Vol. V. fol. 934. i 937.*) — Piotra synem był Józef, a wnukiem Antoni burgrabia Czerski, mianowany na urząd roku 1762. (obacz akta Czerskie z tegoż roku), dziedzic na Kociszewie, umarł z przyczyny ran odniezionych w zamieszkach krajowych. Antoni miał kilku synów, z tych najstarszy Paweł komornik i burgrabia Czerski spłacił Piotra i innych braci na Kociszewie po ojcu należność mających, (akta Czerskie roku 1789.) i zostawił syna Michała dziedzica dotąd Kociszewa w powiecie Czerskim, majora byłych wojsk Polskich, ranionego i mianowanego kapitanem w Hiszpanji roku 1809. Michał Młochowski ma synów Jana i Tadeusza i córkę Józefę, żonę Boguckiego Ludwika, adjunkta inżyniera miasta Warszawy, i dziedzica wsi Zaszkowa pod Ciechanowcem. — Piotr zaś Młochowski brat rodzony niegdyś Pawła, a syn Antoniego, został w roku 1792. regentem Czerskim, służył w czasie wojny roku 1794, ożenił się z Zaleską herbu *Lubiec*, miał w zastawie wieś Zyrowek, w posesyi Opołdzew i Karniewek w województwie Mazowieckiem; poniósłszy wielkie szkody przez wojnę r. 1812. i przez pożar r. 1816. wyniósł się na Wołyń. Tam syn jego Maxymilian, jeden z celnych uczniów znanego liceum Wołyńskiego w Krzemieńcu (jak świadczą akta tejże szkoły od roku 1825. do roku 1830.) zostaje dotąd w służbie ministerstwa Oświecenia Cesarstwa Rosyjskiego, zamieszkały na Podolu. — *Z dokumentów familijnych.*

Młodowski herbu *Murdelio*. — Dawni autorowie ich niewspominają. — *Kuropatnicki* i *Malachowski* wraz z herbem wypisują. — Czy to nie ci sami co **Młodowski** w Tomie VI.

Młyński w powiecie Raciążkim i t. d. — *Kuropatnicki* i *Malachowski*. — W roku 1778. Eustachy komornik ziemski Steżycki. W roku 1788. Alexander cześnik Raciążki. — *Krasiecki*.

Mnichowicz. — *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Moczarski herbu *Trzy bulawy*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Moczulski w powiecie Żytomierskim i t. d. — *Kuropatnicki* i *Malachowski*. — W roku 1778. Jakób regent ziemski Rijowski. Tenże czy inny Jakób wojski Żytomierski. — *Krasicki*.

Moczyński Jakób. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Modelski w Krakowskim i t. d. — Tylko *Malachowski* ich wypisuje.

Modlewski. — *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Modliszewski herbu *Rawicz*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Modliski herbu *Nalęcz*. Tylko *Kuropatnicki* i *Malach*, tak ich cytują, inni autorowie opuścili.

Modrzejowski herbu *Pawęza*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Modrzewski herbu *Rogala*. Są i tego herbu używający.

Modrzyński herbu *Grzymała*. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malach*.

Mohl herbu *trzy Krety*. Zaczynając nie tak od pierwiastków, których dla dawnych wieków nikt z teraźniejszych dociec nie może, z kądby swój początek brały, ale tylko eo późniejsze zostawiły nam wiadomości, poczynamy więc od Anzelma Mohla, który w Pruskiem znajdując się państwie, był dziedzicem dóbr Lichtenaf i Careyk, gdzie spokojnej possessyi spłodził Baltazara Mohla, *virum consilij*, bo ten wyniósłszy się do Szlązka, i tam odziedziczywszy dobra Redlic, najpierwszy zaczął się pisać von Mohl Redlic, a przytem i inne Grosrozen nazywane dobra posiadał, był konsyliarzem książećcia ziemii Lignickiej, o czem szerzej *Sinapius* autor w roku 1488. pag. 4. księga 3. jako świadczą *Curiositates Silesienses*. Ten wielkiej doskonałości ojciec nieodrodných synów spłodził trzech: Wolhenza inaczej Benedykta, Baltazara i Jakóba. Pierwszy Wolhens wróciwszy się do Pruss, a *vitae substantiae* spadkiem naturalnej sukcesyi osiadł dobra pomienione Lichtenaf i Careyk, żyjąc tamże w urzędzie podkomorskiej godności, a potem i marszałkowskiej nadworze elektora Saskiego w roku 1625. zostając, zrodził Wolfa Joachima dwojga imion Mohla, a ten Jerzego i Wilhelma, wojsk Króla Augusta II. rotmistrza w roku 1712., który Wilhelm zostawiwszy successora Ernesta Wilhelma dwóch-imiennego, z światem się pożegnał. Po tych wszystkich Jerzy Mohl kwitnący, Króla Pruskiego oberszt-leitnant w roku 1735. na dobrach wzwwyż rzeczonych Careyk dziedzie, popospolicie *tituli gratia* nazywał się von Mohl, bezpotomny z świata tego zszedł, o czem *Curiositates Silesienses*.

Drugi syn tegoż Baltazara Mohla, w Szlązkim dziedzictwie dóbr Redlie i Grosrozen posesora, podobnem imieniem nazwany Baltazar Redlie Mohl, roku 1506., który spłodziwszy syna N. Mohla, a ten Fryderyka, dzielnej i odważnej milicyi męża, którego w roku 1640. pod Ligiejcem nieprzyjacielski postrzał w życiu ugodził, zostawiwszy po sobie synów Dawida, nietylko kawalerskich sztuk na lądzie podobnego ojcu, ale też morskich flot czy pułków komendanta i wodza w roku 1584., i Mikołaja nad księstwem Ligiejckiej ziemi, niemniejszego urzędu, bo najwyższego gubernatora, ten chorobą pięcio-letnią zesłabiony, w roku 1699. życia swojego 72. bezpotomnie z tego zszedł świata. Fryderyk zaś Mohl pochodzący od Dawida w spokojnej dóbr Grosrozen i Panckauz dziedzicząc posesyą, spłodził Baltazara Fryderyka dwojga imion, tychże dóbr Grosrozen i Poświe dziedzica, od którego jedynak syn Fryderyk Mohl roku 1730. *floridae aetatis*, kwitnących w tem państwie Saskiem w przyszłe czasy zostawił sukcesorów dotad godnością ojezystego imienia Redlie Mohl zaszczycających się.

Trzeci syn Jakób Mohl, pochodzący od wzyż rzeczonego Baltazara, upodobawszy sobie kraje Inflantskie, za manudukcyą hermistrzów Krzyżackich, szczęśliwie w tem księstwie dobra nadane sobie *a Magissris Livoniae jure perpetuae haereditatis* osiadł. Więc ten pierwszy z familji Mohłów, tamże co do posesyi Indygenat przyjął, ale co do dzieł heroicznych, starożytnej cnoty kawaler, co poznać, iż mu jako mężowi *in sago & toga* dystyngwowanemu, Dygnitarze Krzyżacy do przezwiska jego von Mohl przydali *der*. A tak nietylko *martis bellantis* ale też *maris prolificantis*, została się z niego pamiątka, gdy po sobie na obronę ojezyny równego ojeowskiej naturze zostawił syna, potem wieku szczęśliwie dokonał swojego, o czem *Curiositates Silesienses*, co do procedencyi osoby, a zaś dziedzictwa i posesyi w Inflantach mianej, różne świadczą prawa od hormistrzów Krzyżackich nadane, jako też i księga *Inflanty* zebrane *O starożytności i zacności szlacheckich familji* w Inflanciech, w rozdziale 1. i 3. *fol.* 21. Pozostały syn tegoż Jakóba imieniem, jak niektórzy mieć chcą z familji Arnolfa, nietylko w ślady czynów heroicznych, ale też i w własności substancyi ojezystej wstąpiwszy, zostawił po sobie synów czterech. Z tych jeden Konrand, idąc wojennym torem, zostawszy rotmistrzem *celebs* umarł. Drugi Tomasz, dóbr Homel w starostwie Lajżeńskim księstwa Inflantskiego dziedzic, lubo bezpotomny, pełen jednak cnót dojrzałych, na wieczny poszedł spoczynek, tego probuje tranzakcyą za Zygmunta III. Króla Polskiego, w roku 1613. dnia 22. Czerwca w Warszawie metryki Litewskiej: *Restitutionis jure perpetuae haereditatis*

bonorum Homel, Generosi Thomae Mohl. Trzeci Detlow dóbr pewnych w tracie Rzezyckim na Inflantach, dekretem sądów relacyjnych za Władysława IV. Króla Polskiego w r. 1640. przysądzonych dziedzic, biegły w ekonomicznych dyspozycjach gospodarz, znacznej doszedłszy fortuny bezpotomnie umarł. Czwarty Arent von der Mohl, sztabs-officerskiej szarży major, dóbr Wyżek i innych dziedzic, miał trzech synów, dóbr i enót ojezystych sukcesorów, sam na usłudze wojennej wielkie lata strawiwszy umarł. Fryderyk po nim gwardyi Koronnej pułkownik, od nieprzyjacielskich najazdów Korony Polskiej bronił, mając w dożywotniej przyjaźni Akierszofownę, tameczną familiantkę, umarł bezpotomnie. Ta *2dovoto* poszedłszy w dom Bielińskich, wielkich familji w Polsce rozkrzewiła nasienie. Drugi syn Arenta Volmerus, chorąży gwardyi Koronnej, spłodził córek dwie, te w poważne Felkierzambów i Drahenfelsów wkroczyły familie, z których rozliczne poszły w Inflanciech generacye. Trzeci syn Arenta Alexander, jednej własności i dzieł rycerskich z bracią; będąc poręcznikiem gwardyi Koronnej, ten zostawiwszy z Wolbekowną synów czterech wieku swego dokonał, z których synów dwóch: Jana stolnika Parnawskiego z Rykowną, i Wolmera cześnika Inflantskiego bezpotomnego, a dwóch potomstwa licznego propagatorów, to jest Hieronima koniuszego Starodubowskiego, godnej estymacyi męża, który z Sielickich Radlińską, zrodził także synów czterech: Jana *in saeculo, in Religionae* Józefa w zakonie Kaznodziejskim, wszelkiej modestyi i życia pobożnego kapłana. Drugiego Wawrzeńca miecznika Inflantskiego. Trzeciego Ludwika koniuszego Starodubowskiego bezpotomnych. Czwartego Alexandra Teofila dwóch-imienneo obożnego Inflantskiego, na trybunał Skarbowy Litewski komisarza, w roku 1756. odwagą i męstwem chwalebneo, o honor Boski i całość wiary ś. katolickiej zelanta, który nie wprzód z placu bitwy o cześć tej religji ustąpił, waleząc mocno zprzeciwną wierze tej stroną, póki kilku znacznego urodzenia w księztwie Kurlandzkim, tak oficerskiej szarży, jako też urzędniczej godności, *Augustanae professionis* na miejscu ciężko nie zranił kawalerów, i długo pamiętny onym, na bluźnierskie usta nie włożył interdikt. Ten z Giedroiczowną, ze krwi książąt Litewskich pochodzącą tak w domowych obejściach, jak pańskich obyczajach, roztropną ożeniony, spłodził trzech synów: Hieronima, Alexandra, Adama i Maryannę córkę, nie odrodne rodzicom swoim potomstwo.

Ztąd wróciwszy się w górę, kładziemy czwartego syna Alexandra, podstolego Czerniechowskiego, od podobnego imienia Alexandra i Wolbekowny rodziców pochodzącego, dóbr

Wyszek starych i Podgórze w Inflantach, a w Litwie Imbrodów i innych dziedzica, który z Anną Sielicką zaonej familji ożeniony, spłodził sześciu synów i córek cztery: pierwszego Stefana Mohla *Societatis Jesu Collegium* Dyneburgskiego rektora, drugiego Jana podczaszego Parnawskiego, ten z Joanną Rykowną spłodził dwie córki: Annę i Konstancją. Trzeciego syna od wzwyż przerzeczonego Alexandra pochodzącego Franciszka, strażnika Inflantskiego, spraw obywatelów Inflantskich surrogatorskiej funkeyi podległych, i podczas *Interregnum* kapturowego sędziego, mocnego ku dobru pospolitemu konsyliarza, jako też pilnego granie ojezystych strażnika, który przybrawszy sobie *primo in connubium* Dorotę Ludwikę Legucką *2do voto* Felicyanę Szosztakównę, spłodził z pierwszego małżeństwa syna Gotarda Ignacego dwóch-imiennego, i córkę Rozalią. Gotard w młodym wieku już krajczostwo księztwa Inflantskiego, od Króla Augusta III. roku 1748. dnia 15. Czerwca otrzymał w Warszawie, jako świadeży metryka W. Rs. Litewskiego i posesya Stallum na sejmiku 1754. dnia 5. Lutego i akta grodzkie Dyneburgskie przez oblatę. Będąc pełnomocnym komisarzem dóbr Ukraińskich, Wołyńskich i innych, Platerów kasztelanów Połockich, w rządy sobie powierzonych 1754. wiele doskonałych dyspozycyi ekonomicznych nad Polską praktykę, *ex vestigiis Parentum* nabytych, od niego nauczyć się może. Ojezyczna jego własna w dobrach Ozupin nazwanych, *Jure feudiz*a przywilejem J. R. Mści waktach grodu Warszawskiego roku 1750. oblatowanym, łaskawie nadanych i w innych ojezystych, macierzyńskich, i sukcesjonalnych w Inflanciech posesor, i znaku Usarskiego księżęcia Stanisława Lubomirskiego, strażnika W. Koronnego towarzysysz. Druga urodzeniem córka Franciszka Mohla Rozalia, dystyngwowanych kwalitatyw dama, na dworze senatorskim, pierwsza froneymeru dyrektorka.

Czwarty syn Alexandra Mohla Dyonizy, horodniczy Inflantski, bezpotomnie zszedł z tego świata. Piąty Razimierz, skarbnik Wilkomirski, dość ludzki i łaskawy w domu humanista, lubo ścisły swej fortuny obserwant, w posesyi dóbr dziedzicznych Imbrody w księztwie Litewskim i innych, będąc, zrodził synów dwóch: Stefana i Dyonizego. Szósty syn Piotr Teofil, kanonik Inflantski katedralny i Warszawskiej kapituły prokurator generalny, proboszcz Służewski, asessor sądów Zадwornych Koronnych, chudych pachółków, ludzi mizeryą strapiionych, sierot uciśnionych, ubogich i niedostatnich ojeiec, i inszych enót świętych mądry naśladowca, w prawach i konsyliach ojezynie pożyteczny. Siódma w porządku urodzenia córka Alexandra Mohla Konstancya, *1mo* Sokołowska, łowczyzna

Inflantska, *2do voto* Rykowa, skarbnikowa Inflantska, dóbr Istalsno, Kurynów, Stolarowszczyzna w księztwie Inflantskiem i Jurażyski w Litwie dziedzicznych posesorka, z której dwóch synów: Ignacy miecznik Inflantski, i Antoni Sokołowscy, zmarłego ojca żywe portrety. Ósma córka Joanna Rykowa, podstolina Inflantska, dóbr Borowa w Inflantach dziedziczka, różnych enót pani, urodziła Dyonizego Ryka, na trybunał skarbowy Litewski komisarza, doskonałością praw ojezystych wsławionego. Dziewiąta Katarzyna Jotkowa, cześnikowa Licka, dóbr Szkowna i innych w Inflanciech i Litwie z mężem wspólnie dziedziczka, jest przykładem dla innych szczęśliwszego w małżeństwie pożycia, pięknych kwalitatyw i roztropności pani. Dziesiąta córka Alexandra Mohla Rozalia Karwicka, cześnikowa Inflantska, dóbr Ewersmujza, Zabłocie w Inflantach i innych w Litwie po zmarłym mężu posesorka, od której trzech synów: Andrzej, Jan i Ignacy Karwiccy, córek zaś dwie: Konstancya i Krystyna, godne swoim przymiotom podobnych mężów. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Mojaczewski. Piszą się z Olbrachcie w ziemi Wschowskiej i t. d. — *Małachowski.*

Mokien Jan *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Mokniuński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Mokrzycki w Braclawskim i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Molenecki. U *Kuropatnick.* i *Małachowskiego.*

Molochowicz, — i

Monciwoda. Także tylko u powyższych autorów.

Moneta. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małachowski.*

Mongird herbu *Wadwicz.* W dawnych autorach opuszczeni. *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak ich cytują.

Moniuszko. — *Kuropatnick.* — *Małachowski.* — Dziś familia ta w Litwie rozrodzona.

Monko. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Monstwij herbu *Dolega.* Także tylko u powyższych autorów.

Monstefor. *Nobilit.* w Konst. *non praec. scart.* roku 1768. — *Małachowski.*

Montwid herbu *Leliwa.* — *Małachowski.*

Montwił w Kowieńskim i t. d. — *Małachowski.* — *Wr.* 1788. Antoni Montwill sędzia grodzki Kowieński. — *Krasiki.*

Moraciński. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Moranty. *Indyg.* w Konst. r. 1768. — *Małach.* — Teodor kanonik Warszawski i Jakób sekretarz królewski 1767. — *Krus.*

Morelli uwolniony *a scart.* w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Małachowski.*

Morgulec. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — Dziś familia ta na Podolu i Ukrainie.

Morokowski, i

Moron. W *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Moryno herbu *Mora.* Ta familia ma początek swój z Prusiech w Brandenburgji, gdzie dotąd są żyjące osoby. Z tych Franciszek Moryno przeniósł się do Polski, gdzie na sejmie w Warszawie 1788. zaczęty dnia 11. Listopada roku 1790. za zgodą stanów, po uchwalonej Konstytucyi, do nobilitacyi tegoż Franciszka Moryno i jego sukcesorów, do *ilejnotu szlacheckiego* przyjęto, co zaświadcza dyploma pod dniem 16. Grudnia 1791. z obojga kancelaryi pieczęci wydane, z nadaniem kerbu *Mora,* który jest takowy: w polu czerwonym głowa murzyńska, po ramię ucięta, w prawą tarczy obrócona, czarna, bindą białą przepasana, w hełmie trzy pióra strusie. — *Her. Wiel.*

Mościsz herbu *Ostoja.* Także tylko u powyższych autorów.

MostyH. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Moszczeński herbu *Łodzja.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Bolesław łowczy Kaliski. Leo regent grodzki Koniński. Alexander starosta Brzeski Rujawski. Franciszek komornik ziemski Rujawski. Franciszek podstoli Rowalski. Ludwik miecznik Oświęcimski. Ignacy miecznik Stężycki. — W roku 1788. Alexander chorąży Grotowiecki. Józef kasztelan Łędzki. — *Krasicki.*

Moszczeryn herbu *Pogonia 3tio.* — Patrz w Tomie VII. pod tymże herbem.

Moszczyński herbu *Korab.* Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Moszkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Moszoll, i

Motłkowski. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Motowidło herbu *Prus 1mo.* O którym domu *Kuropatnicki* w dziele swoim, w rzędzie nazwisk domów szlacheckich wyraża. Z tych familia początkowa w Litwie, ztamtąd niektórzy się przenieśli w województwo Ruskie w ziemię Sannocką.

Z których Samuel Motowidło był pułkownikiem w wojsku Koronnem, i zginął na wyprawie pod Wiedniem, znajdując się tamże z Królem Janem III. Sobieskim. Ten z Heleną Krynicką, która była *1mo voto* za Dulskim, a po śmierci Samuela, poszła *tertio voto* za Bobrowskiego, zostawił dwóch

synów: Jana bezpotomnego i Samuela, który służył wojskowo i był namiestnikiem chorągwi znaku Pancernego Józefa Mniszcha, marszałka wielkiego Koronnego, *in post* kasztelana Krakowskiego. Ten z Alexandrą z Unichowa Terlecką, miał synów czterech i córek dwie: 1. Józefa, ten był księdzem. 2. Walentego bezpotomnego. 3. Franciszka towarzysza znaku Pancernego chorągwi, Jana Mniszcha podkomorzego wielkiego W. Rs. Litewskiego, który z Franciszką Siedliską miał dwóch synów: Antoniego Felixa stolnika Sanockiego, bezzennie żyjącego. Drugiego Adama, który z Petronellą Włochowiczówną w Galicyi zachodniej, ma syna Ignacego i córkę Teresę. Czwarty syn Samuela z Terleckiej, Wojciech, który z Borowicką, ma dwóch synów: Franciszka i Stanisława w województwie Rijowskim. Córki Samuela jedna Teresa za Laskowskim, druga Apolonia za Dziańnotym w Galicyi zachodniej. — *Her. Wiel.*

Moydylon herbu *Trzaska*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Mroczkiewicz uwolniony *a scart*. w Konst. roku 1775. *fol. 147.* — *Malach.*

Mroziński herbu *Prus 3tio*. Tylko *Malachowski* tak ich wypisuje.

Mrozowski w ziemi Wizkiej, i t. d. — *Malach.*

Mrzygłow w księstwie Zatorskiem, i t. d. — *Malach.*

Mszczujowie herbu *Janina* i herbu *Jastrzębiec*. Tak ich wypisuje *Malachowski*.

Muchliński herbu *Kotwicz*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Muczyński w Grodzieńskim, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1788. Franciszek miecznik Grodzieński. — *Krasicki*.

Muliński. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Müller Jan *Nobilit. non praec. scart*. w Konst. roku 1790. — *Malachowski*.

Mulnier. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 147.* — *Malachowski*.

Munckembeck Henryk. *Nobil.* w Konst. r. 1790. ma w herbie Jelenia białego z rogami żółtymi w polu zielonem W koronie trzy strusie pióra. — *Malach.*

Munnich, i

Münster, u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Muraszko. *Nobilit.* w Konst. roku 1659. *fol. 61.* — *Malachowski*.

Murawiec Paweł z Podlaskiego podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Mycielski herbu Dołęga. O tych obszernie w Tomie VI.—Mycielskich familia powiększej części w W. Ks. Poznańskim i dziś dwa domy tychże exystują. Józef hr. Mycielski, pojął za żonę Karolinę hr. Wodzieką z hr. Jabłonowskiej herbu *Gryf* urodzoną i z tą ma potomstwo. — Córka jego N. w 1843. poślubioną została księciu Sulkowskiemu. — Z drugiej linii dziś żyjący są: Michał były generał wojsk Polskich, bezżenny i Józef ożeniony z Brzostowską.

Mycielski herbu Jastrzębiec. — *Malachowski* pisze że są i tego herbu familianci.

Mysłicki, i

Mysłik, w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Myszeyko. Także u powyższych autorów.

Myszkowski z Wielopolskich margrabia herbu *Stury Koń*. — Patrz pod **Wielopolskiemi**.

N.

Naccliewicz. W dawnych autorach opuszczeni. — *Kuropatnicki* i *Malachowski* tak ich cytują.

Nackiewicz, i

Nadarski, także tylko w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Nadłętowski herbu Ostrzew. — *Malach*.

Nadolscy herbu Pierzchała i *Prus 1mo*. Ze są i tych herbów używający pisze *Malach*.

Nadratowski. — *Kurop.* — *Malach*.

Nagorzewski herbu Ostoja. — *Kuropatnicki.* — *Malach*.

Nagurzewski herbu Kościeszka, z których niektórzy Nagurzewskimi zowią, znajdują się na Wołyniu w ziemi Łomżyńskiej w województwie Płockiem i powiecie Pińskim. Błażej Nagurzewski w ziemi Łomżyńskiej miał za sobą Jadwigę Borchynównę, z której synów czterech zostawił: Stefana, Krzysztofa, Alexego i Bochdana, i córek trzy: Zofią, Barbarę i Teresę, z których Teresa była za Trembeckim. Krzysztof Nagurzewski, na dworze Oleśnickiego, wojewody Lubelskiego długo zostając, z tegoż dworu pojął Franciszkę Zulińską. Szeze-pan Nagurzewski brat jego, służąc wojskowo zginął w okazji z Kozakami pod Żołninem, w Konstantynowie pochowany, W Wołyńskim zaś województwie, Floryan Nagurzewski, cześnik Mielnicki, z Katarzyny Cieszkowskiej, dwóch synów

zostawił: Marcina który potem wzakonie ś. Franciszka przyjąwszy regułę, na usłudze zapowietrzonych, świątobliwie zszedł z tego świata. Tegoż brat Tobiasz Nagurczewski podstoli Włodzimirski, miał za sobą Baworowską, z którą żyjąc żadnego potomstwa niezostawił. Na Polisiu w powiecie Pińskim żył Karol Nagurczewski, gdzie wszedł w dożywotnią przyjaźń z Joanną z Szyrmów Hołownianką, i tam przyjąwszy indygenat, był namiestnikiem, potem regentem kancelaryi ziemskiej i grodzkiej, około lat 50. umarł. Tego syn Józef Nagurczewski był księdzem przy kolegiacie ś. Jana w Warszawie *beneficiatus*, i braci ma swoich w Pińskim, siostra jego jest wydana za Hołówka Skarbnikiewicza i rotmistrza powiatu Pińskiego. Należą do nich Górscy, Weberowie i Małachowscy Litewscy. Tamże znajdował się Kazimierz Nagurczewski, namiestnik powiatu Pińskiego. W ziemi Łomżyńskiej jest wiele szlachty Nagurczewskich, od imienia wsi Nagurczewo nazywających się. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Nagrodzcy herbów Lubicz i Sawur. — Tylko *Małachowski* tak wspomina.

Nahojowski herbu Starykoń. — *Małachowski.* — Ci stoją w Tomie VI., ale bez herbu.

Nakaźny. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol.* 64. — *Małach.*

Nakcyanowicz. — *Kurop.* — *Małach.*

Nakwaski herbu Prus 2do. O tych stoi już w Tomie VI. Tu opuszczając linie tej familji już wygasła, umieszczamy tę tylko z której podzisiaj znajdują się familianci. Budek z Nakwaśnia żyjący koło 1525. (*Niesiecki*) miał pięciu synów: Wojciecha, Alexandra, Macieja, Szczesnego i Stanisława. — Dziś męzka linia jedynie tylko od Wojciecha pochodząca exystuje. Tenże Wojciech, wojski Wyszogrodzki zostawił syna Jana pisarza ziemskiego i wojskiego Wyszogrodzkiego (1621.), którego z Rosobudzkiej kasztelanek Wyszogrodzkiej miał syna Hieronima (1674.), którego z Bromirskiej miał czterech synów: I. Stanisław Kameduła. II. Józef podkomorzy, potem kasztelan Rawski, instygator Koronny i t. d. (1745.) miał trzy żony: Magdalenę Płochockę, 2. Jelcownę, 3. Potockę starościankę Trembowelską. — Z pierwszej żony została córka Salomea za Sołtykiem kasztelanem Warszawskim. III. syn Hieronima Jan chorąży Wyszogrodzki z Barbarą Sobolewską miał dwóch synów: Wincentego i Klemensa. IV. syn Hieronima Tomasz cześnik Zakroczymski bezpotomny. — Wincenty starszy syn Jana chorążego Wyszogrodzkiego, miecznik Wyszogrodzki, miał *imo voto* z Mężyńskiej syna Rajetana zmarłego r. 1831. który zostawił żyjących dwóch synów: Jana i Józefa, i dwie

córki, *2do voto* z Szydłowskiej, córkę wydaną za Kosobudzkiego.—Klemens młodszy brat Wincentego, podkomorzy Wyszogrodzki z Zuzanną Gembart miał córkę Barbarę za Mikorskim i pięciu synów: 1. Jan, 2. Łukasz, 3. Ignacy, ci bezpotomni, 4. Cypryan zmarły 1828. z Mikorskiej starość. Wyszogrodzkiej zostawił syna Anatolego dziś żyjącego i mającego z Ludwiką Primhault córkę Leonię. 5. Franciszek senator, kasztelana Królestwa Polskiego, w r. 1831. Wojewoda, z Krajewską instig. Koronną w związku małżeńskim dziś żyjący ma syna Mierosława Henryka byłego radcę wojew. Płockiego, i posła, ten ożeniony z Karoliną hr. Potocką, pierw za Starzeńskim będącą ma pięcioro dzieci małoletnich, syna Bolesława i Karolinę, Maryą, Annę, Jadwigę córki.

Nakwaski herbu Gryf. Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Nalibocki. — *Kurop.* — *Malach.*

Namaliński, — i

Nanowski, także tylko u powyższych autorów.

Narbutowicz, —

Narewski, —

Narkowicz, — i

Narkowski, także tylko przez *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* cytowani.

Narwiło. — *Kurop.* — *Malach.*

Narwitowicz herbu Kościeszka. Pewno ci sami co **Narwit** o których patrz T. VI.

Narwosz herbu Gozdawa. Tylko *Malachowski* tak ich wypisuje, lubo i *Kuropatnicki* ale **Narwoysz** i bez herbu kładzie.

Narymunt Waszklewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Naszyniec, herbu *Doliwa,* —

Natko, herbu *Doliwa,* —

Natkowski herbu *Dębno* —

Nawoy herbu *Topor,* — i

Nawoyski herbu *Korab.* Od dawnych autorów opuszczeni, w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* wypisani wraz z herbami.

Nawrowski Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Nawsin, — i

Nawsuc, tylko u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.

Naxa. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malach.*

Nazarewicz herbu *Szeliga.* — *Malach.*

Neczewicz herbu *Janina*. — *Małach*. — W *Kuropatnickim* stoją Naczewiczowie ale bez herbu.

Neczwojewicz herbu *Gołębek*. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Nechledyński z linii książąt Ruskich. — *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Nemir herbu *Jastrzębiec*, podług *Małachowskiego* czyli **Łazanki** podług *Kuropatnickiego*.

Nenchen. Indygen. w Konst. roku 1676. *fol.* 58. — *Małach*.

Nerski. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Netarbowski z przydomkiem *Piętka*, herbu *Pomian*. — *Małach*.

Netrebski herbu *Lubiec*. Tylko *Małachowski* tak ich wymienia.

Neuman Jan i Krystyn Nobilitowani w Konst. roku 1790. herbu *Nadwicz*, który jest taki: w polu błękitnem na czerwonym murze stoi kruk w prawą stronę zwrócony. W hełmie nad koroną trzy strusie pióra. Jan kapitan w regimencie 16., z Franciszką Pawłowiczówną zostawił potomstwo syna Tadeusza i córkę Juliannę. — *Her. Wiel.*

Neyman. *Nobil. praec. scart.* w Konst. r. 1775. *fol.* 153. — *Małach*.

Nicoski, — i

Nieciewski. — W *Kuropatnickim* i *Małach*.

Nieczykowski. — *Kurop.* — *Małach*.

Niedzielski herbu *Prus*. — Także tylko u powyższych autorów.

Niegowicki, —

Niekmierowski herbu *Róża*, — i

Niekrasz. — Tylko przez *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* wypisani.

Niemcewicz herbu *Rawicz*. — O tych stoją już w T. VI. — Do tych należał zmarły przed dwoma laty Julian *Ursyn* Niemcewicz, znakomity poeta, mowca, historyk. Oprócz zasług swych jako obywatel, a których niewiele więcej nad niego polieżyć może, niemało przysłużył się krajowi licznemi pismami swojemi, które ze względu, że tak przystępnie pisane iż prawie wszystkie popularność zyskały, tem właśnie pożyteczniejszemi się stały. — Opis żywotu tego szanownego męża zostawiamy zdolniejszym piórom.

Niemczynowicz. — *Kurop.* — *Małach*.

Niemiera herbu *Mieszaniec*. Tylko u *Małachowskiego* wspomniani.

Niemierka. — *Kurop.* — *Małach*.

Niemierzye herbu *Leliwa*. Tylko u *Małachowskiego* tak są wypisani.

Niemirowicz herbu *Klamry*. Także tylko u *Małachowskiego*.

Nimonowicz, — i

Niemorzęcki, w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Nieniewski Piotr z *Kaliskiego*, podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Małach*.

Niepojezycki herbu *Waga z odmianą*. — Sam tylko *Małachowski* tak ich cytuje.

Nierowski. — *Kurop.* — *Małach*.

Niesiecki herbu *Poraj*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Niesiołowscy herbu *Nalęcz i Półkozic*. Ze są tych herbów pisze sam *Niesiecki* pod *Niesiołowskiemi* herbu *Korzbog*. —

Niesiorowski, — i

Niesułkowski. — Tylko przez *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* tak cytowani.

Nieusłowski z *Płockiego*, podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Małach*.

Niewiarowicz, —

Niewiesz herbu *Pomian*, —

Niewiński, — i

Niewodowski, tylko przez *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* wypisani, od dawnych autorów opuszczeni.

Niewski herbu *Junosza*. — Tylko *Kuropatnicki* i *Małachowski* tak ich cytują.

Niezlubowicz Tukalski z *Pińskiego* podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Nikitynicz Zdanowicz herbu *Korybut*. Patrz niżej pod literą **Z**. między czterema domami Zdanowiczów.

Niklewicz Augustyn, Wojciech i Józef, bracia. *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małach*.

Nikuła. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małachowski*.

Niski w ziemi *Ciechanowskiej* i t. d. — *Małach*.

Niskiewicz herbu *Kownia*. — Sam tylko *Małachowski* tak ich wypisuje.

Niżyński, — i

Nonkuński. U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* wypisani.

Noreyko. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W r. 1778. Franciszek Noreyko regentziemski Rosieński. — *Krasicki*.

Norwid. W powiecie *Rzeczyckim* i t. d. — *Małach*.

Norwiło. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Nosac. *Nobilit.* w Konst. roku 1659. *fol.* 57. — *Malachowski.*

Nosalski. W Braclawskim, Rijowsk. i w Wielkiej Polsce. — *Malachowski.*

Nosewicz. — U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* wspomnieni.

Noskowski herbu *Łada*. O tych obszernie w Tomie VI. Tu dodajemy wprost potomków Pawła starosty Łomżyńskiego o którym już *Niesiecki* pisał. Tenże Paweł Noskowski o którym już w Tomie VI. starosta Łomżyński, dziedzic na Szreńsku, był posłem na sejm 1632. roku za Władysława IV. Króla, dowód *Volumina legum* w archiwum głównem Królestwa Polskiego, dawniej Koronnem. — Marcin Noskowski, syn Pawła, dziedzic ze Szreńska, co dowodzi akt dożywocia z małżonką Konstancją Opacką zeznany *in Curia Regia Varsaviensi, feria secunda, ante festum Sanctorum Viti et Modesti Martyrum proxima Anno 1646.* w archiwum głównem. — Alexander Franciszek Noskowski, syn Jana a wnuk Marcina, co dowodzi akt wzajemnego dożywocia z pierwszą żoną Barbarą Anną z Mioszszewic, zawarty *in Castro Severiensi feria quarta post festum assumptionis Beatissimae Virginis Mariae in Coelum proxima 1672.* r. w aktach dawnych Polskich w Rielcach, — tudzież, manifest wydany we Czwartek po święcie świętego Mateusza Apostoła i Ewangelisty bliższy 1672. r. w zamku Siewierskim; w tychże aktach. — Józef Noskowski, był synem Alexandra Franciszka, co dowodzi akt zrzeczenia się dożywocia przez Helenę z Zakrzewa Krylińską, drugą małżonkę Alexandra Franciszka na rzecz syna jego Józefa z pierwszego małżeństwa, zeznany *in Castro Severiensi feria secunda post festum Sanctae Luciae Virginis et Martyris proxima 1699.* r. w aktach jak wyżej. — Wawrzeniec Walenty Noskowski syn Józefa i Maryanny małżonków, co dowodzi akt *in Castro Severiensi feria quarta post Dominicam Ramis palmarum proxima 1736.*, tudzież metryka pod rokiem 1708. dnia 18. Maja w parafji Nurskiej w Płockiem. — Józef Noskowski syn Wawrzeńca Walentego i Katarzyny małżonków, dowodzi metryka pod r. 1754. d. 11. Lipca w parafji Nieciecz w Podlaskiem. Józef Noskowski, syn Józefa i Julianny z Sierzputowskich małżonków, dowodzi metryka pod r. 1802. dnia 27. Listopada w parafji ś. Jana w Warszawie, tudzież legitymacya wyprowadzona przez sąd pokoju powiatu i miasta Warszawy wydziału III. w roku 1829. z dozwolenia trybunału cywilnego Mazowieckiego. — *Z dokumentów familijnych.*

Nosowicz w Poznańskim i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Nostycz Drzewiecki za dawnego szlachcica uznany w Konst. roku 1768. *fol.* 147. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Nowacki herbu *Ogończyk*. — *Małach*.

Nowaczyński herbu *Przyjaciół*. — *Kuropatnicki*. — *Małach*. — W r. 1778. Ignacy regent ziemski Przemyski. — *Krasicki*.

Nowakowski herbu *Słepowron*. — Tylko u *Małach*. tak wypisani.

Nowasz. Indigen. w Konst. r. 1658. *fol.* 48. — *Małachowski*.

Nowicki. *Nobilit.* w Konst. roku 1764. — *Małachowski*.

Nowicki. *Nobilit. non prae. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małach*. — Jan metrykant Koronny, syn jego Alexander roku 1778. kanonik kolegiaty Warszawskiej. — *Krasicki*.

Nowicki Tadeusz. *Nobil. prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małach*.

Nowiński herbu *Nowina*. — *Małach*.

Nowiński Marcin. *Nobilit. prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małach*.

Noyszewski herbu *Brodzie*. W księstwie Mazowieckiem, ziemi Liwskiej. Dom starożytny, ma swoje siedlisko na dobrach Noyszewie, w ziemi Liwskiej, parafji Korytnickiej, o których akta grodzkie Liwskie zaświadcniają. Z tych 1654. r. *Feria quinta magna in castro Livensi*. Sebastyan Noyszewski syn Bartłomieja, Piotrowi Noyszewskiemu, Jakóba synowi, na części w dobrach Noyszewie czynią donacyą. Rzezony Jakób Piolun Noyszewski z Maryanną Borzanką miał dwóch synów: Piotra i Jana, od którego Arnolf Piotr z Małgorzatą Górską, spłodził Michała i Stanisława. Stanisław zostawił syna Bazylego, Michał Noyszewski z Konstancją Wielądkówną, siostrą rodzoną Józefa Podolaka Wielądko, spłodził syna jednego Wojciecha Adama dwóch imion, i córek dwie: Konstancją za Świętosławskim, drugą Maryannę Roszewską. Wojciech Adam Piolun Noyszewski, trzech żenny: *Imo voto* z Maryanną Rusiecką, Antoniego Rusieckiego miecznika Smoleńskiego i Apolonji z Badowskich córką, spłodził dwóch synów: Jana i Macieja. *Secundo voto* z Czapezyńską z Węgierskich bezpotomny. *Tertio voto* z Praxedą Lasocką także bezpotomny. Jan Piolun Noyszewski z Rusieckiej spłodzony, wszedł w śluby

małżeńskie z Anielą Nowosielską, Sebastjana i Zofji z Borkowskich córka, z którą spłodził synów trzech: Adama, Piotra i Józefata. Maciej Noyszewski brat rodzony Jana, ożenił się z Maryanną Idzińską, z którą ma córkę jedną Pelagią. — *Her. Wiel.*

Nużczyński, i

Nyra. Przez dawnych autorów opuszczeni, w *Kuropatnickim* i *Maluchawskim* tak wypisani.

O.

Oberganoi Jacek Szwajcar rodem, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malach.*

Obichowski herbu *Wieniawa*, — i

Obłoczynski herbu *Suche Komnaty*. Tylko w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak stoją wyrażeni.

Obrycki. Piszą się na Mazewie, w powiecie Wąsockim. — *Malach.* — W roku 1788. Paweł wojski Lubaczewski. — *Krasicki.*

Obuch. W Nowogrodzkim i t. d. — *Malachowski.*

Obwesoński Teodor Michał, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza z Grodzińskiego. — *Malach.*

Ochap. Indigena w Konst. roku 1658. *fol. 50.* — *Malachowski.*

Ochowski herbu *Bogorya*, —

Ochromiński, —

Oczyński, — i

Odechowski, Przez dawnych autorów opuszczeni i tylko u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* tak wyrażeni.

Odolski herbu *Korwin*. — *Niesiecki* i dawni autorowie ich opuścili. Familia dawna w Polsce a w Galicyi na Wołyniu, Podolu i Ukrainie szeroko rozgałęziona, w tamtych też szczególniejszych okolicach wielu familji tego nawiska w dzisiejszych czasach napotkać można. To potwierdza metryka Koronna w Warszawie dowodami za Najjasniejszego Augusta II. Króla Polskiego wydanemi, oraz Jana III. — Roku 1692 Jan Kazimierz Odolski Jego Królewskiej Mości sekretarz. — Roku 1700. *Venatoriatus Latyczoviensis Generoso Stephano Odolski collatus. Datum Varsoviae die 20. Novembris.* — Roku 1701. *Litterae passus Generoso Joanni Casimiro Odolski Sacrae Regiae Majestatis et minoris sigilli Regni Secretarius. Datum ibidem, die 16. Augusti.* — Roku 1701. *Con-*

sensus cedendi de advocatia in villa Tiutki in palatinatu Podoliae sita Generoso Constantino Odolski Ensifero Braclaviensi. Datum ibidem, die 15. Januarii. — Roku 1701. Generosus Joannes Casimirus Odolski Cancellarii Regni notarius et sigilli minoris Cancellariae Regni Secretarius, Illustrissimum et Magnificum Carolum Comitem de Tęczyn et Czekarzowice Tarlo Regni Poloniae Procancellarium de per-solutione summae quietat. Datum ibidem, die 29. Augusti. — Roku 1723. W. Franciszek i Justyna z Wodeckich Odolsey budują dworek w Sandomierzu, collegium Sandomierskiemu. Datum ibidem feria 2. post festum praesentationis Beatae Virginis Mariae.

W aktach deputacyi szlacheckiej w Kamieńcu Podolskim znajduje się genealogia Odolskich dowodząca, że Jana Kazimierza i Anny z Budziszewskich Odolskich był synem Jan, że od powyższych Odolskich pochodzi Wawrzeniec, który z Rajetaną z Bohdanów spłodził pięciu synów, to jest: Macieja Kazimierza, Grzegorza, Razimierza Józefa, Mikołaja i Antoniego, z których Maciej Razimierz z Holastyką Juroszyńską spłodził Józefa, kapitana wojsk Polskich, a ten z Maryanną z Przyby-slawskich dwóch synów: Jacentego i Józefa, oraz dwie córki: Maryannę i Anielę, wszystkich małoletnich. — Bratem Wawrzeńca jest Dominik Odolski, który z Wiktoryą z Pawłow-skich spłodził syna Łukasza, a ten Alexandra. — Józef, Szeze-pan czyli Stefan i Jan Odolski bracia rodzeni od powyższych także Odolskich pochodzą: z tych Jan miał synów Maurycego i Piotra dziś w Cesarstwie Rossyjskiem zostających. — *Z do-kumentów familijnych.*

Odonell. Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 142. — *Malach.*

Odroclew herbu *Biberstein*, — i

Odyński. — U *Kurop.* i *Małachowskiego.*

Oetingen Karol, Indigenat w Konst. roku 1766. — *Krasicki.* — *Malach.*

Offenberg, —

Oganowski herbu *Ogończyk*, —

Ogieński, — i

Ogilbaffe. — Tylko u *Kurop.* i *Małachowskiego* są wspomniani.

Ogilvie Jan *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Ogniewski. — *Kurop.* — *Malach.*

Ogrodzki Jacek był sekretarzem Koronnym w roku 1773. — *Malach.*

Ojezierski herbu *Druck*. — *Kurop.* — *Malach.*

Okelli Hugo pułkownik wojsk Koronnych, otrzymał Indigena w Konst. roku 1673. — *Krasicki.* — *Malach.*

Okmiański. — *Kurop.* — *Malach.*

Okołowicz herbu *Topor*, z tych Jędrzej Okołowicz w województwie Wileńskim, podpisał elekcyą Władysława Króla, jeździł kilka razy w poselstwie do Moskwy. — *Her. Wiel.*

Okołowicz herbu *Ostoja*. Z tych Łukasz Okołowicz w Pińskim, potem w Brzesko-Litewskim. Hieronim Okołowicz skarbnik Orszański 1691. roku umarł, synowie jego Stefan i Paweł. Teodor i Stefan Okołowiczowie piszący się z przydomkiem Krzywiec, a herbu także *Ostoja* z prawa natury mającej służby Chalapińskiej zwany w powiecie Orszańskim leżącej dziedzice, która jak świadczy pod dniem 27. Kwietnia 1695. roku uczyniona trazyakeya odprzedana Rokickim. Z tych dwóch braci rodzonych, pierwszy Teodor Krzywiec Okołowicz skarbnik Nowogrodzki miał dwie żony, pierwszą Helenę Łykowską, drugą Teodorę Krakowską, z temi spłodził Konstancyą, która była za Czechowskim strażnikiem Orszańskim, i Annę która była za Kotowiczem eześnikiem Rzezyckim. Drugi Stefan Krzywiec Okołowicz miał syna Rajmunda, ten spłodził Stefana. Stefan z Maryanną Zurawską spłodził Stefana i Justyna, i córek cztery: Zofią, która była za Maćkiewiczem, Annę, Maryannę, i Agatę, która była za Pawłem Marcinkiewiczem. Od Stefana z Zurawskiej synowie Jędrzej i Szymon, od Justyna z Zurawskiej synowie Mikołaj podkomorzy nadworny J. K. Mei i Michał chorąży w artylleryi Koronnej. W prowincyi Litewskiej w aktach Orszańskich dosyć znajduje się dokumentów Okołowiczom służących, między innemi testament Teodora Krzywica Okołowicza skarbnika Orszańskiego dnia 18. Stycznia 1730. świadczy o genealogji umieszczonej. — *Her. Wiel.*

Okrocki, —

Olbrotowski herbu *Kuczuk*, —

Olbrycht, —

Olchowiccki, — i

Olchowski. — Tylko u *Kurop.* i *Malach.* tak stoją umieszczeni.

Olechowski herbu *Ratuld*. O imieniu Olechowskich tego herbu używających, tak jak o wielu innych dawnych, a dzisiaj znajomych, dawni autorowie przez niewiedomość nie wyraźnie niepisali. Ale to imię znane jest w województwach Ruskich, czego dowodzą akta starodawne tychże; znane także jest w W. Ks. Litewskim, osobliwie w województwie

Witebskiem, bo z tego województwa z powiatu Orszańskiego podpisali się Piotr i Jakób Olechowscy roku 1700. na postanowieniu generalnem stanów W. Ks. Litewskiego na zjeździe walnym województw i powiatów pospolitego ruszenia pod Olkinikami.

W tym zaś wieku, i za naszych czasów znani z urzędów duchownych i obywatelskich herbu *Ratult*, niżej z osób swoich wypisani, pochodzą od Pawła Olechowskiego i Maryanny Kwiatkowskich małżonków, jak o tym zaświadczają wielorakie tranzakcyje w aktach grodzkich i ziemskich województw Krakowskiego, Sandomirskiego, Sieradzkiego, Witebskiego i innych znajdujące się.

Pierwszy syn Pawła, Józef Olechowski biskup Uranopolitański, sufragan i archidyakon katedralny Krakowski, orderu ś. Stanisława kawaler, w rządzie dyecezyi Krakowskiej, przez lat 30. od publiczności znany. Zaraz od początku kapłaństwa przybrany do pomocy rządów bardzo obszernej przedtem dyecezyi Krakowskiej od sławnej pamięci senatora i biskupa, księcia Rajetana Sołtyka biskupa Krakowskiego, całą usilność na to nateżał, aby usługi jego tak temu wielkiemu mężowi, jako i licznej oweczarni jego stawały się użytecznymi. Gdy książę Sołtyk w roku 1767. w czasie sejmu z Warszawy wziętym był razem z innymi senatorami i posłem przez wojska Rossyjskie, i zaprowadzonym w głąb Moskwy do Kaługi, w której niewoli lat blisko sześć przepędził, w momentach porwania swego postanowił tego księdza Józefa Olechowskiego w tenczas kanonika Krakowskiego, wprzód już w rządach dyecezyalnych dobrze doświadczonego, administratorem dyecezyi swojej Krakowskiej, na którym urzędzie od stolicy apostolskiej potwierdzony, z ciągłą troskliwością przez owe lata różnego zamięszania pełne, sprawował rządy osierociałej z pasterza dyecezyi. Znowu gdy książę Sołtyk w roku 1773. w czasie pierwszego podziału Polski z niewoli powrócił, całe rządy tejsze dyecezyi w jego rękach zupełnie zostawił, które w tenczas stały się pracowitemi, bo prawie połowa dyecezyi Galicyą zajęta przeszła pod panowanie dworu Wiedeńskiego: gdy potem dla nadwątlonego zdrowia księcia Sołtyka, książę Michał Poniatowski w tenczas biskup Płocki, następnie prymas, objął rządy dyecezyi Krakowskiej, naprzód jako koadiutor z sukcesyą od księcia Sołtyka przybrany, a potem jako administrator apostolski, równie z największem zaufaniem dyecezyą Krakowską, temuż księdzu sufragana do rządzenia powierzył. Nietylko zaś województwa w Polsce pozostałe dyecezyą Krakowską składające, znały prace jego rządowe, ale też wiadome były rządowi najwyższemu Galicyi Lwowskiemu, bo przez lat

10. od podziału Polski połową dyccezyi w Galicyi leżącej z wszelką pilnością zarządzał, wiadome nawet były i samemu cesarzowi Józefowi II. który kilka razy Galicyą dzisiaj wsechodnią nazwaną osobiście odwiedzając umiał się dowiedzieć o rządzących świeckich i duchownych; przeto, gdy tenże cesarz w roku 1785. przedsięwziął erygować nowe biskupstwo Tarnowskie na tej połowie dyccezyi Krakowskiej, która pod jego panowaniem była z własnej woli i z wiadomości o osobie, chciał mieć pierwszym biskupem Tarnowskim księdza sufragana Krakowskiego, co mieszkający w tenczas w Warszawie minister cesarski z rozkazu swego monarchy księciu prymasowi Poniatowskiemu oświadczył z żądaniem, aby księdza sufragana do przyjęcia biskupstwa Tarnowskiego zachęcał; ale ten już to czując się w tenczas na siłach przez długie prace osłabionym, już to przez przywiązanie do prześwietnej kapituły Krakowskiej, której przychylności zawsze doświadczał, a z grona której dla mieszkania ciągle w biskupstwie Tarnowskim oddalić się wypadło, podziękował za te najwyższe łaskawe względy cesarza, i obrał raczej zostać na miejscu.

Drugi syn Pawła, Jan de Matha Olechowski wojski powiatu Wiślickiego, a w roku 1792. komisarz cywilno-wojskowy Radomski województwa Sandomirskiego; miasteczka Sienina z przyległościami, i dóbr Zorawica w temże województwie leżących dziedzic; pierwszą żonę pojął w Litwie Barbarę Masalską, z której miał potomstwo; z córek jego jedna Wiktorya była żoną Wysockiego starosty.

Druga Paulina żona Walentego Ichnatowskiego bywszego sędziego ziemiańskiego Opoczyńskiego; po śmierci pierwszej żony Massalskiej, ponowił małżeńskie śluby z Domicellą Święcicką chorążanką Radomską, Wojciecha Święcickiego i Zofji Młodzianowshich małżonków córką, z którą mu potomstwo przybyło.

Trzeci syn Pawła, Paweł Olechowski kanonik katedralny Krakowski, i Sandomirski, dóbr Czyżowa i Trzemchy w województwie Sandomirskim dziedzic, w roku 1792. i dalszych, komisarz cywilno-wojskowy Sieradzki, hrabstwa Pabianickiego prześwietnej kapituły katedralnej Krakowskiej dziedzicznego w Prusach południowych leżącego, przez wiele lat generalny administrator.

Wojciech Olechowski czwarty syn Pawła strażnik powiatu Orszańskiego, i w tymże dóbr Orawy z przyległościami dziedzic, za rządów Polskich do usług publicznych tegoż powiatu wzywany, jako to: sędziego, komisarza granicznego, też osiadłszy, w tym powiecie dawniej imienia swego gniazdo-

wym, wszedł w śluby małżeńskie z Beatą Bochdanowiczówną, horodniczego Orszańskiego Bochdanowicza i Tomkowiczowej małżonków córką, z której ma potomstwo.

Piąty syn Pawła, Razimierz Olechowski, nabywszy dóbr Sycyny w powiecie Radomskim, w województwie Sandomirskim, pojął żonę Helenę Pieniążkównę Dominika Odrowąż Pieniążka, podkomorzego Halickiego, i Józefy z Ciecchanowskich małżonków córkę, z której miał potomstwo. Młode lata przepędził naprzód w kancelaryi wielkiej Koronnej za kanclerstwa Andrzeja Młodziejowskiego kanclerza w. Koronnego, następnie w departamencie sprawiedliwości przy radzie nieustającej, potem był sędzią ziemskim Radomskim, a po urzędzonych w Galicyi zachodniej jurysdykcyach sądowych, wezwany został na konsyliarstwo *Fori Nobilium* do Krakowa, który urząd aktualnie sprawował.

Z córek Pawła, Rozalia Olechowska zaślubiona była w pierwszym małżeństwie Tomaszowi Włodarskiemu, z którego miała trzech synów: Grzegorza kanonika Kieleckiego, Stanisława i Józefa za rządów Polskich w wojsku Litewskim chorążych, i córkę Ewę, Jana Kantego Pieniążka żonę; z powtórnego zaś małżeństwa Rozalji z Janem Garlikowskim stolnikiem Braclawskim zostały córki dwie: Józefa Garlikowska za dyspensą Rzymską żona Józefa Olechowskiego w roku 1794. komisarza cywilno-wojskowego Radomskiego syna Jana Olechowskiego wojskiego Wiślickiego, i Antonina żona Ignacego Błociszewskiego generałowicza. Druga córka Pawła, Salomea Olechowska była żoną Tomasza Szablowskiego, z którego zostało synów pięciu, i jedna córka Anna, żona Józefa Reklewskiego bywszego sędziego ziemiańskiego Sandomirskiego. — *Her. Wiel.*

Oleński, —

Olesiński, — i

Oleszkowski. — Tylko w *Kurop.* i *Malachowski* tak stoją.

Oleszyński herbu *Radwan*. — Tylko *Malachowski* tak ich pisze. —

Olgierd herbu *Pogonia*. —

Oliwiński herbu *Ostoja*. —

Olizar herbu *Chorągiew*. O tych stoi w Tomie VII. z wymienionych tamże przy końcu Józef miał synów: 1. Adama, 2. Konstantego, który miał Leonarda, Leonard Konstantego, a Konstanty dwóch synów: Włodzimierza i N. Trzeci syn Józefa Onufry zostawił syna Filipa podczaszego w. Kor.

który miał syna Gustawa hr. Olizara marszałka gubernji Kijowskiej, teraz żyjącego a tego syn Karol.

Olizarowicz w Grodzieńskim, i t. d. — *Kurop.* — *Malach.* — W roku 1778. Tadeusz Olizarowicz sędzia ziemski Grodzieński. — *Krasicki.*

Olych. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Olsnitz Antoni otrzymał Indigenat w Konst. r. 1768. *Krasicki.* — *Malach.*

Oławski. — *Kurop.* — *Malach.*

Omulski, w Orszańskim i t. d. — *Malach.* — W r. 1788. Ignacy podstarosta Orszański. — *Krasicki.*

Onichimowski. — *Kurop.* — *Malach.* — W roku 1788. Ignacy sędzia grodzki Piński. — *Krasicki.*

Opatowicz Jakób *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Opelewski. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malach.*

Opryszek, albo **Opryszkowski**, w genealogji Szumlańskich i t. d. — *Malach.*

Oranowicz. — *Kurop.* — *Malach.*

Oranowski w Mozyrskim i t. d. — U *Kuropatnickie-* i *Malach.* tak stoją wyrażeni. — W roku 1778. Stanisław Oranowski sędzia grodzki Wileński. — Ludwik skarbnik Mozyrski. — *Krasicki.*

Ordyniec, — i

Ordynka. Także tylko u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* tak stoją.

Ordynski herbu *Ostoją.* Tylko u *Malachowskiego.*

Orgewal. *Nobilit.* w Konst. roku 1683. *fol.* 19. — *Malachowski.*

Orlanowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Orlikowski z ziemi Wiskiej, godpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Ormianowski. — *Kurop.* — *Malachowski.*

Orosa. Indygena w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Orszulski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Ortyński. W powiecie Zwinogrodzkim, i t. d. — *Malachowski.*

Orycki. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Oryszowski herbu *Prawdzie.* — Tylko w *Malachowskim* tak stoją.

Oryż z Wileńskiego województwa, podpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Orzęski herbu *Lubicz*, — i

Osicki, —

Osiejowski, — i

Osielski. W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak umieszczeni.

Osipowski. *Małachowski*. — W roku 1778. Józef podstoli Smoleński. — Roku 1677. Konstit. sejmowa wspomina Krzysztofa Osipowskiego. *Specificatio więźniów wojew. Witebskiego*. — *Krasicki*.

Ośniałowski herbu *Trąby*. Dom Ośniałowskich dawny i starożytny mający swoje siedlisko w ziemi Dobrzyńskiej, dziedzictwo wsi Ośniałowia w powiecie Lipńskim będącej, z której Wojciech Ośniałowski, ten z Agnieszką Karwosiecką herbu *Lubicz* spłodził Jakóba.

Jakób Ośniałowski mąż rycerski będąc w służbie wojскоwej za sławnego wojownika Jana III. Sobieskiego Króla Polskiego, z tym znajdował się pod Wiedniem, tam mężnie się popisując, odniósłszy w potyczce ran wiele powrócił z sławą do ojczyzny. Miał za sobą Anieszkę Rościszewską herbu *Junosza*, z którą zostawił trzech synów: Seweryna Michała i Józefa: —

Seweryn najpierw regent grodzki Bobrownicki, potem podstarosta i miecznik Kowalski, był na funkcjach poselskich i deputackich, umarł zaś bezpotomnie.

Michał drugi syn Jakóba, wszedł w śluby małżeńskie z Konstancją Rościszewską herbu *Junosza*, z którą spłodził sześciu synów: 1. Józefa chorążego Rypińskiego. 2. Jana starostę Bobrownickiego. 3. Razimierza. 4. Łukasza cześnika Radziejewskiego. 5. Franciszka majora w wojsku Litewskim. 6. Grzegorza starostę Ulańskiego; i cztery córki: Maryannę Michała Czarnomskiego cześnika Rypińskiego, drugą Franciszkę Józefa Goślickiego podwojewodzkiego Dobrzyńskiego, trzecią Kunegundę Stanisława Zoltowskiego, czwartą Jadwigę Jana Kuczowskiego podczaszego Rypińskiego małżonki, od których jest potomstwo.

Józef Ośniałowski trzeci syn Jakóba, ten z Anną Białowieską spłodził, Wojciecha cześnika Rypińskiego, od którego potomstwo Wiktor i Antoni, którzy w wojsku Polskiem w Leib-gwardyi byli oficerami.

Józef Ośniałowski pierwszy syn Michała z Konstancji Rościszewskiej urodzony stolnik, potem chorąży Rypiński, na sejm Konwokacyjny 1764. roku poseł z ziemi Dobrzyńskiej, w różnych urzędowaniach tejże ziemi usługi publiczne czyniący. Ten z Maryanną Wolską spłodził Ignacego, w wojsku ka-

waleryi narodowej pierwszego porucznika, a w komisyi wojskowej regenta likwidacyjnego, który w czasie rewolucyi w Warszawie 1794. podniesionej, pułk konny swoim kosztem erygował, i dobrego obywatelstwa a równie i mężstwa swego w dopełnieniu powinności aż do skończenia rewolucyi dawał dowody. Ten zaszczycony został rangą generała-majora, ożenił się w województwie Krakowskiem z Zuzanną Siemińską referendarza wielkiego Koronnego córką, wdową, pierw będącą za Męcińskim generałem.

Tenże Józef spłodził Jakóba w kawaleryi narodowej chorążego, dotąd bezżennego.

Jan Ośniałowski drugi syn Michała z Rościszewskiej urodzony, będący pierw regentem grodu Bobrownickiego, potem łowczy, dalej stolnik ziemi Dobrzyńskiej, a potem starosta grodowy Bobrownicki. Ten od młodości lat poświęciwszy się na usługi Króla Stanisława Augusta, wiernie tychże całym ciągiem wieku swego aż do wyjazdu swego w Moskwę dopełniając, a w roku 1771. dnia 3. Listopada w czasie napadnięcia kupy swawolnej w Warszawie na Króla, z przywiązaniem do tegoż, mężstwa swego dał dowody, gdy w obronie jego nie tylko koń pod nim zabity, ale i sam ranny kilkakrotnie, (jak zaświadczyają obdukeye w sądach marszałkowskich) a potem delator w sprawie tejsze królobójstwa, jak zaświadcza Konstytucya 1775. fol. 97. pod tytułem: *Pamięć wierności i ubezpieczenie nadgrody*; oraz dekret sejmowy w czasie tegoż sejmu zapadły, pag. 158. 8c. Tenże dopełniał obowiązków dobrego obywatela dla ojezyny swojej, będąc kilkakrotnie na sejm posłem z ziemi Dobrzyńskiej województwa Płockiego a następnie pisarz wojskowy Litewski, potem Koronny w roku 1786. konsyliarz rady nieustającej, orderów Orła białego i ś. Stanisława kawaler.

Kazimierz trzeci syn Michała w województwie Kijowskiem osiadły, od którego potomstwo.

Łukasz czwarty syn Michała cześnik Radziejowski w województwie Kijowskiem osiadły, od którego pozostała córka Maryanna.

Piąty syn Michała Franciszek w wojsku Pruskiem porucznik, a potem w wojsku Litewkiem major, umarł bezpotomny.

Szósty syn Michała z Konstancyi Rościszewskiej urodzony, Grzegorz Ośniałowski starosta Ułański w ziemi Łukowskiej osiadły, który w urzędowaniach tejsze ziemi Łukowskiej i posługach publicznych dawał obywatelstwa dowody. Ożenił się z Teodorą Morzkowską, z którą spłodził córkę Alojzę, i syna Romana Ośniałowskiego. — *Her. Wiel.*

Ośniatkowski, —

Osowidzki, —

Ostaniewicz, — i

Ostaszkievicz. Tylko w *Kuropatnickim* i *Małachowski* tak wypisani.

Ostoniecki herbu *Jasieńczyk*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Ostraszkiowicz. — Także powyższych.

Ostrowiec herbu *Boża Wola*. Tylko w *Małachowski* tak stoją wypisani.

Ostrowidzki, —

Ostrzakowski herbu *Junosza*, —

Ostrzyński, —

Ostyk herbu *Trąby*, —

Oszczowski, — i

Oszmieniec. Tych wszystkich tak *Kuropatnicki* jako i *Małachowski* w dziełach swych wypisują.

Osztorp herbu *Gołocki*. W województwie Podlaskiem i w Litwie w tym czasie osiadła też familia starożytna jeszcze przed panowaniem Zygmunta I. Króla, z rokiem 1529. w którym przywilej w zwyczaj rzezzonego monarchy potwierdza o starożytności szlacheckiej teje familji Osztorpów, którego dokumenta dla wygody w potrzebie obywatelom ziemi Bielskiej powiatu Goniądzkiego i Rajgrodzkiego obłata zapisana w aktach Goniądzkich *Feria secunda post festum Sancti Antonji de Padua Confessoris Anno Domini 1739*. słowo w słowo z oryginału w Wilnie będącego ingrosowany. Toż drugi dokument zaświadczenia rodowitości szlacheckiej w Goniądzu dnia 21. miesiąca Marca roku 1796. podpisami senatorów, urzędników i szlachty, Franciszkowi pułkownikowi wojsk W. Rs. Litewskiego szambelanowi J. R. Mci, i Ludwikowi porucznikowi wojsk W. Rs. Litewskiego Osztorpom dany, które tranzakcyę prócz innych licznych w aktach w województwie Podlaskiem ziemi Bielskiej i w Litwie znajdujących, następującą potwierdzają domu tegoż genealogią.

Osztorpowie herbu *Gołocki*, w województwie Podlaskiem ziemi Bielskiej, powiecie Brańskim, parafji Dolostowskiej, na dobrach Mikicinie, z dawnych naddziadów wieczystą ziemską posesyą mający, która to posesya i teraz jest własnością imienia. Z tych Tomasz Osztorp z Zofią Riełpszowną spłodził Andrzeja, od którego z Anną Siemaszkowną Alexander, ten z Bogumiłą Moniuszkowną miał synów trzech: 1. Marcina Osztorpa, 2. Wawrzeńca, 3. Józefa. Pierwszy Marcin z Joanną Po-

mianowną Stanisława Pomian herbu *Pomian*, i Katarzyny Dziekońskiej małżonków córką, z tą spłodził dwóch synów: Franciszka i Ludwika, i córek pięć: Katarzyna za Jerzym Rutkowskim, Teresa za Ruleszą, *Zdo voto* za Michałem Pisanką, Wiktorya za Wojciechem Wykowskim, Maryanna za Wojciechem Moniuszkim, Małgorzata za Mateuszem Gawęckim, w Podlasiu wszyscy mieszkający.

Franciszek Osztorp syn Marcina z Pomianownej urodzony pułkownik wojsk W. Ks. Litewskiego szambelan dworu Polskiego, człowiek uczony, w służbie wojskowej i prawach narodowych doskonałą znajomość posiadający, służąc w wojsku Litewskim przez lat 25. był porucznikiem w kawalerii narodowej, chorągwi królewskiej, naostatek generałem kasyerem całego wojska Litewskiego. Odbywał przytem różne funkcyje cywilne, był deputatem na trybunał Grodzieński, do tego używany od trybunału prowincyi Litewskiej do króla na sejm Warszawski 1786. roku, komisarzem do wyciągnięcia podatku ofiary dziesiątego grosza od sejmu wyznaczonym, i dalsze różne kompromisowskie i sądownicze między obywatelami odbywał usługi. Wszedł w śluby małżeńskie z Ludwiką Iwanowską herbu *Rogala* starościanką Mińską, Ignacego Iwanowskiego i Teonelli Heleniczowny małżonków córką, z tą spłodził syna Leona, i trzy córki: Teonillę, Zuzannę i Michalinę Osztorpów, nabywszy wspólnie z Stanisławem Moniuszkim od Michała Ogińskiego hetmana W. Ks. Litewskiego prawem dziedzicznym hrabstwo Smiłowieckie w województwie Mińskim leżące, onego połowę to jest Smiłowicza z folwarkami Moniuszkowi działem ustąpił, drugą zaś połowę to jest Dukorę dla siebie otrzymał, i w niej osiadł. Brat także rodzony Ludwik porucznik w wojsku Litewskim lat kilkanaście służąc, w Litwie także osiadł, inni w Podlaskiem województwie znajdują się, jako to tychże stryjowie a bracia rodzeni Marcina. Wawrzeniec Osztorp z Wiktoryą Rucką zostawił syna Xawerego.

Józef Osztorp brat trzeci Marcina syna Alexandra z Krystyną Ostrowską spłodził syna Wawrzenia i córkę Angelę Ciborowską. Połączoni są z familiami Dziekońskich, Rutkowskich, Siemaszków, Moniuszków, Kruszewskich, Karwowskich, Kramkowskich, Niedźwieckich &c. &c. — *Her. Wiel.*

Otowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Otto. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małachowski.*

Otto de Gleychman Karol. *Nobil. pracc. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Ottynk Fryderyk przypuszczony do Indygen. w Konst. r. 1685. *fol.* 20. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Otuski w Kaliskiem i t. d. — *Małachowski.* — *Kuropatnicki.* — W roku 1788. Józef komornik graniczny Wschowski. — *Krasicki.*

Owak Minas rehabilitowany w Konst. roku 1790. fol. 221. — *Małachowski.*

Owidzki herbu *Dolęga.* — *Małachowski.*

Owsiany herbu *Rola.* O tych stoi już w Tomie VII. Tu późniejszych sukcesorów tychże umieszczamy. — Jan Rola Owsiany, urodzony z Kierekieszanki, spłodził dwóch synów: Piotra, drugiego N. Pierwszy Piotr spłodził synów trzech z Anną Dobrzyńską: Adama, Andrzeja i Jakóba; pierwsi dwa, jak się obrócili, nie ma wiadomości, trzeci Jakób przeniósł się na Wołyń w powiat Łucki, gdzie żyjąc w urzędzie stolnikostwa Smoleńskiego, ożenił się z Maryanną Mędrzycką, córką obersztajtnanta i komendanta *priacsidium* Białocerkiewskiego, urodzoną z Grotuzówny, z którą spłodził synów trzech: Stanisława Kostkę w zakonie *Piarum Scholarum* nazwanego Alexym księdza, drugiego Jana Chryzostoma stolnika Smoleńskiego, trzeciego Piotra, który ożeniwszy się z Kostecką, spłodził dwóch synów: Andrzeja i Jakóba, tych małoletnie zostawiwszy umarł. Od drugiego Owsianego, brata Piotrowego, wzywał bez imienia namienionego w Polsce ożenionego, pochodzi synów czterech: Mikołaj, Franciszek, Antoni i Marcin, gdzie *per abusum*, miasto Rola Owsiany, nazywano go Rolicz, i tak poszło w zwyczaj, ale przydomek tychże *genuine* jest Rola, od herbu swojego. Z tych czterech synów: Mikołaj był pisarzem skarbowym Litewskim i pułkownikiem konnego regimentu wojska Litewskiego, umarł bezpotomnie. Franciszek zaś łowczy Sochaczewski, spłodził Stanisława, który przeniósł się do Litwy, drugi Antoni był księdzem kanonikiem Łowickim, czwarty z nich Marcin, niewiadomo gdzie się podział, podobno że w batalji zabity. — *Herbarz Dwiczewskiego.*

Owsucé, — i

Oyczyński, W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak stoją.

Ożaryński *Nobilit.* w Konst. r. 1676. fol. 64. — *Małachowski.*

Ozdziński, — i

Oziewicz. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Ozumiewski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Paweł Ozumiewski komornik ziemski Ciechanowski. — *Krasicki.*

Ozupowski. — Tylko w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*, tak stoją wyrażeni.

P.

Pacewicz. O tym domu w księstwie Litewskim w Trockiem i Połockiem województwach będącym, dawni autorowie przez niewiadomość opuścili, *Kuropatnicki* w księdze nazwisk domów szlacheckich w części II. *fol.* 77. wyraził, Pacewicz oraz drugi z przydomkiem Pomarnacki. O tych wzmiankują iż Franciszek Pacewicz z województwa Trockiego, Razimierz z powiatu Kowieńskiego, Wiktor z powiatu Upitskiego w roku 1700. na walnym zjeździe obywateli W. Rs. Litewskiego pod Olkiniakami pisali się. Także wspomina Konstytucya 1764. roku w sufragiach na sejmie elekcyj, Piotr Pacewicz z województwem Połockiem, Stefan Pacewicz z powiatem Kowieńskim podpisali elekcyą Stanisława Augusta Króla. — *Her. Wiel.*

Paciorkowski herbu Gryf, to jest: Gryf złoty w czerwonym polu trzymający w jednej szponie trąbę myśliwską, nad koroną podobnyż Gryf przez połowę w prawą tarczy obrócony. Dom ten w Sieradzkiem województwie, z których Dominik Paciorkowski miał za sobą Daniellę Rakowską, z którą spłodził syna Marcina, ten ożeniony z Anną Tomicką, z tą miał potomstwo, córek cztery: 1. Teressa, 2. Wiktorya, obydwie zakonnice u ś. Jędrzeja Franciszkanki, 3. Maryanna za Józefem Dąbrowskim, z którym potomstwo: Antoni kanonik Warszawski, 2. Walenty proboszcz w Radomsku, 3. Wincenty Dąbrowski. Czwarta córka Marcina Paciorkowskiego Apolonia za Janem de Roxyce Pągowskim, z tych córki Honorata, Maryanna, Barbara i Róża; synów dwóch: Hipolit i Maxym Pągowscy. Synowie zaś Marcina Paciorkowskiego z Tomickiej urodzeni czterej.

Pierwszy Dominik Paciorkowski z Brygidą Sadryni, spłodził Antoniego i Walentego synów, i córkę Annę.

Drugi Jan Gabryel Paciorkowski proboszcz Kolski i Brzeźnicki.

Trzeci Franciszek Xawery Paciorkowski, *1mo voto* z Różą Reptowską spłodził synów trzech: Jędrzeja, Felixa i Ludwika, córki dwie: Antonillę i Teklę; *2do voto* z Barbarą Męcińską herbu *Pobog* starościanką Wieluńską, Stanisława z Kurzwek Męcińskiego starosty Wieluńskiego orderów Orła białego i ś. Stanisława kawalera, oraz Rozalji z Potockich Kurdwanowskiej starościanki Baranowskiej małżonków córką, z tą

splodził syna Stanisława, i córkę Józefę, dziedzie dóbr klucza Borowińskiego w ziemi Wieluńskiej.

Czwarty Antoni Paciorkowski dziedzie klucza Przyszańskiego w powiecie Lelowskim pod Krzopicami, *1mo voto* z Maryanną Wolską, z tą córka jedna Maryanna, *2do voto* z Pelagią Riedrzyńską synów dwóch: Maxym i Alexander, córka Teresa, *3tio voto* z Justyną Złotnicką, z tą córka Antonina, i synowie: Wojciech i Adam Paciorkowscy. — *Her. Wiel.*

Pacynowski herbu *Korab*, w Kaliskiem i Sieradzkim województwie, jak świadczą tameczne grody i Poznański. Piszą się z Pacynowie w Wielkiej-Polszcze leżących, Korabiotowie Pacynowscy, których imie przez rycerskie dzieła w wojennych okazjach swego dosłużyło się szczęścia i honoru. Pradziad Franciszka Pacynowskiego, kanonika Rижowskiego, proboszcza Irzędzkiego i Niedzwieckiego, żyjącego w roku 1757. Stanisław ponim dziad Liczbor mający w małżeństwie Polewską herbu *Krzywda*, tak na Wiedeńskiej, jako też i innych sławnych bataliach mężnie stawali, brat zaś dziada tegoż kanonika Rижowskiego Waclaw, pod Wiedniem zginął. Ojciec tegoż Jan miał w małżeństwie Mielecką herbu *Ciołek*, domu w Wielkiej-Polszcze dotąd znakomitego. Stryjeczny zaś ojca tegoż Jan, miał za sobą *1mo voto* Złotnicką, z tej pochodzi Razimierz i Jan Pacynowscy, *2do voto* Ostrowską, z tej Jędrzej; od Jana z Szulemierską, i od Jędrzeja są dzieci, którzy w Palestrze Piotrkowskiej, insi po innych grodach aplikowali się. Był ten dom Pacynowskich w Wielkiej-Polszcze, niegy mężstwem i heroicznemi dziełami sławny, w swoich także województwach różnemi honorami zaszczycony, przy znacznej fortunie i znakomitych posesyach, osobliwie w Kaliskiem i Sieradzkim sytuowany. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Padlewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Padlewski herbu *Ślepowron.* Tak ich wyraża *Malachowski.* Stoją w Tomie VII., ale bez herbu.

Pągowski herbu *Sulima.* — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Paklen. Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 142. — *Malachowski.*

Pakosławski herbu *Radwan.* — Że są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Palczycki herbu *Jastrzębiec,* —

Palkiewicz, —

Pałacki, —

Pałubicki, — i

Pałuk herbu *Topor.* Tak stoją wypisani w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Pangali, Nobilit. w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Panigrodzki herbu Topor, —

Pannik, —

Panterewicz herbu Swoboda, — i

Paparzyński herbu Paprzyca. Stoją tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Papkiewicz. Nobilit. w Konst. roku 1659. *fol.* 59. — *Malachowski.* — *Krasicki.*

Papone. Nobilit. w Konst. roku 1676. *fol.* 62. — *Malachowski.*

Paprzycki herbu Paprzyca, —

Parafianowicz w Wilkomierskiem, i t. d. —

Parzeliński, — i

Parzewski. Tak wyrażeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Parznicki Franciszek z Sandomirskiego, podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Malach.*

Paskucki w ziemi Łukowskiej i t. d. — *Malachowski.*

Paślawski był posłem Słonimskim na sejm w roku 1790. — *Malach.*

Pasqua. Nobilit. w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Paszewski herbu Godziemba, —

Paszkowicz, — i

Paszowski. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak stoją.

Patek Jan *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Patkula. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malachowski.*

Patocki herbu Prus. — Dawni autorowie ich opuścili, *Kuropatnicki* i *Malachowski* cytują.

Pattensen. Nobilit. praec. scart. w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Patyński herbu Ogończyk. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Paulitz. Nobilit. non praec. scart. w Konst. roku 1768. — *Malachowski.* — Są to zapewne ci sami którzy dziś w Litwie exystują i Pawluć się piszą.

Pawęzki herbu Pawęza. — *Kuropatnicki.* — *Mal.*

Pawęczowski herbu Pawęza. — O tych w Tomie VII., ale bez herbu.

Pawlicki Mikołaj *Nobilit.* w Konst. roku 1657. *fol.* 54. — *Malachowski.*

Pawłowicz herbu *Jasieńczyk* z odmianą. — Że są i tego herbu pisze *Małachowski*.

Pawłowski, —

Pazowski, — i

Pęcz. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak umieszczeni.

Pękulicki Jakób i Jan *Nobilit.* w Konst. roku 1659. *fol.* 59. — *Krasicki*.

Pelczewski herbu *Jastrzębiec*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Pelczyński Mikołaj z Ruskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Pepelmann. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol.* 143. — *Małachowski*.

Peperzyński herbu *Kuszaba*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Perakładowski na Wołyniu, i t. d. — *Małach.*

Perepęcza. — *Kuropatnicki*. — *Małach.*

Perewicki. W Konst. roku 1775. *fol.* 153. — *Małachowski*.

Perkowicz. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Perkowski herbu *Pierzchała*, — i

Perłowski herbu *Zaremba*. Tylko w *Małachowskim* tak wypisani.

Pernet. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Pernigotti Karol szlachcic Sardyński, otrzymał *Indigenat* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Perot. *Nobilit.* w Konst. roku 1685. *fol.* 21. — *Małachowski*.

Perowicz, — i

Persztein herbu *Wieniawa*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowski*.m.

Perthees. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski*. — *Krasicki*.

Pestrzyński herbu *Cholewa*. Tylko w *Małachowskim* tak stoją.

Peszlewicz, — i

Peszyński. Tak wyrażeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — W roku 1788. Józef Peszyński wojski Owrucki. — *Krasicki*.

Peter. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol.* 142. — *Małachowski*.

Peterman. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski*. — *Krasicki*.

Petlicki,—

Petlikowski, —

Petowtt Klauss, —

Petrulewicz, — i

Petruszewicz. — Stoją wypisani w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Petrykowski herbu *Tarnawa*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Józef wojski Rawski. Michał wojski mniejszy tegoż województwa. — *Krasicki*. — *Malachowski* pisze, że jest dom tego imiania herbu *Paprzyca* używający.

Piałowski Jan z *Kaliskiego*, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza.

Piasecki herbów *Płomieńczyk* i *Wąż*. Że są i tych herbów używający pisze *Malachowski*.

Pichelstein. — *Wielądek* pisze, że Stanisław Jerzy Pichelstein syn szlachezca Niemieckiego sam już w Polszcze urodzony, za panowania Stanisława Augusta Króla w nagrodę zasług przypuszczony został do klejnotu i prerogatyw szlachty Polskiej.

Pichocki z *Wileńskiego*, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Piecek herbu *Trąby*. — *Malachowski*.

Piechowiec. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Piechowski herbu *Monsztern*, który jest takowy, jak *Polski Leliwa* ułożony, to jest: w pięciogran gwiazda srebrna, promieniem jednym wprost w górę, pierwotna z *Kosobutów*, i księżyc w nowiu złoty, herb mistrza *Krzyżackiego* domowy, z dziedzicznym lennym, jako symbolum feudi dla zamiany wzięty, *Henneberger Preussische chron. fol. 279. Valentin königs Genealogisch adels Historia T. III. fol. 611.*

Domu *Piechowskich*, są bowiem w *Prusiech* sukcesorowie których przodkowie z korony *Polskiej* znajdują się, i tych którzy w wieku *XIII.* z książętami *Niemieckimi*, królami *Czeskimi*, na posiłki *Krzyżakom* poszli, i tu osiedli. Ale są jeszcze i tych samych, starego pokolenia *Prusaków*, i *pierwosiadłych Słowaków*, własni *indigenae Gaubenadels Lexicon voce Kospoth.*

I. *Rodowitości z Kosobud Piechowskich*, zaczyna się procedencya, z dyplomatów i monumentów przy familij dotąd zachowanych w roku 1324. *Domìnica judica me Domine*, danych *) w tej dacie i roku, na zamku *Człuchów*, stanęła mię-

*) *Idem privilegium foundationis, et respective commutationis et caetera Metrica Tochol: in actis Connicen: civilibus oblatuatum est die 17. Junii 1758. per judicem terrestrem Mirachovien: Joseph Prusak, etiam Regiononti in archivo ordinis invenitur.*

dzy Dyderykiem von Lichtenhein, komendorem Krzyżackim, powiatów Świeckiego i Człuchowskiego, za panowania jeszcze wielkiego mistrza; w rzędzie 13. Karola Beffart von Trier *) i konsensem mistrza prowincyalnego Pruskiego, Fryderaka von Wildenburg, z jednej, a między Mikołajem, jak wyraża Wohlweisen *Nicolaus von Kosobud*, i braćmi jego *Hendfeste respective*, zamiana i przywilej nadania lennego prawa czyli maństwa *conjuncta manu*, (*nach Pommerschen Lehn Rechten*) za dziedzictwo Kossobuda, na wieś skarbową Krzyżacką, Damianowa, Dombrowa, (*Dammens, Dombrows*) zwaną, a potem dla lichej od pierwszej roli, rozległych gruntów Piechowic, to jest: *Piechu & Wicvicus sollicitus* (troski **) przezwaną *Keron in glossario et Leibnitz collect. Etimolog.* P. II. pag. 136. — *Joh. Schilteri thesaurus antiquit. germanicarum* T. III. A tak dalej *Vasallos* od niej von Kossobudh Piechowic, nowszym dyalektem, von Piechowitz zawołani zostali. Leżą Piechowice, o mil dwie od tychże Kossobud, gdzie był zamek od Krzyżaków wystawiony, ***) lecz w trzynasto-letniej wojnie roku 1454. zburzony, i dziś jest jeszcze, osobnym kluczem Kossobudzkiem, to jest: Zaborskim (że w lasach) do starostwa Tucholskiego należącym. w powiecie Tucholskim. A teraz za króla Pruskiego rządu, do Chojnickiego cyrkułu przydane.

W roku 1454. jak się zajęła wojna trzynastoletnia przeciw Krzyżakom, w tej za wolnością powszechną bili się Albrecht i drugi Otto von Kossobuth Piechowicz obywateli żoł-
M. S. C. belli tredencennalis, którą wojnę i Hieronim Runau krótko opisał. Za panowania wielkiego mistrzostwa Ulrycha von Jungengen, wyznaczali się Stybar. w r. 1410. po nieszczęśliwej 14. Lipca wypadłej Tanneberskiej, czyli Grundwaldzkiej bitwie z Władysławem III. Jagiellonem, Kort von Piechowicz, broniąc długo miasta i zamku Tucholskiego W czasie zaś dwu-letniej w Prusiech wojny w roku 1521.

*) *Petrus Duisburg chron. ordinis Cap. CCCVII. pag. 374. Simon Grunau de Carolo Bosphoro alias Beffart. Raymondus Duellius historia equitum Teutonicorum hospitalis S. Mariae Virginis Hierosolymitani fol. 29. Erlautertes Preusschen Theil II. Stük 37. pag. 46.*

**) Wieś Kossobudy, za późniejszym przywilejem Krzyżackim w roku 1390. *An des heiligen Leichnam Abend*: danym, ma włok 37. Chelmińskich, w gruntach urodzajnych, i pastwiskach.

***) O którym przywileje wsi postronnych, na przykład: Brussom 1351. r. w dzień ś. Klemensa dany, aby włościanie łąki, do dworu Kossobudzkiego zbierali, etc. *Item* wieś wiele ma *de anno 1382. d. d.* w Tucholi.

z Albertem mistrzem wielkim Krzyżackim, margrabią Brandeburskim, słynął Mikołaj i Jerzy, potwierdza panegiryk Michałowi Piechowskiemu sufraganowi Przemyślskiemu od XX. Jezuitów dedykowany 1721. roku. Co wymienia na chorągwi w kościele starodawnym Tucholskim zawieszony nadgrobek Mikołajowi dany. Więcej wiadomości w tym czasie nie można mieć, z przyczyny popalonych papierów w czasie wojny w Prusiech Krzyżackiej, co i przywilej roku 1529. poświadcza.

II. Znowu kiedy brali księżęta Pomorscy, Jerzy i Barnim bracia, lenność na powiaty Pomorskie, Bytów i Lamburg w Gdańsku, *vide Vol. I. legum et statutorum regni Poloniae et M. D. Lit. tit. Infeudatio castri Butów & Lewenburg fol. 469.* tudzież miasto Gdańsk, na wyspę Hela, *in bonis naufragis passis, vid. Curikens Beschreibung Dantzigs Vol. IV. fol. 150. Nro VI.* Wzięli też Piechowscy przywilej od Zygmunta I. Króla Polskiego r. 1526. *feria quinta proxima ante festum natiuitatis S. Joannis Baptistae*, który w szczególności pierwszy Krzyżacki w roku 1324. potwierdza, i wspólnie Lenność czyli Maństwo (*feudum*) w allodium zamienia. Co już był Król Razimierz Jagiellończyk, ojciec jego w powszechności, *de actu in castro Mariaeburgensi, feria 6. proxima S. Jacobi Apostoli 1476.* r. ziemiom Pruskim uczynił *). W owym czasie Piechowscy *haeredes* na Piechowicach, przez wojewodę swego Pomorskiego *Georgium de Konopath.* królowi zaświadczeni, z naddomkami osobnemi są wyrażeni. *Vid. archivum Rni. lib. XX. lit. E. E.* roku 1526. i 1527.

Dotąd *lege feudi* szła w Piechowicach następność, to jest: po mieczu, nie po kądzieli. — *Nach Satzungen des Rechts zu Pommern, als andere unsere Lehleute gebrauchen, mit einem Platen Dienste **) dienen* — *alias* w panczerzu na ekspedycyi wojennej służyć, przywilej Krzyżacki roku 1324. obmawia. Potem już *jure Culmensi*, i córki sukcedować, i *sine consensu agnatorum*, w obce imiona przechodzić Piechowice mogły. Pod tę epokę zaczęły między rozrodzonymi domu Kossobuth Piechowic, gęścić się naddomki, które jedni od żon swych, drudzy z posesyi czyli dzielnic różnych, inni

*) *De quo latius 1476. jura fundamentalia terrarum Prussiae, ut privilegium ordinis theutonici Culmense A. 1223. datum, 1251. renovatum, privilegium incorporationis Prussiae, regno Poloniae. Et reciprocae sponisionis Prussorum anno 1454.*

**) *Plata significat Loricam et Plattner seu Plattenschläger, qui loricas conficit, vide Hartknoch, ad Duisburgum Dissert: XVIII. de militia veterum Prussorum et Cruciferorum pag. 392.*

z przypadku nabyte, dla rozpoznania linii i bliskości, do powszechnego Kossbuth Piechowski przydomku, przybierać zaczęli naddomki, i te na swe potomstwo w następność zostawili. Jako to: Skoczycz, Zyla, Nagnioth, Siczka, Zaroch, Pażątka etc. ostatnia linia w ostatnim Walentym Piechowskim Pażątce, 1783. roku zesła. *Vidi in archivo acta Königl. Hoff. Gerichts zu Bromberg.* Równie i o Nagniotach nie wiedzieć

Między temi wyznacza się Piotr Piechowski, żołnierz niepospolity, roku 1570. więzień, od Iwana Wasilewicza cara Moskiewskiego, w baszcie włoczną przebity, którą on z brzucha swego wyrwawszy, do cara tyrana zmierzył, lecz syn carski, spieszniej go drugą w serce uderzywszy, zabił. O tym *Alexander Gwagnin, w Kronice Sarmacyi Europejskiej, o Moskwie*, tego cara okrucieństwo opisuje fol. 547. i 548.

Dalej w *commissorium* Stefana I. Króla Polskiego d. d. *Disnae* 1582. do rozgraniczenia, między Piechowicami, a starostwem Kościerzynskim, mnogi poczet Piechowskich w nim wyrażonych, po którym wypadł dekret *in loco campestri*, między tymże wojewodą Pomorskim, starostą Golubskim, i Kościerzynskim Krzysztofem Kostką, i szlachetnemi Piechowskimi w roku 1583. dnia 2. Maja, w którym przywodzi i przywilej komentorowski Krzyżacki. Dekretu tego ingrosata, i drugiego oryginał, *in appellatorio*, zadwornego asesorskiego Warszawskiego *in metrica regni sub annis* 1583. 1585 najduje się.

III. Ordynacyów familji, i dekretów dawniejszych, niż trybunał koronny był od Prusaków przyjęty, i późno potem jeszcze, na generałach Pruskich w Malborku, w Toruniu i Grudziądzu ferowanych, tam na przemian w ziemiach Pruskich oddzielnie odprawujących, gdzie *senatus Prussius, ex constatibus* *) to jest: wojewodów, kasztelanów, podkomorzych, posłów, z miast i powiatów zgromadzony zasiadał. Także ziemskich Tucholskich, Tezewskich, Mirachowskich, Puckich, wojewódzkich: Pomorskich, czyli grodzkich Skarzewskich, miejskich Pruskich, tranzakeyów, działów, cesyów, rezygnacyów, wizyów, obdukeyów, protestacyów, których się dla obszerności niekładzie, tylko rok niektórych przy imionach osób tej familji w genealogji, *cum actu et dato postronie*.

Wspomnienia godni Jerzy i Wawrzeniec Piechowscy, obadwa ludzie wojskowi, Łukasz w pułku Władysława Don-

*) *Gotse Lengnich Geschichte der Preussische Lande Königl. Antheil Vol. I. initio sub Sigism. I. de regimine Prussiae, §. 17—57. et Vol. VI. fol. 1.—32. sub Vladislao IV.*

hoffa wojewody Pomorskiego starosty Kościerzynskiego, cięty od Turków, w Węgrzech pod Parkanem 1683. roku, umarł 1716. Jakób stolnik Nowogrodzki. Michał Piechowski biskup Gracyopolitański, sufragan i kustosz Przemyślski, kanonik Chelmski, i *judex generalis Episcop.* wydał: *Cornucopias infulae Clemensis.* 1717. do druku, i inne dzieła.

Jan de Colat Piechowski, służył wraz z majorem Teodorem Jakóbem Trembeckim, w oblężeniu Gdańska roku 1734. pod Królem Stanisławem Leszczyńskim zamkniętym, przeciw Moskwie, gdzie dosyć ucierpiał. Potem *ad aras justitiae*, i dobra pospolitego pracował. *Praes. Ber.* i stolnik Żytomirski 1760. Łukasz sądowy ziemski Tucholski roku 1767. sejmików powiatu Miraehowskiego dyrektor. Józef Piechowski brat tego przyrodni, mąż rycerski, uczony i obywatel dobry, w roku 1759. chorąży Owrucki, później Petyhorskiej buławy W. Ks. Litewskiego 1769. komornik W. Ks. Litewskiego, a w roku 1775. podkomorzy nadw. J. K. Mści. Zaś w roku 1777. umocowany od exulantów województwa Inflantskiego, bo wynalazszy nadanie hermistrzów Inflantskich, na część ziemi w kraju kordonem zajętą, i tą w Polsce województwa Inflantskiego exystencją dowiódł, prerogatywy obywatelom odżywił. Zkąd 1778. obrany posłem na sejm Warszawski. Potem w roku 1780. zaślubił się z Joanną Kczewską, starościanką Struczewską. W roku 1791. wziął order ś. Stanisława. — Jędrzej Piechowski rotmistrz w konfederacyi 1768. do 1772. roku, potem w chorągwi huzarskiej księcia Adama Czartoryskiego będąc, w roku 1774. w Gnieźnieńskim pod Kapiellem, generała-leutnanta Pruskiego von Lossów w głąb Wielkopolski dalej kordonować chcącego, regiment huzarów, bośniaków, rozpedził i generała ledwie nie pojmał, którego mężtwo i zasługi wspomina Konstytucya 1775. roku pod tytułem: *Nagroda zasłużonym.* Umarł w chorągwi kateką w Skwirzynie w Wielkiej-Polsce będąc chorążym w wojsku, którego śmierć i czyny *Gazeta Warszawska* 1790. pod dniem 24. Listopada N. 94. oznajmiła. Synowie Łukasza sądowego Tucholskiego, ksiądz Franciszek Piechowski kanonik Warszawski, exoficyał Pomorski, proboszcz Tezczewski i Lubiszewski. Jan w służbie wojsk Polskich kapitanem, w małżeństwie z Anną Grąbczewską herbu *Nalęcz*, dziedzic w Piechowicach Polesiu i Blumfeldzie.

Dziedzictwa domu żyjących Piechowskich, w Prusiech i na Pomorzu. W Piechowicach, Czapiewicach, Czarnowie, Stawiskach, Sarnowach, Stężyey, etc. Polesie: Lorenon, Cicha, Czarlin, etc. Niedawno w Ólsowie, Głowczewicach, Częstokowie, Gostomiu. W roku 1723. i 24. liczył ich *Pommerscher atlas Jacob Paulus von Gundling. königl. geheimer*

rath edit. zu Postdam 1724. pod Brandeburskiem panowaniem, w rejestrze szlachty powiatu Lemburskiego, w Bocho, Tero, i Trzebiatkwie, w Wielkiej-Polszeze Giwartów etc.

W Krakowskiem, Jan Piechowski podpisał się w r. 1697. *in sufragio* województwa Sandomirskiego na Augusta II. Króla. Piechowska była za Ogrodzkim, z niej syn Jacek sekretarz wielki Koronny, kawaler orderów Orła białego i ś. Stanisława. W Rurlandyi Józef Piechowski podkomorzy nadworny J. R. Mści kawaler orderu ś. Stanisława, na Kartzum, Lautzen i Fabianiszkaeh dziedzic. Także w województwie Bracławskiem, Bartłomiej i drudzy bracia jego. Synowie Jana: Baltazar i Melchior.

Ignacy Wojciech Leo Piechowski, po ostatecznych studiach, w akademji Frankforekiej, po examinie dnia 17 Stycznia 1783. w Hoffgericheie Bydgoskim, auskultant i referendarius, w wielu naukach i językach biegły, czynny dla bliźnich i rzetelny. W roku 1787. dnia 11. Stycznia podkomorzy nadworny króla Jmci Polskiego, tegoż roku 3. Maja podług reskryptu de data Potstam, zaszczycony tymże kluczem szambelana J. R. Mści Pruskiego. Wszedł w związki małżeńskie z Teofilą, czyli Bogumiłą Kunegundą Łochocką generalową, starościanką Murzynowską, herbu *Junosza*, talentów i wysokiej edukacyi damą 1791. roku. 3. Jan Walenty ks. Wojciech Piechowski syn Stanisława, exjezuity, proboszcz Toruński, a później ś. Jakóba.

Inni zaś ani żądali, ani odbierali urzędy lub nagrody od milej swej ojezyny, woleli raczej imię szlachetną utrzymywać, niż je powiększać. Służyli wiernie i bezpłatnie ojezynie w popolitych ruszeniach, czyli szturmach genenalnych przeciw nieprzyjacielowi kraju, jak w rozmaitych niebezpieczeństwach, i różnych województwach dowody ich mężstwa w aktach okazują.

Od tych czas jak Kossobudy i Piechownice przeszło kilka wieków znajdują się, tak starodawni są Piechowscy *Prussiae indigenae, ibidem nati, possessionati, et patriis in moribus educati.*

Marcin Piechowski, którego brat rodzony Filip Piechowski, zostawał w wojsku Pruskiem w regimencie husarów generała Małachowskiego, będąc w randze kapitana umarł bezpotomnie. Wspomniony zaś Marcin Piechowski, wszedł w śluby małżeńskie z Maryanną Czepowską herbu *Jastrzębiec* którzy się piszą z Czepowa w województwie Ruskiem i Sandomirskiem. Z tych niektórzy przenieśli się w Podlasie. Z tąż małżonką spłodził syna Razimierza Piechowskiego i córkę Konstancją, która umarła panną. Razimierz Piechowski syn Marcina, ten ożeniony z Wiktoryą z Dobrzejewskich herbu *Poraj*

Wronikowską, z tą spłodził synów czterech: pierwszy Jakób zostający od wieku młodego w kawaleryi narodowej, potem zostawał w korpusie artylleryi Koronnej, potem był adjutantem przy Stanisławie Mokronowskim generał-leitnancie komenderującym wojsk Koronnych, nareszcie udał się w służbę wojska Francuzkiego, i w legionie Polskim został zaraz porucznikiem. Trzeci syn Kazimierza Piechowskiego Wincenty, ten także był w korpusie artylleryi Koronnej oberbombardyrem. Czwarty Antoni, który z młodego wieku w korpusie kadetów edukował się, i córka jedna Wiktorya. Dom Piechowskich od dawnych wieków prawie w każdym pokoleniu miał, jako i teraz znajdują się ludzie rycersey poświęcający życie i usługi swoje dla kraju własnego, przez co na wiekopomną zasługują sławę. — *Her. Wiel.*

Piecowski. — Patrz **Piec** w T. VII.

Pieczkowski herbu *Lubiesz*. — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Piędzicki w województwie Łęczyckiem, i t. d. — *Malachowski*.

Pięgłowski herbu *Sokola*. — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*. — Patrz **Pięgłowski** Tom VII. —

Pielat herbu *Nowina*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Pielecki herbu *Topor*. Tylko w *Malachowskim*.

Pieleszyc herbu *Pielesz*. — *Malachowski* i *Niesiecki* pod herbem *Pielesz*.

Pieńkiewicz herbu *Trąby*. — *Malachowski*.

Pierściński herbu *Ramult*. — *Malachowski*. — Podobno to ci sami co **Pierzeński** w Tomie VII.

Pierzchnowski herbu *Grzymala*. W *Malachowskim* tylko tak stoją.

Pierzczewski, —

Pierzyński, —

Piestkiewicz, — i

Pieszka. Tak są umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Piętkowski herbu *Pomian*. — *Malachowski*. — Piotr pisarz Bielski, poseł województwa Podlaskiego w roku 1589. na sejmie Warszawskim ratyfikacją pactów Bendzińskich podpisał. — *Krasicki*.

Pietraszewski, w powiecie Upitskim, i t. d. — *Malachowski*. — W roku 1788. Michał oboźny Upitski. — *Krasicki*.

Pietruski herbu Starykoń. — Zaprzańcowie z Siemiuszowy Piotruscy, ród swój od Żegoty Zaprzańca wywodzą, z których Adam Alexander z Siemiuszowy, mąż rycerski koło roku 1530. mając za wysługi swoje nadane sobie dobra Pietrusze, położone koło miasta Krosna, od tego czasu z Siemiuszowy Pietruskim pisać się począł. Posłował na sejmik do Lublina i tam przeniósł się do wieczności roku 1569. pochowany w katedrze Lwowskiej, z Anny Krzczowskiej herbu *Korczak* zostawił syna Stanisława.

Stanisław Zaprzańiec z Siemiuszowy Pietruski Władysław IV. dworzanią i na różnych wyprawach wojennych nieodstępny towarzysz. Ostatnie dni życia spędził w zaciszy domowej we wsi Pietruszy, zostawiwszy z Anny Szczepańskiej herbu *Dolega* syna Marcina.

Marcin syn Stanisława za Jana III. pod Wiedniem rycerz zasłużony. (Jest o nim piękne wspomnienie w spisany kompiecie wojsk, które się pod Wiedniem znajdowały.) Miał za żonę Dorotę z Niedźwiedzia Niedźwiedzką herbu *Ogończyk*, tej matka z domu Gabońska herbu *Janina*, babka Lubomirska herbu *Śreniawa*. Z tej Doroty zostawił syna Jakóba i Wojciecha bezpotomnego.

Jakób syn Marcina, dziedzic dóbr Hermanowy i Gołszyc; podpisał dnia 27. Czerwca roku 1697. z województwem Sandomierskiem elekeją Augusta II. (sufragia województw i ziem Koronnych i W. Rs. Litewskiego str. 887.), za tegoż Augusta II. wystawił swoim kosztem 30. ludzi zbrojnych w najazdach Szwedów bronił króla i kraju, potem z godnością enotliwego obywatela sprawował urzęda powiatowe, miał za żonę Zofię ze Zborowa Zborowską, herbu *Jastrzębiec*, *primo voto* za Stanisławem Giżowskim herbu *Nowina*, *secundo voto* za rzeczonym Jakóbem Pietruskim, *tertio voto* za Łukaszem Korabiewskim herbu *Korab*. Tej matka Nekanda z Grzegorzewie Trepkowna, pani osobliwszej piękności z ciała i enót znamienitych wslawiona. Z tej Zofji Zborowskiej został syn Antoni.

Antoni Pietruski, subdapifer Zakroczymski, dóbr Głowaezowa, Przyborowie, Golanki dziedzic, z Róży Wisłockiej herbu *Sas*, dapifera Żytomirskiego córki zostawił synów dwóch: Karola miecznika Wschowskiego bezdzietnego, któregoż żony: 1. Wizemberg tegoż herbu. 2. Ramultówna tegoż herbu. Drugi syn Adam.

Adam syn Antoniego Zborowskiego, subdapifer Zakroczymski i wojski Pilźnieński. Z pierwszej żony Trzebińskiej nie zostawił żadnego potomstwa, z drugiej Alexandry Rozłuckiej herbu *Sas*, miał 20. dzieci, z których połowa wymarła w młodym wieku, a druga połowa w liczbie dziesięciorga przystą-

pila do działu, było synów pięciu: 1. Daniel, 2. Rajetan, 3. Ignacy, 4. Antoni, 5. Kazimierz. Córek także pięć: 1. Wiktorya, 2. Teresa, 3. Maryanna, 4. Joanna, 5. Apolonia. Wiktorya była zakonnicą reguły ś. Franciszka, w Tarnowie; Teresa za Osińskim herbu *Junosza*; Maryanna dziedziczka dóbr Brzezin z przyległościami za Samuelm Ignacym Ruckim herbu *Jastrzębiec*; Joanna najpierw za Leonardem na Wielkim-Skrzynnie Duninem z Rzechowa Rzechowskim, powtórnie za Wyrzykowskim: z tego małżeństwa córka za Tadeuszem Choehlik Wasilewskim herbu *Drzewica*; Apolonia piąta córka, najpierw za Maciejem Niemyskim herbu *Jastrzębiec*, drugi raz za Strzyżowskim szambelanem Króla Stanisława Augusta. Synowie zaś następujący:

I. Daniel zasłużył się w konfederacyi Barskiej, wzięty w niewolę na Syberya, z tamąd powróciwszy został wojskim powiatowym, z województwem Sandomirskiem podpisał akt elekcyi Stanisława Augusta, jak świadczą sufragia województw i t. d. roku 1764. str. 48. pojął za żonę Salomeę Finkownę herbu *Ostoją*; siostra rodzona jego żony była za Skrzyńskim starostą Dożańskim. Synowie Daniela z Finkowny: 1. Piotr krajczy Koronny Kr. Gal. i Lod. członek stanów Galicyjskich pojął za żonę Maryannę Młocką herbu *Prawdzie*, córkę Józefa Młockiego starosty Zakroczymskiego, kawalera orderu ś. Stanisława urodzoną z hrabianki Rickiej herbu *Gozdawa*. Potomstwo Piotra i Maryanny z Młockich Pietruskiej: 1. Teofil członek stanów Galicyjskich, 2. Aniela za Józefem Borszą Drzewieckim herbu *Nalęcz*, 3. siostra tejże Anieli za Kazimierzem Badenim herbu *Bołocza*, deputatem stanów Galicyjskich, krajczym Koronnym, kawalerem orderu ś. Leopolda, 2. Jan drugi syn Daniela i Salomei z Finków Pietruskich, chorąży Koronny Kr. Gal. i Lod. za zezwoleniem Piusa VII. papieża pojął Józefę Rucką urodzoną w Pietruskiej, lecz to była druga żona, zaś pierwszą hrabianka na Wielkim-Skrzynnie Duninówna Borkowska urodzona z hrabianki Olizarówny herbu *Chorągwie*, z której miał córkę Ignacyą wydaną za Jana Lubicz Chojeckiego. Z Józefy Ruckiej został Konstanty kawaler krzyża wojska Polskiego. Eugeniusz w stanie dnehownym. Córki Wanda i Domicella; ostatnia za Alexandrem hrabią Dzeduszyckim herbu *Sas*, urodzonym także z Pietruskiej. 3. Andrzej syn Daniela Pietruskiego z Finkowny kapitan w C. R. Austryackiem wojsku, pojął za żonę Teresę Pakoszewską, córkę lowczego, urodzoną z Błazewskiej. 4. Tadeusz syn Daniela z Finkowny, pojął siostrę rodzoną Pakoszewskiej. 5. Salomea poślubiona Jackowi Zuk Skarzewskiemu herbu *Nalęcz*.

II. Rajetan drugi syn Adama, urodzony z Alexandry

Rozłuckiej, pisarz ziemski Pilźnieński, służył w konfederacyi Barskiej, podpisał elekcyą Stanisława Augusta, (obacz sufragia i t. d. str. 48. i 51.). Pojął za żonę Antoninę na Wielkim-Skrzynie Duninową z Karwie Karwicką, córkę wojskiego Krakowskiego, tego potomstwo: 1. Dominik, 2. Józef, 3. Jan ten miał za żonę Winnicką herbu *Sas*, z niej spółzoną córkę wydał za Domaczewskiego, synów miał Jana i Eustachego, córki dwie, Rajetana z Karwiekiej, jedna za Żurowskim herbu *Pobóg*, druga za Jaworskim.

III. Ignacy trzeci syn Adama z Rozłuckiej J. C. R. Austryackiej Mości rzeczywisty tajny radzca, vice-prezes apelacyi we Lwowie, prezes sądów szlacheckich Lubelskich, nakoniec prezes sądów szlacheckich w Stanisławowie. Pojął pierwszą małżonkę Teresę córkę Jabłonowskiego, starosty Horodelskiego, kawal. order. herbu *Grzymala*; druga małżonka prezesa, Tekla hrabianka Bielska, herbu *Jelita*; potomstwo z pierwszej żony: 1. Izydor, zakładu nauk imienia Osolińskich we Lwowie zastępca, członek stanów Kr. Gal. i Lod. Piastował w Polsce urzęda różne, między temi był referendarzem towarzystwa Kredytowego w Galicyi czynny członek. 2. Marya za Stanisławem hrabią Dzieduszyckim herbu *Sas*, podkomorzym J. C. R. Mości. Z drugiej żony: 1. Łucya za Bobrowskim herbu *Jastrzębiec*, 2. Emilia za Radziejowskim *Junosza* i Ludwika za Piotrem Trzecińskim herbu *Ślepowron*. Tenże Ignacy podpisał z województwem Sandomirskiem akt elekcyi Stanisława Augusta. Sufragia i t. d. str. 48—51.

IV. Antoni, czwarty syn Adama z Rozłuckiej, chorąży powiatu Żydaczowskiego, członek stanów Kr. Gal. i Lod. Pojął za żonę Magdalenę Wislocką herbu *Sas*, wdowę po Bobrowskim herbu *Jastrzębiec*; z tej był Jan młodo zmarły.

V. Kazimierz, piąty syn Adama z Rozłuckiej, podkomorzy Stanisława Augusta, (dyplom wydany roku 1786.) członek stanów Galicyjskich, w roku 1809., prezes obwodu Stryjskiego, założyciel pułku ułanów, imienia Cesarza Franciszka I. od tegoż monarchy obdarzony dyplomatem dającym prawo założenia miasta w kluczu Podhorodeckim, złożonym ze wsi tegoż nazwiska, Sopota, Jamelnicy i Urycza. Małżeńskie związki 3. razy ponawiał: pierwsza żona Tajda Wojakowska, córka Jana herbu *Brochwiez*, wdowa po staroście Borowskim, z tej Alexandra córka, i Rajetan syn w młodości pomarli. Te zaś dzieci zostały przy życiu, 3. Izabella za kniazem Andrzejem z Kozielska Puzyną herbu *Odyniec*, starościcem Upitskim, 4. Justyna za baronem Innocentym Lewartowskim tegoż herbu, 5. Józef, kawaler kilku krzyżów wojskowych, zaślubił Irminę Vittus' de Weissenbach, z tej Oktaw i Kazimierz. Po zejściu

Józefa poszła za Krasnopolskiego, konsyliarza sądów Szlacheckich w Stanisławowie, herbu *Topor*. Druga małżonka Kazimierza Pietruckiego jest Zofia Broniewska herbu *Tarnowa*, starościanka Wierzbowiecka; z tej miał dwie córki: 1. Laura w dzieciństwie zmarła, 2. Krystyna za Adolfem Łodzia hrabią Ponińskim. Trzecia żona Kazimierza, Karolina z Chojeckich, herbu *Lubiec*; z tej pierwszy Konstanty, młodo zmarły, druga Karolina zmarła, trzeci Stanisław Konstanty, członek badaczów przyrody towarzystwa w Altemburgu w Frauendorfie w Czechach: czwarty Oswald, piąta Eleonora. — *Z dokumentów familijnych.*

Pietrzykiewicz, —

Pietrzykowski, — i

Pijakowski herbu *Jelita*. Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* wypisani.

Pijanecki w Podolu, i t. d. — *Małachowski*.

Pijanowski herbu *Junosza*. Ze są i tego herbuu pisze *Małachowski*.

Pikarski herbu *Dębno*. O innych herbu *Półkozic* używających stoi w Tomie VII., że zaś są i do tego herbu należący piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Pikturna, — i

Pikulski. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Pilachowski. O tych wspomina *Niesiecki* pod **Pil**.

Pilawski herbu *Pfelsdorf*. — Patrz Tom VII. pod **Pfelsdorf**.

Pileh herbu *Łada*. W *Małachowskim* tylko stoją tak wyrażeni.

Pilityński herbu *Brodzie*, — i

Pilko herbu *Rogala*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak wypisani.

Piłsudzki herbu *Strzała* czyli *Komoniaka*, to jest: strzała rozdarta pod krzyżem we środku przedzielona, podobna jest do herbu *Kościęsza*. Dom ten w Księstwie Litewskiem mianowicie w księstwie Żmudzkiem. Początek swój od Giniwów prowadzą, czyli jak drudzy nazywają Ginejtami.

Ginit czyli Ginet, był posłem między innemi familiami Litewskimi na sejm do Horodla w roku 1413. za Władysława Jagiella Króla stanowiąc unią korony z Litwą, pisze *Przytułski fol.* 286. Za króla także Olbrahta, i brata jego Alexandra W. Ks. Litewskiego 1499. roku Konstytucye Litewskie wspominają Marka i Stanisława Ginitowiczów. Tego Stanisława syn Bartłomiej Stanisławowicz Ginejtowicz starosta Upitski, nazwał się pierwszy od imienia swego Piłsudy, co w Litewskim języku Piłutie, Piłsudzki. Ten miał trzech synów: Waclawa,

Melechiora i Augusta. Wacław Piłsudzki pierwszy syn Bartłomieja, miał za sobą Katarzynę Górską. Melechior drugi syn Bartłomieja, ten z Słowaczyńskiej zostawił dwóch synów: Jana Kazimierza chorążego Parnawskiego, drugiego Stanisława skarbnika Wendeńskiego, ożenionego z Galimską.

Augustyn, trzeci syn Bartłomieja, miał za sobą Wieszydłównę kasztelanę Wileńską.

Jan Kazimierz, syn Melechiora z Prejkitowny zostawił 5. synów: 1. Ferdynand, 2. Dominik, 3. Roch, 4. Norbert, 5. Reinhold.

Ferdynand, syn pierwszy Jana Kazimierza starosta Wieszwiański, porucznik chorągwi Petychorskiej, ten z Ludwiki Bielewiczownej sędzianki ziemskiej Żmudzkiej, miał 5. synów: pierwszy Franciszek piwniczny czyli podezaszy W. Ks. Litewskiego, drugi Jan, rektor Jezuitów, trzeci Ludwik pisarz ziemski Żmudzki, czwarty Alexander, rotmistrz księstwa Żmudzkiego, piąty Antoni sędzia ziemski Żmudzki.

Dominik, drugi syn Jana podezaszy Żmudzki z Stęgwilówny, miał syna Michała rotmistrza Żmudzkiego.

Roch, trzeci syn Jana stolnik Żmudzki z Panczerzyńskiej siostry biskupa Wileńskiego, miał syna Kazimierza starostę Alkoskiego, który ożeniony *1mo voto* z Rukiewiczówną, spłodził córkę jedną za Bejuartem kuchmistrem Żmudzki, i synów dwóch: Ignacego, ciwuna Żmudzkiego; *2do voto* Kazimierz starosta Alkoski miał za sobą Puzyniankę, z tej spłodził Jana Antoniego, który bezzenny umarł, i Kazimierza rotmistrza księstwa Żmudzkiego, który z Billewiczownej ciwunowny Żmudzkiej ma potomstwa kilkoro.

Ignacy Piłsudzki, syn Kazimierza z Rukiewiczownej, ten ożeniony z Ważyńską, spłodził synów Bartłomieja i Jana. Wawrzeniec drugi syn Kazimierza starosty Alkoskiego, który z grafowną Butlerówną miał syna Wincentego.

Norbert, czwarty syn Jana Kazimierza miał za sobą Grosusównę, z tą zostawił córkę Katarzynę za Janem Sylwestrowiczem starostą Upitskim.

Reinhold piąty syn Jana Kazimierza, miał za sobą Rissarzewską, z tą bezpotomny.

Franciszek Piłsudzki pierwszy syn Ferdynanda, podezaszy W. Ks. Litewskiego, miał za sobą *1mo voto* Johannę Rehnównę ciwunownę Żmudzką, z tej córka Aniela za Janem Frączkiewiczem obożnym Smoleńskim, *2do voto* z Maryanną Romorowską wdową po Szemiecie ciwunie Szadurskim, z tej syn Chryzostom starosta Wieszwiański, podkomorzy księstwa Żmudzkiego Telszewski miał *1uo voto* Helenę Strutyńską generałównę, z tą synów dwóch; *2do voto* siostrę rodzoną tej-

że, z nią także potomstwo. Rzeczony Chryzostom bywał posłem i deputatem, oraz marszałkiem trybunału W. Rs. Lit. 1780. roku.

Ludwik Pilsudzki, drugi syn Ferdynanda pisarz ziemski Żmudzki, miał za sobą Maryannę Kołontajównę chorożankę Wołkowiską, z tej synów: 1. Ignacy podczaszy W. Rs. Lit. 2. Jan starosta Czerakowski, 3. Jerzy szambelan ożeniony z Berberouszówną, 4. Józef pułkownik księstwa Żmudzkiego ma za sobą Rokitownę stolnikową Trocką, 5. Joachim Dominikan. Córki trzy: Barbara za Janem Iwanowiczem sędzią ziemskim Żmudzkiem, 2. za Kossakowskim, 3. Johanna.

Ignacy syn pierwszy Ludwika podczaszy W. Rs. Litewskiego z Ludwiką Żabianką wojewodzianką Mińską, z tą synów dwóch: Ludwik i Edwart.

Jan Pilsudzki, syn drugi Ludwika, starosta Czerakowski sędzia ziemiański Garwoliński, kawaler orderu ś. Stanisława, ten z Anną Niemierzanką Piotra Niemierzy chorążego Mielnickiego, i Maryanny Grzybowskiej kasztelanki Czerskiej córką, z tą zostawia potomstwo córki: Amelią, Anastazyą, i syna Antoniego, który był deputatem na trybunał w roku 1787.—*Her. Wiel.*

Pinabel Karol Jan *Nobil. non praec. scart.* w Konst. r. 1790.—*Malachowski.*

Piniński herbu *Jastrzębiec.* Ci stoją w T. VII., ale bez herbu.

Pintowski Stanisław roku 1778. regent ziemski Gostyński.—*Krasicki.*

Piorosław herb. Patrz pod **Mędrzecki.**

Piotraszko. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Piotrkowski. *Nobilit.* w Konst. roku 1662. *fol. 41.* — *Malachowski.*

Piotrowicki herbu *Pilawa,* — i

Piotrowin herbu *Nalęcz.* — Tak wypisani w *Malachowskim.*

Piotruski, —

Piottuch Kublieki, — i

Pioulski, w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Piramowicz. *Nobilit.* w Konst. r. 1768. *non praec. scart.* — *Malachowski.*

Piskorek herbu *Dolega.* — *Malachowski.* — *Kuropatnicki.*

Piskowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Pisulski herbu *Krzywda.* Tylko u *Malachowskiego.*

Piszczało — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* umieszczeni.

Pitschman herbu *Krzyż srebrny*. Urodzony Karol Pitschmann poślubił Joannę Sobolewską, z tych urodził się Ferdynand Pitschmann, który był chorążym wojsk Polskich, Jakób Pitschmann, syn Ferdynanda chorążego wojsk Polskich był rotmistrzem tychże wojsk Polskich. Józef Pitschmann syn Jakóba rotmistrza wojsk Polskich poślubił Maryą Sexidę, z tych zaś urodził się Józef Franciszek Jan, trojga imion Pitschmann, radzca honorowy, profesor publiczny malarstwa i rysunków w liceum Wołyńskim w Krzemieńcu, rzeczywisty członek Cesarsko-królewskiej Wiedeńskiej akademji, za gorliwe do nich przykładanie się i okazane rzadkie talenta, otrzymał od Cesarza Józefa II. złoty medal z czerwoną wstęgą dla noszenia go na szyi i patent od Wiedeńskiej Cesarsko-królewskiej akademji nauk i sztuk pięknych na rzeczywistego członka tejeż wydany roku 1787. 4. Grudnia. W króćce potem wezwany od nieśmiertelnej pamięci Tadeusza Czackiego na publicznego profesora malarstwa i rysunków, naprzód w gimnazjum później w liceum Wołyńskim w Krzemieńcu, otrzymał za rok 1812. medal brązowy samej tylko szlachcie w Cesarstwie dany a potem znak odznaczenia się za 25. letnią publiczną nieskazitelną służbę. W nagrodę niezmordowanej swej gorliwości w posłudze krajowej i ukształcenia wielu znakomitych artystów otrzymał rangę radzey honorowego. Tenże Józef Pitschmann wszedł w dozgonny związek z córką znakomitego domu urodzoną Agnieszka Baudouin de Courtenaj, z którą spłodził: Narcyza Baltazara dwojga imion, Alexandra Maxymiliana dwóch imion, Rajetana Leonarda dwóch imion, Adolfa Antoniego Józefa trojga imion, Antoniego Karola Jana trojga imion, regenta akt powiatowych Krzemienieckiego sądu, i córkę Zofią którą zaślubił książę Mikołaj Iwanowicz Rekuatow, obywatel gubernji Czerniechowskiej, porucznik wojsk Rossyjskich. — *Z wywodu szlachectwa przez heraldyę cesarsko rossyjską stwierdzonego.*

Piwko herbu *Radwan*. W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Platyński. — *Kurop.* — *Malach.*

Plensinger Fryderyk, *Nobilit. praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Malachowski*.

Pleskarzewski, —

Pleski, — i

Pleśniewicz, stoją w *Kuropatnickim* i *Malach.*

Pleszczyński herbu *Rola*. Tylko *Malachowski* tak ich wypisuje. — Niewiem czy nie do tych należał Mikołaj z Pleszowa chorąży Kaliski, który w roku 1436. podpisał pokój Brzeski. — *Codic. Dipl. Vol. IV. fol. 133.*

Pliszka. W Brzeskiem Litew., i t. d. — *Małach.*

Pluniński, —

Pluszewski, —

Plwacz, — i

Plaska herbu Topor. Tak przez *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* wypisani.

Plaszczyński. *Nobilit.* w Konst. r. 1673. *fol.* 41. — *Małachowski.*

Platkowski z Wileńskiego, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.* — Podobno to ci sami co

Platkowski w T. VII.

Platynski, —

Plazowski herbu Lubicz, —

Plodziewicz, — i

Plomkowicki, herbu *Pomian.* Wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Płończyński herbu Glaubicz. — Patrz⁷ pod **Płończyk** w T. VII.

Płoniakiewicz. *Nobilit.* w Konst. r. 1673. *fol.* 41. — *Małach.* — *Krasicki.*

Płoskowski w ziemi Halickiej, i t. d. — *Małach.*

Płoszczewski, —

Płoszczyński w ziemi Mielnickiej, i t. d., —

Plotelski, — i

Plotkowski. — Tak są cytowani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Pnieiniński herbu Pnieinia, —

Poczętowski, —

Podernia, —

Poderniec, — i

Podhorski. — Przez *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego* cytowani. — W roku 1778. Mikołaj podstarość Trembowelski. Balcer podezaszy Krzemieniecki. — *Krasicki.*

Podhorodecki na Wołyniu, i t. d. — *Małachowski.* — W roku 1788. Ignacy podezaszy Wołyński. — *Krasicki.*

Podkański herbu Brochwicz, czyli jak się teraz piszą **Potkański.** — Patrz T. VII. — Oprócz tamtych Stanisław *in Potkana* w Radomskim powiecie w wojew. Sandomirskim, z tych wspominają dawne akta ziemskie Radomskie pod r. 1476.

Andrzej na Potkanie dziedzic Potkański, komornik graniczny, z Kielezowską spłodził Jana. Jan na Potkanie Potkański pod rokiem 1545. vice-starosta Radomski, z Zofią de Przytyk Podlodowską, spłodził córkę Justynę. Ta za Brzykim, i Seweryna. Seweryn w Potkanie Potkański sędzia grodzki Radomski dziedzic na Potkanie, Potworowie, Grabowy i Gru-

szezynie, z Teofilą de Hlow Noskowską, wnuczką Andrzeja Noskowskiego biskupa Płockiego, spłodził synów: Stanisława i Wespazyana bezpotomnych. Pawła od którego syn Damian i córka Kolumba w zakonie ś. Dominika w Górze pod Warszawą świątobliwie żyjąc umarła. Bóg różnemi łaskami wsławiać jej święte życie raczył, które spisane i po-przysiężone w Nuneyaturze chowają, a między inszemi to, że ciało jej dotychczas nieskażone zachowuje. Czwarty syn Jakób.—Jakób na Potkanie Potkański z Zofią de nova Cerekiew Rochanowską chorożanką Sandomirską, spłodził Alexandra dziekana Rijowskiego, kanonika Płockiego, *sede vacante* administratora, deputata na trybunał Koronny 1690. i 1693. roku. Drugiego Józefa. Józef na Potkanie Potkański, sędzia kapturowy Sandomirski, z Zofią z Lendu Łędzką pi-sarzówną ziemską Sandomirską, która po jego śmierci *2do voto* z Lesiowskim, *3tio voto* z Boglewskim skarbnikiem Czerskim, zaś z pierwszego małżeństwa z Potkańskim zostawia cztery córki: 1. Annę Karwicką, 2. Barbarę Szczucką, 3. Teresę Załuską wojewodzinę Rawską, 4. Zuzannę zakonnicę u Bernardynek w Tarnowie. Syn zaś jeden Jan.—Jan w Potkanie Potkański lowczy Sandomirski, starosta Zwino-grodzki, pułkownik husarskiej chorągwi, miał Krystynę Gozdzką starościankę Stężycką, siostrę Konstancyi Cieciszowskiej kasztelanowej Czerskiej, którą rodzi Helena de Czeka-karzowice Tarłowna, siostra Tarła wojewody Lubelskiego, którego syn Tarło wojewoda Sandomirski, zaś brat rodzony tej Gozdzki kasztelan Czerniechowski, którego syn Bernard Stanisław wojewoda Podlaski, miał *1mo voto* z Humieckich Ogińską. *2do voto* Barbarę Małachowską. Z tejże Gozdzkiej Jan Potkański zostawił synów sześciu: to jest Józefa kaszte-lana Radomskiego starostę Zwolińskiego. Stanisława opata kommen. Sulejowskiego, scholastyka i kanonika Płockiego, de-putata na trybunał Koronny 1738. roku. Antoniego podko-morzego województwa Sandomirskiego, pułkownika w Pan-cernej chorągwi, który był deputatem kilka razy na trybu-nał Koronny, kawaler orderu ś. Stanisława. Franciszka bisku-pa Patarskiego, sufragana i oficyała przez lat przeszło 30. Krakowskiego, kawalera orderu ś. Stanisława. Jana w zakonie *Scholarum Piarum* rektora i prowincyała. Raspra w gwar-dyi Koronnej kapitana, który w pojedynku zginął. Córki zaś cztery: Helena *1mo voto* za Mikołajem Sierakowskim, pod-czaszym Braclawskim, *2do voto* za Janem Pszonką podczaszym Lubelskim, *3tio voto* za Adamem Siemiaszkiem stolnikiem Czerniechowskim, 2. Angla za Sztembergiem generałem ce-sarskim, 3. Teofila za Rossowskim sędzią ziemskim Drohi-

ekim, 4. Teressa zakonnica ś. Benedykta w Radomiu. Stanisław na Potkanie Potkański podkomorzy województwa Sandomirskiego, miał *1mo voto* z Molskich Witkowską podkomorzynę Sochaczewską bezpotomną, *2do voto* ponowił z Ludwiką Rostworowską podczaszanką Podlaską, z którą spłodził czterech synów: Jacka rotmistrza kawaleryi narodowej komisarza porządkowego powiatu Opoczyńskiego; Franciszka porucznika kawaleryi narodowej; Stanisława kanonika katedralnego Krakowskiego; Wincentego chorążego infanteryi Cesarskiej, którego ma żonę z domu Maryannę Ośniałowską cześnikównę Rypińską, Wojciecha Ośniałowskiego i Barbary Chełmińskiej małżonków córkę, z tej spłodził córkę Ludwikę. Córki zaś dwie, Maryannę za Pawłem Biernackim kasztelanem Sieradzkim, starostą Wardeckim, 2. Barbarę za Janem Nepomucenem z Górnego Michałowa Michałowskim, starostą Osieckim. — Józef Potkański kasztelan Radomski starosta Zwoliński, naprzód łowczy Sandomirski, syn pierwszy Jana Potkańskiego łowczego Sandomirskiego z Krystyny Godzkiej starościanki Steżyckiej urodzony, ten z Maryanną Pawędzką spłodził czterech synów: Joachima, Franciszka, Tadeusza i Alexandra, córek trzy: 1. Anne Trojanowską, 2. zakonnicej Dominikanke w Górze, 3. Agnieszkę za Ignacym Krasińskim starostą Siemiechowskim. — Joachim pierwszy syn kasztelana Radomskiego, ten z Eleonorą Siemińską podczaszanką Sandomirską zostawił trzy córki: Ewę za Stawskim porucznikiem w brygadzie Kołyski. Teklę i Angielę panny. Synów dwóch: Franciszka i Antoniego. — Franciszek drugi syn kasztelana Radomskiego z Teklą Pieniążkówną bezpotomny. — Tadeusz trzeci syn kasztelana Radomskiego z Anną Łącką kasztelaną Sandomirską ma dwóch synów: Jacka, i N., córkę jedną N. — Alexander Potkański czwarty syn kasztelana Radomskiego, starosta Radomski, kawaler orderu ś. Stanisława, który z Anną Szydłowską starościanką Uszycką ma dwóch synów: Karola i Antoniego, córek siedm: Eufemia, Elżbieta, Tekla, Teresa, Konstancya, Katarzyna i Józefa.

Ta linia Potkańskich z babek należy blisko do familji Lubomirskich, księżny de Nassau, która była *1mo voto* za Januszem książęciem Sanguszkim; do Humieckich, Mniszechów, Rzewuskich, Małachowskich, Potockich, Załuskich, Wielohurskich i t. d. — *Her. Wiel.*

Podlesiecki, w księdze *Wapowskięgo*.

Podobied. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. —

Podolski herbu Junosza. — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Podwerbski. — *Kuropatnicki* — *Małachowski*.

Podzanowski Jakób wojski Halicki odbierał imieniem Zygmunta Augusta wraz z innemi hold od Piotra wojewody Multańskiego, w Bakucie nad Dniestrem. — *Cod. Dipl. Vol. I. fol. 619.* — *Krasicki.*

Pohl. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 148.* — *Malachowski.*

Pohorecki herbu *Sas.* — *Malachowski.* — Pohorecicy domowa szlachta ruska, od dawnych czasów mają swoją siedzibę w województwie Ruskiem. Jakób na Pohorecu Pohorecki, mąż rycerski za Zygmunta III. zostawił syna Bazylego połączonego węzłem małżeńskim z Anastazyą Suzańską, jak świadczy *Extractus ex Matricula Statuum Regnorum Galiciae et Lodomeriae libro majestatico generali Tomo X. pag. 386.* wydany dnia 15. Listopada 1842. Rajetanowi Ignacemu dwóch imion Pohoreckiemu. Bazyli Pohorecki, wyż wzmiankowany z Anastazyą Suzańską spłodził syna Jana, który miał za żonę Maryannę Szaruńską; z tej syn Franciszek Pohorecki połączony z Kunegundą Syktowską, otrzymał od N. Króla Polskiego Augusta III. roku 1748. Lipnicę Górną (patrz akta Bieckie rok 1750.) zostawił syna Michała Pohorskiego połączonego węzłem małżeńskim z Franciszką Dłuską, córką Józefa Dłuskiego i Katarzyny de Zakliczyn, otrzymał od N. Króla Polskiego Augusta III. roku 1757. potwierdzenie używania wraz z żoną Lipnicy Górnej, zostawił syna Ignacego Jakóba dwóch imion Pohoreckiego, który połączył się z Anną Postępską, córką Wincentego Postępskiego i Maryanny Zurakowskiej, dziedziców Przemiwołki i innych. Z tej jest dziś żyjący (1842.) syn Rajetan Ignacy dwóch imion Pohorecki, połączony z Urszulą Smarzewską, herbu *Zagłoba* córką Marcina Smarzewskiego i Teresy Popielówny, z której są następujący synowie i córka Julianna, 1. Ferdynand Tytus, 2. Alexander Dyonizy, 3. Ludwik Hipolit Marcin trzech imion, 4. Marcelli Fabian dwóch imion Pohoreccy. — *Z dokumentów familijnych.*

Pokaszewski Marcin rotmistrz, *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol. 62.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Poklewski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Pokorzyński herbu *Łodzka.* Tylko u *Malachowskiego.*

Pokubiata, w Lidzkim, i t. d. — *Malachowski.* — *Kuropatnicki.*

Pokutyńscy herbów: *Brodziec, Pilawa, Prus.* — O Pokutyńskich stoi w Tomie VII., ale żadnego im herbu nie położono, gdy tym czasem *Kuropatnicki* i *Malachowski* trzy domy tychże wymieniają.

Polakowski herbu *Pokora*. — Patrz wyżej pod **Ciehnicki**.

Poleczycki z Pińskiego, podpisał elekcją Króla Władysława IV. — *Malachowski*.

Polemann. *Indigen*. w Konst. roku 1685. *fol.* 20. — *Malachowski*.

Poletyło herbu *Trzywdar*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Wojciech Poletyło łowczy Krasnostawski. N. Poletyłówna za Stanisławem hr. Krasieckim. — Franciszek sędzia grodzki Mielnicki. Wojciech komornik ziemski Mielnicki. Maciej podczaszy Bielski. — W roku 1788. Wojciech kasztelan Chełmski. — *Krasiecki*.

Policyani. *Nobilit.* w Konst. r. 1673. *fol.* 41. — *Krasiecki*. — *Malachowski*.

Polikulski, — i

Polinarski. W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — W roku 1778. Kazimierz Polinarski regent grodzki Wschowski. — *Krasiecki*.

Poliniński. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Politalski, w Grodzieńskim, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W r. 1778. Michał sędzia ziemski Grodzieński. — *Krasiecki*.

Poliweżyński, w ziemi Zawskrzyńskiej, i t. d., —

Polkowski, w Mazowszu, i t. d., — i

Połchowski herbu *Junosza*. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak wymienieni. — W r. 1778. Jan Połchowski pisarz grodzki Piński. — *Krasiecki*.

Połupięta z Połock. podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Połotyński, patrz pod herbem *Połota* w T. VII.

Połujan, w Trockiem, Brzesk. Lit., i t. d. — *Malach.*

Połucon herbu *Rokosz*. — Tylko *Malachowski* tak ich wymienia.

Połużyński. Patrz **Połuż** w T. VII.

Ponikwicki herbu *Korab*. Tylko *Malachowski* tak ich wymienia.

Pont (du) uwolniony *a scart*. w Konst. r. 1775. *fol.* 146. — *Krasiecki*. — *Malachowski*.

Popiel herbu *Sas*. — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Popiołek,

Porajeski, —

Porajowski herbu *Poraj*, — i

Porędwa. Tak w *Kuropatnickim* jak w *Malachowskim* są wymienieni.

Porkus herbu *Świńska*, —

Poron, —

Porowski, — i

Porozowski. Wszysey ci tak tylko w *Kuropatnickim* i w *Malachowskim* wymienieni.

Porycz Baltazar, kapitan wojsk Koron. *Nobilit.* w Konst. roku 1673. *fol.* 38. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Porywaj. *Nobilit.* w Konst roku 1659. *fol.* 59. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Porzecki herbu *Doliwa*. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Porzycki. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Postel. *Nobilit.* w Konst r 1683. *fol.* 19. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Postępski, na Wołyniu, i t. d., —

Postlet, — i

Postoń. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* wypisani.

Postrowski ziemianin Rożański w r. 1632. — *Malachowski*.

Poświatowski, w genealogji Chomentowskich i t. d. — *Malachowski*.

Poświński herbu *Ciołek*, —

Poszlewicz, — i

Poszukliński. Tylko w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak wymienieni.

Potocki herbu *Lubicz*. — O tych w Tomie VII. tu dodajemy: — Dekret trybunału Lubelskiego z r. 1670. wspomina, że czterej bracia rodzeni z Potoka Potoccy, dzielili się dobrami Potok *cum attinentiis* w roku 1565., że się wstawili ważnymi dla kraju zasługami i przydomek ich był *Fox*. — Z tych czterech braci, dwóch zeszło bezpotomnie, od najstarszego Mikołaja pochodzą: Jędrzej Seweryn, i reszta członków w *Niesieckim* wspomnieni. Od drugiego zaś z owych czterech braci Jana, pochodzi Wojciech, a od tego znowu Jan, ten z Zofią Siedlewską miał syna Krzysztofa starostę Jabłonowskiego, który miał pierwszą żonę Bogumiłę z Goraja a drugą Eleonorę Kawieckę i z tej zostawił syna Hiacynta Antoniego starostę Lwowskiego, który znowu z Teresą Borowską miał syna Józefa Stanisława Wojciecha podczaszego Krasnostawskiego, ten pojął za małżonkę Magdalenę Zabielską, i zostawił syna Franciszka Xawerego, radcę stanu, prezesa prokuratoryi Ilnej i komisji najwyższej egzaminacyjnej Królestwa Polskiego, karalera orderu ś. Stanisła i ś. Anny I. klasy, oraz dziedzica dóbr Siedliska, Wicyci i Mereszów-

ka, który był redaktorem *Prawa Karnego* na sejmie roku 1818. i *Prawa Cywilnego* na sejmach roku 1825. i 1830., zmarłego we Lwowie roku 1837., ten miał za małżonkę Maryę Czerwińską i zostawił potomstwo dwóch synów: Tytusa Edwarda, kawalera orderu Pruskiego Orła czerwonego, zeszłego roku 1841. bezpotomnie, i Ludwika Mieczysława, który pojął za małżonkę Klodyldę Horodyską, i dwie córki: Leokadyę za księciem Adamem Woronieckim i Różę za Ludwikiem Rembielińskim. — *Z dokumentów familijnych.*

Potocki herbu Pilawa. O tych obszernie w T. VII. Tu dodajemy drugą linię od XI. Mikołaja, wymienionego tamże na str. 466. pochodzącą, którego drugi syn z Czerwińskiej był XII. Stefan wojewoda Braclawski, ten z Mohilanki (patrz T. VII. str. 456. i t. d.) oprócz innych dwóch, miał syna — XIII. Pawła kasztelana Kamienieckiego, który z Jarmolińskiej zostawił — XIV. Stanisława kasztelana Kijowskiego, ten z drugiej żony Rejowny zostawił dwóch synów, z których — XV. Jan kasztelan Braclawski z trzecią żoną Danielewiczówną miał syna — XVI. Teodora wojewodę Bełzkiego a tego z Sapieżanki syn — XVII. Adam pułkownik wojsk księstwa Warszawskiego 2. pułku jazdy, którego własnym kosztem wystawił. Tego żona Marya Roztworowska i z niej potomstwo córek dwie: Karolina 1mo Starzeńska, 2do Nakwaska, i Adelina za pułkownikiem Mikołajem Kamińskim. Synowie zaś — XVIII. Teodor ożeniony z Dzieduszycką i — Juliusz ożeniony z Pruszyńską; oba dziś żyjący.

Potocki herbu Poraj. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Potoczyński, — i

Pottow. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Potsh herbu Trójstrzał. Który jest takowy: w polu zielonem korona złota dwiema strzałami przeszyta w hełmie szyszak z trzema piórami strusiem, i ręka zbrojna strzałą trzecią trzymająca. Ta familia pochodzi z Angli, z której Jerzy Potsh syn Jerzego Filipa otrzymał dyploma nobilitacyi w Konstytucyi na sejmie Warszawskim 1791. roku uchwalonej i na sejmie grodzieńskim 1793. roku potwierdzonej. — *Her. Wiel.*

Potulicki herbu Grzymala. — Mylnie *Niesiecki* twierdzi, że Potulickich familia herbu *Grzymala* bez rycerza zażywa, gdyż, że herb *Grzymala* wprawdzie początkowie nie miał rycerza wbranie, jest wiadomo, ale Przeclaw Grzymala wojewoda Rawski za obronę od Jadźwingów miasta Płocka r. 1087. miał sobie dla pamiątki od Władysława Armena rycerza w herbie nadanego, aby swoją od drugiego brata Zdziwoja na Oleśnicach (Oleskich i Oleśnickich przodka) dystyngował po-

tomność (karta 12. księgi o procedencyi całego Grzymałów rodu *) — *Kromer* p. 111.)

Gałąź pierwszą rodu Grzymałów stanowią w liniach bocznych: Olescy, Oleśnicy, Małachowscy, Lagonowie i Kobylańscy. — W linii pierwszej: Grzymałowic, którzy idą od Mikołaja kasztelana Biechowskiego na zamkach Więzburgu Potulicach, Grzymale, *comesa* (1325), któren z pierwszej żony Tarłówny kasztelanki Wojnickiej zostawił syna Derszlawa, którego potomstwo w trzeciem pokoleniu zginęło, z drugiej żony Kochny Ostorożanki Poznańskiej wojewodzianki synów dwóch: Syn starszy Pietrasz wojewoda Kaliski 30. *in serie* utworzył linią Grzymałów, której członkowie w r. 1506. od Potulic Potulickimi zwać się zaczęli; młodszy syn Przeclaw Poznański cześnik na Grzymale zamku *comes*, rozmnożył tę co zawsze Grzymałów nosi nazwisko.

Pietrasza Grzymały *comesa* z Więzburga, na Potulicach pana synem starszym był Domosław, kasztelan Rogoziński (1388.); dalej Janusz Grzymała kasztelan Rogoziński; dalej Przeclaw kasztelan Kamieński (1479.); dalej Wojciech Grzymała Rogoziński kasztelan (1506.), który pierwszy podług ówczesnego zwyczaju przybierania nazwisk od dóbr Potulickim się zwać począł. Dalej Mikołaj Potulicki Kujawski wojewoda (1544.), dalej Stanisław podkomorzy Poznański; dalej Janusz (1651) Jan (1689.) Adam, starostowie Borzechowscy; dalej Józef Potulicki wojewoda Czarniechowski; dalej Alexander generał-major wojsk Koronnych, w prostej linii antenaci Michała, który z Potockiej sterościanki Tręmbowolskiej i z tegoż Alexandra urodzony, pojąwszy w małżeństwo hrabiankę Wodzicką zostawił z niej synów trzech: Jana Kantego, Raspera i Kazimierza, córek dwie: Józefę za margrabią Wielopolskim, Urszulę za hr. Roztworowskim. — Jan Kanty młodo zmarły, Rasper hrabia Polski ożeniony z Teresą hrabianką Mielżyńską ma synów sześciu: Michała, Stanisława, Włodzimierza, Józefa, Antoniego i Piotra, córek cztery: Katarzynę za hr. Alexandrem Mielczyńskim, Maryą, Gabryelę i Konstancją, Kazimierz hr. Potulicki z hr. Mielżyńskiej ma syna

*) Mało już zapewne dzisiaj familji posiada tak dokładną i na kronikarzach opartą genealogią jak jest owa księga o rodzie Grzymalitów w posiadaniu Raspera hr. Potulickiego będąca. Pisaną ona była przed stu pięćdziesięciu laty. A że Więzburg, siedziba tyłu wiekwa Potulickich, przez same swe położenie nigdy na żadne napady obcych narodów nie był narażonym: łatwo przeto było jednemu z familiantów szczęśliwą myśl wykonać i całą historią rodu w jedno dzieło zebrać. — *P. W.*

Kazimierza, *2do voto* z Barbary hr. Wielopolskiej synów trzech: Ignacego, Władysława, Franciszka, i trzy córki: Zofią, Józefę i Teresę. Ci dziś żyjący.

Przedślaw Grzymała na zamku Grzymale *comes* Poznański cześnik miał jedynego syna Domarada, Kostrzeńskiego kasztelana który był na czele Grzymałów podczas wojny z Nałęczami (1389.) Tego syn starszy Jarosz w Polsce pod Grunwaldem z Krzyżaki, a potem w Hiszpanji z Saraceny i Maury na wojnach rycerz sławny (1410.). Tego syn starszy Jędrzej kasztelan Poznański (1445.) i t. d. *)

Galęz druga. — Przeclaw Grzymała na Borkowie kasztelan Czechowski Borkowskich przodek (1266.). Zdźisław Sandomirski łowczy na Skotnicach i Kazanowie (1280.) Skotnickich i Kazanowskich rozmnożyciel. Mroczko Grzymała Wacława Króla podczaszy na Wilkowie Wilkowskich przodek (1307.). Domarad, Dobrogosta G. Wiślickiego kasztelana syn młodszy Świszowskich 1333.. — Mikłusz syn starszy Dobrogosta kasztelana Wiślickiego Baranowskich przodek 1334. Tego wnuk Janko z Strzela Grzymała Przedysława Kałiskiego łowczego i Hanki Skotnickiej syn urodzeniem drugi był 29. *in serie* arcybiskupem Gnieźnieńskim 1382.

Galęz trzecia rozdzielona napród na trzy linie: Świeradów, Margoniów i Smogólców, wydała potem familie: ze Świeradów: 1. Dłuskieh, 2. Modrzewskich, 3. Grzymułtowskich. Od Świerada na Pogorzela i Grudnie kasztelana Łęskiego wyszły familie Grudzieńskich i Pogorzelskich (1309.) Przeclaw z Pogorzela syn tegoż najmłodszy był biskupem Wrocławskim. Janusz i Przeclaw z Grudny, przodkowie znakomitej Grudzieńskich familji odznaczyli się w wojnie z Nałęczami. Z Margoniów wyszły familie Wierzezyckich i Zbikolskich, z Smogólców Smerzyńscy (Piotr Smerzyński 1582, 26. *in serie* wojewoda Brzesko - Kujawski) i Garwasey (Wierzbięta Smogulec na Garwaszy sławny w wojnie Grzymałów — Stanisław w roku 1587. kasztelan Płocki. Do Szwecyi od stanów r. p. po Króla Zygmunta III. wielki poseł.)

W czwartej galęzi Gośliccy idą od Grzymały z Goślic wielkich, kasztelana Raciążkiego (1321.), którego ojciec Nakielski 37. *in serie* kasztelan, będąc od Bolesława Poznańskiego książećcia o porozumienie z Kazimierzem książećciem Kujawskim posądzony, miał sobie od tegoż książećcia rycerza z bra-

*) Gdy pod herbem *Grzymała* nie zupełnie dokładnie różne galęzie Grzymalitów są wyszczególnione, przeto tutaj takowe umieszczamy.

my w herbie wyrzuczonego a bramę dla oznaki nielaski pańskiej zamkniętą. Odtąd Gośliccy takim kształtem hr. Grzymala używają (Wawrzeniec Goślicki 46. *in serie* biskup Poznański 1607.). Do tej Gałęzi należą jeszcze Łagiewniccy i Grabowieccy od Mikołaja Ruwskiego kasztelana 1320., tudzież Bieganowscy, Nicgolewscy, Prządzewscy od Janka Poznańskiego podsejdy idący. — Łagonowie (familia do pierwszej gałęzi należąca) rozdzielili się potem na sześć linji: na Łagonów, Pączkowskich, Przybyszowskich, Śląskich, Zarnowieckich i Zielińskich. — *Wyciąg z księgi o rodzie Grzymalitów.*

Pouppart. Indigena w Konst. roku 1790. fol. 227. — *Malachowski.*

Powilewicz, —

Powłowski, —

Pewypięta, —

Powyrski, w Zytomirskim, i t. d.

Pożarski, — i

Poziomecki. Wszyscy ci tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Poziomski w Podolu i t. d., familia zaena. — *Malachowski.*

Poznański herbu *Pozniak.* — *Malachowski.*

Poźniak herbu *Belty.* — Ze są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Prahl Gieryon Henryk. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Prakowski herbu *Radwan.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Prandke Marcin. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Prandota herbu *Rawicz.* — Czterech synów. Kochana księcia Śląskiego było, to jest: Prandota, Groth, Goworek i Warsz. Z Prandotów wielu było w senacie wojewodami i kasztelanami, jako Prandota z Ostrowa, tego herbu *Rawicz* będąc kasztelanem Krakowskim umarł roku 1331. o którym *Długosz, Kromer, Bielski i Miechowita.* Krystyan z Ostrowa, był tymże kasztelanem Krakowskim do roku 1431., którego umarł, wspomina go *Łaski w Statucie* i insi. Prandota z Żelazny, herbu *Rawicz,* był wojewodą Płockim w r. 1451. *Statut Mazowiecki.* Prandotów kilku było wojewodami Rawskimi, to jest Prandota I. herbu *Rawicz* był wojewodą Rawskim w roku 1140. Prandota II. był tymże senatorem w roku 1230. Prandota III. tegoż krzesła żył w roku 1260. Prandota IV. wojewoda Rawski, tegoż herbu w roku 1394. o których *Paprocki i Okolski.* Także z Trzciany Prandota V. był

tymże senatorem r. 1506. w *Statucie Przyluskiego*, i Prandota VI. z Żelazny wojewoda Rąwski, o którym mówi *Olzowski o Primacie*. Krzysztof z Prandotów na Ostrowie, był kasztelanem Sandomirskim roku 1282. o którym *Długosz, Bielski, Miechowita i Kromer*. Drugi Prandota z Ostrowa, był tymże senatorem w r. 1305. Także Krystyn inszy z Ostrowa, posiadał też krzesło kasztelanji Sandomirskiej, w roku 1331. i Krystyn trzeci z Ostrowa, który postąpił na kasztelanją Krakowską w roku 1407, o których *Długosz i Kromer* pisali. A jako hrabiowie z Wielkiego Skrzynna Duninowie herbu *Łabędzia*, różnemi potem imionami szlachećnemi nazywali się od dóbr swoich, jako to: Duninowie od Borków Borkowscy, od Karwie Karwiccy, od Łabędzia Łabędzcy, od Rajec Rajeccy, od Spotowej woli Spotowie i wielu innemi imionami rzeczenni; tak i hrabiowie herbu *Rawicza*, od Prandoty Goworka, Grotta i Warszzy, braci rodzonych Rawiczów pochodzący, i jednej krwi będący, iuszemi nazwiskami od dóbr byli rzeczenni. — *Herbarz Duńczewskiego*. — O tych wszystkich w właściwym miejscu stoi.

Praski herbu *Niemczyk*. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Prek. — Patrz **Preuck** w Tomie VII.

Pretorius Natanael. *Nobil. non praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Małachowski*.

Principatti Jan otrzymał Indigena w Konst. r. 1768. wraz z synowcami od brata Michała pochodzącemi. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Proenen Gerard starosta Sabowidzki, dworzanin królewski na sejmie r. 1658. do Indigenatu przypuszczony. — *Vol. IV. fol. 977*. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Prolesza *Kandyba*, — i

Prościewicz herbu *Pelikan*. — U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Prosowski herbu *Przyjaciel*. Dęwni autorowie jak również i *Niestęcki* przez niewiadomość opuścili, których familia w tym czasie znajduje się w powiecie Włodzimierskim. Z tych Alexander Prosowski z Alexandrą Jelcuwną, spłodził Michała łowczego Mscisławskiego, który z Agnieszką Szczawińską, miał córkę jedną Katarzynę, Michała Kazimierza Szolajskiego małżonkę, i dwóch synów Franciszka i Michała bezpotomnych. Franciszek Prossowski, komornik ziemski Włodzimirski, ten z Apolonią Buchowiecką zostawił potomstwo córkę jedną Maryannę, Piusa Wojnarowskiego cześnika Bracławskiego małżonkę i synów czterech: Jana Symforyana sędziego ziemskiego Nowogrodzkiego, który ma za sobą Elżbic-

ę Olszyńską. Drugiego Józefa vice-regenta grodzkiego Włodzimirskiego. Trzeciego Konstantego pisarza aktowego Włodzimirskiego. Czwartego Ignacego na świecicie, a w zakonie Dominikanem, Henryka Prossowskiego. — *Her. Wiel.*

Prowani herbu Władysławski. — Patrz pod tym herbem w Tomie IX.

Pruchnowski, —

Prusiewicz, — i

Prusakiewicz herbu Pielesz. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* wymienieni.

Pruszyński herbu Rawicz. — Tych *Niesiecki* Prusińskiemi pisał i tak stoją w Tomie VII. Tu dokładniejszą umieszczamy zanego tego domu procedencją, opuszczając początki tej familji i poczynając od Włodzimierza, który według podań, będąc z Bolesławem śmiałym na wyprawie pod Kijowem, z tamtąd wróciwszy córkę Rawicza pojął za żonę, jej herbem zaczął się pieczętować i spłodził z niej synów dwóch, i jedną córkę, to jest Jarosławę; Daniela męża rycerskiego bezpotomnego i Olgę wydaną za Leona księcia Hołowczyńskiego herbu *Łabędź*. 2. Jarosław Rawicz Pruszyński pojął za żonę Maryą księżniczkę Giedrojeównę herbu *Poraj* i miał syna jedynaka. 3. Alexander, ten zaś 4. Daniela, ten 5. Jaropełka, co miał za żonę Helenę Haczewiczównę i z tej zostawił 6. Leona. Tenże miał za żonę Annę Gidzińską herbu *Prawdzie* i zostawił z niej syna Bernarda, który miał siedzibę w Łukowskiej ziemi. Gdy Tatarowie Ruś najechali, i w tamte strony się pomknęli, zmówił się z Siedleckim herbu *Rawicz* i w sto pięćdziesiąt koni siedemset Tatarów pod Radoryszem na placu położyli. Miał synów dwóch, i córkę Jadwigę. — 1. Franciszek, ten z Branickiej zostawił synów jedenastu. — 2. Krzysztof w wojnie z Infantczykami i carem Moskiewskim Iwanem Wasylewiczem II. wslawiony poległ roku 1560. — 3. Jadwiga zakonnica u ś. Franciszka w Krakowie.

Synowie Franciszka: I. Mikołaj, za Stefana Batorego założył początki swojej sławy, gdy pod Mieleckiem hetmanem służąc zdobywał fortece Sokół, Turobin i Suszę, miał jednego syna Pawła, ten był łowczym Owruckim i Dąbrowskim, później zaś sekretarzem Króla Jana Kazimierza, tego syn Wawrzéniec zwany Kyńdziuszkiem dla tego, że był po skonie matki z żywota wypruty i utrzymywany przez trzy miesiące w żółdkach wieprzowych a przeżywszy lat 109., zwykle używał ruskiego przysłowia „Ja nerodywsia i umeraty nebudu.“ Był skarbnikiem Kijowskim, miał dwóch synów: 1. Stanisław Kostka, kasztelan Owrucki i Zytomirski, kawaler orderów białego i ś. Stanisława I. klasy. Pamiętny rodakom z wielu pięknych

czynów, które zasługują na kruciuchne wspomnienie. Mąż ten najpierw dla ubogich hojny, sztuk wyzwolonych protektor, szkół dla młodzieży fundator, bo założywszy w mieście Łucku i Żytomierzy klasztory dla OO. Bernardynów, nieprzepomniął także założyć przy tychże klasztorach szkoły dla uczącej się młodzieży. Zasługi jego położone w obywatelstwie i u króla zjednały mu szacunek u współczesnych, piękną pamięć u potomnych, umarł roku 1796. W majątności swojej w miasteczku Łowkowie, jego zwłoki spoczywają w Berdyczowie u Ks. Karmelitów, gdzie jest grób familijny Pruszyńskich. Miał za sobą córkę regimentarza Stepkowskiego, z której się urodził Józef. Tenże Józef z Pawszanką miał dwie córki: Anielę i Emilię.—

II. Antoni drugi syn Wawrzeńca brat rodzony Stanisława Kostki, naprzód miecznik Zwinogrodzki, potem stolnik w Kor. kawaler orderów Orła białego i ś. Stanisława I. klasy, gorliwy w posługach dla kraju i ziomeków, r. 1790. wystawił swoim kosztem 150. ulauów z całym wojennym rynsztunkiem, a dostawiwszy ich aż do Krakowa sam osobiście oddał w ręce naczelnemu wodzowi Tadeuszowi Kościuszce. Fundował szkoły Dąbrowickie zgromadzenia Ks. Pijarów, za czasów rektorstwa ks. Chlebowskiego, oraz Bernardynom Łuckim, i ks. Karmelitom bosym w mieście Olesku na Polesiu znaczne poczynił wyposarzenia. Nieszczęśliwych bronił od prześladowania, sieroty i wdowy wspierał, młodzież do nauk zachęcał, a nawet swoim kosztem zagranicę wysyłał, umarł w swej majątności w Sarnach 1. Marca 1800. roku. Ku czci i pamięci tego męża wdzięczni successorowie wymurowali kościół w mieście Bereznicy, nad rzeką Horyniem, gdzie i jego zwłoki spoczywają. Tenże Antoni miał za sobą Małachowską sędziankę Włodzimierską, z którą miał syna Jana, tenże Jan, z Janiszewskiej spłodził synów: Piotra i Antoniego. Po zejściu pierwszej żony Małachowskiej zmówił się w dożywocie z Rozalią Olizarówną podkomorzanką Krakowską i z tej zostawił czterech synów i dwie córki: 1. Erazm z Pruszyzna na Pomorzanach Rawicz Pruszyński, prezes Wołyński miał z dwóch żon córek Józefa, najpierw z Anieli syna Józefa i dwie córki: Teresę i Ludwikę. Po śmierci Anieli wszedł powtórnie w śluby małżeńskie z drugą siostrą Anieli, to jest z Emilią, miał syna Wincentego i córkę Ewelinę. Teresa za Zygmuntem Raciborowskim, a Ludwika za Danielem Mężyńskim, chorążym Krzemienieckim. — Drugi syn Antoniego, brat Erazma — na imię Alojzy ma dwóch synów: Antoniego i Cypryana. 3. Władysław utonął. 4. Hippolit, chorąży Żytomirski, ma dwóch synów: Zygmunta i Oskara. 5. Elżbieta. 6. Salomea, obie za dwoma braćmi na Kaszogradzie Kaszewskimi.

Dalszy ciąg synów Franciszka urodzonych z Branickiej: Drugi Adam, ten miał Piotra, który się odznaczał w wojnach z Kozakami za Jana Kazimierza i zostawił syna Jana, który zginął pod panowaniem Michała Wiśniowieckiego w bitwie z Tatarami. 3. Ziemowit bezpotomny. 4. Władysław. 5. Daniel, ten z Urszulą Rajmirówną spłodził Stanisława. 6. Jarosław. 7. Mikołaj, miał dwóch synów: 1. Paweł, ten był sędzią ziemskim Sandomirskim roku 1628., posłował na sejm, z tamtąd jako deputat do Rwarty, wreszcie sędzia kapturowy r. 1632. Zostawił syna Władysława, ten się połączył z Sadłowną Lubomirską. 2. Władysław miał za sobą Pacanowską, która po jego śmierci poszła za Stefana Ciechomskiego podkomorzego Inflantskiego, zostawił synów dwóch: Jana i Wojciecha. 8. Jan. 9. Michał. 10. Tomasz. 11. Ludwik. — *Z dokumentów familijnych.*

Przebołowski. *Nobilit. praec. scart.* w Konstit. r. 1775. *fol. 44.* — *Małachowski.*

Przedpolski herbu *Jastrzębiec.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Przedzimirski Tur herbu *Łuk napięty.* — Familia ta początek swój od Turów wywodzi z których Jan Tur syn Piotra, wnuk Witenesa Tura był dworzaninem Władysława Jagielly. Bazyli Tur de Przedzimirski miał za żonę Anastazyą de Kopystno; z tych spłodził syn Stefan Tur Przedzimirski, połączony z Feuną córką Alexandra Rola de Truskawiec Truskawieckiego, zostawił Jacka, który miał za żonę Helenę Sas de Siemiginów, z tej spłodził Demetry ziemianin Ruski, w chorągwi Króla Zygmunta Augusta żołnierz zasłużony, pojął Zofię Rola Kłosowską z której został syn Michał Tur Przedzimirski wojownik za Stefana Batorego, miał za żonę Annę Gryf Komornicką, zostawił Stefana, ten Stefan był vices-gerent ziemi Lwowskiej, miał syna Pawła chorążego w chorągwi Królewicza Władysława. Tenże Paweł podpisany na elekcji biskupa Ruskiego Andrzeja Żeliborskiego r. 1641. *Czasopis Ossolińskich rok VI. zes. VII. str. 89.* Zostawił Jana Tura Przedzimirskiego, komissarza do rewizji wojsk Kozackich za Zygmunta III. *Munimenta Conv. Ord. Praedicator. Camenecensis fasc. I. N. 28.* Joannes Tur de Przedzimirski r. 1592. z dóbr swych Przedzimirski 200. złp. na fundusz utrzymania profesora przy klasztorze Kamienieckim zapisuje. Michał, Andrzej i Tomasz, synowie Jana Tura Przedzimirskiego komissarza królew. Andrzeja syn Piotr Tur ziemianin Ruski, Piotra Tura synów czterech: Iwaszko Tur Krukowicz, Józef Tur Przedzimirski, Bazyli Tur i Antoni Derewiński Tur. Józefa Tura Przedzimirskiego syn Łu-

kasz, zostawił Adama Tura Przedzrymirskiego. Tego Adama syn Jan Tur z Teodozyą Przedzrymirską zostawił Andrzeja, któremu Anna Paciekiewiczówna powiła czterech synów: 1. Jan, 2. Stefan, 3. Piotr, 4. Łukasz Turowie Przedzrymirscy. Tego Łukasza syn Mikołaj Tur Przedzrymirski, członek stanów Galicyjskich, był oficer wojsk Polskich, dziedzic dóbr w obwodzie Przemyskim położonych. — *Z dokumentów rodzinnych.*

Przedzielnicki. Z linii książąt Rusko-Polskich. — *Malachowski.*

Przemieniecki Nikodem. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Przemyski. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski.*

Przerembski herbu *Nowina*. O tych obszernie stoi w Tomie VII. Tu dodajemy, że Maxymilian Przerembski nim został wojewodą Łęczyckim, był przez lat kilkanaście kasztelanem Sieradzkim, jako taki został od Władysława IV. wysłany posłem do Wiednia z negocyacją o rękę arcyksiężniczki Cecylii Renaty, której zaraz po ślubie został ochmiistrzem. W roku 1637. Cesarz Ferdynand III. nadał temuż Maxymilianowi i synowcom jego Hieronimowi i Andrzejowi tytuł hrabiów rzeszy Niemieckiej. Wnuka tegoż Maxymiliana Zuzanna z Przerembskich Oleska, fundowała w dobrach swoich Gidlach, klasztor Kartuzów i onym dobra Gidle z przyległościami zapisała, z zastrzeżeniem powrotu dóbr do domu Przerembskich, na przypadek zniesienia zakonu i fundacyi. *Vol. Leg. T. IV. pag.* 962. Dobra Przeremb w Piotrkowskiem położone przetrwały w tej familji. W r. 1794. w tenczas ostatni dziedzic i imienia potomek, Adam hrabia Przerembski, sprzedał Przeremb będący w kordonie Pruskim i osiadł w kordonie cesarskim.

Ostatniemi potomkami domu tego, byli idący od Mikołaja Przerembskiego kasztelana Sądeckiego, który miał z Wieruską syna Stefana, kasztelana Konarskiego Sieradzkiego, a ten z Helcną Wodzicka Jana kasztelana Spicimirskiego. Książdz Adam hrabia Przerembski pisarz Koronny Orła białego i ś. Stanisława kawaler, opat Jędrzejowski urodził się roku 1735., tudzież synowiec jego Adam hrabia Przerembski wnuk Jana, a syn Stanisława starosty Pereasławskiego i Święcickiej urodzony roku 1773. zmarły w Wiedniu roku 1811. kawaler orderu ś. Stanisława, ten zostawił z Łucyi Wodzickiej starościanki Grzybowskiej, córki dwie: starszą Zofią za Józefem hrabią Żaluskim i Józefę, Józefa Skorupki Padlewskiego senatora wolnego miasta Krakowa małżonkę,

także siostry dwie: Maryannę za Turskim, Antonillę za Dobieckim wydane, na tych się kończy ten niegdy sławny i zasłużony w kraju dom Przerembskich. — *Z dokumentów familijnych.*

Przesiecki z Wileńskiego, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Przesłodzki — i

Przewski. Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* wypisani.

Przonowski Krzysztof z Mazowieckiego, podpisał elekcją Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Przyalgowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Przybora herbu *Nalęcz*, — w *Malachowskim*; w *Kuropatnickim* zaś bez herbu.

Przybysławski herbu *Lubicz*. Ci stoją w T. VII. , ale bez herbu. Jak wiele familji tak i Przybysławscy zmienili nazwisko, dawniej pisali się Mierzyńskimi, później zachowali przydomek Mierzyński przy nazwisku Przybysławski, potem dodawali tylko Przybysłowski z Mierzyna a nakoniec i tego nawet zaniechali. Dom ten licznie rozrodzony w Wielkiej Polsce szczególnie w województwach Poznańskim i Kaliskim, gdzie się dotąd utrzymuje. Są także Przybysławscy i w małej Polsce a mianowicie w ziemi Halickiej i województwie Lubelskiem, lecz czy tej samej są dzielnicy co z Mierzyna nie wiadomo. Wszakże później rozeszli się i po innych prowincjach Królestwa, jak to dowody świadczą: 1596. r. *Actum Petricoviae in Judiciis ordinariis Generalibus Tribunalis Regni, feria quinta ante festum purificationis Beatissimae Virginis Mariae Anno prosimo* §. Zygmunt, Janusz, Stanisław, Tymoteusz i Zofia bracia rodzeni i siostra, niegdy Macieja Przybysławskiego Mierzyńskiego i Anny z Miedzianowskich synowie z mocy dekretu trybunalskiego dzielą się dobrami sukcesyjnymi Rakutkowo. — Roku 1596. *Actum ibidem feria quarta ante festum Sanctae Priscae Virginis etc.* — *Martinus olim Vegidi Przybysławski filius contumax.* — Roku 1648. na elekcji Jana Kazimierza Króla między sufragiami województwa Poznańskiego, podpisali się Alexander Przybysławski i Marceyan z Mierzyna Przybysławski *Vol. Leg. IV. fol. 207.* — Roku 1657. *Actum Varsoviae feria secunda ante festum Sanctae Catharinae Virginis et Martyris etc.* Alexander Przybysławski *Notarius Castrensis Wschovensis, qua Commissarius ad Commissionem bonorum Abbatialium in oppido Prumet a Sacra Regia Majestate designatus.* — Roku 1658. *Actum ibidem die 17. Decembris. Tenuta* podwodna *Wschowska dicta in capitaneatu Wschovensi Alexandro*

Przbyślawski Notario Castrensi Wschovensis datur. — Roku 1659. *Actum ibidem die 18. Sbris Mandatum aut commissio in personam Generosi Alexandri Przbyślawski Regentis Cactrens. Wschovensis ut differentias inter civis et Capitaneatum Wschovensem cogn.* — Roku 1659. *Actum ibidem die 8. Augusti. Bona Regalia Rumiejki in districtu Pyzdrensi sita post fata Generosi Georgii Przbyślawski alio dantur.* — Roku 1660. *Actum Petricoviae in Judi. Ord. Gener. Tribunalis Regni feria tertia post Dominicam Invocavit quadragesimalem etc.* Dekret przeciwko Janowi i Magdalenie z Gulińskich *primo voto* Zbierskiej, Przbyślawskim, z powodu złego obchodzenia się z pupillami po Janie Zbierskim pozostałemi. — Roku 1661. *Actum Varsaviae die 6. Mai Bona omnia in genere summasquae in bonis villae Piotrowice transfusa post olim Jacobum Rudolphuti perduellem et in servitio suetico mortuum successoribus ad octavum gradum eurentem Generoso Przbyślawski Notario Castrensi Wschovensis conferuntur.* — Roku 1664. *Actum ibidem die 12. Decembris. Subjudicatus Terrae Wschovensis Generoso Alexandro Przbyślawski Notario Castrensi Wsch. datur.* — Roku 1695. *Actum ibidem die 30. Augusti.* Wybrannictwo we wsi Rakutowo w starostwie Kowalskiem w województwie Kujawskiem, szlachetnym Stefanowi i Bogumile z Tumieckich Przbyślawskim dane. — Roku 1697. na konfederacyi generalnej po śmierci Jana III. Króla między suffragiami województw podpisali się z Poznańskiego Kazimierz, z Kaliskiego Stanisław, z Sieradzkiego z powiatami swemi Franciszek Przbyślawscy. *Vol. Legum. V. fol. 873. 891. 897.* — Roku 1725. *Actum Petricoviae in Judiciis Ord. Gener. Tribunalis Regni Sabatho ante festum Sancti Martini Pontificis,* Stanisław Przbyślawski plenipotentów ustanawia. — Roku 1725. *Actum ibidem feria tertia post Dominicam Reminiscere quadragesimalem.* Dekret na rzecz Stanisława Przbyślawskiego po niegdyś Andrzeju stryju swym sukcesora. — Roku 1726. *Actum ibidem feria tertia post festum Sanctae Catharinae Virginis et Martyris.* Dekret przeciwko Stanisławowi Przbyślawskiemu i Maryannie z Malczewskich niegdyś Dadziboga Malczewskiego z Zofią Rydzyńską córki, a tegoż Stanisława żony o summy sukcesjonalne. — Roku 1745. *Actum ibidem Sabatho post Dominicam Invocavit quadragesimalem.* Dekret przeciwko Antoniemu Przbyślawskiemu dziedzicowi dóbr Zakrzewo. — Roku 1746. *Actum ibidem Sabatho post Dominicam Lutare quadragesimalem proxima Anno 8.* Dekret o summy z którego się pokazuje że Antoni, Katarzyna, Anna i Zofia rodzone dzieci z Maryanny Malczew-

skiej zrodzone Przybysławsey, po niegdy Stanisławie Przybysławskim dziadzie swym sukcesorowie, mieli ojca także Stanisława krewnego Andrzeja i Alexandra wszystkich Przybysławskich. — Roku 1760. *Actum ibidem feria secunda post Dominicam Lactaræ quadragesimalem.* Manifest o sukcesyą Piotra Przybysławskiego niegdyś Hyacynta i Anny z Karwowskich syna, niegdyś zaś Jana wnuka i jedynego sukcesora. — Roku 1762. *Actum ibidem feria quarta post Dominicam Septuagesimæ; Manifest* Antoniego Przybysławskiego i Konstancyi jego małżonki. — Roku 1773. *Actum Varsaviæ die tertia mensis Maii. Tribunatus minor Districtus Coloniensis in terra Haliciensi situs post fata Domini Obertyński vacans Generoso Martino Przebysławski confertur.* — Roku 1789. *Actum Varsaviæ die 7. Januarii. Munus Camerarii Sacrae Regiæ Majestatis Generoso Joseph Przybysławski datur.* — (Z dokumentów w głównym Archiwum Króles. Polskiego w Warszawie złożonych.)

Przychocki, — i

Przybiicki. Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Przyłuski herbu *Słepowron*. — Kładziemy tu umieszczoną przez Duńczewskiego w herbarzu procedencyą od antecessorów Józefa Przyłuskiego, wojskiego Warszawskiego, którego prapradziad był Jan Sebranek, dziedzic na wielkich Przyłuskach w województwie i ziemi Rawskiej, powiecie Bielskim, jako się pokazuje z różnych tranzakcyi w aktach grodzkich i ziemskich w Rawie poczynionych, gdzie lubo wielu znajduje się tego imienia Przyłuskich, ale z inszemi przydomkami. Syn Jana Andrzej, pradziad Józefa pomienionego, ożenił się z Zochowską, herbu *Brodzie*, znajdującego się domu w ziemi Ciechanowskiej. — Andrzej Przyłuski z pomienioną Zochowską miał synów dwóch: Marcina podwojewodzkiego Gostyńskiego, i Fryderyka prowincyała *Ordinis s. Augustini*. Marcin pomieniony dziad wyrażonego Józefa wojskiego Warszawskiego, z Zuzanną Sueharczewską, spłodził Franciszka Przyłuskiego, burgrabiego Warszawskiego jednego tylko syna, który się ożenił z Jadwigą Myszczyńską, herbu *Roch* rozrodzonej familji w ziemi Warszawskiej, z których potomstwo Józef, Matyasz, Eleonora urodzonego Jakóba Rogowskiego żona, z potomstwem swoim, Kazimierz proboszcz Trebski, i Stanisław porucznik regimentu konnego J. K. Mści i Rzeczypospolitej który z Odaehowską, herbu *Grzymała*, z Rawskiego województwa w powiecie Gostyńskim miał potomstwo. Józef wojski ziemi Warszawskiej wziął w dożywotnią przyjaźń Apolonią, z Ossolińskich Rzewuską, herbu *Krzywda*, której procedencya pod jej nazwiskiem wyrażona, z nich potomstwo: Michał

Adam dwu imienny, Jan Ranty dwu imienny, Franciszek Salezysusz, Felix, Antoni, Desideryusz, Ludwik Stanisław, i córka Marcyanna. Maciej brat Józefa, ożeniony de Święciekie z Zukowską, herbu *Dąbrowa*, w Sandomirskim i Mazowiekiem województwie znajdujących się, spłodził Franciszka, Michała i Jana Nepomucena trzech synów, i córek trzy, Julianę, Bogumiłę i Katarzynę.

Linia stryjecznej procedencyi, Sebranków Prułuskich, takka znajduje się: Paweł Przyłuski, herbu *Ślepowron*, dziedzic dóbr Studzianek, Babina, Podhorki, w ziemi Halickiej leżących, spłodził Grzegorza, skarbnika Czerwonogrodzkiego, który wziął w małżeństwo Petronelę Poniatowską, nie wiadomo którego herbu, i z nią spłodził synów trzech: Marcina łowczego Zydaczowskiego, którego syn chorąży Bydgoszki; Mikołaja który z Anastazyą Kalinowską, herbu *Kalinowa*, mieli córkę Annę, Gruszeckiego żonę, i Alexandra chorążego Latyczewskiego, który będąc pułkownikiem w wojsku Koronnem, za panowania Króla Jana III. ciężkie komendy miewał, kilka razy na sejmach walnych posłował, i kilka razy na trybunał skarbowy komissarzem bywał z ziemi Halickiej, jak świadczą *Lauda Terrae Haliciensis*, po śmierci tegoż Jana III. przy ciele zostającemu dworowi marszałkował. Tranzakeyi antecesorów jego, i swoich własnych, najwięcej w ziemi Halickiej i w poblizszych grodach w Zydaczowie, Latyczynie i we Lwowie. Succesorowie jago osiedli w ziemi Czerskiej i Radomskiej, których tranzakeyi, najwięcej znajduje się w tamecznych grodach. Ten wszedł w kontrakty małżeńskie z Teresą de Olexowa Gniewoszowną. — Z pomienionej Teresy de Olexowo Gniewoszowny Przyłuskiej było synów trzech: Józef podstoli Halicki, ożeniony z Bidziańską, bezdzietny; drugi Matyas chorąży Latyczowski, który z Joanną Boską sędzianką Czeską herbu *Jasieńczyk*, wszedł w kontrakty małżeńskie. Pomieniony Matyas Przyłuski z Boską, mieli synów trzech: Alexandra, Michała i Franciszka, a córek dwie: Maryannę i Zofią. Pierwszy syn Alexander, będąc towarzyszem chorągwi Huzarskiej J. R. M. ożenił się z Konstancyą Bombekowną, z których trzy córki: Teresa, Helena i Maryanna. Drygi syn Michał żył bezżenny. Trzeci Franciszek wziął w małżeństwo Dziaottownę, której rodowitości Stanisław Dziaott, był biskupem Fesseńskim, sufraganem Rijowskim, kanonikiem i proboszczem ś. Jana w Gniewnie, archipresbyterem Malborskim i oficyałem generalnym Pomorskim 1663. r. Pierwsza córka tegoż Matyasza Przyłuskiego chorążego Latyczowskiego, z Joanny Boskiej, Maryanna była za Giżyckim łowczym Czerskim, z których jest córka. Druga córka Zofia za Bombekiem, herbu tegoż imienia, kapi-

tanem J. K. M. i Rzeczypospolitej, ma synów i córki. Trzeci syn Alexandra Przyłuskiego chorążego Latyczowskiego, pułkownika wojsk Koronnych, z Sokolnickiej powtórne małżeństwa spłodzony Antoni, po którym z Domicylli Rudzińskiej została córka jedna. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Przystałowicz herbu *Rawicz*, — i

Pstrągowski. Tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Matlachowskim.*

Pstrokoński herbu *Budzisz* czyli *Paparona*. Dom starożytny w województwie Sieradzkim, mający posessye dziedziczne w powiecie Szadzkowskim, Radomskim, w województwach Kaliskim, Łęczyckim, ziemi Warszawskiej i w ziemi Lwowskiej. Przodkowie tej familji pochodzą z jednejże dzielnicy z Kamionomojskiego, jako dowodzą autentyczne dokumenta w aktach Sieradzkich i Szadzkowskich znajdujące się iż było dwóch braci rodzonych, Jan w stanic duchownym, i Piotr Kamionomojski, dóbr Kamionomostek, Dobra, Wola Buczkowska, części w Tądowie mniejszym i Woli Szczybrowskiej oraz całych Pęcławic dziedzic, ten w roku 1459. nabył połowę wsi Pstrokonie i Woźniki, co zaświadcza następujący dokument 1459. *Siradiae, dominica post octavas Epiphaniarum Domini, Nobilis Elisabeth, consors Nobilis Dobionis de Abramovice, medietatem in Pstrokonie & totalem Woźniki, Nobili Petro de Kamionomostek & ejus posteris pro 290. marcis vendit.* Tenże Piotr Kamionomojski zostawił dwie córki: Małgorzatę za Mikołajem Kraszkowskim z Łaszowa, i Katarzynę Jakóba z mniejszych Wojciec, w Golikowie dziedzica małżonki, i synów trzech: Jana, Wawrzeńca i Wojciecha; co potwierdza tranzakcyą 1453. *Siradiae fol. 456. inter Nobiles Joannem Albertum, & Laurentium fratres germanos, de Kamionomostek Divisio.* Jan połowy Kamionomostek dziedzic, spłodził dwie córki: Małgorzatę za Mikołajem Malanowskim, drugą za Janem Czechowskim z ziemi Rawskiej. Wawrzeniec także drugiej połowy Kamionomostek dziedzic. Wojciech syn Piotra Kamionomojskiego, gdy mu się dostały działem 1479. połowa Pstrokonie i Woźnik &c co twierdzą akta w Sieradzu *feria secunda ante festum Sanctae Catharinae fol. 30. inter eosdem tres fratres de Kamionomostek, sub vadio centum marcarum Divisio.* Tenże Wojciech od przypadłych sobie działem dóbr, nazwał się Pstrokońskim, i ten dał początek familji Pstrokońskich herbu *Budzisz* albo *Paparona*, który wszedł w śluby małżeńskie z Magdaleną de Bechcice, Piotra sędziego ziemskiego Sieradzkiego córką, z tą spłodził córek pięć, z których Dorota Mikołaja Sniatowskiego dóbr Sniatów i Siemonia w ziemi Łęczyckiej

dziedzica małżonka, co zaświadcza tranzakcyą 1524. *in Castro Siradiensi Feria secunda ante festum S. Laurentji* reformacya. Także tenże Wojciech Pstrokoński miał synów trzech: Andrzeja w stanie duchownym, 2. Swantopelka czyli Pelka, 3. Jana burgrabiego grodzkiego, potem chorążego Sieradzkiego, połowy Pstrokoui, Woźników i Pęcławic &c. dziedzica, ten z Jadwigą Pokrzywnicką zostawił potomstwo, trzy córki: Annę, Krzysztofa Odrowąż Strusz, dóbr Radwińska, Miedzne i Sobieni w powiecie Opoczyńskim dziedzica małżonkę, co twierdzi reformacya 1553. *in Szadek fol. 231.* Drugą Barbarę, Jana Sobiekurskiego z Borzykowa dziedzica małżonkę 1565. Trzecią Jadwigę, Piotra Wężyka Widawskiego małżonkę, i synów pięciu: 1. Jana wojskiego Łęczyckiego w Parzycowie *cum anttinentiis* 1585. dziedzica, który był bezpotomny, jako twierdzi kwit 1592. r. *in Castro Siradiensi feria secunda ipso die festi SS. 3. Regum. 2.* Wawrzeńca podstarościego Sieradzkiego, 3. Wojciecha chorążego Łęczyckiego, dóbr Drogusza, Oszkowice, Zawodów, Borowa, Ronar &c. dziedzica, który z Katarzyną z wielkich Karsznic, spłodził dwóch synów: Jana i Krzysztofa; Jan z Katarzyną Biernacką, miał córkę Maryannę bezpotomną i syna Waleryana, ten z Kalińską *1mo voto* Łazińską zostawił dwie córki: Dorotę Norbertankę w Łęczycy, Maryannę najpierwej Razimierza Antoniego Szczepanowskiego małżonkę, której córki Katarzyna Jana Gołaszewskiego żona, powtórnie Wencsława Leszczyńskiego podstolego Warszawskiego żonę od tych córka jedna Franciszka *1mo voto* była za Franciszkiem Wilxekim łowczym Inowłodzkim, w Zaborowku w ziemi Warszawskiej, *2do voto* za Jakóbem z Głogowa Rossowskim stolnikiem Inowłodzkim. 4. Stanisława podstarostę Lwowskiego 1592. r., który z Anną de Chocien bezpotomny, co dowodzi tranzakcyą 1606. r. *in castro Siradiensi fol. III.* 5. Szymona podstarostę Piotrkowskiego, dóbr Pstrokonie, Woźniki Pęcławice &c. dziedzica, który z Anną de Dobrzelów spłodził syna Stanisława, z Anną Wilamowską ożenionego.

Wawrzeńce Pstrokoński podstarości Sieradzki, drugi syn Jana chorążego Sieradzkiego, z Jadwigi Pokrzywnickiej urodzony na Tędowie, Krobanowie dziedzic, ten z Anną Korycińską, jako zaświadcza reformacya 1571. *in castro Siradiensi feria sexta post festum S. Petri vinculati* spłodził córkę jedną Jadwigę dwóch mężną, *1mo voto* Wojciecha Grabińskiego, na Grabnie, Górkach, Wrońsku dziedzica małżonka, z którym miała synów: Baltazara z Maryanną Kobierzycką herbu *Pomian* ożenionego, i Stanisława Grabińskich z Zofią Mrowińską pisarzowną grodzką Wieluńską ożenione-

go. *2do voto* też Jadwiga Pstrokońska była za Joachimem Zeromskim. Synów Wawrzeńca Pstrokońskiego z Anny Korycińskiej było pięciu: 1. Jan na Świnicach, Gali i Sulgoście dziedzic w Kaliskim, ten z Maryanną Rajska, których reformacya 1600. r. miał córkę Agnieszkę za Janem Wyszkwoskim będącą, z nich córka Florentyna Wyszkwoska. 2. Wojciech. 3. Piotr. 4. Stanisław. 5. Zygmunt, który z Ewą Rębelińską miał trzy córki: Maryannę najpierwej za Ludwikiem Wyścielskim, potem za Marcinem Bledzianowskim będącą. Katarzynę Felixa Chlebowskiego małżonkę, i Reginę pannę. Syna jednego Alexandra, ten z Anną Złotnicką spłodził Andrzeja Pstrokońskiego Tądowa małego dziedzica, od którego z Jadwigą Łaszewską dwóch synów: Alexander i Daniel, z Jadwigą Krasnicką zostawił syna Alexandra, córkę Helenę Łukasza Zaborowskiego małżonkę, od tych córka Barbara i Jakób Zaborowski.

Stanisław Pstrokoński czwarty syn Wawrzeńca z Anny Korycińskiej urodzony, dóbr Węgry, części na Tądowie starym, Świedzieniewie, połowy Krobanowa większego dziedzic, ten był dwu-żenny. *2do voto* z Jadwigą Sarnowską bezpotomny, pierwszym związkim z Elżbietą Kwiatkowską, jako zaświadcza reformacya 1613. r. *in castro Siradiensi, feria tertia post Dominicam Ramis palmarum, Generosus Stanislaus Pstrokoński, olim Laurentii filius, Generosae Helisabet Kwiatkowska olim Joannis de Balucz filiae, consorti suae* 3,500. *f.p. in vim levatae dotis Reformat.* Ten wspomnianą małżonką swoją, spłodził dwie córki: Annę zakonnicą w Kaliszu, i Maryannę trzech-żenną. *1mo voto* Alexandra Piekarskiego. *2do voto* Piotra Potockiego, z którym miała córkę Katarzynę za Stanisławem Bujnowskim będącą, i syna Franciszka Potockiego, o którym tranzakcyja 1676. r. *in castro Siradiensi feria 6ta in Crno Visitationis G. V. Mariae. Tertio voto* była za Stefanem Domaniewskim. Także tegoż Stanisława Pstrokońskiego z Elżbiety Kwiatkowskiej był syn jeden Piotr, który z Magdaleną Piorunowską, co zaświadcza reformacya *in castro Siradiensi* 1647. *feria 2da post festum Visitationis G. V. Maeiae* zapisana, spłodził córkę jedną Maryannę Rafała Szkolskiego małżonkę, z których syn Antoni Szkolski, i syna jednego Franciszka Pstrokońskiego, dóbr Węgry, Krobanow śc. dziedzic, który z Zofią z Rokitnicy Rokicką berbu *Rawicz* z województwa Rawskiego, co potwierdza reformacya 1686. roku *in Castro Calisiensi, feria secunda post festum S. Laurentji* zapisana, zostawił potomstwo dwóch synów: Jana bezpotomnego, i Stanisława; ten z Maryanną Piaszczyńską Franciszka cór-

ką, podług dożywocia *in Castro Calisiensi* 1744. zapisanego. Z tą miał córkę jedną Jadwigę, Alexandra Pruszkowskiego na Łubnie dziedzica małżonkę, z tych syn Felicyan Pruszkowski. Oraz syna jednego Marecyana Pstrokońskiego burgrabiego grodzkiego i regenta ziemskiego Sieradzkiego, który z Zofią Daleszyńską herbu *Kórczak* Stanisława córką, spłodził dwie córki: Klarę i Zuzannę, i syna jednego Antoniego Wincentego Budzisz Pstrokońskiego 1773. dnia 17. Stycznia urodzonego, vice-regenta ziemskiego Sieradzkiego, w prawie narodowym biegłego, i innymi pięknymi talentami ozdobionego.

Wojciech Pstrokoński drugi syn Wawrzeńca z Anny Rorycińskiej urodzony, dóbr Wola Zadąbrowska i Tądów wielkich dziedzic, ten z Ewą Mączyńską Jędrzeja córką jako świadczy reformacya 1616. roku *in Castro Siradiensi* zapisana, z tą spłodził dwie córki: Maryannę dwużenną *Imo voto* Waleryana Ważyńskiego podwojewodzego Sieradzkiego, z tym syn jeden Adam z Jadwigą Koszutską 1711. roku ożeniony, *2do voto* Stanisława Dąbrowskiego pisarza grodzkiego Sieradzkiego małżonkę, i drugą Annę za Filipem Rossowskim będącą, z którym miała córkę, Marcina Bogusławskiego żonę. Synów tegoż Wojciecha Pstrokońskiego było czterech: Waleryan, Władysław, Samuel dóbr Gzikowa dziedzic, deputat na trybunał 1669. roku z województwa Sieradzkiego, który wszedł w śluby małżeńskie z Teresą Zaleską, Mikołaja wojskiego Sieradzkiego córką, z tą spłodził synów czterech: Wawrzeńca podstolego Sieradzkiego, Stanisława w stanie duchownym, Wojciecha z Ewą Rossowską ożenionego 1721. r., i Jana. Córkę jedną Jadwigę. Czwarty syn Wojciecha z Mączyńskiej urodzony, Andrzej Pstrokoński na Wyszkowy, Woli Zadąbrowskiej i Tądowie 1645. roku dziedzic, który z Jadwigą Kiełczewską Jana podstolego Kaliskiego córką, co zaświadcza reformacya 1646. w grodzie Kaliskim zapisana, z tą spłodził dwie córki: Barbarę za Kazimierzem Prochnickim będącą bezpotomną, i Teresę Mikołaja z Niedzielska Mađalińskiego małżonkę, od tych córki: Maryanna Stefana Kamińskiego, i Katarzyna Macieja de Niewiesz Biernackiego małżonki. Z tych córka Rozalia za Janem Bogusławskim, z którym miała dwóch synów: Sebastyana i Kazimierza Bogusławskich. Oraz synów dwóch, Mikołaj Biernacki, od tego Franciszek bezpotomny, i Marcin Biernacki, po nim Wojciech mający potomstwo. Syn Andrzeja Pstrokońskiego z Jadwigą Kiełczewskiej był jeden.

Wojciech stolnik Owrucki, ten z Dorotą Wierzchlejską spłodził dwie córki: Zofią Franciszka Zawiszy Trzebickiego

wojszczyca Wieluńskiego małżonkę, z których syn Antoni Trzebiecki, i córka Dorota najpierwej Wojciecha Sulimirskiego żona, z nich potomstwo syn Józef Sulimirski, z Antoniną Przeradzką ożeniony, z tą miał trzech synów: Bogumiła, Ludwika i Jana Sulimirskich. Powtórnie też Dorota Antoniego Żeliszawskiego podstolego Piotrkowskiego małżonka, z którym zostawiła córkę Antoninę Chładzyńską, i syna Bartłomieja Żeliszawskiego. Druga córka Wojciecha z Doroty Wierzchlejskiej Anna, za Michałem Drogosławem Skórzemskim będąca, z tym miała synów sześciu: Jana, Ignacego, Macieja, Józefa, Rocha, i Wojciecha Skórzewskich. Wspomnionego Wojciecha Pstrokońskiego z Wierzchlejskiej synów trzech: 1. Andrzej, 2. Jan z Teresą Olszowską spłodził Annę Lipską miecznikową Poznańską, 3. Franciszek Pstrokoński starosta Szadkowski 1731. roku, a potem chorąży Piotrkowski w roku 1732. w Szadku marszałek sejmikowy, ten pojął za małżonkę Maxymę Szembekową, z którą spłodził dwie córki: Maryannę dwu-żenną *Imo voto* Pawła Czartkowskiego miecznika Piotrkowskiego małżonkę, z którym miała potomstwo, dwie córki: Weronikę Benedykta Saryusza Stokowskiego żonę Antoninę Andrzeja Kolumny Walewskiego sędziecia ziemskiego Sieradzkiego na Charłupi dziedzica małżonkę, i synów dwóch: Alojzego i Wincentego Czarkowskich na Krakowie dziedziców. Drugą córkę Teodorę za Janem Kantym Psarskim podwojewodzym Ostrzeszowskim, dóbr Poradzowa, Gawłowie i połowy Parcie dziedzicem małżonkiem, z którym zostawiła potomstwo trzy córki: Franciszkę za Damazym Zyglerelem, Honoratę i Petronelę, i synów dwóch: Józefa i Wojciecha Psarskich. Tegoż Franciszka Pstrokońskiego z Maxymy Szembekówny urodzony syn jeden, Ignacy Bogumił Budzisz Pstrokoński, dóbr Ustkowa, Wola Zadąbrowska, połowy Tądowa większego, Rososzycy 8e. w powiecie Sieradzkim, połowy Rembieszowa w Szadkowskim, Woli Grzymaliny w Radomskim powiecie dziedzica, ten wszedł w śluby małżeńskie z Anną Kolumną Walewską Konstantego córką małżonką swoją, z tą spłodził czterech synów: Rafała w różnych naukach i językach doskonałego, Ignacego, Felixa i Michała Pstrokońskich. — *Her. Wiel.*

Pstruch. Z linii książąt Rusko-Polskich. — *Małachowski.*

Psurski. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Pszczeliński. *Nobilit.* w Konst. roku 1683. *fol.* 19. — *Małachowski.*

Pszczolewski, —

Ptaczyński herbu *Orla*, — i

Ptak herbu Kownia. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Ptaszewicz herbu Łopot. — *Malachowski*.

Ptaszycki. W ziemi Chełmskiej, i t. d. — *Malachowski*.

Puchalski herbu Puchala. Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Puchowski, —

Puciatezyc książę, *herbu Syrokomla,* —

Puciewiczski, —

Pudelski, —

Pukacki, —

Pulikowski, —

Pulkiewicz, — i

Pulkowski. — Tak wszyscy ci w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* wypisani.

Puszet czyli de **Puget herbu własnego.** W herbie tej familji osiadłej w Polsce, przydane jest na hełmie skrzydło orle, a to na znak indygenatu potwierdzonego dyplomatem Królewskim Stanisława Augusta, po wyexaminowaniu wywodów genealogji, przez wyznaczonych na to z ministerjum i senatu.

Familia ta dla trudności, którąby nieumiejący języka francuzkiego mieli w wymawianiu imienia Puget w właściwym brzmieniu swoim, unikając w tej okoliczności omyłek, przybrała sobie imie Puszet, którego pospolicie używają, oprócz tylko w aktach urzędownie, gdzie de Puget Puszet podpisywać się zwykła.

Według autentycznej z Tolozy przysłanej dedukcyi, dom ten zaszczyca się najdawniejszą starożytnością. Początki swoje zaciąga od hrabiów niegdyś udzielnych Prowancyi. Dowody wspierające następstwo pokoleń z historyi krajów tamtejszych i oryginalnych dokumentów wzięte są. Od roku 880. genealogia prowadzona, za pierwszego przodka kładzie Tibalda hrabię Prowancyi, który pojął w małżeństwo Bertę córkę Lotharyusza na ówczas króla Lotaryngji. Nazwisko Puget wzięte jest od dóbr tegoż nazwiska, które ta familia przez kilka wieków posiadała. Dom ten jest w trzech dzielnicach. Pierwsza baronów ś. Albana, który najstarszy Emmanuel du Puget bar. ś. Albana urodził się roku 1709. Druga dzielnica w Tolozie który pierwszy temi czasy w roku 1770. Henryk prezydent parlamentu Tolozańskiego urodzony roku 1725. Tego dziad Jan Jerzy przeniósł się do Włoch, w następcach swoich trzeciej dzielnicy w Polsce osiadłej był przodkiem. Ten spłodził Benedykta Józefa, który w roku 1726. otrzymawszy w Pol-

szeze indygenat, z Giertrudy Dini zostawił potomstwo, z którego najstarszy Bernard pułkownik wojsk Koronnych umarł bezżenny roku 1780. Drugi Jan starosta Dominowski umarł w Krakowie w roku 1792. z Alexandry Borowskiej córki kasztelana Zawiehowskiego spłodził: 1. Xawerego starostę Zachowskiego szambelana J. R. Mści orderu ś. Stanisława kawalera, który z Wiktoryi Załuskiej starościanki Chęcińskiej, ma potomstwo dwóch synów: Stanisława i Józefa, i pięć córek, 2. Józefa kanonika Sandomirskiego, orderu ś. Stanisława kawalera, 3. Antoniego szambelana J. R. Mści, który z Kunegundy Szczepanowskiej chorążanki Braclawskiej ma potomstwo dwie córki: Katarzynę i Annę, 4. Filipa który *Imo voto* pojął był za małżonkę Stoińską sędziankę ziemską Lubelską, a po zejściu jej bez potomstwa, pojął był *2do voto* Annę Strzemboszonę kasztelanę Sierpską, z którą rozwiódł się, z niej ma potomstwo dwóch synów: Jana i Antoniego, i córkę jedną, 5. Maryannę, dziś żonę Tomasza Odrowąż Wilkomskiego szambelana J. C. Mści, 6. Helenę, a ta jest zakonnica klasztoru Krakowskiego wielebnych panien Franciszkanek. — *Her. Wiel.*

Putkamer herbu *Bradacice*. — *Malachowski*. — W r. 1778. Józef sędzia ziemski Rosieński. Jerzy mostowniczy tamże. — *Krasicki*.

Putyanowicz. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Putyatycki herbu *Syrokomla*. W aktach stanów Galicyjskich znajdują się pod dniem 28. Października 1782. zapisani jako wywiedzeni i uznani za szlachtę Antoni i Ignacy Putyatycey bracia, synowie Benedykta.

Putywlicz. Z linii książąt Rusko-Polskich. — *Malachowski*.

Puzynowicz herbu *Ogiński*, —

Puzynowski, —

Puzyrewicz. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* umieszczeni.

Psycholski z Wileńskiego, podpisał clekeyą Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Pynetta. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Pyrhys de Varille, Indigena w Ronst. roku 1764. — *Malachowski*.

R.

Rabczewski. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Józef scholastyk Rijowski.

Racewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Raciborowski herbu *Jastrzębiec.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Racz, —

Raczewski herbu *Lubicz.* — W *Kurop.* i *Małach.*

Raczowski. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. Litewskiej r. 1775. *fol. 44.* — *Małachowski.*

Radanowicz. *Indigena* w Konst. roku 1658. *fol. 53.* — *Małachowski.*

Radke Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski.*

Radobyłski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Radoński herbu *Łabędź.* — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Radowicki herbu *Bończa.* — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Radowski herbu *Jasińczyk,* — i

Radwanowski. — U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Radwański herbu *Radwan.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — Dom znaczny w województwie Wolyńskim. Roku 1778. Stanisław stolnik Wolyński. Jan podstoli Łucki. — N. komornik ziemski Łucki. — Konstytucya sejmu r. 1690. wspomina urodzonego Franciszka Radwańskiego. — *Vol. V. fol. 826.* pod tytułem: *Aprobacya relacyi ur. Fran. Radwańskiego.* — *Krasicki.*

Radziechowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Radziejowski herbu *Święcyc.* — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Radziwski herbu *Łodzia.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Radziłowski. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski.*

Radzimin, —

Radziminowski, — i

Radziwanowski. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* wypisani.

Radziwiłłowie książęta, herbu *Trąby.* — O tych obszernie w Tomie VIII., gdzie na stronie 77. znajduje się w prawdzie wzmianka Mikołaja-Faustyna księcia na Olyce i Nieświeżu, trzeciego syna Dominika kanclerza, lecz potomstwo jego, które się aż do dni naszych rozrodziło, opuszczone; przeto mając przed sobą ogólną i najdokładniejszą genealogię domu wspomnianych książąt, zapełniamy ten niedostatek następującym sposobem:

Mikołaj Faustyn, książę na Ołyce i Nieświeżu, starosta Rowieński i wojewoda Nowogrodzki, syn trzeci Dominika kanclerza, a w prostej linii wnuk Alexandra stolnika Litewskiego, wojewody Połockiego i prawnuk Mikołaja Krzystofa Sierotką nazwanego, wszedłszy w związek małżeński z Barbarą Zawiszanką, zostawił z nią następnę potomstwo, cztery córki: 1. Zofię Barbarę za Scypionem, potem za Pacem. 2. Maryę Wizytkę. 3. Annę Augustyankę. 4. Brygidę za Solłohubem, i czterech synów: 1. Udalryka koniuszego Litewskiego. 2. Albrychta starostę Rzeczyckiego. 3. Jerzego wojewodę Nowogrodzkiego. 4. Stanisława podkomorzego Litewskiego.

I. Udalryk, koniuszy Litewski, z Rejowną był bezdzietny, później pojął Eleonorę Kamińską, z której syn Mateusz, aktualny radzca stanu Cesarstwa Rossyjskiego i orderów kawaler, dziedzic miasteczka Berdyczowa z przyległościami, miał z Zakrzewską syna Alexandra, lecz ten w młodym wieku, a więc niezenny zeszedł z tego świata. Sam zaś Mateusz umarł w Berlinie 1818. roku 18. Lutego.

II. Albrycht, starosta Rzeczycki, z Anną Chalecką, ożeniony, miał trzy córki: 1. Maryę, wydaną za Leonarda Pocięja strażnika Litewskiego, po którego śmierci ponowiła śluby małżeńskie z Granowskim, starostą Tarnogrodzkim. 2. Alojżę za Józefem Judyekim. 3. Barbarę za Michałem Puzyną; syna zaś jednego Dominika, którego złączywszy się z Czapską a potem z Fronckiewiczówną, zostawił trzy córki: 1. za Judyekim. 2. za Krasieńskim. 3. Julię za Pruszyńskim, i syna także jednego Alexandra kapitana Gwardyi konnej i kawalera, którego z domem Morzkowskich dwa razy śluby małżeńskie ponawiając, z 1. Cecylią był bezdzietny, a z 2. Anżeliną ma syna Wilhelma Trojdana, urodzonego 1830. roku dnia 18. Lutego.

III. Jerzy, wojewoda Nowogrodzki zeszedł bezpotomnie z tego świata, miał za sobą Sapieżankę.

IV. Syn Mikołaja Faustyna Stanisław, podkomorzy Litewski, wszedłszy w dożywotnią przyjaźń z Karoliną Pocięjówną miał z nią dwie córki: 1. Annę, Dominika Przeddzieckiego potem Mostowskiego. 2. Franciszkę, Stanisława Soltana małżonki, i dwóch synów: Jerzego bezpotomnego i Mikołaja, generała W. Rs. Litewskiego. Ten Mikołaj z Graffianką Franciszką Butlerówną ożeniony, zostawił po sobie dwie córki: Julię za Judyekim a potem za Radziwilłem Mateuszem, a naostatkiem za księciem Alexandrem Lubomirskim, i Annę *Imo voto* za Narbutem. 2. za Chrapowickim. 3. za generałem Łaskiewiczem, i czterech synów: Michała, Karola, Mikołaja i Franciszka.

I. Mikołaj, pułkownik wojsk Polskich i orderów kawaler,

urodzony 1791. r. 18. Kwietnia, miał z Graffianzą Emilią Worcellówną syna Mikołaja, którego zmarł w dzieciennym wieku, córka zaś Marcellina, dzisiaj w zamężciu za Alexandrem Czartoryskim zostająca, ma z nim syna Marcellego, urodzonego w r. 1841.

II. Karol, zmarły bezpotomnie, był ożeniony z Narbutówną.

III. Mikołaj, także z Wiktoryą Narbutówną ożeniony, ma trzy córki: Stefanię, Wandę i Maryę i syna Mikołaja Filipa, urodzonego 1827. r. 3. Maja, którego zostaje w korpusie kadetów w Petersburgu.

IV. Franciszek, urodzony 1800. r. dnia 17. Stycznia, umarł bezżenny w Wiedniu dnia 16. Lipca 1840. r. — *Z dokumentów familijnych.*

Radziwiłowicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Rafalski Walenty i Krzysztof. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 62. — *Małachowski.* — *Krasicki.*

Rafałowicz Jan *Nobilit. non praeec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Ragał. *Nobilit.* w Konst. roku 1673. *fol.* 41. — *Małachowski.*

Rągi Michał *Nobilit. praeec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Ragniewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Rak herbu *Warmia.* — *Małach.*

Rakietty, — i

Rakint. — U *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego.*

Rakowiecki w Łęczyckiem. — *Małach.* — W roku 1788. Jan komornik graniczny Łęczycki. — *Krasicki.*

Ramer Franciszek. *Nobilit. non praeec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach.*

Ras, — i

Rasiewicz w Chęcińskim, i t. d. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak wypisani.

Rastawiecki baron herbu *Sas.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — Rastawieccy w dawnym województwie Bełżkiem osiedli. Z nich Andrzej syn Mikołaja i Anny z Terleckich otrzymał tytuł dziedziczny barona roku 1781. od Cesarza Józefa II.; zszedł z tego świata r. 1809. — Ludwik z Andrzeja i Katarzyny z Wysokińskich (Władysława Wysokińskiego cześnika Wileńskiego córki) zrodzony, w młodych latach w biurze dyplomatycznym Króla Stanisława Augusta praeujący w r. 1809. vice-prezes zajętego przez wojska Rzeszy Warszawskiego cyrkulu Zamojskiego, następnie marszałek sejmikowy i dwukrotnie poseł na sejm z powiatu Tomaszowskiego, w roku

1812. członek deputacyi sejmu Konfederacyjnego do Frydryka Augusta Króla Saskiego Księcia Warszawskiego, w dalszych latach pełnił także urzędy obywatelskie. Edward syn Ludwika i Teresy z Krajewskich (Stanisława Krajewskiego instygatora Ror. i Franciszki Kluszewskiej kasztelanki Bieckiej córki), urzędnik dworu Królestwa Polskiego w roku 1829. sprawował dwukrotnie urzędy wyborne we władzach naczelnych towarzystwa Kredytowego Ziemińskiego. Oddaje się śledzeniu i gromadzeniu zabytków przeszłości i sztuk krajowych, będąc zaś sztuk pięknych miłośnikiem i znawcą, czynnie się przykłada do ich w kraju postępu.—*Z dokumentów familijnych.*

Raszewski w Lubelskim, i t. d., — i

Ratomski w Orszańskim, i t. d., — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — W r. 1788. Marcin Ratomski podkomorzy Orszański. — *Krasicki*.

Ratomyński, — i

Ratułkowski. — W *Kuropatnickim* i *Malach*.

Rautenstrauch Józef. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach*.

Rauter, patrz Tom VIII. pod **Rautenberg**,

Razma. *Nobilit.* w Konst. roku 1676. *fol. 64.* — *Malachowski*.

Rębiecki herbu *Jastrzębiec*, — i

Ręczyński. — Tak wyrażeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Regmann. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malach*.

Rehbinder Jan Inflanctzyk otrzymał *Indig.* w Konst. r. 1775. *fol. 142.* — *Krasicki*. — *Malach*.

Reibnitz Ferdynand pułkownik w wojsku Koronnem zyskał *Indig.* w Konst. roku 1768. — *Krasicki*. — *Malach*.

Reich Piotr. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach*.

Reihard Fryderyk. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Rembiszewski, — i

Rembkowski. W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Remiszowski herbu *Jelita*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W r. 1778. Alexander burgrabia zamku Krawkowskiego. — *Krasicki*.

Rendziński herbu *Łada*, —

Repczyński, —

Reptowski herbu *dwie Róże*, — i

Reszka, w Brzesko-Litewskim, i t. d. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malach*. wyrażeni.

Retajewicz. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski.*

Retwiński w ziemi Dobrzyńskiej, i t. d., — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Reverand Klaudyusz, otrzymał Indigenat w Konst. r. 1676. *fol.* 58. — *Krasicki.* — *Malach.*

Rewerdil Marek, Szwajcar, sekretarz królewski *Nobilit. praec. scart.* w Konst. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Reychard Sebastyan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Reychenbach. Indigena w Konst. r. 1775. *fol.* 144. — *Malach.*

Reyn. Indigena w Konst. roku 1726. *fol.* 61. — *Malachowski.*

Reynberger. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Reynhold. Indig. w Konst. roku 1775. *fol.* 142. — *Malachowski.*

Rhor herbu Rhor czyli *Rarowski.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Riancour. Indig. w Konst. r. 1764. — *Malach.*

Rieul Stefan, generał-major w wojsku Koronnem otrzymał Indigenat r. 1768. — *Krasicki.* — *Malach.*

Ritberg Jan, pułkownik wojsk Koronnych, otrzymał Indigenat r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Robaszewski, — i

Robrowski. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak stoją.

Roccatani. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Rodakowski. Uchwałą z dnia 9. Maja roku 1829. zatwierdzone zostało przez NN. cesarza Austryi szlachectwo Pawła Rodakowskiego doktora prawa, syna Franciszka i Justyny z Ziółcekich, a wnuka Andrzeja towarzysza chorągwi Huzarskiej i Maryanny z Janowskich Rodakowskich, i Instrument ten na mocy uchwały wydziału stanów w dniu 3. Stycznia t. r. zapadłej do metryk szlachty krajowej księgi majestatycznej general. Tomu II. str. 30. wpisany został.

Rodkiewicz z Mińskiego, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Rodowicz w Żmudzi, i t. d., —

Rodziłowicz, —

Rodziski, — i

Rodziszewski. — Tak w *Kurop.* i *Malach.* wypisani.

Roesler herbu *Lwyrożycki*, który jest takowy: w polu niebieskiem, dwóch lwów w koronach złotych, w połowie złotych, a w połowie czarnych, pomiędzy niemi krzak róży czerwonej w polu białem, na koronie pół lwa podobnąż różą trzymającego. Ten herb przez diploma nadany Franciszkowi Roesler za Konstytucyą sejmu Warszawskiego w aktach grodzkich dnia 25. Listopada 1790. r. oblatowaną, którą tegoż Franciszka Roesler wraz z sukcesorami do stanu szlacheckiego przypuszcza, i też konstytucyą powtórny sejm Grodziński roku 1793. aprobował. — *Her. Wiel.*

Rogaczewski. — *Kuropanicki.* — *Malachowski.*

Rogulski z ziemi Liwskiej, podpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Roguyski herbu *Brochwicz*, — i

Rohaczewski. — W *Kuropatnickim* i *Malach.*

Rohland. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Rojek, —

Rokoszewski herbu *Rokosz* czyli *Hibrida*, — i

Rokuzowski herbu *Działosz*. — W *Kuropatnickim* i *Malach.* tak wypisani.

Rolbiecki w Konst. r. 1768. — *Malach.*

Rolski Józef. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Romacki. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Romancoff. *Indigena* w Konst. r. 1775. *fol.* 142. — *Malachowski.*

Romanenko Andrzej z wojska Zaporowskiego, *Nobilit.* w Konst. roku 1659. *fol.* 60. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Romankiewicz herbu *Drogosław.*

Romanowscy herbu *Szaława.* — *Okolski.* — *Kuropatnicki Ewaryst* w dziele swoim heraldyeczem *fol.* 43. świadczy, że dom Romanowskich pochodzi od jednowładzców ruskich, a direkte od książąt Smoleńskich. Wielądek w heraldyi *fol.* 198., podobnież od Włodzimierza W. dom ten prowadzi, a oba mienia ich być kniaziami. *Jabłonowski* w tablicach genealogicznych tab. XIV. ich przodków wywodzi od księcia Kijowskiego Mscisława i Ryxy córki Bolesława Krzywoustego. — *Okolski T. III. fol.* 87. książąt panujących na Rusi narzucą za przodków domowi Romanowskich, których pod Swirskimi jako jednej dzielnicy będących kładzie, jakoż w istocie dopiero roku 1454. dom ten rozdzielił się. Gdy Nicolaus a Romanów z bratankiem swoim Marcinem dzieląc się dobrami, miasteczkiem Boszcze, Dworce, Pleściwody, Zboiska,

Mitolin, Milatyn, Rusiatyczami, Romanowem, Chlibowicami, Świrzem i t. d., ustąpił temuż Marcinowi dobra Świrz z wielu innymi, a ten zaczawszy się pisać Martinus a Romanów czyli à Świrz został założycielem domu Świrskich. *Niesiecki* trzymający się zazwyczaj w dziele swoim, *Paprockiego*, i *Okolskiego*, niewiadomo dla czego wypuścił pomienioną procedencją. Z dwóch domów Romanowskich zrobił jeden i przypisał im herb którego nieużywają.

Romański herbu *Śłopowron*. — *Kuropatnicki*. — *Malach*.

Romanus. Indigena w Konst. r. 1775. *fol.* 144. — *Malach*.

Romaszkiewicz w Brzeskiem Litewskim, i t. d., — *Kuropatnicki*. — *Malach*.

Romer właściwie **Römer** herbu *dwie laski*. Niechcąc od najdawniejszych a tem samem niepewnych czasów początki familji tej wywodzić, namieniamy tylko, że już w X. wieku w Niemczech exystowali. O herbie Römerów świadczy herbarz Norymberski w Tomie I. str. 165. — w polu czerwoneu dwie laski srebrne w krzyż Andrzejoyowy złożone. — Jeden z nich w roku 1233. poszedł jako wazał z księciem Saskim Albertem do Inflant na pomoc mistrzowi Krzyżackiemu w walce przeciw poganom, — i potem tamże osiadł, przeto tego jako rozkrzewiciela familji tej u nas, uważać należy. Tego potomek Symeon Römer miał jedną żonę Margaretę von Pfeil, drugą Zofią von Lambsdorff, przeniósł się do Kurlandyi i pożywszy księżęciu Gothardowi na potrzeby wojenne sumę 24,000. marków, wziął od niego prawem zastawnem majątność Jungfershoff pod Rańskiem, umarł Symeon w r. 1580. pochowany w Rydze w kościele katedralnym, który teraz Dom kirche zowią. —

Stefan Römer syn Symeona żonaty z Elizabetą von der Rapp, mając sobie powierzoną administracyę wszystkich dóbr książęcych około Dźwiny aż do Kreitzburga leżących, otrzymawszy list Najjaśniejszego Króla Polskiego Zygmunta III. datowany z Wilna r. 1601. Sierpnia 29. dnia z rozkazaniem, aby w dobrach swych Seczymujży na przyjazd J. R. M. do Inflant jadącego, mosty miał na drogach i przeprawach naprawione, i inne we dworze *ad mensam Regaliam praeparationae*, świetnie tegoż króla przyjął, most na Dźwinie postawił i wojsko jego Litewskie pod wodzą hetmana Chodkiewicza, jako też księcia Kurlandzkiego posiłki, przez tenże most szczęśliwie przeprowadził, i był w owem sławnem zwycięztwie pod Kirholmem przez Karola Chodkiewicza hetmana Litewskiego odniesionem, za co mu książę w nagrodę wier-

ności ku ojczyźnie nadal lennością dobra Halswik zwane w Inflantach. Lecz gdy z czasem Inflanty dostały się Szwedom, zaniechawszy on dóbr swoich, dochowując wierności Królowi i Rzeczypospolitej Polskiej, przy niej się na zawsze został. Od niego też ciągłą descendencją swoją Römerowie zamieszkali w Litwie okazują. Wspomniany Stefan miał dwóch synów: Mateusza i Krzysztofa. Mateusz dla zachowania w potomne czasy cnotliwej stateczności ojca swojego wyjednał od księcia Kurlandzkiego i od szlachty Kurlandzkiej świadectwa, które w niemieckim języku ocalone aż dotąd w archiwum Römerów znajdują się.

Ciż Mateusz i Krzysztof Römerowie, synowie Stefana wysłali w roku 1670. potomka swego Stefana do krewnych swoich w Saxonji będących, prosząc o przysłanie genealogji i descendencji domu swego, którego w roku 1670. Sierpnia 1. od całej familji, a tegoż roku dnia 19. Września w Dreznie od księcia Jana Jerzego II. kurfirszta, podpisem jego ręki utwierdzone uzyskali, które równie jak powyższe oryginalnie w języku niemieckim w domu Römerów dochowane.

Tenże Mateusz von Römer w ciągu życia swego do różnych posług w ojczyźnie używany, był za patentem hetmana Pawła Jana Sapiehy w roku 1662. Września 25. dnia z podpułkownika awansowany na pułkownika w wojsku W. Rs. Litewskiego. Roku 1665. Sierpnia 28. za przywilejem Króla Jana Kazimierza wedle słów przywileju w nagrodę miłych i wdzięcznych zasług od początku wojny z odwagą zdrowia, substancyi w różnych okazjach wojennych Królowi i Repltej oddawane, mianowany podkomorzym Parnawskim. W roku 1673. Sierpnia 5. dnia, za przywilejem Króla Michała awansowany na generał-majora. W roku 1687. Jan III. Król Polski w 13. roku panowania swego mianował go generałem artylleryi W. Rs. Litewskiego.

Wspomina go pod rokiem 1690. Konstytucya *titulo Approbacya liczby: Volumine 5.* na karcie 819. przez którą stany Rzpltej sejmujące przyznają mu należność 143,771. złp. wydanych, własnych jego pieniędzy w różnych kompaniach na potrzeby artylleryi i polecając skarbowi W. Rs. Litewskiego z dochodów extra-ordynaryjnych tę summę jako należną od Rzpltej generałowi artylleryi Mateuszowi Römerowi wypłacić, lecz on za życia swego nieodebrawszy tej należności zostawił następcom prawo do poszukiwania przez testament r. 1690. sporządzony, w którym po rozpisaniu swych majątności między trzech synów: Mateusza, Stefana i Jerzego, i trzy córki: Elżbietę Rosenowę, Annę Rappowę i Agnieszkę Białozorowę, tak się przy końcu wyraża. „Także expensa na

artylleryą W. Rs. Litewskiego na którą koszt mój niemalży z nadwerczeniem fortun moich przez wszystkie czasy administracyi mojej łożyłem, który, lubo mi Rzeczpospolita na assygnacyach i kontrahensyi czopowego i szeląznego Grodzińskiego refuzją naznaczyła i ta że niedepleno za oschłemi assygnacyami i niepewną kontrahencyą wypłaconą została, a osobliwie po pierwszej likwidacyi mojej na sejmie uczynionej, potem następujących lat, aż do rezygnacyi mojej tej artyleryi, koszty moje *de proprio* na tęż artyleryą łożone, a pono już mi samemu onych pozyskać nie przyjdzie; tedy i tego wszystkiego panowie synowie moi teraz, i po śmierci mojej pilnie dochodzić, i do równego podziału między sobą przyłączyć mają, potrąciwszy koszty swoje przez siebie na odzyskiwanie tych summ położone. — Już mi tedy dla zabierania dalszego czasu w chorobie mojej, do czynienia obszerniejszej testamentowej dyspozycyi nieprzychodzi, jedno terazniejszą kończąc i ażeby ona u każdego sądu, na każdym miejscu we wszystkim za ważną i mocną poczytaną była pokornie upraszając, obtestor wszystkich ogółem synów wnuków moich, aby *justam et hereditarium pietatem ac sinceritatem* w domu naszym nigdy nieodmienną ku ojczyźnie *inviolabiter* zawsze konserwowali i w największych razach onej nieodstępowali. Biorąc sobie i przed oczy kładąc *huidum exemplum et argumentum* dziada swego, który wołał wszystkie dobra i fortuny *post ponere* i stracić w Inflanciech, a wiarę i cnotę panu swemu i Rzpltej dotrzymał, — toż i ja sam czynilem służąc przez wszystkie czas wieku mojego wiernie Królom panom moim i tej ojczyźnie, w największych onej razach nieodstępując. “

Mateusz, syn Mateusza generała artyleryi, starosta Smniehski był sędzią ziemskim, potem podkomorzym województwa Trockiego i pułkownikiem gwardyi J. R. Mści. Miał za sobą Helenę Kierdejównę i z niej zostawił pięciu synów: Alexandra, Jana, Leona bezpotomnie zeszyłych, Krzysztofa zmarłego w zakonie *Societatis Jesu* i Stefana chorążego województwa Trockiego. Stefan miał dwie żony, pierwszą Helenę Sulistrowską, z której rodziło się pięciu synów: Stefan Dominik, Michał, Franciszek, Damazy i Jan, i córek trzy: jedna Kazimiera za Jeleńskim, druga za Turczynowiczem, trzecia Helena wprzód za Sołtanem, potem za Wejsenhoffem, z drugiej żony Eleonory Szadurskiej dwóch było synów: Antoni i Józef, i córka jedna w zamężciu za Ryskim.

Pierwszy syn Stefana, Stefan Dominik dwu-imienny, idąc drogą zasług obywatelskich, był w roku 1742. pisarzem grodzkim województwa Trockiego, 1752. za przywilejem Króla Augusta sędzią ziemskim 1766. za przywilejem Króla Stani-

sława Augusta chorążym ziemskim, 1771. wybrany i przywilejem tegoż Króla potwierdzony, podkomorzym województwa Trockiego, odbywał kilkakrotnie funkcyę deputackie, był marszałkiem trybunału duchownego W. Ks. Litewskiego, był kilka razy posłem na sejmie Królestwa Polskiego. Tenże Stefan Dominik dochodząc w Rzpltej zaległej należności po prazdiadu swym Mateuszu generale artyleryi na dom Römerów przypadającej otrzymał na sejmie konstytucyą, teżże wyplatę mu polecającą.

Stefan Dominik, miał jednę żonę Barbarę Wołodkowiczową starościankę Hajeńską, z której spłodzona córka Teresa, była za Tadeuszem Puzyną generałem-brygady Hussarskiej W. Ks. Litewskiego, z drugiej żony Anny Pacowny pisarzówny W. Ks. Litewskiego zostawił dwóch synów: Michała i Józefa, oraz córkę Krystynę, która była za Marcinem Białozorem brygadyerem jazdy narodowej W. Ks. Litewskiego.

Michał syn Stefana Dominika, spełniał w życiu swoim rozmaite urzędy: był sędzią ziemskim Trockim, prezydentem sądu głównego gubernji Litewsko-Wileńskiej, później marszałkiem szlacheckim teżże gubernji i w innych ważnych komisjach prezydował; żonaty z de Raesowną, córką Franciszka de Raesa, pułkownika J. K. Mści. Z potomstwa jego Judyta córka wdzieciństwie, Henryk syn w młodym wieku szedł ze świata, z pozostałych zaś dzieci, córka Anna za Xawerym Podbereskim byłym prezydentem sądu granicznego Trockiego, syn pierwszy Edward Guberski sekretarz, dwókrrotnie żonaty, z pierwszej żony Anny Białozorówny Frejleiny dworu NN. Cesarzowych Rossyjskich Maryi i Alexandry, ma dwóch synów: Alfreda i Eugeniusza, z drugiej Zofji Białozorówny dwóch także: Edwarda i Izydora. Drugi syn Michała Seweryn kolleski registrator. Trzeci syn Michała Stefan Michał kolleski registrator.

Drugi syn Stefana Dominika, Józef Römer w młodości służył wojskowo, potem w Gwardyi honorowej Litewskiej Cesarza Napoleona, później w cywilnej służbie był prezydentem sądu granicznego powiatu Trockiego, żonaty z Alexandrą księżniczką Puzynianką, córką księcia Stanisława Puzyny, sekretarza Króla Polskiego Stanisława Augusta, zostawił syna Stanisława i córkę Maryę.

Drugi syn Stefana Römera, chorążego województwa Trockiego Michał rotmistrz wojsk Pruskich, wysłużony oficer za panowania Fryderyka W. w czasie siedmio-letniej wojny, miał żonę Hermanownę i zostawił syna jednego Antoniego.

Trzeci syn Stefana Römera chorążego województwa Trockiego, Franciszek skarbnik województwa Trockiego, miał

żonę Mrokowską; z potomstwa Franciszka, Janusz syn zmarł bezdzietny, i cztery córki: 1. Wincenta za Zórawskim, 2. Tekla za Wilezyńskim, 3. Barbara za Odyńcem, 4. Teresa za Suchodolskim.

Czwarty syn Stefana Römera chorążego w. Trockiego, Damazy kapitan wojsk Pruskich, wysłużony oficer za panowania Fryderyka Wielkiego w czasie siedmioletniej wojny. Wrociwszy do kraju był wprzód chorążym, a później podkomorzym województwa Trockiego. Miał żonę Katarzynę Ważyńską, podkomorzanekę Oszmiańską, z której dwóch synów bezpotomnie zeszyłych Hilarego i Onufrego, oraz trzy córki Wincentę wprzód za Ignacym Wankowiczem, a w powtórnem małżeństwie za Nikodemem Borewiczem szambelanem J. K. Mści. Johannę za Ambrożym Korsakiem chorążym Oszmiańskim, Aloizę za Michałem Korsakiem sędzią Oszmiańskim.

Piąty syn Stefana Römera chorążego w. Trockiego, prezydent sądu ziemskiego w województwie Trockiem. Żonę miał Glindziejownę i z nią czterech synów i córkę: z tych trzech synowie, Bolesław, marszałek województwa Trockiego, Ludwik i Józef zeszyli bezpotomnie, córka Emilia była wprzód za Ryllą chorążym Lidzkim, potem za Kostrowickim marszałkiem powiatu Lidzkiego; czwarty zaś syn Jana, Alexander kapitan byłego wojska Polskiego, mający za sobą Johannę Siekludzkę, ma pięciu synów: Seweryna sędziego województwa Trockiego żonatego z Teodorą Matusiewiczówną, Jana w służbie wojskowej w kawaleryi. Ryszarda, Alexandra i Bolesława, oraz trzy córki: Alexandrę za Marcinem Rosochaekim byłym sędzią powiatowym Trockim, Waleryą i Melanią.

Szósty syn Stefana Römera chorążego województwa Trockiego, Józef miał żonę Waldenowną, z nią trzech synów i trzy córki: pierwszy syn jego Jan, był marszałek powiatu Rzeżyckiego, żonaty z Konstancją Benisławską, zostawił synów, Józefa kolleżkiego registratora, Kazimierza i Bronisława, i córki Konstancją, Eleonorę Jadwigę i Ludwikę. Drugi Ludwik poręcznik byłego wojska Polskiego, z pierwszej żony Sokolowskiej ma dwóch synów: Felicyana, Jarosława, i pięć córek: Maryę, Antoninę, Michalinę, Walentynę i Melanię, z drugiej Waldenowny syna Artura. Trzeci syn Józefa Justyn zszedł bezpotomnie, — z trzech córek Józefa jedna była za Kihortem.

Siódmy syn Stefana Römera chorążego województwa Trockiego, Antoni był podwojewodą województwa Trockiego, miał żonę Danilewiczównę, z nią syna jednego Franciszka, który służąc wojskowo w chorągwi sformowanej przez ojca swego w r. 1794. na Pradze pod Warszawą zginął. Z dwóch

córek Antoniego jedna była za Alexandrowiczem sędzią Lidzkim, druga w panińskim stanie.

Drugi syn generała artylerji Mateusza Römera imieniem Stefan pisarz ziemski województwa Trockiego, miał syna Mateusza podstolego Trockiego. Mateusz zaś podstoli zostawił synów pięciu, z których Antoni, Stefan i Jerzy bezpotomnie zeszli, czwarty Jakób zostawił syna Kazimierza, — Kazimierz miał trzech synów: Józefa byłego asesora sądu ziemskiego Trockiego, Dominika sędziego ziemskiego powiatu Trockiego i Onufrego majora wojsk Rossyjskich. Józef syn Kazimierza ma też pięciu synów: Modesta, Michała, Antoniego, Jana i Wincentego; a z Józefa piątego syna podstolego pozostali dwaj synowie: Andrzej starosta Menczelski, i Mateusz namiestnik w brygadzie byłego wojska Litewskiego.

Trzeci syn generała artylerji Litewskiej, Jerzy Römer wojski Wilkomirski, starosta Zozielski i Łojciewski z żoną z domu Ejsmontowną miał jednego syna Mateusza, który zmarł w kawalerskim stanie, i dwie córki: jedną Annę za Chreptowiczem kasztelanem Nowogrodzkim, a drugą za Billewiczem.

Nakoniec z drugiego jak się wyżej namieniło brata Mateusza Römera generała artylerji Litewskiej imieniem Krzysztofa, rotmistrza wojsk Polskich dziedzica dóbr Heermeijsterholm, potomkowie jedni zostali w Inflantach i Kurlandyi, drudzy w Litwie w Upitskim powiecie. Krzysztof Römer rotmistrz miał dwóch synów: Stefana pułkownika wojsk Polskich i Andrzeja podpułkownika wojsk tychże. Stefan pułkownik miał syna jednego Jana Andrzeja kapitana wojsk Polskich. Ten zaś Jana Zygmunta porucznika wojsk Polskich i sędziego normalnego w powiecie Upitskim, który miał syna Bogusława chorążego wojsk Pruskich.

Andrzej zaś podpułkownik miał syna Jerzego Frideryka porucznika wojsk Polskich, ten Michała Fabijana kapitana wojsk Rossyjskich. Michał Fabian trzech synów: Fryderyka sędziego asesory Litewskiej, Ludwika chorążego wojsk Rossyjskich i Antoniego porucznika wojsk Pruskich, który to Antoni ma dwóch synów: Jakóba i Ludwika Römerów. — *Z dokumentów familijnych.*

Rończy, —

Ropp, —

Rosiejowski, —

Roskowski herbu Dołęga, —

Rosłecki, — i

Rosłowicz. — Tak wypisani w *Europatnickim i Matachowskim.*

Rosolowski herbu Prus, — i

Rosset. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak są wypisani.

Rossi Jan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Rossowicz herbu Gozdawa. — Sam tylko *Malachowski* tak ich wypisuje.

Rostoga Walenty z ziemi Wieluńskiej, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski.*

Roszkowski herbu Świnka. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — Zapewne to ci są którzy w Tomie VIII. bez herbu są umieszczeni.

Rottenburg Franciszek. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Rottenhof Karol Krzysztof, otrzymał Indigena w Konstytucyi r. 1768. — *Krasicki.* — *Malach.*

Rottow, — i

Rottowill. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Rousseau Piotr Józef. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Rowicki Jacek. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Rowiński herbu Boża Wola. — Stoją w T. VIII., ale bez herbu.

le Roy Bosrogier. Indig. w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Rozan. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Rozanowicz herbu *Ślepowron.* O tym domie przez niewiadomość dawni autorowie, jako też *Niesiecki* i *Kuropatnicki* opuścili. Z podanych autentycznych dokumentów, a osobliwie *Vidimus* do ksiąg ziemskich prowincyi Rochaczewskiej w roku 1773. dnia 28. miesiąca Października wypisany, ten zawiera w sobie następującą imienia Rozanowiczów genealogią: — Najpierwej ta familia w koronie miała swoje siedlisko, z których roku 1557. Jan z Czekerowa Rozanowicz z Sandomirskiego był posłem na sejm. Bogdan Rozanowicz w powiecie Krzemienieckim posesyą mający, spłodził Alexandra, od którego Samuel, ten zostawił syna Jana Rozanowicza który się przeniósł do Litwy w powiat Mozyrski, gdzie spłodził synów trzech: Sylwestra w służbie wojskowej zostawał. Piotr na Wołyń do familji swojej przeniósł się. Michał Rozanowicz także w Mozyrskim mieszkający, miał synów dwóch: Antoniego i Tadeusza, ten udał się do mała Rossyi, i tam oże-

nił się. Antoni zaś miał sześciu synów: Wacława, Ignacego, Józefa, Wincentego i Eustachiego Rozanowiczów. Wacław Rozanowicz wojski Mscisławski podług przywileju od Króla Stanisława Augusta 1792. danego, o którego braci i jego krwi związku z płci żeńskiej, nie ma dalszych wiadomości. — *Her. Wiel.*

Rożański herbu Poraj. Z województwa Ruskiego. Stanisław z Ewą Grzybowską spłodził Macieja Rożańskiego który w województwo Sandomierskie i powiat Radomski przeniósł się z Małgorzatą Saryusz Gomolińską, niegdy Jana Gomolińskiego i Heleny Romerowej córką, spłodili Wacława Rożańskiego syna, i dwie córki: Franciszkę, która za Janem Nepomucenem Dębskim burgrabią Krakowskim, Helenę, która za Maxymilianem Mireckim sędzią ziemiańskim Radomskim.

Wacław Rożański który z Katarzyną Błędowską niegdy Stanisława Błędowskiego herbu *Półkozic*, i Anny Rozielskiej herbu *Łabędź* córką, a Macieja Błędowskiego scholastyka Kamienieckiego rodzoną bratunką, spłodili Barbarę Różańską córkę.

Mateusz Błędowski dziekan Kujawski deputat, a Maciej Scholastykiem w Kamieńczyku, stryjeczni bracia. — *Her Wiel.*

Rozdrażewski herbu Odrowąż. — Tylko u *Malachowskiego*.

Rożęcki. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Rozmiarowski herbu Rozmiar. — Patrz pod **Rozmiar** w T. VIII.

Rozwalski z Malborg. podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski.*

Rubowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Rubowski w Konst. roku 1775. *fol. 149.* — *Malachowski.*

Rucicki herbu Pobog. — *Malach.*

Ruciński herbu Ogończyk. — *Malachowski.*

Ruczowski herbu Poraj. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Rudawski herbu Prus. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Rudołowski, —

Rudzeński, —

Rudziecki, —

Rukawiec, — i

Rukwyż. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* są umieszczeni.

Rumbold w Połockiem dom znakomity r. 1648. Patrz u *Strykowski* na karcie 579.

Runowski herbu *Junosza*. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Rupejko. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W r. 1788. Adam łowczy Smoleński. — *Krasicki*.

Rusanowski herbu *Trąby*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W r. 1788. Franciszek miecznik Bełzki. Świętosław stolnik Grabowiecki. — *Krasicki*.

Rusecki. — Tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Rusiecki herbu *Korab*. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Rusieński herbu *Dolega*. — Że są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Rusilowicz, —

Russel w powiecie Upitskim, i t. d., —

Russianowski, — i

Ruszewski. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak wypisani.

Ruszyłowicz, podpisał pierwiastkową Unią Litwy z Polską w roku 1401. patrz w *Statucie Litewskim* na karcie 128.

Rutka, — i

Rutkicz. W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Rutkowski herbu *Bończa*, którego różni różnie używają, a z tych niektórzy tegoż herbu *Bończa* tak używają, to jest między tarczą w polu błękitnem, jednoroziec biały, do konia podobny, przednimi nogami w górę wspięty, jakby w biegu zapędzony, w prawą tarczę, na czole róg kończaty mający, a na szyi wieniec z ruty niosący, nad hełmem zaś, pięć piór strusich. Z tego domu, Stanisław Bończa Rutkowski, dziedzic wsi Przystawic, w województwie Mazowieckiem, ziemi Czerskiej, powiecie Garwolińskim, parafji Jeziorka, mąż prawdziwie roztropny i pełen wielu przymiotów, w zdaniach i radzie gruntowny. Ten z Józefą z Makowskich, herbu *Poraj*, miał siedmiu synów, i jedną córkę, z których zostało się żyjących 4. i jedna córka, to jest: pierwszy Jakób, drugi Franciszek, trzeci Kasper, czwarty Józef, i córka jedna Wiktorya. — *Her. Wiel.*

Rutowski, — i

Rutski. — Tak wyrażeni w *Karopatnickim* i *Malachowskim*.

Rutski Xawery. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Malach.*

Rużewicz, w Trockiem, i t. d., — *Małachowski*. — W roku 1788. Ignacy strużekasz Trocki. — *Krasicki*.

Rużycki herbu *Poraj*. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Rwocki herbu *Plomięczyk*. — *Małach*.

Rybczyński herbu *Słepowron*,

Rybicki, —

Rybkowski, —

Rycewicz, —

Rychaczewski, —

Rychlewicz, —

Rychlewski, — i

Rychliński. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* umieszczeni.

Rychlicki herbu *Grzymala*. — O tych w T. VIII., ale bez herbu.

Rychter, — i

Rychterski. — W *Kurop.* i *Małach*.

Rycieki z ziemi Ciechanowskiej, podpisał elekeyą Jana Kazimierza Króla. — *Małach*.

Rycz. *Nobili*. w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Małachowski*.

Ryczywolski. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1778. Józef kanonik Gnieźnieński. Daniel kanonik Łucki i Chełmski. — *Krasicki*.

Rydalski herbu *Biberstein*, — i

Rydgier herbu *Rydgier*. — Tak tylko przez *Małachowskiego* wspomnieni.

Ryk w Inflantskiem, i t. d., — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1778. Michał stolnik Inflantski. Wojciech rotmistrz Inflantski. — Konstancya Rykowska małżonka Benisławskiego stolnika Inflantskiego. — *Krasicki*.

Rymaszewski herbu *Pobog*. Rymaszewski i Remiszewski są herbu *Pobog*, oraz jednego są domu, bo obadwa te domy od jednego domu to jest, od Romieszów poszły, o których *Niesiecki* w swoim Herbarzu T. III. *fol.* 856. *haec formalia* napisał: w W. Rs. Litewskiem w powiecie Lidzkim kwitnęła niegdyś można familia Remieszów dziedziców na Lipniskach. — Z tych Remieszów przeniosłszy się niektórzy na Podlasie blisko Mazowsza, Remiszewskimi przezwali się i teraz piszą się na Remiszewie Remiszewscy. Drudzy zaś w Litwie rozmnożywszy się z Remieszów Rymaszewskimi są nazwani, z których Jakób Rymaszewski służył pod Pancerną chorągwią. Drugi także Jakób Tomasz syn w chorągwi Pancernej zostając, pod Kamieńcem Podolskim na utarczce za wiarę, prawo i króla z Turkiem na placu poległ. Adam Rymaszewski w Oszmiań-

skim ma swoją posesyą. Są także i na Podolu Rymaszezewscy w Wilkomirskim tegoż herbu. Remiszewscy zaś herbu *Jelita* w Sieradzkim województwie, wątpie bardzo jeżeli i ci także nie od Remiszów pochodzą, o których szeroko pisze *Niesiecki T. III. fol. 869.* Laurenty Rymaszezewski *Ordinis S. Basilii Magni*, z Godyckiej urodzony, i brat jego, mają przydomek Remiesz. Dom Czechowiczów z niemi z kolligacony bo Czechowiczowna cześniakowna Oszmiańska, jest za Rymaszezewskim; także Minkowskich, Chłopickich, bo i Chłopicka także żyje za Rymaszezewskim w małżeństwie 1757. r.; Mikulskich także, bo w Nowogrodzkim, siostra przerwanych braci rodzonych jest w małżeństwie za Mikulskim. — *Herbarz Duń-czewskiego.*

Rymgajło z Żmudzi, podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Małach.*

Rymkiewicz herbu Boże zdarz. — O tych w Tomie VIII., ale bez herbu.

Rymowicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Rymwidów herbu Lew — i *Grzymala*, wymienia *Małachowski.*

Ryniejski w Orszańskim i t. d., — *Małachowski.*

Rynka herbu Korczak, —

Rynkiewicz, —

Rysiewicz herbu Ryś, — i

Ryspert. — Tak stoją w *Kurop.* i *Małach.*

Ryszewski herbu Aichinger. — Stoją w T. VIII., ale bez herbu.

Rytarowski herbu Topor. I o tych w T. VIII., ale bez herbu.

Rytmin. — *Kurop.* — *Małachowski.*

Ryx Franciszek kamerdyner Króla Stanisława Augusta. *Nobilit. praec. scart.* w Kons. r. 1768. był starostą Piaseczyńskim, żona jego Meline. — *Krasicki.* — *Małach.*

Ryzenberg Lenk. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol. 148.* — *Małach.*

Ryzniewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Rzechowski z ziemi Rożańskiej, i t. d., — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — W roku 1778. Józef Rzechowski podwojewodzi Rożański. Adam komornik graniczny Rożański. — *Krasicki.*

Rzecki herbu Drużyna. — Patrz w T. VIII. gdzie stoją bez herbu.

Rzepliński w Żytomirskim i t. d. — *Kurop.* — *Mał.*

Rzętkowski z ziemi Gostyńskiej był posłem na sejm roku 1790. — *Małachowski.* — W roku 1788. Waleryan

podstoli Gostyński. Piotr komornik ziemski. Jan żupnik. — *Krasicki.*

Rzołkowski.—*W Kuropatnickim i Malachowskim.*

Rzyszczewski herbu Pobok. O tych stoi w Tomie VIII., tu otrzymawszy dokładną domu tego procedencją, takową zamieszczamy jak następuje: Z dokumentów familijnych widać, że już roku 1546., gdy Król Polski i W. Ks. Litewski Zygmunt I. rozkazał PP. Wasylowi Tyszkiewiczowi i Wojciechowi Lenartowiczowi zrobić rozgraniczenie Korony od W. Ks. Litewskiego, komissarze ci zajęehali do dworu Mikity czyli Mikołaja Rzyszczewskiego dziedzica wsi Rzyszczewa, którego gruntem też granica przechodziła. — Ten Mikołaj zostawił dwóch synów: Lwa i Bazylego jako o tem dział z r. 1560. świadczy. Pierwszy Lew z Bohdaną Sielecką, miał synów czterech: Teodora, Hrehorego, Jana i Alexandra, i córkę Maryannę, która poszła za Worotnickiego. Teodor zginął podczas napadu Tatarów 1626. r., którzy i dwór w Rzyszczewie z całym sprzętem domowym, i papierami spalili. Hrehory, od którego nieprzerwana aż do czasów naszych procedencya, pojął w śluby małżeńskie Teodorę, córkę Adama Nieświckiego, z której zostawił córek cztery: Bohdanę za Antonim Bakowieckim, Katarzynę za Rafałem Andruskim, Annę za Pawłem Krzowskim, Anastazyą za Krzysztofem Czarnawskim i syna Adama o którym niżej. Jan z Katarzyny Liniewskiej miał syna jednego Pawła, który pojął za żonę Teodorę Olizarównę *2do voto* Łukaszowę Porwaniecką i z niej zostawił jedną tylko córkę Maryannę, która poszła za Alexandra Ładę. Alexander z Maryanny Oszczewskiej zostawił syna Pawła bezpotomnego i córkę Annę Dąbrowską.

Bazyli drugi syn Mikołaja, z Eufrozyny Czarnkowskiej herbu *Kórczak* zostawił dwóch synów. Tychnę vel Tymofeja i Jana Opata Dubieńskiego, i córkę Eudoxią, Stefanowi Rusinowiczowi herbu *Godziemba* zaślubioną. Tychno trzy razy śluby małżeńskie ponawiał: *1mo* z Anną Olizarowską, *2do* z Teodorą Olszowską, a *3tio* z Ruzinową, zostawił córek cztery: Eudoxią za Gałęckim, Katarzynę za Janem Karolem z Bielki Bieleckim, burgrabią grodzkim Łuckim, Annę za Skirmuntem i Apollonią; a synów pięć, z których Samuel kanonik Pułtusk i Najjaśniejszego JMści Karola Ferdynanda królewicza i biskupa Płockiego auditor. Henadży, Bazyli, Wacław, który pojął za żonę Halszkę z Porwańca *2do voto* Janowę Korezowską, wszyscy bezpotomni, i Daniel, który ze Zbrożkównej miał córek dwie: Helenę i Ewę, pierwsza poszła za Stefana na Wojutyńie Hulewicza, druga za Jerzego na Horodnie Ho-

rodeńskiego. Tym sposobem, acz najliczniejsza, zgasła linia Bazylego.

Pozostały Adam na Rzyszczewie Rzyszczewski, syn Hrehorego, wnuk Lwa, a prawnuk Mikołaja, wszedł w związek małżeński 1626. roku z Anastazyą Porwaniecką córką Andrzeja z Porwańca Porwanieckiego i Teodory Woronianski, umarł jako zakonnik ś. Bazylego, *Ritus Graeci* w Monasterze Zahorowskim, pod imieniem Athanazego, zostawił jednego syna Łukasza, ten był naprzód towarzyszem roty Panczernej Stanisława z Bnin hrabiego na Tenczynie Opalińskiego starosty Nowomiejskiego, potem tejsze rotę deputatem, a nakoniec porucznikiem i namiestnikiem chorągwi Panczernej J. K. Mści. Pojął za żonę Helenę Hulewiczównę, córkę Mikołaja z Broch Perekalskiego na Wojutynie Hulewicza i Zofji Dąbrowskiej, która po jego śmierci ponawiała śluby małżeńskie: *1mo voto* z Jackiem Podhoreckim, *2do voto* z Janem Oźgin Błazejowskim podczaszym Słonimskim.

Jan Adam syn Łukasza, ożenił się z Franciszką Moszyńską herbu *Nalęcz*, córką Piotra Moszyńskiego i Maryanny Mikołajewskiej, i zostawił córkę Annę za Sikorskim, i synów dwóch: Piotra *Societatis Jesu Collegii Leopoliensis*, i Wojciecha; ten naprzód 1733. roku cześnik Nowogrodzki i generalny komissarz cel skarbu królewskiego w prowincyach Ruskich, 1741. miecznik Wołyński, 1757. łowczy Wołyński, nakoniec 1775. kasztelan Buski, później Lubaczewski i orderu ś. Stanisława kawaler. Pojął on w śluby małżeńskie Maryannę Suską, córkę Michała Maurycego Suskiego łowczego Łomżyńskiego, i regenta kancelaryi W. Kor. i Anny Karlińskiej. Ona wniosła do domu Rzyszczewskich dobra Rawicz, Królwyszczynę w województwie Sandomierskim, Gielczyn w województwie Mazowieckim, i wsie Żelazne, Rososze i Rososzki, w ziemi Czerskiej położone, które później Wojciech Rzyszczewski zamienił z Franciszkiem Salezym Potockim wojewodą Kijowskim, za dobra na Wołyniu po dziś dzień w familji znajdujące się, zostawił on córki dwie: Teklę za Mateuszem hr. Baworowskim i Katarzynę za Rafałem Myszką Chołoniewskim miecznikiem W. Kor., starostą Dubienieckim, i syna Adama który się roku 1748. urodził, ten naprzód 1769. r. starosta Rudneński 1777. łowczy Wołyński, nakoniec 1786. kasztelan Lubaczewski i orderów Orła białego i ś. Stanisława kawaler; po raz kilka urząd posła województwa Wołyńskiego na sejmach w Warszawie sprawował, a mianowicie 1786. roku i podczas cztero-letniego sejmu, umarł w Uwinie 1808. roku. Żoną jego była Honorata Chołoniewska, córka Adama Myszkki Chołoniewskiego kasztelana Buskiego i Salomei Rątskiej; z niej zostawił

córek cztery: Salomeę za Fryderykiem Gryffem Moszczyńskim marszałkiem W. Kor. synem Jana Kantego Moszyńskiego i Fryderyki Alexandryny z Graffów de Cossel podskarbiach W. Kor., a wnukiem Alexandra Michała i Teresy z hr. Ossolińskich, Moszyńskich skarbników Podlaskich; Józefę za Janem hr. Chołoniewskim synem Ignacego starosty Kołomejskiego i Józefy Hryniewieckiej wojewodzianki Lubelskiej; Urszulę i Annę młodo zmarłemi, tudzież synów dwóch: Kazimierza młodo zmarłego i Gabryela. Gabryel hr. Rzyszczewski, tytułem tym od Najjaśniejszego Cesarza Alexandra zaszczycony, generał wojsk Polskich, orderów Legji honorowej, *pro virtutemilitari*, Maltańskiego i ś. Anny kawaler, pojął za żonę 1812. r. Celestynę ks. Czartoryską, córkę Józefa ks. Czartoryskiego, stolnika w. W. Rs. Lit. i Doroty ks. Jabłonowskiej kasztelanki Krakowskiej z której ma 4 córek: Klementynę, *1mo voto* za Urbanem Bobrek marszałkiem powiatu Dubieńskiego, *2do voto* za Kazimierzem Duninem Karwickim, synem Krzysztofa generała wojsk Polskich i Franciszki z Małachowskich Karwickich; Zofią za Franciszkiem hr. Wodzickim synem Stanisława prezesa senatu w Krakowie i Anny z hr. Jabłonowskich Wodzickich; Gabryellę i Izabellę, i synów trzech: Józefa Leona, który pojął za żonę 1839. r. Michalinę Radziwiłłównę, córkę Michała ks. Radziwiłła i Alexandry Steckiej, z której ma syna Michała, i Alexandra dotąd bezżennego.

S.

Sabkowski herbu Łodzia.—*Małachowski* i *Kuropatnicki* w dzielach swych wraz z herbem ich wypisują, inni autorowie zamilczeli.

Saby Antoni, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Sacco. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 147.* — *Małachowski*.

Sachowicki, —

Sadecki, — i

Sadgir. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małach.*

Sadłowski herbu *Sreniawa*.— Tylko u *Małachowskiego*.

Sadłucki w Grodzieńskim, i t. d., — *Małachowski*. — W r. 1778. Michał mostowniczy Grodzieński. — *Krasicki*.

Sadokierski herbu *Nalęcz*, — i

Sadzewicz. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Sagajło herbu *Pomian*. — Stoją w Tomie VIII. , ale bez herbu.

Sagatowski w Trockim, i t. d., — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Szymon krajeży Trocki. — *Krasicki*.

Sagramozo. *Indigen*. w Konst. r. 1775. *fol.* 145. — *Malachowski*.

Sakiewicz. *Nobilit*. w Konst. r. 1673. *fol.* 41. — *Malachowski*.

Sale z *Brygnalów Indigen*. w Konst. roku 1768. — *Malachowski*.

Saleniewicz herbu *Rawicz* z odmianą. — *Małach*.

Salkowski. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Samczeńko. *Nobilit*. w Konst. r. 1659. *fol.* 59. — *Małach*. — *Krasicki*.

Samujło herbu *Sulima*, —

Sangaiło, —

Sangowicz, —

Saniewski, — i

Santoman. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* wymienieni.

Sapalski Ignacy i Szymon. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Sapkowski herbu *Łodzia*, —

Saplica, — i

Saprynowski. — W *Małachowskim* i *Kuropatnic*.

Saran. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Małachowski*.

Sarnacki w ziemi *Zambrowskiej*, i t. d. — *Małach*. — W r. 1778. Antoni skarbnik *Bielski*. — *Krasicki*.

Sarnecki. — *Kurop*. — *Małach*.

Sartorius. *Nobilit*. w Konst. roku 1775. *fol.* 148. *Małachowski*.

Sasimowski herbu *Sas*,

Sasinski herbu *Jastrzębiec*, — i

Sasowski herbu *Sas*. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* wyrażeni.

Sasulicz *Sasin* herbu *Łabędź* z kłótką w pysku. — *Małachowski*.

Satkowski herbu *Rola*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Saturius Ernest. *Indigena* w Konst. r. 1790. *fol.* 218. — *Małach*.

Sawerzopf Józef Adam generał-major w wojsku Polskiem otrzymał *Indigenat* r. 1768. — *Krasicki*. — *Małach*.

Sawaniewski herbu Pobog. W Wielk. Ks. Litewskim jest tradycya o tym domie drukowana w Wilnie, z taką ekspresją: roku 1241. za panowania Leszka Białego w Polsce, a w Mazowszu Konrada brata jego, księcia Mazowieckiego, synów Razimierza wtórego, księcia Polskiego, jako pisał *Miechowi*us, *Kromer*, *Długosz* i inni, gdy wtargnęli Tatarowie do Polski, Włodzimierz wojewoda Krakowski rozpedził onych, że się musieli kryć po lasach, w tedy z familji Szyrynowów kniaziów Tatarskich, jeden imieniem Sawan, mający za herb czyli znak swój Ordynkę gołą, a dostawszy się do tegoż księcia Mazowieckiego Konrada, i przyjąwszy chrzest ś. wierne mu w dziełach rycerskich usługował, za co ożeniwszy onego z pokrewną żony swojej, przezwiskiem Jewsko herbu *Jastrzębiec*, połączonych imionach, nazwawszy Sawaniewskim, dał onemu w posagu dobra Szankow nazwane, mianując onego na tych dobrach hrabią Szankowskim. Za rozrodzeniem się jego potomstwa, przy rozdziałach tegoż Sankowa, brat brata zabił, za co gdy bratobójca uciekł, potomstwu jego odjęto krzyż z herbu, a włożono w podkowę ordynkę, nazwawszy herb *Zagłobą*, a bratobójca pokutujący i będąc w Rzymie r. 1316. uprosił ojca ś. Jana XXII. papieża za sobą do Króla Władysława Łokietka instancją, za którą jednak jako żołnierza osądzono, aby w najpierwszej z nieprzyjacielem potyczce, przed wojskiem uczynił odwagę, po której, acz dla niego szczęśliwej, lubo mu krzyż kawalerski, to jest Ośmiorog do herbu przywrócono, wszakże na pamiątkę bratobójstwa, między podkową pół ordynki zostawiono, nazwawszy herb ten *Pobog*, którym potomstwo jego w Polsce i Litwie dotąd pieczętuje się.

Z tej familji hrabiów Szankowskich, w dużo późniejszym czasie, po lat kilka set, żył Szczesny hrabia Szankowski Sawaniewski, pułkownik wojsk Koronnych pułku konnego ożeniony z Dokurnowną. Tegoż hrabi Szankowskiego, brat rodzony Stanisław, był biskupem Płockim. Syn Szczesnego z Dokurnowny jeden Stefan hr. Szankowski Sawaniewski, stanowczy wojsk Koronnych, ożeniony z Surożanką Frączkiewiczówną herbu *Dolega*, z której synów dwóch, i córek dwie: Mateusz syn starszy hr. Szankowski Sawaniewski, od którego dalsza procedencya niżej wyrażona. Krzysztof Sawaniewski syn młodszy, rotmistrz w rycerskich dziełach dobrze znający się, zabity w batalji za Króla Jana Razimierza, którego potomstwo w Orszańskim powiecie dość obszerne dotąd znajduje się. Córka starsza Stefana z Frączkiewiczowny, imieniem Helena za Chomskim.

Mateusz pomieniony hr. Szankowski Sawaniewski, syn

Stefana z Frączkiewiczowny za Jana Kazimierza Króla Polskiego, czasu ciężkiej wojny pułkownik wojsk W. Ks. Litewskiego, z wodzem Judyckim, kawalerem Maltańskim, na Moskwę i Kozaki za ojczyznę, mąż w wielu bataliach doświadczony. Zona jego Pałuska herbu *Poraj*, to jest róże, z której synów dwóch: Jan i Michał. — Michał Sawaniewski, podstarości sadowy powiatu Rzeczyckiego, którego familia w powiecie Orszańskim. Jan hr. Szankowski Sawaniewski, towarzysz usarski z hetmanem Pacem przeciwko Szwedom na Żmudzi wiele w bitwie dokazujący, miał w sobie siedm postrzałów, a trzynaście razy ran zaciętych. Była za nim Piegłowska, z którą synów dwóch: Dominik i Michał, córki także dwie: Eleonora za Albrychtem Kołatajem, podczaszym Wolkowskim; Elżbieta młodsza mniszką Bernardynką w Litwie. Michał Sawaniewski, oboźny powiatu Starodubowskiego, deputat w r. 1732. obrany z tegoż powiatu. Za nim Chojecka znacznej familji w powiecie Oszmiańskim. Dominik hr. Szankowski Sawaniewski, miecznik i rotmistrz ziemi województwa Wileńskiego, w różnych subselliach sędzieja i posel na sejm elekcyi Króla Augusta III. deputat *ad Pacta Conventa*, i rezydent *ad Latus* Króla Stanisława był wojskim W. Ks. Litewskiego; żona jego Chreptowiczowna, herbu *Odrowąż*, urodzona z Pacowny oboźnianki W. Ks. Litewskiego, herbu *Gozdawa*. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Sawgiel. — *Kurop.* — *Malach.*

Sawur herbu *Sawur*. Patrz Tom VII. pod **Przyjacieli**.

Schabicki. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Schall. *Indigena* w Konst. roku 1790. *fol.* 218. — *Malachowski.*

Schenmeczler. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Scheunevogel. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. Litewskiej r. 1775. *fol.* 45. — *Malach.*

Schiller Jan *Indigena* w Konst. roku 1790. — *Mał.*

Schirer. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Schmidt. *Indigena* w Konst. r. 1764. — *Malach.*

Schmieden Nathanael, z urodzenia szlachec, burgrabia i burmistrz Gdański do *Indigenatu* z potomstwem przypuszczony, Konst. r. 1658. — *Vol. IV. fol.* 566. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Schönvogel. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Schorzowski Adam z ziemi Wieluńskiej, podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Schroger. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Schulten. — *Kurop.* — *Malach.*

Schultz. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Schyrkow. *Indigena* w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malach.*

Scibło, —

Sciborowski w Pilźnieńskim, i t. d., —

Scierski, herbu *Leliwa*, —

Secemiński herbu *Dąbrowa*, — i

Sęderecki. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Malachowski.*

Sedniow w Konst. r. 1775. *fol.* 146. — *Malach.*

Seelof Leon. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Sefer Marek rotmistrz, otrzymał *Indigena* w Konst. r. 1658. — *Vol. IV. fol.* 571. — *Krasicki.* — *Malach.*

Seferowicz Bohdan. *Nobilit.* w Konst. r. 1676. *fol.* 62. — *Krasicki.* — *Malach.*

Segnicz herbu *Helm*, —

Sępowicz herbu *Nowina*, —

Serdakowski, —

Sereyko, w Podlasiu i t. d., —

Sergowski herbu *Junosza*, —

Seyfard, w Pińskim, i t. d., — i

Siągayło. — Tak wymienieni w *Kuropatnickim* i *Malachowski.*

Siarczyński herbu *Sas.* — *Malachowski.* — *Krasicki.*

Sidorowicz Jakób. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Siechnowicki herbu *Kościusza*, — i

Siedlewski w Opoczyńskim, i t. d. — W *Kuropatnickim* i *Malachowski.*

Siekierski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Siekierzyński herbu *Siekierz.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Sielanka, w Witebskiem i t. d., —

Sielatycki, — i

Sielecki. — Tak u *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego* wypisani.

Sielnicki.—U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*.
Siemiginowski herbu *Sas*. Wieś Siemiginów w dawnym województwie Ruskiem w dzisiejszej Galicyi położona, już od dawnych czasów jest gniazdem rodziny szlacheckiej Siemiginowskich herbu *Sas*.

Pod Michałem Korybutem, Jerzy Sas z Siemiginowa, ziemianin Ruskiego województwa, z powodu procesu nienawiści do Tatomira mając, gdy tenże Tatomir człek burzliwego charakteru, najechał dwór Siemiginowskiego, i tam poniósł śmierć z ręki Jerzego, rodzina zabitego Tatomira wyrobiła banicyą na Siemiginowskiego, już poprzednio z żoną i synem Jerzym ukrywającego się w lasach Niepołomickich, i z tytułu tej banicyi, oraz wygranego procesu, wieś Siemiginów w posiadłość swoją zagarnęła.

Po śmierci Jerzego wdowa jego, która już tajemnie od Króla Jana III. wiele łask doznawała, z dziecięcim pieszo udała się do króla podówczas w Krakowie będącego; stawiona przed Janem III. oddała mu syna na imię Jerzego, sama zaś przytułek i śmierć spokojną w klasztorze panien Krakowskich znalazła. Jerzy znany pod przybranym nazwiskiem Elleutera, okazując talent szczególnie do malarstwa, z funduszu królewskiego do Rzymu na naukę posłany, tak się wydoskonalił w swej sztuce, że do cenniejszych Włoskich należał, a w Polszcze pod owe czasy był pierwszym narodowym malarzem. Malował dużo obrazów do kościołów w Krakowie, w Warszawie i w Żółkwi Zawdzięczając swojemu dobroczyńcy królowi, zawsze zostawał na jego dworze nawet wojenne wyprawy podzielał, bitwy i położenia okolic malował; był także pod Wiedniem i Parkanami i obie bitwy odmalował. Król Jan III. nagradzając zasługi uczynił go naprzód kawalerem złotym (*Equus auratus*) a później zaś przywilejem wydanym w Żółkwi dnia 7. Sierpnia 1687. (akta grodzkie Lwowskie Relat. r. 1710. księga 494. pagina 677.) dał mu wieś Łukę. Ożenił się tenże Jerzy Elleuter z Magdaleną Georgiewiczówną i z tej miał syna Jana. *Secundo voto* ożenił się z Teresą de Larożanka, z której zostawił czterech synów i dwie córki: 1. Bonifacy, 2. Jerzy Elleuter subdelegat Lwowski, dziedzic Żelechowa, 3. Michał, 4. Bonawentura, 5. Maryanna za Antonim Kościńskim, 6. Magdalena za Faruchowiczem. W początkach panowania Augusta II. Króla Polskiego piastował urząd starosty Jabłowieckiego, był kawalerem złotej ostrogi i Janiny, oraz posłem na dworze Hiszpańskim; wnet znalazł się otoczony od rodziny ojca swego, którzy pierwaj ani ojeu ani jemu żadnej pomocy niedali, a nawet znać nie chcieli. Był pomiędzy temi Paweł Siemiginowski z żoną Anną Żurakowską, córką Michała Żurakowskiego

i Anny Szumlańskiej siostry biskupa Józefa Szumlańskiego, spłodzoną ze Stanisława Szumlańskiego rotmistrza J. R. Mei i Anny Hoszowskiej herbu *Sas*. Tegoż Pawła Siemiginowskiego stryjeczny brat Piotr i synowie Pawła, Stefan de Dziecioły Siemiginowski z żoną Anną Hulanicką, Andrzej, Stefan i Jerzy, dla których tenże Jerzy Elleuter r. 1701. (akta Lwowskie zapisowe Protok. 266. pagina 337.) wydanym skryptem sumę pieniężną darował. Syn jego Jan był najpierw dworzanninem królewicza Jakóba, syna Jana III. od którego przywilej otrzymał na posiadanie dożywotnie dóbr Manajowa i Isypowice. (Akta Lwowskie zapisowe r. 1736. księga 536. pag. 3359.) Roku 1739., jak świadczą akta grodzkie Lwowskie Prot. 711. pag. 179. tenże Jan otrzymał od Króla Augusta III. patent na łowstwo Wiedeńskie, połączył się z Katarzyną de Sławce, córką Jana de Sławce i Heleny de Bąkowskie, z której miał, 1. Katarzynę, 2. Wiktoryą za Dalowskim, 3. Helenę za Nicwiadomskim, 4. Franciszek, 5. Ignacy, ten miał Jana, temu Anastazy Berezowska powiła Jana Sas Siemiginowskiego, który się z ojca i dziada w stanach Galicyjskich wylegitymował. 6. Tadeusz Elleuter, w stanach Galicyjskich legitymowany; miał za żonę Katarzynę Budzińską, z tej były: 1. Maryanna za Szumlańskim, 2. Karolina za Ignacym Kruszelnickim, 3. Tekla za Kłodnickim. — Siódmy syn Jana i Katarzyny de Sławce Siemiginowskich, na imię Stanisław, dorabiał się sławy w zawodzie wojskowym, był chorążym gwardyi konnej Koronnej, a potem *Vexillifer Buscensis*; połączył się z Agnieszką Siedliską, córką Jerzego Wojciecha Siedliskiego i Konstancyi Nietykszanki, z której zostało dwóch synów: 1. Erazm bezpotomny, 2. Jakób Eliasz Kilian Tadeusz, czworga imion Sas de Siemiginów Siemiginowski, dziedzic Torska *Imo voto* z Orłowską, *2do voto* Brunicką z Zaleszyck i z tej ma potomstwo. — *Z dokumentów familijnych.*

Siemniński Stanisław i Mikołaj, *Nobilit.* w Konst. r. 1726. *fol. 62.* — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Siemoński w Sandomierskiem, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W r. 1778. Michał łowczy Wiślicki. — *Krasicki.*

Sienczyna. Zaczny dom w Litwie, i t. d. — *Malachowski.*

Siennicki herbu *Klamry* przydomku Roziutyczowie, jednego herbu z Niemierzycami, mają początki swoje w Litwie od imienia wsi Siennicy, miła tylko od Mińska znajdującej się, którą za dobra Lisznę zbyli księżętom Horskim Druzkiem. Też wsi Siennica, był Jan Jarmołowicz Siennicki dziedzicem, od którego pochodzi Mikołaj i Jerzy. Miał Teo-

dora zaślubionego z Zofią Hościńską, bezpotomnego. Mikołaj Siennicki miał w małżeństwie Anastazyą Ilińską, a z nich potomstwo te: Bazyli bezdzietny, i Alexander który z Maryanną Roicką miał córkę Annę, najpierwej Rossakowskiego, po nim Rozłowskiego, regenta grodzkiego Ramienieckiego, nakoniec Sworskiego małżonkę bezpotomną, i synów dwóch: Wojciecha i Jana księżmi, także Piotra, którego z Anną Pruską Antoni i Wojciech, potem Franciszkę Łapeckiego żonę, z której Katarzyna Bylińskiego małżonka, i Maryannę Jana Lutostańskiego, z których Stanisław, Mikołaj Maryanna i Konstaneya.

Od drugiego brata Janowego Jarmołowicza, dziedzica na Siennicy, to jest Józefa Siennickiego, pochodzi Józef także zakonnik i Teodor, którego synowie Antoni, Jakób bezdzietni, i Zuzanna bezpotomna. Antoni dwa razy żenił się: najpierw z Woroniczową, z których Józef *Ordinis S. Francisci*, i Katarzyna Głokowskiego żona; drugi raz żył w dożywotniem małżeństwie z Głokowską, których córka Anna Kierniewiczowa. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Sienkiewicz w Grodzieńskim Troekiem, i t. d. — *Kurop.* — *Małach*.

Sierp herbu *Sierpy*, — i

Sierpichowski. — W *Kuropatnickim* i *Małach*.

Sierpiński Antoni. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Sieścieński w ziemi Warszawskiej, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W r. 1788. W ojciech burgrabia Warszawski. — *Krasicki*.

Simolin Karol. *Indigena* w Konst. r. 1768. — *Małachowski*. — *Krasicki*.

Sindziński, —

Sinkiewicz, —

Sipajło, w Brzesk. Litews. i t. d. —

Siroński herbu *Brodzie*, — i

Siruć herbu *Trąby*. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* umieszczeni.

Siśnicki, z Sandomirskiego podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski*.

Sitański. *Nobilit.* w Konst. Lit. r. 1775. *fol.* 44. — *Małachowski*.

Siucilo, w Żmudzi, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Siwicki herbu *Korezak*. — Stoją w Tomie VIII., ale bez herbu.

Skalawski herbu Łodzia, —

Skalawski herbu Nałęcz, —

Skaryszewski, —

Skiba, —

Skibiewicz, —

Skibiński herbu Ruczug, —

Skibniewski herbu Ślepowron, — i

Skierkowski. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Skinderski. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski.* — *Krasicki.*

Sklazewicz Jan Razimierz, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Skodowski Baltazar. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Skolnicki, —

Skomowski herbu Rogala, —

Skorecki, —

Skorko, —

Skorupa herbu Leliwa. — Tak wszyscy w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* umieszczeni.

Skorupka herbu Ślepowron. — *Malachowski.* — W r. 1778. Franciszek Skorupka pisarz ziemski Lwowski. Maciej chorąży Drobieki. W r. 1788. Felix łowczy Krakowski — *Krasicki.* — Ostatnich czasów Józef Skorupka pojął Przerębską i z tej zostawił potomstwo. Był senatorem W. M. Krakowa.

Skotniccy herbów: *Półkoziec, Kroje, Śreniawa.* — Ze są i do tych herbów należący pisze *Malachowski.*

Skrzędziewski, —

Skrzycki, —

Skrzymowski. — W *Kuropatnickim* i *Malach.*

Skrzynecki herbu Bończa. Ten dom starożytny pochodzi od Mierzba, na chrzcie imieniem zwanego Arkadyusz, którego sukcesorowie od wsi Skrzyńki zowią się Skrzyńcecy, zostając w ziemi Ciecchanowskiej i Wyszogrodzkiej. Z nich jednego genealogia mieni być wojewodą Mazowieckim, drugiego starostą Ciecchanowskim, oraz pułkownikiem wojsk Koronnych, któremu imię było Abel. Ten miał synów dwóch: Jana i Walentego. — Walenty, powiadają był bezpotomny, Jan zaś mając za sobą Chileńską herbu *Jastrzębiec*, splodził z nią synów pięciu i córkę jedną, która panną umarła, synów zaś imiona te: Franciszek, Wojciech, Maciej, Walenty i Prokop. Najstarszy Franciszek po śmierci Króla Michała Korybuta, będąc sędzią Wyszogrodzkim kapturowym, miał za sobą

Szawlowską skarbnikównę Wyszogrodzką, herbu *Cholewa* z tą spłodził synów czterech: Stanisława, Antoniego, Adama i Jana. Pierwszy Stanisław został Benedyktynem w klasztorze Płockim Kongregacyi Polskiej, zkąd wysłany do Rzymu za prokuratora generalnego od całej kongregacyi, gdzie przez lat cztery zostając, gdy potem skończywszy swoją funkcyą powrócił do Polski, potem przeorem klasztoru Płockiego, na którym to przeorstwie przez lat dziesięć rządy zakonne chwalebnie sprawując, na większe coraz w tymże zakonie, od których zawsze unikał, zasługiwał sobie honory. Drugi tegoż Franciszka syn Antoni, który wstąpił do *OO. Dominikanów*, nie mniejsze miał w zakonie swoim zasługi i promocye, bo będąc kaznodzieją katedralnym Płockim, i w innych klasztorach, lektorem ś. teologii, został *ejusdem Facultatis* doktorem, a naostatek przeorem. Trzeci syn Adama skarbnik Ciechanowski, ten osiadł na Pokuciu, a mając za sobą *primo voto* Kamieńską herbu *Rawicz*, spłodził z nią dwóch synów: Ignacego, Józefa, i córek trzy, z których pierwszy Ignacy został Jezuitą Koronnym, drugi zaś Józef żył w tym czasie kawalerem. Ostatni syn Franciszka Jan, ten także wstąpił do Jezuitów prowincyi Litewskiej, gdzie po wielu w zakonie swoim pracach obrany był rektorem Łomżeńskim, lecz więcej sobie ważąc zakonny pokój, tej funkcyi nie akceptował.

Drugi Franciszka brat Wojciech, za panowania Gustawa Króla Szwedzkiego służąc w cudzoziemskim wojsku w Szwecyi, tam się oblokował. Trzeci Maciej, ten za panowania tegoż króla Szwedzkiego na wojnie zginął. — *Herbarz Duńczewskiego.* —

W ostatnich czasach Jan Skrzynecki były naczelnym generałem wojsk Polskich w r. 1831. Z Amelią Skrzyńską herbu *Zaremba* zostawia potomstwo.

Skrzypski, —

Skrzyszewski herbu *Ostoja*, —

Skublicki, —

Skułdycki, —

Skuratowski, —

Skurski herbu *Jastrzębiec*, —

Sładkowski herbu *Jastrzębiec*, — i

Sładkowski herbu *Nowina*. — Wszysecy tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — Obadwa te ostatnie domy podobno **Sładkowski** pisać się powinny, jak stoją w T. VIII.

Sładowski herbu *Ślepowron*. — *Małachowski*. —

Na sejmie Brzesko-Litewskim roku 1653. Piotr Sładowski dworzanin królewski, do zapłaty wojsk Koronnych starego

i nowego zaciągu, nominowany. — *Const. Vol. IV. fol. 399.*
— *Krasicki.*

Ślaski herbu *Nieczuja*. — Jak prawie większa część familji polskich tak i Ślascy Nieczujowie od nabytej wsi Ślasy Ślaskiemu zawołani. Z tych w roku 1731. żył Jan wojski Krakowski, którego pradziad rodzony na Ślasach Ślaski, był cześnikiem Ciechanowskim; a dziad rodzony na Ślasach Wojciech Ślaski, był stolnikiem także Ciechanowskim, Bogusław na Ślasach Ślaski, ojciec Jana Ślaskiego, wojskiego Krakowskiego, mąż rycerski od młodości swojej; tychże matka Barbara herbu *Strzemięczyka* ze Ślaskich Ślaska, babka rodzona z Dębińskich, ksieni nie raz tamże u ś. Jędrzeja w Krakowie; Andrzej Ślaski brat rodzony Bogusława, także mąż rycerski; Wojciecha zaś dziada bracia rodzeni, Michał Ślaski kanonik Kijowski i Kazimierz z którego Stanisław i Franciszek synowie Ślascy. Dziada stryjecznego Jana wojskiego Krakowskiego, rodzeni bracia Adam na Ślasach Ślaski, podczaszy Mielnicki, z którego Michał, Andrzej, Stanisław i Franciszek, na ów czas podczaszy Mielnicki, Stefan, Jacek i inni tegoż imienia, jako Tomasz na Ślasach Ślaski, rodzony brat Adama, a stryjeczny dziada ich Wojciecha. Dziad mateczny rodzony Jan Ślaski dziekan Wielicki. Tenże wyżej nie raz wspomniany Jan Ślaski, wojski Krakowski ma synów dwóch: Bogusława i Adama. Siostry jego rodzone Salomea, Rozalia i Anna Ślaskie. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Ślezański Wojciech, *Nobilit. non praeec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Śliwowski w ziemi Ciechanowskiej, i t. d., — i

Ślizowski. — Tak w *Kuropatnicki* i *Małachowski* wypisani.

Ślubowski herbu *Ślepowron*. — Patrz w T. VIII. **Szlubowski**, gdyż to ci sami.

Ślabniewicz herbu *Mohyla*. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Ślabosiewski Mikołaj z ziemi Warszawskiej, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Małach.*

Ślawczyński. — *Małachowski.* — W r. 1788. Józef ciwun Wielisznieński na Żmudzi. — *Krasicki.*

Ślawek herbu *Prus 1mo.* — O tych w Tomie VIII. ale bez herbu.

Ślawomier herbu *Ślepowron*. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Ślawuta Adam z Nowogrodzkiego, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski.*

Słomiński. *Nobilit.* w Konst. r. 1659. *fol.* 59. —
Inny tegoż nazwiska w r. 1764. i trzeci w r. 1775. *fol.* 148.
— *Małachowski.*

Słomkowski w Mazowszu, i t. d., — i

Słowacki. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Słowaczyński. W roku 1778. Józef podstarości Szawelski na Zmudzi. — *Krasicki.*

Słubicki herbu *Rola.* Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Słuchowski z ziemi Liwskiej, podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski.*

Słunka herbu *Abdank,* —

Słupowski herbu *Szembek,* —

Służeński, —

Służewski herbu *Radwan,* —

Smaliński, — i

Smardowski. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Smett Alexander *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Smijkowski herbu *Prawdziec.* — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Smoczyński Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1767. — *Krasicki.* — *Małachowski.*

Smorzewski herbu *Rawicz.* O tych w Tomie VIII. ale bez herbu.

Smoczarski, —

Smykowski, —

Snatowski, —

Śnieczo, —

Śnieszkowski

Śnitko, — i

Snopowski herbu *Godziemba.* — Tak wszyscy umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Sobiczewski z Brzesk. Litewsk. podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski.*

Sobierajski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Sobieszczański herbu *Nalęcz.* — Tym herbem pieczętują się Stadłowie Sobieszczańscy w województwie Lubelskiem. Alexander i Mikołaj dziedzicewsi Sobieszczan w województwie i powiecie Lubelskim, jako świadczą tranzakcyę w aktach Lubelskich zporządkowane działu i donacyi, z tych Mikołaj z Teresą Wereszczyńską miał 7. synów, jako świadczą tranzakcyę działu *in Actis Camenecensis Podoliae per oblatam* podane, tego syn Waleryan chorąży znaku Pancernego

Stanisława Rzewuskiego hetmana na ten czas polnego, w ekspedycyi wojennej za Najjaśniejszego Króla Jci Augusta II. pod Kamieńcem przeciwko Turkom, radą i orężem wslawiony. Miał za sobą N. Jasińską, z którą spłodził syna Szczesnego, który całe życie swoje w służbie wojennej trawiając mężnie w tychże usługach rycerskich życie swoje skończył. Drugi syn Mikołaja Jerzy, którego wspomina *Niesiecki* T. IV. fol. 146. pod herbem *Rogala*, imię mu dając Tomasz *ob malam informationem*, Imo voto z N. Brzezicką, spłodził córkę Konstancją, małżonkę Stanisława Piotrowskiego, z którym miała synów dwóch: Alexandra podstolego Nowogrodzkiego, który miał za sobą N. Ulewiczewnę, i Józefa towarzysza znaku Pancernego księcia Lubomirskiego, strażnika W. R., *2do voto* tenże Jerzy z Anną Jemilowską, siostrą rodzoną Adama Kazimierza Jemilowskiego, sędziego grodzkiego Bełzkiego, miał dwu synów: Adama miecznika Kijowskiego, który wzięwszy *in sociam vitae* Wiktoryą Janiszewską, spłodził dwóch synów: Józefa i Franciszka, i córkę Annę Szymona Olszańskiego starosty Sołomeckiego małżonkę. Drugi syn Jerzego Antoni pisarz ziemski Bełzki, sędzia kapturowy Bełzki w roku 1733. poseł od koła rycerskiego na sejmie *Électionis* 1733., który z Maryanną Skawińską miał syna Franciszka, i córek dwie: Helenę, a potem Agnieszkę w zakonie ś. Dominika w Bełzie, i Franciszkę, a potem Cecylią także zakonnicę tejże reguły ś. Dominika w Bełzie. Franciszek zaś łowczy Horodelski wziął *in sociam vitae* Maryannę Mireeką, która zostawiwszy synów dwóch: Mikołaja i Spirydiona, umarła; ten zaś Franciszek został zakonnikiem ś. Franciszka OO. Reformatów, wzięwszy w zakonie imię Antoniego. — *Herbarz Duńczewskiego*. — W roku 1778. Spiridyon skarbnik Lubaczewski. — *Krasicki*

Sobor herbu Prus, —

Sochański herbu Sierpy, —

Sokoł herbu Gozdawa, —

Sokoł herbu Kornie, — i

Sokulski w Czerwonej-Rusi, i t. d., — Tak stoją w *Kuopatnickim* i *Małachowskim*.

Solari. *Nobilit.* w Konst. r. 1775. fol. 148. — *Małachowski*.

Solayski herbu Topor. — *Kuopatnicki*. — *Małachowski*.

Soldadyni. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski*.

Soldenhoff, *Indigena* w Konst. roku 1775. fol. 142. — *Małachowski*.

Somnicz, *Indig.* w Konst. r. 1653. fol. 47. — *Małach.*

Sopini, —

Sopociński, —

Sosiński, —

Sosnkowski herbu Godziemba, —

Sowgin, —

Sowicki, —

Sowiński herbu Sowka, — i

Spasowski w Połockiem, i t. d. — Tak wyrażeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — W roku 1778. Jakób Spasowski regent ziemski Połocki. — *Krasicki*.

Spath Jan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski*. — *Krasicki*.

Spendowski herbu Lubiez, albo raczej *Pobog*, bo mają na tarczy podkowę z krzyżem na wierzchu jej a bez krzyża w środku; w hełmie zaś zbrojną rękę do cięcia podniesioną Theodat Seferowicz Spendowski, otrzymał Indigenat od Króla Jana III. dyplomatem z dnia 15. Lutego 1676. r. w Krakowie wydanym. — *Duńczewski*.

Spensberger Mikołaj. *Nobilit. praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Malachowski*.

Spigajło z Wileńsk., podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski*.

Sreyber. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1775. *fol. 44.* — *Malachowski*.

Sroczyński, —

Srokowski herbu *Jastrzębiec*. — O tych stoi już w T. VIII. tu dokładniejszą teję zamieszczamy genealogią: pominawszy pierwsze familji tej początki, zacniemy tu od Jędrzeja o którym już i *Niesiecki* opis rozpoczął. — Jędrzej Srokowski od Kunasza de Sroki Srokowskiego idący, miał synów z Nowosielskiej, Stanisława męża rycerskiego i Jana, ten z Rzewnickiej miał syna Pawła poległego na wojnie, żonę osierociałą zostawiwszy z domu Komorowską. Trzeci Teodor czwarty także Jan, ten z Maryanny Czajkowskiej zostawił synów: 1. Bazylego, 2. Hiacyntego *seu* Jacka, 3. Samuela, 4. Hrehorego, którzy dzielą się wsią Sroki, akta Lwowskie roku 1721. *Protocollon* T. 278. pag. 97. Bazyli połączył się z Tecianną Baraniecką. Samuel połączył się z Tacianną Tymkowi-czówną Czajkowską, i spłodził syna Jana, komornika obwodu Samborskiego, który miał za żonę Ewę, córkę Eliasza Radzie-wicza Winnickiego i Anastazyi Pohoreckiej.

Bazyli de Sroki Srokowski z Tacianny Baranieckiej zostawił syna Tomasza, ten połączył się z Agnieszką Duninówną, Rajecką córką Antoniego Kasptra Dunin Rajeckiego i Katarzyny Czyszewskiej, spłodził Józefa Kasptra *Camerar. Terrestr.*

Leopoliensi, który miał żonę Antoninę Dydyńską, córkę Józefa Dydyńskiego i Anny Słupskiej. *Relat. Nov.* T. 95. pag. 54. rok 1793. Józefa Kaspra syn Alexander urodzony i ochrzczony w katedrze Lwowskiej r. l. roku 1798. tenże połączył się z Maryanną de Jarocin Wierzchlejską, córką Józefa Wierzchlejskiego szambelana J. K. M. Stanisława Augusta i Magdaleny de Szwareenberg Osemy. Ma synów i córki: 1. Kajetan Włodzimierz, 2. Józef, 3. Maryan, 4. Magdalena, 5. Alexandra.

Teodor Srokowski, vice-regent grodzki Łucki z województwa Ruskiego, podpisał sufragia r. 1764. pag. 258.

Grzegorz Srokowski, *Subdelegatus Castrens. Leopol.* połączył się z Anną Czechucką konsulidą Lwowską roku 1753. w katedrze Lwowskiej r. l. Teodor Srokowski roku 1769. był komornikiem granicznym ziemi Lwowskiej. Grzegorz Srokowski najpierw subdelegat, a potem sędzia grodzki Lwowski z Anny Czechuckiej zostawił syna Ignacego roku 1781. *Oblig. Nov.* T. II. pag. 38. Czytam *in Libr. Instrum.* T. 113. pag. 67. roku 1813. sukcesorowie Grzegorza Srokowskiego: Walenty, Mateusz, Kazimierz, Katarzyna za Popielem, Teresa Urszula dwojga imion, Tekla za Wirskim i Józef Srokowsey. — *Z dokumentów familijnych.*

Sromocki. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Srotowski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Szresiewski z Płockiego podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Stablewski w Gnieźnieńskim, i t. d. — *Malachowski.* — Familia ta dziś dość liczna w W. Ks. Poznańskim. — W ostatnich czasach żyło dwóch braci, z tych jeden żyjąc w związku małżeńskim z Szczanieką, umarł roku 1843. zostawiwszy potomstwo, drugi jego brat szambelan Króla Pruskiego, ma dotąd małoletnie potomstwo.

Staciewicz w Brzesk. Litewsk. i t. d., —

Stackiewicz, —

Stachler herbu *Ostoja*, — i

Stadkiewicz. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowski* wypisani.

Stadyng, *Indigena* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Staniecki. — *Kurop.* — *Malach.*

Stanilewicz w Starodubowskim, i t. d. — *Malach.* W roku 1788. N. sędzia grodzki Starodubowski. — Józef oboźny. — *Krasicki.*

Starża herbu *Starża.* — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Starżon herbu Topor. — W Kuropatnickim i Małachowskim.

Staszewski herbu Ostoja. — O tych już krótko w Tomie VIII. Tu dodajemy, że to imie w różnych województwach kwitnęło i do tych czas kwitnie, jako w województwie Krakowskiem i Poznańskiem, w ziemi Ciecchanowskiej i Dobrzyńskiej, tudzież na Wołyniu i po innych Korony Polskiej znajduje się prowincyach i ziemiach, jako i w W. Ks. Litewskiem, po różnych województwach i powiatach dawniej znajdowało się, a teraz od lat 150. w powiecie Upitskim swoje ziemskie ma posesye i w nim dziedziczne osiadłości. Mikołaj Staszewski, patriota powiatu Wołkomyskiego, był fortuny znacznej, który miał w dożywotniej przyjaźni szlachetnie urodzoną Rajecką, imienia w księztwie Litewskiem znacznego, z której spłodził Jana Staszewskiego, *Concivem* powiatu Upitskiego, ten wszedłszy w kontrakty małżeńskie z Noniewiczówną z powiatu Lidzkiego, z nią spłodził Michała Staszewskiego, stolnika Smoleńskiego, tudzież Bogusława strażnika grodzieńskiego, Jakóba księdza *Societatis Jesu* prokancelaryusza, i Jana Staszewskiego, którzy wszyscy z czasem pomierali, został się tylko przy życiu Michał Staszewski, stolnik Smoleński, mąż znakomity i dystygwowany między wielu szlachtą, potrzebny i dobrze zasłużony województwu swemu, miał za sobą *1mo voto* Umiatowską, sędziankę grodzką Upitską, z Puzynianki urodzoną, z nią spłodził Andrzeja Jana dwóch-imiennego Staszewskiego, podstolego powiatu Upitskiego, i Antoniego brata jego młodszego cześnika Upitskiego, ten wszedłszy w dożywotnią przyjaźń z Ruaszewiczówną, kilka córek spłodził; z których jedna tylko przy życiu została, sam także przeniósł się do wieczności, i bracia jego w małoletności pomierali, został się jeden tylko Krzysztof Staszewski ksiądz świecki kanonik Piltyński, ale już z Druwowny *secundo voto* urodzony. Andrzej Jan Staszewski, podstoli powiatu Upitskiego, brat rodzony starszy wyrażonego Antoniego cześnika Upitskiego, z Umiatowskiej spłodzonego, bywał w funkcyach poselskich i deputackich, jako to posłem ziemskim z powiatu Starodubowskiego 1738. na sejm Warszawski, na trybunał zaś W. Ks. Litewskiego deputatem z powiatu Upitskiego, raz *circa fata* Najjaśniejszego Króla Jego Mości Augusta II., drugi raz w r. 1736., trzeci raz 1741. sądził zaś, komissarzem będąc od wojska Litewskiego na trybunał skarbowy. Miał związkim dożywotnim poślubioną sobie Bogumiłę Zabięłównę, marszałkównę powiatu Rowieńskiego, *1mo voto* Drobyszową, podstarościnę sądową powiatu Upitskiego, a powtórnem małżeństwem żonę swoją, która mu urodziwszy córek trzy: Barbarę, Benedyktę

i Franciszkę, także syna jednego Józefa, umarła. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Stawecki herbu *Lubicz*. — Stoją w Tomie VIII. ale bez herbu.

Stawenta, —

Stawianowski, — i

Stawicki herbu *Lubicz*. — Tak wymienieni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Steblecki herbu *Ostoja*. — O początkach tego imienia historycy nie informują, ale z dokumentów rzecz oczywista, że byli w województwie Braclawskim, z kąd *ob hostilitates* wynieśli się w województwo Podolskie; jest też to imie Ostojów Stebleckich w ziemi Wieluńskiej. Teodor Steblecki, sędzia ziemski Braclawski, według przywileju Króla Zygmunta Augusta, roku 1550. z osobliwszą łaską nadanego sobie, nietylko w ziemstwie pomienionem, ale też w Rzeczypospolitej, przy różnych interesach publicznych, tak się sprawował, jako na sprawiedliwego w rygorze sędziego, rezolutnego w potyczce rycerza, kochającego ojczyznę syna, roztropnego, doskonałego, w radzie ziemianina należało.

Laurenty Steblecki, syn Teodora, sędziego ziemskiego Braclawskiego, rotmistrz wojsk J. R. Mści Zygmunta III., który służąc w wojsku za Króla Stefana Batorego w różnych bywał expedycyach; na ostatek po elekcji Króla Zygmunta III. pod wodzem Stanisławem Żółkiewskim, wojewodą Ruskim odważnie i natarczywie rezolwowany przeciwko Tatarom nad Żółtymi wodami zginął roku 1587. Miał żonę Agneszkę Piaseczyńską, Wawrzeńca Piaseczyńskiego córkę. Paweł Steblecki, wojsk Pancernych, Alexandra Kalinowskiego generała Podolskiego, starosty Braclawskiego towarzysz, syn Laurentego Stebleckiego, rotmistrza J. R. Mści z Agnieszki Piaseczyńskiej urodzony, którzy pod Guzowem, przy dostojęństwie królewskim stawali, i Tatarów z znaczną kłeską porazili. Po śmierci Kalinowskiego, Krzysztof książę Zbarawski, koniuszy Koronny, starosta Krzemieniecki i Solecki, wziął tę chorągiew, pod którą służył Paweł Steblecki i z nią był pod Chocimem, przy sławnej Tureckiej expedycji, a potem w roku 1622. według umowy paktów Chocimskich, żeby Polska na poparcie zawartych traktatów posła wielkiego do Porty wysłała, gdy zdolnego do tej funkeyi stany Koronne upatrują, zdał się wszystkim książę Krzysztof, koniuszy Koronny. Przeto uproszony do Mustafy Cara Tureckiego pojechał, i z nim rzeczony Paweł Steblecki, jako rezydent który umarł tamże w Konstantynopolu roku 1622.

Jakób Steblecki, brat Teodora Stebleckiego, sędziego

ziemskiego Braclawskiego, na Skurzynie w województwie Braclawskim, a powiecie Winnickim dzierzawca; którego syn z Heleny Mączyńskiej splodzony Gabryel, tejże wsi Skurzynce, według przywileju Stefana Króla Polskiego roku 1578. *Tenutarius*, pod tymże królem za Hetmana czy wodza Jana Zborowskiego, rotmistrz wojskowy, w różnych okazyach był odważnym i szczęśliwym rycerzem. Zona tegoż Gabryela Stebleckiego, rotmistrza wojsk Koronnych, Anna Zaleska z której urodzony Stanisław Steblecki, Władysława IV. Króla Polskiego odźwierny, potem Kazanowskiego, hetmana Polnego Koronnego, *Cohortis Hastatae* towarzysz, a jako za króla wyrażonego wiele wojen było, którym sam swoją osobą prezydował, tak i Stanisław Steblecki służąc temuż monarsze, bywał z nim w różnych okazyach. Zonę miał Katarzynę Łokuczewską, a z niej synów: Michała, który żył z Swirską bezpotomnie, Andrzeja, który pod Królem Janem III. a wodzem Stanisławem Jabłonowskim, kasztelanem Krakowskim, hetmanem wielkim Koronnym służył i wojował, nakoniec zginął pod Wiedniem roku 1683.

Daniel syn Andrzeja Stebleckiego, Stanisława Jabłonowskiego, kasztelana Krakowskiego, hetmana wielkiego Koronnego, Pancernernej chorągwi towarzysz, bywał także w różnych okazyach. Miał żonę Kulezycką, z którą Jan syn tego był bezpotomny. Siostra Jana, a córka Daniela Anastazyja. Stanisław Steblecki, brat Daniela z Poluchowską bezpotomny. Drugi Stefan syn Daniela, wojski Winnicki, żona tegoż Stefana Rogalska, herbu *Rogala*, z Kaweckiej zrodzona, z którą ma dwie córki, Angelę i Wincenyą zakonne panny, reguły ś. Dominika, konwentu Lwowskiego; synów trzech, to jest: Michała, Stanisława i Laurentego. Oprócz wyrażonych, są jeszcze dwie córki Zofia i Dominika. Są tranzakcyje różne imienia tego w ziemstwach i grodach Krzemienieckim, Lwowskim, Kamienieckim, Latyczewskim, Halickim, Trębowelskim, Buskim. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Steczkievicz, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małach.*

Stekkel Henryk, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Stembarch. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 148.* — *Małachowski.*

Stender Herman, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Stępkowski herbu *Suchekomnaty.* — O tych dość obszernie w Tomie VIII. jednakże pod herbem tym *Niesiecki* ich wymienić zapomniał i w spisie senatorów, Stefana i Gabry-

ela, kasztelanów Braclawskich, jako do herbu *Junosza* należących położył, co jest mylnie, gdyż sam ten autor pod opisem familji tej herbu *Suchekomnaty* i Stefana i Gabryela z potomstwem kładzie. — Alexander Stępkowski kasztelan Braclawski z Alexandrą Zabokrzycką spłodził Jakóba, kasztelana Żarnowskiego, z którego iz Teresy Gieszawowny generał-majora Gieschawa córki, urodził się Józef Gabryel Stępkowski, regimentarz kawaleryi Narodowej, wojewoda Rijowski, zasłużony uspokojeniem rzezi Humańskiej, Orła białego i ś. Stanisława kawaler; ten z Franciszki Tarkowskiej kasztelanki Brzeskiej Litewskiej, zostawił synów dwóch: Józefa, generała wojsk Polskich i Jakóba od którego ze Świętosławskiej synowie: Ignacy, Jan, Józef. Starsza córka wojewody Rijowskiego Honorata, dama orderu Krzyża gwiazdzistego była *1mo voto* za Marcinem księżąciem Lubomirskim, *2do voto* za Teofilem Załuskim; druga córka Maryanna za Dembińskim starostą Waleckim. — *Z dokumentów familijnych.*

Stępowski z ziemi Gostyńskiej, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.* — W r. 1788. Wojciech Stępowski komornik ziemski Łęczycki. — *Krasicki.*

Stępski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Stertzemberger Jan, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Stesiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Stettner, *Nobilit.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Stockheim Indigena w Konst. r. 1775. *fol.* 144. — *Malachowski.*

Stoiński herbu *Junosza.* — Ze są i tego herbu piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Stoll Indigena w Konst. roku 1790. *fol.* 217. — *Malachowski.*

Stopypp. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Stos Mikołaj, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Stosz. *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Strabowski Adam z Witebsk., podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Strachwitz Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 143. — *Malach.*

Stradzowski Jan z Łęczyckiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Strąkowski. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Strasser Ludwik, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malach.*

Straszewicz w powiecie Upitskim, i t. d., — *Małachowski*. — W roku 1778. Marcin kanonik Inflantski. Michał marszałek Upitski. Wiktor sędzia grodzki Rosieński na Żmudzi. — *Krasicki*.

Straube. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Małachowski*.

Strauch Fryderyk i Franciszek, otrzymali Indigenat w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Straus Ignacy, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*.

Strażewicz, —

Strazon herbu *Topor*, —

Strażyc, — i

Strebeyko. — Tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — W roku 1778. Michał Strebejko regent ziemski Kowieński. — *Krasicki*.

Strenszewski. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Strepa herbów *Przerowa* i *Strzemię*. — *Małachowski*.

Stroga. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Stroniowski herbu *Swoboda*, — i

Stroszewski herbu *Prawdziec*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Struczkowski w Konst. Litewsk. r. 1775. *fol.* 15. — *Małachowski*.

Strudziński Jan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Stryga. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Stryjewski w Mazowszu, i t. d., — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1788. Józef burgrabia Warszawski. — *Krasicki*.

Stryk herbu *Płomieńczyk*, od tych

Strykowski herbu *Płomieńczyk*. — *Małachowski*. — W roku 1436. Fulko de Stryków, podpisał pokój Brzeski. — *Krasicki*.

Strzebiecki herbu *Bończa*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Strzebowski z Chełmsk., podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Strzelbicki w Witebskiem, i t. d. — i

Strzemiński herbu *Strzemie*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak wyrażeni. — W r. 1778. Franciszek Strzemiński cześnik Grabowiecki. — *Krasicki*.

Strzygowski ze Żmudzi, podpisał elekcją Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Strzyżeczki. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Studnicki Gizbert, —

Stulgiński, —

Stybihen herbu *Rokosz*, — i

Stypałkowski w Lidzkim, i t. d. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* wypisani. — W roku 1778. Józef Stypałkowski pisarz grodz. Lidzki. — Fabian regent grodz. Mścisławski.

Stypiński, —

Stypułkowski, —

Styrski, —

Sualski, —

Subiński herbu *Topor*, — i

Suchodolec w Grodzieńskim, i t. d. — Tak ei wszyscy w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* umieszczeni.

Suchorzyński z Krakowskiego, podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Suchozanit Onufry, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Suchyniec, —

Suchywilk herbu *Grzymała*, —

Sudziłowski, —

Sulborski herbu *Mora*, — i

Sulerzycki w Gnieźnieńskim, i t. d., — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* umieszczeni.

Suliński z Krakowskiego, podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*. — W roku 1778. Wojciech kanonik Rujawski. W roku 1788. Piotr burgrabia Warszawski. — *Krasicki*.

Sułgostowski z Sandomirskiego, podpisał elekeją Króla Janu Kazimierza. — *Malachowski*.

Sumiński w ziemi Dobrzyńskiej, i t. d. z linji książąt Ruskich. — *Malachowski*

Sumorok w Połockiem, i t. d. — *Malachowski*. — Na ratyfikacyi paktów Bendzińskich wzmiankowany Michał Sumorok pisarz ziemski Kowieński, poseł z województwa Trockiego. — *Krasicki*.

Supiński w ziemi Wizkiej, w Oszmiańskim, i t. d. — *Malachowski*. — *Kuropatnicki*. — W roku 1778. Marcin łowczy Oszmiański. — *Krasicki*.

Suretta z powiatu Pińskiego, podpisał elekeją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski*.

Surta. *Nobilit.* w Konst. roku 1659. *fol. 59.* — *Malachowski*.

Surwillo, — i

Surynowicz. — W *Kuropatnickim* i *Malach.*

Susdalski książę. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Suskrajewski herbu *Amadej*. Ze są i tego herbu używający piszą *Kuropatnicki* i *Małachowski*.

Susmelh, *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Małachowski*.

Suszczewski Adam z Miścisławsk., podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski*.

Suwiński, — i

Suzin herbu *Roch 3tio*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — N. Suzin sędzia ziemski Brzeski, brat jego stolnik Brzeski z Buchowieckiej zostawił potomstwo, z tych córki: Alexandra za Józefem Drożyłowskim, druga za Kaszewskim sędzią grodzkim, i synów dwóch. — *Krasicki*.

Swaraczewski herbu *Bończa*, —

Swarczyński herbu *Kot morski*, —

Swęderski herbu *Kotwicz*, —

Swędorski herbu *Mora*, —

Swedski, —

Świaborowski herbu *Strzemie*, —

Świacki w Połockiem, Orszańskim, i t. d. —

Swian, —

Światopełk herbu *Lis*, — i

Światopełk herbu *Gryf*. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Świda w genealogji Stadnickich r. 1305. — *Małach*.

Świdłowski herbu *Korczał*, —

Świdrygiełł herbu *Grzymała*, —

Świebocki, —

Świebowski herbu *Strzemię*, —

Świecikowski herbu *Trzaska*, —

Świentopełk herbu *Krzyż*, —

Świerzbiński, —

Świętochowski, — i

Świętorzęcki herbu *Trąby*. — Tak wszyscy w *Kuropatnickim* i *Małachowskim* umieszczeni. — W r. 1778. Antoni Świętorzęcki pisarz ziemski Miński. Michał sędzia grodzki Miński. Roku 1788. Mikołaj oboźny. — *Krasicki*.

Świński herbu *Lubicz*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Syański Władysław Paweł z Upitskiego powiatu podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Syksztyn, — i

Sylwestrowicz. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — W roku 1778. Alexander Sylwestrowicz kanonik

Żmudzki. Ignacy regent ziemski Rosieński. W roku 1788. Jerzy łowczy Wileński. — *Krasicki*.

Symonowicz, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski*.

Synhajewski, — i

Syniud. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Synle Balewicz *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1775. str. 44. — *Małachowski*.

Sypowicz, —

Syrom, —

Sywajło, — i

Szablowski. — Tak są wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Szaboniewicz Józef, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*.

Szabrański, —

Szachłacki herbu *Rawicz*, —

Szachno, — i

Szaciński herbu *Rawicz*. — O tej familji starodawnej dawni autorowie jak również i *Kuropatnicki* przez niewiadomość opuścili. Z podanych autentycznych dokumentów następującą umieścił *Wielądek* tego domu genealogią. Tomasz Rawicz z Szacina Szaciński, z Felicyaną Zofią z Palczewa Załęską w pierwszym, a w drugim małżeństwie z Romanową, w trzecim z Lubowiecką spłodził trzech synów: Stanisława, Wojciecha bezpotomnych, Tomasza i córkę jedną Maryannę bezpotomnych. Stanisław Szaciński z Katarzyną Szlubiczowną Załęską, miał synów pięciu: 1. Kazimierza Franciszka, w zakonie Konstantego opata Kобрzyńskiego, potem biskupa Pińskiego. 2. Stanisława Michała. 3. Antoniego Józefa, poboszcza Granoskiego. 4. Marcina Marka, Piara. 5. Felixa Alexandra, bezpotomnego, i córkę Annę Rozalią bezdzietną. Tomasz syn 3. z Załęskiej, a brat Stanisława, ten z Kamińską miał potomstwo: syna Antoniego bezdzietnego. Córki trzy: 1. Helenę, która z Zakrzeskim spłodziła córkę Bogumiłę, ta poszła za dyspensą za Stanisława Ferdynanda Szacińskiego. Drugą Bogumiłę za Kańskim, *secundo voto* za Michalewiczem. 3. Zofią *primo voto* z Kaszewskim, *secundo* z Strzelnickim zaślubione. Stanisław Michał Szaciński, syn Stanisława z Katarzyny Szlubiczownej Załęskiej spłodzony, ten z Zuzanną Cholodecką, spłodził także syna Stanisława i córkę Antoninę bezpotomnych. Stanisław Ferdynand z Bogumiłą Zakrzewską od stryjecznych stryjecznią siostrą, za dyspensą Rzymską wszedł w śluby małżeńskie, z którą zostawił potomstwo, synów sześciu, i córek dwie: Annę bezdzietną, Katarzynę Wojciecha Bandroskiego

małżonkę. Pierwszy syn Stanisława Ferdynanda z Bogumiły Zakrzewskiej splodzony, Józef Tadeusz proboszcz Oprytowiecki, kanonik Inflatski. Drugi Ignacy Wojciech, który z Maryanną Anastazyą Pasławską ma potomstwo. Trzeci Franciszek Łukasz kanonik Warszawski, proboszcz Suchożerbski, regens seminarium ś. Jana w Warszawie. Czwarty Wincenty Michał Piąty Antoni na świecie, Eustachy w zakonie Piarów. Szósty Szymon Szaciński, który z Katarzyną Wróblewską, Jana Wróblewskiego i Maryanny a Chrzanowskich córką, splodził Jana, Leona, Władysława, Fryderyka i Macieja Szacińskich. — *Her. Wiel.*

Szacki Józef. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Szadbey Floryan *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Szadecki, — i

Szadkowski, w powiecie Przedeckim, i t. d., — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — W roku 1778. Wojciech Szadkowski łowczy Przedecki. — *Krasicki.*

Szafgoc Jan Udalryk na sejmie roku 1652. do Indigenatu przypuszczony. — *Krasicki.* — *Malachowski.* Patrz o nich pod herbem *Junosza.*

Szajowski. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1775. *fol.* 150. — *Malachowski.*

Szakiakowski, —

Szalewicz, —

Szamlewicz, — i

Szamocki. — Tak wymienieni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — N. Szamocki był posłem z ziemi Warszawskiej na sejm roku 1790.

Szamota w ziemi Warszawskiej, i t. d., — *Kuropatnicki* i *Malachowski.* — W roku 1778. Stanisław podwojewodzi Warszawski. Stanisław stolnik Sochaczewski. — W r. 1788. Seweryn skarbnik Warszawski. — *Krasicki.*

Szampach. Patrz pod **Schampach** w T. VIII.

Szaniawski herbu *Junosza.* — O tych stoi w Tomie VIII. ale tamże zamieszczona wiadomość nie jest dość dokładną. Z rozlicznych Konarów *), ze wspólnego zapewne

*) Familia Szaniawskich przez króla Władysława Jagiełłę na godność szlachecką wyniesiona, używa li tylko herbu *Junosza*, lecz z różnymi odmianami, tak co do kształtu baranka (z rogami, bez rogów, z podniesioną prawą nogą przednią, z raną w piersiach, z której się krew sączy do kielicha i t. p.), jako też i godeł po nad hełmem; jedni bowiem mają samą koronę, inni koronę z której pięć

pnia wychodzących, przywieziemy tu jedną familią znakomitą w dostojęństwa i urzędy, wspartą autentycznymi dokumentami, i zaprzysiężoną co do procedencyi od Samuela aż do Filipa Nareusza Szaniawskiego, a zasadzającą się na dekrecie kompromissarskim pomiędzy Szaniawskimi, Piaskowskimi, Korzeniewskimi z jednej, a Nornickim i innemi z drugiej strony; który to dekret z kilkudziesiąt arkuszy złożony, oblatowany jest w grodzie Warszawskim z roku 1777. dnia 23. Maja *in Inductis Relationum*, księga 119. stronn. 1436. do 1678. w skutku więc niego:

Alexander Szaniawski na początku XVII. wieku na Litwie w Wileńskim i Oszmiańskim osiadły, miał syna Stani-

piór strusich lub połowa baranka wychodzi. — Familia ta zagnieżdżyła się pierwotnie w Mało-Polszcze, a mianowicie w ziemi Łukowskiej, która pod ówczas była częścią województwa Sandomierskiego, lecz od roku 1471. pod władzę zwierzchnią nowo utworzonego województwa Lubelskiego przeszła. W ziemi tej dobra Szaniawy, półtory mili od miasta Łukowa w parafji wsi Trzebieiszowa położone, z kilku włości jednegoż nazwiska złożone, różniły się tylko Nomenklaturami: były bowiem osobno Szaniawy Salomony, osobno Szaniawy Poniaty, osobno Szaniawy Ryndy, osobno Szaniawy Gzary, osobno Szaniawy Małyse, lubo 2. wsie ostatnie tuż przy sobie leżące. Szaniawy Salomony, już to przez najazdy Szwedzkie już to przez zarazę morową, skutkiem tycheż będącą, na początku, jak się zdaje XVIII. wieku zniknęły z rzędu włości, a dziś tamże natrafiane rumowiska, ślady studzien i gdzie niegdzie sadów, byt ich przypominają. — Jak niegdys w wiekach średnich nadawano rozliczne przezwiska, dziś niezupełnie wysledzić się dające osobom panującym, bądź od dóbr, bądź od wad osobistych, lub od potocznych i t. p. okoliczności pochodzące, również i w wiekach nowych zwyczaj ten zagnieżdził się pomiędzy szlachtą, a obecnie nawet jeszcze u pospólstwa spostrzegać się daje; z tą więc wytłomaczyć sobie można liczne a niekiedy dziwaczne przydomki familji Szaniawskich, któremi pomiędzy sobą wiekami niemal się odróżniała i odróżnia. I tak, są Szaniawscy z przydomkami Salomony, Ryndy, Gzary, z któremi jak się zdaje, inne przydomki styczność mają: np. z Szaniawskimi Salomonami są w połączeniu Szaniawscy Pjerożki i Grzywacze; od Szaniawskich Ryndów zdaje się, iż pochodzą Szaniawscy z przydomkami Solda, Skrzek, Smerga, Brotka, Bączek, Osielek, Wilezek, Ziomał, Walenzik. Obok powyższych są jeszcze familie Szaniawskich z przydomkami Dukac, zapewne ciż sami zwani Dukac vel Dukacz, tudzież Stronik, czyli Ługowski, Kraeczek, Pudelko i t. p. rozliczne inne przezwiska. — Powyższych przydomków Szaniawscy odrębnie wyprowadzają swoje genealogię, których w jedną całość zebrać jest prawie niepodkbięństwem, gdyż akta najdawniejsze Łukowskie tak grodzkie jako też i ziemskie w roku 1657. przez Szwedów spalone zostały, pomocnicze atoli w tym względzie mogą być akta dawne ziemi Liwskiej i Stężyckiej, dziś w Siedlecach deponowane, tudzież akta ziemi Drohickej i Mielnickiej za obrębem Królestwa będące.

sława, który skłodził Wojciecha i Samuela. Z tych Wojciech z Zofią Bokumówną spłodził Gabryela, który niewiadomo, czyli miał i jakie potomstwo i Melchiora którego syn Stefan w środku XVIII. wieku był starostą Anglinieckim, a po którym pozostali dwaj synowie: Stanisław starosta Małogoski, krajczy wielki Koronny, od roku 1787. kawaler orderu ś. Stanisława, tudzież Orła białego, zaś dyplomem w Wiedniu w r. 1800. dnia 1. Maja przez Cesarza Niemieckiego Franciszka II. wydanym, na godność hrabiowską wyniesiony, jak przekonywają *Quaterniones Majestatt.* w Warszawie w głównem Archiwum będące Tom I. pag. 17—20. Stanisław ten z Micielską żył bezdzietnie, i 2. Józef niewiadomo czyli, i jakie miał potomstwo; Samuel Szaniawski drugi syn Stanisława wnuk Alexandra, z Zofią Bochuczewiczówną pozostawił trzech synów: Jana, Michała, którzy niewiadomo, czyli mieli i jakie potomstwo, tudzież Piotra w roku 1640. dnia 20. Lutego w parafji Pobojskiej, w województwie Wileńskim ochrzczonego, dziedzica wsi Montygaliszki, w województwie Trockiem leżącej, klucznika województwa Wileńskiego, który w roku 1697. z województwa Trockiego na obor Króla Augusta II., jak widać z *Volum. legum V. pag.* 893. głosował, lecz już w roku 1704. przy końcu Listopada w Montygaliszkach przez Unruga, kapitanu chorągwi Dragońskiej, komendy ur. Sienickiego generał-majora wojsk cudzeziemskich, zarąbany; z Katarzyny Chomskiej sześciu pozostawił synów, z takowych:

I. Hieronim Kazimierz dwóch imion, dziedzic Niekludowa, w powiecie Orszańskim leżącego, cześnik województwa Trockiego, wreszcie chorąży Parnawski; po śmierci pierwszej swej żony Maryanny Zaleskiej ożenił się około roku 1707. powtórnie z Krystyną Odrowąż Juehnowską, horodniczanką Smoleńską, z którą żyjąc bezpotomnie, umarł w Montygaliszkach roku 1716. pozostawiwszy z pierwszego małżeństwa córek dwie: Katarzynę Władysława Korzeniowskiego cześnika Orszańskiego (z którego syn Antoni Korzeniowski rotmistrz Orszański) a następnie Ilnicza stolnika Mściślawskiego małżonkę. Annę Janowi Matuszewiczowi, skarbnikowi Mozyrskiemu zaślubioną, tudzież syna Józefa Szaniawskiego od dnia 15. Maja 1721. starostę Chęcińskiego, od dnia 15. Lutego 1726. Małogoskiego, dalej Augustowskiego, zaś od dnia 20. Maja 1729. roku podstolego Koronnego, dziedzica dóbr Korytni, Lipia, Karsów i Jawora w powiecie Chęcińskim leżących, przed rokiem 1743. zmarłego, którego z Anną hrabianką Ossolińską, podskarbianką wielką Koronną cztery córki; Anna żona Józefa hrabi Ossolińskiego, kasztelanica Czechowskiego, (matka sławnego w roku 1826. zmarłego Józefa Maxymilian

i Rajetana Ossolińskich) Franciszka w zakonie Norbertanek, Teresa małżonka Dominika Bajera, starosty Kiszyńskiego i Marya Józefa, czterech mężów po sobie mająca: *1mo voto* 1746. Stefana z Targowiska Gałęzowskiego, kasztelanica Lubelskiego, *2do voto* Wincentego hrabię Krasickiego, starostę Korytnickiego, rotmistrza J. R. Mści, po nim roku 1752. wdowa, *3tio voto* Tęgoborskiego, wreszcie *4to voto* 1761. r. Leona Onufrego Korzeniewskiego, kasztelana Zakroczymskiego (matka Michała, Ludwika, Angeli i Brygidy Korzeniewskich). Synami zaś powyższego Józefata byli: Ignacy w wieku młodzięcym, po roku 1754. zmarły i Konstanty Felicyan dwóch imion od dnia 1. Listopada 1740. starosta Małogoski, od 9. Maja 1758. komornik J. R. Mści, dziedzic dóbr Wojcza, Dalaślawie i innych roku 1781. za bezwłasnowolnego uznany, miał sobie kuratelę dodaną, zmarły około roku 1787., któremu Anna z Scypionów (w moc wyroku duchownego w Rzymie z dnia 7. Lipca 1766. z nim rozwiedziona, zaś r. 1795. zmarła) powiła syna Stanisława od roku 1774. 24. Kwietnia szambelana J. R. Mści, od dnia 17. Marca 1775. starostę Małogoskiego, od dnia 28. Lipca 1780. roku krajczego Koronnego, zaś od dnia 24. Stycznia 1791. r. kawalera orderu ś. Stanisława, właściciela pałacu w Warszawie przy ulicy Miodowej pomiędzy pałacami Młodzianowskiego biskupa Poznańskiego i Klemensa Branickiego, hetmana W. Koronnego, położonego, z Anną Kluszewską małżonką bezpotomnego.

II. Konstanty Felicyan, drugi syn Piotra i Katarzyny Chomskiej, w roku 1668. dnia 24. Listopada w kościele Poślawskim na Litwie ochrzczony, poświęcił się zawodowi duchownemu, a dokładana pilność i wrodzone talenta, coraz więcej mu godności przynęcały, i tak, zostawszy kanonikiem Wileńskim, uzyskał wkrótce, bo w r. 1702. dnia 18. Lutego dystynkcyą doktora obojga praw z akademji Krakowskiej, a będąc wkrótce referendarzem W. Rs. Litewskiego, rejentem kancelaryi większej Królestwa, scholastykiem Warmińskim i kanonikiem Warszawskim, po postąpieniu Stanisława Szembeka na arcy-biskupstwo Gnieźnieńskie wakujące po nim biskupstwo Kujawskie i Pomorskie dnia 4. Listopada 1705. roku otrzymał. Używany przez króla do różnych deputacyi, potrafił sobie zaufanie jego zjednać, w skutku którego w roku 1720. zanominowany został biskupem Krakowskim, a zarazem księciem Siewierskim. — Obok licznych jego fundacyi, wybudował w mieście Łukowie kościół, a przy nim założył konwikt, dla którego dnia 12. Lipca 1730. roku w Bodziantynie ułożył w języku łacińskim przepisy, iż do niego przyjmowani być mogą li tylko Szaniawscy, krewni fundatora, w braku zaś

tychże i inni, lecz tylko Szaniawscy, w liczbie dziesięciu, przynajmniej po lat 10. mający. Na utrzymanie konwiktów tego przeznaczył pewne dziesięciny i intraty z wsi pobliskich; jako rządca wewnętrznego ustanowił rejensa z grona ks. ks. Pijarów opiekunem zaś zewnętrznym instytutu tego mianował jednego z sukcesorów swoich w dobrach Szaniawach zamieszkałego, którzy obydwaj dopilnować mają, ażeby wszystko podług przepisanej ustawy wykonane bywało, a wkradającemu się złemu silny opór stawiać. Nadto przepisał tymże alumnom żywność codzienną, odzież i statuta wewnętrzne, a konwikt w dniu 24. Września 1730. r. otworzył, wyjednaawszy sobie na takowy instytut dekret od kapituły Krakowskiej, i zatwierdzenie go przez papieża Benedykta XIII. Był on dziedzicem dóbr w Koronie Falenty wielkie i małe, Raszyn, miasta, Puchały, Jaworowa, Derdy, Janki, Wypędy, klucza Ojrzanowskiego z wsiami Zaremby, Kaleń i Zabią czyli Wesolą, Zelichów, Zalesie, Bukowka i Korzuchy w ziemi Warszawskiej, Ossowice, Kazibor, w ziemi Sochaczewskiej. Widuchów, Kotki, Wrzeszczów, Wola Wrzeszczowska, Wygnanów, Dębna, Domaniów, Domaniowska Wola, Młodynie, Glinice, Jakóbów, Bukowno, Rorytnice, Lipie, Rarsy i Jawor, w województwie Sandomirskim, częściów we wsiach Szaniawy Gzary Matyse, Sałomony, Ryndy i Poniaty w ziemi Łukowskiej leżących; zaś w W. Ks. Litewskim posiadał dobra Montygailiszki, Rudnią i Słowieńsk; w samej Warszawie kilka kamienic. — Testamentem z dnia 31. Maja 1732. roku w Krakowie spisany (oblatowanym w grodzie Chęcińskim *Feria secunda post Dominicam Sexag.*) mianował dziedzicami swego majątku: Fabiana, Józefa i Stanisława Szaniawskich, bratunków swych rodzonych, z których każdy po śmierci stryja, w skutek działów d. 7. Sierpnia 1732. roku w Kielcach pomiędzy nimi zaszyłych, obok dóbr znakomitych uzyskał gotówką po złp. 252,233. gr. 28. zaś srebra w wielorakich różnego gatunku sprzętach po grzywien 398. lotów 8., które to działy roborowali w grodzie Chęcińskim r. 1732. *Fer. 4. post Fest. Sanct. Innocentium Martyrum.*

III. Teodor trzeci syn Piotra, klucznika Wileńskiego, stolnik Trocki, ożenił się (przed rokiem 1706.) z Scholastyką Zuchorską z Słonieńska, wdową po Wojciechu Krzeczkowskiem cześniku Nurskim, z którą żyjąc bezdzietnie, umarł bez testamentu dnia 25. Lutego 1713. r., a pozostała wdowa wstąpiła w trzecie śluby z Dominikiem Haleckim, chorążym powiatu Rzeszyckiego, aż ją roku 1720. bezdzietną i bez testamentu śmierć zaskoczyła.

IV. Maryan Szaniawski brat rodzony biskupa i powyż-

szych, ochrzczony dnia 25. Kwietnia 1685. roku z folwarku Firkowszczyzna w kościele Posławskim, ze wszystkich 6. braci najmłodszy poświęciwszy się stanowi duchownemu przechodził godności: proboszcza Trockiego, scholastyka, prałata katedry Wileńskiej, opata Wąchockiego i sekretarza wielkiego Koronnego, aż mu Parka w roku 1728. życia wątek przecięła.

V. Józef syn po Piotrze i Katarzynie Chomskiej, starosta Koniawski (*Conajewiensis*) i Dubiski; ożeniwszy się z Barbarą Zuchorską z Słonieńska, (ta po owdowieniu poszła za Mikołaja Siedlikowskiego, i temu syna Benedykta powiła), pozostawił z niej córkę Justynę, która wstąpiwszy w roku 1728. do zakonu Benedyktynek w Nieswieżu, przybrała imię Eufemji i tamże w roku 1765. ksienią była, tudzież syna Stanisława dnia 7. Maja 1709. roku w kościele Zabrzęskim ochrzczonego, starostę Augustowskiego, spadkobiercę po swym stryju Konstantym Felicyanie, biskupie Krakowskim; dziedzica licznych dóbr, który z Anielą Włyńską bezdzietnie w małżeństwie żyjąc, umarł na początku Czerwca 1765. roku bez testamentu.

VI. Kazimierz szósty i ostatni syn Piotra klucznika Wileńskiego, dziedzic Boreczyny w powiecie Oszmiańskim leżącej, podczaszy Trocki. Gdy bracia jego z dwiema rodzonymi siostrami pożenili się, poszedł i on ich śladem i złączył się z trzecią Zofią Zuchorską z Słonieńska, (zmarłą około 1714. roku) Kazimierz spisawszy testament dnia 20. Sierpnia 1706. roku (przez małżonkę jego w grodzie Orszańskim dnia 4. Września 1706. aktykowany) umarł w tymże 1706. roku pozostawiwszy jedynego tylko syna Fabiana Kazimierza dnia 26. Grudnia r. 1700. r. z posesyi zastawnej, Męczennięta zwanej, w kościele Posławskim ochrzczonego, następnie starostę Sochaczewskiego Radzickiego, od dnia 26. Marca 1724. roku Czerkaskiego, zaś od dnia 22. Marca 1727. roku Mostoskiego (*Mostensis*), wreszcie Wizkiego i Chęcińskiego, tudzież łowczego W. Ks. Litewskiego, po śmierci stryja swego, Konstantego Felicyana, biskupa Krakowskiego, spadkobiercę, dziedzica dóbr Opacz wielki i mały, Ojrzanów, Zelechów, Zaremby, Kaleń, Wesola Wola, Zalesie, Falenty, Jaworowa, Raszyn, Puchały, Wypandy, Janki i Derdy w ziemi Warszawskiej leżących, tudzież pałacu w Warszawie przy ulicy Senatorskiej pod gwiazdą zwanego i dworku na Szuleu, umarł w roku 1734. pozostawiwszy z Eleonory Potockiej, (która w następne śluby wstąpiła z Antonim na Grodzisku Grodzickim, podczaszym księstwa Zatorskiego i Oświęcimskiego, a spłodziwszy mu córkę Annę umarłą roku 1743.) cztery córki: Zofią bezdzietną, Rozalią w zakonie Sakramentek we Lwowie, Antoninę małżonkę, pierwszego ślubu Józefa Drohojowskiego, podstolica Przemyskiego,

powtórnego Stefana Wąsowicza, podstolica Radomskiego (których córka Maryanna Wąsowicz poszła w roku 1772. za Adama Łętowskiego podczaszego Krakowskiego) i Ludwikę z Antonim Potockim, starostą Lwowskim i Błońskim połączoną lecz bezdzietną; tudzież dwóch synów, z których Teodor od dnia 8. Lutego 1735. roku pułkownik wojsk Koronnych, w r. 1748. skutecznił działy po rodzicach z bratem swym Filipem Nereuszem; dziedzic dóbr Opacza, Wrzeszczowa i innych, umarł około roku 1750. spłodziwszy z Salomei Brzozowskiej (która owdowiawszy poślubiła powtórnice Stanisława Sołtyka starostę Dźwinogrodzkiego) jedyną córkę Joannę żonę Mikołaja Junoszy Piaskowskiego, podkomorzego Krzemienieckiego.

Filip Nereusz drugi syn Fabiana Kazimierza, od dnia 27. Września 1746. r. starosta Radzicki, od dnia 9. Grudnia 1752. starosta Kąkolownicki, głosował roku 1764. z województwa Rawskiego na obór Króla Stanisława Augusta; roku 1765. szambelan J. R. Mści w roku 1768. posłem nadzwyczajnym na sejm walny Warszawski obrany, od dnia 25. Stycznia 1770. starosta Bolesławski, w tymże roku orderem ś. Stanisława, a wkrótce i Orła białego zaszczycony, dziedzic miast Nieznamierowie, Gielniowa i Drzewicy, tudzież wsiów Woli Gałęckiej, Wywóz, Brzezinki, Gałki, Rozwady, Mroczków ślepy, Chrzeconowa, Bielowie i Goździkowa w województwie Sandomirskiem położonych; obok tego posiadał dobra i po innych województwach, tudzież pałac w Warszawie na rogu ulicy Senatorskiej i Danielowiczowskiej położony, następnie Blanka zwany. Przez śmierć Stanisława Szaniawskiego starosty Augustowskiego w roku 1765. zaszła, odziedziczył znakomite dobra w województwie Sandomirskim, Wileńskim i w powiatach Osmiańskim, Trockim i Wilkomirskim. Filip Nereusz spisawszy testament dnia 12. Marca 1781. r. w Dorotee, umarł roku 1782. przed dniem 21. Sierpnia, pochowany w Drzewicy; z Ludwiki Załuskiej, starościanki Rawskiej (zmarłej dnia 21. Sierpnia 1797. r.), pozostawił cztery córki, i sześciu synów, z których Maryanna żona Joachima hrabiego Tarnowskiego, starosty Stanisławskiego bezdzietna. Ewa z Karolem hrabią Wesselem starostą Libiertowskim bezdzietna. Zofia żona Antoniego Grabińskiego, prezesa trybunału departamentu Warszawskiego, i Ludwika czyli Scholastyka, skieni w Nieświerzcu na Litwie. Synowie zaś byli:

a) Andrzej, umarł roku 1796. bezdzietnie, lat 33. li-
czący. —

b) Kazimierz, również umarł kawalerem. —

c) Józef, od dnia 7. Czerwca 1769. koadjutor opactwa Wąchockiego, następnie opat komendantor Wąchocki, prałat

kapituły Krakowskiej, i radca konsystorza Krakowskiego, od dnia 3. Listopada 1791. roku kawaler orderu ś. Stanisława aż go śmierć w Krakowie roku 1809. zaskoczyła.

d) Fabian, czwarty syn po Filipie Nereuszu, w r. 1753. dnia 17. Kwietnia w kościele Łęgonickim ochrzczony, następnie szambelan J. K. Mści, dziedzic dóbr Drzewicy i innych w roku 1792. dnia 19. Kwietnia w Warszawie, w metryce Koronnej, żonie swej Konstancyi Maryannie dwóch imion z Starzyńskich, po Karolu Ludwiku Agrykoli, pułkowniku wojsk Koronnych, pozostałej wdowie, dożywocie na swoich dobrach zapisuje; legitymuje się w roku 1803. za rządu Austryackiego z szlachectwa, a zszedłszy w dniu 11. Stycznia 1814. roku z tego świata, pozostawił jedyną córkę Ludwikę, żonę Franciszka Xawerego barona Rajskego, dziedziczkę rozległych lubo zadłużonych dóbr Drzewicy, od dnia 19. Grudnia 1840. roku owdowiała, matkę Ekmila, Czesława, Artura, Emilji, Zofji i Adeli Rajskeich.

e) Rajetan brat powyższych, w roku 1771. zrodzony, w skutek działów majątkowych z rodzeństwem w dniu 21. Marca 1798. roku w mieście Górze w sądzie Królewsko-Pruskim powiatowym uskuteczniionych, przypadły na niego dobra Stolec w województwie Sieradzkim, w summie złp. 280,000 w których pogrzebany, pozostawił po sobie z Tekli Zarembianki (córkki Józefa Zaremby, generała wojsk Polskich) córki: Ludwikę roku 1796. zrodzoną w Rosprzy i Józefę dnia 30. Stycznia 1797. urodzoną, żonę Gwidona Rychłowskiego, dziedzica miasta Stawu w roku 1842. owdowiała, tudzież 2. synów z których Filip Szaniawski dnia 17. Września 1798. r. zrodzony, od dnia 3. Maja 1830. roku z Bibianką Barbarą Xawerą Ostrowską w Dąbrowie pod Wieluniem zaślubiony, ma syna Ignacego i córek dwie: Jadwigę i N. — Henryk, drugi syn po Rajetanie dnia 18. Sierpnia 1803. we wsi Śtocu zrodzony, od dnia 26. Kwietnia 1830. roku w mieście Oszyakowie z Albiną Krakowską zaślubiony, umarł dnia 31. Marca 1834. roku we wsi Lipiczu zostawiwszy trzech synów: Józefa, Juliusza i Henryka.

f) Wincenty Michał, dwóch imion, szósty syn po Filipie Nereuszu w roku 1774. zrodzony, następnie major wojsk Polskich, z Jaskulskiej pozostawił cztery córki: Ludwikę za Józefem Szaniawskim wdowcem, również majorem wojsk Polskich, któremu powiła dzieci Lucyana i Ewę. Agnieszkę za Borzochatym herbu *Jelita*. Annę i Ewę, tudzież synów dwóch: Adama w Augustowskim wleśnictwie Nowogrodzkiem urzędującego, którego dzieci: Adam, Józef i Stanisław, tudzież Antoniego również w Augustowskim w leśnictwie urzę-

dującego, liczne potomstwo mającego. — *Z dokumentów familijnych.*

Szankowski herbu Pobog. Patrz wyżej pod **Sawaniewski.**

Szanowski. Nobilit. w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Szarejko, —

Szawel, —

Szczakowski, — i

Szczachurski. — *W Kuropatnickim i Malach.*

Szczekowski był podkomorzym Rujawskim r. 1433. — *Malachowski.*

Szczemski herbu Jastrzębiec. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Szczeniowski herbu Poprzyca. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — Patrz pod **Szczeniowski** w Tomie VIII. gdzie stoją bez herbu.

Szczepankiewicz herbu Jelita. Patrz wyżej pod **Dzirytt Szczepankiewicz**, gdzie o nich obszernie.

Szczerbatow. Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 144. — *Malachowski.*

Szczerbina Daniel, Nobilit. praec. scart. w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Szczęski Antoni i Walenty, Nobilitowani non praec. scart. w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Szczeszyński. Nobilit. w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Szczodro, —

Szczodrzyński, —

Szczupakowski, —

Szczurkowski, — i

Szczurowski. — Tak w *Kuropatnickim i Malachowski* stoją. — W roku 1788. Wincenty Szczurowski subdelegat Sandomierski. — *Krasicki.*

Szczytowski herbu Dołęga, —

Szczytowski herbu Doliwa, —

Szebieński herbu Biberstein, — i

Szedkiewicz. — Tak wypisani w *Kuropatnickim i Malachowski*.

Szeffler Jan, Nobilit. non praec. scart. w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Szeluta herbu Kalwarya. O tych już w Tomie VIII. Szelutów imię wiele jest rozrodzone na Białorusi, w okolicach Soży; są i w Połockim. Z tych był Konstanty uniwersytetu Wileńskiego archiwistą, zmarły 1808.

Kalwaryi herbu nieopisał *Niesiecki*. Kalwarya Szelutów jest trupią głowa w polu, oparta na dwu kościach.

Franciszek Szeluta nakońcu u *Niesieckiego* wspomniany był czestnikiem Rzeczykiem, starostą Babickim. Przeniósł się z Biało-Rusi do Korony, gdzie nabył Useiniec i w pewnym wieku ożenił się z Antonią Cieciszowską, córką Dominika podczaszego Liwskiego, z której zostawił dwie córki i syna: Maryanna wydana za Zabickiego, Ewa za Karola Lelewela łowczego, a potem cześnika ziemi Liwskiej. Syn Franciszka jedyny Adam umarł 1796. roku, zostawiwszy z Pniewskiej wdowy po Bedońskim syna Raspra, który zgasł w młodym wieku i córkę która Useiniec wniosła Gosławskiemu małżonkowi swemu. —

Szemesz w Orszańskim, i t. d. —

Szemiosz herbu *Wqz*, — i

Szemirowski. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak stoją wypisani.

Szeński. *Nabilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski*.

Szepietowski był wojskim ziemi Bielskiej w roku 1789. Andrzej z Podolsk. podpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Szeptycki herbu *własnego*, jak stoi opisane w T. VIII. — Niechcąc sięgać wiekami oddalonych czasów i wnieh początku rodu tej familji, którą od Septiciusów Rzymskich wyprowadzają, poczynamy tu od Piotra de Uherce już przez *Okolskiego* w T. III. wspomnianego i Konstantego, którego *Niesiecki* na czele wymienia. Tenże Konstanty Szeptycki miecznik Buski roku 1632. na elekeyą Władysława IV. pisał się z województwem Ruskiem, od Jana Kazimierza otrzymał wieś Czernichów, w ziemi Przemyślskiej roku 1655.

Teodor, jak się zdaje był synem Konstantego, od Jana III. miał cześnikostwo Trembowelskie roku 1691. za zasługi pod Wiedniem. W suffragiach z roku 1669. podpisali elekeyą Króla Michała Koryhuta Zacharyasz, Alexander łowczy Belzki, Stefan, Mikołaj i Alexander z województwa Ruskiego. Na Augusta II. podpisali elekeyą z województwem Ruskiem roku 1697. Kazimierz skarbnik Gostyński Alexander i Barlam władyka Lwowski, w liczbie dziewiąty po Józefie Szumlańskim, po nim był Atanazy Szeptycki roku 1728. za Augusta III. r. 1733. Jerzy starosta Obuchowski, Leo biskup Lwowski Halicki, Kamieniecki koadjutor Motropolji całej Rusi, z województwa Ruskiego, Hieronim biskup Płocki, pisał się z województwem Płockiem. Atanazy arcy-biskup Ruski katedry Lwowskiej, metropolita całej Rusi, pod Augustem III. utwier-

dział unią i zakon Bazylianów urządził. Roku 1773. Adalbert staroście Obuchowski, wojski Przemyski miał syna Marcina Stanisława połączonego z Weroniką baronówną Karnicką, herbu *Kościusza*, dziedzica Pohorylec, bezdzietnie zmarłego. Rajetan, starosta Oświecimski, Józef Sucamer. S. R. M. Michał Dapifer. Leopold. Marcin kanonik Płocki, Hieronim rotmistrz gwardyi J. K. M. Jan Dapifer Leopold. Franciszek Dapifer Leopold. Adalbert, staroście Obuchowski, wojski Przemyski, *Tribun. Praemisl.* był synem Jerzego starosty Obuchowskiego i Anny Wkryńskiej urodzonej z Agnieszki Jana Brzozowskiego *Ensign. Ciechanov.* i Barbary Gurczyńskiej. Siostra tegoż Adalberta była za Bazylim Szeptyckim podstolim Mściławskim, z której Jan radzca sądów szlacheckich Lwowskich, Jędrzej dziedzic Bruchnala i córka za Alexandrem Debolim. Jan z Lipskiej herbu *Grabie*, zostawił synów dwóch: Józefa dziedzica Ciotusz w Królestwie Polskiem i szambelana w królestwie Galicyi i Piotra dziedzica Dziewiątnik. Wyż pomienionego Bazylego, brat rodzony Atanazy, biskup Przemyski i Sanocki r. g. Alexander gladyfer Przemyski pojął za żonę Ewę Lityńską, z tej został syn Eustachy *Sexillifer Latichev.* zmówiony w dożywocie z Joanną Kruszyńską, miał syna Franciszka stolnika Lwowskiego, któremu Barbara Krosnowska, herbu *Junosza* powiła sześciu synów i dwie córki: 1. Rajetan, kasztelan Lubelski, starosta Cudłowiecki i t. d., kawaler orderu Orła białego i ś. Stanisława, z Ewą Eufemią Bratoszewską kanoniczką Warszawską, córką Jana i Maryanny de Gorckie Bratoszewskich (*Sexil. Gostinens.*) bezpotomny. 2. Michał Onufry, starosta Chreptyjowski, połączył się z Ignacyą hrabianką Roziebrodzką, z tych syn Antoni Marcin z Emilią Porezyńską urodzoną z Czosnowskiej, ma syna Janusza. Córka Michała Onufrego, Tekla Zofia za Norbertem Runaszowskim. 3. Jan generał wojsk Polskich z Bobrowską spłodził Julianę żonę Zaborowskiego i syna Wincentego połączonego z Konstancją z Potockich Czacką, podczaszanką Koronną. Tenże Wincenty roku 1809. kapitan Gwardyi, kawaler Legji honorowej i innych wielu wojsk. orderu, znajdował się w bitwie pod Samo-Sierra, Rio-seco, Madrytem, Rodrigo w Portugalji i pod Wagram, był mianowany kawalerem państwa Francuzkiego z dodaniem szpady do dawnego herbu, później wyniesiony na stopień generała wojsk Polskich zmarł we Lwowie roku 1836. nie mając żadnego potomstwa. 4. Józef, starosta Stanisławowski, podkomorzy J. K. M. orderu Orła białego i ś. Stanisława kawaler, *1mo voto* z Anną z Pawłowskich Komorowską, herbu *Korczak* hr. na Liptowie i Orawie, kasztelanową Sanocką, *2do voto* z Ludwiką hr. Dzie-

doszyką herbu *Sas*, cześnikową Koronną, bezpotomny. 5. Marcin koadjutor Płocki książę Sielcuński. 6. Hieronim generał wojsk Polskich. Córki Franciszka z Barbary Krosnowskiej 1. Eleonora za hr. Marcinem Ostrogiem. 2. Małgorzata za Bazylim Szumlańskim podstolim. Atanazy Szeptycki Metropolita całej Rusi, fundator ś. Jerzego katedry r. g. we Lwowie, brat rodzony Hieronima biskupa Płockiego, miał trzy siostry: pierwsza za Bielskim, druga za Turiańskim, a trzecia za Skarbkiem, starostą Żydaczowskim, był tenże Atanazy rodzonym stryjem wyż pomienionego Franciszka. Leon Szeptycki Metropolita Lwowski, miał brata Szymona kasztelana Przemyskiego, połączonego z Trembińską, z której córka Maryanna za księżciem Maciejem Jabłonowskim, starościcem Kowalskim. — *Z dokumentów familijnych.*

Szerebiński herbu *Korczak*, —

Szkałowski herbu *Łódzia*, — i

Szklennik. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Szlemer Józef, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Szlichta, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*.

Szmawksza, —

Szmidowicz, —

Szmigara, —

Szmoniewski herbu *Pielesz*, —

Sznabowicz, —

Sznywiłło, —

Szodra, — i

Szołczyński w Inowrocławskim, i t. d. — Tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Szołomiej Teodor z Żmudzi, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Szott Jakób, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Szpakowski herbu *Belina*. W Belzkiem, i t. d. — *Małachowski*.

Szpinek w Połockiem, i t. d. —

Szteyn w Orszańskim, i t. d. —

Szteyner, —

Szteytyn. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Szubalski, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Małachowski*.

Szubiński herbu Nałęcz. — *Malachowski.* — *Kromer* w Ks. XIII. Kroniki swojej po śmierci Kazimierza W. wspomina, iż na miejsce Ottona Pileckiego gubernatorem Wielkiej Polski wyznaczony był Sędziwoj Szubiński. O tymże niżej stoi, iż będąc wojewodą kaliskim w poselstwie jeździł do Elżbiety wdowy Ludwika Króla, wzywając na tron Polski Jadwigę córkę Ludwikową. Jeździł potem znowu do Węgier w r. 1384. był na ówczas także starostą Krakowskim, perswadując Elżbiecie żeby przysłania córki na tron Polski niezwłoczyła. Ze zaś królowa zatrzymawszy go chciała tymczasem ubiedz zamek Krakowski; dowiedziawszy się o tem Sędziwoj, niezwykłą prędkością rozstawionemi końmi we 24. godzinach sześćdziesiąt mil ubiegłszy w Krakowie stanął, i o zdradzie Elżbiety stany zgromadzone ostrzegł.

Szucewicz, —

Szuchucki, —

Szucki, — i

Szukiewicz w Słonimskim, i t. d. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim.* — W roku 1778. Adam Szukiewicz, horodniczy Słonimski. Ignacy koniuszy takiż. — W r. 1788. Antoni miecznik. — *Krasicki.*

Szuksztut Jan z Zmudzi, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Szulborski herbu Mora. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Szumakowski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. fol. 148. — *Malachowski.*

Szumańczowski herbu Prus 1mo. — O tych w krótkości stoi w Tomie VIII. Tu następującą z *Duńczewskiego*, genealogią domu tego kładziemy: Stanisław de Szumańczowo Szumańczowski, dziedzic na Dobrosieczu w województwie Krakowskim, miał syna Jana, który się ożenił około roku 1600. z Zofią z Zakliczyna Jordanowną, herbu *Trąby*, z którą spłodził synów pięciu: Stanisława, Marcina, Achaciego, Władysława, Stanisława drugiego bezpotomnego, i córką jedną Elżbietę, Piotra Radwańskiego żonę. Stanisław wszedłszy w kontrakty dożywotnie z Konstancją Krajewską spłodził Sobestyana i Krzysztofa bezpotomnych. Marcin dziedzic na Gorzejowej i Grudny w województwie Sandomirskim uczynił wota małżeńskie z Anną z Godława Godłowską, których synowie Szumańczowscy, Franciszek podczaszy Latyczowski, dóbr Milatyna w Ruskiem województwie dziedzic, ten z Elżbietą Skrzetuską, Jana z Jelitowa i Maryanny z Łukowicy Sędimirowny Skrzetuskich córką, poprzysięgłszy dożywotnią małżeństwa legię, spłodził synów dwóch i córek siedm:

z tych starszy syn Józef Szumańczowski kapitan w gwardyi J. R. Mści, który z Ratarzyny Świdzińskiej miał syna jednego Andrzeja, i córek cztery: Marcyannę, Maryannę, Annę i Wiktoryą. Drugi syn Franciszka podczaszego Latyczowskiego, Ignacy Szumańczowski, podstoli Podolski. Córki tegoż Franciszka, pierwsza Ratarzyna dwa razy wchodziła w wota małżeńskie, *primo* z Władysławem Tomickim miecznikiem Poznańskim, z których jest potomstwo, *secundo voto* z Janem Grodzickim pułkownikiem wojsk J. R. Mści. Druga córka Franciszka Szumańczowskiego z pomienionej Skrzetuskiej urodzona Elżbieta, dwa razy śluby małżeńskie miała *primo voto* z Franciszkiem Fałęckim, podstolim Zytomirskim, od których pochodzą Marcellin i Józef Fałęccy, *secundo voto* z Antonim Olszyńskim podczaszym Belzkim bezpotomną. Trzecia córka Franciszka Szumańczowskiego, cześnika Latyczowskiego z Marcyanny Skrzetuskiej Anna, Wojciecha Jakackiego, podczaszego Mińskiego żona powiła Franciszkę pannę. Czwarta córka tegoż Franciszka Szumańczowskiego Teresa, oddana w dożywotnią przyjaźń Józefowi Bylinie, podczaszemu Czerskiemu, z których jest potomstwo. Piąta córka Franciszka tegoż, Febronja panna, a dwie zakonnice, Barbara i Maryanna.

Drugi syn Józef Szumańczowski, Marcina Gorzejowa i Grudna dziedzica, z Anny Godłowskiej urodzony Józef, ten z Maryanną Romerówną, miał syna jednego Stanisława bezdzietnego, i oprócz wyrażonych synów Marcina Szumańczowskiego, było kilka córek, Teresa Stanisława Światopełka Zawadzkiego żona, Zofia Jerzego Łychowskiego, Anna Adama Służewskiego, Elżbieta Jana Uniatyckiego, Helena Adama Zawadzkiego, małżonki, wszystkie z potomstwem swoim.

Wracamy, się do Jana Szumańczowskiego, i dalszego potomstwa tego z Zofji Jordanowny, którzy oprócz Stanisława i Marcina synów, spłodzili Achacego i Władysława Szumańczowskich. Władysław wszedłszy w kontrakty małżeńskie z Czermińską, mieli synów Franciszka, Michała, Laurentego, bezpotomnych. Achacy Szumańczowski, ten z Agnieszką Górską miał synów pięć: Stefana, Jana, Andrzeja, Stanisława, Jakóba i córkę Annę, daną w dożywotnią przyjaźń Janowi Zbigniewskiemu. Stefan Szumańczowski syn Achacego, wszedł w kontrakty małżeńskie z Elżbietą Sztuwartowną, których *proles faemella*. Jan i Andrzej bezpotomni, Stanisław dóbr Iwanówka dziedzic w województwie Ruskiem, wszedłszy w kontrakty dożywotnie z Anną Hoczanowną, spłodził Mikołaja Szumańczowskiego łowczego Halickiego, Józefa miecznika Nurskiego, ten z Barcikowską ma syna Mikołaja. Jakób Szumańczowski, syn Achacego, ożeniony z Służewską, spłodził

Stefana bezdzietnego i Rozalią córkę Franciszka Wilkoszowskiego żonę, mającą potomstwo. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Szumikowski Jan z Płockiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.*

Szuliszewski herbu *Rawicz*, —

Szumiński herbu *Leszczyce*, — i

Szumkowski w Grodzieńskim, i t. d. — Tak stoją w *Kurop.* i *Małach.*

Szumlański herbu *Korczak.* — O tych stoi w Tomie VIII. — Tu umieszczamy genealogią od Stanisława rotmistrza za Władysława IV. Króla (*Niesiecki*) którego z Hoszowskiej herbu *Sas* spłodził dwie córki i synów sześciu: I. Z córek Krystyna z Bazylim Surowiczem Hołyńskim; Anna za Michałem Żurakowskim. Synowie zaś: I. Józef de Szumlany, Metropolita Ruski, biskup Lwowski, Halicki, Kamieniecki, Metropolji Rijowskiej administrator, archimandryda Pieczarski, i t. d. (*Niesiecki*). II. Samuel, cześnik Podolski z Heleną Alwizową spłodził Alexandra, łowczego Rijowskiego, któremu Ludwika Starzeńska powiła czworo dzieci: *A.* Piotr. *B.* Michał. *C.* Maryanna za Trzecieskim kaszelanem Rijowskim. *D.* Stanisław z Zuzanną Lisowską miał trzech synów: 1. Józef z Trębińską spłodził Eufrozynę żonę Drzewieckiego. 2. Jan podpółkownik w wojsku Polsko-francuskiem. 3. Ignacy bezpotomny. — III. Konstanty wojski Żydaczowski z Anną Jordanową, herbu *Trąby*, miał córkę Zofię, żonę Mikołaja Sas Hoszowskiego. — IV. Michał z Zofią Rudnicką miał trzech synów: *A.* Elias z Oltarzewską spłodził Józefa. *B.* Demian zginął pod Wiedniem za Jana III. *C.* Stanisław. — V. Jan, tego syn Paweł miecznik Żydaczowski, porucznik chorągwi Husarskiej ks. Józefa biskupa Lwowskiego i rotmistrz z tejże chorągwi, pojął za żonę Dymidecką, z której było czterech synów: *A.* Jędrzej starosta Buczniowski połączony z Bidzińską wojewodzianką Sandomirską, pozostała wdową po Piotrowskim bezpotomną. *B.* Jan cześnik Łukowski z Świstelnicą, ten był półkownikiem wojsk Rzeczypospolitej Polskiej, zostawił czterech synów: Roman ze Stadnicą miał syna Onufrego połączonego z Nehrebecką. — Bazyli z Szeptycką bezpotomny; ksiądz Mikołaj opat; Konstanty z Mierzejewską miał czterech synów: Alexander, Jędrzej kawaler orderu ś. Anny z brylantami, dziedzic dóbr Czarnokonie i t. d., obywatel królestw Galicyi i Lodomeryi. Paweł kapitan wojsk Polskich. Mikołaj z Czosnowską, *Imo voto* Skrzyńską. *C.* Józef półkownik J. K. Mści, potem pod imieniem Onufrego był biskupem Przemyskiem. *D.* Dymitr bezpotomny. — VI. Syn Stanisława i Anny Sas Hoszowskiej imieniem Alexander z Anną Demowi-

czówną połączony, po zejściu swej żony wstąpił do Bazylianów i pod imieniem Atanazego był biskupem Luckim, roku 1688. zostawił synów pięciu: 1. Gedeon biskup Miński. 2. Cyrill biskup Pereasławski. 3. Rs. Daniel Dominikan. 4. Jan z Obertyńska miał syna Gabryela bezpotomnego. 5. Stefan cześnik Latyczowski z Heleną Grabowską herbu *Grzymała*, tego syn Jan cześnik Latyczowski połączony z Maryanną Brzeską herbu *Oksza*, córką Stefana Chryzostoma Brzeskiego łowczego Kołomyjskiego i Franciszki Kęźmińskiej, zostawił dwóch synów: 1. Stefan z Korabiewską. 2. Tomasz cześnik Latyczowski z Rozalji Głębockiej, córki Andrzeja Głębockiego, skarbnika Inowłodzkiego i Konstancyi Gielkowny spłodzonej z Jana Gielki generał-majora W. Kor. i Elżbiety Świątopelkowny Bolestraszyckiej, miał dwóch synów: 1. Jan z Siemiginowską. 2. Józef legionista pólkownik wojsk Polskich, służył w wojsku Polskim cztery lata, potem w legionach pod dowództwem generała-dywizyi Dąbrowskiego, lat dwa, w służbie francuzkiej w regimencie 7. huzarów lat dwa i pół, w służbie Rossyjskiej lat 3., w Księztwie Warszawskiem lat 7. i był 1906. roku szefem batalionu 2. pułku Ułanów, a r. 1809. pólkownikiem i adjutantem polowym księcia Józefa Poniatowskiego. Odprawił kampanie roku 1792. w bitwie pod Zieleńcami roku 1794. pod Raclawicami, Szczekocinem w całym oblężeniu Warszawy i pod Maciejowicami; służąc w legionach był przy wzięciu fortecy ś. Leon. Pod dowództwem Bonapartego był w Egipcie, w bitwie pod Szebreis, Pyramidami i Salachie; w Rossyjskiej kampanji w bitwie pod Austerlitz. Powracającego z Egiptu w Archipelagu przy wyspie Syffarta, zajęli Turcy do niewoli, gdzie szesnaście miesięcy w kajdanach przepędził. Zaszczycony krzyżem Polskim kawalerskim, legji honorowej Francuzkim oficerskim, oraz kawalerskim Neapolitańskim, ostatek dni w zaciszu domowym przepędził, umarł na łonie rodziny we Lwowie roku 1839. Połączył się był węzłem małżeńskim z Anną Pienczykowską, córką Stanisława Pienczykowskiego herbu *Brzeźna*, konsyliarza sądów szlacheckich Stanisławowskich i Franciszki Świejkowskiej. Józef pólkownik z tejże Anny Pienczykowskiej, zostawił syna Stanisława porucznika wojsk C. Kr. Austryackich, i Sydonię, damę orderu krzyża Gwiazdźdźistego i pałacu J. C. R. M. połączoną węzłem małżeńskim z Adamem hrabią Rewickim, J. C. R. M. szambelanem, radcą tajnym, byłym ochmistrem Kor. Węgierskiej, kawaler ord. wielkiego krzyża ś. Szczepana i Austr. ś. Leopolda i t. d. posłem na dworze Toskańskim i t. d. Tomasz na wielkich Szumlanach Szumlański cześnik Latyczowski połączony *2do voto* z Krystyną Gertrudą na Go-

ściszkach Ciolek Zielińską, córką Jana Zielińskiego i Anny de Wkryńskie, *2do voto* Georgji Szeptycki *Capit. Obrchov. Consortis*. Zostawił z tegoż drugiego małżeństwa córkę Wiktoryę, wydaną za Scibora Rylskiego, i syna Ignacego, który był roku 1812. kapitanem pułku 11. Ułanów, odbył kompanię roku 1809—1812. w batalji pod Mozajkiem, roku 1813. pod Lipskiem, oraz we wszystkich bitwach Saskich i Francuzkich; w nagrodę zasług otrzymał krzyż złoty orderu wojsk Polskich i kawalerski legji honorowej. — Roku 1741. według akt Trembowelskich Helena Szumlańska żona Franciszka Wilczka *Dapiferi Trembovl.* dziedzica dóbr Sosnowa i Sokołowa. Roku 1715. Maryanna Szumlańska za Alexandrem Trzecieskim, subdapif. Kijow. Konstytucye sejmu *Pacificationis* Warszawskiego za Augusta III. roku 1736. pag. 609., podpisał Jan Szumlański poseł województwa Ruskiego z ziemi Halickiej. Sufragia województw i ziem roku 1764. pag. 257. Roman Szumlański starosta Rakowiecki, poseł z ziemi Halickiej pag. 258. Konstanty i Michał Szumlańscy pag. 260. Roman chorąży Halicki, starosta Rakowiecki. Roku 1779. Bazyli podstoli Halicki. Jan burgrabia z województwa Podolskiego. Jan podczasz Czerwonogrodzki. — *Z dokumentów familijnych.*

Szumowski z ziemi Sochaczewskiej, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Szutkiewicz, — i

Szuwalski. — W *Kuropatnickim.* i *Malach.*

Szujski herbu *Nalęcz.* — Ze są i tego herbu piszę *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Szwan Karol, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Szwarc herbu *Bożezdarz*, —

Szwarc herbu *Nowina*, — i

Szwarcenberg Czerny, herbu *Nowina.* — Tak wymienieni w *Kuropatnickim* i *Malachowski.*

Szweryn, patrz **Schweryn.**

Szwiecki z Brzesk. Kujawsk., podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski.*

Szybalski, —

Szybicki, —

Szychowski, —

Szykowski, —

Szykowski, —

Szylakowski, —

Szylański, — i

Szylarski. — Tak wszyscy ci w *Kuropatnickim* i *Malachowski* wypisani.

Szylbach. *Indigen.* w Konst. r. 1773. *fol.* 43. — *Malachawski.*

Szyling Jan porucznik artylleryi Koronnej. Nobilitowany roku 1673. — *Krasicki.*

Szyltyn, —

Szymanczewski *herbu Prus 1mo,* — i

Szymkiewicz, w Żmudzi, i t. d. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Szymkowski w Kowieńskim, i t. d. — *Malachowski.* — W roku 1778. Jan regent ziemski Kowieński. — *Krasicki.*

Szymonowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — Felix kanonik Inflantski. — *Krasicki.*

Szyndler Andrzej i Wojciech, *Nobilit. praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Malach.* — Z tych jeden dziś zastępa prezesa senatu rządzącego W. M. Krakowa, wolą trzech opiekuńczych moearst ustanowiony.

Szynkowicz. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Szyrma Lach, *herbu Dołęga.* — Błędem jest jak *Niesiecki* umieścił, że Szymowie herbu *Lubicz* używają, gdyż z dawien dawnych zawsze Dołęgą pieczętują się. Mikołaj Szyrma, za dziedzicznego panowania w ks. Litewskiego Zygmunta Kiejstutowicza, brata Witoldowego w Trokach zabitego, z Korony Polskiej z województwa Sandomirskiego w kraj Poleski *in confinibus* Wołynia leżącej, *circa annum* 1435. przybywszy, najpierwszy tam po WW. w Bogu XX. Franciszkanach w Pińsku, przez tegoż Księcia W. Lit. Zygmunta ufundowanych katolik, między dyzunicką Rusią Lachem nazwany, otrzymał *Jure meriti* na dwóch miejscach, nad Styrem rzeką, w Sieleu i Koniuchach, od tegoż księcia ku służbie wojennej *territoria, alias* daniny; które potem Kazimierz Jagiellowicz Król Polski, dziad Króla Zygmunta Augusta, dla Jana Szyrmy, syna Mikołajowego i potomków jego potwierdził. Wnuk Mikołaja, Marcin Janowicz Lach Szyrma, za panowania Zygmunta Augusta Króla Polskiego i w ks. Litewskiego już u matki jego Królowej Bony, Zygmunta I. żony, już u samego monarchy Zygmunta Augusta, na drugich wielu sytuacyach w tymże kraju Poleskim, a mianowicie Lachowicze nad rzeką Piną, Łopatyń *cum Jure patronatus* cerkwi Łopatyńskiej, także Widybor, Terebiszeze, *item* w Czarnowie, Miesiatyczach, Boryczewiczach, Hrywkowiczach, Żółkiniach, Łasieku, Łosieczach, etc. etc. wysłużył, i miał sobie przez przywilegią nadanych dóbr. Zatem po uprzywilejowanym od tegoż monarchy Zygmunta Augusta powiecie Pińskim, i nadanej jemu ziemskiej i grodzkiej jurysdykcyi, jeszcze przed zakończoną w roku 1469. między Koroną Polską, a W. Ks. Litewskiem

unią, i zaszłą *Unionis* konstytucyą, tenże Marcin Lach Szyrma najpierwszym z porządku powiatu Pińskiego zasiadając zwyczajnie przed stolnikiem, podstolim, pisarzem ziemskim, (według statutu Litewskiego) miejsee; został wojskim. Syn jego starszy Erazm, wnuk Wawrzeniec, prawnuk Mikołaj, praprawnuk Piotr, komornik graniczny Piński, syn zaś Piotra starszy z pierwszej żony Mrozickiej spółdzony, Jan wojnę za towarzyszy z Służką hetmanem polnym W. Ks. Litewskiego służąc, na kampanji Bukowińskiej w obozie z tym się pożegnał światem; z drugiej zaś żony z domu Żardeckiej, ksiądz Michał Szyrma *Societatis Jesu*, po wielu rezydencyach w prowincyach Litewskich superyorskie przez lat 20. kilka odprawując godnie funkcyę, niedawno w Pińsku na duchowieństwie *desiit vivere*; a trzeci z trzeciej żony Poniatowskiej spółdzony, 1756. roku żyjący Paweł Antoni Szyrma, przez lat dwadzieścia kilka pisarz ziemski Piński, wielce, pracowicie, doskonale i niezawodnie zasłużony, został podkomorzym powiatu Pińskiego roku 1752. Potomstwo jego z pierwszej żony z domu Ramieńskiej, herbu *Jastrzębiec*, syn ksiądz Paweł od ś. Józefa *Piarum Scholarum recenter in Praesbiteratum* poświęcony, córka Zofia Ordzina horodniczyna powiatu Pińskiego, z drugiej żony z domu Przecławskiej herbu *Glaubicz*, synowie Antoni i Michał. Drugi syn młodszy Marcina Szyrma wojskiego Pińskiego Stanisław, także wojski Piński, wnuk Paweł, prawnuk Grzegorz Szyrma, *praeterito immediate saeculo* pierwiej grodzki, potem ziemski, pisarz nareszcie podśódek Piński. Synowie jego, starszy Antoni *Societatis Jesu* sławny na ambonie kollegiaickiej Warszawskiej za Króla Jana III. kaznodzieja, potem proboszcz Warszawski *suo tempore* prowincyał Litewski, wydał *in lucem* dwa tomy kazań: jeden *a Dominicis*, a drugie *a Festis*, trzecie zaś *opus in 4to* Exhort postnych. Drugi syn Grzegorza, Franciszek, pierwiej za starosty Pińskiego, księcia Michała Korybuta Wiśniowieckiego, kancelerza Litewskiego, potem wojewody Wileńskiego hetmana w. W. Ks. Litewskiego, sędzia grodzki, *gradatim* podstarości sądowy Piński, a trzeci Józef podśódkowicz Piński, wszyscy trzej bracia z Uzłowskiej spółdzeni, niedawnemi czasy *pie defuncti*. Franciszka synowie teraz żyją: Kazimierz z Tokarskiej, podśódkowej Pińskiej, a ksiądz Adam *Societatis Jesu*, Piotr starosta Czarniechowski, rotmistrz powiatu Pińskiego, Tadeusz i Józefat, chorąży J. K. Mści z Niesłuchowskiej drugiej żony spółdzeni Szyrmowie, podstarościowie Pińscy; okrom drugich godnych braci ś. Bazylego w. i Franciszka zakonników; a Józefa żyje teraz, syn jeden Jakób Szyrma godny sukcesor, który się urodził z Skirmuntowny, syn jego

Karol z Litwińskiej spłodzony, *nobilissimae indolis*. Antoni Szyrma w województwie Brześcieńskim, Wawrzeńca wnuk, także *de stirpe* Stanisława wojskiego Pińskiego *procedens*. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Szyrma Baleer, Indigena w Konst. roku 1686. — *Małachowski*.

Szyrmiński był chorążym Wilkomierskim, w roku 1704. — *Małach*.

Szyrwil. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Szyryn w powiecie Braclawskim, i t. d. — *Małach*. — Wr. 1778. Ignacy sędzia grodzki Braclawski. — *Krasicki*.

Szyszo w Witebskim, Inflantskim, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Szysztowski. — Patrz **Szystowski** w Tomie VIII.

T.

Tabasz herbu Junosza. — O tych stoi już w części pod **Junoszą** w części pod familiami do tegoż herbu należącemi.

Talenti Tomasz sekretarz królewski, otrzymał Indigenat Konst. r. 1685. *fol.* 20. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Talicki, —

Talski, —

Talszewski, —

Talur, —

Taniczewski, —

Tarabski, —

Tarakiewicz, — i

Tarczyński w ziemi Wschowskiej, i t. d. — Ci wszyscy tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — Wr. 1788. N. Tarczyński podwojewodzi Warszawski. — *Krasicki*.

Targoński herbu Kościeszka. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Tarnawiecki Strzembosz *herbu Jastrzębiec*. — Ci początek swój wiodą od Strzemboszów o których w Tomie VIII. jak się do roku 1592. pisali, i jak o nich różni autorowie donosili. Dopiero *Okolski* Tom I. *fol.* 328. napisał i o Strzemboszach i o Tarnawieckich w Lubelskim województwie, i okazuje się że za wieku *Okolskiego* czyli dawniej z województwa Sandomirskiego przenieśli się nie tylko w województwo Lubelskie Stręboszowie, ale i w województwo Wołyńskie, i od dóbr dziedzicznych pisali się nabytych, jako to:

Tarnawieccy od Tarnawki w województwie Lubelskiem którzy z dawności tam się znajdują z procedencyą, czego są dowodem ekta grodzkie i ziemskie Lubelskie, i dawności ich. W późniejszym zaś czasie, tylko się tu wspomina procedencya od Pawła Tarnawieckiego, dziedzica Tarnawki, herbu *Jastrzębiec*, który miał za sobą Romanowską, siostrę rodzoną podkomorzego Lubelskiego, czyli córkę. Ten Paweł spłodził synów czterech, i córek trzy, jako to: Stanisława, Szymona, Jana i Alexandra; Zofią, Katarzynę i Annę. Stanisław pierwszy syn Pawła, z pierwszą żoną Katarzyną Skuracianką, w ziemi Przemyskiej, spłodził: Wojciecha, Alexandra, Jaceka, Jadwigę i Maryannę. Tenże Stanisław z powtórnią żoną Anną Dziwulską spłodził Jana, Franciszka, Stefana synów, i córki: Katarzynę, Magdalenę, Petronellę i Franciszkę. Wojciech starszy syn Stanisława, pojął był Annę z domu Gurską komornikównę ziemi Przemyskiej, który bezpotomnie zszedł z tego świata. Alexander drugi syn Stanisława miał za sobą z domu Teresę Pałuską, z Błędowskiej i Krzysztofa Pałuskiego spłodzoną. Ten Alexander z Pałuską miał syna jednego Jakóba, który z Anną na Mircze Mirecką, w województwie Belzkiem leżącym, spłodził z nią synów trzech, to jest: Krzysztofa, Senczego i Bonawenturę. Jacek trzeci syn Stanisława, z pierwszą Łowiecką miał synów dwóch: Stanisława i Antoniego, ei w młodym wieku pomarli, i córkę Magdalenę, która była cłokowana *1mo voto* za Stanisława Magierę Mireckiego, cześnika Czernichowskiego, od którego Rozalia *Josephi Micielski Enfiferi Calisiensis consors*, z której znajduje się synów trzech, to jest: Joachim, Antoni i Franciszek; *2do voto* ta Magdalena była za Antonim Sobieszczańskim, pisarem ziemskim Belzkim, z którą żadnej procedencyi nie zostawił. Tenże Jacek syn Stanisława, *post fata* Łowieckiej pierwszej żony, pojął drugą Katarzynę Trzeińską herbu *Rawicz*, z nią tylko jednego syna zostawił Józefa kawalera. Jan czwarty syn Stanisława z Dziwulskiej spłodzony, miał za sobą Izabellę Wasylkowską wdowę, spłodzoną z Humienieckiej, siostry rodzonej wojewody Podolskiego. Ta *1mo voto* bywszy za Zborowskim w Sandomirskim, mając jednego syna, ten jeszcze w młodym wieku umarł, poszła za Jana Tarnawieckiego wspomnianego, z którą to Izabellą spłodził synów trzech i córek dwie, to jest: Piotra, Józefa i Ignacego. Piotr miał pierwszą żonę Gurską z którą się rozwiódł, powtórnią wziął Suchodolską w ziemi Sanockiej. Józef miał za sobą Remerównę, i są sukcesorowie od tego Józefa. Ignacy z Dramińską ma procedencyą w ziemi Przemyskiej. Córki tego Jana, Katarzyna, ta była cłokowana za Józefa Cieszanowskiego w ziem Sanockiej, od któ-

rej jest dwie córki. Druga zaś córka Jana była za Adamem Lewiekiem, deputatem przeszłym na trybunał Koronny z województwa Podlaskiego, a podstarośeim grodzkim Przemyskim; Marcyanna, z której znajduje się syn Samuel podwojewodzy ziemi Przemyskiej, i córka Joanna w panieństwie. Franciszek piąty syn Stanisława, będąc księdzem świdzkim, miał dwoje beneficya, jedno w diecezyi Krakowskiej w Łękach, a drugie w diecezyi Przemyskiej w Pietroszowie, a teraz w Bogu chwale nazwanej, ten *fatis cessit*. Szósty syn Stanisława Stefan mając dwie żony, pierwszą wdowę Agnieszkę Albinowską z domu Skorską, z którą spłodził córki dwie: Elżbietę i Antoninę Elżbieta za Michała Trzecieckiego oddana w województwo Sandomirskie. Antonina druga córka Stefana, ta zakonnica Brygity w konwencie Samborskim. Tenże Stefan miał drugą żonę z domu Słomczankę wdowę, będącą *Imo voto* za Antonim Pieściorowskim, z tą żadnej procedeneyi niezostawił. Córki zaś wyrażonego Stanisława Tarnawieckiego, pierwsza Jadwiga była za Jędrzejem czyli Alexandrem Korytkiem w ziemi Lwowskiej, z której jeden syn był Józef, o którym *non constat* gdzie się podział, i córki dwie: jedna za Kraszowskiego była elokowana, a druga za Mieszkowskiego. Druga córka Stanisława Maryanna, elokowana za Józefa Stachurskiego. Trzecia córka Stanisława spłodzona z Dziewulskiej Ratarzyna, ta była elokowana za Walentego Uwilińskiego. Czwarta córka Stanisława Magdalena, była za Marcinem Broniewskim w Sandomirskim. Piąta córka Stanisława Petronella, *Imo voto* za Tomaszem Wyszyńskim, powtórnie była za Antonim Bogdańskim, podczaszym Łęczyckim. Szósta córka Stanisława Franciszka. Ta będąc zakonnica ś. Brygidy w Samborskim konwencie *decessit*.

Drugi brat Stanisława, a syn Pawła Szymon, ten mając żonę z domu Brzezińską, z którą spłodził córki cztery: jedna była za Bircekim w ziemi Przemyskiej. Druga Zofia była za dwoma mężami *Imo voto* za Moczulskim, a *2do voto* za Błażejewskim, z obydwoma mężami zostawiła procedeneyą. Maryanna i Franciszka córki tego Szymona, były elokowane, niewiadomo za kogo.

Trzeci brat Stanisława a syn Pawła Jan, ten miał dwie żony, z pierwszą Wujakowską spłodził syna Jaeka bezpotomnego, i Marcyannę która była elokowana za Dominika Pieściorowskiego, i córkę jedną pannę; z drugą żoną Dybowską niezostawił potomstwa.

Czwarty Alexander brat Stanisława, który miał za sobą Krapkowską, spłodził z nią dwóch synów: Pawła bezpoto-

mnego i Kazimierza, który z Korytkówną zostawiwszy syna Franciszka i córkę Agnieszkę zakonnicę reguły ś. Brygidy konwentu Samborskiego. Ten Kazimierz miał i powtórna żonę z domu Rejtarowską, ale nie wiadomo jeżeli zostawił co procedencyi z nią. Ten syn Kazimierza Franciszek miał dwie żony, od którego procedencya znajduje się w ziemi Przemyskiej koło Sambora. Druga siostra Alexandra była za Słotwińskim. Trzecia siostra Alexandra i innych wspomnianych braci Tarnawieckich, była za Kozłowskim. Paweł wyżej wspomniany dziedzic na Tarnawce, który miał Romanowską pradiad Jakóba syna Alexandra spółzonego z Pałuską i innych wspomnianych Tarnawieckich, miał brata rodzonego kawalera, który w znacznych summach trzymał dobra od książąt Wiśniowieckich, Janusza i Michała, po którym wszystko w domu Wiśniowieckich zostało nie dawszy nic sukcesorom, o co była prozekucya w trybunale Lubelskim i jest derkret otrzymany *comportationis documentorum* zabranych razem z substancją, gdzie w Kijowskich aktach mógłby co znaleźć tych dokumentów, bo tam mają być.

Jakób Alexander Tarnawiecki, ten z Leśnicką spółdził matkę Koźmiana, sędziego grodzkiego Krasnostawskiego, i córek dwie, jedna która była za Zacharyaszem Łażniewskim, a druga za Gałęzowskim, od których jest procedeneya; od tego Jakóba był syn Antoni Tarnawiecki mieszkający w Krasnostawskim. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Tarnowski herbu Leliwa. — W miejsce krótkiego dodatku do obszernego opisu tej familji w Tomie IX. uczynionego, następującą umieszczamy wiadomość, aż do ostatnich członków tej rodziny dziś żyjących, doprowadzoną: I. Jan Amor hrabia Tarnowski, kasztelan Konarski, o którym pierwszy wyżej wytknięty artykuł wspomina, dziedzic na Kozinie na Wołyniu, był synem Rajetana i Anastazyi Boguszownej, prawnuka w prostej linji, Stanisława hr. Tarnowskiego i Anny Czoborownej. Żona tegoż Jana kasztelana Konarskiego, nie Ustrzycka ale Grabianczanka; mieli córek cztery, z których trzecia Anastazyja za Pawłem Jełowickim, prezesem sądu głównego depart. cywilnego Wołyńskiego; synów trzech, z tych żyjący na Wołyniu dziedzic Kosina i Berezia, Marcin hrabia Tarnowski, półkownik 16. pułku Huzarów Księstwa Warszawskiego; po największej części, własnym jego wystawionego kosztem. Odbył kampanię 1809. i 1812. roku. Żona Zofia z hr. Tarnowskich, córka Rafała jak niżej. II. brat rodzony Jana kasztelana Konarskiego, Antoni hr. Tarnowski, dziedzic na Krasnobrodzie, w Lubelskim. Żona z domu Jełowicka synowie: 1. Antoni, generał-major w wojsku N. J. Cesarza

Austrii. Żona Wilhelmina Gusmar de Komorna, z tej syn jeden Jan. 2. Felix, dziedzic na Krasnobrodzie; którego żona Antonina Grzębska, mają trzech synów, i córkę. 3. Kazimierz oficer w pułku 16. Ułanów w kampanji 1812. zginął w bitwie pod Mirem. 4. Jan zmarły w Berlinie 1835. roku, z Wislockiej zostawił synów dwóch. III. Stryjeczny brat Rajetana, a drugi prawnuk Stanisława hr. Tarnowskiego, i Anny z Czoborów, był Józef dziedzic na Dzikowie w ówczas w województwie Sandomierskiem; z Róży Karwickiej miał córkę zakonnice w zgromadzeniu panien Wizytek w Lublinie, synów trzech, to jest: 1. Joachima, starostę Sulejowskiego, posła na sejm elekecyjny Stanisława Augusta Króla. Tenże Joachim dziedzic na Maleszowie i Tarnoskale w województwie Krakowskiem, z Maryanny Krasińskiej, siostry Królowiczowej Karolowej Saskiej, miał syna Stanisława, czynnego w powstaniu w Warszawie roku 1794., ożenionego z hr. Laurą Potocką, zmarłego w Wiedniu r. 1833. 2. Syn drugi Józefa był Jan starosta Kahorlicki, dziedzic na Dzikowie, po rozbiorze kraju, miał toż starostwo na Ukrainie skonfiskowane. Z Rozalji Czackiej, miał córkę Maryannę za Karola Scypiona wydaną. Synów dwóch: 1. Michała, który w 1809. r. dał ofiarę do 16. pułku ułanów, i w tymże służył. Żona jego z domu Wysocka, zmarł w r. 1831. zostawił syna i córkę. 2. Jana Felixa (o którym drugi tu wytknięty artykuł Herbarza wspomina) senatora, kasztelana Kr. Pols. członka tow. Przyj. Nauk Ten restaurował zupełnie zamek w Dzikowie, gdzie rzadkie zbiory do nauk i sztuk pięknych zostawił. Zmarł roku 1842. biografią jego wymownym i znanym w literaturze Polskiej piórem skreślił Rajetan Roźmian radzca stanu, senator kasztelan Królestwa Polskiego. Żona Jana Felixa, Walerya Strojnowska, synowie: 1. Jan Bogdan ożeniony z Gabryelą Małachowską, córką kasztelana Małachowskiago, mają synów czterech i córek dwie: Waleryan ożeniony z Ernestyną hr. Tarnowską córką Władysława, jak niżej, zmarłą 1840. roku. 3. Tadeusz dotąd nie żonaty. Córek dwie: Maryanna za Onufrym Małachowskim. Anna dotąd niezamężna. IV. Trzeci syn Józefa dziedzic na Dzikowie i Róży z Karwickich, był Rafał Amor hr. Tarnowski, generał-major wojsk Polskich, marszałek konfederacyi Barskiej województwa Sandomirskiego, dziedzic dóbr Wasylowa na Ukrainie i Drażgowa w województwie Sandomierskiem, ziemi Steżyckiej, gdzie też był komissarzem cywilno-wojskowym w rewolucyi 1794. Pierwszy z tych majątków po tejże rewolucyi, miał z rozkazu Cesarzowej Katarzyny skonfiskowany; oddany mu był przez Cesarza Pawła w czasie koronacyi tegoż. Zmarł w Warszawie roku 1803., pochowany

w kościele farynych dóbr swoich, Markuszowa w Lubelskiem, co świadczy piękny nadgrobek włoskiego dłuta, przez żonę mu wystawiony. Pogrzeb jego w Warszawie w kościele ś. Krzyża uczcił wymownym głosem, pamiętną mową Jan Paweł Woroniecz w ówczas kanonik Warszawski, później arcy-biskup i Prymas. Zona Rafała hr. Tarnowskiego Urszula Ustrzycka, córka Bogusława Ustrzyckiego, kasztelana Inowłockiego, i Konstancyi z Siemianowskich. Zostawili córek dwie, Zofią za Marcinem hr. Tarnowskim, Olimpią za Tomaszem Grabowskim, radcą stanu, senatorem i kasztelanem Królestwa Polskiego w roku 1840. w Dreźnie zmarłym; syna jednego Jana Władysława, któremu dodane imiona Stanisław Paweł na chrzcie na galarach na Dnieprze, o którym dodatkowy artykuł pierwszy *Herbarza* wspomina (o czem *Naruszewicz w dzienniku Podróży Króla Stanisława Augusta do Kaniowa na Ukrainie*). Tenże Jan Władysław dał ofiarę do pułku 16. ułanów, służył w wojsku Ks. Wars. w r. 1807. i 1809., posel na sejmy 1811. i 1812. składał homagium Królowi Saskiemu w roku 1811. z departamentu Lubelskiego, w roku 1812. należał do delegacyi od sejmu konfederacyjnego do Cesarza Napoleona do Wilna. Zona jego Aniela z Roźnieckich; z dzieci ich przy życiu, córka Helena; z Ernestyny ich córki za Waleryanem hr. Tarnowskim, zostało dwóch synów: Władysław i Stanisław, córka Marya. — *Z dokumentów familijnych.* —

Tarski, —

Taurowski, — i

Tautkiewicz. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Tayler. Indigena w Konst. roku 1775. *fol.* 145. — *Małachowski*.

Telakiewicz, —

Telakowski, — i

Telatowicz w Trockiem, i t. d. — Tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — Roku 1778. Felix Telatowicz mostowniczy Trocki. — *Krasicki*.

Telowski Antoni i Jan, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małach*.

Templiński. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Tepfer Karol, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małachowski*.

Tepper. Indigena w Konst. roku 1790. *fol.* 215. — *Małachowski*.

Terajewicz herbu *Korwina*, na pół księżycy stojącego, około którego trzy gwiazdy, na hełmie sama tylko korona,

piszą się z Terajewicz w województwie Nowogrodzkim nad rzeką Kamionką leżących, nigdy od Króla Zygmunta I. i Gasztolda, zostającym na służbie ziemskiej wojennej rycerzom Terajewiczom nadanych, które dobra i do tych czas trzymają. Jest to dom starożytny i dobrze zasłużony. — *Herbarz Duńczeowskiego*.

Terawski w Inowłodzkim, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Terło Paweł, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach*.

Terzykowski. — *Kurop.* — *Małach*.

Thile Jan *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Thory August. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Thullie herbu *Prawdzie*. Tadeusz Thullie *Nobilit.* r. 1767. (*Krasicki*. — *Małachowski*.) syn Adama rotmistrza w wojsku Koronnem, z Katarzyny de Fontany zrodzony, były sekretarz Króla Polskiego, żyje we Lwowie, liczy teraz lat 100., żyjących synów jest trzech: Ludwik i syn jego Jan, Ignacy dziedzic Łucoczy w obwodzie Żółkiewskim i Czerniechowiec w obwodzie Tarnopolskim w Galicyi, ma synów Antoniego i Stanisława, córki Julię i Anielę. Żona jego z domu Baranowska. Syn najmłodszy Wincenty Thullie, żona z Zeleskich, ma córkę Zofię i syna Władysława. Najstarszy syn Maxymilian zmarły w zeszłym roku zostawił synów: Alexandra, Izidora i Sylwerego, córki: Franciszkę, Justynę, Honoratę, Domicellę, Antoninę i Kornelię. — *Z dokumentów rodzinnych*.

Tilli. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski*.

Tłubiński herbu *Jastrzębiec*, — i

Tobelski. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Toczyłowski Paweł z ziemi Wizkiej, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Tokara herbu *Trąby*. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Tolchsdorf. *Nobilit.* w Konst. roku 1764. — *Małachowski*.

Toliński Sefer, *Indigena* w Konst. r. 1659. *fol.* 53. — *Małachowski*. — *Krasicki*.

Tolkmit Jan Zygmunt uwolniony *a scart.* w Konst. r. 1775. *fol.* 145. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Tolszewski. — *Kurop.* — *Małachowski*.

Tołoczyński z linji książąt Rusko-Polskich. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Tołomań, — i

Tołpycha w Mścislawskim, i t. d. — W *Kuropatnickim* i *Malach*.

Tomaniewicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malach*.

Tomaszewicz w Wilkomierskim, i t. d. — i

Tomaszewski herbu *Krupka*. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowski*.

Tomkowicz herbu *Przyjaciel*. — Przodkowie domu tego za okazane ku tronowi i ojczyźnie posługi w dziełach wojennych od Polskich Monarchów uzyskali herb zowiący się *Przyjaciel*. Tym herbem pieczętujący się i od tychże starożytnych przodków pochodzący od dziś do wyvodu weszłych, za przodka na genealogji wyrażonym, jest imieniem Jan Chryzostom Tomkowicz, ten w Nowogrodzkim województwie był zaszczycony i posesją dóbr ziemskich i prerogatywą ziemską szlachecką, miał w zamężeiu za sobą Katarzynę Czarkowską i miał synów trzech: pierwszego Michała, drugiego Jerzego a trzeciego dwu-imiennego Teofila Mikołaja Tomkowiczów, z których Jerzy był cześnikiem Mozyrskim, zostawał w związkach małżeńskiej przyjaźni z Katarzyną Krajewską i z nią wspólnie za sumę dwadzieścia cztery tysiąc złotych polskich talarową monetą wiecznością nabył majątność Stołpce zwaną w powiecie Orszańskim leżącą, spłodził syna jednego dwu-imiennego Stanisława Ignacego; ten doszedłszy lat dziedziczył z prawa przyrodzenia po ojcu majątność wyżej wspomnioną Stołpce, był żennym z Teodorą Grosowną skarbnikowną Lidzką miał urząd podstolego powiatu Orszańskiego, potem jednomyślnie został obrany sędzią ziemskim powiatu Orszańskiego, a za podjęte pracy i trudy w tem urzędowaniu ozdobiony został orderem ś. Stanisława, co dowodzą przywileje Króla Stanisława Augusta I. z roku 1782. dnia 13. Lutego drugi zaś w roku 1792. dnia 22. Lutego. Ten Stanisław Ignacy Tomkowicz sędzia ziemski Orszański i kawaler orderu ś. Stanisława przez ciąg wieku swojego miał synów dwóch, Antoniego i drugiego Michała bezpotomnie zmarłego. Antoni po zejściu ojca swojego objął na się z prawa przyrodzenia nieraz wspomnioną majątność Stołpce, miał w zamężeiu za sobą Maryannę Chodaczyńską rotmistrzownę Orszańską ta mu powiła potomstwa, synów dwóch: Ignacego i Xawerego, i córek cztery: Kazimirę, Teodorę, Teresę i Józefę, a przed przyłączeniem zaś kraju Litewskiego pod berło tronu Rossyjskiego, był w urzędzie sędziego ziemskiego województwa Witebskiego. Co się zaś ściąga do Michała Janowicza Chryzostomowicza Tomkowicza, ten przez bieg życia miał synów dwóch: Raj-

munda w duchownym stanie odumarłego, a drugiego Antoniego. Ten Antoni zatem Michałowicz będąc sam jeden całej majątności po ojcu sukcesorem, miał w zamęściu za sobą Maryannę hr. Duninównę, z nią splodził dwóch synów: Józefa i Xawerego, z nich Józef jest żennym z Jankowską, ma córkę Józefę zostaje w urzędzie szambelana dworu Polskiego i jest kawalerem orderu ś. Stanisława, a brat jego Xawery dotąd nie jest żonatym. Co zaś do dwu-imiennego Teofila Mikołaja Janowicza Chryzostomowicza Tomkowicza, o tym żadnej pewnej nie ma wiadomości. Wyżej wspomniany Xawery jako bezżenny, był szambelanem dworu Króla Polskiego Stanisława, a ożeniwszy się później z Józefą Urbanowską, córką Franciszka i Apollonji z Kamińskich Urbanowskich starostwa Kremeńczuckich, miał z nią córkę i synów dwóch: Henryka, który służąc w wojsku Polskiem od roku 1816—1831. dosłużył się stopnia kapitana w pułku strzelców konnych Gwardyi i ozdobiony złotym krzyżem wojskowym *Virtutis militari*, oraz Apolloniusza. Henryk był ożeniony z Ludwiką z Marynowskich hr. Potocką, wdową po Józefie hr. Potockim pułkowniku pułku 4. strzelców pieszych i jest bezdzietnym: a córka Xawerego Emilia, poszedłszy w roku 1827. za Maryana Saryusza Ramockiego, siostrzeńca ks. biskupa Skórkowskiego w r. 1834. nagle u wód w Szczawnicy umarła, zostawiwszy jedynaczkę córkę Józefę. Po Józefie zaś Tomkowiczu jedyna córka Zofia poszła w roku 1816. za Ant. Jankowskiego pułkownika pułku 1. strzelców konnych liniowych, a później generała, i odumarłszy w roku 1821. zostawiła synów Józefa i Heliodora i córkę Anielę. — *Z dokumentów familijnych.*

Tomsza. — *Kuropatnicki.* — *Małach.*

Topiński. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małachowski.*

Toplicki *Tupalski herbu Nałęcz.* — Tego imienia przodkowie dawni, mieli zamek z miastem i inszemi dobrami Topleńsk nazwany, które leżą od Kraśna Krasieńskich o mil 6., i na tym Topleńsku pisali się. Po zawojowaniu przez wojska Moskiewskie Ukrainy i prowincyi innych, udali się sukcesorowie do Polski, zowiąc się na Topleńsku Toplickie-mi. Dwóch braci rodzonych zostało się w Polskich krajach, trzeci przeniósł się do Inflant Polskich; tenże czy syn jego Jan Toplicki, w powiecie Braclawskim dał sumę na majątność nazwaną Smotwy, gdzie pojął w dożywotnią przyjaźń Helenę Masowską Józefowiczównę, z której po sobie zostawił syna, imieniem Kazimierza przy życiu. Kazimierz Toplicki, ten dobra po ojcu dzierżący, po dojściu lat bawiący się służbą w wojsku Wiel. Ks. Litewskiego, wszedł w ligę małżeńską

z Petronellą Kimbarowną, skarbną W. Rs. Litewskiego Z potomstwa tego małżeństwa został w życiu syn Hieronim Andrzej Toplicki. Potem tenże Kazimierz, ojciec Hieronima, kontynuując służbę wojskową, został porucznikiem huzarskim. Nastąpiła w dalszym czasie rewolucya ciężka z Moskwą, czasu którego zostawiony był na komendzie zamku Brzeskiego, i gdy przez znaczną potencją Moskiewską, po zdobyciu zamku Brzeskiego w niewolą dla ojczyzny był wzięty (lat temu blisko 100.) żona jego z domu Kimbarowna, słysząc przez wieści, że go w Moskwie zabili, w drugie małżeństwo dostała się Janowi Oziembłowskiemu. W tej niewoli Kazimierz Toplicki, z której wykupiony przez krewnych swoich dziesięcią tysięcy złotych z Polski przysłanemi, powrócił się *ad propria*, gdzie zastawszy żonę swoją w inszem małżeństwie, udał się do władzy konsystorskiej Wileńskiej, z którego sądu decyzji, jako świadczy dekret konsystorski w roku 1664. dnia 30. Maja ferowany, pozyskał żonę swoją *ad prima vota*, w dalszym zaś życiu zeszedł bezpotpmnie. Po śmierci tedy ojca swego pozostały syn doskonałego wieku Hieronim Toplicki, pojął żonę Annę Rywusownę, z której spłodził syna Felicyana Toplickiego, więcej z linii męskiej nie zostawiwszy sukcesorów, życia swojego dokończył roku 1686. w Grudniu. Zaczem pozostały syn we trzech latach Felicyan Józef Toplecki, dostał się w opiekę pierwiej Kimbarowi skarbnemu Litewskiemu, po krótkiej tegoż opiece, dostał się Szostakowskiemu, staroście Lucińskiemu, ciotecznemu bratu ojca swego Hieronima; nakoniec po zabiciu wyrażonego Szostakowskiego w Lucynie, przypadła opieka Piotrowi Mazowskiemu Józefowiczowi, mostowniczemu powiatu Braclawskiemu, jako bratu ciotecznemu ojca jego, który to Józef *sorte* dóbr ojczystych, macierzystych i spadkowych, napotem w doskonalszym wieku bywszy w służbie wojskowej W. Rs. Litewskiego, w czacie posledniejszym, to jest w roku 1703. wziął w dożywotnią przyjaźń Eleonorę Borejszanek miecznikownę powiatu Upitskiego, urodzoną z Halszki Podleckiej, ojca Jana Podleckiego, a matki Katarzyny Wężykowny, herbu *Wąż koronowany*, Janowej Podleckiej. Z tego łoża zostawiło te małżeństwo potomstwo: najstarszą córkę Annę, która podczas życia rodziców wydana za mąż Kazimierzowi Kossakowskiemu, podczaszem ziemi Wiskiej, z których w życiu został syn Mateusz Kossakowski. Po tej córce Anie zostawili synów: Dominika starszego, Antoniego, Kazimierza, Michała i Ignacego Toplickich, po nich najmłodszą córkę Helenę; z których Antoni dominikanem, Kazimierz jezuitą, Michał franciszkanem pozostawali, i w tych zakonach życia swoje dokończyli, Ignacy także w zakonie ś. Franciszka

Ordinis minorum, najmłodsza córka Helena została mniszką Bernardynką. Z wyrażonych tedy synów, po śmierci rodziców pozostał się tylko syn jeden *in seculo*.

Dominik Toplickicki po ojcu swym, za przywilejem Najjaśniejszego Augusta III. na którego elekcją był posłem z powiatu Wilkomirskiego, także krajczy Inflantki, zostawał pierwiej pod znakiem Petyhorskim księcia Mikołaja Faustyna Radziwiłła, wojewody Nowogrodzkiego; w roku 1741 dnia 31. Sierpnia, obrany kandydatem na chorążstwo tegoż powiatu, tenże w roku 1744. dnia 3. Lutego, z tegoż powiatu na trybunał główny W. Ks. Litewskiego stanął deputatem, za Laski wielkiej księżęcia Jerzego Radziwiłła, starosty Luboszańskiego, potem wojewody Nowogrodzkiego, jako *testantur* powiatowe kredensa, *in absentia* którego na kadencyi Wileńskiej, miał sobie zdaną laskę trybunalską przez niedziel dwie. W tymże roku *stante functione*, pojął w dożywotnią przyjaźń, dnia 15. Listopada, Maryannę Dąbrowską, córkę Marcyana i Ewy z Komorowskich herbu *Korczał*, Junoszków Dąbrowskich, marszałków powiatu Wilkomirskiego, których jest potomstwo; tej zaś Maryanny z Dąbrowskich Toplickiej, krajczyny Inflantkiej, był stryjem rodzonym Michał Junosza Dąbrowski, kawaler Maltański. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Toreczyło, —

Tornau (de), —

Tottwin, —

Towgin herbu *Leliwa*, — i

Towtko. — Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Toypin Wincenty z Kowieńskiego, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Małach*.

Trautmanni. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małachowski*.

Trebert Fryderyk, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach*.

Trełęski herbu *Topor*. — *Kuropatnicki*. — *Małach*.

Trembicki herbu *Prus*. — O tych w Tomie IX. gdzie stoją ale bez herbu.

Trembocki, —

Troczyński, — i

Trokielnicki. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małach*.

Tronowicz z Wileńs., podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski*.

Trośnicki. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Trubłajewicz Grzegorz, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski*. — *Krasicki*.

Truchowski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Truskawiecki herbu *Rola.* — Dwóch Rolów braci rodzonych, przed r. 1400. podzieliło się dobrami, z których jeden na Rusi Czerwonej osiadły od Truskawca w okolicy Drochobyczy położonego, obyczajem owego czasu Truskawieckim zawołany. — Albert Rola de Truskawiec był sekretarzem Króla Zygmunta Augusta, podpisany jest na liście danym księżom Dominikanom Lwowskim roku 1567. Alexander Rola de Truskawiec wydał córkę Feunę (Terencyannę) za Stefana Tur Przedzrymirskiego, jak świadczy dokument z r. 1626. przez Zygmunta III. Turom Przedzrymirskim wydany.

Wypis z ksiąg grodzkich zamku Żytomirskiego roku tysiąc siedmset trzynastego, miesiąca Marca, trzeciego dnia, — wykazuje Jana Rola z Truskawca Truskawieckiego syna Jana i Maryanny Gozdawa Hańskiej, wnuka Michała i Anny Rola Gogolińskiej, prawnuka Iwana i Tanki Sas Kopystyńskiej Truskawieckich, który swym i urodzonych braci i sióstr, Tomasza, Antoniego, Anny i Jadwigi de Rola z Truskawca Truskawieckich braci i sióstr między sobą rodzonych nieletnich imieniem protestował przeciw niewypłacie summy 3,000. złp. przez ur. Sieleckich zapieranej i t. d.

Jędrzej Rola de Truskawiec pojął za żonę Katarzynę Maławską, z tej splodził syna Demetrego, ten zaś Bazylego Rola de Truskawiec, któremu Maryanna Poporich powiła syna Jana Rola de Truskawiec dziedzica Szczerowy w obwodzie Bocheńskim połączonego z Błotnicką. — *Zdokum. familijnych.*

Truszewski, —

Truszko herbu *Drogosław,* — i

Truszyński. — W *Kurop.* i *Małach.* tak wypisani.

Trytschler Jan Jerzy pułkownik wojsk Brandeburskich otrzymał Indygenat w Kons. r. 1685. *fol.* 20. — *Kras.* — *Mał.*

Trzaczko, — i

Trzebiatowski. — W *Kuropatnickim.* — *Małach.*

Trzecieski herbu *Strzemię.* — Gniazdo rodziny Trzecieskich jest wieś Trzycierz w Galicyi C. Austr. w obwodzie Sandomierskim położona, która dostawszy się działem jednemu z dzielących się dobrami na nich przypadłemi, braci Strzemiczczyków, dała początek nazwisku Trzecieskich. — O pierwszych członkach tej rodziny *Paprocki,* *Okolski* i inni autorowie obszernie donosili.

Prowadząc prostą linię Trzecieskich z Trzycierza począwszy od Strzemiczczyka z Lawsowa, na imię Mikołaja, który się pisał dziedzicem Trzycierza i Ziembočina, ten z żoną Małgorzatą zostawił Piotra Strzemiczczyka, od tego Piotra idzie Jakób żupnik Wielicki, oraz syn jego Jan, waktach Olechnem

de Trzycirz mianowany. Ten z Dorotą Derszniakówną miał synów: Krzysztofa, Wiktoryna, w aktach Bielskich pod rokiem 1584. umieszczonego, Jana, Piotra, i córki Zofią Dydyńską, Annę Pierzehalinę, Reginę Wierzbowską, Katarzynę Tęczyńską. — Z tych Jan Trzeciński, pierwsze miejsce między dysydentami trzymający, miał trzech synów: Andrzeja męża uczonego sławnego rymopisa łacińskiego (*Niesiecki.* *) który także miał Andrzeja, młodo w Rzymie zmarłego, i drugiego syna Alexandra człowieka zacnego w Rzeczypospolitej Polskiej pięknymi czynami zasłużonego, tenże Alexander połączył się z Mielecką, córką podkomorzego Sandomirskiego. Trzeci syn Jana, Stanisław. Tegoż Jana córki, pierwsza Jadwiga żona Piotra z Ryglie Łyczka, druga Zofia, żona Stanisława Branickiego herbu *Gryf*. *Niesiecki* twierdzi że te dzieci Jana Trzecińskiego były z pierwszej żony Wielogłowskiej herbu *Starykoń*. Z drugiej zaś Wierzbęcianki, córki: 1. Jagnieszka, 2. Barbara, 3. Bogumiła, 4. Katarzyna.

Wiktoryna synowie: Jan, mąż rycerski położony w aktach Bielskich pod rokiem 1614. Wiktoryn i Alexander. Tegoż Jana synowie: Jan i Hipolit, jak świadczą akta Sanockie pod rokiem 1605. Hipolit miał za żonę Annę Chwałowską. Za Zygmunta III. w wielu okazjach wojennych dał dowody mężstwa i od tegoż Króla rangą rotmistrza wojsk Koronnych zaszczycony. Z Anny Chwałowskiej zostawił sześć rodzeństwa: 1. Bartłomiej, 2. Tomasz, 3. Mikołaj, 4. Magdalena, 5. Barbara, 6. Wiktorya. Tomasz połączony z Zofią Wicharówką zostawił syna Jana Adalberta, którego można czytać w aktach Sanockich pod rokiem 1697. Stawał tenże Jan Albert na Wiedeńskiej wyprawie za' Jana III. Króla Polskiego, połączył się z Anną, córką Marcina de Szeligi Piątkowskiego i Anny z Koleczye Wisłockiej; z tą Anną Wisłocką spłodził trzech synów i trzy córki: 1. Gabryel z Maryanną Tańską zostawił syna Ignacego, 2. Adalbert z Rozalią Chronowską spłodził: *a.* Franciszka, *b.* Petronellę za Gawrońskim, *c.* Marcina, *d.* Katarzynę za Klimeckim, *e.* Walentego, *f.* Zofię za Złockim. Trzeci syn Jana Adalberta na imię Andrzej, o którym patrz niżej. Czwarta córka Helena za Grzegorzem Kumanieckim. Piąta Rozalia za Stefanem Pawlikowskim. Szósta Petronella za Stanisławem Pilichowskim.

Andrzej syn Jana Adalberta za zasługi królowi i ojezycznie położone, otrzymał urząd cześnika Sanockiego. (Akta Sanockie roku 1703. oblig. Nov. T. 52. p, 438. rok 1790.) po-

*) Czytaj Dykeyonarz Polaków ks. Ig. Chodynieckiego. Lwów 1833.

łączył się z Barbarą Boehdanowną, córką Franciszka Bohdana i Urszuli z Chaleckich, z której spłodzona córka Katarzyna za Ladomirskim, bezpotomna i syn Stanisław Jan urodzony r. 1737. w Łękach, miał za żonę Wiktoryę Dramińską *1mo voto* Ignacego de Tarnawa Tarnawieckiego, córkę Stanisława na Borzewie Dramińskiego subdapifera Czerniechowskiego i Anny Jugiewiczowny; patrz akta Przemyśkie roku 1752. Za zasługi królowi i Rzeczypospolitej położone otrzymał urząd Koronny i tytułował się *Pincerna Vendensis*; z żoną Wiktoryą z Dramińskich spłodził trzech synów i jedną córkę: 1. Ignacy, ten połączył się z Katarzyną córką Walentego Ostrowskiego burgrabi grodzkiego Płockiego i Elżbiety z Żurowskich (oblig. nov. T. 78. pag. 6.) zostawił Maxymiliana kapita-
 tana wojsk Austryackich. Drugi Jan, o którym patrz niżej, i trzeci Piotr Jakób Ignacy, trojga imion de Trzycirz Trzeciecki, czwarta Bogumiła za Łępickim. Jakób syn Stanisława Jana roku 1766. w Rymanowie ochrzczony, dziedzic dóbr Miejsca w cyrkule Sanoekim i Olchowa w Rzeszowskim, przybrał sobie za małżonkę Franciszkę, córkę Piotra Alkantary Głogowskiego herbu *Grzymała Tribuni Buscensis* i Róży z Radgowskich, spłodził następujące rodzeństwo: 1. Józef strzemieńczyk na Trzycirzu i Dynowie Trzeciecki, oficer wyższy w armji J. C. K. Mści, ten połączony z Izabellą córką Januarego de Urbanice Nieczuja Urbańskiego i Anny Kolumna Czosnowskiej spłodził syna Zbigniewa Zygmunta Dobiesława trojga imion. Drugi syn Jakóba na imię Stanisław, dziedzic Miejsca. Trzeci Hieronim rotmistrz 1. regimentu Ułanów księcia Sasko-Coburg-Gothaiskiego. Czwarty Henryk. Piąta Antonina za Radwańskim. Szosta Katarzyna za Jabłonowskim.

Jan z Trzycirza Strzemieńczyk Trzeciecki syn Stanisława Jana, a brat Jakóba dziedzic dóbr Polanki, Przybówki i Ujścia Ruskiego w Jasielskim, połączony z Magdaleną z Brochwiczów Wiktorówną, córką Jana Wiktora i Anieli Bronickiej, zmarłą roku 1842., zostawił: 1. Franciszka, dziedzica dóbr Gorajowie w Jasielskim, który połączył się węzłem małżeńskim z Anną Fihauzerówną herbu *Fihauzer*, córką Idziego de Mijaczów Fihauzera i Ludwiki hrabianki Ruczkowskiej która jest *2do voto* za Brześciańskim. Z tej Anny ma trzy córki: 1. Ludwikę, 2. Magdalenę, 3. Franciszkę. — Drugi syn Jana Trzecieckiego i Magdaleny z Brochwiczów Wiktorówny, na imię Tytus, 3. córka Emilia za hr. Łosiem c. k. radcą sądów szlacheckich Lwowskich z którym ma trzy córki: 1. Anielę, 2. Maryannę, 3. Julię.

Do tej samej rodziny należy Strzemieńczyk Trzeciecki starosta Bakoski; Stanisław, fundator kościoła w Dębicy w Ga-

lieyi. Marcin Maxymilian i Antoni Trzeciecy, bracia stryjeczni Stanisława Trzecieckiego, których rodzice na początku siedmnastego wieku, otrzymawszy od Króla Polskiego Augusta II. za zasługi obszerne włości na Podolu, i takowe majątności pomnożywszy przez związki małżeńskie, tamże na zawsze osiedli. Marcin zostawił synów: 1. Karola, 2. Xawerego. Antoni zostawił trzech synów: 1. Augustyna, tenże służąc w sprawie kraju i narodu, srodze był za to od Austrii ukarany, przepędziwszy trzy lata w Bernie w ciężkiem więzieniu. Wypuszczony na wolność z równym jak przed tem zapałem, poświęcił się sprawie narodowej i złożył w ofierze cały swój majątek roku 1809. fundował pietnasty pułk ułanów, składający się z samych przyjaciół, którego to pułku był pułkownikiem. W skutek nieporozumień, gdy pułk Trzecieckiego, powszechnie nazywany „Walecznym pułkiem“, komu innemu został oddany Trzeciński fundator tegoż pułku z żalu i zmartwieniem, wpadłszy wciężką chorobę nerwowej gorączki w Krakowie przeniósł się do wieczności, gdzie w kościele Panny Maryi uczczony jest pomnikiem. Drugi Ludwik brat Augustyna, milionowy majątek swój wzorem brata Augustyna, oddał na cel patriotyczny, lecz wkrótce, pożegnał świat ziemski, umarł straciwszy całą fortunę dla dobra swoich ziomków. W Berozówce na Podolu zostawił bogatą zbrojownię, która najpiękniejszy zbiór rozmaitej najkosztowniejszej broni w sobie zawiera. Miał za żonę Poletylównę i z tej syna Aloizego. Trzeci syn Antoniego Trzecieckiego, brat Augustyna i Ludwika wziął na chrzcie ś. imie Maxymiliana.

Roku 1760—1797. w tak zwanej Wschodniej Galicyi, to jest na Podolu, przebywał Alexander Trzeciński, który zostawił trzy córki i trzech synów: 1. Zofię żonę Boguckiego, 2. Rozalię, 3. Jadwigę, 4. Piotra, 5. Michała, 6. Jakóba Trzecieckich (Rell. nov. T. 96. pag. 39.).

Metryka Koronna w Warszawie zawiera pod r. 1613. Samuela poborę powiatu Oszmiańskiego, 1665. Adama *Tribunum Sandecens*, roku 1665. *Paulus de Trzycieź Trzeciecki Thesaurorius Terrae Sanocens*, r. 1724. Antoni chorąży Rijowski, roku 1757. *Maxymilianus Tribunus Radomscensis*, roku 1760. cztery części królewskie we wsi Bakota w województwie Podolskiem powiecie Kamienieckim za zasługi Maxymilianowi z Trzycirza Trzecieckiemu dworzani-nowi J. Kr. Mści dane i darowane, roku 1767. Antoni otrzymuje chorążtvo w znaku pancernym, roku 1760. *Silvester Trzeciński et Marianna de Goldensinowskie conjug. intromittitur ad sortem Siestrzewice, Chrapolina in Palatinatu Masoviae*, 1765. *Simon Trzeciński intromittitur ad bona*

Siestrzewice §c. §c., roku 1768. Sylwester po Janie i Maryannie z Zawiszów Trzecieskich, syn; 1764. Antoni Trzecieski komissarzem do województwa Braclawskiego z sejmu naznaczony; roku 1764. Maxymilian starosta Bakuski, podpisał elekeyą Stanisława Augusta; 1783. Antoni rotmistrz kawaleryi narodowej; 1783. Marcin podwojewodzy Pilźnieński; 1787. Ludwik po Antonim otrzymał stopień rotmistrza kawaleryi narodowej; roku 1793. Paweł syn Sylwestra; roku 1746. Romuald i Antoni Trzecieski byli vice-gerentami grodzkimi Łukowskimi; roku 1697. z województwa Kaliskiego na sufragiach podpisany Andrzej Trzecieski; roku 1697. z województwa Sandomirskiego jest podpisany Jan z Morkaszy Trzecieski, a w metrykach Koronnych pod rokiem 1794. położono patent dla Trzecieskiego Antoniego, który po stopniach dosłużył się rangi generał-majora wojsk Koronnych, i z rąk Stanisława Augusta Króla Polskiego, otrzymał wielką wstęgę orderu ś. Stanisława. — *Z dokumentów familijnych.*

Trzebieński herbu Jastrzębiec. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

TRZY KRETY HERB.

Są na tarczy krety czarne, w ciemno-krwawem polu, jakoby krwią nieprzyjacielską zbroczonem i zafarbowanem, dwa górą w równej linii jeden za drugim, a trzeci pod nimi środkiem, ku prawej stronie nosami obrócone, i czwarty potem przydany w hełmie, na tylnych nogach w górę wspięty, także nosem w prawą obrócony, około pola trzech kretów, laur z prawej, palma z lewej strony, które różeczka oliwna u dołu wiąże, na krzyżu kawalerskim ponsowego koloru, z ośmiu rogami wypuszczonemi między armaturę, na hełmie korona złota z trzema pawiami piórami. Tak go używają z dawności Mohlowie do tych czasów. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Trzyński, —

Tubielewicz w Lidzkim, i t. d. — i

Tuchanowski. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.* — W roku 1778. Antoni Tuchanowski sędzia grodzki Nowogrodzki. Ignacy regent ziemski tamże. — *Krasicki.*

Tukalicki, —

Tulanowski, —

Tumulewicz, —

Tunbut, —

Tunkiewicz, — i

Turczyło. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Turczynowicz herbu *Szeliga*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1778. Adam sędzia grodzki Trocki. — *Krasicki*.

Turczyński herbu *Grzymała*. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Turno herbu *Kotwice*, to jest: trzy białe kotwice do góry przewrócone w polu czerwonym. — Turnos vel Turni Rzymianinami byli. De Turno, mieszkańcami dawnej krainy Gallów, a Turno także i Germanami. Ale jak we Francji, tak też w Italji i Niemczech z właściwych sobie praw dawności korzystając herbu *Kotwica* używali wspólnie z odmianą tylko przydomków dla pokazania miejsca urodzenia swego. (Patrz w Herbarzu tych krajów). I Polscy Turno należą do herbu *Kotwica*, a podług świadectwa Joan Helmers (opisującego nad Bałtyckie narody) *in lib. 2. par. 5. pag. 171.* w czerwonej tarczy trzy białe kotwice, jest to herb najstarszej familji w Pomeranji etc. Turno z kąd, kiedy, poco? do Polski przybyli, tak historycy nasi o nich napisali: Miechowita *libr. 2. cap. 800.* do wędrowców z Italji zarówno z księciem Prusso zalicza, którzy nad brzegi Bałtyckiego morza przybywszy, przy Pomeranji, lecz przed Chełmnem a między rzeką Wisłą na pustyniach osiedli, i od własnych osobistych nazwisk takowe siedziby ponazywali. *Cromerus in lib. 7. pag. 170.* dał wiedzieć że posiadłość Turno z jej obszarem ziemnym i mieszkańcami do najpierwszego biskupa Chełmińskiego podwładnie należała. Joannes Leo, kanonik Guthenstateński (w historii ziem Pruss.) toż samo (co *Cromerus*) wyraził dodając, że Turno vel Turnii, czy Turenii od najpierwszych mieszkańców tamtej ziemi swoje nazwanie otrzymało. Hartknoch, (w historii o Pruss. a bardziej o zakon. Teuton.) napisał: Przy rzece Wiśle Turnum vel Turni, Krzyżacy opanowawszy na obronne zamczysko z czasem przeistoczyli z którego potem na Litwę, Polskę, Prusaków napadali. *M. Bielscius* w księd. 2. pag. 142. nadmieniał, że Turno v. Turnum z jej właścicielami, już do zakonu Krzyżaków należała, kiedy Świętopolko Poganin książę Pruski, mszcząc się za najazdy, tamże raptownie wtargnął i mieszkańców do szcztu wypenił, zabijając albo zabierając ich z sobą, a zatem utworzyły się następne pokolenia:

I. Turnowie szcztaki mieszkańców Turno v. Turni z nad rzeki Wisły gwałtem przeprowadzeni do Pomeranji przez Świętopelka księcia Prusaków bałwanochwaleca.

II. Turnowie potomkowie pierwszych, już urodzeni w Pomeranji, co przez Chrystyanizm z Krzyżakami połączeni, ogniem i mieczem chrześcijańskiej wiary bałwanochwalców uczyli, za jakowe w owym czasie religijne enoty i okazywane męstwo od

zakonu Teutońskiego bardzo późno bo w r. 1376. dobra ziemne niedalekie od miasta Walecz a Stręczo i Kwiramy nazwane na wieczne czasy dla siebie uzyskali, od jakowej to daty już dokumentami, przywilejami, patentami po archiwach grodzkich, sądownictwach, potomkowie ich są Polsce lepiej wiadomi.

III. Hermanus Turno potomek familji Turnów, której zakon Krzyżaków w roku 1376. nadał dwie majątności ziemne to jest, 1. Stręczo, 2. Kwiramy w pobliżu miasta Walecz będące, już w roku 1470. czyniąc w aktach grodzkich transakcją z Andrzejem Górskim skarbnikiem Poznańskim, a ówczesowym starostą grodowym Walecza, podpisał się tak: *Hermanus Turno* Stręczo i Kwiramy dziedzic. Takież podpis jego na pergaminowym przywileju dla młynarza wydanym w 1482. r.

IV. Mathaeus syn Hermana i Elżbiety Turnów 1503. r. z Anną Kojen, spłodził jednego syna Bartholomeusa, któremu przed śmiercią zarząd dobrami powierzył.

V. Bartholomeus syn Mathaeusa i Anny (z Kojen herbu *Kojen*, ożeniony z Zofią Borszett, szlachcianką Pruską,) spłodził czterech synów, oraz jedną córkę; na dyferencyi granic dóbr swoich przez panów szlachtę Wadell-Tuczyńskich zabitym został; r. 1530. przez owdowiałą Turnowę, 1532. przez opiekunów, a 1536. r. przez krewnych rozwinięte proeessa, (o to zabójstwo) okazały, że Georgius-Mathaeus-Laurentius-Wilhelmus i Katarzyna były to dzieci Bartholomeusa dziedzica dóbr Stręczo i Kwiramy.

VI. Potomstwo Bartholomeusa na dziedzictwo własne po ojcu sukcesyjnie przypadłe potwierdzenia Królewskiego żądało, jakoż w r. 1557. Zygmunt August własnoręcznie podpisanym przywilejem dobra Stręczo i Kwiramy od 1376. r. przez zakon Krzyżacki nadane Turnom, Bartholomeusa potomstwu na dziedzictwo przyznał, potwierdziwszy przywilej Krzyżacki przed 200. laty Turnom (ich antecesorom) wydany.

1. Georgiusa potomkowie płci męskiej w czwartym pokoleniu wygaśli.

2. Wilhelmus zostawił trzech synów, lecz ci wszyscy bezpotomnie poumierali.

3. Mathaeus za spory religijne przez szlachtę Bolków zabity, bezpotomny.

4. Laurentius ożeniony z Anną Bolkówną (herbu *Działosza*) reformę na własnych częściach sukcesyjnie (po ojcu i braciach) przypadłych w Stręcziu i Kwiramie ubezpieczył r. . . . z tą małżonką spłodził dwóch synów: Chrystophora i Georgiusa. (R. 1582. testament.)

VII. Georgius i Christophorus dwaj synowie Laurentiusa i Anny z Bolków (herbu *Działosza*). Chrystophorus umarł

bezpotomny, a Georgius uprzednio bo jeszcze w roku 1554. będąc małoletnim ożenił się z Anną d'Anklam Brantalską (herbu *sześć Lilji*), z którą spłodził dwóch synów: 1. Mathaeusa i 2. Remigiusa.

VIII. Mathaeus i Remigianus synowie Georgiusa i Anny (de Anklam Brantalskiej) małżonków Turnów po rodzicach swych stawszy się dziedzicami dóbr Stręczna i Kwiramy rozwinięli procesa o włościan do tychże dóbr należnych, a to z całym urzędem starostwa Walecza, niemniej sądy, Kościański Poznański etc., skarżyli do trybunału w Piotrkowie a conto tej o włościan sprawy w r. 1646. Procesowali także z Matyaszem Cieleckim sekretarzem kancelaryi królewskiej o nieprawne nabycie przywileju na dobra te, których oni byli dziedzicami jako po ojcu i antenatach prawi sukcesorowie; jakoż w tej sprawie najwyższy dekret Króla Jana Kazimierza pretensye Cieleckiego skasowawszy, za prawych dziedziców na Stręcznie i Rwiram tych to, Mathaeusa i Remigiusa Turnów (braci między sobą rodzonych) uznał w roku 1649. i wszystkie przywileje Turnom służące, tymże dekretem potwierdził, ów dekret z akt tryb. Piotrkows. ekstraktem do grodzkich ksiąg Walecza wniesiony; Remigianus umarł bezpotomnie.

Mathaeus ożeniony z Anną Hossell (prawnuką Jana Hossell, któremu Joan. Helters. *in libr.* 1. Nro 72. herb *Mora vel Głowa czarna* związana nadaje) dziedziczką Górzyn, Łęziorki, Runowo, Stosseldorf w pow. Walecz położonych. Z tą małżonką spłodził jednego tylko syna dwojga-imiennego Hertmana Frideryka.

IX. Hertmanus Fridericus syn Mathaeusa i Anny (Hossell herbu *Mora vel Głowa czarna związana*), ożeniony z Dorotą de Herzberg Arcemberską (z tej linii Arcemberskich, z której był jeden biskupem Kijowskim za Batorego) a dziedziczką dóbr Łotynia, Szanowka, Dobrzna w powiecie Gnieźnieńskim, Koładka, Nowa wieś, Kłodynia i innych, spłodził jednego syna dwóch-imiennego Jana Kazimierza, także dwie córki Teresę i Elżbietę.

X. Jan Kazimierz, przy wyposarzeniu 2ch rodzonych sióstr t. j., Teresy (co poszła za Tarnowskiego) i Elżbiety (oddanej za Klejnę herbu *Wilcze głowy*) w intercyzach podpisał się tak: Jan Kazimierz na Stręcznie i Kwiramie Turno. 1712. r. Kwiramamy odprzedał Franciszkowi Popielewskiemu. Był pułkownikiem, szefem Dragonji wojsk Polskich, autoram. cudzoziemskiego, general-adjutantem przy hetmanie Potockim (patenta), był także wojskim województwa Kaliskiego, i oprócz dóbr po rodzicach otrzymanych, sam nabył następcę: 1. Targowa, 2. Górka, 3. Stawenczyn, 4. Lembina etc. w województwie Ka-

liskiem, 5. Borzykowo, 6. Wrąbezyn, 7. Adamiszcze i wiele innych, także miał zastawę na dobrach Białobrzegu; miał za sobą Maryannę Łakińską, dziedziczkę dóbr na Krainie (herbu *Pelikan*) a z nią spłodził 5. synów, to jest: Zygmunta, Stefana, Heronima, Antoniego, Matheusza i Jana, (patrz *Niesiecki*.) miał także i cztery córki: 1. Antoninę za Szoldrskim z Szoldr herbu *Łodzia*, Annę zakonnice ś. Klary, 3. Barbarę za Chocizewskim herbu *Junosza* i 4. Małgorzatę za Swinarskim herbu *Poraj*. Ta żyła lat 112.

XI. Potomstwo Jana Kazimierza i Maryanny z Łakińskich, małżonków Turnów wojskich Kaliskich:

1. Stefan Hieronim opatem Cystersów w Peplinie umarł.
2. Antoni, pułkownik i cześnik Kaliski bezpotomnie umarł. —

3. Mateusz zakonnik *Societatis Jesu*.

4. Zygmunt 1732. r. po rodzicach otrzymawszy dobra: Górkę, Mielesznę, Małą Wieś, Wielką Wieś, Stawęczyn etc. na onych żonie swej Katarzynie z Szembeków kasztelanice Nakielskiej dożywocie zapisał. Był zastawnikiem dóbr Żelichowa, Dębowa, Stamer, Dzieszczena od Koszuckich, był pułkownikiem, generał-adjutantem, w roku 1776., także podstolim Kaliskim. Z tą małżonką Szembekówną ze Słupi, spłodził cztery córki, to jest: Franciszkę, Salomeę za Szymanowskim, Karolinę i Xawerę za Walewskim wojskim Sieradzkim, także dwóch synów: Jzefa i Szczepana.

5. Jan od ojca swego Jana Kazimierza dobra Stręcza otrzymawszy, pisal się Jan na Stręczie Turno, już kapitanem kupił dobra Goniembice, był pułkownikiem, a w roku 1761. kwitował kasztelanowę Bleszczyńską, siostrę księcia biskupa Warmji Grabowskiego, a swojej żony babkę, i 1765. kupił dobra Rzeszkowo w powiecie Nakielskim już generałem-majorem, i 1766. jako stolnik Kaliski, otrzymał list królewski, aby radził o potrzebach ojezyny na sejmiku i sejmie; także był kawalerem orderu ś. Stanisława. Ożeniony z Kordulą Gorzeńską herbu *Nalęcz*, spłodził dwie córki: Ludwikę i Katarzynę, oraz dwóch synów: Kazimierza i Adama; tym synom zostawił dobra na 3,000,000. otaxowane, chociaż był czynnym członkiem konfederacyi Burkiej, i przez to wiele majątków potracił.

XII. Wnukowie Jana Kazimierza i Maryanny z Łakińskich herbu *Pelikan*, małżonków Turnów wojskich Kaliskich, to jest potomstwo Zygmunta i Anny z Szembeków Turnów podstolich Kaliskich, i potomstwo Jana na Stręczie Turno stolnika Kaliskiego, a naprzód a) dzieci Zygmunta: Józef, Franciszek bezpotomni obadwa poumierali, a 3. syn Szczepan w 1779. r. już był starostą Pietrzykowskim, 1783. rotmistrzem, kawal.

narod. ; dobra swe zbywszy przeniósł się na Wołyń, tam dobra ziemne okupił; ożeniony z Ludwiką Helminą, spłodził: 1. Krzysztofa, (zginął w Hiszpanji 1809. r.) 2. Karola, generała-brygady wojsk Polskich 1831. r., 3. Helenę, (za Henrykiem Dembińskim, generałem 1831. r. Salomeę za Szymanowskim i Zygmunta. — *b.*) Dzieci Jana na Stręczynie Turno, stolnika województwa Kaliskiego i Rorduli z Gorzeńskich, córki: Ludwika, *Imo voto*, za Adamem Grabowskim, generał-majorem, starostą Lipieńskim i t. d., *2do voto* za Zienkowiczem, generałem i starostą Ostryńskim etc., Katarzyna za Skarżyńskim herbu *Bończa*; synowie: 1. Kazimierz z 1807. pułkownik wojsk Polskich, 1813. generał-brygady, komandor orderów legji Honorowej Franc. i zasługi wojskowej Polskiej, w skutek ran pod Berczyną umarł 1816. r. zostawiwszy pięć córek: Augustynę, za Koczorowskim dziedziecem Jasienia, Józefę za Augustynem Gorzeńskim herbu *Nalęcz*, Rordulę, Donatę, i Zofię; miał za żonę Helenę Rogalińską; 2gi syn Jana, Adam, wszedł do wojska Polskiego 1807. r., a 1813. kapitan gwardyi Napoleona, szef szwadronu Ułanów Polskich, kawaler krzyżów, Franusk. i Polskiego; ożeniony z Urszulą Prusimską, siostrzenicą ministrowej Engelström, dziedziczki Jankowie, spłodził Wincentego, i Alexandrę córkę.

XIII. Wincenty Turno syn Adama i Urszuli z Prusimskich ożeniony z Heleną hr. na Kwileczu Kwilecką, ma 2ch synów: 1. Hipolita, 2. Witolda, i córki: 1. Maryą, 2. Ludwikę.

Córka Adama Turno, siostra rodzona Wincentego, Alexandra, do tej daty niezamężna. — *Z dokumentów familijnych.*

Turoszowicz Jan, sekretarz Królewski, *Nobilit.* w Konst. r. 1658. *fol.* 53. — *Krasicki.* — *Malach.*

Turzenin, —

Tustanowski, —

Twardzicki, — i

Twarowski herbu *Pilawa.* — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Malach.* — W r. 1788. Stanisław Twarowski burgrabia Opoczyński. — *Krasicki.*

Twarożkowiec Zygmunt z Mazowieckiego, podpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Twirbut. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Tylly. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malachowski.*

Tyman Adam. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Tymowski w województwie Sieradzkim, z tych Jakób Tymowski spłodził dwóch synów: Mikołaja i Stanisława, od Mikołaja Walenty, który z Konstancją Zarębianką miał syna

Piotra, od tego Kazimierz także z Zarębianki spłodził Józefa któremu Siemińska powiła Mikołaja, Stanisław wojskiego Radomskiego, Szymona księdza i Ignacego. Stanisław drugi syn Jakóba Tymowskiego, ten z Elżbietą Zuzańską spłodził Łukasza, który z Maryanną Sokołowską miał Jana, ten z Krystyną Zubniewską spłodził Józefa, który z Teresą Bonikowską zostawił syna Jana stolnika Sieradzkiego podstarostę Piotrowskiego. Jan Tymowski z Katarzyną Turską, córką Kazimierza Turskiego chorążego Sieradzkiego, spłodził córkę Maryannę za Michałem Ostrowskim chorążym Piotrkowskim, i Ignacego stolnika Sieradzkiego, który był posłem na sejm r. 1788. w Warszawie, ten z Runegundą Wodzińską Adama Wodzińskiego łowczego Orłowskiego córką, miał trzech synów: Józefa, Antoniego i Adama.—*Her. Wiel.*

Tynkhaus w Słonimskim, i t. d. — i

Tyrzyński. — W *Kuopatnickim* i *Małachowskim*:

Tyski herbu *Puchala*. — Rodzina Puchalów i Tyskich którzy się z wielkich Tysk piszą, jest jedna i ta sama; świadczą o tem akta Sandomirskie z roku 1482. Płockie pod rok 1520. Przemyśkie z roku 1540. i Lwowskie z r. 1600—1741.

Żegota Puchala mając sobie splecone pół wsi Ostrowie, kupił roku 1519. w województwie Płockiem jedną część wsi zwanej wielkie Tyski (akta Płockie) i roku 1520. połączył się z Anną córką Michała de Tyski, dziedzica dwóch części Tysk wielkich. Czwartą część kupił od niejakiego Pietrusza dziedzica Miłotyecz w ziemi Ruskiej i po objęciu całej majątności, pisał się Żegotą Puchala a *Magna Tyski haeres*. Prowadził jazdę królewską na Krzyżaków w Prusach pułkownikiem, a w Krakowie roku 1525. sekretarzem królewskim mianowany. Po zejściu bezpotomnem pierwszej żony Anny, połączył się z Jadwigą de Miłotyce, i część tej majątności na rzecz klasztoru ks. Dominikanów Lwowskich odstąpił, (munimenta zakonu kaznodziejskiego z roku 1535.) z tej Jadwigi miał syna Zygmunta który w roku 1540. służył w chorągwi Zygmunta Augusta, dzielnie napady Tatarów odpierając; ten zaś syna Michała podstarostę Sanockiego. Michał z Elżbietą de Rybotyce spłodził Stanisława i Jana, który zmarł bezpotomnie, a Stanisław zaś pojął za żonę Barbarę Rostkowską. Za Zygmunta III. przeciw Moskwie i Tatarom rycerz zawołany, roku 1596. komisarzem do wzmocnienia zamków Ruskichznaczony, zostawił z Barbary trzech synów, i córkę Dorotę zmówioną z Stanisławem Dzierżanowskim, po raz drugi z Szymonem Wyrzykowskim. Pierwszy syn Stanisława, Albert zeszedł bezpotomnie, drugi Walenty z Elżbietą Rakowską spłodził: 1. Hyacyntego, ten miał za żonę Krystynę Olędzkę, których potomstwo żyje

w Wieliczce. 2. Laurentego Jana, ten pojął w dożywocie Zofię Zagórską, z tej spłodził synów: Adama Józefa, Jędrzeja i Jana, których potomstwo żyje na Wołyniu. 3. córka Agnieszka była za Walentym Prusinowskim; trzeci syn Stanisława urodzony z Barbary Rostkowskiej, imieniem Piotr, miał za żonę Ewę Gąseckę i z tej zostawił trzech synów: Zygmunta (*Parochus Janocensis*), Jana Marcina dwojga imion Tyskiego który z Gumowską miał Krzysztofa, ten miał Petronellę Ossowską i synów: Szymona, Tomasza, Stanisława, Józefa i Gabryela. Petronella za Kłopotkim, Maryanna najpierw za Bejowskim, potem za Kupalskim. Trzeci syn Piotra urodzony z Ewy Gąsieckiej, Walery, miał za żonę Annę Prusinowską, z tej spłodził synów dwóch i dwie córki: 1. Jędrzej bezpotomny. 2. Jakób z Maryanną Kozłowską miał Antoniego. Ten Antoni z Maryanną Rytarowską de Rytarowice, spłodził synów: Franciszka, Jana, Rajetana, Michała, Bonawenturę i Stanisława. Jan Fortunat Tyski burgrabia grodu Przemyńskiego, zostawił Felixa na Rzepninie Tyskiego, resztę potomstwa żyje w Polsce. Justyna córka Waleryana i Anny z Prusinowskich Tyskich poszła za Kaspra Górskiego; tych syn Józef. Druga córka Waleryana i Anny Maryanna zmówiona z Tomaszem Tyszką, drugi raz za Ładą; potomstwo Tyszki, Petronella za Mężyńskim, Maryanna za Wojciechem Morawskim, Kunegunda za Żebrowskim, Brigitta *virgo Susanna Genero: Josephi Świętochowski consors.* — *Z dokumentów familijnych.*

Tysza, —

Tyszewicz, — i

Tyzdrowski herbu Sas. — Tak stoją wypisani w dziełach *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

U.

Uchacki herbu *Paprzyca*, —

Ukrym, —

Ulanowski herbu *Sulima*, —

Ulat herbu *trzy Łzy*, — i

Ulewicz herbu *Sokola*. — Tak wszyscy ci umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Ulnicki herbu Sas. Krzysztof Sas Ulnicki, Grzegorza Józefa dwu-imiennego Ulnickiego, łowczego Owruckiego pradziad, pisał się de Kobla i Raszkwicze Sas Ulnicki. Był rotmistrzem w wojsku Litewskim znaku Petyhorskiego, a nie tylko roty, ale częstokroć całe wojskowe pułki, przy ordynan-

sach na podjazdy nieprzyjacielskie prowadzący za Władysława IV. Króla, mężnie z Moskwą, Turkami i Kozakami ucierając się. Tenże miał za sobą Zofię Iskrzanę, Bogusława Iskry wojskiego Smoleńskiego córkę, z Wojnarowskiej urodzoną, a blizką koligatkę imienia Horaimów i Butowiczów, w Litwie mających dobra swoje, po której śmierci wszedł w kontrakty małżeńskie z Szujką, niegdy domu książęcego w Moskwie i Litwie, z tej urodzony Wojciech Sas Ulnicki, naśladowając antecesorów swoich służył także wojnie, żyjąc za Króla Michała Korybuta i za Jana Sobieskiego, także rotmistrzem i pułkownikiem pod znakiem Petehorskim.

Pomieniony Wojciech Sas Ulnicki, rotmistrz i pułkownik Petehorskiego wojska Litewskiego, miał w dożywotniej przyjaźni Maryannę Szujką, z kniaziów Moskiewskich a potem Litewskich, urodzoną z Wychowskiej, a Wawrzeniec Szujski ojciec jej, był stolnikiem Czerniechowskim. Szymon Sas Ulnicki syn Wojciecha, ożenił się z Agatą Matkowską, Gabryela Matkowskiego z Kochańskiej urodzoną córką. Grzegorz Józef Sas Ulnicki, łowczy Owrucki, wszedł w kontrakty małżeńskie z Ludwiką Bogurską, Władysława Bogurskiego burgrabiego Chelmskiego córką. Antoni Sas Ulnicki, rotmistrz nad wojskiem Petehorskim W. Rs. Litewskiego, brat stryjeczny, rodzony Grzegorza Józefa Ulnickiego, w województwie Mińskiem ma swoje dobra. Adam Norbert Sas Ulnicki, syn Grzegorza Józefa łowczego Owruckiego. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Ulrych Jan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Unichimowski, — i

Uniechowski. — W *Kuropatnickim i Malach.*

Uniecki z Płockiego, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Unierzycki z Płockiego, podpisał elekcją Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski.* — W r. 1778. Tomasz wojski Zawskrzyński. — *Krasicki.*

Urbański herbu Nieczuja. O tych stoi już w Tomie IX. tu następującą zupełniejszą umieszczamy o rodzinie tej wiadomość. Urbańskich gniazdo jest województwo Sandomirskie, gdzie w roku 1110. założona była wieś Nieczuja. O Nieczujach dosyć u wszystkich dawnych pisarzy, jako u *Paprockiego, Okolskiego* i innych stoi. Od roku 1261. do 1526. nienapotyamy śladu tego domu, chociaż nie można wątpić że ten dom krzewił się po innych województwach, mianowicie w województwie Sieradzkim, gdzie dwóch rodzonych braci odwołuje się na przodków swoich, a biorąc po nich dobra dzielą ją między sobą: 1. Bartłomiej Nieczuja, pan

na Urbanicy, Ostrowsku, Wilkoeku, Konieńsku i Kochowicy. 2. Piotr Nieczuja łowczy Króla Alexandra pan na Urbanicy, Frąckach, Graboszyce, Ostrowsku i Jemielsku. — (Akta ziemskie Sieradzkie r. 1526.). Od tego Piotra Nieczui poczyna się rodowód Urbańskich, który tu według akt urzędowych sporządzony. Tomasz Nieczuja Urbański syn wyż pomienionego Piotra jak świadczą akta Sieradzkie pod r. 1545. był chorążym gwardyi Koronnej Zygmunta I. Króla Polskiego, zostawił dwóch synów, którzy się dzielą pozostałym majątkiem w aktach Sieradzkich ziemskich roku 1580. Ci dwaj bracia są: 1. Andrzej Nieczuja z Urbanic i 2. Melchior Nieczuja z Urbanic pokojowiec Stefana Batoro Króla Polskiego, o którym niżej. Andrzej Nieczuja Urbański (jak świadczy księga metryk szlacheckich stanowych Galicyjskich we Lwowie, cały rodowód Nieczujów Urbańskich zawierająca) miał za żonę Annę Pieckownę, z której spłodził syna jednego Jana Nieczuja z Urbanic Urbańskiego, któremu Krystyna a Polków Konopaeka powiła trzech synów: 1. Franciszek łowczy Podolski z Konstancją a Kochanów Wolską zostawił ośmioro potomstwa z tych dwie córki: Franciszka za Giebułtowskim i Anna za Łowieckim, oraz sześciu synów: *A.* Jan cześnik Przemyński kilkakrotnie na sejm posłem obierany, pojął za żonę Wasilewską pisarzównę Przemyńską, z której miał syna Franciszka i córkę Maryannę. *B.* Maciej, o jego potomstwie nie niewiemy. *C.* Ludwik. *D.* Michał podczaszy Zydaczewski, *primo voto* z Elżbietą Dubrawską, córką Pawła Dubrawskiego i Rozalji Serafiny de Przedwojów Przedwojowskiej, córki Adama Przedwojowskiego i Urszuli Grudowskiej, *secundo voto* miał ten Michał Wapowskę, lecz z pierwszej tylko żony Elżbiety Dubrawskiej spłodził troje rodzeństwa: córkę Teresę połączoną węzłem małżeńskim z Józefem a Pleszowice Fredrą chorążym Łomżyńskim, która mu powiła Jacka hrabię Fredra marszałka Król. Gal. i Lod. Syn jeden Ignacy, podkomorzy Lwowski r. 1794. kawaler orderu ś. Stanisława, *primo voto* z Judytą Siemieńską, *secundo voto* z Rozalią Nehrebecką, z tej miał kilka córek i syna Adolfa. Drugi syn Józef stolnik Braclawski roku 1794. kawaler orderu ś. Stanisława. *E.* Piąty z rodzeństwa syn Franciszka łowczego Podolskiego na imię Szymon *primo voto* z Ustrzycką, *secundo voto* z Bronikowską. *F.* Szósty syn Ignacy stolnik Przemyński połączony z Ludwiką Skibińską, ta mu powiła dwie córki: Barbarę i Annę, i czterech synów: 1. Antoni Onufry de Urbanice Urbański, biskup *Evanuensis*, suffragan, kanonik i administrator dyecezyi Przemyńskiej, wybrany na biskupa roku 1769. (Patrz w *Księgo-zbiorze* Ossolińskich we

Lwowie drukowaną pochwałą tego biskupa pod Nr. 6382.) Drugi syn Jerzy wojski Bielski połączony z Wierzbiaką podczasanką Warszawską, z której syn Karol cześnik Drohiccki, poseł na sejm 1790. Trzeci syn Adam podstoli, w końcu stolnik Sanocki i deputat na trybunał Koronny roku 1756., połączony z Grocholską, siostrą wojewody Braclawskiego, córką sędziego ziemskiego Braclawskiego, z tej Grocholskiej zostawił jedną córkę Ludwikę za Rosnowskim z Tartakowa i synów dwóch: 1. Stanisław bezpotomny, 2. Ignacy bezpotomny. Czwarty Rajetan stolnik Sanocki, dziedzic Haczowa, Jabłonki i Kolonic, zmarły w Haczowie dnia 26. Marca 1800., miał za żonę *primo voto* Tarnawieckę, z tej córka Tekla, *secundo voto* Jadwigę z Zychorzyna Dzianotównę, z tej synów czterech (*Instrumentorum* T. 31. pag. 256. rok 1806. Tabula Galicyjska dóbr ziemskich). Pierwszy Ludwik miał dwie żony: *primo voto* Petronella Kobielska herbu *Jelita*, lecz z tą bezpotomny, z drugą żoną Białobrzeską zostawił dwóch synów: Felixa i Xawerego, dziedziców Komhorni po bezdzietnym Stanisławie, drugi Ignacy pocyllator Żydaczowski, trzeci Józef, czwarty Tadeusz Onufry Erazm trojga imion de Urbanice Urbański, urodzony w Polanie roku 1769., miał za żonę Annę Wolańską panię Uliczy w Węgrzech, z tej córka Karolina Domicella.

Drugi syn Jana Nieczui z Urbanic Urbańskiego i Krystyny a Polków Konopackiej, na imię Wawrzyniec podwojewodzy Wieluński, Barbarze Szadokirskiej, żonie swej, w grodzie Sieradzkim r. 1061. posąg na Urbanicach zabezpiecza — miał z teje żony syna Jana kasztelana Kowalskiego starostę Grabowskiego r. 1661. połączonego węzłem małżeńskim z Anną Roksyćówną Dąbrowską (Akta Sieradzkie 1635. roku)—ta Anna była *2do voto* za Stanisławem Walewskim kasztelanem Spicimirskim (Akta Sieradzkie roku 1678.). Zostawił tenże Jan kasztelan Kowalski dwóch synów. Ks. Szymona *Soc. Jesu* i Wojciecha który był sędzią Lwowskim, z kąd przy znacznej pracy i zasługach awansował na kasztelnię Rospierską, potem Wieluńską, otrzymawszy starostwa: Grabowskie i Tarnogórskie r. 1692. był Marzalkiem trybunału Koronnego (*Dziennik* T. II. str. 96. Akta Sieradzkie r. 1678.). — *Niesieski w Koronie Polskiej* przyznaje mu piękne zasługi, jako, że był kommissarzem na uspokojenie granic od Szląska (*Constitut. fol. 17.*) deputatem po trzykroć na trybunały — wchodząc do grobu fundował OO. Pijarów w Wieluniu z warunkiem utrzymywania szkół dla młodzieży; roku 1687. na potrzebę ojezyczny chował rejment Dragonji, i t. d.

Trzeci syn Jana Nieczui z Urbanic Urbańskiego i Kry-

styny a Polków Konopaekiej, na imię Maciej, miał na żonę Małgorzatę Cieńską, a z tej syna Marcina (Akta Sieradzkie r. 1615—1631.). — W Metrykach ślubnych katedry Lwowskiej *rit. lat.* czytamy pod rokiem 1731. Kazimierza i Anny Urbańskich syn Antoni — roku 1750. Urbański Konstanty *Pocillator Sanocensis* połączony węzłem małżeńskim z Magdaleną Łabęcką Wenatoridą Zydaczewską. W Metrykach Stanowych Galicyjskich pod rokiem 1782. zapisani są każdy osobno: 1. Ignacy, 2. Józef, 3. Michał, 4. Jan Nepomucen i Ignacy bracia, a synowie Jana i Teresy ze Smulskich Urbańskich. *Instrumentorum T.* 169. *pag.* 274. księga tabularna dóbr ziemskich we Lwowie wyraża się: Ks. Józef Iwanicki wnukom swoim Tymoteuszowi i Józefowi Urbańskim braciom rodzonym, a Józefa Urbańskiego siostrzeńca swego i Ewy z Wielogłowskich małżonków Urbańskich synom, dobra Noćkowe i Będziennicę daruje. — *Instrumentorum T.* 333. *pag.* 350. wyraża że Józef Urbański, ojciec Józefa i Tymoteusza Urbańskich urodzony jest z Maryanny z Jastrzębskich Iwanickiej. Metryki Koronne wspominają Ludwika Urbańskiego pod rokiem 1717. Jgnacego z Urbanie Urbańskiego r. 1736. *Deputata ad Pacta Conventa* z ziemi Ruskiej, Piotra w województwie Sieradzkim r. 1676. Ludwika w województwie Inowrocławskim r. 1676. Walenty za Władysława IV. possessor wsi zastawnej z dóbr Sieniawskich. Jan w Aktach Lubelskich pod rokiem 1639. Józef podstoli Wendeński za Króla Stanisława Augusta kommissarz do rozgraniczenia dóbr ziemskich Tahańczy (patrz *Voluminum Legum* rok 1775. *fol.* 499.). Do tych Urbańskich zapewne należą: Teodor Urbański major w korpusie Inżynierów komunikacyi lądowych i wodnych r. 1835. Kazimierz Nadleśniczy królewski w Hły 1835. Walenty Inżynier królewski obwodowy r. 1729. w Aktach Przemyśskich, Szymon łowczy Podolski.

Drugi szczepek Nieczujów. Bartłomiej i Piotr Nieczujowie, od dóbr nabytych Urbanice, Urbańskimi zawołani. Piotra syn Tomasz, Tomasz synowie Andrzej o którym wyżej, i drugi Melehior. O tymto Melehiorze Nieczuja Urbańskim, jako o drugiej dzielnicy domu Nieczujów teraz mówić będziemy.

Melehior Nieczuja z Urbanie Urbański, jak świadczą Akta Sieradzkie pod r. 1580. i matrykulaeya stanowa Galicyjska *Libro Majestatico Generali Tomo 6. pag.* 380. był pokojowcem Stefana Króla Polskiego — zostawił syna Marcina, połączonego węzłem małżeńskim z Maryanną Roksyćówną Jastrzębiec Dąbrowską — tenże Marcin był Rotmistrzem J. Król.

Mości, listem Zygmunta III. na wyprawę Moskiewską powołany (Akta Sieradzkie roku 1646—1651.) zostawił syna Marcina połączonego z Maryanną Lubież Oyrzyńska (Akta Łęczyckie roku 1701.) — z tego Marcina spłodzony syn Kazimierz miał za żonę Ewę Nowina Borkowską (Akta Rawskie 1728.). Marcin i Jakób Urbańscy (r. 1757. akta Rawskie) są synami Kazimierza: Jakób z Maryanną z Jastrzębskich Iwanicką zostawił córkę za Szyszkowskim, i syna Józefa, o którym się wyżej powiedziało. Ten zaś Józef z Ewą Wielogłowską zostawił dwóch synów Tymoteusza i Józefa, który (r. 1842.) jest podpułkownikiem w wojsku Portugalskiem. Miał ten Józef syn Jakóba *2do voto* hrabiankę z Grotkowa Łosiownę, z której pozostała córka Antonia. — Marcin dziedzic Myczkowiec, Zwierzonia i t. d. zostawił synów 4: 1. Jan, 2. Ludwik — bezdzietni — 3. Marcelli, viceprezes trybunału apellacyjnego Lwowskiego. Z Ludwiką Hordyńską, córką Stefana a Hordynia Hordyńskiego miecznika Rujowskiego pisarza grodzkiego Lwowskiego (*Oblig. antiq. T. 13. p. 104.* księgi dóbr ziemskich we Lwowie). — Spłodził z tejże Ludwiki Hordyńskiej: 1. córkę Antoninę za Xawerym Suchodolskim dziedzicem Łaszek, 2. Teodora steril. 3. Stefana steril. 4. Tadeusza i 5. najstarszego syna Marcina Aloizego dwojga imion, któremu Tekla Urbańska, córka Kajetana Urbańskiego powiła syna Władysława (r. 1842.) dziedzica Kosterowic i Czertesza, tudzież dwie córki Józefę i Malwinę.

Czwarty syn najstarszy Marcina, na imie Mikołaj Nieczuja z Urbanic Urbański, Cr. kr. Radea tajny, trybunału apellacyjnego w Galicyi Zachodniej prezes, dziedzic Grajowa, którego dla wielkich cnót, wysokiej nauki, nadwyzczajnego geniuszu od współobywateli dotąd z czcią wspomniany, za granicą zaczerpniętym, w 35. roku życia swego już prezesem Sądów szlacheckich Lwowskich excellencyą i radeą tajnym, w trzy lata później prezesem trybunału apellacyjnego Krakowskiego, i kommissarzem cesarskim do uregulowania Galicyi wschodniej z najwyższym pełnomocnictwem; urmał w Krakowie 27. Grudnia 1805. w 48. roku życia swego. W księgozbiornie Imienia Ossolińskich we Lwowie znajduje się drukowane kazanie w czasie pogrzebu ś. p. Mikołaja z Urbanic Urbańskiego prezesa etc. etc. miane przez J. Rs. Wincentego Józefa Łańcuckiego.

Miał za żonę Elżbietę Grzymała Głogowską, córkę Jana Nepomucena Głogowskiego podsędka ziemi Buskiej i Ewy Anny Turkołówny, która wniosła w dom Głogowskich jedną część fortuny po Katarziejach i Mohylach księżętach Wołoskich, będąc ich spadkobierczynią. Z tej Elżbiety Głogow-

skiej, połączonej węzłem małżeńskim z Mikołajem Nieczuja Urbańskim został: 1. syn January, 2. Romuald podpułkownik w wojsku piechoty liniowej J. C. M. W. R. Michała Nr. I. krzyża złotego wojskowego i legji honorowej kawaler, 3. córka Anna za hrabią Siekierzyńskim, 4. córka Antonina za Baronem de Berghoff. — January Nieczuja z Urbanie Urbański połączył się z Anną herbu *Kolumny*, córką szymona Kolumna Czosnowskiego Sędziego Winnickiego i Agaty Siemaszkówny, zostawił dwóch synów i trzy córki: 1. Rudolf Nieczuja z Urbanie Urbański, pan na Dobrosinie, Piltach, i t. d. połączony z Florentyną Tarnawa Malezewską, córką Onufrego i Joanny z Romanowskich Malezewskich, 2. Jan, 3. Izabella za Józefem Strzemię Trzeciekim panem na Dynowie, 4. Leopoldyna za Stanisławem Morskim dziedzicem Brzezin Podkościelnych i Dolnych, 5. Aniela. — *Z dokumentów familijnych.*

Urbański herbu Sas. Zapisani w księgach Metryk Stanowych Galicyjskich — Wincenty Sas Urbański r. 1782. syn Kazimierza i Jadwigi z Wroblewskich Urbańskich — wnuk Jana i Joanny z Manasterskich Urbańskich.

Urocicki herbu Sas. — Stoją w Tomie IX., ale bez herbu. —

Ursyn herbu Rawicz. — O tych pod herbami *Poruj, Rawicz* i pod *Niemcewiczami.*

Uruski herbu Sas. — *Uruscycy* czyli *Woryscycy* herbu *Sas*, starożytna rodzina w Rusi Czerwonej, ziemi Przemyskiej osiadła, pochodzi z królestwa Węgierskiego, gdzie przed, rokiem 1200 pełniła rycerskie obowiązki. Za Daniela księcia Rusi Czerwonej, w towarzystwie kilku innych rodzin Węgierskich przenieśli się Woryscy do Rusi Czerwonej, i w ziemi Przemyskiej otrzymali od Księżąt Ruskich lenność w okolicy Drohobyczy, między Sprynką a Niedzwiedzą, gdzie też rodzina założyła osadę i zamek Worysz czyli Urosz. Kazimierz Wielki wstąpiwszy na tron Polski r. 1332. zastał już tę rodzinę w kraju, i przywileje na lenność potwierdził. Około r. 1400. Woryscy herbu *Sas*, służyli w chorągwi królewskiej Władysława Jagielly; ta wiadomość opiera się na Aktach Przemyskich, gdzie za różne wojenne zasługi otrzymywali w dożywotnie używanie różne dobra od Rzeczypospolitej, a takich przywilejów jest kilkanaście. Między innymi Aktami Przemyskimi są z roku 1513—1517. *libro 5. pag. 1050.* Uruski Olechno, Uroże, Łopuszna *et Zarzeczce bonorum harres*, Jaskmanicki Stanisławo *summam 60. marcarum sub vadio 10. marcarum debet.* Roku 1545. i 1549. *libro 8. pag. 631.* synowi Olechna Uruskiego na Urużu *Ioannes et Georgius* Uruscycy. Od tych dwóch braci rozgałęziła się ro-

zdina Uruskich po różnych ziemiach Ruskich, gdzie dla różnienia się przybrali różne przydomki, t. j. Odemczaki, Chomikowicze, Waskowicze, Goldasze, Dmitrowicze, Kozarowicze i t. d. Roku 1552. Iwam Uruski dziedzic na Urużu i Łopusznie, część Łopuszny Dębowskiemu staroście Smoleńskiemu w Aktach Przemyskich zeznał. Był tenże Iwan synem Jana na Urużu Łopusznie i Zarzeczcu Uruskiego, i zostawił znaczne potomstwo, do którego należy Dymitr pan na Urużu pod rokiem 1557—1564. i 1614., w Aktach Przemyskich wspomniany — tenże połączył się z Parachną Hordyńską, i zostawił synów: 1. Andrzeja, 2. Jacka, 3. Fedka, 4. Iwana, 5. Seń Uruskich. Seń Uruski pan na Urużu i t. d.; połączył się z Fenną Kruszelnicką. — Z tejże Fenny Kruszelnickiej został syn Jacek na Urużu Uruski, rotmistrz ziemi Stryjskiej; — ten połączony ze Słupnicką spłodził dwóch synów: Krzysztofa i Jana Uruskich. W czasie wojny z Kozakami i Tatarami, za panowania Jana Kazimierza, Jacek Uruski, podówczas rotmistrz ziemi Stryjskiej, zebrawszy ochotników poszedł przeciw kozoactwu, gdzie po licznych walkach i odniesionych ranach zginął około roku 1656, zostawiwszy w dowę i synów dwóch wyżej pomienionych. Z tych Krzysztof Uruski starosta Kistryński, rycersko na wojnach służąc, miał za żonę Annę hrabiankę ze Skrzywna Dunin Łabęcką, z której spłodził Stefana syna i Konstancyą córkę. — Stefan Uruski podpisał się w *Volum. Leg.* z ziemi Ruskiej Tom V. pag. 911. roku 1697., miał list Króla Augusta II. na dobra Strenę i Sprynkę, dane za zasługi rycerskie — tenże połączony z Barbarą Gruszecką zostawił córkę i trzech synów: 1. Franciszkę, 2. Michała, 3. Bronisława, 4. Pawła. — Franciszka połączona z Obrąpalskim. Michał Uruski przybrawszy sobie przydomek, Odemczak, zostawił potomstwo spłodzone z Teresy Turzańskiej, syna jednego Antoniego Odemczak Uruskiego, któremu Maryanna Jurkowska powiła dwóch synów Pawła i Antoniego Odemczaków Uruskich. Tychże czytamy w księgach Metrykszlacheckich Galicyjskich pod rokiem 1789. Trzeci syn Stefana, na imię Bronisław Uruski chorąży powiatu Stryjskiego, miał za żonę Alexandrę Włodkównę, z której córka Anna za Pasławskim; syn Piotr, z żoną Zdzarską spłodził Łukasza Uruskiego, roku 1770. w Aktach Lwowskich wpisanego. Konstancya Uruska córka wyż pomienionego Krzysztofa Uruskiego starosty Kistryńskiego, i Anny hrabianki na Skrzywnie Dunin Łabęckiej, połączona z Piotrem Żurawlewiczem, chorążym J. R. M. Jan na Urużu Uruski, drugi syn Jacka Uruskiego i Słupnickiej, połączył się z Sługocką, miał sobie dane za różne wojenne zasługi od Króla Augusta II. roku

1725., dobra Zwor, spłodził dwóch synów Jana i Marcina Uruskich. — Jan Uruski pojął za żonę Maryannę Ziemińską, i otrzymał za zasługi od Króla Augusta III. roku 1757. dobra Łużek; — spłodził syna Tomasza de Uruż Uruskiego; tenże Tomasz służył wojskowo i w nagrodę wierności dla swojej ojezyny otrzymał od Króla Augusta r. 1763. część wsi Jasienicy w dożywotnie używanie. Roku 1780. był szambelanem J. Ks. M. Stanisława Augusta, posłem Inflantskim i sędzią Sejmowym na sessjach prowincjonalnych w wojawództwie Jnowrocławskim. — Drugi syn Jana Uruskiego i Sługockiej na imię Marcin na Urużu Uruski sędzia ziemski Trembowelski, połączony z Golaszewską, spłodził pięcioro rodzeństwa: 1. Anna Uruska za Zochowskim, 2. Stefan Uruski połączony z Minorecką, zostawił synów Wojciecha i Antoniego Uruskich, 3. Antoni Uruski z Agnetą Brzeżańską, miał córkę Martę zakonnice i syna Józefa, który roku 1763. był *subdelegatem* Halickim, a później został łowczym Owruckim, 4. Jan na Urużu Uruski stolnik Nurski, burgrabia Lwowski, połączył się z Konstancją Bąkowską, z której: 1. Helena żona Alexandra Wasilewskiego regenta Krzemienieckiego; 2. Franciszek Xwery Uruski roku 1758. od Króla Augusta III. chorążym Czarniechowskim mianowany. Roku 1766. od Króla Stanisława Augusta otrzymał przywilej na starostwo Gajowskie; 3. Felix (Szczęsny) na Urużu Uruski cześnik Trembowelski roku 1761. Akta Lwowskie *libr.* 587. *p.* 1708., z żoną Maryanną Wilczopolską za konsensem królewskim dobra Artasów otrzymał — zostawił syna Jana, o którym piękne wspomnienie położył przyjaciel ludu. Rok VII. 1841. Nr. 42. do którego czytelnika odsyłamy. — Wszedł Jan Uruski w związki małżeńskie z Anną Polanowską i z tą bezdzietny umarł żalowany od wszystkich co go znali, w Juskowicach 10. Stycznia 1837.

Czwarty z rodzeństwa syn Jana Uruskiego stolnika Nurskiego i burgrabiego Lwowskiego, na imię Maciej na Urużu Uruski podczaszy Trembowelski, r. 1794. komornik Halicki, a r. 1763. regent Halicki — roku 1782. w księgach Metryk Szlacheckich Galicyjskich razem z bratem Franciszkiem Xawerym wpisany — połączył się z Antoniną Benoe, córką Stanisława Benoe miecznika Podolskiego i Magdaleny Zochowskiej, a wnucą Karola Benoe i Hedwigi Kaznowskiej, i z tą spłodził Rajetana na Urużu Uruskiego starostę Gajowskiego, Miecznika Koronnego królestw Galicyi i Lodomeryi, kommissarza sejmu i deputata do najjaśniejszego Cesarza Austryackiego i t. d., tenże połączył się z Julią Wandą hrabianką *Potocką*, córką hr. *Potockiego* i Anny księżniczki Sa-

piezanki — z której jest syn Seweryn, Maciej, Leon Kazimierz czworga imion, *Sas*, na Urużu Uruski urodzony 1817. r. w Bilce szlacheckiej a dnia 17. Lutego 1844. przez Najjaśniejszego Cesarza Austrii Ferdynanda I. do stanu hrabiów państwa Austryackiego podniesiony — połączył się na Litwie z Tyzenhauzową. — *Z dokumentów familijnych.*

Urzanowski herbu Janina. — Podobno to cisami którzy w Tomie IX. **Urzarzewski** mylnie wypisani.

Urzelski, —

Uściński, — i

Uściński herbu Lubicz. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Ustrzycki herbu Przestrzał. — O tych stoi już w T. IX., tu umieszczamy drugi szczepek tej familji od Pawła Demianowicza Ustrzyckiego idący. Tenże Paweł Demianowicz Ustrzycki z Tańki Polańskiej córki Hrycka Polańskiego, zostawił synów: 1. Dymitra, 2. Jacka, któremu z działu majątku wieś Stebnik przypadła pisał się więc Stebnickim, i miał za żonę Annę Teleśnicką; z tej Bazyli Stebnicki, połączony z Feuną Terlecką wziął w posagu wieś Terło i zostawił synów Jędrzeja, Teodora i Piotra Stebnickich bezpotomnie zmarłych, po których majątek Terło i Stebniki z działu rodzinnego wzięły kobiety; 3. Jan steril; 4. Bazyli, tego syn Jan z Lesiowską zostawił Marcina podczaśzego Sanockiego, zmówionego z Pobiedzińską. Z tego małżeństwa był syn Jędrzej *Imo voto* z Błazowską herbu *Sas*, *2do voto* z Czermińską herbu *Wieniawa* bezpotomny. Pierwszy syn Pawła Dymitr na Uniehowie i Ustrzykach, mąż rycersko zasłużony.

Tenże Dymitr na Uniehowie Ustrzycki pojął za żonę Katarzynę córkę Jachna Fedhowicza Kopystyńskiego herbu *Leliwa* (*ex Act Terr. Premisl. A. D. 1604. lib. 69. p. 1123.*), i z tej zostawił sześcioro rodzeństwa: 1. Alexander o tym niżej; 2. Adam Jan dwojga imion, sławę imienia swego rozniósł orężem, wiernością za Króla i ojczyznę czynne usługi w dziejach kraju zapisał. Wspomina go Bandtkie; dzieje królestwa Polks. T. II. str. 372. że był marszałkiem związkowych, i t. d.; 3. tegoż Adama Jana brat rodzony Bazyli, stolnik Przemyślski steril; 4. siostra Maryanna za Andrzejem Dwernickim; 5. brat Teodor wojski Sanocki zostawił Jadwigę wydaną za Chłopińskiego porucznika rotty pancerniej; 6. Jerzy brat *Imo voto* z Lityńską, *2do voto* z Turzańską, zostawił dwóch synów: *A.* Hieronina biskupa Przemyślskiego r. g. zmarłego r. 1746.; *B.* Bazyli łowczy Wschowski r. 1715.

za Augusta II. krajowi orężem w różnych upałach wojennych, a wśród obywatelstwa i pokuju nauką zasłużony. Rozsądek i prawda towarzystwem jego były do grobu, wziął też po sobie imię cnotliwego. Ten Bazyli miał za żonę Katarzynę z Kreyncza Dzierzkównę, córkę Jana Dzierzka chorążego Podolskiego herbu *Nieczuja* i Zeliborskiej z tej zostawił czternaścioro rodzeństwa: 1. Mikołaj podstoli Żydaczowski, 2. Alexander podczaszy Liwski, 3. Jan chorąży chorągwi Króla Jmci, 4. Jerzy, 5. Stefan stolnik Wiszniowiecki z Turkułówną, 6. Konstanty, 7. Michał, 8. Piotr, 9. Stanisław, 10. Anna za Popielem cześnikiem Nowogrodzkim, później pułkownikiem hufarskiej chorągwi, starostą Tuczapskim. Był ten Popiel oblegatem do W. Porty Ottomańskiej r. 1713., 11. Katarzyna za Julianem Druszkiewiczem, który po śmierci wyż pomienienego Popiela, był starostą Tuczapskim, 12. Maryanna za Szymonem Urbańskim łowczym Podolskim, 13. Zofia za Wisłockim skarbnikiem, 14. Bazyli, za młodu chorągwi królewskiej Augusta II. żołnierz, potem sekretarz przy obleganiu Popiela do W. Porty Ottomańskiej. Ten Bazyli zasług niepospolitych w kraju młodzieniec, dosługując się różnych stopni, został kasztelanem Przemyślskim, miał za żonę *Imo voto* Teresę Męczyńską chorążankę Żydawczewską, *2do voto* z Katarzyną Zieleńczanką cześnikówną Braclawską. Z tej spłodzona córka na imię Apollonia za Kazimierzem Ciołek Poniatowskim podkormorzym kor. starostą Sokalskim, bratem Stanisława Augusta Króla Polskiego. Z tej syn Stanisław Ciołek książę Poniatowski.

Alexander pierwszy syn Dymitra na Unichowie i Ustrzykach słodzony z Katarzyny Fedkowiez Leliwa Kopystyńskiej, pojął za żonę *Imo voto* Ewę Hnicką, z której był syn Jan *Pincerna Liviens* połączony z Wisłocką herbu *Sas*; zginął ten Jan pod Wiedniem, walcząc mężnie przy Królu Janie III. Trzymał za przywilejem królewskim dobra Berezek w ziemi Przemyślskiej; zostawił dwie córki: jedna za Konopackim, druga za Malczewskim herbu *Tarnana* i syna Michała cześnika Liwskiego, który połączył się z Maryanną Korabiewską r. 1793. Tenże Michał zostawił trzech synów: *A.* Jędrzej cześnik Przemyślski z Jaworską miał trzy córki. *B.* Stanisław z Katarzyną Zbierzchowską zostawił dwie córki i dwóch synów: Michał roku 1813. i Gwido Legionista. *C.* Michał, miał córkę która panną zmarła i syna Jędrzeja, ten służąc wojskowo pod Napoleonem, zginął w kampanji Saskiej. — Wyżej powiedziany Alexander połączył się *2do voto* z Maryanną Jaworską, *3tio voto* z Anną Piotra i Justyny ze Strutyńskich de Komarniki Wysoczańskich. Z tej miał syna Mikołaja w sprawie Ture-

ckiej pod Wiedniem, dzielnego żołnierza; zginął ten Mikołaj pod Wiedniem, został jego brat rodzony, głowa całej Ustrzyckich rodziny imieniem Bazyli, mąż wielkich zasług u Króla i Rzpltej Polskie, był *Thesaurarius Terrae Premisliensis Salve Guardiae S. R. M.* Major. Otrzymał liczne blizny w służbie wojсковej w różnych expedycyach wojennych, wysoce poważany od Króla i ziomków, często polubownego sędziego urząd piastował. Rząd i nauką do układu Konstytucyi sejmowych pomagał. Częste poselstwa na sejm sprawował, gdzie wymową i głębotą nauką zadziwiał zgromadzone Stany. Potączył się z Konstancyą córka Alberta i Katarzyny Młodzianowskich *Vexillif. Terrae Czerniechow.* herbu *Dąbrowa*. Z tej została Cecylia zokonnica ś. Benedykta w Jarosławiu i syn Franciszek Onufry dwojga imion Ustrzycki *Vexillif. Terrae Premisliensis* połączony z Judytą de Bienieskie herbu *Niedźwiedź*. Z tego małżeństwa został syn Bazyli Ustrzycki, ten pojął za żonę Anielę córkę Andrzeja i Konstancyi z Ulińskich Drohojewskich herbu *Korczak*. Konstancya Ulińska jest córką Jana Ulińskiego stolnika Podolskiego pułkownika J. Kr. Mości i Ludwika z Wielkiego Stawu Stawskiej, córki Mikołaja Stawskiego chorążego Przemyńskiego i Konstancyi Odrowążowny Chlewickiej. Zaś Jan Uliński jest synem Michała Ulińskiego stolnika Podolskiego herbu *Dołęga* i Heleny Dzieduszyckiej chorążanki Lwowskiej. — Pomieniony Bazyli z Unichowa Przestrzał Ustrzycki z Anieli Drohojewskiej zostawił syna Walerego, połączonego węzłem małżeńskim z Antonią córką Ignacego i Ludwika z Horodyskich Wieniawskich. — *Z dokumentów familijnych.*

Utenuszowicz herbu *Hipocentaurus*, — i

Utowski. — W *Kuopatnickim* i *Małachowskim*.

Uznański herbu *Jastrzębiec*. Dom Uznańskich z Olwity herbu *Jastrzębiec* pochodzi z Litwy. Antoni Olwita Uznański herbu *Jastrzębiec* za którym Anna Starosielska była, posiadał w województwie Witebskiem w powiecie Kowieńskim dobra Olwita. Syn jego Jerzy z Katarzyną Jeleńską zaślubiony, spłodził Jana chorążego Rzeczyckiego, któren zaślubiony z Konstancyą Kalecką przeniósł się na Wołyń, tam spłodziwszy Jakóba podstolego Gostyńskiego z Krystyną Stawińską zaślubionego, zostawił mu na Podolu wieś Czerezsenkę w dziedzictwie. Jakóba zaś syn Szymon Uznański, niegdyś towarzysz chorągwi pancernernej spłodził z Anielą Iwanowską Józefa Uznańskiego, wojskiego Latyczewskiego z Jadwigą Grocholską zaślubionego; ten przeniósł się do województwa Ruskiego, gdzie posiadając wieś Dobrzany, spłodził Tomasza Uznańskiego, któren z Honoratą Domaradzką zaślubiony, spłodził Alexandra Henryka

dwojga imion, i dobra Szallary niegdyś w województwie Krakowskim, a teraz w Galicyi Austryackiej w cyrkule Sandeckim dotąd posiada. Wskutek wyvodu urzędowego w stanach Galicyjskich, Tomasz Uznański w Tomie XIX. stronie 365. metryk stanowych legitymowany, a Alexander Henryk Uznański w Tomie XXII. stronie 3. metryk stanowych w poczet szlachty krajowej wpisanym jest. — *Z dokumentów rodzinnych.*

W.

Wądołkowski z ziemi Łomżyńskiej poseł na sejm r. 1788. — *Malach.*

Wądołowski w ziemi Wizkiej, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Waga herbu *Waga.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — Dom w województwie Podlaskiem, z tych w ostatnich czasach Teodor *Scholarum Piarum*, autor kilku dzieł uczonych zmarły roku 1801. w 63. roku życia swego, i dwóch jego braci żyjących.

Wahanowski herbu *Gozdawa.* — *Malach.* — Stoją w T. IX. ale bez herbu.

Walczewski w Konst. r. 1611. — *Malachowski.*

Walczyniec *Kozinka.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Walden w Inflantskiem, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1778. Michał krajezy Inflantski. — *Krasicki.*

Waldowski herbu *Tapor.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Waldstein graf, Antoni otrzymał Indigenat Konst. r. 1768. — Tegoż siostra zamężna z księciem Michałem Czartoryskim kanclerzem W. Ks. Litewskiego, druga za Granowskim starostą Tarnogorskim. — *Krasicki.*

Walentynowicz w Starodubowskim, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.* — W roku 1788. Józef skarbnik Starodubowski. — *Krasicki.*

Walichnowski. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Waluzyniec herbu *Roch 3to.* W Mścisławskim i t. d. — *Malachowski.* — Roku 1778. Michał regent grodzki Mścisławski. — Roku 1788. Dominik koniuszy Mścisławski. — *Krasicki.*

Wambur, —

Wandrowski herbu *Belina*, —

Wandza herbu *Pogonia*, —

Wankowski, — i

Warakowski herbu *Abdank*. — Tak wypisani w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Wardenński herbu *Godziemba*. — Wardensey od początku herbu swojego, zwali się Godziembami, póki ich antecesor nie kupił Wardężyna w województwie Kaliskiem, z kąd zaczęli się nazywać Wardenńskimi tak, jako familie insze pi-szą się od dawnych włości i dziedzictw swoich.

Felix Godziemba Paniewski, hetman wojsk Węgierskich Króla Matyasza Korwina, z pomienioną Korwiną królewskiego rodu, miał pięciu synów, jako go wspomina *Okolski* T. I str. 212—213., a od tych czterech z Węgier wyszło do Polski antenatów Godziembów. Pierwszy Waszko, od którego pochodzą Wasuczyńscy. Drugi Daniel, od którego idą Danielowiczowie. Trzeci Giduch, z kąd Gieduszycecy. Czwarty Chfe-dor, od którego pochodzą Chodorowscy.

Tu zaś w Polsce pradziad Andrzeja Godziemby Wardenńskiego, stolnika Latyczewskiego, starosty Wiśniowieckiego miał w małżeństwie Chmielecką, siostrę stryjeczną Stefana Chmieleckiego wojewody Rijowskiego, wielkiego zwycięzcy Polskiego o którym pisze *Niesiecki* T. I. str. 263.

Pradziad Andrzeja Godziemby Wardenńskiego stolnika Latyczewskiego, starosty Wiśniowieckiego, *ex lumbis faemi-neis*, Mikołaj Wasuczyński, chorąży Zydaczewski, herbu *trzy Rzeki*, miał za sobą Cetnerownę, z którą spłodził córek pięć: pierwsza wydana za Mikołaja Olewińskiego, sędziego ziemskiego Lwowskiego, herbu *Samsona lwia paszczekę rozdzierają-cego*; a ten był dziadem macierzystym pomienionego Andrzeja Wardenńskiego stolnika Latyczewskiego, starosty Wiśniowieckiego, z której syn urodzony Jakób Olewiński stolnik Lwowski i córek dwie, z których jedna poszła w małżeństwo za Stanisława Wardenńskiego skarbnika Buskiego, który miał pancerną chorągiew swoją.

Dziad pomienionego Andrzeja Godziemby Wardenńskiego stolnika Latyczewskiego, starosty Wiśniowieckiego, imieniem także Andrzej Wardenński stolnik Buski, z Chmieleckiej urodzony wielkiego rozumu i przezorności statysta, byłznaczony testamentem za opiekuna wojewodzców Krakowskich, Marka i Jana Sobieskich, z których pierwszy zginął pod Żółtymi Wodami, wojując z Chmielnikiem i Tatarami; drugi był Królem Polskim, brat rodzony Marka Sobieskiego.

Babę pomienionego Andrzeja Wardenńskiego, stolnika La-

tyczewskiego starosty Wiśniowieckiego, urodziła Giżycka, a ojca jego Ławezycka; za bratem zaś jego stryjecznym, była Tyszkiewiczówna, z której urodzony Kamiński i Borecki starosta, *Grand Major*. Sam zaś Andrzej Wardęński stolnik Łatychewski i starosta Wiśniowiecki, mąż zaenych i dystyngwowanych kwalitatyw, polityk i orator przedni, statysta doskonały, porucznikował, posłował i *ad Consilia publica* wokowany wchodził, podczas interregnów i sejmów walnych Koronnych. Romendy miewał nie zawodne. Wszedłszy w kontrakty małżeńskie z Witkowską, Franciszka Witkowskiego podczaszego Wieluńskiego córką, spłodził syna Jana, i córkę wydaną za Stefana Lesieckiego, herbu *Nalęcz*, podczaszego Liwońskiego. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Wardowski. — *Karpatnicki.* — *Malachowski*.

Warier. *Nobilit. non prae. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski*.

Warszakiewicz, —

Wąs herbu *Polota*. — Patrz w Tomie VII. pod herbem *Polota*.

Wasiutyński herbu *Korczak*, — i

Waszczyński herbu *Korczak*. — Tak wypisani w *Karpatnickim* i *Malach*.

Wątrobski herbu *Oksza*. — *Kurop.* — *Malach*.

Watsen. Indigena w Konstytucyi roku 1790. *fol.* 218. — *Malachowski*.

Wazgird w Trockiem i t. d., — *Karpatnicki.* — *Mal.*

Wdziekoński herbu *Korab* w województwie Mazowieckiem ziemi Łomżyńskiej w Dziekuniu wsi własnej dziedzicznej, z których Jan Wdziekoński chorąży Czerniechowski, regent na ten czas ziemski Lubelski, niegdy z Wdziekońskiego i Jadwigi Gałęzowskiej urodzony, był dobrze znajomy województwu Lubelskiemu, i w nim zkoligaony, mający brata jednego Daniela. Pojął był *in consortem vitae* Elżbietę Łagniankę chorążankę Zakroczymską z województwa Płockiego, z którą spłodził syna pierwszego Stanisława *in seculo, ad praesens* Jana Kapistrana, trzeci raz rządzącego prowincyą Ruską OO. Bernardynów. Drugiego Antoniego, który miał Sławoszewską za sobą, a z tą spłodził Franciszka i Maryannę aktualnie zostającą u PP. Bernardynek w klasztorze Lwowskim. Trzeciego Józefa, który w Wilnie Jezuitą na teologii umarł; ostatniego Stefana, który także młodociannie umarł. Tenże Jan chorąży Czerniechowski spłodził dwie córki, braci wyrażonych siostr rodzonych Franciszkę, która za Hornowskim była, druga Zofia małoletnią umarła. — *Herbarz Duńczewskiego*. —

Weber herbu Szampach. Ten dom starożytnych baronów Niemieckich w wojsku Litewskim zasłużony, otrzymawszy Indygenat w roku 1390., naprzód dostał się do Litwy, potem rozkrzewiony w różnych Polskich województwach mieści się w genealogiach wielu zaenych domów, jako też i Nałęczów Małachowskich. — *Małachowski.*

Węciewicz, — i

Węclawowicz. — Tak w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.* — W roku 1778. N. Węclawowicz sędzia ziemski Rzeczycki. — W r. 1788. Razimierz sędzia grodzki Miński. — *Krasicki.*

Węda, —

Wędołowski, —

Wędorf herbu Nabran, — i

Wędrychowski. — Wszyscy tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małach.*

Węgier. Nobilit. w Konst. roku 1613. *fol. 38.* — *Małachowski.*

Węglowski herbu Jastrzębiec. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Wegner. Nobilit. w Konst. roku 1662. *fol. 40.* — *Małachowski.*

Węgrzecki Michał plenipotent Komissyi Skarbowej uwolniony *a scartab.* w Konst. roku 1775. *fol. 146.* — *Kurop.* — *Małachowski.* — Roku 1778. Józef oboźny Piński. — *Krasicki.*

Węgrzynowicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Wencesław Jan hrabia, Indigena w Konst. roku 1790. *fol. 217.* — *Małach.*

Wenturelli Paweł, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Małach.*

Werchracki, *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol. 148.* — *Małach.*

Wereszczatyński *Mytko* w Podolu, i t. d. — *Małachowski.* — Roku 1778. Józef wojski Czerwonogrodzki. — *Krasicki.*

Wereyko. Nobilit. praec. scart. w Konst. Litews. roku 1775. *fol. 44.* — *Małach.*

Werner, familia w Polsce dawna; jeszcze w XII. wieku była znakomitą. — Patrz u *Długosza* T. I. księga 5. pag. 465. — *Małach.*

Werni. Indigena w Konst. r. 1790. *fol. 218.* — *Mał.*

WERONA HERB.

W polu błękitnem strzała z żeleźcem na dół obok niej po obu stronach, po jednej gwiazdździe białej. W hełmie nad

koroną kruk z podniesionemi nieco skrzydłami, piersiami na patrzącego zwrócony, w dzióbku na prawo skierowanym trzyma pierścień brylantowy. — *Malachowski*. — *Wielądek*.

Wernicki herbu *Weron*. Franciszek Wernicki dziedzie dóbr Świdry w ziemi Warszawskiej będących, wspomina zasługi jego konstytucya 1790. roku 20. Grudnia w aktach grodu Warszawskiego oblatowana. Tenże wszedł w śluby małżeńskie z Teresą Makowską, z którą spłodził córkę jedną Mareyanę i synów trzech: Jana, Mikołaja i Stanisława — *Her. Wiel.*

Wernicz. *Nobilit.* w Konst. roku 1673. *fol.* 41. — *Malachowski*.

Wernikowski. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski*.

Verny Gierand, Indig. w Konst. r. 1790. *fol.* 220. — *Malachowski*.

Werwicz Jan, *Nobilit.* w Konst. roku 1673. — *Malachowski*.

Węsierski herbu *Belina*. O tych stoi w Tomie IX. Tu dodajemy: Kazimierz Węsierski herbu *Belina* sadowy Tucholski, dziedzie na Węsierach, przytym dziedzie miasta Sławna, wsiów Myszk, Zakrzewa, Wieszczyk, Przyrowy, Welpina, później dziedzie Gorzuchowa, Czech, Ramionka, Pomarzan, Wilkowy, Parcewa, Pomarzanek, Kaminea, Strzałkowa, i tam dalej z Konstancją z Tucholków herbu *Korzbok*, spłodził dwóch synów: Teodora i Mikołaja: pierwszy odebrał dział Myszki, Sławno i Strzałkowo z przyległościami, zaś Mikołaj Węsierski, otrzymał majątek Zakrzewa, Gorzechowa etc. etc. z przyległościami, który po dziś dzień familia Węsierskich dzierzy w swej posiadłości.

Mikołaj Węsierski był stolnikiem Gnieźnieńskim kawalerem orderu ś. Stanisława, później mianowany marszałkiem a na sejm w r. 1808.; mowa tegoż przy zagajeniu sejmu drukowaną w *Gazecie Poznańskiej*; miał za sobą Eleonorę z Broniewskich herbu *Tarnawa* z którą spłodził dwóch synów: Marcina i Wincen-tego, pierwszy Marcin wziął w dziele majątność Pomarzan, Wilkowyą, Parcewo etc. z przyległościami, później pomie-niał się tenże za majątność Siedmiorogowską i przykupił ma-jętność Gostyńską; ten Marcin *Imo voto* z Zarębianką zaślubiony pozostawił synów, Tadeusza i Klemensa, ten w młodym wieku dni zakończył, *2do voto* z Zarębianką, siostrą drugą zaślubiony, zostawił trzech synów dzień żyjących: Antoniego, Mikołaja i Różmierz. Drugi syn Mikołaja Węsierskiego stol-nika, Wincenty, mianowany sędzią Pokoju w roku 1811. zaślubiony z Józefą z hrabiów Bnińskich herbu *Łodzia*, pozo-

stawia żyjące dzieci: Albina, dziedzica na Zakrzewie z przyległościami, Włodzimierza umarł bezezietnie, Eleonorę zaślubioną hrabiemu Adolffowi Bnińskiemu, i Wincentę nieletnią jeszcze.

Albin Węsierski zaślubiony z Ludowiką z hrabiów Kwileckich herbu *Śreniawa*, dzieci tychże; Eleonora, Zbigniew, Emilia i Wanda. — *Z dokumentów familijnych.*

Weygrauch, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1768. — *Malachowski.*

Weyrzecki, — i

Weys. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim.*

Weysenhoff z Inllant był posłem na sejm w r. 1788. — *Malachowski.* — Roku 1778. Jan sędzia ziemski Inllantski. Józef podstoli Inllantski. Michał pisarz grodzki Inllantski. — *Krasiecki.*

Weytykant Józef, *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski.*

Wialbut, —

Wiałowicz, —

Wiąz herbu *Leliwa*,

Wiazowski, —

Wichliński, —

Wiciński, —

Wicki, — i

Wieżniński w Rowieńskim, i t. d. — Tak w *Kuropatnickim* i *Malachowskim* wypisani. — W roku 1788. Antoni Wieczwiński podsędek Rujawski. — *Krasiecki.*

Widmont, —

Widziński, —

Wiecki, —

Wieczorkowski, —

Wiednicz, — i

Wickański. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim* tak umieszczeni.

Wielądko herbu *Nalęcz.* Piszą się na Wielamowicach. — *Malachowski.* — *Kuropatnicki.* — Z tych w ostatnich czasach żył Wojciech Wincenty, autor często tu wspomianej Heraldyki; ten z Petronellą Alexandrą Kornionną miał syna Franciszka Borgiasza i córki dwie: Maryannę Ludwikę, i Józefę Annę.

Wielomirski Piotr z Sandomirskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Wielopolski herbu *Stary koń.* O tych obszernie w T. IX. — Dalszej o nich procedencyi nieotrzymawszy o ile z dziś żyjących możemy, tych tu wyliczymy. — Ostatnich cza-

sów w Krakowskiem żyło trzech braci Wielopolskich, Wincenty bezdzietny, Ignacy dziedzic Piaskowej-skały i innych, który z Kossowską spłodził córkę Barbarę za Kazimierzem Potulickim będącą i synów Adama niedawno zmarłego i Pawła. Jan był kasztelan senator Król. Pol. z Potulickiej zostawił córkę Maryą wydaną za Stanisława księcia Jabłonowskiego. Z linii Wielopolskich starszej żyje Alexander margrabia Myszkowski, ten z Potocką córką Michała byłego senatora wojewody Król. Polsk. zostawia potomstwo.

Wielowiejski herbu Półkoziec. O tych stoi w Tomie IX., tu dodajemy: Wieku szesnastego Wielkiej-wsi z zamkiem i wsiami do niej należącemi, był samojedynym dziedzicem, Marcin Wielowiejski, któren miał synów sześciu: Jana, Stanisława, Przeclawa, Hieronima, Stefana i Szczesnego. Z tych od Przeclawa idą wieku tego żyjący, jako to Dominik komornik graniczny i pisarz grodzki Krakowski, a w r. 1749. z tegoż województwa deputat; Michał Jezuita brat jego rodzony, których był ojciec imieniem Stanisław. Item Religian, stolnik Pilźnieński i Alexander podstoli Kijowski, których ojciec Jan a tych wszystkich dziad Piotr, syn Przeclawa. Od Hieronima, jako i Stefana idą inni, teraz żyjący, jako to Jan w Bełzkim, a Michał w Podlaskim, tamże Wojciech w Krakowskiem mieszkający. Ci wszystkie religii katolickiej. Szczesny zaś *in celibatu* umarł, od innych zaś głów idą *Evangelicae professionis*, jako to dziś żyjący Marcyan i Jan, Stanisława synowie. Adam Alexandra syn, także Andrzeja i Alexandra drugiego potomstwo, wszystkie w województwie Krakowskiem mieszkający, od pomienionego Marcina Wielowiejskiego Wielkiej-wsi i innych pod zamkiem Trzeblin leżących dziedzica rozrozdzeni, po inszych majątnościach osiedli. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Wierciszewski herbu Jastrzębiec. — W r. 1803. w Krakowie wylegitymował się i wskutek tego w księgach szlachty Galicyi zachodniej zapisany został Wojciech Wierciszewski syn Mikołaja i Felicyanny Szlesieńskiej, wnuk Marcina i Zofji Borawskiej, a prawnuk Mateusza. Tego Wojciecha wyżej wspomnianego jest dziś żyjący syn Stanisław Floryan Michał, z Katarzyny Wizembergówny urodzony, były porucznik 6. pułku piechoty za Rs. Warszawskiego.

Wiernkowski. Nobilit. praec. scart. w Konst. Litewskiej roku 1773. fol. 44. — *Malachowski.*

Wierusz herbu Wieruszowa. Patrz w Tomie IX. pod tym herbem.

Wierzbnowski herbu Wierzbna. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Wierzowski Paweł z Nowogrodzkiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza.—*Malachowski.*

Wiesiński herbu *Ogończyk*. O tej zacnej familji stoi obszernie w Tomie IX. — *Niesiecki* poczynając tamże wiadomość o tej familji od Piotra oboźnego Kor., który się na Litwę przeniósł, i miał syna Piotra marszałka nadwornego Litewskiego, niekładzie miana małżonki jego a matki marszałka. W kazaniu ks. August. Wituńskiego mianem na exoratacyi ciała Krzysztofa Wiesińskiego do Grodna, w parenteli jego kładzie Wołłowiczów, i z listów posiadanych okazuje się, że małżonką Piotra oboźnego była Wołłowiczówna. Dziś potomek tej zacnej rodziny Xawery Wiesiński dziedzic na Wojsławiu i t. d. w Galicyi Ces. Austryackiej żyjący wraz z potomstwem które zostawia.

Wietrzykowski,—

Wiewiorecki,—i

Wiewiorkowski.— W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Wikede Jan i Henryk, otrzymali Indygenat w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Wilczkiewicz,— i

Wilewski.— W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Wilkanowski herbu *Lis*. — O tych w Tomie IX. Gdy jednak genealogia tamże przez *Niesieckiego* umieszczona i niedochodzi późniejszych czasów i nieco różni się od tej którą *Duńczewski* w herbarzu swym położył, przeto tę ostatnią od Mikołaja, ojca Mikołaja cześnika Wyszogrodzkiego, tu umieszczamy: Mikołaj z Katarzyną ze Sudrzewa, miał synów czterech: Wojciecha podkomorzego Wyszogrodzkiego, Adama, Stanisława i Mikołaja cześnika Wyszogrodzkiego. Mikołaj cześnik, z Anną Walewską, herbu *Kolumna*, Hieronima Walewskiego, łowczego Łęczyckiego, z Agnieszki Widawskiej spółdzoną córką, a siostrą rodzoną Zofji, Alexandra Warszyskiego, Krystyny Wojciecha Sarnowskiego; Maryanny pierwszego Alexandra Bykowskiego, powtórnego małżeństwa Golińskiego; Katarzyny Stanisława Rychłowskiego małżonkami. Ten Mikołaj z Walewską zostawił potomstwo: Wojciecha, który z Izbińską zostawił Józefa bezpotomnego, i córek dwie: Mikorską i Ramocką. Jana także bezpotomnego. Potem zaś trzeci syn Mikołaja Alexander, który z Maryanną Jana Majewskiego, kasztelana Brzezińskiego, herbu *Pogończyk* z Łętowskiej, kasztelanki Brzezińskiej urodzoną, spółdził synów trzech, i córek dwie: pierwszego Mikołaja, podczaszego Rawskiego, który z Zofią Zapolską, podkomorzanką Sieradzką zostawił Jana stolnika Inowłodzkiego bezpotomnego, który był

kommisarzem z województwa Łęczyckiego do Radomia, za łaski Wielopolskiego, wojewody Sandomirskiego. Ten siostrzym rodzonym zostawił substancją na podział. Magdalenę Sępowską, *secundo* Łuszczewską. Joannę Chelstowską, pisarza grodzkiego Rawskiego małżonkę. Eufrozynę Krosnowską, od której Jan Krosnowski jedynak. Drugi syn Alexandra Adam z tejże Mniewskiej, ten z Elżbietą Grzybowską, herbu *Prus* Franciszka Grzybowskiego, kasztelana Inowrocławskiego z Katarzyny Gabryela Prażmowskiego, pisarza ziemskiego Warszawskiego córką, zostawił synów czterech: Franciszka pisarza ziemskiego Łęczyckiego, który w roku 1740. był deputatem z województwa Łęczyckiego na trybunał Koronny, ten z Marcyanną Łaszewską herbu *Szeliga*, łowczanką Wieluńską, z Jadwigi Niemojewskiej herbu *Wierusz*, spółdzoną córką, spółdził Praxedę, Salomeę i Antoniego. Drugi syn Adama z Grzybowskiej, Antoni dziekan kollegiaty Uniejowskiej i officyał, za księżęcia Krzysztofa Szembeka, arcy-biskupa Gnieźnieńskiego, kusztosz Łęczycki, probosz Drużbiński i officyał za księcia arcy-biskupa Gnieźnieńskiego Komorowskiego. Trzeci Michał, ten z Grabowską herbu *Wieniawa*, spółdził Annę. Czwarty Stanisław, który z Myszczyńską spółdził Marcina i Adama. Córki Alexandra: Skrzyńska, od której Domicella Dąbrowska, wojskiego Brzezińskiego małżonka. Druga Radoszowska bezpotomna.—*Herbarz Duńczewskiego.*

Wilkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Willars Karol kapitan gwardyi, otrzymał Indygenat r. 1683. — *Irasički.* — *Małachowski.*

Wilwiski, z Wilwie,

Wimbor, —

Winciewicz, — i

Wińcza. Tak umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Virgin. Indigena w Konst. roku 1775. *fol. 144.* — *Małachowski.*

Virion Karol, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Wirpsza. — *Kuropatnicki.* — Roku 1778. Stanisław Wirpsza kanonik Wileński. Jerzy krajczy Rzeczycki. — *Irasički.*

Wirski herbu *Radwan*,

Wisieński herbu *Grabie*, — i

Wiskiewicz herbu *Cholewa.* — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Wiskowski z Wileńskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza.

Wisłoński, —

Wismont, —

Wisnarzewski, —

Wissogierd herbu *Odrawąż*, — i

Wiszniewski herbu *Ramult z odmianą*. — Tak wypisani u *Kuropatnickiego* i *Małachowskiego*.

Witkiewicz w *Zmudzi*, i t. d. — *Małachowski*. — W roku 1788. Piotr sędzia grodzki *Rosieński*. — *Krasicki*.

Witrowicz *Jakób*. *Nobilit. non praec. scart.* w *Kons.* r. 1790. — *Małachowski*.

Witt *Jan*, generał fortecy *Kamienieckiej*, komendant wraz z potomstwem *Bartłomiejem* majorem i *Józefem* kapitanem artylerji *Kor.*, otrzymali *Indigenat* w *Konst.* r. 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Wittort, —

Wiudnicz, —

Wizgiert herbu *Lubicz*, — i

Wizgint. — Tak wszyscy umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Wleczycki, —

Włocki, —

Włosto hrabia *Tęczyński* herbu *Topor*, —

Wodźbun, — i

Wodzianowski herbu *Poraj*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim* tak wszyscy ci umieszczeni.

Wojarzyński herbu *Godziemba*. — Tylko u *Małachowskiego*.

Wojewodka. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*.

Wolański herbu *Przyjaciół*. — *Mikołaj* *Wolański*, szambelan dworu *Król. Polskiego* zapisany w księgach szlachty rodowitej *Kr. Galicyi* i *Lodomeryi* dnia 20. *Grudnia* 1786. r. Z dziś żyjących *Franciszek* dziedzic na *Rzepinee*.

Wolatynowicz, — i

Wolbek herbu *Wolbach*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — Roku 1778. *Bogusław* *Wolbek* sędzia grodzki *Mozyrski*. — *Krasicki*.

Wolf *N.* *Nobilit. non praec. scart.* w *Konst* roku 1768. a *Franciszek* r. 1790. — *Małachowski*.

Wolezacki. — *Kuropatnicki*. — *Małachowski*. — W roku 1778. *Leon* mostowniczy *Nowogrodzki*. — *Krasicki*.

Wolezan herbu *Działosza*, — i

Woleczyński herbu *Gozdawa*. — Tak tylko w *Małachowskim*.

Wołkowiński, — i

Wołoszyński. — Tak umieszczeni w *Kurop.* i *Małac.*

Wołuński z Wołunina herbu *Lubicz*, —

Wołyniec, —

Wołyniecki, — i

Wołyniewicz. — Tak wszyscy ci umieszczeni w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Wonter, Indigena w Konst. roku 1658. *fol.* 49. — *Malachowski*.

Wontyniec, —

Woraiński herbu *Jastrzębiec*, —

Worakowski herbu *Brochwicz*, — i

Woreel herbu *Dąb*. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — W roku 1778. Stanisław Woreel kasztelan Halicki z Centnerówny urodzony. Syn jego pojął Podoską podkomorzankę Dobrzyńską, urodzoną z Rupniewskiej. — *Krasicki*.

Woroczyński, —

Woronowski, —

Worotyniec, —

Worotyniecki, — i

Worytko. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Wosidło Wawrzencie, *Nobilit. non praecc. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malachowski*.

Wojciechowski herbu *Korab*. Piszą się z Białej z których wspomina konstytucya sejmu Krakowskiego roku 1676. za Króla Jana III. o Stanisławie w zniesieniu infamji z urodzonych Wolskiego, Przytkowskiego i Wojciechowskiego pisząc: Świątobliwym Najjaśniejszych przodków naszych Królów Polskich przykładem na początku panowania naszego *benignam* upadłym rękę podając, na instancją wojska, urodzonych Mikołaja Wolskiego, Adryana Przytkowskiego, i Stanisława Wojciechowskiego, w wojskowym sądzie i na komisysy Lubelskiej roku 1674. *in paenis legum* wzdanych, *authoritate* sejmu terazniejszego *ad pristinum honoris statum* przywracamy. Z tych niektórzy, Wojciechowski służył w wojsku Cesarzem, potem z Szląska przybył w księztwo Zatorskie z dwiema synami: Stanisławem i Alexandrem. Stanisław służył w wojsku Polskiem za towarzysz, po Wiedeńskiej popadł był wyrażoną infamią, która jest zniesiona, potem został się w Ruskim kraju. Alexander zaś w księztwie Zatorskiem kupił dziedzictwo, to jest wsi połowę nazwanej Gorzeń, gdzie się ożenił z Jadwigą Suską z Saszorzów, z której miał synów: Marcina z Białej Korabie Wojciechowskiego i Seweryna ożenionego tamże w księztwie Zatorskiem z Silnieką, z tych zaś syn Józef. Wyrażony Alexander *secundo voto* pojął Helenę Gwałowską herbu *Ostoja*, po niej trzecią miał Witkowską, od

których męskiej płci sukcesorów nie masz. Marcin pomieniony wszedł w kontrakty małżeńskie z Wiktorówną z Potockiej urodzoną, z którą spłodził synów dwóch, i córek dwie, zostawując im pewną obligacyą na małym Piasku w województwie Sandomirskim. — *Herbarz Duńczyńskiego.*

Wojczyński herbu Rawicz. — O tych stoi już w T. IX., tu dodajemy: Wojczyńscy Skarbkowie dom starożytny, z tych Kazimierz Skarbek Wojczyński na Rusi osiadł, i wpisany jest w księgi metryk stanowych we Lwowie. *Extract matricula Statuum Regnor. Galic. et Lodomeriae Libro majestatico Tomo XIII. pag. 311.* Syn Kazimierza na imię Waleryan Skarbek Wojczyński połączył się z Orzechowską, i spłodził syna Franciszka Skarbek Wojczyńskiego pocyllatora Czerniechowskiego, (Akta Lwowskie rok 1769.) połączył się z Maryanną de Drogomiry, córką Antoniego Stefana de Dęby Drogomira, komornika granicznego Lwows. i Eleonory de Strzemeskie, spłodził syna Adalberta Marka Jana Dukliana trojga imion Skarbką Wojczyńskiego, który połączył się z Julianną, córką Jana Nepomucena Lubicz Niezabitowskiego i Anny Zurakowskiej, ma syna Alfreda Franciszka Wincentego trojga imion Skarbek Wojczyńskiego. — *Z dokumentów familijnych.*

Wojdak wspomniany w Konst. roku 1676. *fol. 17.* — *Małachowski.*

Woydzien w Oszmiańskim, z sejmu poborca wyznaczony w Konst. roku 1578. *fol. 352.* — *Małachowski.*

Woydziewicz w Witebs., Trockim, i t. d. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Woyda. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. Litewskiej r. 1775. *fol. 44.* — *Małachowski.*

Woyna herbu Przyjaciel. — Patrz Tom VI. pod **Liniewski.**

Wojnicz, —

Wojniewicz, —

Wojszyłowski, — i

Woytowicz. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Woźniakowski Tomasz. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Małachowski.* — *Krasicki.*

Wręcki herbu Rawicz. — *Małachowski.*

Wręt, Indigena w Konst. r. 1655. *fol. 20.* — *Krasicki.* — *Małach.*

Wroczyński z Podols., podpisał elekyą Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.*

Wroniecki Szymon, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.* — Tenże Szymon mia-

nowany został przez Radę najwyższą tymczasową Księstwa Warszawskiego dnia 25. Maja 1813. roku prezydentem muncypalnym miasta Poznania. Zostawił dwóch synów: Antoniego, który w ostatnich czasach był generałem-brygady wojsk Polskich i Jana Nepomucena kapitana także wojsk Polskich.

Wroński herbu *Brochwicz 2do*, ale czarny jeleń białą bindą, niby ryngortem przepasany. W koronie dwa jelenie rogi, po pięć porostków na ustronia obrócone mających. — *Malachowski*. — *Kuropatnicki*.

Wrześciński. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski*.

Wrzosek, w Sandomierskiem, i t. d. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W r. 1778. N. Wrzosek vice-regent Rawski. — *Krasicki*.

Wsołowski herbu *Strzemię*. — *Malachowski*.

Wszeborski herbu *Nieczuja*, — i drudzy herbu *Strzemię*. — *Malachowski*.

Wulsers. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski*.

Wyczółkowski herbu *Ślepowron*, — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Antoni kanonik Gnieźnieński. — *Krasicki*.

Wyczółkowski herbu *Ślepowron*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — W roku 1778. Marcin komornik ziemski Belzki. — *Krasicki*.

Wydźga herbu *Jastrzębiec*. O tych stoi już w Tomie IX., tu dodajemy: Dominik Wydźga, skarbnik Podolski z Anną Leszczyńską miał trzech synów: Kazimierza, Michała i Tomasza; Kazimierz miecznik Belzki, ożenił się z Węgłęńską, i z nią miał synów dwóch: Tomasza i Józefa, i córek pięć: Salomeę i Annę za Dobraczyńskim, Klarę za Blidzińskim, Joannę za Porębskim i Magdalenę za Węglińskim. Tomasz podkomorzy Halicki, generał wojsk Rzeczypospolitej, kawaler orderów orła Białego i ś. Stanisława, ożeniony z Przyłuską, starościanką Hadziacką zostawił synów czterech: Wincentego, Antoniego, Stanisława i Jana; Wincenty z Niemirowskiej miał dwóch synów poległych roku 1831.; Antoni kapitan h. w. P., zostawił syną Bogusława; Stanisław z Niemirowskiej ma dzieci czworo, synów dwóch: Kamila i Wincentego, córek dwie: Karolinę za Gałęzowskim i Leonidę; Jan z baronówny Wapińskiej ma dzieci czworo, synów dwóch: Marcellego i Władysława, córek dwie: Filipinę i Jadwigę. Józef drugi syn Kazimierza miecznika Belzkiego i Węglińskiej podkomorzy Dubieniecki z Cieszkowskiej zostawił córek trzy: Filipinę za Zielińskim, Karolinę za Janem Bromirskim, Salezją za

Rasprem Bromirskim. — Michał drugi syn Dominika Wydźgi skarbnika Podolskiego i Anny z Leszczyńskich, był sędzią ziemskim Bełzkim, deputatem na trybunał Lubelski, marszałszalkiem Konfederacyi województwa Bełzkiego, 1764. roku pisał się na elekeę Stanisława Poniatowskiego, dziedzic dóbr Nieleddwi, Obrowca, Raciborowie i na Wołyniu dóbr Smarczów, był potem starostą Brodnickim; ożeniony *1mo voto* z Domicellą Ramodzińską miał synów dwóch: Waleryana i Floryana, i Franciszkę, która była za Dłużewskim. Leon był sędzią ziemskim Buskim, deputatem kilkakrotnie na trybunał Lubelski, podwojewodzim Wołyńskim, ożeniony *1mo voto* z Charzewską; *2do voto* z Wereszczyńską zostawił córek trzy: Maryą, Marcellą żonę Wincentego Grzymały kasztelana, Martynę *primo voto* za Wilczopolskim, *2do* za Bronnikowskim i Ludwikę za Świeżawskim. Paweł chorąży Lubaczewski, sędzia grodzki Grabowiecki drugi syn Michała i Domicelli z Ramodzińskich ożeniony z Rostkowską zostawił syna Wincentego, który posłował z Hrubieszowskiego trzy razy, niegdy 1820. a 1829. rokiem; miał za żonę Domicellę Drohojowską i córkę Teklę za Lubowieckim; Waleryan trzeci syn Michała z Mołodeckiej był sędzią Tomaszewskim. Floryan zasiadał w komissyi Cywilno-wojskowej ozdobiony orderem ś. Stanisława od St. Augusta, był później sędzią appellacyjnym w Warszawie. — Paweł rodzony brat Dominika skarbnika Podolskiego, zostawił syna Antoniego ten był chorążym Buskim, posłował kilkakrotnie z województwa Bełzkiego, na sejmie konwokacyjnym r. 1764. także jako poseł zasiadał. — *Z dokumentów familijnych.*

Wykysiały Wacław, *Nobilit. non praec, scart.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski.*

Wyrwicz herbu *Syrokomla*, —

Wyścielski herbu *Rola*, — i

Wyskiwec herbu *Cholewa*. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Wysławski w ziemi Wieluńskiej, i t. d. — Bazyli z powiatu Pińskiego, podpisał elekeę Króla Jana Kazimierza. — *Małachowski.*

Wysoczański do granic od Węgier komissarz z sejmum wyznaczony w Konst. roku 1633. *fol. 31.* — *Małach.*

Wysogierd herbu *Odrowąż*, — i

Wyszoręcki. — Tak stoją w *Kropatnickim* i *Małachowskim*.

Wyszyński herbu *Roch*. — O tych stoi w Tomie IX., lubo im tam *Niesiecki* fałszywy herb położył. *Duń-*

czewski dowodząc, że do herbu *Roch* należą, następującą genealogią ich kładzie od Bartłomieja Wyszyńskiego żyjącego w roku 1623. zaczynając, który miał synów czterech: Świętosława, Wielisława, Pawła bezpotomnego i Stefana. Świętosława było synów dwóch: Alexy i Piotr.

Wielisław drugi syn Bartłomieja, spłodził synów czterech: Stanisława, Mikołaja, Floryana i Marcina. Stanisław Wyszyński zrodził Jana, Jan synów dwóch: Macieja, którego potomstwo: Grzegorz, Piotr i ksiądz Jan; i Mikołaja którego synowie: Stanisław ksiądz, Fabian Krzysztof dwu-imienny, Jan i Wawrzeniec.

Mikołaj drugi syn Wielisława, spłodził synów czterech: Leonarda, Stanisława, Macieja i Wojciecha. Od Floryana trzeciego syna Wielisława, dalsza idzie procedencya niżej wyrażona. Marcin czwarty syn Wielisława miał córek dwie: Zofią bezpotomną i Dorotę.

Stefan czwarty syn Bartłomieja Wyszyńskiego zrodził córkę Annę, zaślubioną szlachetnemu Piotrowskiemu.

Floryan Wyszyński, syn trzeci Wielisława zwany Florek, spłodził synów czterech: Jana i Mikołaja, którzy przedali części swoje na Wyszankach Szymonowi Wyszyńskiemu; Wojciecha, który bratu swojemu Mikołajowi Wyszyńskiemu sprzedał części swoje, i z niemi kollacya kościoła Wyszyńskiego dostała mu się; Mikołaja który spłodził syna jednego, imienia niewiadomego, od niego poszedł Marcin Wyszyński, regent grodzki Brański, mający synów trzech: Filipa, Kalixta i Laurentego bezpotomnych.

Filip Wyszyński, zrodził synów dwóch: Wojciecha bezpotomnego i Jana który miał synów dwóch: Stanisława podstolego ziemi Brańskiej bezdzietnego, Jędrzeja bezpotomnego, *qui resignavit bona Wwarele Padarewski*, i córek dwie: Katarzynę wydaną za Adamowskiego, Barbarę za Dębowskiego.

Kalixt Wyszyński, komornik ziemi Brańskiej, spłodził synów dwóch, i córek trzy: Adama księdza, Tomasza podsejka ziemi Bielskiej, Barbarę Brolińską, Zofią Kobylińską, Ewę Kostrową i Stanisława najmłodszego, komornika ziemi Bielskiej, którego syn Piotr, miał Alexandra, a ten Adama, plebana Dąbrowskiego, Mateusza i Kazimierza.

Tomasz przerwczony Wyszyński podstoli ziemi Bielskiej, spłodził synów dziewięciu i córek dwie: 1. Jędrzeja, podstolego Warszawskiego, którego synów dwóch: Jan i Józef zakonowi ś. Dominika. Jan zaś pomieniony, synów miał pięciu: Antoniego żołnierza bezdzietnego, wielce pobożnego męża, Andrzeja *Piarum Scholarum*, Michała łowczego Sanockiego,

Józefa i Jana Misyonarza, Franciszka *Ordinis Immaculatae Conceptionis B. V. Mariae devotissimum*, i Annę Ignatowską, z której Magdalena zakonu ś. Bernarda, Kazimierz, Antoni, Jan i Andrzej Ignatowscy. 2. Syn Tomasza, pleban Domanowicki. 3. Syn zaś tegoż Tomasza podstolego ziemi Bielskiej, Wojciech Wyszyński, podstoli także ziemi Bielskiej zrodził Antoniego bezpotomnego. 4. Syn Tomasza Grzegórz, podstoli ziemi Bielskiej, zrodził Karola bezdzietnego, Mikołaja wojskiego Podlaskiego i Antoniego Józefa, podstolego Bielskiego, dziedziców na Studziwodach i Wyszankach, i córek trzy: Ciszewską, kapitana wojsk Pruskich żonę, Anastazyą Sumkowską cześniową Bielską i Zelską, wojską ziemi Bielskiej. Mikołaj wojski Podlaski, *Imo voto* z Ostrowską bezpotomny, *2do* z Markowską spłodził, Jana i Teresę. Antoni Józef podstoli ziemi Bielskiej, z Katarzyną Tarkowską, podstolanką Drohicą, wszedłszy w dożywotnie kontrakty, spłodził Jana Ludwika dwu-imiennego, Mikołaja *Societatis Jesu* kapłana, Norberta zakonu ś. Franciszka księdza, Józefa kanonika Brzeskiego i plebana w Wyszankach, Maryannę Świerżbińską podstolinę Latyczowską i Antoninę Jabłonowską podsędkową ziemi Bielskiej. Jan Ludwik, łowczy ziemi Bielskiej, pułkownik infanterji wojsk Koronnych i komendant fortecy Zamojskiej, wszedłszy w dożywotnią przyjaźń z Anną Sarnacką, Jakóba Sarnackiego, stolnika Zakrocimskiego córką, miał córek dwie: Katarzynę i Anastazyą żyjące roku 1757. 5. Kazimierz zrodził Władysława, a ten Andrzeja bezpotomnego. 6. Mateusz bezdzietny. 7. Krzysztof miał synów trzech: Tomasza, z którego Marcin bezpotomny, Adama i Nikodema bezpotomnych, Adam zaś miał synów siedmiu: Mateusza, Józefa Antoniego dwu-imiennego księdza zakonu ś. Franciszka, Kazimierza Antoniego dwu-imiennego, regenta grodu Kamienieckiego, Michała, Jana, Stanisława, Franciszka Dyonizego dwu-imiennego, i córek dwie: Eufrozynę Olszewską i Rozalią Ołowczynę. 8. Syn Tomasza podstolego ziemi Bielskiej Jakób bezpotomny. 9. Syn Marcin, zakonu ś. Franciszka. Tegoż Tomasza było córek dwie, Katarzyna Szulborska, zrodziła Annę Łyczkową, i Barbara Paderewska, która urodziła Ewę Skiwską. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Wytam herbu Radwan. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Wytyszkiewicz Józef, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Małach*.

Wyzłański. — Tak stoi wypisany w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*.

Z.

Zabawski herbu *Zabawa*. — *Niesiecki* pod familiami do herbu tego należącemi wymienia ich, lecz później opuścił.

Zaborowicz Bartosz marszałek Witolda księcia Litewskiego w roku 1501., podpisał przymierze z kawalerami Inflantskiemi. — *Cod. Dipl. Vol. IV. fol. 160.* — *Krasicki*.

Zaborski w Sandomirskim i t. d. Dom zaeny. — *Kurop.* — *Malach.*

Zaborzecki, —

Zacharewicz, — i

Zacharkiewicz herbu *Brodzic*. — W *Kurop.* i *Malachowskim*.

Zacharyaszewicz Grzegórz, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Malach.*

Zadarka herbu *Pobog*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*.

Zader Antoni. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Zadeyko herbu *Mogila*, — i

Zadrożny. — W *Kurop.* i *Malach.*

Zadykowiec Zacharyasz. *Nobilit.* w Konst. roku 1673. *fol. 40.* — *Krasicki*. — *Malach.*

Zagliński herbu *Leliwa*. — Tylko w *Malach.*

Zagłobski herbu *Zagłoba*. — *Niesiecki* pod familiami do herbu tego należącemi.

Zagolłowicz, — i

Zagurski herbu *Ostoja*. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskim*.

Zachomyński z linii książąt Rusko-Polskich. — *Malachowski*.

Zahorski herbu *Lubicz*. — *Kuropatnicki*. — *Malachowski*. — Familia ta jest w Rs. Litewskim. Benedykt Zahorski kusztosz katedry Wileńskiej, przez Rzeczpospolitą komissarz postanowiony do kościołów Inflantskich r. 1678. *Const. Reg. Vol. V. fol. 626.* — Roku 1778. Antoni sędzia ziemski Braclawski. Stanisław mostowniczy Braclawski. Jan rotmistrz. Józef regent graniczny Podlaski. Roku 1788. Ludwik sędzia ziemski Braclawski. — *Krasicki*.

Zajączek herbu *Swiuka*. — O tych stoi wyżej. — W ostatnich czasach, gdy w roku 1815. kongressem Wiedeńskim utworzone zostało Królestwo Polskie, N. Cesarz Alexan-

der I. Król Polski, mianował Józefa Zajęczka b. generała wojsk Polskich, księciem namiestnikiem Królestwa Polskiego i w tej godności zostawał do śmierci swej w roku 1826. przypadłej. Niezostawił żadnego potomstwa. — N. Zajęczkówna była za Radoszewskim radczą stanu i t. d. Królestwa Polskiego.

Zajarski herbu *Ostoja*. — *Kurop.* — *Małach.* — W roku 1778. Józef podstoli Upitski. Dominik sędzia grodzki Starodubowski. — *Krasicki.*

Zajaszewicz. — *Kurop.* — *Małach.*

Zajęczkowski. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. r. 1775. *fol. 44.* — *Małach.*

Zakaszewski herbu *Rawicz*. — *Kurop.* — *Małach.* Familia ta jest dawna i już za panowania Jana III. urzęda posiadająca, gdyż Stefan Zakaszewski towarzysz chorągwi Pancernernej a potem tejeż porucznik za mężtwo i zasługi okazane mianowany roku 1679. przez Króla Jana III. stolnikiem Kijowskim. Tego syn Jakób z Anny Leszczyńskiej spłodził syna Jana Stanisława, który z Katarzyną Skulimowską zostawił syna także Jana i Antoniego. Jan z Maryanną Rutkowską zostawili potomstwo synów czterech: Maciej podczaszy Wendeński, Walenty pisarz ziemski Buski, Wincenty łowczy Kruszewicki, Tomasz regent ziemski Belzki. W roku 1792. Maciej mianowany podczaszym Horodelskim. Tego Macieja z Maryanny Matwińskiej synowie Ignacy i Antoni.—Walentego pisarza ziem. Buskiego i Praxedy Ostrorogówny synowie Narczyz i Stanisław. Wincenty z Anny Horodeckiej zostawił synów: Józefa, Wojciecha i Jana. — Tomasz zaś potomstwo z Zuzanny Strzeleckiej synów czterech, Erazm, Hilary, Floryan Pius i Jan Nepomuceń Celestyn. — *Z dokumentów familijnych.*

Zakiewicz. — *Kurop.* — *Małach.*

Zakrzewski herbu *Jastrzębiec*. — O tych w krótkości umieścił wyżej *Niesiecki*; *Duńczewski* jednak obszerniejszą umieszcza procedencją, i utrzymuje że są w województwie Krakowskiem, Sendomirskiem *originaliter*, teraz i po innych, piszą się z wielkiego Zakrzewa, dukt swój wiodą prostą linią od Jakóba z Raciborowie Jastrzębca, kasztelana Sendomierskiego, który w roku 1241. od Tatarów zginął pod Chmielnikiem, za Króla Pudyka. *Długosz tomo I. lib. 7. i Bielski fol. 166. Miechowita lib. 3. Cromer lib. 7.* Jakoż od tegoż Jakóba z kilku synów wiele poszło domów, jako to Raciborowie, Żegotcy, Wierzbowscy, Myszkowscy, Konarscy, Chmieleccy, Kempscy, Zakrzewscy i inni. Świętosław z Zakrzewa kasztelan Radomski, list Króla Łokietka dany miastu Sendomierzowi podpisał w roku 1327. Pomscibor z Zakrzewa kasztelan Wiślicki w roku 1375. Paweł z Zakrzewa pod-

czaszy Sandomierski roku 1409. *Turianus Ara gratitudinis* o nim wspomina. Mikołaj z Zakrzewa marszałek nadworny Koronny roku 1472. podpisał list Króla Władysława Jagiełłowicza u *Łaskiego w Statucie fol. 171.* i u *Januszowskiego fol. 1024.* był i kasztelanem Wiślickim. *Bielski* wspomina o nim *fol. 373.* że będąc z Królem Władysławem (panującym razem Węgrom i Polakom) w Węgrzech, po zwycięztwie Turków z inszemi rotmistrzami Polskimi, zawiesił proporzec swój w Budziniu, w kościele Panny Maryi, o czem obszernie *Bielski*. Książd *Niesiecki*, tak w pierwszym tomie pod marszałkami nadwornymi Koronnymi, jako i w ostatnim tomie, Mikołajowi przypisał herb *Gryff*, i do Bogoryów go referuje. Świadczy się *Statutem Łaskiego* i *Przyłuskiego*, ale ci autorowie herbu niepołożyli, i on nieostrożnie Jastrzębia w Gryfa zamienił. Jan z Zakrzewa, sędzia ziemski Krakowski roku 1496. u *Januszowskiego w Statucie*, w księgach ostatnich *fol. 37.* na przywileju Króla Albrychta, którym potwierdza dawne prawa i przywileje w Piotrkowie na sejmie. Temu Jadwiga Krasińska, herbu *Słepowron* stolnikowa Ciechanowska, trzech powiła synów, między któremi Andrzej Zakrzewski burgrabia Krakowski. O nim pisze *Wapowski fol. 545.* *Bielski fol. 516.*, że na ten czas pisarzem królewskim będąc, a potem i Koronnym, jeździł w poselstwie do Bajazeta Cesarza Tureckiego po dwakroć od Alexandra i Zygmunta I. Królów Polskich, i przysięgę od tegoż Bajazeta w Konstantynopolu odebrał, na rok między nim i Koroną zawartą w roku 1510. Z Leśniowską herbu *Gryf* zostawił synów i córek: Józef Zakrzewski kasztelan Małogoscki, porucznik Zborowskiego, kasztelana Krakowskiego chorągwi Husarskiej, z Jaruntowną herbu *Pomian* zostawił potomstwo. Wojciech Zakrzewski cześnik Sandomirski, Stefan Zakrzewski podczaszy Łęczycki, podpisał konfirmacyą elekeyi Stefana Batorego, u *Januszowskiego w Statucie fol. 103.* w księgach ostatnich. Stanisław Zakrzewski wojski Sandomierski, wyniósł się był na Wołyń, od książąt Ostrowskich trzymał dobra, miał za sobą Romorowską, Jan i Józef pod Smolińskiem, służąc z Janem Zborowskim, hetmanem nadwornym po Husarsku, krew dla ojezyny wylali. Marcin podkomorzy Płocki, potem kasztelan Słoński, syn Józefa Małogoskiego kasztelana, z Karnkowskiej herbu *Junosza* zostawił dwóch synów: Jana i Mikołaja, Jan sekretarz u Króla Jana III. jako się podpisał na przywileju królewskim, danym księżom Bonifratrom Lwowskim, w roku 1689. zostawił z Niszczycką herbu *Prawdzie*, potomstwo. Mikołaj drugi syn Marcina, z Domiechowską herbu *Prawdzie* zostawił Wojciecha bezpotomnego, i Jędrzeja. Jędrzej z Maryanną Siedliską herbu

Ostoją, którą urodziła Anna Chotecka, herbu *Nabram*, zostawił Stanisława i Franciszka. Dominik Zakrzewski, kanonik Płocki urodzony z Ujejskiej, siostry rodzonej Ujejskiego, biskupa Kijowskiego. Anna Zakrzewska, za Józefem Zborowskim. Sebastyan vice-generał, a potem sędzia Przemyski, z Mroczkowny zostawił sukcesorów niektórych Jastrzębczyków. Zakrzewskich tu położonych *Niesiecki* nicostrożnie do innych herbów pociągał, nie kładąc na to żadnych dokumentów, ale tu należą. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Zakrzewski herbu *Pomian*. — O tych stoi również powyżej, jednakże *Duńczewski* obszerniej o tej familji donosi i utrzymuje że znajdowali się po województwach i do dziś dnia exystują, i następującą genealogią od pradziada dziś żyjących umieszcza. — Było dwóch braci rodzonych Zakrzewskich herbu *Pomian* jeden Jan, drugi Michał z Trzebuchowskiej urodzonych.

Jan Zakrzewski z Trzebuchowskiej urodzony bezpotomnie umarł; Michał brat jego rodzony, ożenił się z Jaronowską herbu *Topor*, podkomorzanką Inowrocławską; był kasztelanem Kruświckim.

Pomienionego Michała Zakrzewskiego, kasztelana Kruświckiego, z Jaronowską podkomorzanką Inowrocławską było sów czterech, i córek dwie: Jan, Stanisław, Franciszek i Maciej. Jan starszy syn Zakrzewski, służył w wojnie za Najjaśniejszego Augusta II. i wiele uczynił dowodów wojennych był cześnikiem Brzeskim Kujawskim, miał za sobą Bogatkównę, starościankę Kiślacką herbu *Pomian*. Ten tedy Jan Zakrzewski z Bogatkówną spłodził trzech synów, i córkę jedną: Michała, Kazimierza, sędziego *ad praesens* Radziejowskiego, męża tak w prawach ojczystych doskonałego, jako też i w stanie Rzeczypospolitej, interesów publicznych dobrze wiadomego, i Rajetana. Córka zaś poszła za Bielickiego.

Stanisław wyżej wyrażonego kasztelana syn był kanonikiem regularnym. Franciszek umarł bezżenny. Maciej zaś Zakrzewski kasztelan Kruświcki, miał za sobą Górecką, pisarzównę Gostyńską, z grafowny de Balcz Ejdebekowny familji francuzkiej urodzoną, z której spłodził synów dwóch i córkę jedną, Józefa łowczego Bydgoskiego, Antoniego skarbnika Kruświckiego, i Maryannę, która poszła za Węglińskiego podstolego Buskiego, pułkownika znaku Pancernego, Wacława Rzewuskiego wojewody Podolskiego, hetmana Polnego. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Zaleski herbu *Kościęsza*. — O tych sam tylko *Duńczewski* w Herbarzu swym pisze, i tak ich wyprowadza od

Macieja mającego w małżeństwie Reginę Chocimirską, Walentego Chocimirskiego córkę, Wojciecha starosty Lubeckiego siostrę, z którą spłodził Wojciecha ożenionego z Jadwigą Szpondowską, Stanisława z Zofji Cebrowskiej urodzoną córką, która *2do voto* poszła za Józefa Tyszkowskiego. Ta Jadwiga *1mo voto* z Zaleskim powiła Andrzeja, którego matka *induxit ad donationem* dóbr Chocimierza w młodym wieku, potem ożeniony z Konstancją Filipowską, Wojciecha i Anny Błockiej córką, dóbr Komorowa i Pogorzelec w województwie Sieradzkiem dziedzica; od niej pochodzą Marcyan Zaleski ożeniony z Zofią Cebrowską, Jakóba i Heleny Kaznowskiej córką, Franciszka sufragana Poznańskiego rodzoną siostrą, od której Laurenty kanonik Czarn. Jan *Societatis Jesu*, Ignacy, Franciszek, Tomasz, Michał synowie, i córka Franciszka, Macieja Zbojewskiego żona. Z pomienionej Filipowskiej drugi syn Adam bezpotomny, trzeci Stefan, o którym niewiadomo gdzie się obrócił, lubo są jego sukcesorowie w Litwie, czwarta Teofila za Stanisława Badowskiego wydana ma potomstwo, piąty Antoni z Jana Wykowskiego córką ma potomstwo, szóstą Teresa, Jana Tyszkowskiego żona z potomstwem. — *Herbarz Duńczewskiego.*

Zalewscy herbu *Kościęsza i Prus.* — Oprócz tych którzy wyżej na początku są wymienieni, że są familianci i tych herbów używający, piszą *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Zalkowski herbu *Dąbrowa*, — i

Zalowski. — W *Kuropatnickim i Małachowskim.*

Zaluski herbu *Junosza.* — O tych stoi wyżej obszernie, gdy jednakże genealogia tamże położona niezupełnie podług porządku jest umieszczona, przeto takową tutaj przynajmniej od połowy zeszłego wieku kładziemy. — Dziś są wiadome, tylko trzy linie tego domu: pierwsza od Raspra starosty Regnowskiego idąca od dóbr Wodynie, na Podlasiu Wodyńską zwana, której tego wieku był Wincenty, mąż enotami i narodowością znamienity, w korpusie sławnym kadetów: wychowany, który z Grzybowskiej zostawił liczne potomstwo synów: Tomasza Jana poległego w wyprawie roku 1812. Franciszka Antoniego, który ma Węgłęńską, Ludwika Joachima i córek dwie.

Druga linia Zaluskich de Riviera zwana, pochodzi od Franciszka wojewody Płockiego, który będąc w różnych poselstwach od Rzeczypospolitej użytym, zaślubił dziedziczkę Grandessy hiszpańskiej, Dorotę margrabiankę de Riviera i t. d. Z tego małżeństwa syn, tytułów i dóbr zagranicznych dziedzic, był Chryzostom Zaluski starosta Lubelski, który z Daniłowi-

ezownej, starościanki Parczewskiej, miał syna Franciszka starostę Grojeckiego, ten zaś poślubił Cieszkowską, spłodził Jana Kantego de Riviere hr. Żaluskiego, sędziego pokoju za księztwa Warszawskiego, później prezesa Appellacyjnego sądu w Królestwie Polskiem, męża z cnót staropolskich powszechnie znanego, ten sprzedał wojewodzie Małachowskiemu z Nowego miasta dobra Żaluskie w powiecie Rawskim położone, które od roku 1436. w domu Żaluskich były nieustannie, i imieniowi ich początek dały. Zostawił z Wielopolskiej córki trzy: Teresę Antoniego Kuszla, pułkownika żonę, Annę i Anielę obie za Józefa Trzebińskiego, jedna po drugiej wydane, i obie zmarłe, synów zaś dwóch: Adama, który służąc w gwardyi Polskiej Cesarza Napoleona, w pamiętnej wyprawie roku 1812. zginął, i Romana, który poświęciwszy młodsze lata służbie wojennej, wystąpił z niej będąc adjutantem W. Ks. Konstantego, w ówczas naczelnego wodza wojsk Polskich, później referendarzem w Radzie stanu.

Trzecia linia domu Żaluskich poczyna się od brata Franciszka wojewody Płockiego, Hieronima kasztelana Rawskiego, który jak nadgrobek w Pułtusk u świadczy, w wyprawie pod Wiedniem za Jana III. był kulą postrzelony tak, że niemal cudem przy życiu zachowany, żonę miał Ludwikę Wierzbowską wojewodzianką Sieradzką, która wniosła w tę linią Żaluskich dobra Łask w powiecie Szadkowskim leżące i Jasieniec w ziemi Sanockiej. Z tego małżeństwa urodził się Jan Prosper knchmistrz Litewski orderu Orła białego kawaler, w grodzie Sanockim, w zasadzce na jego życie uczynionej zabity. Zostawił z Wiktoryi Szoldrskiej wojewodzianki Poznańskiej synów dwóch, i córek pięć: Ludwikę Moszyńską orderu krzyża gwiazdowego damę, Maryannę Czosnowską, Brigitę Bnińską, Joannę i Franciszkę zakonnice, syna Marcina generała majora, który z Walewskiej spłodził Bogumiła dziedzica na Gostkowie, a ten z Jabłkowską miał syna Antoniego młodo zmarłego i córki dwie, Maryannę Lipską i Teklę Wierzchlejską. Starszy syn Jana Prospera, Ignacy starosta Chęciński i Zawichoski poślubił Maryannę Rawicz Dębińską podkomorzaną Krakowską, która była pierwszym ślubem za Zygmuntem Łubieńskim, generałem wojsk Polskich, starostą Ojcowskim. Ci oboje fundowali kościół nowy w Jasiennicy w którym ich portrety widać. Tenże Ignacy otrzymał od Maryi Teresy Cesarzowej Austryjackiej dyplom potwierdzający Żaluskim tytuł hrabiów Rzymskiej Imperyi. Oboje też znani z cnót obywatelskich, katolickich i domowych, mieszkali zwykle w zamku Ojcowskim, który do r. 1795. był w dobrym stanie, jak to można poznać z ryciny profesora Vogla, artysty Warszawskiego

po nich została córka Wiktorya, wydana za Xawerego Puszcza starostę Zawichoskiego, z familji francuzkiej de Puget, za wojskowe zasługi w Polsce Indygenatem obdarzonej. Syn Teofil Wojciech, naprzód starosta Chęciński, potem kasztelan Buski, Orła białego i ś. Stanisława kawaler w r. 1793. podskarbi nadworny koronny w roku 1801. konsyliarz tajny Rosyjski, w roku 1819. rzeczywisty radzca tajny Cesarski Austriacki, w roku 1822. kuchmistrz kor. Galicyjski i komissarz Cesarski na sejm Lwowski, umarł roku 1831. na cholery, pochowany w Andrychowcie, zaślubił Honoratę Stempkowską herbu *Suche komnaty* wojewodziankę Rijowską, która pierwszym ślubem była za Marcinem księżciem Lubomirskim, z tego małżeństwa córka Franciszka pierwszym ślubem była za księciem Fryderykiem Lubomirskim, drugim ślubem za Felixem baronem Renne, zmarła w Dreźnie 1844. roku. Syn Józef hr. na Jasienicy Załuski, wychowany w Wiedniu, gdzie był paziem na dworze Cesarza Franciszka, wszedł wcześniej do gwardyi Polskiej Cesarza Nupoleona, i wszystkie wyprawy wojenne w Hiszpanji, Moskwie, Niemczech i Francyi, aż do upadku tego bohatera odbywał, roku 1813. tytułem barona od Cesarza Francuzkiego zaszczycony, potem na adjutanta Imperatora Alexandra z wojsk Polskich wybrany, trwał w tym obowiązku i za następcy jego, Cesarza Mikołaja, w roku 1826. wziął kuratoryą instytucyj naukowych Wolnego Miasta Krakowa i jego Okręgu, w roku 1829. opuściwszy służbę wojskową jako generał-brygady, w tym stopniu był znowu roku 1831., nareszcie osiadł w Galicyi w dobrach Jasieniickich; z Zofji Przerembskiej ma syna Zygmunta.

Drugi syn Teofil Karol na Iwoniczu hr. Załuski, wykształcony w missyach zagranicznych dyplomacyi Rossyjskiej w roku 1831. będąc marszałkiem Upitskim, miał czynny udział w wypadkach zaszłych tego roku, poczem osiadł w Galicyi i przez N. Cesarza Ferdynanda za obywatela Galicyi uznany, stał się temu krajowi zasłużonym, przez zakład wód mineralnych w Iwoniczu w ziemi Sanockiej; z małżeństwa z Amalią Ogińską zawarłego, ma synów: Michała, Karola, Ireniusza, Stanisława; córki, Maryą i Emmę. Teofil hrabia Załuski poślubił powtórnie Maryannę z Górskich, pierwszego ślubu Winogrodzką, z której jest syn Jan Konrad. Prócz tych trzech wymienionych tutaj familji Załuskich herbu *Junosza*, jest także wiele imienników w Mazowszu, Litwie, Podolu, Galicyi, lecz niewiadomo jakich herbów. Karol Załuski syn Alexandra pierwszego wojewody Rawskiego z Konecpolskiej urodzony, generał wojsk Polskich i kuchmistrz Litewski, miał Kopeciowną, która była pierwszym ślubem za Lubeckim, z te-

go małżeństwa, córka Jadwiga była za Tyszkiewiczem, później za Ogińskim wojewodą Troekim; druga córka Ludwika Agata za Sierakowskim. Józef Załuski starosta Rawski, syn Teofila z Fredrowną urodzony, miał także Fredrowną za żonę i dwie córki, Szaniawską i Rarczewską; siostry biskupów Krakowskiego i Rijowskiego były Ludwika za Ossolińskim, Alexandra za Lanckorońskim. — *Zdokumentów familijnych.*

Zambidorff. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Zambrowski. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Małachowski.*

Zambrzycki herbu Róścieszka. O tych stoi już wyżej, tu kładziemy ich procedencją tak, jak ją *Wielądek* zamieścił. — Imię to znajduje się w herbarzach pod imieniem Kołakowskich. Po nadaniu przez ksiąźęcia Mazowieckiego, Maciejowi i Wielisławowi de Kołako, sześćdziesiąt łanów Chełmskich, nad strugą Zambrzyca zwaną, w ziemi Łomżyńskiej powiecie Zambrowskim będącą, (to jest w aktach metryki Koronnej między rokami 1416. i 1446. na karcie 101. pod literami GG.) ciż Maciej i Wielisław erygowali nad tą strugą wsie tegoż imienia Zambrzyce, Stara wieś, Nowa wieś, Króle i inne kolonie. Odtąd pokolenie rzeczonych Macieja i Wielisława de Kołako pisali się z Zambrzyce Zambrzycey, a ci co na Kołakach osiedli z Kołaków Kołakowsey.

Z między tych pokoleń na wymienionych wsiach Zambrzycach, byli dziedziczący, Józef i Paweł Zambrzycey, od Józefa Marcin. Szymon, Joachim i Paweł; od Joachima Jan Filip dworzanin J. R. Mści, od którego Jan Zambrzycki instygator Wielkiego Rśięztwa Litewskiego, od tego z Katarzyny Czosnowskiej, Józef chorąży Wizki, od niego z Strzałkowską Ignacy chorąży Łomżyński, od którego z Teodorą Ossolińską, Jan chorąży Nurski na Zambrzycach, Krolach, Brzeźnie i Troszynie dziedzic, od którego z Józefą Miszewską sędzianką Wyszogrodzką, Ignacy. Od Pawła zaś pochodzi Jan od tego Felix i Alexy. Felix z Dorotą Kossakowską miał synów: Jana Macieja, Nikodema i Jakóba, od Macieja pochodzi Grzegórz, od Grzegorza Jan stolnik Orszański, od którego Józef sędzia prezydent Orszański, od tegoż zaś Tadeusz, Alexander, Tomasz i Walenty Zambrzycey w Litwie na Pańskich i Przewłocznie.

Od wspomnionego zaś Felixa i Doroty Kossakowskiej pochodzi Nikodem dziedziczący na Zambrzycach Starej wsi, miał synów: Jana, Józefa i Ignacego, od którego z Katarzyną Chodorowską, Wojciech starosta Mrzygłocki, który w ziemi Sanockiej lokował się, i Andrzej skarbnik Łomżyński, od tego zaś Jędrzeja z Urszulą Kruszewską, Jan stolnik Nur-

ski na Miedzechowie, od którego z Katarzyną Klicką, Karol sekretarz gabinetu cudzoziemskich interesów, Paweł, Antonin, Maryanna Wawrzeńca Pruszkowskiego szambelana J. K. Mei żona i Tekla. Szezepan stolnik Liwski, kawaler orderu ś. Stanisława z Teresą Górską, Piotra Górskiego podezaszego Chęcińskiego córką, na Ustanowce dziedzic. Rsiążdz Franciszek, biskup Dardaneński, sufragan Rijowski, proboszcz Górski i Jadowski, Stanisław szambelan J. K. Mści na Rotkowie w województwie Sieradzkim, mający z Anny Walewskiej z Strobina syna Edwarda. — *Her. Wiel.*

Zamoytlej. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Zander Ludwik i Samuel. *Nobilit. non praece. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Zanelli Karol. *Nobilit. non praece scart.* w Konst. r. 1768. — *Malachowski.*

Zaora z Mińskiego, podpisał elekeją Jana Kazimierza Króla. — *Malachowski.*

Zapalski w ziemi Dobrzyńskiej, i t. d. — *Malach.*

Zapaśnik. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Zaprzaniec herbu *Stary koń.* — Patrz o nich w T. VIII. pod tym herbem.

Zaranowski herbu *Odrawąz.* — Tak wyrażony w *Malachowskiim.*

Zarciszewski herbu *Ładu,* — i

Zarzycki. — W *Kuropatnickim* i *Malachowskiim.*

Zaszczyński herbu *Kownia.* — Że są i tego herbu, piszą *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Zassowski herbu *Strzemie.* W Podlaskim i Sandomierskim, piszą się z Zassowa. *Paprocki* i *Okolski* o nich nie piszą, lecz w metrykach stanowych królestw Galicyi i Lodomeryi w księdze głównej tomie XXI. na stronie 134. pod dniem 21. Października 1782. jako wylegitymowani są zapisani. Kazimierz Zassowski zaślubiony z Anną de Ryglin, zostawił syna Jana na Podliścach i Otaligowie towarzysza w wojsku Koronnem za Jana III. i córkę za Puzyną, Jan zaślubiony z Kunegundą Biernadzką zostawił synów: Marcin na Sadowej i Wronowicach towarzysz w wojsku Koronnem za Augusta II. i III. zaślubiony z Józefą Zdzieńską, miał liczne potomstwo, z którego dwóch synów 1794. na polu sławy utracił. — *Z dokumentów familijnych.*

Zastrow Antoni. Indigena w Konst. r. 1768. — *Krasicki.* — *Malachowski.*

Zaszlot, — i

Zawadyński w Żytomierskim, i t. d. — *Kuropa-*

tnicki. — *Małach.* — Roku 1778. Józef Zawadyński miecznik Kijowski. — *Krasicki.*

Zawadzicki herbu *Janina*, — i

Zawadzicki herbu *Jastrzębiec.* — Wymieniają ich *Kuropatnicki* i *Małachowski.*

Zawadzki herbu *Lis.* Oprócz linii wyżej wypisanej znajduje się drugi dom, o którym *Extractus ex matricula, Statum Regnorum Galiciae et Lodomeria, Libro Generali majestatico Tomo III. pagina 10. depromptus. Ludovicus Zawadzki Vexillifer Owrucens. Collonel. S. R. M. Comendanto Leopoliens.* roku 1748. miał syna Wincentego Tomasza dwóch-imion herbu *Lis* Zawadzkiego C. R. radcy foralnego, który połączył się roku 1780. z Anną Skwarczyńską i zostawił syna Wincentego a Paulo herbu *Lis* Zawadzkiego połączonego węzłem małżeńskim z Zuzanną Jelita Tchorznickiego i Rozalji Rudnickiej skarbnikownej Lidzkiej herbu *Lis*, z tej synów trzech: 1. Mieczysław były oficer wojsk Polskich, połączony z Honoratą de Mikołajowice Miętowną, syn Władysław. 2. Apolinary były oficer wojsk Polskich. 3. Bolesław. — *Z dokumentów familijnych.*

Zawalicz Mowiński, — i

Zawidzki herbu *Jastrzębiec*, — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

Zawirski Andrzej. *Nobilit. non praec. scart.* w Kons. r. 1790. — *Małachowski*

Zawolski. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.* — Roku 1778. Mikołaj horodniczy Rowieński. — *Krasicki.*

Zawrocki. — *Kuropatnicki.* — *Małachowski.*

Zaykowski herbu *Prus 1mo* z odmianą. — *Małachowski.*

Zbaraszewski, — i

Zbaromirski. — W *Kuropatnickim* i *Małachowskim.*

ZBICSWICZ HERB.

Na tarczy jest księżyc złoty, jakoby po nowiu rogami w górę obrócony, na których dwie gwiazdy złote, każda o siedmiu promieniach, w niebieskiem polu, w półksiężycu miecz srebrny obosieczny, z rękojeścią złotą, i krzyżem u dołu, do góry końcem stojący. Na hełmie korona złota, i pięć piór strusich, końce czy kiście załamane mających na koronie także drugi księżyc, ale bez gwiazd, w którym krzyż kawalerski czarny, jakie na płaszczach i todze białej nosili Krzyżacy.

Tak go używają Grabowscy, i od nich pochodzące familie w województwie Pomorskiem i Prusach.

Jeszcze *in paganism*o będący tego herbu familianci, bardziej podobno *pro deastro quam, decore domus*, półksiężyc na tarczy, który teraz zostaje na hełmie, zażywali, jako poznać z następującej procedencyi. Księżyc, gwiazdy i miecz obosieczny na tarczy w polu błękitnem, jako też krzyż kawalerski na hełmie w miesiącu, jest nadany od Władysława Króla Polskiego, po zwycięztwie nad Krzyżakami pod Grundwaldem roku 1410., ztoczywszy ciężką batalią z Ulrykiem mistrzem Pruskim, która aż w nocy skończyła się szczęśliwie przy gwiazdach i miesiącu pogodnie świecącym. Zawdzięczając Grabowskim heroiczne dzieła Król Władysław Jagiello, (którzy wszystko porzuciwszy w Węgrzech, przybyli z pocztami swojemi na pomoc do ojczyzny z Zawiszami i wielo innymi) jednych Królewszczynami, jako Zawiszów etc., drugich herbami, jako Grabowskich etc. kontentował, którym dał miecz na tarczy z tych dwu jeden, co ich Ulryk mistrz Krzyżacki posłał na wzgardę Królowi Władysławowi i bratu jego Witoldowi, o czem *Cromerus* i inni, do tego księżyc z gwiazdami, że w nocy przy tem świetle tryumfowali, a na pamiątkę zwycięztwa z Krzyżaków, krzyż kawalerski czarny, przydany jest na hełm do księżyc, jakiego oni na płaszczach białych używali, o czem *Murinius* w *Kronice Mistrzów Krzyżackich* fol. 39. 120. *et sequ.* tem podobieństwem, jako innym familiom nadane są miesiące i gwiazdy do herbów, za dzieła heroiczne pod czas jasných nocy, o czem *Okolski* z dawniejszych Tom III. fol. 105. *Niesiecki* Tom III. fol. 319. i Tom IV. fol. 169. etc. z których herbownych Mściśzewscy jednego są powiatu Człuchowskiego, jako i Grabow-

scy. Nazwany jest ten herb po staropolsku czy Pomorską mową *Zbieswiczym*, że ta bitwa trwała do świtania, pod czas której Grabowscy Krzyżaków zbili swoją partją udziałną. — *Herbarz Duńczewskiego*.

Zbikowski herbu Korab. — Franciszek, Jan, Stanisław Zbikowscy dziedzice dóbr Zbikowa, Klimatkowa i Ostrowa, także części Czachorów w województwie i powiecie Kaliskim, parafji Zegocińskiej. Akta granie *alia Succame-raria in Castro Calisien. fer. 6ta post. Pentecost. Item proxima Anno 1564. et fer. 6ta in crast. S. Ægidii Abbat.*

Od wyrażonego Franciszka, pochodzi Piotr Zbikowski, według rezygnacyi z Zbikowa przez Piotra i Matyasza Zbikowskich, na osobę szlachetnie urodzonego Jakóba Zbikowskiego brata rodzonego *fer. 2da post fest. SS. Corp. Christi Domini, Anno 1591. in Castro Calisien*. Ten miał w małżeństwie Jadwigę Tarzecką, z których Stanisław Zbikowski ożeniony z Heleną Mikołajewską bezpotomny, od Józefa Wyganowskiego w Litwie zginął.

Jakób drugi syn Franciszka, ożeniony z Jadwigą Bielczewską, według tranzakeyi dożywocia zapisanego w grodzie Kaliskim *in Vigi fest. S. Jacobi Anno 1623*. spłodził Jana, z Zofią Prusakówną Bienieńską, miał syna Jerzego pisarza grodzkiego Krzemeckiego, *ut supponitur*. Z Dorotą jednak Godarowską pierwszego związku małżeńskiego niemasz pewności, które się zostało potomstwo, oprócz tranzakeyi z nią uczynionej w grodzie Poznańskim roku 1651. *fer. 2da post Dominic. Invocavit*.

Jakób, drugi syn Jakóba, dwa razy ponawiał kontrakty małżeńskie, który drugim związkiem żył z Zofią Strobiszewską, a pierwej z Krzyżanowską, jak świadczą tranzakeye w grodzie Poznańskim roku 1669. *fer. 2da ante fest. assumpt. B. V. Mariae*. Ten spłodził Jana, który z Ludwiką Grodziecką wdową po Małachowskim bezpotomi, i Annę córkę wydaną za Laurentego Jatuchowskiego, z których Wojciech z Pniewską potomstwo zostawił.

Krzysztof syn trzeci Jakóba dwu-żenny, z Głoskowską zrodził Marcina kanonika Gnieźnieńskiego, Szubińskiego, Janowieckiego proboszcza. Drugim kontraktem dożywotnim z Miklaszewską, jak świadczą akta graniczne w grodzie Kaliskim roku 1699. *fer. 5. post Assumptio. B. V. Mariae*, miał syna Razimierza, o czym akta *Castren. Posnaniens.* roku 1679. *post S. Martin.*, który z Miklaszewską spłodził Adama, o czym *Acta Cast. Gnesnen.* 1706. *post Martini*, a ten z Jadwigą od Przetoczna Przetocką herbu *Nalęcz* z województwa

i powiatu Poznańskiego, której antecesserowie bywali na urzędach ziemskich obszernej substancyi, lecz już ostatni Tomasz bezdzietny zszedł, jak świadczą *Acta Castren. Posnanien. 1719.* Z tych urodzony Stanisław Zbikowski komornik ziemski Poznański. *Acta Castren. Bidgostien. fer. 3. post Conduc. 1720.* od którego z Eleonorą Skorzewską, Władysława Skorzewskiego pułkownika J. R. M. i Rzeczypospolitej, z Konstancją Kierską kasztelanką Rogoźnińską zostaje potomstwo. Wyrażony Adam zrodził drugiego syna Kazimierza, którego z Wiadowską także jest potomstwo.

Anna Krzysztofa z Miklaszewskiej córka, siostra rodzona Kazimierza, weszła w małżeństwo za Płaczkowskiego, z których Katarzyna Mieszkowska urodziła Chryzostoma, a ten z Maryanną Drachowską ma potomstwo, i drugiego Walentego, który z Bronikowskiej ma także potomstwo.

Jan Zbikowski syn trzeci Franciszka, brat Piotra i Jakóba, o których wyżej, umarł bezpotomnie, jak świadczy rezygnacya Klimątek i Zbików roku 1598. *fer. 2. ante fest. Nativit. B. V. M.* w grodzie Kaliskim. — *Herbarz Duńczewskiego.* —

Zbiluta herbu Janina. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Zbirowski w Lidzkim i. t. d. z Brzeskiego Litewsk. podpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Zborowski herbu Korczak. — Ze są i do tego herbu należący pisze *Malachowski.*

Zborzyński herbu Lubicz. — I pod tym herbem kładą ich *Kuropatnicki* i *Malachowski.*

Zbroch Jan z ziemi Rożańskiej, podpisał elekeyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Zdanowicz z przydomkiem *Mieciecki*, herbu *Hipocentaurus.*

Zdanowicz z przydomkiem *Nikitinicz*, herbu *Korybut.*

Zdanowicz herbu *Zdanowicz*, — i

Zdanowicz Zub herbu *Jastrzębiec.* — Te cztery Zdanowiców domy początkowic były domem jednym książęcym, wynikłym z pokolenia książąt Dorszprungów udzielnie w Litwie panujących kilkaset latami przed Jagiellonami; następnie dawnym zwyczajem przybrali sobie przydomki, i samowolnie odmienili herby, rozrodzeni. O tym z starożytnych świadczą drukowane różnych autorów dzieła, i nowszych czasów o tem wzmiankuje Andrzej Ewaryst hrabia *Kuropatnicki* kasztelan Bełzki w książce pod tytułem: *Wiadomość o Klejnocie szlacheckim* w części I. §. 6. na karcie 25. *Wojeiech Wielądko* w tomie I. na karcie 197. i w dalszym ciągu swo-

jego dzieła, Józef Alexander książę Jabłonowski w swojej Heraldyce w traktacie VI. §. II. mieści ich w linii Jagiellońskiej opisując familie pochodzące od dwunastu rodzonych braci, i siedmiu rodzonych stryjów Polskiego Króla Władysława Jagiella. Herb ich pierwiastkowy *Hipocentaurus*. —

Zderkiewicz. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Zdrowiecki Wawrzeniec z Ruskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Zdulski, —

Zdzeńicki herbu *Poraj*, —

Zdzieborski, — i

Zdziechowski herbu *Łodzia*. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*. — W roku 1778. Bartłomiej Zdziechowski regent grodzki Radomski. — *Krusicki.*

Żędłowski z Zmudzi, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malach.*

Zeglicki, — i

Zegliński. — U *Kuropatnickiego* i *Malachowskiego*. — W roku 1778. Kasper Zegliński wojski Sierpski. — *Krasicki.*

Żegocki herbu *Jasieńczyk*. — Że są i tego herbu pisze *Kuropatnicki* i *Malachowski*.

Żeleżyński. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Żelichowski herbu *Ciolek*. — Patrz wyżej pod **Żelichowski**.

Żeliński herbu *Ciolek*, — i

Zelnie. — *Kuropatnicki* i *Malach.*

Zenlinger, *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 148. — *Malach.*

Zendzian, —

Zengolłowicz, — i

Zengoński herbu *Pobog*. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Malach.*

Zenowicz herbu *Zenowicz*. — *Malach.* — *Kurop.* — Patrz wyżej pod **Zienowicz**, bo to jedno i to samo.

Zerebecki. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Żeromscy herbów *Godziemba* i *Korab*. — Że są i tych herbów pisze *Malachowski*.

Zerzyński herbu *Kościęsza*. — *Malach.*

Zewelo Adam z Zmudzi, podpisał elekcyą Jana Kazimierza Króla. — *Malach.*

Zewski. — *Kurop.* — *Malach.*

Zeydel Michał. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malach.*

Zgleczyński w Lubelskiem, i t. d. — *Kurop.* — *Mal.*

Zgliczewski, — i

Zgliczyński w Brzesk. - Kujawskim, i t. d. — Tak stoją w *Kurop.* i *Malach.*

Zgorski herbu *Łodzia.* — *Kurop.* — *Malachowski.*

Zielecki herbu *Doliwa.* — *Kurop.* — *Malachowski.*

Zieliński herbu *Ciołek.* — Pięć domów Zielińskich a szczególnie cztery z jednego szczepu pochodzące, kładzie *Niesiecki* pod pięciu różnemi herbami, każej z tych rodzin naznaczając inne pochodzenie. Tam zaś, gdzie mowa o Wittelinach, czyli Ciołkach, w wyszególnieniu urzędników koronnych, same imiona wylicza, a nazwiska wpisie kasztelanów i wojewodów kładzie, dając im tamże herb *Ciołek*, a pod literą *Z.* herb *Świnkę*. Ponieważ czyny pojedynczych osób składają dzieje narodu, wypada tu przeto sprostować pomyłkę, tak w używaniu herbów, jako też chronologiczny porządek całej tej rodziny.

Niesiecki powiada: „Zeleński herbu *Prawdzie*, w Krakowskim województwie, piszą się z Zelanki, „niepisze wszakże, z kąd to poszło im w używanie nowa nazwa i nowy herb; dalej mówi: „Zieliński herbu *Doliwa*, *Ciołek* i *Prus 3ci*“ wszędy zaś nazywa ich herbownymi, i niekładzie różnicy, a raczej nieobjaśnia, co znaczy „herbowny?“ Gdy jedni za zasługi, lub piękne czyny drudzy przez połączenia małżeńskie, w poczet herbowych wpisani są, jak na przykład za zasługi dla Rzeczypospolitej Zielińscy herbu *Prus 3tio*, zaś przez połączenia małżeńskie Zielińscy, herbu *Doliwa* i *Świnka*. Tak więc Zielińscy od Wittelusa pochodzący, za herb *Ciołka* mając, przed rokiem 1400. Wittelinami czyli Ciołkami nazywani, później zaś po roku 1450. od dóbr Zelanki Zeleńskimi, a od Zielina Zielińskimi nazwani byli. Wyjawszy Zielińskich herbu *Prus 3tio*, jako do tej rodziny nienależących owi, którzy herby, *Prawdzie*, *Doliwę* i *Świnkę* używają, pochodzą z Wittelinów Ciołków Zielińskich, i jeden dom, acz czterema herbami odróżniony składają. Wyjaśnienie niniejsze oparte na *Długoszu*, *Bielskim* i *Paprockim* zatwierdza archiwum metryk koronnych Krakowskich i Płockich, gdzie się wszelkie akta, tej rodziny dowód stanowiące w całości znajdują. Mamypod ręką urzędownie zebraną genealogią, która światło rzuca na te cztery szczepy, różnemi herbami oznaczone; kładziemy to w takim porządku, jak się nam z akt przedstawia: „Paulinus Wittelius Ciołek, z całą rodziną tego imienia kwitnął w Polsce roku 970. — Położył go w historii narodu *Długosz*, *Bielski* w Herbarzach wymienili, *Paprocki*, *Okolski* i *Niesiecki*. Jego synem był Tomasz Wittelius pułkownik Bolesława Chrobrego, tego syn Paweł

w dziejach za Bolesława Śmiałego kwitnie rycerskimi czynami, z niego spłodzony Nikodem, pisze się komornikiem królewskim na liście Króla Bolesława Krzywoustego, danym miastu Krakowu. Paweł dworzanin Kazimierza Sprawiedliwego zostawił Zeugna kasztelana Lubelskiego roku 1252., o którym *Długosz, Paprocki i Niesiecki*. Zeugno miał Piotra cześnika Płockiego, podpisanego na liście Leszka czarnego roku 1287. dla miasta Płocka. Ten Piotr zostawił trzech synów: 1. Jan wojewoda Mazowiecki roku 1300. O nim pisze *Długosz, Paprocki i Niesiecki*. 2. Stanisław po śmierci Jana, urząd wojewody Mazowieckiego objął, i zostawił Stanisława biskupa Poznańskiego. 3. Jędrzej chorąży Płocki roku 1377. wyrażony w statucie Mazowieckim *fol.* 67., miał syna zwanego Wigand z Ostrołęki kasztelana Czerskiego roku 1436., od tegoż Wiganda, jak twierdzi *Niesiecki*, potomstwo od różnych dóbr nazwani, Powsińskimi, Ostrołęckimi, Gułowskimi, Pileckimi i Dobrzynieckimi.

Z Jana wojewody Mazowieckiego, został Łukasz kasztelan Krakowski roku 1356. (*Długosz, Paprocki i Niesiecki*). Tego Łukasza syn Erazm z Żelanki, dóbr w województwie Krakowskiem położonych, roku 1399. był wojewodą Mazowieckim. Zostawił synów trzech: 1. Jędrzej. 2. Piotr. 3. Stanisław z Żelanki roku 1400. podpisany na liście księcia Mazowieckiego, zostawił syna Adama z Żelanki r. 1459.; i pod tym rokiem w aktach ziemskich Sandomirskich zapisany. Te akta Sandomirskie znajdują się w głównem archiwum akt Radomskich. Syn Adama Paweł z Żelanki roku 1506. dzieli się z rodzeństwem dobrami, sobie Żelanki zatrzymuje, a jego sześciu synów Żeleńskimi i Zielińskimi nazywanych akta Krakowskie, a za nimi *Niesiecki* w ten sposób wymieniają: 1. Adam cześnik Płocki. 2. N. pisarz Zakroczymski. 3. Jakób pisarz ziemski Łukowski roku 1528. 4. Adam sędzia Łukowski. 5. Bartłomiej podkomorzy Sandomirski, któremu Zofia Jarzynianka powiła pięcioro rodzeństwa. *A)* N. za Cybulskim miecznikiem Nowogrodzkim. *B)* Piotr z Trojanowską miał trzech synów, i córkę, 1. Jacek z Ruskowską zostawił: Domiesława, Ludwika i N. za Ozarowskim. 2. Ludwik. 3. Domiesław. 4. Franciszek. *C)* Paweł z Skórkowską miał syna Stanisława, połączonego z Rzeszowską, z tej córka za Maliszewskim. *D)* Tomasz z Wolską spłodził: 1. Jędrzeja, któremu Głowińska powiła dwóch synów: Zygmunta i Józefa. 2. Tomasza. 3. Zygmunta. 4. Teofila. *E)* Jakób z Brzezińskiej miał Piotra, pierwszego ślubu z Michałowską, powtórny ślubem z Kłopocką syn Andrzej. Szósty syn Pawła Grzegorza z Zdanki *herbu Ciołek (Niesiecki T. I.)*, między ka-

sztelanami Płockimi trzynasty z porządku, postąpił na województwo Płockie roku 1580. stronn. 172. Konst. r. 1583 i 1587. stronn. 437. list Zygmunta III. r. 1589., u *Okolskiego* Tom III., u Seweryna *in S. Hyacintho* L. 3. cap. 45., miał za żonę Barbarę Kryską wojewodziankę Płocką, z tej został Wojciech poseł na sej roku 1606., i Walenty z Żelanki w porządku szesnasty kasztelan Płocki (*Niesiecki*) roku 1618. Konst. 1620. fol. 12. Porządek elekeyi r. 1632. fol. 17. *Okolski* T. III. pag. 154. i T. II. pag. 619. Był ten Walenty dwudziestym szóstym wojewodą Płockim roku 1640. *Niesiecki* powiada, że *Okolski* w T. III. fol. 154. przypisał im herb *Świnkę*, gdy tym czasem oni są herbu *Ciołek*. Tenże Walenty wojewoda Płocki miał za żonę Tęgoborską i z tej zostawił czterech synów; 1. Jakób podczaszy Braclawski, o nim to pisze J. N. *Niemcewicz*: *Dzieje panowania Zygmunta III.* T. III. str. 363. 64. 71. w poselstwie do obozu sultana wysłanym był Jakób Zieliński, marszałek dworu hetmana Lubomirskiego. — Tenże r. 1634. sprawował poselstwo do Stambułu — wiece Rzpltej Polskiej zasłużony.

Niewiadomo do jakiego szczechu należy Tomasz. Opisany w dziele: *Żywot pobożnych i świętobliwych cnót człowieka szlachetnego Tomasza Zielińskiego* zebrany i wydany w Poznaniu roku 1622. przez ks. Hieronima *Powodowskiego* kanonika Gnieźnieńskiego, sekretarza Zygmunta III. Patrz *Obraz wieku Zygmunta III.* przez S. Fr. *Siarczyńskiego* T. II. str. 403.

Drugi syn Walentego wojewody Płockiego jest Władysław Wittelius na Zielinie Zieliński, dworzaniu Władysława IV. konsyliarz Jana Kazimierza Królów Polskich, własną rotą dowodził pod Wiedniem za Jana III., o czem tenże Król Polski Jan III. w liście swym przed sejmowym, do tegoż Władysława w sprawie sejmu pisanym, przypominając Wiedeńską potrzebę, pochwał nieszczędzi. Władysław zostawił syna Stefana na Zielinie i Gościszkach Zielińskiego, któremu Zofia Oleśnicka powiła dwóch synów: 1. Stanisław Kostka na Gościszkach Zieliński Dapifer Lomżynensis, dziedzic Hojownik w Belzkiem. (Obacz tabulę dóbr ziemskich wa Lwowie *Rel. nov. lib.* 71. pag. 289. *Rel. nov. lib.* 1. pag. 194. 197. 15. Stycznia roku 1795.—1797.) *Oblat. antiq.* T. I. pag. 154. Alexander na Gościszkach, Olesku etc. etc. de Zielin Ciołek Zieliński, podkomorzy ziemi Nurskiej, rotmistrz kawalerji narodowej, orderu ś. Stanisława kawaler, połączył się z Jadwigą Zielińską, córką Jana stolnika Płockiego. Drugi syn Stefana imieniem Jan, dziedziczną wieś Zielin przez konfiskatę utracił, stał bowiem upornie w sprawie Sta-

nisława Leszczyńskiego, w Nancy umarł, a w Polsce syna jedynaka zostawił imieniem Jana, roku 1751., tenże spłodził Jana konfederata Barskiego, któremu Cieszkowski na Wołyniu, za ważną swemu domowi usługę pewne grunta i folwark w dożywocie nadał. Z tego syn Jan de Zielin Zieliński dziedzie niektórych części wsi Gościszek był pocyllatorem a roku 1787. dapifer województwa, Płockiego, po rezygnacyi tego urzędu został łowczym Zakroczymskim roku 1791. połączony z Agnieszką Angelą Sobańską, córką Józefa Sobańskiego i Maryanny na Osieku Osieckiej, legitymowany w stanach Galicyjskich r. 1783., zostawił 3. synów: 1. Ludwik z Sabiną de Łopuszańskie ma syna Władysława. 2. Józef. 3. Jakób.

Trzeci syn Walentego wojewody Płockiego jest Ludwik kasztelan Sierpski, starosta Ciechanowski z Heleną z Grudowska Zawadzka herbu *Rogala*, córką Jana Zawadzkiego wojewody Poznańskiego, miał dwóch synów: 1. Konstanty arcybiskup Lwowski, w młodości bawiąc w Rzymie wydał: „*Virtus coronata, seu gratulatio Michaeli I. Regi Polon. in ipsius inauguratione 1669. in fol. Romae.* Na obrazie w poczie arcybiskupów Lwowskich, znajdujących się w sali pałacu w Obruszynie pod Lwowem jest podpis następujący: *Constantinus Zieliński de stemmate Swinka ex Suffraganeo Cracoviensi Archiepiscopus, optimi praesulis adimplevit officium; Carolus XII. Sueciae rex, armis invaserat Poloniam, novum Regem, Augusto II. hostis, praefecturus Regno; ad ejus vota Stanislaus Leszczyński Palatinus Posnaniensis electus fuerat. Electo adhaesit Zieliński et regium diadema detulit, pro eo extremam passus, a Moscoviticarum legionum praefecto Ronne interceptus ac in Moscuam missus extra patriam obiit 1709., vir fortuna et fato meliore dignus.*—Pamiętniki do panowania Augusta II. Otwinowskiego w Poznaniu roku 1838. druk strona 95. 5. 12., mówią w te słowa: Dnia 4. Października roku 1705. w kościele ś. Jana w Warszawie koronował Króla Stanisława. Konstanty Zieliński, Arcybiskup Lwowski. Jego potem w r. p. 1707. wzięła Moskwa ukrywającego się pod Toruniem w lesie, i tam kilka lat w niewoli siedząc, umarł na stolicy. Karol XII. Król Szedzki, miał tegoż arcybiskupa w wielkiem poważaniu.—Drugi syn Ludwika kasztelana Sierpskiego jest Grzegorz wojewoda Płocki roku 1688. był najpierw dwudziestym pierwszym kasztelanem Płockim roku 1677., a trzydziestym pierwszym wojewodą po zejściu Samuela Jerzego Prażmowskiego, miał za żonę Jadwigę de Sucheice Sucheicką, i z tej spłodził Jana de Żelanki stolnika Płockiego, ten miał za żonę Annę Wkryńską, córkę Jana Wkryńskiego *Vexilliferi*

Parnaviae, i Alexandry Żebrowskiej *Capitaneidae Strižoviensis*. *Primo voto* Anna Wkryńska była żoną Georga Szeptyckiego *Pincernae Leopold. Capitanei Obuchov*. (Obacz tabulę dóbr ziemskich we Lwowie *Antiq. Oblig. L. 4. pag. 182. Actum in Castro inferiori Leopoli. 1748*. Tenże Jan da Żelanki na Gościszkach Zieliński miał z Anną Wkryńską: 1. Jadwigę, żonę Alexandra na Gościszkach Zielińskiego. 2. Krystynę Gertrudę, *1mo voto* za Tomaszem Szumlańskim herbu *Korczak*, *2do voto* za Strzemeskim. 3. Alexandra *1mo voto* za Radwańskim, *2do voto* za Konstantym Hołowińskim. Na wyż pomienionym Alexandrze de Gościszki Zielińskim pod komorzym ziemi Nurskiej dziedzicu Oleska etc. etc. i na Janie de Żelanki Zielińskim stolniku Płockim wygasły z płci męskiej dwa szczepy Wittelinów Zielińskich. Został z tego rodu szczep po Janie Zielińskim roku 1791. łowczym Zakroczymskim, jak się wyżej powiedziało, oraz drugi szczep w prostej linii pochodzący Wittelinów Ciołków na Żelance Żeleńskich, których rodowód jest takiej osnowy: Powiedzieliśmy wyżej, że Walenty z Żelanki wojewoda Płocki miał czterech synów: trzech wraz z potomstwem umieściliśmy wyżej, a czwarty jest Stanisław de Żelanki Żeleński *Capitaneus Stężycens. haeres in Brzezic, Grotkowice, Dąbrowa, Szaran, Łysokania, Gruszki, Lucanowice, Rafałowice i Golce etc. etc.* Miał za żonę Elżbietę de wielkie Rylsko Rylską, córkę Franciszka Jana Rylskiego gubernatora Krakowskiego i Katarzyny Płazianki. Zostawił syna Stefana Witteliusza Zielińskiego, burgrabiego Krakowskiego, z Heleną Gołuchowską, córką Seweryna Leliwa Gołuchowskiego i Heleny de Maciejowice Śreniawa Maciejowską. Z tej Heleny spłodzony Teodor Żeleński *Capitaneus Ustiensis, Venator palatinus Sandomiriensis, Vexillifer cohortis loricatae*, połączony z Maxymilianną Anną Pisarską, córką Franciszka Achacego Pisarskiego starosty Wolbromskiego. *Deputatus Iudex ad Tribunal Regni* i Franciszki Jelita Małeckiej. Z tej Maxymilianny spłodzony hrabia Franciszek Żeleński *Castellanus Bięcensis, Capitaneus Ustiensis, ordinis Aquillae albae, et S. Stanislai Eques, deputatus Confoederationis generalis*, połączony z Kunegundą de Zmigrod Stadnicką, córką Jana de Zmigrod Stadnickiego, *Vexilliferi Grabovecensis, Residens ad Portam Ottomanam durante Interregno, Canonisus et Decanus Cracoviensis* i Zuzanny a Dembiany Dębińską. Zteż Kunegundy spłodzony syn Krystian hr. Żeleński dziedzic Krzywaczka, Piekary, Liszki, Kossów i Nowej wsi, połączył się z Chrystyną Antoniną Agnieszką trojga imion de Posławice Skarbek hr. Ankwiczówną, córką Józefa z Posłowic

hr. Skarbka Ankwicza kasztelana Sandeckiego, kawalera orderu ś. Stanisława, c. kr. szambelana i Anny de Biberstein Starowiejskiej; z tejsze Chrystyny hr. Ankwiczówny pozostał Vitus Stefan Artur Wittelius hr. de Zelanki Zeleniński dziedzie Brzeska, Jadowniki, Tłuczan i Śmierdząca, i tegoż brat.

Okolski Orb. Poloni roku 1641. *Tom I. pag. 116.*
Zieleniński Capit. Stenzicens. ingenio acer et bellicosissimus vir. Zieliński Ducibus Exercituum notissimi. Paprocki Herby rycerstwo rok 1584. pag. 375. herb *Ciołek* dom Zelenińskich starożytny, był jeden wieku mego (1584.) starostą Wstężyckim, zasłużony Rzeczypospolitej i królowi panu swebmu. — *Duńczewski T. I. str. 24.*, tak Konstantego arcybiskupa jako kasztelanów oraz wojewodów pod herbem *Ciołek*, ich właściwym kładzie. Konfederacją generalną roku 1733. str. 48., podpisał w te słowy: Tomasz Zieliński poseł ziemi Łomżyńskiej, *salva confaederationis dispositione Palatinatus Plocensis m. p.* — Był posłem na sejm koronacyjny Stanisława Augusta roku 1764. z ziemi Rożańskiej Zieliński miecznik Łomżyński. *Rel. nov. T. 76. pag. 13.* i w aktach Krasnostawskich czytamy Michała Zielińskiego łowczego Żydaczewskiego, połączonego z Barbarą Węgierską. *Testam. Nr. 27. pag. 246.* Jan Kanty Zieliński roku 1788. Stanisław Zieliński roku 1791. Antoni Zieliński roku 1798. Franciszek Zieliński, którego syn Rajetan, córka Róża za Trzemeskim. Anna Ulińska była za W. Zielińskim, roku 1800. Ignacy Zieliński dziedzie dóbr Moszczanicy, Kociesza i Łysina w Wadowickim, roku 1822. Angela z baronów Przychockich, żona Cyryła Zielińskiego, brat tegoż Edward Zieliński dziedzie Bączala górnego. Tekla Zielińska żona Andrzeja Jastrzębiec hrabi Kuezkowskiego, roku 1815—18. Jan i Franciszka de Zdzieńskie Zielińscy, Franciszek i Maryanna Zielińscy, roku 1830. Romuald Zieliński dziedzie dóbr Kaniny w cyrkule Sandeckim, roku 1830. Franciszek Zieliński dziedzie dóbr Moszczanicy w cyrkule Wadowickim. — *Z dokumentów familijnych.*

Zielski z Podlaskiego, podpisał elekcyą Króla Jana Kazimierza. — *Malachowski.*

Ziemak herbu *Rawicz*. — *Kuropatnicki.* — *Malach.*

Ziemcecki herbu *Sulima*. — Ze są i tego herbu pisze *Malachowski.*

Zienkiewicz herbu *Leliwa* z odmianą — *Malach.*

Zintera. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Ziomkowski Jan. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach.*

Zkretta. — *Malach.* — *Kurop.*

Złochowski,—i

Złociszewski herbu *Ostoja*. — Tak stoją w *Malach*.

Złotarzewski Wasil. *Nobilit.* w Konst. r. 1659. *fol.* 58. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Złotogurski — i

Złotoliński na Wołyniu, i t. d. — *Mal.* — *Kurop.*

Złotorowicz Michał Jan. *Nobilit.* w Konst. roku 1658. *fol.* 54. — *Krasicki*. — *Malachowski*.

Zmijewski w ziemi Zakroczymskiej, i t. d. —

Znicchowicz, — i

Zodziewicz, — Tak wyrażeni są w *Kurop.* i *Malach*.

Żołądziowski, —

Zoliński, —

Żołkoński z Polowa,

Żołkowski herbu *Lubicz*, —

Żółtek, — i

Żołyński. — Tak stoją wszyscy ci w *Kuropatnickim* i *Malachowskim*

Żółty z Wileńskiego, podpisał elekcją Króla Jana Kazimierza. — *Malach*.

Zongajłowicz, —

Zoratyiński herbu *Korczak*. — *Kurop.* — *Malach*.

Żorawski herbu *Trzaska*. — O tych stoi już wyżej, tu dodajemy: Władysław Żorawski podkomorzy Płocki z Miłodrowskiej spłodził córkę Magdalenę wydaną za Jeżewskiego cześnika Płockiego i synów pięciu: 1. Kazimierz kasztelan Wyszogrodzki, umarł roku 1737. z Mokronowską bezdzietny. 2. Franciszek wojski Płocki, miał żonę Bogusławską. 3. Jakób cześnik Płocki, małżonka Jeżewska. 4. Jan miecznik Płocki. 5. Adam ten spłodził Andrzeja Żorawskiego kanonika Warmińskiego, brat jego Wojciech z Szpinkownej ma syna jednego Krzysztofa kanonika Krakowskiego i Warmińskiego, córek dwie, z tych jedna za Piotrowinem starostą Mławskim, druga za Zalewskim. Roku 1778. Józef Żorawski kanonik Płocki, Marcin podstoli Płocki, Franciszek miecznik Zawskrzyński, Józef podstoli Sierpski. Około r. 1690. był Żorawski proboszczem katedry Warmińskiej, mąż uczony. Roku 1788. Franciszek miecznik Zawskrzyński. — *Krasicki*.

Zschernich. *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1790. — *Malach*.

Zub Jan podpisał z Wileńskiego województwa elekcją Jana Kazimierza. Józef był cześnikiem ziemi Halickiej roku 1746., córka jego starsza była za Wysockim starostą Ulhowieckim, z nim miała pięć córek, i syna Michała, powtórnym ślubem za Wojciechem Wojakowskim, z tym miała syna i

córkę. Druga Zuba cześnika Halickiego młodsza córka Teresa od roku 1749. była za Felixem Świeżawskim sędzią ziemskim Bełzkim, z tym potomstwo: Tadeusz ma za sobą Rozalią Daszkiewiczównę skarbnikównę Halicką, Ludwika panną, Maryanna, Jana Beynera małżonka, Salomea Jana Wyrozembskiego żona, Katarzyna we Lwowie Benedyktynka, Barbara Józefa Zbrożka wojskiego większego Bełzkiego żona.—*Małach.*

Zub Zdanowicz herbu *Jastrzębiec*. Patrz wyżej pod **Zdanowicz**.

Zubek herbu *Paprzyca*, —

Zubkowski, — i

Zubowicz. — Tak stoją w *Kuropatnickim* i *Małachowskim*. — Roku 1788. Jan Zubowicz vice-regent Orszański. — *Krasicki*.

Zubowski w Orszańskim, i t. d. — i

Zubr. — Także u powyższych.

Żuczek, —

Żuczowski, — i

Żudra w powiecie Mozyrskim, i t. d. — Także u powyższych autorów. — Józef Żudra roku 1764. krajeży Mozyrski. — *Krasicki*.

Zug Bogumił, *Nobilit. non praec. scart.* w Konst. r. 1768. — *Krasicki*. — *Małachowski*.

Zugehoer. *Nobilit.* w Konst. roku 1775. *fol.* 147. — *Małachowski*.

Zuillard Fogler.

Zukiewicz, —

Zupranowski, —

Zużelnicki herbu *Nieczuja*, — i

Zużelski herbu *Płomieńczyk*. — Tak są ci wszyscy w *Kurop.* i *Małach*.

Zwoliński Andrzej, *Nobilit non praec. scartab.* w Konst. r. 1790. — *Małachowski*.

Zybur w powiecie Orszańskim, i t. d. — *Małach*.

Zychecki herbu *Drzewica*. — *Kuropatnicki*. — *Mał.*

Zyglerowie *Nobilit. non praec. scart.* Franciszek w Konst. r. 1768. — i Jan w Konst. r. 1790. — *Krasicki*. — *Mał.*

Zygnianowski herbu *Mogila*, — i

Zygmuntowski. — U *Kuropatnickiego* i *Małach*.

Zylewicz Stanisław z Zmudzi, podpisał elekeją Jana Kazimierza Króla. — *Małachowski*.

Żylichowski, —

Żyliński *Mordas*. — *Kurop.* — *Małach*. — Żyliński Antoni łowczy Trocki, podpisał elekeją Stanisława Augusta Króla. — *Krasicki*.

Zylo Józef. *Nobilit. praec. scart.* w Konst. roku 1790. — *Malachowski.*

Zylski Felix kasztelan Dobrzyński, wspomniany w ratyfikacji pakt Będzińskich. — *Cod. Dipl. Vol. I. fol. 238.* — *Krasicki.*

Zyłok Kamieński herbu *Słepowron.* — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Zyniew w Wołkowyskim, i t. d. — *Kurop.* — *Malachowski.* — Roku 1778. Stanisław sędzia grodzki Wołkowyski. — *Krasicki.*

Zynkowski, —

Zyra herbu *Dębno,* —

Zyrkiewicz herbu *Wqz,* — i

Zyrowiecki herbu *Łodzka.* — Tak w *Kurop.* i *Mal.*

Zytynian herbu *Guczy.* — *Malachowski.*

Zywibunt herbu *Hipocentaurus.* —

Zywiłło. — *Kuropatnicki.* — *Malachowski.*

Zyźniewski herbu *Białynia.* — Wiadomość o tym domu z dokumentów takowa:

Przed Unią jeszcze *Korony Polskiej*, z którą miał dom Zyźniewskich, w Rzeczypospolitej swe zasługi przez czyny rycerskie, w nagrodę czego, Królowa Bona, dobra Olpienie nazwane w powiecie Pińskim położone, od książąt udzielnych temuż domowi Zyźniewskich wiecznością nadane, dwoma przywilejami swemi pod Nrem 1351. stwierdziła. Toż Król Zygmunt August konfirmował, w ostatek w r. 1670. 9bra 15. dnia za reprezentacją powyższych przywilejów przez Stefana Kazimierza i Samuela Zyźniewskich, monarcha Polski Michał Korybut one potwierdził, i takowychże Zyźniewskich przy posesyi rzeczonyj Olpienie majątności antecesorom ich nadanej, wiecznością zachował i stwierdził.

W wysokim także czasie, Krzysztof Zyźniewski piszący się cywunem Trockim, nabył majątność wieczysto pod rokiem 1581. miesiąca Marca 28. dnia w powiecie Oszmiańskim w parafji Dołhinowskiej położoną, nazwaną Zyźniewo, od W. Pe-Riszki, o czem świadczy prawo wieczyste 1581. roku datowane, a 1717. 10bra 17. d. w tryb. Litewskim na kadencyi Mińskiej aktykowane.

Roku 1635. Zyźniewski miał przywilej na starostwo Starodubowskie od Króla Polskiego Władysława IV., którego przywilej w r. 1647. 10bra 7. w trybunale Litewskim aktykowany.

Tenże Jerzy Zyźniewski, że miał swoje jurysdyki w mieście Połocku świadczy dekret trybunalski.

Roku 1653. Jan i Zofia z Szczukockich Zyźniewscy małżonkowie, mieli w posesyi swojej także dobra J. K. Mści

w powiecie Orszańskim leżące nazwane Świtoje Ozieta, świadczy o tem 1643. 9bra 3. dnia dekret oczywisty trybunalski.

Roku 1665. Andrzej Zyźniewski, miał w posesyi dziedzicznej attynencyą do majątności Uzły w powiecie Oszmiańskim położonej nabytą za prawem wieczystym od Swołyńskiego.

Roku 1698. Lipca 23. dnia proces w grodzie Mińskim zanesiony imieniem Jana Białyny Zyźniewskiego, świadczy o posesyi jego w Orszańskim powiecie majątności Stajek, a w Oszmiańskim majątności Jotohowczyzny wieczystej. Tegoż roku w 9bri pozew tegoż Zyźniewskiego do trybunału Litewskiego wyniesiony o tychże posesyach świadczący.

Roku 1704. Kwietnia 20. proces w grodzie Mińskim zanesiony imieniem Zacharyasza i Zofji z Budzkiewiczów Zyźniewskich małżonków, na pozew Karola i Ewy z Szwerynowów Drucekich Sokolińskich, o niesłuszne zawładanie majątności Zyźniewa w powiecie Oszmiańskim położonej.

Z powyższych Protoplastów pochodzący Białynowie Zyźniewscy rozdzielili się w ostatniejszym czasie po różnych województwach i powiatach W. Ks. Litewskiego jedni w Mińskim województwie, drudzy w Połockiem i Witebskiem, oraz powiatach Oszmiańskim i Orszańskim, mieli swe, i mają dziedziczne posesye w Mińskim. Adam Zyźniewski mający majątność swą dziedziczną nazwaną Wołki, miał syna z Reginy Polańskiej żony swej imieniem Jana, zaś znowu z Teodory Bociowiczownej, żony swej miał synów sześć: Władysława, Piotra, Tadeusza, Wincentego; Wincenty ma syna jednego Jana, szambelana J. K. Mści, Joachima i Józefa zmarłego w Bernardyńskiej sukience, oraz Katarzynę córkę *in voto* Andrzeją Bujalską; Władysław syn Jana w pożyciu swem z Teresą Rodziewiczowną miał synów trzech: Stanisława rotmistrza i regenta grodu Mińskiego, Józefa proboszcza Filipowskiego ks. Macieja, administratora plebanji Chotowskiej. W tymże województwie znajdują się i dalej Zyźniewscy, których imiona niespecyfikują się, w Witebskiem zaś województwie, Andrzej Białyna Zyźniewski z Zofji Przesmyckiej miał synów dwóch: Ignacego i Kazimierza *ad praesens* żyjących; także znajdują się w Połockiem województwie Zyźniewscy, oraz w powiatach Orszańskim, Oszmiańskim i Rowieńskim, mają swoje posesyą, lecz dla nie szzerzenia się w wywodzie procedencyi imiona niekładą się. etc. — *Her. Wiel.*

CS Niesiecki, Kasper
874 Herbarz polski
N6
t.10

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

